

Giới thiệu Thượng Tình: Chạy Đi Cho Thoát

Thể loại: Ngôn Tình, Tổng Hợp, Truyện Tự Sáng Tác

Cô là một tên lừa đảo siêu hạng, nổi tiếng với những phi vụ lớn. Cô là đối tượng truy nã của nhiều tổ chức trên thế giới.

Mạng của cô được treo với giá ngang bằng với trùm khủng bố.

Cô lại còn mạnh mẽ đến mức lừa cả chủ thượng tối cao nhất, khiến hắn phải ra chiêu cáo thiên hạ, bất kỳ đứa ai cũng không được bắt cô trừu hắn.

Cô với hắn là thế nào?

Hắn với cô ra sao?

Cố gắng trốn thoát khỏi người đàn ông kia đâu có dễ.

Hắn cường bạo giữ chặt tay cô: "Muốn trốn ư? Chạy đi cho thoát."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tình: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Siêu lừa đảo tái xuất

Nơi mặt trời âm áp phủ kín vạn vật, ngay tại trung tâm thủ đô Tokyo. Toà thị chính cao cao tại thượng, được tạo thành từ khối kiến trúc mạnh mẽ phái Gothic Châu Âu, ngạo nghễ đứng giữa đất trời phản chiếu ánh dương qua lớp cửa kính.

Trước cổng toà thị chính, hai hàng người mang âu phục đen chỉnh tề xếp hàng ngay ngắn. Hành lễ cúi chào Ojigi với góc cúi bốn mươi lăm độ.

Người được đặc biệt nhiều người cúi đầu như vậy là một người phụ nữ thân phục Kimono truyền thống màu đỏ với những viền hoa đào. Lớp lụa phản chiếu óng ánh dưới mặt trời càng tăng lên làn da trắng nõn, ôm lấy thân hình ngọc ngà quý phái. Mái tóc đen búi cao được cố định bằng một chiếc kẹp hình chiếc lá. Khuôn mặt người phụ nữ không còn trẻ, đã tầm tuổi trung niên. Một vài nếp nhăn ẩn hiện sau đuôi mắt nhưng vẫn không thể che dấu một nhan sắc mỹ miều.

Đôi môi được tô đậm bởi sắc son đỏ khẽ dẫn ra một nụ cười hiền từ, nâng một tập tài liệu được bọc trong túi gọn gàng lên ra vẻ lo âu:

"Làm khó mọi người rồi."

Nghe người phụ nữ lên tiếng, đám người âu phục lập tức đáp lời, lễ độ nói:

"Được hỗ trợ vì dự án của phu nhân là niềm hạnh phúc của phòng tài chính." Trưởng phòng tài chính nâng một chiếc vali lên. Người phụ nữ mỉm cười ôn hậu, bàn tay khà ái đón lấy chiếc vali, khe khẽ nói:

"Việc tốt hôm nay, tôi sẽ nói cho ngài Thống Đốc biết. Mọi người đã vất vả rồi."

Đám người âu phục nghe vậy, ánh mắt liền phát sáng, lần nữa cúi gập người.

"Được phu nhân cùng ngài Thống Đốc đề tâm là vinh hạnh của phòng tài chính."

Người phụ nữ mỉm cười ý vị, bước chân ngọc ngà nhẹ nhàng bước đến một chiếc xe sang trọng. Một người phụ nữ mang trang phục vệ sĩ từ trên xe bước xuống, mở cửa đón vị phu nhân kia lên xe. Trước khi cửa đóng lại, vị phu nhân còn không quên đưa tay nhẹ nhàng vẫy hai cái.

Thong dong lãnh đạm, lại cao quý khó chạm vào, khiến cho đám người kia càng thêm cung phục cúi đầu:

"Cung tiễn phu nhân!"

Chiếc xe sang trọng nổ máy rồi từ từ lướt đi, biến mất nơi con đường tấp nập.

"Quả nhiên là phu nhân ngài Thống Đốc, khí chất tao nhã lễ độ như vậy, thực ghen tỵ." Một người trong đám âu phục nhìn theo bóng xe lên tiếng.

"Người ta là phu nhân, ngay cả đầu tư kinh doanh cũng ra tay rất hào phóng." Trưởng phòng tài chính nhìn hộp đồng trong tay không khỏi cảm thán.

"Một khoản đầu tư lớn như vậy cũng không cần ngài Thống Đốc ra mặt mà tự mình làm, đúng là lời đồn phu nhân chỉ là bình hoa bên cạnh ngài Thống

Độc chi là lời đồn."

"Đúng đúng, nói năng nhẹ nhàng lại sắc sảo như vậy, bình hoa là bình hoa thế nào?"

...

Cứ như thế mỗi người chờ một lời cho đến khi một chiếc xe khác đỗ xuống ngay trước cổng toà thị chính. Nhận ra xe quan, đám người phòng tài chính lập tức cúi đầu.

"Ngài Thống Đốc! Phu nhân!"

Một người trong đám người lúc này cả kinh lên tiếng. Mắt không rời khỏi người phụ nữ đang khoác tay người đàn ông già béo bước xuống xe.

Người phụ nữ kia đích thị là vị phu nhân vừa rời đi chưa đầy ba phút. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, sao có thể thay trang phục Kimono cổ điển thành một bộ váy dạ hội, lại đi ngược đường nhanh như vậy?

"Mấy người đây là làm sao? Có chuyện gì lại nhìn phu nhân ta như vậy?" Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của đám người kia, Thống Đốc không vui nói.

"Thưa...vì phu nhân trở lại hơi sớm nên chúng tôi bất ngờ, sinh ra mạo phạm..." Trưởng phòng lên tiếng.

"Tôi trở lại sớm? Đây là có ý gì?" Vị phu nhân lên tiếng.

Trưởng phòng tươi cười nói: "Phu nhân đùa đùa chúng tôi rồi, cách đây một tiếng đồng hồ. Phu nhân còn cùng chúng tôi ký giao dịch tài sản cơ mà."

"Giao dịch tài sản?" Thống Đốc cùng Phu nhân kinh ngạc nhìn nhau.

"Ngài Thống Đốc vừa đón tôi từ Osaka lên, một tiếng trước còn ở trên xe. Nào có chuyện ký giao dịch tài sản?" Vị phu nhân đáp trong nghi hoặc.

"Đúng là vậy. Ở đây có hiểu lầm gì chăng?" Thống Đốc lên tiếng khẳng định.

Khuôn mặt của đám người kia bắt đầu có chuyển biến rõ rệt. Trưởng phòng thu lại trấn tĩnh, vội vàng lật hộp đồng, trưng ra trước mặt hai vị kia:

"Đây rõ ràng là chữ ký của phu nhân, có cả thẻ ngành của ngài Thống Đốc đưa ra đảm bảo. Sao có thể..."

Vị phu nhân kia chụp lấy bản hộp đồng. Trên đó quả nhiên là chữ ký của bà cùng thẻ ngành của Thống Đốc, hộp đồng này có giá trị lên đến mấy tỷ. Phu nhân thoáng chốc mặt đã cắt không còn giọt máu:

"Không phải tôi." Lại nhìn Thống Đốc: "Không phải em, ngài biết, em sẽ không có lá gan vay một khoản lớn như vậy...."

"Phu nhân nói gì vậy... Vừa nãy phu nhân còn hứa sẽ nói và lời tốt đẹp..." Trưởng phòng tài chính cùng đám người tái mét mặt, miệng run run: "Không...không lẽ người đó...là giả?"

Thống Đốc nhíu mày một cái, giằng lấy hộp đồng, lật lui lật tới coi thật kĩ. Bất ngờ, một tờ giấy nhỏ được cất thành hình thiêu thân rơi ra.

Thống Đốc hít sâu một cái, mới run run cúi người nhặt lấy tờ giấy thiêu thân đó lên, ở giữa cánh có ghi một hàng chữ nhỏ:

"Ai mạnh như hổ, bướng như dê, tham như sói, cứng đầu không thể sai khiến được, đều chém tuốt. Là ta thay trời hành đạo. Ngài Thống Đốc đã đủ hứng thú hay chưa? – Ephemera."

Bàn tay to béo của Thống Đốc run run, khuôn mặt béo thịt tím tái dậm chân một cái rống lên:

"Ephemera!!! Tao sẽ tìm ra mày!!!!"

Vị phu nhân mặc Kimono lúc này từ khi nào đã cùng nữ vệ sĩ kia chuyển sang một chiếc Mazda RX7 màu xám, chiếc xe sáng bóng, chói lọi như một quả cầu bạc lướt trên đại lộ thủ đô xa hoa không kém phần cổ điển của đất nước Nhật Bản.

Ở ghế sau, bộ Kimono bó chặt soạt một tiếng liền rơi xuống, lộ ra thân hình gọn gàng kiều diễm. Bàn tay linh hoạt kéo một lớp da từ chiếc cổ trắng ngần. Một động tác nhẹ nhàng đã kéo đi mặt nạ da người rời khỏi khuôn mặt kia. Lộ ra dung nhan như ngọc của một cô gái đôi mươi.

Đôi mắt trong như một giọt sương sớm, con ngươi đen linh hoạt. Mũi thanh gọn, đôi môi cong kiều ngạo. Ngũ quan đủ để tạo nên một tuyệt thế giai nhân.

Nữ vệ sĩ ngồi phía trước nhìn người đằng sau vô tư thay một bộ đồ rộng rãi thoải mái thì cười nhẹ:

"Tư Mạn, phi vụ này của chị đủ để tiêu xài suốt mấy năm. Không lẽ định nghỉ hưu sớm?"

Tư Mạn xoa mái tóc được búi cao xuống, lấy chiếc kẹp hình chiếc lá kia gọn gàng buộc lấy một ít tóc sau đầu đáp:

“Hiểu Khiên à, chị đã cật lực làm việc suốt mười năm nay, đến lúc phải nghỉ ngơi một thời gian sẽ sớm trở lại, sao em lại nỡ kêu chị về hưu hả?”

Hiểu Khiên giảm tốc, để chiếc xe chậm rãi như có như không lướt đi, vẻ mặt nghiêm túc: “Chị đã dắt tôi đến Chính Phủ năm nước lớn, còn có vài tổ chức xã hội đen vẫn đang truy lùng chị. Vậy mà chị còn nhõn nhõn như không có gì, em thật phục chị đấy.”

Tư Mạn cười cười, mở vali kiểm tra một đồng tiền còn mùi mới được gói cẩn thận đáp: “Chị không liều thì làm sao tồn tại trong giới này được. Ephemera này làm được thì trốn được, giới thì đến đây mà bắt chị.”

“Chị thật là...” Hiểu Khiên bất lực lắc đầu: “Trên thế giới này, ngoài em ra còn có ai có thể biết được dung nhan thật của chị chứ. Đến khi nào chị mới truyền thụ thuật hóa trang cho em đây?”

Tư Mạn đóng vali, mở bọc ghế, lộ ra một khoảng trống nhỏ chứa hai cái vali khác, cô thuận tay nhét thêm chiếc vali kia vào rồi đóng lại, thông thả tựa vào ghế đáp:

“Thuật hóa trang này chị cũng rất muốn truyền thụ cho em, chỉ là năm đó chị đã hứa với thầy, sẽ không bao giờ dạy cho người khác. Em biết rõ chị rất coi trọng chữ tín. Không thể phá bỏ lời hứa này với người thầy chị quý trọng nhất được.”

“Em biết ngay mà. Câu này chị đã nói mấy năm rồi, không chán à?” Hiểu Khiên bĩu môi ra vẻ giận dỗi.

“Em đã biết rõ câu trả lời là như vậy, hỏi hoài không chán à?” Tư Mạn lười biếng nằm dài đáp.

Hiểu Khiên nhún vai ra vẻ không quan tâm nữa. Cô biết rõ Tư Mạn trọng tình trọng nghĩa như thế nào. Bao năm qua, dùng đủ mọi cách cũng không thể khiến Tư Mạn mở miệng.

“Còn phi vụ của em thì sao? Kế hoạch làm gián điệp như thế nào rồi?” Tư Mạn mở hộp nhỏ bên cạnh cửa, lấy ra một thanh chocolate, vừa nhai vừa hỏi.

Bóng lưng Hiểu Khiên hơi cứng lại, lặng yên hồi lâu mới đáp: “Đây có lẽ là vụ cuối cùng của em.”

“Ý gì?” Tư Mạn nhíu mày, cô em gái này sao lại nghiêm túc như vậy?

“Tư Mạn, năm đó chị nợ em, có phải là sau này, dù có chuyện gì xảy ra, chị cũng sẽ tìm cách trả cho em đúng chứ?” Hiểu Khiên không quay đầu, chỉ lặng lặng lái xe. Chát giọng có chút trầm xuống.

“Bất cứ chuyện gì em yêu cầu. Chị sẽ thực hiện.” Tư Mạn nhận ra Hiểu Khiên hôm nay có gì đó không ổn. Hiểu Khiên và cô năm mươi hai tuổi đã trốn khỏi tổ chức gián điệp. Hơn mười năm qua, cả hai đều nương tựa vào nhau mà sống, tuy không có máu mủ, nhưng đối với Tư Mạn, Hiểu Khiên chính là em ruột của cô. Người hiểu rõ Hiểu Khiên nhất vẫn là cô. “Không phải, em tính làm chuyện gì liều lĩnh đây chứ?”

Bả vai Hiểu Khiên hơi run, tựa như bị nói trúng, cô cười gượng đáp:

“Chị nghĩ nhiều quá rồi, lá gan của em đâu có lớn như chị.” Nói rồi lập tức rồ ga, tăng hết tốc lực phóng về ngoại ô, lách qua từng chiếc xe trọng tải trên đường không chút biến sắc.

Tư Mạn ngồi sau, thắt kính đóng chốt dây an toàn, xanh mặt nhìn đường hun hút biến mất. Tốc độ kinh người, tay đánh vô lăng điều luyện như diễn xiếc, thành công khiến Tư Mạn sợ xanh mặt.

Chết toi, cô em Hiểu Khiên của cô mỗi lần tâm trạng bối rối đều đặc biệt thích liều mạng với thần tốc độ. Mà cô thì nào dám lên tiếng ngăn cản, phá hoại tâm trạng đua tốc độ của Hiểu Khiên không khác gì muốn đi uống trà cùng tử thần.

Chết tiệt, chiếc xe này cô vừa mua chưa lâu, những chiếc cũ đã bị Hiểu Khiên phá tan nát rồi. Không phải lần này lại bắt cô mất công mua chiếc khác nữa chứ.

Kết!!!

Chiếc xe yêu kiều, sang trọng nhanh như một tia chớp kêu lên một tiếng liền dừng lại bên một tòa nhà cao ốc. Hiểu Khiên cởi dây an toàn quay đầu nhìn Tư Mạn đang điều hòa nhịp thở vì cuộc đua vừa nãy nói:

“Cảm ơn chị đã cho em đi nhờ.” Nói rồi liền nhảy xuống xe, vội vàng rời đi.

“Khoan đã! Hiểu Khiên!” Tư Mạn bước vội xuống xe, muốn tóm Hiểu Khiên lại nói vài câu nhưng Hiểu Khiên đã bước vào tòa nhà, còn không quên quay đầu vẫy tay chào cô: “Em sẽ trở lại.”

Tư Mạn đứng giữa đường phố lớn tấp nập người qua, lặng mình nhìn bóng Hiểu Khiên khuất sau cánh cửa lớn. Trong lòng liền nổi lên dự cảm không lành.

Cứ như rằng đây là lần cuối chị em họ hội ngộ.

Quyển 1 - Chương 2: Kẻ dẫn độ tội phạm

FBI. Cái tên mà mỗi khi nhắc đến, đều khiến đám tội phạm đều có chút giật mình, có chút run sợ với hàng ngàn chiến tích dẫn độ tội phạm trên thế giới chính là cục điều tra liên bang trực thuộc bộ tư pháp Hoa Kỳ.

Nơi trụ sở của cục tọa lạc tại Washington D.C, bên ngoài mặt trời lên cao, trời trong mây trắng, nắng ấm chan hòa thì bên trong tổng cục lại hoàn toàn đối lập. Lạnh lẽo âm u, lại tràn ngập sát khí.

Phòng họp hôm nay đặc biệt tập hợp các thành viên chủ chốt của cục. Từ tổng cục trưởng cho đến những đặc vụ ưu tú nhất. Cuộc họp khẩn này khiến cho người ta liên tưởng đến một trận bão táp.

Tổng cục trưởng Evan mặc cảnh phục, vẻ mặt nghiêm nghị không dấu tức giận, chỉ tay lên máy chiếu đang trình những bản hợp đồng cùng bất động sản bị thu mua một cách bí ẩn, kế tiếp đó là hình ảnh những người đàn ông, phụ nữ có hình dáng khác nhau.

“Tôi đã cho các cậu một tháng để bắt Ephemera về đây. Vậy mà các cậu một chút manh mối cũng không có, để cho tên này có thể tiếp tục lừa gạt đến cả Chính phủ. Cục nuôi các cậu để nhìn Ephemera nhón nhơ như vậy hả???”

Tiếng quát cao vút kèm theo nộ khí thành công khiến cho chúng nhân có mặt trong phòng họp kinh hồn bạt vía, mặt cũng nghiêm trang tỏ rõ sự hối lỗi bất lực.

“Cục trưởng, xin ngài bớt giận. Ephemera rất狡 hoạt, chưa từng để lộ bất kỳ thông tin nào. Đừng nói đến dung nhan thật, ngay cả giới tính cũng không biết. Các đặc vụ không khỏi mò kim đáy bể.” Phó cục trưởng Henry ngồi bên cạnh lên tiếng xoa dịu cơn nóng giận kia.

“Đúng là như vậy. Người này mỗi lần ra tay đều cải trang thành hình dạng khác nhau, ngay cả dấu vân tay cũng chưa từng để lại. Dù biết hắn ta cẩn trọng như thế nào. Không chỉ riêng gì cục chúng ta, mà ngay cả các tổ chức khác cũng không tài nào tìm được hắn ta. Một tháng e là quá nhanh.” Một đặc vụ lên tiếng.

“Ý của cậu là tôi làm khó các cậu?” Evan nhíu mày gầm lên.

Đặc vụ vừa lên tiếng kia lập tức im bặt cúi đầu nhận sai. Lão già cục trưởng này vốn rất nóng tính. Đối với vụ về Ephemera càng khẩn trương.

Nguyên do chính là vài tháng trước. Ephemera dám cả gan cải trang thành một đặc vụ FBI, đánh cắp thông tin tội phạm bán cho Mafia, khiến cho cả cục loạn hết cả lên. Mất đến mấy tháng mới có thể giải quyết ổn thỏa. Bởi vậy, trong cục này. Cái tên Ephemera mang theo nỗi căm hận không cách nào có thể tổng tù.

“Vẫn còn có cách!” Ở dãy bàn cuối phòng họp. Một giọng nói trầm thấp cất lên.

Mọi người đồng thời đưa mắt nhìn về phía dưới. Người ngồi gần cửa ra vào, tựa lưng vào ghế, chân vắt chéo cao ngạo. Mái tóc ngắn vuốt ngược ra sau lộ rõ một mỹ quan đẹp đẽ. Người đàn ông có thân hình cao lớn, bộ cảnh phục ôm lấy thân hình cuộn cuộn cơ bắp kia. Mái tóc màu nâu, đôi mắt đen, mũi cao và làn da trắng. Người này chính là James Khải Huân, một trong những đặc vụ xuất sắc nhất của cục, là hình mẫu lý tưởng của các nữ đặc vụ, về mặt kia đủ khiến cho bất kì ai nhìn thấy cũng quyến luyến mắt nửa ngày, cũng chính là con trai của tổng cục trưởng.

Mang theo nửa dòng máu Châu Á, James Khải Huân có một loại cuốn hút khác hẳn với đám người da trắng tóc vàng khác. Từ trên người anh ta toát ra khí chất cao ngạo, nghiêm nghị lại có phần bộc trực khảng khái. Nhưng đôi mắt anh ta rất sắc sảo, cũng có chút nguy hiểm. Con người này thủ đoạn và thông minh, kết hợp tạo thành một con người mà bất kỳ người nào trong cục cũng không dám động vào.

“Ý của cậu là gì?” Ở trong cục Evan và James Khải Huân vẫn là cấp trên và cấp dưới, không hề tỏ vẻ là cha con. Evan đối với đứa con này rất tự hào cũng rất dè chừng. Quá tài ba vượt mặt cha ruột đối với một người như Evan là chuyện khó chấp nhận.

James Khải Huân xem hết một lượt thông tin về Ephemera đã thu thập được đặt lên bàn, hơi nhướn người chống tay lên bàn trầm giọng:

“Xét tổng thể các nhân vật mà Ephemera đã cải trang, có thể cho thấy, Ephemera đích thị là một người phụ nữ.”

Cả phòng họp cả kinh.

“Cậu dựa vào cái gì?” Evan nghi hoặc.

James Khải Huân cười khẩy, chỉ tay lên màn hình đang hiện lên tất cả hai mươi người đã từng bị Ephemera cải trang:

“Thứ nhất, trong tổng số hai mươi người kia, có đến gần hai phần ba là phụ nữ. Nếu là phụ nữ, cải trang thành phụ nữ là việc quá đơn giản. Thứ hai, tất

cả những người đàn ông Ephemera đã cải trang đều có chiều cao xấp xỉ những người phụ nữ kia, chỉ có thân hình đầy đặn và già nua. Một người phụ nữ bình thường với chiều cao trung bình, khi cải trang thành đàn ông cũng không cách nào có thể cao lên được. Để có thể dễ dàng tiến hành cải trang, cô ta sẽ chọn những người đàn ông có chiều cao khiêm tốn.”

Mọi người nghe như thôi miên. Ai nấy đồng thời lật lại hình ảnh từng người đàn ông đã từng bị đóng giả.

“Quả đúng là như vậy, những người đàn ông này đều có chiều cao chỉ một mét sáu lăm đến chưa đầy mét bảy. Đúng là chiều cao trung bình của một người phụ nữ.” Một đặc vụ khác lên tiếng khẳng định.

“Cũng không hẳn.” Phó cục Henry xoa xoa cằm: “Có rất nhiều người đàn ông có chiều cao khiêm tốn và dáng dấp như một người phụ nữ. Dựa vào điều này vẫn chưa thể khẳng định vội vàng như vậy được.”

“Tôi vẫn chưa nói xong.” James Khải Huân nghiêm nghị đưa ba tấm ảnh có ba người đàn ông đã từng bị cải trang lên chỉ vào phía cổ: “Những người đàn ông này khai báo, không có thói quen đeo khăn choàng. Ephemera lúc cải trang đàn ông đều đeo khăn choàng, khi cải trang phụ nữ thì lại không. Vấn đề ở đây là gì?”

Chúng nhân bắt đầu trầm mặt suy nghĩ.

Cục phó Henry đập bàn một cái, đôi mắt như sáng lên: “Là kết hàu.”

“Chính xác, là kết hàu.” James vẫn nghiêm túc như thường, không chút đổi sắc nói: “Nếu là một người đàn ông có chiều cao khiêm tốn và vóc dáng mảnh mai như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ có kết hàu. Nhưng người này.” James đưa hình ảnh một người phụ nữ từng bị cải trang lên chỉ vào cổ: “Ephemera không có kết hàu và có một cằm cổ xinh đẹp.”

Chúng nhân như được thông nào. Cảm giác nổi khúc mắc bao lâu được giải đáp, nhìn James bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Evan ngồi trên cao, tuy không muốn nhưng không thể không công nhận suy luận này của James Khải Huân.

Henry lần nữa lên tiếng: “Vậy có thể khoanh vùng thông tin. Ephemera là một người phụ nữ. Nhưng chỉ có vậy.....Trên thế giới này có bao nhiêu là phụ nữ.”

James vẫn rất tự tin bước hẳn ra khỏi bàn, khoanh tay đáp: “Nếu có thể khoanh vùng tuổi tác của cô ta, có thể tìm được chứ?”

Mắt chúng nhân sáng lên: “Cậu có thể sao?”

James cười nửa môi, hồ hững lấy ra một điều thuốc châm lửa.

“James! Đây là phòng họp, mau chỉnh lại tác phong cho tôi.” Evan tức giận quát lớn.

Chúng nhân có mặt ở đó cũng không có biểu hiện nào. Tên James này rất kiêu ngạo, hấn thích làm gì thì làm, thích đi là đi, đến là đến. Ngay cả phòng họp tổng cục cũng dám bày ra cái dáng đứng kia, không ngại ngần hút thuốc. Đúng là không biết sợ là gì.

“Ngài tổng cục, có muốn nghe tôi giải đáp nữa hay không?” James vẫn bình thản rít thuốc, không để cơn tức giận của Evan vào mắt.

“Ngài tổng cục, một điều nhin chín điều lành. Từ từ hãy trách phạt.” Henry bắt đầu đi làm trọng tài hòa giải, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Evan thờ phỉ phỉ, không tình nguyện ngồi lại vào ghế.

James Khải Huân nhếch môi, thở ra một làn khói, dưới bóng tối và ánh sáng trên màn hình giao hòa với khói, vô tình khiến James Khải Huân hết như chiến thần trong lịch sử, cao ngạo lãnh đạm, ánh mắt đủ để say lòng người. Giọng hấn trầm trầm vang lên:

“Lúc Ephemera trà trộn vào cục, đã đóng giả thành đặc vụ F. Thời điểm mở cửa phòng thông tin để lấy thông tin. Cô ta có thể nghe được tiếng chuông cảnh báo và tẩu thoát đã chứng tỏ tuổi cô ta không thể vượt quá ba mươi tuổi.”

“Chuông cảnh báo ở phòng thông tin? Là chuông cảnh báo nào? Tại sao trước nay tôi chưa từng nghe đến?” Henry lên tiếng nghi hoặc thay cho chúng nhân.

“Đơn giản là vì chỉ có người dưới ba mươi tuổi mới nghe thấy âm thanh đó. Có những tần số mà chỉ có chó mèo mới nghe thấy. Con người cũng như vậy, đối với những tần số vượt qua mức mười bảy ngàn Hertz, người ở độ tuổi hai mươi có thể nghe thấy với mức độ thấp chỉ khi tập trung. Còn người trên ba mươi tuổi hoàn toàn không thể nghe thấy. Ngày hôm đó, phòng thông tin chính là phát ra tín hiệu này, vừa vặn Ephemera nghe thấy đã tẩu thoát.”

Chúng nhân ồ lên kinh ngạc.

“Quả đúng là James tiên sinh. Có thể phán đoán đến mức này. Thật đáng khâm phục.”

James Khải Huân cười khẩy, hoàn toàn tiếp nhận lời khen kia.

“Nói như vậy có thể giới hạn độ tuổi của cô ta. Với vóc dáng của người trưởng thành thì có thể giới hạn từ trên hai mươi tuổi. Tổng hợp tất cả những

thông tin đặc vụ James cung cấp. Có thể đưa ra kết luận. Ephemera là phụ nữ, độ tuổi từ hai mươi đến ba mươi tuổi.” Henry khẳng định.

“Những thông tin này quá tốt rồi, con đường tìm ra Ephemera đã ngắn hơn một đoạn rồi.” Các đặc vụ khác gật gù, mắt ai nấy bỗng sáng rực, nếu trước đây ai cũng mong tránh xa cái tên Ephemera, thì lúc này lại thật muốn được nhận nhiệm vụ này. Một khi bắt được Ephemera, thăng chức tăng lương là điều hoàn toàn có thể. Người bị truy nã ngang hàng với trùm khủng bố. Có thể không hấp dẫn những kẻ dẫn độ chuyên nghiệp này sao?

Như đọc được suy nghĩ của chúng nhân. James Khải Huân dụi mắt thuốc, dương đôi mắt kia nhìn Evan:

“Tôi đặc biệt có hứng thú với người phụ nữ không thể tìm ra này. Không biết ngài tổng cục trưởng có thể giao vụ này cho tôi hay không.”

Evan trừng mắt nhìn James Khải Huân, hần ta trước nay không mấy quan tâm đến vụ án. Chỉ tham gia đội đặc nhiệm cho có vì bị ông ép buộc. Hôm nay thấy hần bước vào phòng họp đã thấy lạ. Lúc này thì đã rõ. James Khải Huân chỉ hứng thú với những vụ việc không thể giải quyết. Bởi vậy mới muốn tự tay bắt Ephemera.

“Cậu tự tin có thể bắt được cô ta?”

“Tôi tự tin.” James Khải Huân không chút do dự đáp:

“Tôi nhất định sẽ tìm ra con thiêu thân giao hoạt này.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Ai mới là anh hùng?

Los Angeles, thành phố của những thiên thần. Nơi có thể đặt chân đến Hollywood, ngắm nhìn những cái tên của các ngôi sao hàng đầu thế giới được khắc trên đại lộ danh vọng.

Trên tuyến đường đô thị, chiếc LP640 vàng óng, sáng chói lướt đi, mang theo bao ánh mắt ngưỡng mộ. Siêu xe tiền nhiệm của Avantador đã cho thấy chủ sở hữu chiếc LP640 này tuyệt đối không phải hạng thường, chính lý do này, mỗi nơi chiếc xe lướt qua đều để lại ngàn vạn ánh mắt hiếu kỳ, ngưỡng mộ cùng tò mò.

Chỉ cho đến khi chiếc xe dừng lại tại một tiệm cà phê, thì ánh mắt người đi đường hiếu kỳ mới lại đổ dồn vào cánh cửa lái, nơi chủ xe bước xuống.

Đó là một người phụ nữ Châu Á tóc đen dài hơi xoăn nhẹ, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen lại lấp lánh tựa trân châu. Dung nhan hài hòa, đủ để kéo theo ánh mắt say mê của đám mày râu.

Chỉ là...siêu xe là vậy, khuôn mặt xinh đẹp là vậy. Người phụ nữ này lại khoác lên mình một cái áo pull dài rộng, quần bó chấp vá. Phong cách này nhìn thế nào cũng không ra một người có tiền. Nếu ai nói rằng cô gái này là ăn trộm, ắt hẳn mọi người cũng sẽ tin.

Bước xuống xe. Tư Mạn vận người hai cái, không buồn bỏ ánh mắt tò mò của người xung quanh vào mắt, tiến thẳng vào tiệm cà phê, chọn một bàn trống gọi một ly capuchino và một đĩa bánh chocolate.

Vừa mới đặt móng xuống, Tư Mạn đã úp luôn đầu xuống bàn. Đôi mắt mơ màng nhìn xuyên qua lớp cửa kính, hướng bầu trời trong xanh kia mà ngắm nhìn.

Tư Mạn chơi bời suốt hai tháng nay vẫn không cảm thấy có chút thỏa mãn. Trước nay mỗi lần cô kiếm được khoản bội thu, đều cùng Hiểu Khiên đi đây đi đó phá phách, nhưng lần này Hiểu Khiên không rõ lý do mà biến mất không chút tăm hơi nào, khiến Tư Mạn một thân một mình lưu lạc tứ phương. Ăn không thấy ngon, chơi chẳng chút vui. Nguyên do tất cả là vì ngoài Hiểu Khiên ra, cô không có người bạn nào khác. Bây giờ cô mới thấy tốt nhất là nên kiếm thêm một người để bầu bạn.

Những ngày tháng vô vị này đến bao giờ mới kết thúc đây???

Tư Mạn vò đầu bứt tóc, bực bội úp luôn cả mặt xuống bàn, mặc kệ ánh mắt xung quanh mà đánh một giấc.

Bên trong tiệm đang có rất nhiều vị khách ngồi thưởng thức cà phê cùng bánh ngọt, người thì bận rộn với máy tính, người thì vui vẻ buôn chuyện và có cả Tư Mạn một mình nằm ngủ gục trên bàn mặc kệ trời trăng thì bên ngoài tiệm cà phê lúc này bỗng xuất hiện một người đàn ông gầy nhẳng, thân thể rướm máu tươi, tay cầm khẩu súng lục ôm bụng chạy vào.

Chưa kịp để những người khách trong tiệm kịp kinh hoàng, người đàn ông kia liền bắt lấy một người phụ nữ gần nhất. Chĩa súng vào thái dương người phụ nữ quay ra phía cửa hét lớn:

“Tao bắn!”

Tất cả các khách hàng cùng nhân viên kinh hồn lạc phách la hét lên, có một vài nam nhân viên của quán giữ được bình tĩnh tính toán tiến tới áp chế liền bị tên kia chìa súng lung tung ra lệnh:

“Câm mồm hết cho tao, mau nằm xuống, không được di chuyển. Bằng không tao bắn vỡ sọ chúng mày.”

Tuy rằng cảnh tượng trước mắt quá bất ngờ, nhưng tất cả mọi người đều giữ chút lý trí mà bình tĩnh nằm xuống theo lời kẻ điên kia, chỉ ngoại trừ Tư Mạn vẫn đang say giấc ở góc cuối bàn.

“Mike! Mày thoát không nổi tao đâu.” Phía bên ngoài cửa tiệm, một bóng người đàn ông cao lớn từ từ bước vào, khi cánh cửa được đẩy ra, vừa vịn ánh nắng hắt xuống dung nhan như tranh vẽ. Thành công tô điểm cho người đàn ông vừa bước vào trở thành một tác phẩm hội họa. Nét mạnh mẽ pha chút lạnh đậm kia cuốn hút mọi ánh nhìn. Ngay cả những người phụ nữ đang nằm úp giữa nền run sợ cùng con tin trong tay tên điên kia phút giây từ thần này vẫn có thể tìm đập chân run, hoa hết cả mắt.

Người đàn ông mang áo sơ mi màu xanh, ống tay xắn lên lộ ra phần cơ bắp săn chắc, chiếc quần ôm lấy đôi chân dài đủ khiến phụ nữ không cảm lòng được mà si mê. Người đàn ông đó cầm trên tay một khẩu súng, khác với tên điên đang bắt giữ con tin kia run rẩy bàng hoàng. Người đàn ông này mang dáng vẻ của kẻ truy sát, cao ngạo, bình thản, không lộ ra nửa phần hoang mang. Anh ta chính là James Khải Huân. Đặc vụ FBI đang trên đường truy nã tội phạm.

“Mẹ kiếp, mày dám tiến tới một bước, tao sẽ bắn chết ả đàn bà này. Tao muốn xem, súng của mày nhanh, hay súng của tao nhanh.” Tên Mike kia kéo lê người phụ nữ đang khóc lóc run rẩy lại không dám la hét kia về phía sau, tìm cửa thoát hiểm để chạy thoát.

“Mày biết không Mike.” James Khải Huân vẫn giữ bộ mặt kiêu ngạo, không quan tâm người xung quanh đang khép nép nằm rạp xuống đất sợ hãi một khẩu súng. Hắn kéo một chiếc ghế, bình thản ngồi xuống bắt chéo chân, về mặt cao ngạo nói: “Tao trước nay không quan tâm tính mạng của những kẻ không liên quan.”

Người phụ nữ bị bắt làm con tin cùng những người khác nghe vậy đều lập tức kinh hãi. Những tưởng sẽ được xem một trận anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ người đang ông đẹp mã đó lại vô tình như vậy.

Mặt Mike biến sắc, run run nhìn James Khải Huân, ánh mắt hắn rất bình thản đã chứng tỏ lời hắn nói là sự thật: “Nhưng...mày là cóm. Bọn cóm chúng mày không phải...không phải đều muốn con tin sống hay sao?”

James Khải Huân cười khẩy: “Bọn họ muốn, nhưng tao không muốn. Trên thế giới này, không ai uy hiếp được tao.”

“Mày....” Mồ hôi trên trán nhỏ xuống, tay tên Mike đã bắt đầu vô lực, hắn run lẩy bẩy nói: “Mày rút cuộc là tên quái quỷ nào?”

"Trước khi mày chết, tao cũng ban cho mày ơn phước cuối cùng được biết tên tao." James dương đôi mắt lạnh kia nhìn Mike, giọng nói trầm trầm cất lên.

"Kẻ đồ sát tội phạm. James Khải Huân!"

Sắc mặt Mike liền biến chuyển rõ ràng. Ai trong giới mà không rõ. James Khải Huân chính là khắc tinh của tội phạm. Tên James là một tên điên cuồng, hắn bất chấp tất cả để có thể tóm được tội phạm. Trong mắt đám tội phạm, James Khải Huân chính là ác ma của Chính Phủ.

Tên Mike ngàn vạn lần không ngờ đến, kẻ hôm nay hắn đụng độ lại chính là tên đại gian đại ác này. Xong rồi. Hắn làm cách nào trốn thoát được đây?

Tên Mike kinh hoàng nhìn James như thấy ma hét lớn:

"Mày....mày không thể giết tao. James mày sẽ...sẽ...."

"Ồn ào quá!"

Không để cho Mike nói hết câu, phía cuối dãy bàn liền cất lên giọng nói ngái ngủ tỏ vẻ khó chịu.

Tất cả mọi người bao gồm cả James Khải Huân đều đưa mắt nhìn về phía phát ra giọng nói đó. Trong không khí nguy hiểm sắc mùi thuốc súng này vẫn có kẻ cả gan mở miệng, rõ ràng ai cũng muốn biết kẻ to gan kia là ai.

Tư Mạn khó chịu ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt hoảng hốt của chúng nhân đang nằm sấp xuống nền nhà và con tin trong tay Mike. Ánh mắt bình thản của James Khải Huân và ánh mắt hoang mang của tên Mike.

"Cô gái. Mau nằm xuống!" Một vị khách hào tâm lên tiếng nhắc nhở.

Tư Mạn ngó lơ, không thèm để cảnh tượng uy hiếp kia vào mắt. Bình thản tiến tới quầy lấy cà phê và bánh. Nhân viên lúc này đã nằm vào một góc, chỉ biết nhìn cô lấy cà phê đặt lại tiền trên kệ.

"Con khốn....mau nằm xuống!" Lúc này Mike mới lấy được trấn tĩnh chìa súng về phía Tư Mạn đang như chồn không người kia.

James Khải Huân chống tay lên ghế, nhàn tản như đang xem kịch. Hắn lần đầu thấy một người phụ nữ to gan như vậy, muốn chờ xem cô ta sẽ làm gì.

Tư Mạn liếc hòng súng của tên Mike một cái, thừ thả nhét miếng bánh vào miệng rồi lại xem như súng đồ chơi, không đáng để vào mắt. Quay đầu hướng cửa mà đi.

"Khôn khiếp! Đứng lại!!!"

Đoàng!!!!

Tiếng súng nổ vang lên cùng tiếng thét của con tin dường như muốn đâm thủng màng nhĩ chúng nhân. Khi mọi người ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Tư Mạn không biết từ khi nào đã rút súng ra, chĩa thẳng vào hòng súng Mike.

Nhưng ngoài khói ra, không ai thấy đạn ở đâu, cũng không thấy có người bị thương. Chỉ thấy sắc mặt tên Mike đã trắng như tờ giấy, cắt không còn giọt máu.

Còn vẻ mặt bình thản của James Khải Huân cũng biến sắc rõ rệt.

Là kinh ngạc đến quên chớp mắt. Hắn mở to mắt nhìn thật kĩ người phụ nữ kia.

Lúc này hắn nhìn rõ người phụ nữ kia bước chưa được hai bước liền quay đầu, rút súng từ thắt lưng ra, chĩa thẳng về phía Mike. Hai khẩu súng đồng thời bóp cò. Đường đạn của hai viên đạn tạo thành một đường thẳng chính xác, không lệch dù một chút.

Hai đầu đạn chĩa vào nhau va chạm rồi phát nổ, tan rã biến thành kim loại rồi rơi vụn xuống.

Kỹ thuật nhắm bắn chính xác đến độ hoàn hảo. James Khải Huân hoàn toàn không ngờ tới. Người có thể thực hiện được kỹ thuật này lại là một người phụ nữ trẻ tuổi mỏng manh yếu ớt đứng trước mặt.

"Không...không thể nào." Khẩu súng trên tay Mike rơi xuống. Hắn nhìn cô gái đang nhai một miếng đầy bánh như thấy quỷ dữ bò về phía sau. Tất nhiên Mike cũng nhìn rất rõ đường đạn của hắn va chạm trực tiếp với đường đạn với Tư Mạn chính xác như thế nào.

"Mày....mày là thứ quái quỷ gì???" Tên Mike hét lên kinh hãi. Súng trên tay vẫn chĩa về phía Tư Mạn nhưng tay hắn đầy nhót mồ hôi đến độ gần như làm rơi súng.

"Mày có biết tội của mày không?" Tư Mạn liếm môi chậm rãi bước về phía Mike.

"Mày....đừng qua đây!" Mike hoảng sợ hét lên. Đế gậy thể thao của Tư Mạn từ lúc nào đã đâm lên cổ hắn, khiến tên Mike như biến thành con mồi thất bại nằm dưới chân kẻ đi săn.

Hình ảnh cô gái liễu yếu đào tơ một tay cầm súng, một tay cầm ly cà phê, một chân dẫm lên cổ tên điên kia trong tư thái cao ngạo lọt vào tầm mắt tất cả mọi người như một bức tranh không hài hòa. Lại nhìn James Khải Huân bình thản ngồi trên ghế cách Tư Mạn không xa. Chúng nhân mới thấy người phụ nữ này mới chính là anh hùng. Chỉ là hành vi tiếp theo của cô khiến cho mọi người lại được dịp đem hình ảnh những người hùng trong phim quảng bỏ đi.

"Tội của mày. Là phá hỏng giấc ngủ của tao."

Đoàng!!!

Lại một tiếng súng nữa vang lên kèm theo tiếng la hét của chúng nhân.

Tất cả mọi người lần nữa nín thở nhìn tên Mike như một khúc gỗ nằm đó. Bên cạnh đầu hắn, lớp sàn bị lún xuống kèm theo đầu đạn. Bất quá, chỉ chưa đến một tấc, đầu đạn kia có khả năng sẽ găm vào đầu tên Mike. Phát hiện thấy tên Mike không trúng đạn, chúng nhân mới âm thầm thở một hơi.

Nòng súng Tư Mạn vẫn còn nóng. Cô liếc tên Mike đang nằm bất động trợn mắt nhìn cô, sợ đến tè ra quần kia một cái.

Lại nghe tiếng còi xe cảnh sát ngoài kia. Tư Mạn hóp một ngụm cà phê, thông thả dặt lại súng. Nhẹ nhàng bước ra chiếc xe yêu kiều đỗ ngoài kia rồi biến mất trên đại lộ.

Tất thấy mọi hành động của cô đều lọt vào mắt James Khải Huân, cho đến khi cảnh sát ập tới bắt trói tên Mike kia. Ánh mắt của James vẫn không rời khỏi nơi cuối đường đại lộ. Mặc kệ đám cảnh sát cùng dân chúng đang nháo nhào cả lên, James Khải Huân bước lên một chiếc xe cảnh sát còn đang sáng đèn, phóng về phía chiếc xe của Tư Mạn vừa khuất bóng. Về mặt bình thản của James lúc này có vài ý cười nơi khóe mắt.

Tư Mạn chống một tay lên cửa, tay kia lười biếng đặt trên vô lăng, thông thả đưa chiếc xe yêu kiều lướt trên đường phố. Chỉ cho đến khi cô phát hiện một chiếc xe cảnh sát đã bám theo cô hết ba con đường thì Tư Mạn mới dừng xe.

James Khải Huân phanh gấp, bình thản đưa mắt nhìn phía trước. Cô gái trên xe đẩy cửa bước xuống. Trong bộ đồ rộng thùng thình không ra dáng người, mái tóc đen xõa dài đến eo rồi mù theo gió phát lên lờ lờ ra khuôn mặt trắng nõn, ánh dương phản chiếu qua đôi mắt lấp lánh như viên minh châu, ánh mắt kia đủ để khiến đối phương điêu đứng một hồi.

Tư Mạn hơi tựa lưng vào xe, khoanh tay đứng nhìn James Khải Huân đang yên vị nơi ghế lái như chờ đợi.

Khóe môi James Khải Huân cong lên lộ ra một nụ cười yêu mị.

Thì ra là một người đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Chuột sập bẫy

James Khải Huân bình thần lấy máy điện thoại, nhấn nút gọi. Đôi mắt vẫn dõi theo khuôn mặt khó chịu của Tư Mạn đang đứng chờ ngoài kia.

Điện thoại vừa thông lập tức bên kia đã cất lên giọng nói trầm trầm:

“James! Cậu đang ở đâu?” Đội trưởng đội đặc nhiệm Simon, cũng chính là bạn thân chí cốt của James Khải Huân đã cùng hắn vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần gấp giọng hỏi.

“L.A!” James Khải Huân nhìn qua lớp kính, vô thức bị đôi mắt trên châu dưới ánh dương phản chiếu kia thu hút mà ngẩn nhìn.

“Cậu vẫn còn ở đó? Không phải đã thất bại từ ba người phụ nữ trước rồi sao?”

“Tôi khó khăn lắm mới có được chút thông tin Ephemera đang ở L.A, sao có thể rời đi dễ dàng như vậy? Ba người phụ nữ đó thử nghiệm không thành mà thôi.” Mắt chớp một cái. James Khải Huân lấy lại vẻ kiêu ngạo như trước.

“Ý cậu là sao? Không lẽ lại tìm được đối tượng mới?” Giọng nói bên kia có chút phấn khích. Simon là đặc vụ cấp cao, nhưng hắn luôn tin tưởng James, nói hơi quá là tin tưởng đến mức gần như tuyệt đối, cho dù những lần trước James liên tục thất bại.

“Không sai.” James lần nữa nhìn thật kỹ khuôn mặt Tư Mạn, đánh giá một chút cấu tạo trên khuôn mặt kia, lại hơi thú vị vì phong thái lãnh đạm đứng chờ hắn bên ngoài của cô: “Một người phụ nữ có khả năng nhắm bắn hoàn hảo.”

“Ồ. Nhớ không nhầm, trong hồ sơ về Ephemera có thông tin, khả năng bắn súng của cô ta không phải hạng thường. Năm ngoái một mình cô ta cùng một khẩu súng có thể đối đầu với mười lăm đặc công chuyên nghiệp mà tẩu thoát lành lặn. Đó là lý do tôi vẫn không tin Ephemera chỉ là một người phụ nữ trẻ tuổi.” Bên kia máy có tiếng giấy tờ được lật ra vội vàng. Xem chừng Simon đang kiểm nghiệm lại trí nhớ bằng cách lục lại hồ sơ.

“Bây giờ cậu đã tin tôi chưa?” Giọng nói tràn đầy tự tin này như đánh một dấu mốc quan trọng. Simon không chút ngờ vực đáp ngay:

“James. Tổng cục...à không, phải nói là tất cả các cơ quan tổ chức có mối đại thâm thù với Ephemera đặt hết tất cả niềm tin vào cậu.”

James Khải Huân cúp máy. Đẩy cửa bước xuống đi đến trước mặt Tư Mạn. Mỗi bước đến gần cô, hắn đều dùng tất cả sự tập trung của trí não đánh giá tỉ mỉ từ đầu cho đến chân người phụ nữ trước mặt. Nếu đây thật sự là Ephemera, có chăng đây là khuôn mặt thật hay lại là một mặt nạ da người giả tạo?

Tư Mạn biết được bản thân đang bị chiếu tướng, không chút biến sắc nói:

“Không biết tôi đây có điểm phúc gì lại được đặc vụ xuất sắc nhất của FBI tự mình theo đuổi?”

“Cô biết tôi?”

“Màn giới thiệu lúc nãy của anh của chẳng có nhỏ.”

Tư Mạn lúc còn ở tiệm cà phê đã nghe rất rõ cái tên James Khải Huân. Từng cái trang vào tổng cục đánh cắp thông tin, Tư Mạn biết rất rõ về cái tên này. Với đám tội phạm, hắn là nỗi ám ảnh, còn với cô, hắn chẳng qua chỉ là một anh chàng đẹp trai với lý lịch sạch sẽ, sạch sẽ đến mức cô nghi ngờ về thân phận thật của hắn. Một gã đàn ông dày dặn kinh nghiệm hẳn độ tội phạm lại có thể lớn lên đơn giản như thế, ngay cả một vết nhơ cũng không có. Nực cười, cô làm gián điệp, siêu lừa bịp bao lâu, chưa từng thấy qua người chưa từng trải nào lại có được cốt khí đó.

Nhận ra ánh mắt Tư Mạn đang dò xét ngược lại, James Khải Huân cười nửa môi mang theo ý châm chọc:

“Thế nào, bị lý lịch và khuôn mặt này mê hoặc rồi sao?”

Tư Mạn cười nhẹ, như có như không bước gần đến trước mặt James, dùng đôi mắt lấp lánh kia nhìn thật kỹ con người xanh ngọc đó mà đọc vị.

“Được một anh chàng đẹp trai theo đến tận đây. Anh nói xem tôi nên làm gì bây giờ?”

James Khải Huân có chút kinh ngạc bật cười, cô nàng này mặt cũng quá ư là dày dè.

Người đi đường lúc này bắt đầu có sự tập trung nhất định khi thấy một nam một nữ như họa báo cùng một chiếc xe cảnh sát và siêu xe đậu ở đó. Không tò mò kẻ ra cũng lạ.

“Nói đi. Anh cần gì ở tôi?” Tư Mạn bản tính vốn ghét bị soi mói, nhận ra nhiều cặp mắt bắt đầu đổ dồn vào cô, đành khăn trương vào thẳng ván đề.

James Khải Huân cười một lúc, nhẹ nhàng khép đôi môi cong ngao mạn đáp: “Tên của cô là gì?”

“Anh đang tán tỉnh tôi đấy à?”

“Nếu cô cho tôi cơ hội.”

Kiểu cách đáp lại nhanh gọn này khiến Tư Mạn nhận ra có điểm không ổn. Trong sơ yếu lý lịch của tên James này trong sạch, nhưng mấy ngày ở tổng cục, cô cũng nghe nói qua về chuyện hắn không mấy tử tế trong chuyện với phụ nữ, nói thẳng ra là một tên thích trực tiếp đưa phụ nữ lên giường xử lý hơn là mất công tán tỉnh, bởi một khi hắn mở lời. Không người phụ nữ nào có đủ năng lực khước từ.

Vậy nguyên do nào vừa nãy hắn thấy cô nở sủng đã liền muốn mất thời gian tán tỉnh cô. Tư Mạn thừa biết thứ mà tên James này quan tâm chỉ có những tên tội phạm khó truy sát, nếu cái tên Ephemera này của cô nằm trong danh sách đỏ của hắn, thì việc hắn theo đuôi cô như thế này là hoàn toàn hợp lý.

“Ok. Tôi cho anh cơ hội hôm nay.” Tư Mạn không ngại ngần đồng ý. Nếu tên James này có thể xác định cô là mục tiêu nghi vấn, trực tiếp đứng trước mặt cô như vậy. Chi bằng cùng hắn ta chơi một trò chơi, dù sao cô cũng đang rảnh rồi đến phát ngán.

“Tôi luôn sẵn lòng với người đẹp.”

James Khải Huân thuận tay đưa bàn tay lên tính toán áp lên mặt cô. Mục đích chính là để kiểm tra khuôn mặt kia là thật hay giả. Là cô tự mình đứng gần như vậy, cơ hội tốt sao có thể bỏ qua.

Bắt quá tay James đi được nửa đường liền bị Tư Mạn gạt phăng ra, cô hừ lạnh lùi một bước nói:

“Thấy tòa nhà kia không?” Tư Mạn chỉ tay hướng tòa cao ốc có thiết kế xoắn ốc cổ quái cách đó hơn ba con đường.

“Bảo tàng Dark House?” James Khải Huân hơi nheo mắt, đây là một trong những bảo tàng của Lex, ông chủ của hệ thống tài chính quan trọng nhất Châu Âu trong mọi lĩnh vực. Hắn nhìn không ra, người phụ nữ trước mặt có hứng thú gì với bảo tàng của một người không nên động tới.

“Nếu như anh lấy được trái tim bạc đặt trên tầng cao nhất được gắn trên pho tượng kia trước tôi, tôi sẽ cho anh cơ hội tán tỉnh tôi.”

“Cô đùa tôi đấy sao?” James Khải Huân cười khẩy: “Cô định biến tôi thành kẻ trộm?”

Tư Mạn khoanh tay cười nhẹ, vẻ tự mãn: “Tôi chỉ nói chỉ anh lấy nó trước tôi, không nói anh mang nó đi. Như vậy đâu thể gọi là trộm, chỉ là tiện tay sờ thử trước tôi mà thôi.”

James Khải Huân sững một chút rồi xoa cằm tỏ vẻ thú vị nói:

“Cô có biết đó là địa bàn của Lex không?”

Nghe đến cái tên này, mắt của Tư Mạn hơi trầm lại. Trong giọng nói cũng không còn lộ vẻ tao nhã.

“Anh sợ?”

“Sợ?” James Khải Huân khép hờ mắt đáp: “Tôi trước nay vốn không biết sợ là gì.”

“Nếu đã như vậy, sao anh còn không dám đi?”

“Vấn đề ở đây chính là bảo tàng kia an ninh nghiêm ngặt, vác xác vào đó cũng tốn không ít công sức. Tôi chỉ muốn biết tên cô, có cần phải đến mức tự mình làm khổ mình hay không?”

Tư Mạn cười cười: “James tiền sinh trước nay đã quen lên giường với đàn bà quá dễ dàng, vậy nên tôi làm khó anh liền cảm thấy bất mãn. Đã như vậy còn cố tình đi theo tôi làm gì? Hay là anh còn có mục đích nào khác.”

“Ví dụ?” James Khải Huân rõ ràng nhìn ra, người phụ nữ này biết mục đích của hắn ta. Chi bằng trực tiếp vạch trần đi.

“Tôi chỉ là một thương nhân bình thường, nào đâu dám nghĩ đến đặc vụ FBI sẽ thẩm tra tôi chứ. Tôi buôn bán lương thiện, tuyệt đối không phải hàng cấm gì gì đó. Ở đây có hiểu lầm gì chăng?”

Tư Mạn vô tư lự đáp. Cô vốn là một tên đại gian, cho nên việc tự mình làm ra một lý lịch giả sạch sẽ hợp tình hợp lý là điều quá dễ dàng. Cô trong mắt xã hội này, chính là tổng giám đốc của vài công ty vật liệu ở Đông Nam Á. Trên thực tế, những công ty đó hoàn toàn là có thật. Số tiền cô kiếm ra, mở vài ba công ty là điều dễ dàng. Thuê người quản lý, mặc kệ sống chết. Chi cần cô có một danh thiếp gọn gàng. Vậy là đủ.

Những công ty đó coi cô như là một kỳ nhân ‘thâm tàng bất lộ’, trước nay chưa từng xuất hiện, chỉ thông qua vài ba cuộc gọi với người quản lý. Vậy là xong.

“Thương nhân?” James Khải Huân cười khẩy, hần đương nhiên không tin: “Có thể cho tôi biết đại danh của công ty không?”

“Nếu anh có thể lấy được trái tim bạc.” Tư Mạn lặp lại câu nói này lần nữa.

Mày James Khải Huân hơi nhíu lại nhưng rồi cũng chậm chậm dần ra:

“Được.”

Tư Mạn như chỉ chờ cái gậy đầu này, cô lập tức không hai lời bước lên chiếc xe yêu kiều. Nổ máy. Tiếng động cơ êm tai vang lên mang theo giọng nói thách thức:

“Lên nào, kẻ thất bại!”

Một câu nói này thành công khiến cho khuôn mặt James Khải Huân đổi sắc, trong cục ai cũng rõ. Câu nói hần ghét nhất chính là ‘kẻ thất bại’, chính bởi vậy nên mọi việc hần đã làm đều hoàn thành đến mức xuất sắc, khiến cho không có nỗi kẻ nào dám nói với hần câu đó. Vậy mà người phụ nữ này lại dám.

“Để xem ai mới là kẻ thất bại.” James Khải Huân bước lên chiếc xe cảnh sát, tắt đèn báo. Nổ máy, tiếng động cơ gầm gừ như sói đối ngược với tiếng động cơ êm dịu của chiếc siêu xe bên cạnh.

Người đi đường hiếu kỳ nhìn hai chiếc xe một vàng một xanh đỏ song song nhau trước vạch kẻ đường chờ đèn đỏ. Tiếng động cơ như tiếng gầm của sói. Ai nhìn cũng ra, đây rõ ràng là muốn một trận đua.

Tư Mạn nhìn qua lớp cửa kính về mặt lạnh băng của James Khải Huân, cô cười lạnh.

Để xem cô trị kẻ đầu tiên lòng ra cô như thế nào.

Ba

Hai

Một

Gạt cần, đèn đỏ lập tức tắt ngủm, đèn xanh vội vã sáng lên. Chân ga hai xe đồng thời đạp. Tiếng rồ ga cao vút mang theo khói thu hút ánh mắt và tiếng cồ động của đám thanh niên qua đường.

Hai chiếc xe lao vun vút phóng như bay trên đại lộ, tất cả các phương tiện cùng người đi đường kinh hãi tránh né, la hét chạy vào lề đường ẩn nấp. Chưa hết một con đường, chiếc xe cảnh sát của James Khải Huân đã hoàn toàn vượt mặt chiếc xe của Tư Mạn.

Về mặt sắc lạnh của James Khải Huân bây giờ mới có chút tự mãn, qua gương chiếu hậu nhìn chiếc xe của Tư Mạn bị đẩy lùi lại phía sau.

Chỉ là James Khải Huân không biết, Tư Mạn vốn sợ thần tốc độ. Tay lái của cô không cách nào bì được với Hiểu Khiên, cách cô đánh tay lái như là một tên đua xe chợ đen kia là nhờ học tập Hiểu Khiên mà có, cô biết sức lực có hạn, sẽ không liều mạng mà ganh đua với tên kia. Cho nên ngay từ đầu đã không có ý định đua xe, mà chính là để tên kia tự mình kiêu ngạo đã thắng cô một vòng.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe cảnh sát đã dừng ngay bên đường, cách bảo tàng Dark House ba tòa nhà. Xe của Tư Mạn cũng dừng ngay sau đó.

James Khải Huân bước xuống xe, không nhanh không chậm xải bước về phía bảo tàng. Tư Mạn bước đi ngay bên cạnh, cả hai không hẹn mà cùng nhìn nhau đầy thách thức.

Tư Mạn phát tay lấy ra một cái mũ lưới trai đen đội lên đầu, mái tóc dài cùng vành mũ thành công che đi nửa gương mặt của cô, kiêu ngạo nói:

“Để xem trình độ của đặc vụ James đến đâu!”

James Khải Huân cười tự mãn, không đáp lời. Cả hai người bước đến cổng sau của bảo tàng, vùng người một cái lập tức leo qua lớp hàng rào cao ngất.

Vừa đáp chân xuống, Tư Mạn đã chọn một con đường khác với con đường James Khải Huân chọn, đã là tranh đấu, tốt nhất không đi chung một đường.

James Khải Huân quay đầu nhìn Tư Mạn bình thân bề khóa, vượt qua lớp hàng rào an ninh và trốn ở điểm mù camera một cách chuyên nghiệp. Ý cười lạnh lẽo nơi khóe môi càng mạnh mẽ. Hần đương nhiên không rảnh rỗi tán tỉnh kẻ tình nghi, hần đồng ý làm vụ này, chính là để tận mắt chứng kiến bản lĩnh của người phụ nữ kia. Hần từ sớm đã thuộc lòng cách thức làm việc của Ephemera, nên cách duy nhất chứng minh người phụ nữ kia là Ephemera chính là trực tiếp xem người phụ nữ này hành động như thế nào.

Vừa vặn người phụ nữ này lại cho hần một cơ hội hiếm có. Hần sao có thể bỏ qua.

Giờ phút hân cùng Tư Mạn đột nhập đến tầng thứ mười. Hân càng khẳng định đến tám mươi phần trăm người phụ nữ này là ai.

Bảo tàng này có lớp an ninh dày đặc và hiện đại, không nói qua một đặc vụ chuyên nghiệp như James có thể qua mặt dễ dàng mà nói một người phụ nữ chân yếu tay mềm kia lại có thể bước đi như địa bàn của mình không gây một tiếng động. Chỉ là một kẻ trộm ư, không có khả năng. James thấy rõ mỗi bước Tư Mạn đi ngang các bảo vật đều không hề quay đầu nhìn lấy một cái, bản chất của một tên trộm là yêu quý bảo vật như mạng sống. Nhưng người này lại thờ ơ không chút bận tâm. Vậy mới càng khẳng định khả năng cô chính là tên lừa đảo siêu hạng ngày càng tăng.

Khi James Khải Huân vượt đến tầng trên cùng, tháo gỡ lớp an ninh ngoài cửa ra, phát hiện người phụ nữ kia chỉ vừa kịp đến sau lưng hân. Về mặt hân mới càng tăng thêm tự mãn.

James Khải Huân bước đến pho tượng cô độc đứng giữa nền nhà sáng bóng. Bức tượng tạc một cô gái ôm trái tim bạc kia là một tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng.

James Khải Huân vươn tay cầm lấy trái tim bạc, qua lớp bạc kia, James Khải Huân nhìn rõ hình ảnh phản chiếu lên nửa gương mặt bình thản của Tư Mạn đứng ở phía xa. Lúc này James Khải Huân mới như bừng tỉnh. Hân lúc này mới nhận ra có chỗ không đúng.

Lúc này ở tiệm cà phê, hân chỉ nói với Mike tên của hân, không hề nhắc đến cục điều tra. Vậy mà cô ta lại biết rõ hân chính là đặc vụ xuất sắc nhất, còn không chần chừ mời hân đi ăn trộm, cũng không ngại ngần thực hiện đủ thao tác phá khóa, vượt qua hàng rào an ninh điều luyện như chứng thực cho hân thấy điều gì đó.

Cũng chính là bởi vì. Người phụ nữ đó biết chính xác mục đích của hân.

Ánh mắt James lóe lên một tia nguy hiểm, hân lập tức quay đầu tính toán phóng về phía Tư Mạn nhưng... đã quá trễ.

Vị trí Tư Mạn đứng nằm ở ngoài cửa an ninh. Cô chỉ cần ấn nhẹ một nút, các nguồn an ninh lập tức được khởi động. Không chỉ là tia laze mà ngay cả cửa kính cũng khép lại nhanh không kịp chớp mắt.

James Khải Huân bị một tia laze làm rách ống quần. Hân nhú chặt mày, sử dụng hết tuyệt kỹ phóng qua lớp an ninh kia, thông qua một lớp cửa kính dày đặc. Hân vùng tay tung nắm đấm lên lớp kính cường lực không cách nào đánh vỡ, phóng đôi mắt giận dữ nhìn Tư Mạn.

“Mau mở cửa!!”

Tư Mạn đứng bên ngoài, cửa khảy một cái. Hết sức bình thản tung một cú đấm vào chuông báo bên cạnh.

Chuông báo lập tức vang lên tiếng kêu đinh tai nhức óc như chấn động cả bảo tàng rộng lớn kèm theo khuôn mặt biến sắc của James Khải Huân.

Tư Mạn vẫy tay hai cái, nở một nụ cười chế giễu:

“James tiên sinh. Vất vả rồi. Người của Lex sẽ tiếp đón anh chu toàn.” Ai mà chẳng biết đựng đến hang ổ của Lex sẽ phải ném mùi vị gì. Tư Mạn đây là muốn đẩy James vào chỗ chết.

Xem như xong chuyện. Tư Mạn lập tức xoay gót rời đi phía cửa sổ đã được mở sẵn. Ngay khi cô vừa rời khỏi ba giây, một toán vệ sĩ áo đen cầm súng chạy tới, vừa hay bắt gặp James Khải Huân đang như một con cá trong lòng kính, không cách nào thoát ra.

“Ephemera, tôi sẽ bắt được cô!!!”

Tiếng rống của James Khải Huân vang vọng cả một tòa nhà lớn. Lúc này Tư Mạn đã yên vị ngồi trong xe, đưa mắt nhìn về phía bảo tàng đang náo loạn bên kia.

Mục đích cô công kích và cho James ném mùi chiến thắng chính là để hân kích động đến không nhìn ra sơ hở mà lọt vào bẫy của cô. James Khải Huân là người đầu tiên tìm ra cô. Cô đây cũng là cho hân ném mùi vị đau khổ, tạm thời không có khả năng tìm ra cô lần nữa.

Tư Mạn phóng thẳng xe đến khách sạn, lấy đồ đạc rồi lập tức rời đến sân bay. Los Angeles đã không còn an toàn. Cô nên sớm tìm một nơi an toàn khác thì hơn.

Chỉ là Tư Mạn không biết, lần rời đi này lại là khoảnh khắc khiến cuộc đời bình yên vô vị của cô bị đảo lộn đến hết cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Người đàn ông nguy hiểm

Ma Cao, một trong hai đặc khu kinh tế của Trung Hoa. Nơi mà người ta vẫn thường hay gọi bằng cái tên ‘thiên đường cờ bạc’. Ma Cao chính là một trung tâm tài chính ngoài khơi, thiên đường thuế và cảng tự do. Với mật độ dân số đông đảo luôn xếp vị trí nhất nhì thế giới. Ngay cả khi đã về đêm, người qua kẻ lại trên mọi tuyến phố đều tấp nập như ban ngày.

Một khi đã bước chân đến thiên đường cờ bạc này, ắt hẳn không thể đến những thánh đường Casino hào hoa.

Tư Mạn cũng không ngoại lệ. Cô chạy trốn khỏi L.A, chọn Ma Cao là điểm dừng chân. Thế nhưng mục đích cô đến sòng bạc không phải để thỏa mãn thú vui mà là để thu thập thông tin.

Nguyên do cái tên của cô được đặc biệt các giới kinh tế chính trị chú ý, không chỉ vì cô lừa gạt bất động sản hoặc khối động sản khác mà còn vì cô ngang nhiên trà trộn vào bất kỳ một tổ chức kinh tế hoặc cơ quan hành chính nào đó, đánh cắp thông tin và rao giá cho tổ chức đối địch với giá trên trời.

Công việc này vô cùng nguy hiểm, vậy nên số tiền cô kiếm được, đương nhiên sẽ khá khảm hơn phi vụ lừa đảo. Những sòng bạc lớn này tụ tập các ông hoàng trên thế giới. Thậm chí có các nguyên thủ quốc gia lén lút qua lại, vậy nên cô mới chọn tới đây để tìm kiếm thông tin.

Tư Mạn vẫn chưa thể xác thực được con mồi tiếp theo sau mấy tháng xả hơi là tổ chức xấu số nào, chỉ cần xác định. Ma Cao đã tập trung các tổ chức lớn, ắt hẳn con mồi tiếp theo của cô sẽ không phải dạng vừa vụn gị cho ăn.

Bước chân đến Venetian Ma Cao. Sòng bạc bậc nhất tại xứ sở đánh bạc này. Tư Mạn bước xuống từ một chiếc Ford GT40 màu bạc, một trong những siêu xe nằm trong bộ sưu tập của cô. Tuy rằng không hứng thú đua với thần tốc độ, nhưng chỉ cần vừa mắt. Tư Mạn sẵn sàng tung tay mua những thứ cô thích.

Tư Mạn mặc một chiếc váy bó sát dài ngang đùi ôm lấy thân thể kiều diễm, mái tóc xoăn nhẹ khẽ bay theo gió. Dung nhan động lòng người mang theo một nụ cười thanh đạm ngạo nghễ. Ngay từ thời điểm cô bước chân xuống. Tất cả những người có mặt tại đó đều không dời mắt khỏi cô trong ba giây đầu tiên.

Cô gái xinh đẹp kiều diễm đó kết hợp với một siêu xe đua đẳng cấp uy nghiêm đủ khiến ánh mắt những gã đàn ông thiêu cháy, nổi lên thú tính muốn chiếm lấy người đẹp. Nhìn cô yêu mị bước về phía quầy tiếp tân.

“Tiểu thư đã đặt trước phòng chưa ạ?” Nữ tiếp tân lễ độ nói.

“Phòng VIP.” Tư Mạn đưa ra một tấm thẻ vàng nhẹ nhàng nói.

Nữ tiếp tân cẩn thận đón lấy thẻ, sau một hồi kiểm tra chính y trên máy móc, nữ tiếp tân biết rõ người này là nhân vật đặc biệt liền cung kính gấp bội, cúi đầu lễ độ trả lại thẻ vàng.

“Đã cược mười bảy triệu USD, mời tiểu thư.”

Một người đàn ông khác mang áo ghi lê đen chính là tiếp viên riêng cho cô tiến tới nghiêng đầu cúi chào, hướng cửa lớn dẫn Tư Mạn đi.

Những người đàn ông vừa nãy còn nhìn theo Tư Mạn đến chảy nước miếng liền cả kinh. Một người phụ nữ đi một mình lại có thể thẻ vàng.

Vấn đề ở chỗ, người có được thẻ vàng phải có khối tài sản khổng lồ để có thể cược số tiền lớn qua cửa, mà người phụ nữ kia trẻ như vậy. Nếu không có một lão già giàu có nào đó chống lưng, nào có thể có được thẻ vàng chứ.

Đương nhiên họ không thể biết cô chính là Ephemera trứ danh, số tiền cô kiếm được không ai có thể thống kê hết. Một phần đó là tài sản đen, một phần đã biến mất không rõ lý do. Chỉ có Tư Mạn rõ cô có bao nhiêu tài sản.

Tư Mạn không quan tâm ánh mắt của đám người kia, vẫn bình thản tiến lên khu vực VIP.

Nơi đây quả nhiên là xa hoa như lời đồn. Mỗi pho tượng hay bức tranh trang trí đều cho thấy vẻ cao quý của nó. Cách bày trí tinh tế, mặt nền cẩm thạch chói lóa kết hợp với màu vàng chủ đạo càng tôn lên một địa điểm hợp lý cho đám người nhiều tiền nhiều của không biết xài đâu cho hết.

Mỗi nơi Tư Mạn bước qua đều được canh phòng cẩn mật, một con ruồi cũng khó lọt qua hàng rào bảo vệ như thế kia. Ngang qua cửa phòng VIP để vương chỉ dành cho các vị máu mặt, Tư Mạn vô tình hữu ý lấn một cái máy nghe lén chỉ nhỏ bằng một nửa cục áo vào bên trong thần không biết quỷ không hay.

Cô cùng tiếp viên vẫn tiếp tục hướng cửa trước mà đi. Phía trước lúc này bỗng xuất hiện một đoàn người áo đen đứng hai hàng cúi đầu trịnh trọng.

Như nhận ra điều gì đó. Người tiếp viên kéo Tư Mạn đứng sang một bên tránh đường kẻ nhỏ giọng:

“Tiểu thư. Xin đợi một chút.”

Tư Mạn hiểu ý của tiếp viên, đây là nghi thức chào đón một nhân vật quan trọng nào đó, ngay cả một người đi đường không liên quan cũng phải dẹp đường. Tư Mạn quả thực tò mò, người này là ai.

Cô đứng sang một bên, đưa mắt nhìn ra phía cửa lớn.

Nơi cửa lớn, thứ ánh sáng chói lóa hắt lên, một bóng người đồ dài trên mặt đất kèm theo tiếng đế giày lộp cộp mạnh mẽ vang lên. Từng tiếng, từng tiếng lọt thẳng vào tai chúng nhân, góc cúi của đám người áo đen dường như thấp xuống hơn một đoạn.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, không nhanh không chậm mà lộ ra một bóng người đàn ông cao lớn đến gần mét chín. Chiều cao và bả vai rộng lớn đó khiến Tư Mạn đứng từ xa bất giác cảm thấy thật nhỏ bé. Thứ khiến cô thấy nhỏ bé không chỉ là vì vóc dáng đó mà là ẩn sâu khí chất mạnh mẽ như một vị lãnh chúa toát lên từ người đàn ông đó.

Bản tính tò mò bộc phát, Tư Mạn tập trung ánh mắt, muốn nhìn thật rõ dung mạo của người đàn ông kia.

Người đàn ông mang một bộ Comple đen, ngay cả áo sơ mi bên trong cũng màu đen ôm lấy thân hình cao lớn khiến cho người đàn ông toát lên phong thái cao ngạo lãnh khốc như một vị thần. Bộ đồ không những không thể che đi cốt khí mạnh mẽ, còn như một sự vô hình gây ra người đối diện áp lực nào đó không thể nói ra.

Tư Mạn lướt đến khuôn mặt người đàn ông thì lập tức hóa đá. Người đó tầm ba mươi tuổi trở đi, có đôi mắt màu nâu như sỏi, mái tóc đen cắt ngắn, chiếc mũi cao kiêu hãnh và sự chết chóc chìm sâu trong con ngươi lãnh khốc.

Nguy hiểm!

Đây là hai chữ duy nhất Tư Mạn dùng để đánh giá người đàn ông điển trai quá mức cần thiết này chính là nguy hiểm.

Tư Mạn lẩn lộn bao lâu nay, rất giỏi đánh giá người khác nhưng đây là lần đầu cô gặp một người khiến cô phát run ngay khi chạm mắt đến như vậy, dù không làm bất cứ điều gì cũng khiến kẻ khác như đang gặp chuyện nguy hiểm.

Lúc này Tư Mạn bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt nào đó đang nhìn cô. Tư Mạn linh động rời mắt khỏi người đàn ông đang lạnh lùng xải bước, lúc này cô mới nhìn ra, đằng sau lưng hẳn có hai người đàn ông khác. Cả hai người này đều có vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, điển hình cho đàn ông tóc vàng mắt xanh Châu Mỹ, có lẽ hai người này là thân tín của người đàn ông kia, chỉ là ánh mắt nghiêm nghị và lạnh lùng đó chiếu đến Tư Mạn như một lời cảnh cáo.

Lúc này Tư Mạn mới biết, tất cả mọi người ở trong sảnh đều cúi đầu cụp mi không dám nhìn người đàn ông cao cao tại thượng yên lặng như một ông vua xải bước kia, chỉ có cô to gan ngược mắt nhìn. Tư Mạn biết đây là người tuyệt đối không nên chọc vào, cô liền ngoan ngoãn cụp mi không nhìn nữa.

Đến khi người đàn ông nguy hiểm kia cùng thân cận rời đi hết, những người khác mới trở lại bình thường, tiếp tục công việc. Người tiếp viên đứng thẳng người lịch sự hướng về phía cửa tiếp tục công việc dẫn đường cho Tư Mạn.

Bước vào phòng VIP. Tư Mạn ngồi yên vị trong một bàn đã được sắp xếp, lúc này cô mới ấn nút trên hoa tai, bật máy nghe lên.

Tư Mạn chưa chơi xong một ván bài, bên phía phòng VIP để vương liên có động tĩnh.

“Nghiêm gia đã phát lệnh truy nã rồi.”

Nghiêm gia. Tư Mạn biết, không chỉ riêng cô mà hầu hết người trong giới đều biết Nghiêm gia là chủ thượng của giới hắc bang, thống lĩnh thiên hạ bằng nhiều lĩnh vực. Chưa kể đến mặt kinh tế quan trọng mà còn nhúng chân về cả quân sự, quốc phòng. Có thể vừa buôn lậu, xây dựng hang ổ ma túy, còn đã động đến chính trị các nước chỉ bằng một cái vung tay. Nếu nói Ngài Lex là chúa sơn lâm thì Nghiêm gia chính là rồng phun lửa. Kẻ chín người mười, không ai kém ai. Về mọi phương diện, mọi địa vị, bất kì ai nghe nhắc đến tên của Nghiêm gia hoặc Lex, hai phe đối trọng nhau này đều rùng mình hoảng sợ không dám làm càn.

Tư Mạn nghe nhắc đến Nghiêm gia, biết rằng không nên chọc vào ổ kiến lửa, tính toán chỉ nghe cho biết không có ý niệm gì, nhưng câu nói tiếp theo phát ra trong tai nghe khiến cô giật mình hoảng hốt.

“Nghiêm gia hạ lệnh. Truy nã cấp một tên lừa đảo Ephemera.”

Tư Mạn cả kinh. Chết tiệt, cô không có động vào Nghiêm gia, hà cớ gì lại truy nã cô, lại còn truy nã cấp một. Đây không phải là dồn cô vào chỗ chết sao?

“Đại ca, có thể cho tui em biết lý do Nghiêm gia tức giận như thế này không?”

Quả đúng là câu hỏi mà Tư Mạn chờ đợi.

“Ephemera đã giết nghi trọng đệ nhất Nghiêm Chính. Hắn ta còn có tâm để lại một con thiêu thân, kẻ ra cũng có gan dám làm dám chịu lắm. Không rõ Ephemera là kẻ như thế nào lại có thể hạ thủ với nghi trọng đại nhân, đủ để cho thấy hắn không tâm thương.”

Tư Mạn cứng đờ. Cô giết Nghiêm Chính hồi nào? Mấy tháng nay cô chỉ động vào duy nhất một tên đặc vụ FBI, như thế nào cô lại có khả năng giết người mình còn chưa gặp.

Bất giác mắt Tư Mạn lóe lên, cô bóp nát lá bài trong tay. Ánh mắt lộ rõ tia máu. Kẻ giết Nghiêm Chính nào lại có khả năng để lại một con thiêu thân. Chỉ có người trong giới mới biết, không kẻ nào có thể bắt chước con thiêu thân có một không hai cô thường để lại sau mỗi phi vụ. Trên thế giới này, nếu có thể bắt chước. Chỉ có một người.

Hiếu Khiên.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Hóa thân làm thể mạng

Tư Mạn bước vào phòng vệ sinh, kích hoạt chiếc đồng hồ trên tay lên. Trên người Tư Mạn, chiếc đồng hồ này chính là thứ quý giá nhất, cũng là thứ duy nhất có thể liên lạc với Hiếu Khiên.

Những ngày qua cô không sử dụng nó chính là bởi vì Hiếu Khiên đã cắt đứt mọi liên lạc với cô. Nhưng lúc này Hiếu Khiên lại mang cho cô tội danh giết người. Cô tin Hiếu Khiên sẽ phải cho cô một câu trả lời.

Quả nhiên máy được thông chỉ sau ba giây.

“Chị.” Đó là câu đầu tiên Hiếu Khiên nói, giọng nói mang chút lo lắng.

“Giải thích đi!”

Bên kia im lặng không đáp khiến cho Tư Mạn bất mãn nổi giận: “Hiếu Khiên, tại sao em lại giết người, em trước nay không có hứng thú làm mấy chuyện đó cơ mà. Mà giết thì thôi đi, sao không phải là ai khác mà lại động vào người của Nghiêm gia, đã vậy lại còn là nghi trọng. Em thật biết cách châm lửa mà.”

“Chị...” Hiếu Khiên hối lỗi nhỏ giọng: “Em biết chị rất giỏi chạy trốn, trên thế giới này ngoài em ra không ai biết chị là ai, cho nên em mới dùng con thiêu thân của chị. Bối Tư Mạn, em xin lỗi.”

“Đã nói là không được gọi cả họ của chị ra cơ mà!” Tư Mạn bực bội quát: “Em giỏi lắm, giết được cả nghi trọng đệ nhất. Nói đi, lý do?”

Đầu dây lại tiếp tục im lặng, có vẻ như Hiếu Khiên có bí mật nào đó muốn giấu Tư Mạn. Tư Mạn cũng cảm thấy kỳ lạ. Từ khi Hiếu Khiên tham gia làm gián điệp vụ nào đó ở New York, Hiếu Khiên trở nên trầm tư ít nói, lại không bao giờ hé răng nửa lời về công việc kia. Bây giờ lại dẫn đến giết người. Quả thực đối với Tư Mạn mà nói Hiếu Khiên bây giờ có bao nhiêu xa lạ.

“Nếu em đã không muốn nói chị cũng không ép. Nhưng Hiếu Khiên, hãy nhớ cho kỹ. Từ giây phút em để lại con thiêu thân, mọi tội lỗi đều đã là của chị. Mạng này của chị năm đó là do em cứu, chị dùng lần chạy trốn này để em được thoải mái mà sống. Hãy trốn cho thật kỹ, đừng để ai truy lùng ra sự thật. Chị biết em rất rõ Nghiêm gia nguy hiểm như thế nào nên mới không có lá gan chịu trách nhiệm. Chị cũng đã kiếm đủ tiền sống nốt phần đời còn lại. Kể từ hôm nay chị sẽ không còn là Ephemera nữa, để hai chúng ta đều có thể biến mất không ai có thể tìm ra. Em hiểu không?”

Bên đầu dây vang lên tiếng sụt sịt của Hiếu Khiên, chốc sau cô mới nghẹn ngào nói.

“Tư Mạn, cảm ơn chị.”

“Lo trốn đi.”

Tư Mạn không yên tâm dặn dò: “Sống cho tốt đấy.”

Do dự một lát mới ngắt kết nối.

Tư Mạn thần thờ một chút. Mười năm qua cô luôn sống là một tên lừa đảo, làm gián điệp thu thập tin tức cũng là một trong những thú vui của cô, vậy mà bây giờ cô đành phải rửa tay gác kiếm. Sống làm một công dân bình thường. Thật tâm vẫn có chút không cam lòng.

Mất một hồi Tư Mạn mới quyết định rời khỏi Vanetian, chỉ là cô còn chưa rời khỏi khu vực VIP, liền có một sự việc phát sinh.

Tất cả các hệ thống cửa thông ra ngoài phòng VIP đều đã bị đóng trước đó chưa được một phút. Tất cả mọi người bao gồm cả nhân viên và tay bạc đều tỏ vẻ hoang mang chính vì lúc này họ đang bị nhốt

“Sao cửa lại bị đóng?”

Ở tất cả mọi góc ngách, nhiều người đàn ông mặc đồng phục tiếp viên tay cầm súng ào ra bên ngoài. Chĩa súng với tất cả mọi người bao gồm cả Tư Mạn. Bọn chúng mang theo vẻ lo lắng và hoảng hốt như vừa chạy trốn.

“Này, này, các người làm gì vậy. Có biết chúng tôi là ai không...” Một tay chơi bạc lên tiếng.

“Im miệng!!!”

Đoảng!!!

Tiếng súng vang lên kèm theo tiếng la hét của đám khách VIP. Một tên tiếp viên nã súng vào người vừa mới lên tiếng đó. Máu trên người đàn ông kia tuôn ra như suối, cả thân thể đổ gục xuống đất rồi bất động.

“Kẻ nào dám mở miệng, tao bắn!” Tất cả mọi người sợ đến không dám thở, ngoan ngoãn ngồi im.

Tư Mạn đứng bên góc, lặng im đánh giá tình hình. Có mười tên tiếp viên cầm súng đang uy hiếp chúng nhân. Hai tên bị thương ở đùi và ba tên khác bị thương ở tay và bụng. Xem ra trong lúc cô trốn trong nhà vệ sinh. Ở một dãy khác đã xảy ra một trận đụng độ. Mười tên tiếp viên này có lẽ là cái trang vào đây nhằm hạ sát ai đó nhưng kết quả không thành công, trên đường chạy trốn lại rẽ vào phòng VIP này tạm thời ẩn náu.

Tư Mạn bật máy nghe lén ở phòng VIP để vương lên, muốn nghe tình hình bên ngoài, rốt cuộc là thế lực nào đang bao vây đám người này ngoài kia.

“Mau phá cửa.”

“Cửa VIP ở đây không phải nói phá liền phá được!”

“Không phá được, chúng tôi sẽ lập tức cho nổ.”

“Đừng. Đừng, van xin các anh đừng làm như vậy. Thuốc nổ của các anh sẽ biến nơi này thành tro bụi mất.”

“Biết vậy còn không mau phá cửa.”

“Nhưng....”

“Chủ thượng không có kiên nhẫn. Tôi cho anh một phút.”

Toàn bộ cuộc đối thoại lọt vào tai Tư Mạn. Cô đã đoán ra người đang chờ đợi bên ngoài là ai.

Trong giới này, người được gọi là chủ thượng chỉ có một người.

Chủ của Nghiêm gia: Chủ thượng Nghiêm Trạch.

Xong rồi, đời này của Tư Mạn kết thúc rồi. Cô sao lại chạy đến nơi này, rồi trúng vào tay của Nghiêm gia chứ. Cô không phải đang là đối tượng tróc nã cấp một sao. Rơi vào tay người Nghiêm gia đã đành, lúc này lại trực tiếp đụng độ chủ thượng. Cô làm cách nào thoát?

Tư Mạn vò đầu bứt tóc một hồi mới nghiêm chỉnh ngồi trong góc, mặc kệ đám người ngoài kia đang náo loạn mà suy nghĩ. Hiện tại không ai biết rõ dụng mạo thật của Ephemera. Cho nên từ giờ phút này cô chỉ đơn giản là Bối Tư Mạn, công dân bình thường của nền văn minh tự do mà thôi.

Cho nên Tư Mạn quyết định làm một người an phận, chờ cho đám người bên trong này tự giải quyết xong sẽ tìm cách thoát ra ngoài. Chỉ là tai nghe lần nữa vang lên giọng nói lạnh như băng khiến cô rùng mình.

“Cho nổ!”

“Tuân lệnh!”

Tư Mạn cả kinh chửi thề.

Khốn kiếp. Nghiêm gia quả nhiên không có lương tâm. Cho đám người tập kích bọn họ đi đòi nhà mà thì thôi đi. Đám khách dân bình thường trong này cũng không buông tha, muốn một mẻ tóm gọn cả tôm lẫn tép. Nếu Tư Mạn không mau thoát khỏi đây thì e sẽ thành bụi than.

“Còn ba mươi giây.”

Giọng nói vang lên trong tai nghe khiến Tư Mạn lần nữa rùng mình.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi. Ba mươi giây à, được thôi!

Nghĩ là làm, Tư Mạn bước nhẹ về phía đám tiếp viên cầm súng như đang tản bộ ngoài công viên.

“Con khốn nào đây. Mau nằm....”

Tên kia chưa nói xong đã nhận ngay một cước từ gót giày của Tư Mạn ngã ngửa về sau. Cô xoay một vòng liền cướp khẩu súng trên tay hắn nhắm bắn.

Đoảng!

“Chết tiệt!”

Đám tiếp viên bất ngờ bị tấn công vội hướng súng về phía Tư Mạn nã đạn. Tư Mạn rất nhanh liền lùi về sau lưng tên tiếp viên bị cô cướp súng, dùng thân hấn làm bia đỡ. Núp đằng sau lưng tên tiếp viên đã dính hơn chục phát đạn kia vẫn bị cô giữ làm bình phong. Tư Mạn nhắm thật chính xác năm tên có khả năng chiến đấu cao nhất mà nã đạn.

Tiếng súng vang lên, mỗi phát đều trúng ngay chỗ hiểm, không lệch dù chỉ một ly. Nhanh đến không kịp chớp mắt.

Khi năm tên kia ngã xuống. Bốn tên còn lại tuy rằng bị thương sẵn nhưng cũng còn chút nhanh nhạy kịp dùng súng, tấn công Tư Mạn bốn phía.

Tư Mạn quăng gã tiếp viên đã chết qua một bên, lăn một vòng về bàn đánh bạc, dùng ghế làm bia đỡ tiếp theo, cướp một khẩu súng khác từ một trong năm tên đã bị cô hạ thủ. Hai súng song song bóp cò hướng bốn tên còn lại nhắm bắn.

Khẩu súng bên phải hết đạn khiến Tư Mạn bắn trật mắt hai tên.

“Còn mười giây!” Tai nghe lần nữa vang lên tiếng nói như nhắc nhở mạng sống của cô chỉ còn mười giây.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Lần đầu chạm mặt

“Cô ta ở bên kia!”

Hai tên còn sống xót thấy Tư Mạn nấp sau ghế, không còn động tĩnh, ngay cả khi nã súng liên tiếp, tưởng rằng Tư Mạn đã trúng đạn liền chậm rãi bước tới.

Đoàng!!!

Bước chưa được ba bước. Tư Mạn đằng sau ghế đột nhiên bật dậy nổ hai phát súng. Nhắm trúng ngay thân hai kẻ kia khiến cả hai ôm ngực ngã xuống.

“Năm giây!”

Tư Mạn lăn một vòng ra phía cửa. Mặc kệ đám khách đang náo loạn phá cửa muốn chạy ra ngoài trước. Cô một cước đạp văng đám người kia, phá tung cửa.

Quả nhiên một quả bom nhỏ được đặt ngay cửa.

Bên ngoài hành lang không một bóng người, có lẽ đều đang ở một nơi khác, tránh sự va chạm của thuốc nổ.

“Ba giây.”

Lúc này chạy cũng không kịp nữa. Tư Mạn liều lĩnh cầm lấy thuốc nổ.

“Hai...”

Cô như một vận động viên chạy thật nhanh, dùng hết lực cánh tay, ném thuốc nổ qua lớp cửa kính ra bờ sông bên ngoài.

Choang!

“Một.”

Bùm!!!

Thuốc nổ như một quả bóng nổ tung mang theo bọt nước. Thật may ở giây cuối cùng quả bom kia đã kịp lặn xuống mặt nước, đủ để ngăn chặn lực nổ ảnh hưởng đến bất kỳ ai xung quanh.

Tư Mạn nhìn qua lớp cửa kính vỡ tan cùng màn nổ mình dưới nước kia thở ra một hơi, không khỏi tự cảm thán mình. So ra mệnh cô vẫn còn lớn lắm, chậm một giây là lên bàn thờ ngay.

Đám khách VIP lúc này mới dám mò mẫm ra ngoài nhìn Tư Mạn bằng ánh mắt khâm phục kèm theo hoảng sợ. Chính mắt bọn họ thấy cô một mình đối đầu với mười tên sát thủ, còn dùng khoảng thời gian tích tắc giải nguy. Cô gái này rốt cục ở đâu tới? Có thể bình tĩnh xử lý mọi việc chỉ chưa đầy ba mươi giây. Nếu không tự mình chứng kiến, e cũng không ai tin nổi.

“Tiểu thư! Sao cô biết ở đây có bom?” Tiếp viên riêng của Tư Mạn lúc này mới lấy lại hồn vía bước ra nghi hoặc.

Phản ứng nhanh nhất của Tư Mạn là vừa bước ra cửa đã ôm ngay quả bom kia ném đi, nếu không phải biết trước, chỉ e người bình thường phải mất ba mươi giây trấn tĩnh.

“Tôi vừa cứu anh một mạng đấy.” Tư Mạn cao ngạo đáp, không buồn quan tâm nghi vấn của chúng nhân.

“À, vâng. Cảm ơn cô.”

Ý của cô đã quá rõ ràng, không cần biết nguyên do cô tưởng tận quả bom đặt ở đâu và thời gian phát nổ. Cái quan trọng là cô vừa cứu đám người họ khỏi một trận nổ. Họ nên cảm kích, không có tư cách hỏi cô tại sao. Con người này rất tinh trí nhưng cũng quá cao ngạo. Chỉ ít cô cũng vừa trải qua một màn sinh tử, sao có thể bình thản như đang dạo công viên nói với họ mấy lời này chứ? Thật khó hiểu.

Lúc này từ phía hành lang xuất hiện đám người âu phục đen tuyền đi tới, dẫn đầu là hai người đàn ông tóc vàng Tư Mạn đã nhìn thấy lúc vừa vào đây. Tư Mạn biết lúc này không phải nên nấn lại, lập tức lui trong đám khách VIP chuẩn ra. Cổ tình tò về sợ hãi để đi ngang đám người kia.

“Đứng lại!”

Một giọng nói lạnh lẽo như quỷ u hồn vang lên. Cảm giác sau gáy lạnh lạnh. Tư Mạn lập tức giật thót đứng thẳng người cứng đờ như pho tượng.

Là ai mà chỉ một câu nói đã khiến cô căng thẳng như thế này?

Tư Mạn cắn môi, coi như không nghe thấy câu nói kia. Có thể là đang gọi người khác. Cô run run nâng chân xải hai bước.

“Bước thêm một bước, cô sẽ chết!”

Tư Mạn cả kinh dừng bước. Mồ hôi bắt đầu toát loạn trên thái dương. Hai người đàn ông tóc vàng như một tia chớp, từ lúc nào đã chặn trước mặt cô. Cau mày quát:

“Chủ thượng đang gọi cô. Còn không mau hành lễ!”

Chủ thượng?

Tư Mạn nhớ ra, người đàn ông lúc này cô nhìn thấy ở khách sảnh được hai người đàn ông tóc vàng này kính cẩn đi theo bảo vệ. Không lẽ người đó chính là chủ thượng Nghiêm Trạch.

Tư Mạn chậm rãi quay đầu. Quả nhiên đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt lạnh như băng của người đàn ông mà cô cho là nguy hiểm. Hắn chỉ đứng đó, vóc dáng cao lớn che hết mọi ánh sáng có thể rọi tới Tư Mạn, cứ như rằng đã che đi tia sáng cuối cùng của cuộc đời cô. Khí chất của quý vương và đôi mắt thâm sâu khó lường kia đủ để người đối diện không thể thờ ơ.

Nghiêm Trạch mang theo cái nhìn chết chóc như muốn ăn tươi nuốt sống, ngao khí quanh thân như ma quỷ khiến mồ hôi trên trán Tư Mạn tuôn ra như suối. Tư Mạn thấy tim đập mạnh đến không thở nổi. Không lẽ Nghiêm Trạch đã phát hiện ra cô chính là Ephemera?

“Tôi...tôi chỉ là người dân lương thiện...Vào đây đánh một ván bài mà thôi.” Tư Mạn chậm rãi nói, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt chết chóc của Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch không nói gì, chỉ dùng lãnh khí lạnh thấu xương khiến Tư Mạn run cầm cập. Người xung quanh cũng bắt giác nín thở, không ai dám gây ra dù một tiếng động nhỏ.

“Tên!” Nghiêm Trạch mở miệng.

Tư Mạn nuốt khan một cái, cảm thấy cổ khô khốc. Cô nghĩ qua một lát, nếu như Nghiêm gia biết cô là Ephemera, có cần thiết phải cho cô sống đến giờ phút này hay không?

Có lẽ cô vẫn còn có cơ hội sống. Nên bình tĩnh. Bình tĩnh.

“Bối Tư Mạn.” Cô đáp gọn lẹ, ánh mắt cũng từ từ bình tĩnh đối diện với đôi mắt cuồng bạo của Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch khép hờ mắt lạnh, cả thân hình cao lớn như che khuất Tư Mạn nghiêm nghị nói:

“Cô học bắn súng từ đâu?”

Tư Mạn lúc này mới rõ. Thì ra Nghiêm Trạch đã nhìn thấy cô một thân hạ thủ đám tiếp viên. Có lẽ hắn ta nhìn qua CCTV, hoàn toàn thấy rõ mọi hành động của cô, và chính khả năng bắn chuẩn xác của cô khiến hắn hứng thú.

Mà trên đời này không gì có thể giấu được Nghiêm gia, nếu cô đã trở về lại Bối Tư Mạn, chỉ bằng nói thật một vài điều đi.

“Tôi học được từ tổ chức gián điệp.”

“Cô là gián điệp?” Người đàn ông tóc vàng lên tiếng.

“Không! Năm mươi hai tuổi tôi đã trốn khỏi đó.” Tư Mạn thật thà đáp. Hồ sơ của cô sau mười hai tuổi cô đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu. Là một học sinh, sau đó là sinh viên và ra trường lập công ty bằng quỹ hỗ trợ. Quà là sự sắp xếp chu toàn.

“Là tổ chức nào?” Nghiêm Trạch im lặng một hồi mới mở miệng.

“S-Anonymous.” Tư Mạn bình thản đáp.

Nghiêm Trạch không nói gì chỉ đưa mắt qua hai người bên kia như chờ một câu trả lời.

Hai người này chính là thân tín của Nghiêm Trạch, cũng chính là nghi trượng đệ nhị Hắc Báo và nghi trượng đệ tam Hắc Miêu.

Hắc Miêu ngẫm nghĩ một hồi, ánh mắt lập tức lóe sáng:

“Mười hai tuổi đã có thể trốn thoát khỏi S-Anonymous, không lẽ cô chính là thiên tài súng bắn tia. Có thể nhắm bắn chính xác ở cự ly bảy trăm thước?”

Tư Mạn nghe vậy, khóe môi thoáng co giật. Quả nhiên không gì qua mắt được Nghiêm gia, chuyện của cô hơn mười năm trước cũng biết rõ như lòng bàn tay.

“Quá khen.” Tư Mạn thờ một hơi đáp.

Nghiêm Trạch bước đến trước mặt Tư Mạn, khoảng cách đủ để Tư Mạn cảm nhận được hơi thở nam tính mà lạnh lẽo như bắc cực thấu tóm cô, khiến cô gần như ngạt thở.

Loáng một cái, nhanh hơn một cái chớp mắt. Không ai rõ từ lúc nào trên tay Nghiêm Trạch đã có một khẩu súng lục chìa thẳng vào ngực trái Tư Mạn.

Tất cả mọi người kinh ngạc nín thở, chỉ trong chớp mắt đã phát sinh ra một tình huống này, người bình thường nào cũng khó mà tiếp nhận.

Chỉ có Hắc Báo và Hắc Miêu có chút kinh ngạc nhưng lập tức trở về trạng thái bình thường ban đầu.

Cảm nhận được họng súng lạnh lẽo đang chìa vào tim cô. Không hiểu nguyên do nào khiến Tư Mạn lúc này bình tĩnh hơn lúc nào hết, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Trạch.

“Trước khi chết, tôi cần biết được lý do.” Tư Mạn không ngại ngần trừng mắt nói.

“Làm việc cho tôi hoặc chết.” Chỉ vài từ ngắn gọn cùng ánh mắt lạnh lẽo đã đủ nói lên ý muốn của Nghiêm Trạch.

Hắn đã chứng kiến khả năng bắn súng của cô, nhưng cô trước đây lại là gián điệp của một tổ chức. Nếu bây giờ cô không về đầu quân cho hắn, thì cô sẽ lập tức về tây thiên bởi nếu cô ở phe đối lập, sẽ là hậu họa lớn.

Tư Mạn hoàn toàn nhìn nhận ra ý niệm đó. Bình thản đưa tay, to gan nắm lấy bàn tay đang cầm súng của Nghiêm Trạch, bàn tay lạnh lẽo như một tảng băng của hắn không chút động đậy:

“Tim của tôi lệch ba ly so với người bình thường.”

Nói rồi Tư Mạn dùng bàn tay nhỏ bé nắm trọn bàn tay to lớn kéo sang bên phải một chút, rồi lại hướng cô.

Án mạnh.

Mặt mày ai nấy đều tròn tròn kinh hãi, sợ đến mức không dám thở.

Tạch.

Không có tiếng súng nổ, cũng không có cảnh tượng máu chảy nào cả.

Tư Mạn bình thản như không nói: “Người thân của tôi chỉ có súng. Chưa mở chốt an toàn thì đừng nên dọa tôi.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch ánh lên một tia nhìn khác lạ, đưa tay bóp cầm Tư Mạn, bàn tay to lớn thô ráp của hắn khiến cầm cô đau đớn.

“Khá lắm, như vậy mới đủ tư cách làm người của tôi.”

“Cái gì mà người của anh chứ. Tôi đồng ý hồi nào?” Tư Mạn bực bội dấy dựa nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của hắn.

“Không kẻ nào có tư cách khước từ tôi. Được làm việc cho tôi là ân điển của cô.” Lực đạo bàn tay tăng lên, siết chặt lấy cầm Tư Mạn như muốn bóp méo xương hàm của cô. Ánh mắt lạnh lẽo hung ác như một lưỡi dao có thể chém chết cô bất kỳ lúc nào.

Lúc này Tư Mạn mới rõ. Người đàn ông này mạnh như thế nào, hắn chỉ dùng vài ngón tay có thể áp chế khuôn mặt cô, còn cô gồng cả thân thể cũng

không cách nào phản kháng lại.

Chết tiệt. Tư Mạn ngàn vạn lần chưa bao giờ dám nghĩ cô sẽ đầu quân cho Nghiêm gia, chứ đừng nói bây giờ cô mang tội giết nghi trượng. Nếu cô ở đó, khả năng điều tra ra thân phận thật của cô không phải sẽ tăng cao sao? Nếu Nghiêm gia biết kẻ giết nghi trượng luôn ở tầm mắt, có lẽ lúc đó ngay cả tro cũng không còn. Cô đâu có liều như vậy chứ. Nhưng chính miệng Nghiêm Trạch đã mở lời, ngay từ thời khắc này cô đã hoàn toàn không có khả năng chạy trốn.

“Được....tôi sẽ làm việc cho anh.” Kê thức thời mới là trang tuần kiết. Bây giờ cô nên ngoan ngoãn nghe lời, chờ lúc người Nghiêm gia lơ là mò bỏ trốn mới là thượng sách.

Thế nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng. Một tên lừa bịp như Tư Mạn lại không thể lừa được Nghiêm Trạch. Lực tay Nghiêm Trạch không những không buông lỏng ra mà còn tăng lên, bó hẹp lấy quai hàm của cô khiến cho Tư Mạn đau đến thét lên:

“Muốn trốn ư? Chạy đi cho thoát.”

Tư Mạn cả kinh nhìn hấn.

Gã đàn ông này rốt cuộc là quỷ thần phương nào lại có thể đọc ý nghĩ kẻ khác như vậy? Cô lẫn lộn bao năm, chưa từng bị nhìn ra sơ hở. Hay chẳng hôm nay cô không hóa trang, để cho da mặt thật này sản sinh bản năng nào đó khi nói dối sẽ phát hiện ra.

Mà cứ cho là như vậy. Nghiêm Trạch đây là lần đầu tiên chạm mặt. Sao có khả năng nhìn ra? Hấn đến tột cùng là loại người gì?

“Không....tôi....sẽ không trốn....” Cầm bị bóp đến đau điếng, Tư Mạn cảm nhận được tơ máu từ trong xương hàm cô vỡ ra, nơi lưỡi có vị tanh tươi, máu bắt đầu tràn ra khoe miệng. Đau đến chảy nước mắt. Lần này cô thật sự vì sợ mà can tâm đầu quân.

Nghiêm Trạch phán đoán đôi con ngươi run rẩy kia của cô, lực đạo nơi bàn tay không hề có chút nới lỏng. Hấn đẩy mạnh cô vào bức tường bên cạnh hết như quăng một món đồ, khiến cho Tư Mạn cả thân đập mạnh vào tường, tấm lưng kia cũng đau điếng. Ánh mắt lạnh lẽo u tối kia khiến cho Tư Mạn dù đau cũng không dám thét lên nửa lời.

“Cô chỉ được phép tuyệt đối trung thành. Nếu cô dám phản bội, ngay cọng tóc cũng đừng mơ được giữ lại trên đời này. Rõ chưa???”

Tư Mạn hậm hực đưa tay quệt vệt máu trên khoe miệng thờ hồng hộc. Bây giờ tự mình chứng thực lời đồn thiên hạ Nghiêm Trạch là quái vật, Tư Mạn mới rõ chỉ mới là một phần mười. Hấn đích thị là ác quỷ mới đúng.

Thấy Tư Mạn không có ý định đáp lời, sát khí quanh thân Nghiêm Trạch càng tăng mạnh, ánh mắt sắc như lưỡi dao kia chiếu thẳng vào người phụ nữ trước mặt.

Chỉ một khoảnh khắc này sắc mặt Hắc Bảo và Hắc Miêu biến chuyển.

Hồng rồi!!!

Tư Mạn bị cơn nộ khí kia bao vây lập tức có phản ứng. Sợ đến cứng họng.

Đoàng!!!

Vừa kịp đưa mắt quan sát Nghiêm Trạch thì một tia sáng lóe lên với tiếng nổ và mùi thuốc súng hướng về phía cô, tiếp đó là một cơn nhói kèm theo sự đau đớn khủng khiếp khiến Tư Mạn cảm giác thế giới như tối sầm đi, tựa hồ lượng máu trên người đang chảy ngược.

Tư Mạn không thể đứng vững, đau đớn gục xuống sàn nhà. Máu tràn ra nhỏ giọt rồi thành một vũng máu tanh tươi kinh người.

Cô kinh hoàng nhìn Nghiêm Trạch vẫn lạnh lẽo như thường, ánh mắt không chút xao động, thậm chí càng tăng thêm vẻ chết chóc. Cảm giác đau đớn găm vào xương nhưng vẫn ngậm chặt môi không thốt lên nửa lời. Về mặt Tư Mạn càng tăng thêm sự giận dữ và bất phục.

Tên kia chớp mắt đã bắn cô. Có thể nhanh đến mức khiến cô không kịp phản ứng chỉ vì cô vẫn chưa đáp lại hấn một tiếng ‘vâng’ ngoan ngoãn mặc dù cô đã chấp nhận làm việc cho hấn.

Hành sự vô tình, máu lạnh như quỷ.

Quả nhiên là....chủ thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Phát súng an phận

Tư Mạn đau đớn ôm chân. Phát súng vừa nảy của Nghiêm Trạch đã không nhằm vào tim cô mà là bắp chân phải của cô. Hành vi này quá nhanh, cũng không ai kịp ngờ đến. Tư Mạn lại càng không ngờ chỉ vì cô tiết kiệm một chữ ‘vàng’ đã ăn ngay phát súng này.

Cái lý lẽ hùng tàn gì đây???

“Rõ chưa?” Nghiêm Trạch vẫn lạnh lẽo như thường. Từ trên cao nhìn Tư Mạn nằm gục trên sàn nhà ôm lấy chân phải đầm máu tươi. Trong giọng nói ngập mùi vị uy hiếp.

Cô thử không mở miệng lần nữa xem.

Người xung quanh sợ đến ngã nhào ra. Những kẻ không liên quan đã sớm bị người của Nghiêm gia đuổi đi hết, chỉ còn lại một vài tiếp viên phục vụ cho bọn họ đã sợ mất mật vì một loạt chuyện vừa xảy ra.

Hắc Báo Hắc Miêu quan sát Tư Mạn, có chút chờ mong trong lòng. Muốn cô ngoan ngoãn một chút. Họ cũng chẳng hề muốn một tay súng cừ như vậy lại cứ thế mà ra đi.

Tư Mạn thở hồng hộc, vừa đau vừa hận. Cô trước nay không phải chưa từng dính đạn, năm mười hai tuổi cũng nhận một phát chí mạng. Chỉ là lúc đó không có người đàn ông nguy hiểm này đứng trước mặt uy hiếp, gia tăng sự đau đớn từ phát súng kia khiến cô hoảng sợ.

“Vàng.” Tư Mạn cắn môi, tựa vào tường. Không tình nguyện đáp một câu.

Nghiêm Trạch khép hờ mắt lạnh, vút súng sang Hắc Báo. Không nói thêm câu nào nữa mà quay đầu rời đi. Hắc Báo đưa mắt sang Hắc Miêu ra hiệu rồi đi theo Nghiêm Trạch, sau đó là đám vệ sĩ Nghiêm gia đều lần lượt theo chân Nghiêm Trạch rồi đi chỉ để lại Tư Mạn cho Hắc Miêu.

Tiếng bước chân vững vàng mạnh mẽ của người đàn ông kia dần dần rời xa. Đến khi không còn nghe thấy nữa Tư Mạn mới đắm sần, bực tức hét lên.

“Khốn kiếp, chân của bà!!!!”

Hắc Miêu đứng bên cạnh ra hiệu cho một tên vệ sĩ khác từ xa chạy tới bế Tư Mạn vào phòng VIP để vương. Hắn nửa cười nửa không nói:

“Ng ngoan sớm có phải tốt không, đỡ ăn một phát súng.”

Tư Mạn được bế vào phòng, đặt lên ghế. Vẫn còn tức tưởi và đau đớn đến không động đậy nổi, tức giận nhìn Hắc Miêu.

“Hừ, còn không mau đưa tôi tới bệnh viện. Muốn tôi làm việc cho các người, cái chân như vậy thì làm ăn được gì???”

Hắc Miêu nhận một hộp y tế từ tay vệ sĩ, ngao mạn đáp:

“Đám bác sĩ vô dụng đó Nghiêm gia không chứa. Cô im mồm được rồi đấy.”

Nói rồi Hắc Miêu không màng quan tâm về mặt sưng sốt của Tư Mạn khi thấy hắn thành thạo cầm ống tiêm gây mê, không nhanh không chậm đâm vào da thịt non mềm. Rồi lại tiếp tục dùng dao kéo, gấp đạn, múa vài đường trên chân cô.

Bây giờ Tư Mạn mới nhớ ra. Nghiêm gia có nuôi một thần y, nói cho đúng ra là thiên tài y học trẻ tuổi, có thể xử lý các ca mổ khó có thể thực hiện trên thế giới. Vào nhiều năm trước đã quy phục dưới chân Nghiêm gia. Người đó còn có cái đầu nhanh nhạy và giỏi xử lý nghiệp vụ kinh tế, là một người chiếm giữ vị trí quan trọng trong Nghiêm gia, là đệ tam đại nhân mà người ngoài thường gọi bằng cái tên.

Con mèo giữ cổng Nghiêm gia: Hắc Miêu.

“Hắc Miêu đại nhân, anh xử lý cẩn thận cho tôi. Phụ nữ chúng tôi sợ nhất là để lại sẹo.” Tư Mạn mặt mày tái nhợt vẫn không quên dặn dò vài ba câu. Tuy rằng cô đã biết Hắc Miêu còn xuất sắc hơn đám bác sĩ ở bệnh viện, nhưng đây vẫn là lần đầu tương ngộ. Còn chẳng biết lời đồn có thật hay không.

Hắc Miêu làm vẻ không quan tâm, chăm chú một hồi, về mặt lúc tiến hành ca mổ này cho Tư Mạn lại hoàn toàn bình tĩnh, cứ như là đang giúp con chó con mèo nào ngoài đường băng bó vết thương khiến Tư Mạn cũng có chút an tâm.

Lúc hắn hoàn thành thì Tư Mạn đã đỡ người ra, sắc môi bợt bạt, hai mắt không linh hoạt vì mất nhiều máu.

“Nghiêm gia không nuôi những kẻ vô dụng.” Hắc Miêu rửa tay, bình tĩnh nhìn cái chân băng bó gọn gàng của Tư Mạn đang nằm trên ghế.

“Rồi sao?” Tư Mạn mệt đến mở không nổi mắt, chỉ nhắm mắt hững hờ đáp.

“Đường thương cho tốt mà làm việc. Hoặc là cô sẽ rời khỏi Nghiêm gia đi thẳng đến nhà xác.”

Tư Mạn cả kinh mở mắt. Vết thương này là ai gây ra chứ, và lại nó mau lành hay không đâu phải do cô quyết định. Nghiêm gia này rốt cuộc coi mạng người là cái gì? Dụng không được liền đập đổ không cho kẻ khác có cơ hội mò tới. Đúng là bạc bẽo.

“Biết sợ thì ngoan ngoan đi, trước mặt chủ thượng chỉ nên nói cái gì nên nói. Làm cái gì nên làm. Nếu đã từng được S-anonymous đào tạo qua, ắt hẳn cô cũng phải kẻ vô dụng chỉ biết bắn súng. Chủ thượng nhìn trúng cô, nghĩa là cả đời này của cô đều do Nghiêm gia an bài, cô không có quyền chống đối, chỉ có thể phục tùng. Làm việc cho chủ thượng, được chết vì ngài ấy là điểm phúc đời này của cô. Cho nên cô dám oán thán chủ thượng nửa lời thì viên đạn kia sẽ không phải ở trên đùi cô, mà có thể sẽ nằm ở đây.” Hắc Miêu lạnh lùng nói, ngón tay dài chỉ giữa mi tâm Tư Mạn.

Tư Mạn cũng rõ, từ giờ khắc này cô không còn khả năng chạy trốn nữa. Tuy rằng cô vốn là người khoáng đạt tự do, không sợ trời không sợ đất, thiên hạ này không ai giữ chân được cô. Nhưng chỉ dựa vào khoảng thời gian ngắn ngủi chạm mặt Nghiêm Trạch kia cũng đủ khiến cô buộc phải dừng bước. Hắn khiến cô không có lá gan rời đi. Kẻ hung bạo đó là người đầu tiên trên đời khiến cô sợ hãi đến tột cùng chỉ bằng ánh mắt và hành vi.

Mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Nghiêm gia đang tìm Ephemera, cô lại có thể trà trộn trong hàng ngũ Nghiêm gia, đường đường chính chính làm việc cho Nghiêm Trạch, ai có thể ngờ tới nhân vật truy nã cấp một lại là người Nghiêm gia được chứ. Và lại thắng trước cô đặc tội với nhiều tổ chức xã hội đen ở Đông Nam Á, cái tên thiếu thân của cô vốn đã rất nhạy cảm. Trốn đông trốn tây vẫn khó có thể dung thân. Bây giờ có thể trốn trong tay áo Nghiêm gia, chẳng phải vừa vặn cho cô một chỗ trốn an toàn nhất sao.

Nghĩ đến đây tâm trạng tù túng khó chịu của Tư Mạn cũng vui đi, dần dần hòa hoãn. Coi như chấp nhận số phận dưới trướng Nghiêm gia. Tuy rằng không biết bọn họ sẽ bắt cô làm cái gì, nhưng mà cô tin chắc ở đây vẫn an toàn hơn là phiêu bạt ngoài kia. Kể từ khi James Khải Huân bắt được cô thì thế giới ngoài kia đã không còn an toàn nữa.

“Biết điều là tốt.” Hắc Miêu vốn có con mắt tinh tường, nhận ra biểu hiện an phận trên mặt Tư Mạn, hắn cũng hài lòng.

Tư Mạn bỗng nhớ ra một việc. Nghiêm gia này cũng thật vô tâm. Nghi trọng đệ nhất vừa bị giết, lại có tâm tư đi thu phục kẻ khác, đã vậy đám đệ nhị và đệ tam này vô cùng bình thản. Cứ như là chuyện ngoài đường không liên quan đến họ.

Theo những gì Tư Mạn biết. Nghiêm Chính đích thị là em trai của Nghiêm Trạch mới đủ tư cách làm đệ nhất, cánh tay phải đắc lực cho hắn. Vậy không thể nói Nghiêm gia coi như chuyện ngoài đường, cũng phát lệnh truy nã cấp một đối với cô, ấy vậy mà đối với Nghiêm Chính lại không chút đau buồn. Đám người này có còn tình người không?

“Muốn hỏi cái gì?” Nhận ra ánh mắt đánh giá của Tư Mạn chiếu trúng. Hắc Miêu nghi hoặc.

Tư Mạn đương nhiên sẽ không ngớ ngẩn hỏi chuyện về Nghiêm Chính, cô đang sắm vai là một cựu gián điệp của mười năm trước, bây giờ chỉ đơn giản là người dân buôn bán lương thiện có đam mê với súng, không biết chuyện của giới hắc bang. Cho nên vẫn là giả ngu ngơ là tốt.

“Tôi chỉ muốn hỏi các người muốn tôi làm gì?”

Hắc Miêu không vội đáp lời, chỉ cho một vệ sĩ vào bế cô ra xe. Hàng xe của Nghiêm gia chiếm hết một bãi lớn. Từ đằng xa, Tư Mạn thấp thoáng thấy bóng chiếc xe yêu quý của cô nằm ngơ ngác giữa biển xe, sau này cô không thể tự do lái xe đi đây đi đó nữa. Siêng xích của Nghiêm gia không cách nào tháo dỡ nữa.

“Dưỡng thương cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện trốn chạy. Sau này cô phải làm gì, sẽ có người đến báo.”

Hắc Miêu đóng sập cửa, ra hiệu cho tài xế đưa Tư Mạn đi.

Trên chiếc xe, Tư Mạn bị ba vệ sĩ dõng dắt trấn giữ, khiến cô ngay cả một ý niệm chạy trốn cũng không dám phát sinh. Cái chân của cô bây giờ thành vô dụng. Cô có điên mới chọn giờ này để trốn.

Tư Mạn tựa lưng dựa vào ghế thờ dài, yên lặng nhắm mắt.

Cuộc đời không ai ngờ đến. Có những lúc rẽ ngang nhanh đến mức không ai kịp thích ứng. Cô chỉ hy vọng ngã rẽ này còn lưu cho cô chút ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Bữa tiệc của Kỷ gia

Tư Mạn được đưa đến bệnh viện dành cho người của Nghiêm gia ở phía Tây ngoại ô thành phố.

Mỗi ngày công việc của cô đều hết sức đơn giản là nằm trên giường, đến giờ ăn thì ăn, giờ ngủ là ngủ, được chăm sóc giờ giấc không khác gì trẻ mẫu giáo và quần thúc hai tư trên bẫy.

Ngoài căn phòng rộng năm mươi mét vuông ra, Tư Mạn căn bản không thể bước chân ra ngoài nửa bước. Mà cho dù có cho cô cũng chẳng thể đi nổi. Vết thương vừa vặn chặn đứng khả năng đi lại của cô, khiến người hôm qua còn du ngoạn tứ phương hôm nay đã trở thành kẻ ‘thân bất do kỷ’, mười bước chân cũng không thể tự mình đi.

Cho nên nửa tháng sau, lúc Hắc Miêu đột ngột xuất hiện sau nhiều ngày vắng cô lại đây rồi mắt tích, đã hết sức bất ngờ khi nhìn thấy Tư Mạn như con tép phơi khô. Nằm ngả lưng trên ghế dài, chân bị thương gác lên bàn, tóc tai toán loạn rơi trên thành ghế, thân xác hoang tàn ảm đạm không chút sức sống.

Đôi mắt lấp lánh như trên châu bầy giờ chẳng khác nào hạt trên châu bỏ phẩm độc hại, u ám đến kinh dị.

Tư Mạn chán nản nhìn ra cửa sổ, bên ngoài có một cành cây già khô héo đã lâu, không hoa không lá, chỉ còn độc một chiếc lá yếu ớt xót lại. Tư Mạn bàn thần ngắm chiếc lá đến quên trời đất.

Nghe tiếng bước chân, Tư Mạn hơi đưa mắt, phát hiện ra đó là Hắc Miêu lại càng khiến cô thêm ảm đạm. Nhìn ra chiếc lá kia nói:

"Bây giờ tôi rất thương tâm cho loài chim bị bắt nhốt trong lồng. Chúng giống như tôi vậy, có cánh mà chẳng thể bay. Thật đáng thương."

Hắc Miêu vô tư lự bước đến, không buồn bỏ lời của cô vào tai, kiểm tra vết thương trên chân cô:

"Đã đi lại được rồi."

"Haiz...Đi lại được thì sao chứ." Tư Mạn thờ dãi chán nản: "Tôi cũng sẽ sớm giống chiếc lá cuối cùng ngoài kia. Khi nào nó rụng xuống tôi cũng sẽ rụng xuống."

Da mặt Hắc Miêu co giật, không hai lời lập tức rút súng bên hông Đoàn một tiếng.

Chiếc lá cuối cùng thê thảm rụng xuống.

"A a a. A làm cái gì đấy. Cái tên nghịch tặc. Sao anh dám phá hỏng tư thái thường thức nghệ thuật của tôi!!!" Tư Mạn rồ lên như thú, bước xuống ghế chụp cổ áo Hắc Miêu găm gừ: "Nói đi! Là anh có thù với tôi, cố tình giết chết tâm hồn nghệ thuật còn đang ấp ủ trong trứng nước của tôi đúng không??? Thuyết âm mưu. Là thuyết âm mưu!!!"

Hắc Miêu hất tay Tư Mạn ra khỏi cổ, bình thần chỉnh trang lại áo quần:

"Cái thứ nghệ thuật nhảm nhí của cô chỉ lừa được con nít, đừng mang cái bộ mặt sắp chết đó mà làm thơ. Lá cũng rụng rồi, sao cô chưa rụng luôn đi."

Tư Mạn lườm Hắc Miêu, càn nhắc bước đến ghế, bình tĩnh ngồi xuống.

"Nói đi. Anh tới đây làm gì? Đừng nói với tôi Hắc Miêu đại nhân từ xa đại giá quan lâm chỉ để làm lá rụng nhé."

"Tôi không rảnh rỗi như cô." Hắc Miêu ngồi xuống bàn, bắt chéo chân, rút từ trong ngực ra một cái còng tay.

Tạch!

Còng tay không nhanh không chậm khoá hai tay Tư Mạn lại với nhau, khiến mặt cô càng méo xệch đi.

"Đây là có ý gì? Tôi ở trong này ngay cả mặt trời cũng không nhìn thấy, các người sợ tôi bẻ khoá đến mức này sao?"

"Cho cô thêm gan cô cũng không dám. Chiếc còng này nhắc nhở cô bây giờ đã là người của Nghiêm Gia, chỉ khi nào tôi muốn tháo mới có thể tháo, còn không ngày thường cô cũng phải đeo chiếc còng này."

Tư Mạn trừng mắt: "Các người xem tôi là chó giữ nhà đấy à? Sao không làm cho tôi một cái chuồng xích lại luôn đi!"

Hắc Miêu không quan tâm Tư Mạn giận dữ, chỉ thông thả rút từ túi áo ra một khẩu súng đưa cho cô.

"Súng PMS? Cho tôi?" Tư Mạn kinh ngạc. Khoá tay rồi lại cho súng không khác gì chặt chân rồi gấn thêm cánh.

"Đi làm nhiệm vụ thôi." Hắc Miêu đứng lên bình thần bước ra khỏi cửa.

Tư Mạn ngỡ ngàng một chút liền hiểu ra, cô đến Nghiêm gia chính là vì cô giỏi dùng súng. Nghiêm gia hôm nay chính là muốn cô sử dụng năng lực này. Khoá tay cô lại chính là chưa tin tưởng cô tạo phản lúc nào, cách này làm giảm năng lực nhắm bắn của cô để người của Nghiêm gia có thể kịp phản kháng.

Tư Mạn hơi nhếch môi.

Được lắm, coi như Nghiêm gia miễn tiện. Cho cô súng rồi có ngày cũng phải hối hận.

Tư Mạn hùng hồn bước càn nhắc ra cửa theo chân Hắc Miêu. Chỉ là bước được ba bước liền đứng im tại chỗ.

"Đại nhân. Anh mở khoá cho tôi năm phút."

Hắc Miêu nhíu mày: "Làm gì?"

"Anh muốn đi cùng với người đang mang áo quần bệnh nhân ra ngoài sao? Người không biết sẽ nghĩ anh dẫn bệnh nhân tâm thần chạy trốn. Người đòi khinh bạc phi nhỏ. Chịu được không?"

Hắc Miêu lờ mờ mắt: "Thu ba cái lời nói ngớ ngẩn của cô lại đi. Coi chừng chủ thượng biến cô thành bệnh nhân tâm thần thật."

Hắc Miêu không hài lòng khi Tư Mạn không nghiêm túc mà liên tục bồn chồn như vậy. Người Nghiêm gia trước nay nói một câu, làm mười lần. Không bao giờ nở nụ cười hay trêu chọc ai. Cho nên trường hợp vô lo vô nghĩ thích gì nói nấy của Tư Mạn không ổn cho lắm.

"Ok ok. Nghiêm gia to lớn, Nghiêm gia vĩ đại. Tôi xin nghe hết."

Mặt mày Hắc Miêu vẫn chưa hết vận vẹo. Hắn mở khóa cho cô. Mất đến mười phút Tư Mạn mới mặc một chiếc áo sơ mi và quần bò đi ra ngoài. Trông cô không khác gì đám sinh viên đang đi du học.

Hắc Miêu đưa Tư Mạn lên chuyên cơ của Nghiêm gia. Chưa đến vài tiếng đã dời đến Pháp.

Theo những gì Hắc Miêu truyền đạt lại thì nhiệm vụ của cô hôm nay chính là trà trộn vào bữa tiệc của các gia tộc lớn trong khu vực có mối quan hệ mật thiết về giao thương. Nghiêm gia chính là một trong các đại gia tộc hào môn được mời đến tham dự.

Tư Mạn được sắp xếp vào vị trí tiếp viên, lựa thời cơ hạ thủ chủ nhân của bữa tiệc này là Kỷ Thế Phàm, chủ nhân Kỷ gia.

Tư Mạn biết Nghiêm gia trước nay muốn chém muốn giết đều đường đường chính chính mà làm. Lúc này lại sai cô lén lút hại người, chỉ e sớm đã có mục đích khác, chỉ là tỏ mò thì tỏ mò, nhưng Tư Mạn không được phép dò hỏi, chỉ có thể làm theo mệnh lệnh được sắp đặt.

Đến giờ bữa tiệc bắt đầu, Tư Mạn mới được mở khoá còng, thay trang phục tiếp viên, đưa vào tầm giám sát của Nghiêm gia. Cô đứng ở vị trí gần bàn VIP, trên tay đặt một khay đựng ly rượu, với tính chất chỉ cần đứng một chỗ tiếp rượu, Tư Mạn hoàn toàn có thể che dấu cái chân đi đứng không bình thường của cô. Cũng chỉ được nửa tháng, cô căn bản không cách nào hoàn toàn bình phục. Tư Mạn thầm nghĩ, làm việc như thế này cô được trả bao nhiêu tiền lương? Phúc lợi cho người tàn tật là như thế nào?

Đang lúc Tư Mạn chìm trong suy tư thì bữa tiệc cũng bắt đầu lai vãng vài vị khách bước vào.

Nhìn bữa tiệc xa hoa với cách bài trí cầu kỳ vào màu chủ đạo là vàng cũng đủ thấy tầm cỡ của các vị khách tham gia vào bữa tiệc. Những vị khách kia nếu là nam đều khoác lên mình bộ comple đắt tiền không chút bụi bần. Tóc tai chỉnh chu, giày áo là lượt, lúc nào cũng có một tiếp viên theo cùng hầu hạ.

Ở bữa tiệc này rất hiếm phụ nữ xuất hiện, chỉ có độc nhất hai người. Một người là đại tiểu thư nhà họ Lâm và người kia là chủ mẫu Phi gia. Cả hai người này đều có dung mạo xinh đẹp, cả thân thể đều toát lên vẻ sang trọng quý phái không kém phần độc đoán. Đó là lý do họ có thể thay mặt gia tộc mình tham dự bữa tiệc này.

Lúc bữa tiệc sắp bắt đầu, mọi người cũng đã ngồi yên vị tại chỗ của mình thì phía cửa lúc này vang lên tiếng bước chân mạnh mẽ, kèm với vẻ mặt ngưng trọng và cung kính của chúng nhân.

Tư Mạn đang đánh giá tình hình, thấy chúng nhân đổi sắc không dấu tỏ mò mà nhìn ra.

Từ ánh sáng toả ra phủ xuống khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc, không thể đoán ra hi vọng ái ố bên trong đôi con ngươi như sỏi kia. Nghiêm Trạch bước đi ngạo nghễ như một ông hoàng. Từng bước, từng bước rót vào tim chúng nhân những mảnh sợ hãi, cùng với khí chất cường bạo bóp nát ánh mắt bất kỳ kẻ nào lướt tới.

Đằng sau lưng Nghiêm Trạch, Hắc Báo và Hắc Miêu nghiêm nghị cung kính theo sau, chỉ riêng phong thái của hai người này cũng đủ khiến kẻ khác hoảng hốt, huống chi lại đối diện trực tiếp với chủ thượng cao quý. Nhất thời khiến chúng nhân hồ đồ quên mất thân phận mà hơi cúi đầu như một lễ đương nhiên.

Tư Mạn bị cái phong thái của Nghiêm Trạch làm mờ mắt, phút chốc trong hư ảo thấy bóng đen vây quanh hẳn như ma quỷ, không khỏi lạnh gáy hoảng sợ. Vết thương trên chân vô tình hữu ý nhói lên, nhắc nhở cô chớ có đắc tội với hắn.

Phía cửa, một đoàn người chạy ra tiếp đón Nghiêm gia, ai nấy mặt mũi tươi tắn ra vẻ nịnh nọt vài câu mới mời Nghiêm Trạch tiến vào bàn VIP.

Không biết là đã được sắp xếp trước hay là do Nghiêm Trạch thẳng một đường bước đến bàn do Tư Mạn phục vụ.

Đợi đến khi Nghiêm Trạch an vị, miệng Tư Mạn mới khép lại được. Hắc Miêu không nói với cô ở bữa tiệc sẽ trực tiếp phục vụ Nghiêm Trạch nên là phút chốc khiến cô hoảng hốt nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh.

Nghiêm Trạch không quan tâm xung quanh, cũng chẳng buồn liếc Tư Mạn một cái, chỉ yên lặng dùng đôi mắt lạnh lẽo kia khống chế sự yên lặng không nên có ở bữa tiệc.

Nhận thấy từ khi Nghiêm Trạch bước vào, không khí chan hoà chùng xuống. Ông chủ Kỷ gia mới chịu xuất hiện trên sân khấu phá vỡ màn không khí quỷ dị kia mà khai tiệc.

Lúc Kỷ Thế Phàm bước ra, Tư Mạn cũng có chút bất ngờ. Những tưởng Kỷ chủ là một người đàn ông già khụ, không ngờ lại là một người còn rất trẻ,

chỉ gần ba mươi tuổi. Người này có phong thái lịch lãm và khôi ngô pha chút thư sinh lại.

Loại đàn ông cuốn hút theo phương diện học rộng tài cao, lời cuốn kẻ muốn dùng tri thức để làm chủ thiên hạ. Chỉ là khi nhìn thấy người này, trong lòng Tư Mạn bỗng chốc dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó.

Kỷ Thế Phàm đứng trên bục, mở lời chào đến Nghiêm Trạch đầu tiên mới đến các gia môn khác sau đó nói vài lời thân mật cho buổi gặp mặt hôm nay. Giọng nói thanh thanh không nhanh không chậm đủ để người nghe thấy thoải mái.

Tư Mạn suốt buổi mặc dù có vẻ chuyên tâm nghe Kỷ Thế Phàm nói, nhưng thực ra đều lén quan sát Nghiêm Trạch.

Cô nhận ra Nghiêm Trạch quá mức thờ ơ lãnh đạm với những cuộc vui kiểu này. Hắn ngồi trên ghế lớn, tựa lưng khép hờ mắt. Thân hình to lớn chỉ ngồi chênh chếch trên ngai vàng quyền quý không cần làm gì đã đủ khiến cho kẻ tầm thường thờ đầu rụt cổ không dám ngoái nhìn.

Hai người Hắc Miêu, Hắc Báo về mặt cương nghị đứng đằng sau không nói một lời. Cứ như thể Nghiêm gia hôm nay đếm đây chỉ để lấp chỗ trống, không hứng thú với chuyện làm ăn.

Điều này khiến Tư Mạn khó hiểu, nếu đã không hứng thú, tại sao còn bắt cô ám sát Kỷ Thế Phàm ngay trong bữa tiệc?

Nghĩ một hồi. Tư Mạn cũng chẳng buồn nghĩ nữa, cô vô tư lự bước hai bước, vừa vịn đứng ngay bên cạnh Nghiêm Trạch chỉ cách có một gang tay, cô đưa tay cầm lấy chai rượu rót xuống ly của Nghiêm Trạch. Rồi lại thụt lùi hai bước về chỗ cũ.

Lúc này Tư Mạn mới để ý thấy tất cả mọi âm thanh trong bữa tiệc cứ như dừng lại, tất cả mọi người đều dồn lực chú ý vào cô. Ngay cả Kỷ Thế Phàm đang luận thuyết trên kia cũng dừng lại nhìn cô. Tư Mạn ngơ ngác nhìn Hắc Miêu đang quảng cáo cho cô một cái lườm sắc bén.

Tư Mạn vò đầu.

Sao? Cô đã làm sai cái gì?

Cạch.

Lúc này chúng nhân mới lại dồn ánh mắt về phía Nghiêm Trạch rồi tròn xoe mắt kinh ngạc. Chính là vì Nghiêm Trạch không chút do dự, uống ly rượu mà Tư Mạn rót, trong khi trước đó hắn chưa hề nhấp một ngụm nước nào.

Nghiêm Trạch uống xong liếc đôi mắt rét lạnh một lượt. Tất thấy chúng nhân đều giật bắn quay đầu đi, không dám đưa mắt dò xét thêm nữa.

Tư Mạn vẫn đứng đực ra như ngỗng không hiểu chuyện gì. Lúc này một tiếp viên lâu năm bước tới thì thầm bên tai cô:

"Đứng yên đi, khi nào có lệnh mới được rót rượu. Chủ thượng kỳ nhất là có kẻ đến gần, nhất là đàn bà."

Tư Mạn "à thế à" một tiếng rồi lại tiếp tục giữ bộ mặt bình thản. Chỉ là cô cực kỳ nghi hoặc nhìn người đàn ông nghiêm nghị kia. Nếu đó đã là điều tối kỵ, tại sao hắn lại chấp nhận uống rượu của cô rót? Cô đứng gần như vậy căn bản không hề có chút ý định muốn đuổi đi.

Hay là điều này vốn nằm trong kế hoạch của hắn?

Đang lúc suy nghĩ gáy Tư Mạn đột ngột đổ mồ hôi lạnh, cô giật bắn đưa mắt sang bắt gặp ánh mắt sắc bén của Nghiêm Trạch đang nhìn cô. Tư Mạn vội vã chỉnh lại biểu cảm trên gương mặt. Tập trung ý niệm một lòng hoàn thành đại nghiệp cho Nghiêm gia.

Lúc này phía trên kia Kỷ Thế Phàm cũng đã phát biểu xong, chính thức khai tiệc.

Tư Mạn bắt đầu quan sát Kỷ Thế Phàm, tìm cách để hạ thủ hắn một cách nhanh nhất, thần không biết quỷ không hay. Chỉ là điều mà Tư Mạn không ngờ đến đó là Kỷ Thế Phàm từ lúc kết thúc bài phát biểu liên tục nhìn cô không rời mắt. Khiến cô một động tác cũng không dám làm.

Kỷ Thế Phàm bước qua từng đám người cầm ly rượu muốn nói chuyện, hắn khéo léo từ chối rồi bước thẳng đến bàn VIP của Nghiêm gia.

"Được chủ thượng đích thân ngự giá đến, thật vinh hạnh." Kỷ Thế Phàm câu nệ buông một câu, hơi cúi đầu.

Nghiêm Trạch hờ hững nhìn Kỷ Thế Phàm, trên mặt không chút cảm xúc, chỉ có đôi mắt sáng quắc như chim ưng chiếu đến người đối diện. Hắn lạnh lùng buông một câu:

"Kỷ chủ trực tiếp thỉnh cầu, sao tôi có thể không nể mặt mà không đến?"

Kỷ Thế Phàm nở một nụ cười thân thiện: "Có thể được Nghiêm gia chiếu cố trong đợt nhập hàng sắp tới là phúc của Kỷ gia. Chủ thượng mở đường cho Kỷ gia, cho Kỷ gia có cơ hội lấy lại thị trường, công đức này không làm sao báo đáp cho hết. Cho nên bữa tiệc ngày hôm nay là Kỷ gia muốn bày tỏ lòng tôn kính và biết ơn đối với chủ thượng. Mong ngài không chê."

Nghiêm Trạch nhếch môi: "Kỷ gia ba đời phú quý, chiếm đoạt thị trường phương Đông đã bao đời, vậy mà cũng có lúc phải nhờ kẻ khác chiếu cố để lấy

lại thị trường. Khá khen cho Ký chủ!”

Một câu khích tướng này thành công khiến mặt Ký Thế Phàm sa sầm lại, đây chẳng phải nói Ký gia luôn tài ba, nhưng đến đời của Ký Thế Phàm ngu dốt mới thoái đến mức này sao.

Ký Thế Phàm rất nhanh lấy lại vẻ mặt bác học, mỉm cười đáp lại:

“Đã để chủ thượng phải cười chê rồi.”

Lúc này Ký Thế Phàm đã không còn để tâm với Nghiêm Trạch nữa mà nhìn về phía đằng sau hắn, ánh mắt sáng ngời chiếu thẳng đến Tư Mạn:

“Bối Tư Mạn! Thì ra em ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Âm mưu thật sự

Phản ứng đầu tiên của Tư Mạn là kinh ngạc không ngấm được miệng. Cái ngữ khí này cứ như là người thân lâu ngày không gặp. Còn gọi cả họ tên cô ra. Mà theo trí nhớ ngắn hạn của cô thì khuôn mặt người này không có trong tiềm thức.

“Em không nhận ra anh?” Ký Thế Phàm thấy sắc mặt lạ lẫm của Tư Mạn, kiên định bước đến trước mặt cô, nở một nụ cười: “Mười lăm năm rồi. Em không nhớ cũng phải.”

Mười lăm năm?

Sắc mặt Tư Mạn tối sầm lại, dường như mốc thời gian này đưa cô quay về với một ký ức đen tối, khiến cho ánh mắt cô trở nên sâu hoắm.

Đám Hắc Miêu và Hắc Báo đứng bên cạnh, không có chút phản ứng kinh ngạc nào, chỉ yên lặng như chuyện ngoài đường.

Còn Nghiêm Trạch, ngay từ đầu đã không động tâm. Chỉ thông thả quan sát vẻ mặt rạng ngời của Ký Thế Phàm lúc gặp Tư Mạn.

Nói không có tình thì là lừa đảo.

“Ký chủ, có lẽ ngài đã nhận nhầm người. Tôi không phải Bối Tư Mạn ngài cần tìm.” Tư Mạn đã lấy lại vẻ bình thản của thường ngày, ánh mắt không chút cảm xúc đáp.

Ký Thế Phàm ngắm kỹ Tư Mạn một lúc mới đáp: “Anh có thể nhận nhầm bất cứ ai, nhưng không thể nhận nhầm em.” Ký Thế Phàm đưa tay nâng cằm Tư Mạn, để đôi mắt trần châu của cô đối diện với hắn: “Em bây giờ rất giống Bối phu nhân năm đó. Lại còn nốt ruồi đỏ giữa mi tâm này. Anh sao có thể nhận nhầm đây?”

Ánh mắt Tư Mạn càng thêm sắc lạnh. Dường như có thể khẳng định, Ký Thế Phàm là một trong những nhân vật xuất hiện trong cuộc đời cô mười lăm năm trước. Nhưng cho dù đó là ai, cô cũng không quan tâm.

Tư Mạn hất mạnh tay Ký Thế Phàm ra, khép hờ nửa mắt, đáng vẻ bất cần đáp:

“Thế giới có bảy tỉ người. Người giống người, tên trùng tên không ít. Tôi cũng chỉ là đứa trẻ cô nhi chạy vạy làm công việc này, vì lý do gì Ký chủ buộc tôi phải thừa nhận người mà ngài tìm như vậy?”

Ký Thế Phàm có chút bất ngờ trước phản ứng này của Tư Mạn, hắn dừng người một chút, như muốn tượng lại ký ức về lên người phụ nữ đứng trước mặt.

“Nếu em không muốn nhận, anh sẽ coi như nhận nhầm.”

Tư Mạn hoàn toàn không hài lòng với câu nói này. Mặc cho vị trí của cô hiện tại phải cung kính với Ký Thế Phàm, cô vẫn nói với giọng điệu như mệnh lệnh buộc phải phục tùng:

“Không coi như, mà đích thị là ngài nhận nhầm. Nhìn cho kỹ, nhớ cho rõ. Tôi không phải người ngài cần tìm. Mười lăm năm hay hai mươi năm gì đó của ngài không liên quan đến tôi. Tôi chỉ là nhân viên phục vụ, nếu được, thỉnh cầu ngài không làm ảnh hưởng đến công việc của tôi!”

Giọng điệu mạnh mẽ pha chút kiêu ngạo này làm cho Hắc Miêu và Hắc Báo hơi nhú mày, đôi mắt Nghiêm Trạch cũng khẽ hướng đến cô, môi khẽ nhếch lên.

Những tiếp viên gần đó gồm cả quản lý thấy Tư Mạn cao giọng với Kỷ Thế Phàm thì mặt mày xanh mét. Một cô gái chỉ mới vào làm mấy tiếng lại dám lên mặt với Kỷ chủ danh gia. Đứng là ăn phải gan hùm mà.

“Cô Bối! Cô làm gì vậy? Sao lại dám nói năng như vậy với Kỷ chủ, mau xin lỗi đi.” Quản lý từ lúc nào đã phóng tới, đứng bên cạnh Tư Mạn ra bộ câu giận quát, nhưng cũng chỉ dám quát nhẹ, chỉ sợ nói lớn lại ảnh hưởng đến tâm trạng thương tiệc của Nghiêm chủ thượng.

Tư Mạn hừ lạnh không đáp.

Kỷ Thế Phàm đáng bộ hiền lành, ra vẻ lực bất tòng tâm nói:

“Không sao, là tại tôi nhận nhầm người khiến cô ấy khó chịu.”

“Nhưng....”

“Tôi nói không sao.” Lúc này ánh mắt thư sinh của Kỷ Thế Phàm đột nhiên biến đổi, con ngươi nhìn quản lý trở nên lạnh lẽo, giọng điệu khách sao lại mang tính uy hiếp. Nhưng bất quá chưa được một giây liền rất nhanh tan biến không kịp động tâm. Bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến quản lý sợ đến mất mặt.

“Vâng...vậy xin mời tiếp tục làm việc.” Nhận rõ thái độ của Kỷ chủ, quản lý không dám đôi co với Tư Mạn, vội vội vàng vàng thoái lui.

Kỷ Thế Phàm ái ngại nhìn Tư Mạn một chút mới nói:

“Công việc ở những nơi này không được tốt. Nếu có thể, anh muốn đưa em về Kỷ gia làm việc.”

Lời mời này nằm ngoài dự tính của Tư Mạn, tuy rằng cô vẫn chưa nhớ ra Kỷ Thế Phàm là ai trong ký ức, nhưng sự thân thuộc này khiến cô thấy bất an. Người này nằm trong nhiệm vụ buộc phải hạ sát của cô, lý lẽ nào buộc cô xoay chuyển trở thành người được an bài dưới tay hắn?

“Kỷ chủ có vẻ rất hứng thú với người của tôi.”

Giọng nói trầm lạnh vang lên cắt đứt bầu không khí quỷ dị giữa Tư Mạn và Kỷ Thế Phàm.

Nghiêm Trạch không biết từ lúc nào đã chiếu đôi mắt lạnh lẽo kia sang hai người. Khí thế cường bạo nuốt trọn hơi thở của chúng nhân, khiến ai nấy không dám thở mạnh, cũng không có lá gan ho ra tiếng.

Điều này khiến Tư Mạn có chút bất ngờ. Không phải nói cô cái trang vào đây hại Kỷ Thế Phàm, thế nào lại tự mình nhận cô là người của hắn?

Kỷ Thế Phàm nhàu mày: “Cô ấy là người của Nghiêm gia?” Chỗ này là do Kỷ gia đặt để làm tiệc, người ở đây cũng chỉ có thể là của tổ chức đặt tiệc hoặc của Kỷ gia, sao người của Nghiêm gia lại có thể đứng ở nơi này mà phục vụ?

“Thế nào? Không được sao?” Ánh mắt Nghiêm Trạch thập phần lạnh lẽo, lời nói như thể hắn là chủ của thiên hạ này. Hắn muốn an bài người của hắn ở đâu, kẻ khác không có quyền chen miệng vào.

Lời này quả nhiên đã kích Kỷ Thế Phàm, khiến cho hắn ta sa sầm mặt. Trong một giây ngắn ngủi, hắn lướt mắt đến Tư Mạn đang bình thản đứng đó. Cánh tay dài vung ra, nhanh như chớp phóng đến hông Tư Mạn.

Nhưng cái chớp mắt này của Kỷ Thế Phàm đã bỏ lọt Tư Mạn, cô vọt qua như ánh sáng, khay đựng rượu trên tay bay lên không trung, cánh tay thon nhỏ chụp lấy bả vai Kỷ Thế Phàm xoay một vòng, chỉ với một thế thuật đã trấn thủ ngay đằng sau lưng hắn, dùng sức ấn mạnh Kỷ Thế Phàm xuống sàn, tay còn lại bóp vào cổ hắn.

Một loạt thao tác này cùng với tiếng vỡ của thủy tinh tập trung mọi sự chú ý của chúng nhân có trong bữa tiệc. Ngay từ khi Kỷ Thế Phàm bước đến bàn của Nghiêm gia, chúng nhân đã không từ bỏ cơ hội được nhìn hai gia tộc này đối đầu, cho nên chuyện xảy ra hoàn toàn nằm trong tầm mắt của chúng nhân.

Hắc Miêu cùng Hắc Báo nhú mày nhìn Tư Mạn. Miệng chỉ lẩm nhẩm câu:

“Cô ta biết nhu thuật!”

Ở bên kia, người của Kỷ gia đã ào ào phóng đến, kèm theo súng chĩa thẳng về phía Tư Mạn:

“Mau bỏ Kỷ chủ ra!”

Tư Mạn không bỏ đám người xung quanh vào mắt, chỉ đưa tay ấn mạnh vào huyệt ở cổ Kỷ Thế Phàm.

Kỷ Thế Phàm bị Tư Mạn trấn giữ, hơi thở bắt đầu khó khăn, nhưng hắn không vì thế mà ngậm miệng. Quyết gượng gạo nói mấy câu:

“Không....được nổ súng, không được làm hại....cô ấy...”

Tư Mạn cả kinh.

Đến nước này rồi vẫn còn cố bảo vệ cô. Vậy hành vi lúc này của hấn là gì?

Bỗng dung đầu Tư Mạn vụt qua một tia suy nghĩ, cô đưa mắt sang Nghiêm Trạch vẫn ngồi yên xem kịch vui nói:

“Đây là điều anh muốn?”

Tư Mạn đã nhìn ra. Nghiêm Trạch đích thị đã điều tra thân phận họ Bối của cô. Xem chừng cũng đã tìm ra chút ít mối liên hệ giữa cô và Kỳ Thế Phàm. Có lẽ hấn không đơn giản chỉ muốn mạng của Kỳ Thế Phàm, mà là muốn một thứ khác, cho nên mới bày ra thế trận này.

Nghiêm Trạch lặng yên ngồi đó, ánh mắt chết chóc uy hiếp Tư Mạn:

“Cô không có tư cách đặt nghi vấn với tôi.”

“Vậy sao!”

Môi Tư Mạn nhếch lên cao ngạo, bàn tay trái giữ Kỳ Thế Phàm buông lỏng, ngón tay nhanh nhạy rút khẩu súng gọn gàng đặt bên hông ra chìa thẳng về phía Nghiêm Trạch:

“Thế thì tôi đặt nghi vấn với súng nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Kẻ ám sát

Một câu nói này của Tư Mạn cùng hành vi to gan kia chớp mắt khuấy động tim gan của chúng nhân. Chưa nói đến người của Nghiêm gia lao như bay đến chữa súng về phía Tư Mạn thì người của gia tộc khác cũng ào ào xông tới tham gia cuộc vui.

Thiên hạ này chưa từng kẻ nào chữa súng về phía Nghiêm Trạch lại được sống sót toàn thây.

Nghiêm Trạch vẫn giữ bộ mặt lạnh tanh, cả thân thể cao lớn đứng thẳng lên, dùng khí thế bủa vây trời chật Tư Mạn trong tầm mắt, ngay cả tia sáng nhỏ nhất của bị hấn che khuất, phút chốc Tư Mạn nhận ra, cả thế giới của cô đã bị người đàn ông này che khuất.

Bàn tay thoáng run, nhưng Tư Mạn vẫn kiên định không nao núng trước khí thế của Nghiêm Trạch.

“Cô xem ra chưa hiểu quy tắc của Nghiêm gia.”

Nghiêm Trạch bước tới một bước, cả hội trường im bật không có nổi một tiếng thở mạnh.

Tư Mạn cả kinh bước lùi một bước. Cuộc đời lẫn lộn của cô, chưa từng vì một người chỉ dùng khí thế mà áp chế được cô như thế này.

“Tôi không phải người Nghiêm gia, đương nhiên không cần phải hiểu.”

Tư Mạn to gan hét lên. Bộ dạng luống cuống này thật khác xa phong thái ung dung tự tại của Ephemera.

Nghiêm Trạch dứt tay vào túi, cả thân thể chìm trong mảng tối mịt nhưng ánh mắt lại sáng như lưới gươm, hấn cười khẩy:

“Cô nghĩ tôi sẽ cho một kẻ cứng đầu như cô một khẩu súng thật?”

Câu nói này không khiến Tư Mạn dao động mà còn khiến cô thập phần tự tin:

“Tôi đã nói rồi, súng là người thân của tôi. Tôi đương nhiên nắm bắt được tình trạng của nó khi nằm ở trong tay tôi. Muốn thử xem súng của tôi là thật hay dỏm, anh chỉ cần chờ tôi bóp cò là xong.”

Sắc mặt Hắc Miêu, Hắc Báo lập tức đại biến, những tưởng lừa được cô gái này dùng súng không đạn, không ngờ cô ta lại biết được. Không biết từ lúc nào đã lấp đạn vào rồi.

“Tư Mạn, mau bỏ súng xuống!” Kỳ Thế Phàm bên cạnh bắt đầu thấy không ổn mới mở miệng.

Tư Mạn vẫn dán mắt vào Nghiêm Trạch, nuốt khan vài lần, vẫn cố gắng không để ngạo khí của hấn lấn át. Tuy rằng hấn không nói, cũng chẳng trực tiếp ngăn chặn hành vi của cô, nhưng tình hình này mặc dù cô mới là người uy hiếp hấn nhưng đích xác Nghiêm Trạch mới chính là kẻ nắm giữ cục diện.

“Chết tiệt!!!”

Nhận ra không thể nhẫn nhịn thêm nữa, Tư Mạn nhắm thẳng vào Nghiêm Trạch, ấn mạnh cò.

Đoàng!

Tiếng súng chói tai vang lên kèm theo chút khói nhắm thẳng về phía Nghiêm Trạch nhưng chệch đi năm phân, nhắm trúng ống súng đằng sau bàn Nghiêm gia đang chữa về Nghiêm Trạch.

Đường đạn thẳng tắp phá hồng khẩu súng lục còn chưa kịp lên đạn rồi về đích ở vai kẻ cầm súng. Đó là một người đàn ông mặc đồng phục tiếp viên.

Sự việc này quá bất ngờ. Ngay cả Hắc Miêu, Hắc Báo cũng không kịp phản ứng, đang dùng hết thân thể một che chắn Nghiêm Trạch, một hạ thủ Tư Mạn thì đường đạn đã công thành. Điều khiến họ bất ngờ chính là phát súng vừa rồi ngay từ đầu đã không nhắm đến Nghiêm Trạch, mà là một kẻ khác có ý nhắm vào Nghiêm Trạch.

Từ uy hiếp đến cứu nguy chỉ vùn vụt trong một giây ngắn ngủi. Khiến cho chúng nhân vừa hốt hoảng bắt giữ tên sát thủ kia, vừa mở to mắt đánh giá Tư Mạn.

Và người đánh giá cô lâu nhất chính là Nghiêm Trạch.

Không ai rõ chuyện tại sao hần bị cô uy hiếp lại để cho cô tự tại thị uy mà không ngăn cản, có chăng đã biết chuyện mưu sát, hay là đã đọc được trong mắt cô tình thế sắp tới, hoặc giả hần nhận ra, Tư Mạn căn bản không hề có ý định ra tay với hần.

Nghiêm Trạch xãi bước, vươn bàn tay to lớn ra giữ lấy cằm Tư Mạn, bóp chặt:

“Cô muốn gì?”

Câu hỏi này như khai sáng tiềm thức Tư Mạn, chính xác đây là điều cô mong muốn. Từ khi bắt đầu khai tiệc, cô đã nhìn ra có kẻ muốn tiếp cận đến gần khu vực Nghiêm gia, còn dấu một khẩu súng lục cỡ nhỏ bên dưới khăn tay. Tư Mạn vốn là kẻ lừa đảo, cho nên vài mảnh khõe che đậy hành vi hạ sát bằng cách giả trang làm nhân viên phục vụ một cách nghiệp dư không qua mắt được cô.

Lý do nữa đó là cô không thể đánh rần động cò, bởi cô đang có nhiệm vụ hạ sát Kỳ Thế Phàm. Mà tình hình lại xoay chuyển quá nhanh, Kỳ Thế Phàm khi không lại quá chú tâm đến cô, mà cô cũng nào có lá gan dùng cái chân bị thương để chống đối Nghiêm gia, mặc kệ Nghiêm Trạch dùng cô để mưu đồ với Kỳ Thế Phàm, Tư Mạn vẫn thừa dịp này cứu Nghiêm Trạch một mạng, có thể hần sẽ mở lòng từ bi hi xả mà cho cô cơ hội thoát thân.

Chỉ là một vòng đời lại bị Nghiêm Trạch nhìn thấu trong thời gian ngắn ngủi, khiến cho cô có chút bội phục người đàn ông này.

“Tôi muốn tự do.” Tư Mạn bình tĩnh đáp.

Ánh mắt Nghiêm Trạch lạnh hơn một đoạn, cánh tay dài vung ra ôm chặt lấy eo Tư Mạn kéo vào lồng ngực, tay còn lại lần nữa siết mạnh lấy cằm cô:

“Biểu hiện tốt như vậy, tôi đương nhiên sẽ không để cô đi. Cô nên nhớ, một lần là người của Nghiêm Trạch này, cả đời cô cũng không thoát khỏi tay tôi.”

Thanh âm trầm lạnh xoáy sâu vào tâm can Tư Mạn. Cô bây giờ mới thấy hối hận, biết vậy đã chẳng cứu hần.

“Vừa rồi còn hỏi tôi muốn gì, bây giờ lại không đáp ứng. Anh đúng là kẻ hai mặt!” Tư Mạn coi như lớn mật, không màng quan tâm cô đang bị Nghiêm Trạch trói chặt trong lòng mà lên tiếng mắng chửi.

Người xung quanh không khỏi cảm phục cô. Trần đời vẫn có người can đảm như vậy.

“Bớ Tư Mạn. Cô nghĩ cô là ai mà dám đòi hỏi tôi. Bóp chết cô chỉ là một cái tiện tay, còn dám mưu cầu tự do. Yêu cầu cao sang nhỉ.” Lời nói lạnh lẽo cùng hơi thở nguy hiểm phả lên mặt Tư Mạn khiến da đầu cô tê dại. Ý chí này vừa hạ xuống, chính là ngoài việc được sống ra, cô không có quyền tự do.

Tư Mạn hừ mũi, đã hoàn toàn rõ không thể đòi co với Nghiêm Trạch, bằng không lại ăn một phát súng ở đâu đó. Mà cô vẫn còn trẻ, chưa muốn lên bàn thờ sớm như vậy, nên đành nín nhịn để mặc hần càng siết chặt vòng tay ôm cô, không cho cô có nửa phân ý niệm chạy trốn.

“Quý xuống!!!” Hắc Miêu từ lúc nào đã trói chặt tên sát thủ định hạ sát Nghiêm Trạch kéo đến trước mặt hần.

Xem vết thương trên vai vì đường đạn của Tư Mạn và vết bầm trên mặt, đủ thấy tên sát thủ này thất bại thảm hại như thế nào.

“Chủ thượng, chuyện này....” Kim chủ nhà họ Kim lách qua đám người, đứng bên cạnh Nghiêm Trạch lên tiếng. Kim gia là một trong những gia tộc được Nghiêm gia bảo hộ thương mại, đối với chuyện Nghiêm gia bị ám sát, đương nhiên ảnh hưởng không nhỏ đến gia tộc họ Kim, cho nên phản ứng nhanh nhất trong tất cả cả hào môn vẫn là Kim chủ Kim Khiết.

“Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám động thổ trên đầu thái tử, mưu sát chủ thượng, Kỳ gia đây là có ý gì?” Lại một gia tộc nữa lên tiếng, đó là đại tiểu thư nhà họ Lâm, Lâm Nhược Doanh. Họ Lâm đối với Nghiêm gia một lòng tận trung, lại đối với Kỳ gia đố kỵ tranh giành, cho nên tại bữa tiệc Kỳ gia tổ chức lại dễ xảy ra trận ám sát này. Trước tiên vẫn nên buộc chủ tiệc chịu trách nhiệm.

Kỷ Thế Phàm chỉnh lại y phục bị gấp ly sau cú tấn công đột ngột của Tư Mạn, dáng vẻ thư sinh hiền lành biến mất, chỉ còn ánh mắt nghiêm nghị nhìn Nghiêm Trạch:

“Chủ thượng, việc này không liên quan đến Kỷ gia, nếu có chẳng buộc trách nhiệm cho Kỷ gia, thì chỉ có thể trách người làm không chu toàn, để kẻ gian trà trộn vào hàng ngũ mới dẫn đến cơ sự này. Mong ngài xem xét.”

Nghiêm Trạch hơi buông lỏng tay ôm Tư Mạn, để cô đứng sang một bên. Bất quá Tư Mạn vừa bị một người to lớn như vậy ôm chặt, chân cũng thoáng đau nhức, căn bản không thể đứng vững. Cho nên tay Nghiêm Trạch vừa rời khỏi eo cô liền loạng choạng sắp ngã.

Bàn tay vừa buông lỏng lại gấp gấp giữ chặt eo cô, đỡ lấy lưng cô, mảy thoáng nhúu lại.

“Vô dụng!”

Tư Mạn tự nhiên bắt lấy bắp tay cường tráng của hắn, để mặc bản thân dựa vào lồng ngực rộng lớn, hừ lạnh không nói. Coi như cô sợ hắn, trần đời này hắn là người duy nhất dám nói cô vô dụng.

Nghiêm Trạch không buồn bỏ phản ứng kinh ngạc của đám người xung quanh vào mắt, cũng không để ý miệng của Hắc Báo, Hắc Miêu sắp rớt khỏi hàm sau một màn ‘đờ dờ’ kia của hai vị không coi người xung quanh ra cái gì này.

Nghiêm Trạch chiếu mắt về phía tên sát thủ, ánh mắt rét run như đông tháng chạp:

“Tôi cho cậu năm giây.”

Một câu nói này đã kích rất lớn đến tinh thần tên sát thủ mặt lạnh kia, danh tiếng của Nghiêm Trạch ra tay tàn nhẫn không phải là tự xưng mà có, Nghiêm Trạch nói năm giây, tức là cuộc đời hắn chỉ còn năm giây để hít thở. Nếu hắn không mở mồm, Nghiêm Trạch tuyệt nhiên sẽ không để hắn sống lâu hơn.

Hắc Báo rút súng ra, lên đạn. Chĩa thẳng nòng súng vào thái dương tên sát thủ, miệng bắt đầu đếm.

Chúng nhân xung quanh vã mồ hôi nhìn tên sát thủ, bất giác đều lùi lại vài bước, tựa hồ sẽ sắp chứng kiến một cảnh máu me. Ai cũng biết đám sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp đều rất cứng mồm, cho dù chết cũng không chịu mở miệng, cho nên một màn này ai nấy đều biết trước kết quả.

Tư Mạn hơi chấn động nhìn cảnh này. Cô trước nay cũng từng trốn vào vai tổ chức hắc bang đánh cắp thông tin, cũng đã gặp cảnh tượng máu chảy đầu rơi, chỉ là hành vi hạ thủ không chút lưu tình, không cần quan tâm có moi được tin hay không của Nghiêm Trạch khiến cô có chút run rẩy. Hắn đích thị không phải người.

Chỉ là việc mọi người không ngờ đến chính là tên sát thủ kia không những không tỏ ra sợ hãi, mà ngược lại còn bật cười. Nụ cười khoái trá, bất cần, không sợ hãi vang lên kích thích hệ thần kinh cảnh giác của chúng nhân.

“Câm mồm!” Hắc Báo nhin không được liền quát.

Tên sát thủ cười đủ liền giương mắt nhìn Nghiêm Trạch:

“Các người nghĩ tôi sẽ ngu ngốc đến mức tay không tác sắc vào đây, để thất bại rồi chết dưới tay Nghiêm Trạch. Ha ha, nực cười. Tôi cười các người quá ngu ngốc rồi.”

Chúng nhân nghe vậy thoáng kinh hãi. Ánh mắt Nghiêm Trạch cũng trầm lại.

Tư Mạn bất an khởi động đồng hồ. Quả nhiên chiếc đồng hồ vang lên tiếng kêu báo động không mấy tốt lành. Cô nhanh miệng nói:

“Không ổn! Chủ thượng, trên người hắn có bom.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Pha cứu nguy bất ngờ,

Chỉ một câu nói đã khiến cho sắc mặt chúng nhân đại biến nghiêm trọng. Có ai ngờ được, người ở trong hội trường này lại có bom trên người.

Nhanh tay nhất vẫn là Hắc Báo, chỉ một động tác đã xé tanh bành áo của tên sát thủ, để lộ ra một lớp bom được quấn cẩn thận quanh thân hắn. Dây xanh dây đỏ, dây số đếm ngược chói mắt dọa cho chúng nhân kinh hồn lạc phách.

Chính bởi vì thời gian đếm ngược còn chưa tới ba mươi giây.

Đám hào môn gia tộc khiếp sợ, không cần biết Nghiêm gia còn ở đây, hay sự vụ này ai sẽ giải quyết, việc trước tiên là bảo vệ mạng sống cái đã. Cho nên chưa đến ba giây đã ào ào chạy vụt ra cửa, tìm cho mình một con đường sống.

Đáng tiếc, dường như rơi vào bẫy của một bàn tay to lớn nào đó đã được sắp đặt sẵn, cửa của hội trường này đã bị đóng chặt không chút kẽ hở, độ dày của cánh cửa này là bất khả xâm phạm, chỉ có thể dùng chuông cảnh báo để kêu cứu. Thế nhưng, mọi hệ thống an ninh đã tắt từ khi nào.

“Mau mở cửa, mở cửa ra!!!”

Vài hào môn gia tộc mắt kiên nhẫn hết lên, nhưng hội trường này chỉ có một cánh cửa duy nhất thông ra ngoài đã hoàn toàn bị vô hiệu.

Chính xác đầy hơn một trăm người trong hội trường rộng lớn vào trạng thái ‘ngoại bất nhập, nội bất xâm’. Một là cùng sống, hai là cùng chết.

“Khôn kiếp, tại sao một tên mang bom trên người lại có thể dẫn xác vào đây?” Hắc Báo tức giận hét lên.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Mau đem hán quảng đi!!!” Hắc Miêu khẩn trương.

“Cửa không mở được, quảng hán bằng cách nào?”

Chúng nhân nghe vậy nhất thời sa xầm mặt mày, tất cả các hào môn khác chạy tới trước mặt Nghiêm Trạch xin chỉ thị.

“Chủ thượng, tình hình này....”

Nghiêm Trạch từ đầu tới cuối chỉ lãnh đạm nhìn tên sát thủ ôm bom quý gói, miệng vẫn không ngừng xỏ ra vài tiếng cười chua chát.

Và thời gian vẫn cứ lơ đãng dần trôi đi....Đủ để giúp những người có mặt ở đó trên quý từng phút giây hít thở trên trái đất này như thế nào.

Tư Mạn đứng bên cạnh, nín thở nhìn vẻ mặt như không có chuyện gì to tát của Nghiêm Trạch, trong lòng không khỏi khẩn trương. Sắp hết thời gian rồi, còn đứng đó làm gì hả trời!!!

Nghiêm Trạch xài một bước, lạnh lẽo nhìn sát thủ:

“Muốn chết như vậy?”

Tên sát thủ lạnh run nhìn hán, quên cả vẻ mặt cao ngạo vừa rồi. Biểu hiện này rõ ràng là sợ khí thế của Nghiêm Trạch.

“Nghiêm Trạch! Bớt ngạo mạn đi, sắp chết đến nơi rồi còn bày đặt.” Tên sát thủ hừ lạnh tỏ thái độ.

Hán cũng chẳng có lý do gì không tỏ thái độ, vì bom quần trên người hán, căn bản không thể gỡ ra, thời gian hán sống cũng chỉ còn gần hai mươi giây, hán có thể vì cái gì mà sợ không dám nói?

“Lex muốn dọn dẹp Nghiêm gia đến mức này? Đúng là tổn không ít tâm tư.” Nghiêm Trạch tóm lấy tên sát thủ kéo mạnh hán đến phía cửa đã bị khóa chặt kia trước sự bàng hoàng của chúng nhân.

“Lex ư?” Kỳ Thế Phàm nhíu mày nghi hoặc. Chiều theo lời của Nghiêm Trạch thì sự vụ hôm nay là do một tay Lex bày ra, không chỉ để giết người Nghiêm gia mà còn cả trụ cột của hào môn gia tộc khác. Nhưng lý do là gì? Chỉ vì cạnh tranh trên thị trường mà muốn hủy diệt một lúc nhiều gia tộc như vậy sao?

Tư Mạn đứng đằng sau, ánh mắt tối sầm. Bàn tay bỗng siết chặt lại.

Chưa để chúng nhân kịp thời hiểu ra tình hình, tên sát thủ đứng bật dậy toan chạy về phía Nghiêm Trạch thì hán đã rút súng ra, nã một phát phát súng thẳng vào mi tâm tên sát thủ kia.

Máu văng tung tóe, nhò giọt xuống cả đồng bom trên thân tên kia. Cả thân thể vô lực đổ xuống, nằm xiên vẹo trước cổng lớn đã bị khóa chặt.

“Đem hết tất cả bàn ghế, chôn vùi tên này xuống. Nhanh lên!” Nghiêm Trạch lớn giọng hạ lệnh.

Người của Nghiêm gia không có nửa giây chậm trễ, lập tức dùng hết sức lực và tốc độ nhanh nhất đem hết bàn ghế đè lên tên sát thủ, mục đích chính là làm giảm lực nổ của bom, độ dày của kim loại và độ rộng của hội trường này vừa đủ có khả năng an toàn nếu giảm được càng nhiều lực nổ.

Hiểu được điều mà Nghiêm Trạch hướng đến, người của gia tộc khác đều lập tức theo lệnh, phụ Nghiêm Gia dùng bàn ghế và những thứ có thể dùng để giảm lực nổ bọc tên sát thủ ôm bom đã chết lại.

Chỉ còn mười giây.

Công đoạn chôn người bằng bàn ghế chỉ mới hoàn thành được một phần tư.

“Chủ thượng, mau lùi lại phía sau.” Hắc Báo vừa bận rộn vác bàn vừa lên tiếng nhắc nhở.

“Tôi vẫn còn chưa sợ chết đến vậy. Tiếp tục đi.” Nghiêm Trạch bình thản đáp. Hẳn trước nay gặp không ít chuyện uy hiếp đến mạng, tự nhiên mà tôi luyện được tinh thần thép không chút hoảng sợ.

Chỉ có điều, lúc hắn vô thức quay đầu nhìn sang bên cạnh, Tư Mạn vừa nãy còn đứng bên cạnh hắn đã không thấy đâu.

Mây kiếm nhú chặt, đôi mắt sắc lạnh rơi xuống hội trường rộng lớn tìm kiếm cô. Phía bên kia bàn, Nghiêm Trạch nhìn thấy Tư Mạn giữa tình thế hỗn độn đã thương một người đàn ông mang áo măng-tô dài, không khách khí lột cái áo đó ra, khoác lên người cô. Chiếc áo này đủ rộng và dài để che hết thân thể cô.

Tích tắc. Tích tắc.

Những giây cuối cùng vang lên trong sự ngưng trọng của chúng nhân và những chiếc bàn sắt đã chôn vùi thân thể tên sát thủ.

Tư Mạn từ bên kia, hướng về phía Nghiêm Trạch chạy ào tới, kéo tay hắn về phía sau, lùi ra xa cửa.

“Vội cái gì?” Nghiêm Trạch kéo tay cô khựng lại, thông thả cùng anh em Nghiêm gia lùi về phía sau, không quên kéo cô theo cùng.

Khi tiếng tích tắc vang lên những giây cuối cùng. Tư Mạn đẩy Nghiêm Trạch vào tường, dùng thân nhảy lên ôm lấy đầu hắn trong vòng tay cô. Nhát nhát che chắn cho đầu hắn.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của Nghiêm Trạch, chưa kịp để hắn bắt ngờ, thì anh em Nghiêm gia bao gồm cả Hắc Báo và Hắc Miêu đã vây quanh Nghiêm Trạch, khom người chụm lại thành một chỗ, kiên quyết tạo thành một bức tường chắn vững chãi cho Nghiêm Trạch.

Tất cả đều không hề nói một lời, không chút sợ hãi, cứ như là một hành động hoàn toàn tự nhiên, theo bản năng mà không đòi hỏi bất cứ mệnh lệnh hay quyền uy nào buộc phải phục tùng.

Nghiêm Trạch buông lỏng mây kiếm, vòng tay ôm eo Tư Mạn, bàn tay to lớn cũng ôm chặt đầu cô. Cả hai tự nhiên bảo vệ cho nhau giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc này.

Bùm!!!

Tiếng nổ vang lên, kèm theo sự rung lắc giữ dội từ dư chấn, luồng khí nóng bốc lên như thiêu như đốt bao trọn, ôm lấy tất cả những con người có mặt trong hội trường.

Tiếng la hét, tiếng chửi rủa, tiếng kêu cứu thảm thiết và cảnh tượng khói lửa cộng dồn với mùi thuốc súng hệt như một cảnh tượng bên dưới địa ngục, khiến cho ai nấy kinh hồn lạc phách, chỉ e cả đời không thể quên được cảnh tượng này.

Sức công phá của quả bom kia không phải chuyện đùa, có thể phá tan tầng tầng lớp lớp bàn sắt chồng chéo lên nhau, gây ra một lực nổ lớn đến mức phá tan cánh cửa sắt dày không cách nào di chuyển kia. Lột ra bên ngoài thế giới với ánh trăng đã dần lụi tàn giữa đêm đen kia.

Lúc này ai cũng hiểu việc làm của Nghiêm gia hoàn toàn không thừa thãi, nếu không có đồng bàn ghế kia chế ngự lực nổ, thì chỉ e một mẫu vụn trong hội trường này cũng chẳng còn.

Ở phía bên trong hội trường, không ít người đã bị thương vì lực nổ, có rất nhiều người vì mảnh vỡ và lửa bao vây mà chết, cũng có người kịp trốn ở một nơi an toàn mà mừng rỡ chạy ra sau cú nổ.

Còn ở bên phía Nghiêm Trạch, những anh em đứng ngoài cùng bảo vệ Nghiêm Trạch bị thương không nhẹ, có người trúng một mảnh sắt vào đùi, có người bị chùm đèn rơi trúng.

Và dĩ nhiên. Nghiêm Trạch nằm trong lớp bảo vệ nghiêm ngặt hoàn toàn bình an không chút xây xước.

“Xong rồi.” Giọng Nghiêm Trạch trầm ổn cất lên. Hắn gỡ cánh tay ôm chặt đầu hắn của Tư Mạn ra, kéo cô xuống khỏi người hắn.

Tư Mạn nghe tình hình đã xong xuôi, cô buông lỏng tay, đặt chân xuống mặt đất, bình ổn nhịp thở. Lúc nãy cô làm mọi việc đều rất nhanh, đến mức không kịp suy nghĩ. Không chút sợ hãi Nghiêm Trạch, trực tiếp ôm lấy đầu hắn vùi trong hõm vai cô. Dùng chiếc áo măng-tô dài này che chắn cô và hắn. Cô tự thấy mình thật dũng cảm.

“Người của anh cũng nhanh thật đấy, trong thời gian ngắn như vậy có thể dùng bàn vùi lấp tên kia, lại kịp thời quay lại đây bảo vệ anh. Đúng là không thể xem thường được.” Tư Mạn vừa thoát một trận nguy hiểm kia, miệng lại bắt đầu nhiều lời.

“Cô cũng khá lắm, biết bảo vệ chủ nhân.” Nghiêm Trạch vô thức siết eo Tư Mạn, đưa tay nắm cầm cô, trong khóe mắt lộ lên tia thương thức.

Tư Mạn lắc đầu: “Anh sai rồi, tôi không bảo vệ chủ nhân, mà tôi bảo vệ người có thể giết Lex.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch trầm lại, bóp chặt lấy eo cô. Dường như câu nói này khiến hắn bất giác nổi lên sát khí muốn giết người.

“Cô muốn tôi giết hắn?”

“Phải.” Tur Mạn không ngần ngại đáp: “Đời này tôi sống ngoài việc kiếm tiền ra, mong ước duy nhất là có thể tự tay giết chết Lex.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Quá trẻ để hối hận

Nghiêm Trạch nhìn thật sâu vào mắt Tur Mạn, rõ ràng khi nhắc đến Lex, sắc mặt cô sẽ chuyển biến rõ rệt, không hề che dấu thâm thù đại hận trong đó.

“Bỏ cái suy nghĩ đó đi. Cô chỉ được vì chủ nhân của cô mà sống. Chỉ khi tôi cho phép, cô mới được làm việc mình muốn. Còn mong ước của cô, cô không có tư cách được tôi đáp ứng. Chuyện tôi giải quyết Lex như thế nào, không đến lượt cô thỏa mãn.”

Tur Mạn nghe xong, vừa cảm thấy bản thân bị quăng xuống mười mấy tầng lầu, vừa cảm giác hẳn có thể hoàn thành tâm nguyện của cô nhưng nhất quyết không phải vì cô, mà vì Lex động tay đến Nghiêm gia. Tuy rằng có chút mâu thuẫn, nhưng vẫn thấy thỏa mãn.

“Không đáp ứng thì không đáp ứng, dù sao chỉ với chuyện xảy ra hôm nay, anh sẽ không tha cho Lex. Tôi đứng sau xem, cũng chẳng có gì là không được.” Tur Mạn bất cần nói. Cô thừa biết Lex đã tạo cho Nghiêm Trạch một mối thâm thù, hôm nay đặc biệt chuẩn bị một màn tiệc bom cỡ này, cũng để nhận ra, Lex có thâm thù như thế nào với Nghiêm gia. Nghiêm gia sẽ bỏ qua cho Lex được sao? Người ta sẽ cười Nghiêm gia thùng rỗng kêu to mất.

“Khoan đã, tại sao anh biết tên sát thủ đó là người của Lex?” Chỉ là cô không hiểu, tại sao Nghiêm Trạch lại đoán ra được, chuyện hôm nay là do Lex làm? Cô nghĩ hoài cũng không ra chút manh mối nào cả.

Ánh mắt Nghiêm Trạch đột ngột sắc lạnh: “Cô dám truy vấn tôi?”

Tur Mạn nhất thời dựng gáy, quên mất thân phận người trước mặt mà làm liều nói liều. Để bảo toàn mạng sống, đành cười trừ ngoan ngoãn: “Tôi nào dám.”

“Chủ thượng, đã dẹp đường xong.” Hắc Miêu sau một hồi chỉ đạo người của Nghiêm gia sắp xếp lại đội hình sau một màn kia, tiện thể dẹp hết chướng ngại vật ra ngoài mà báo cáo.

Nghiêm Trạch không bỏ ánh mắt hiếu kỳ của Tur Mạn vào mắt, buông cô ra, xải bước uy phong ra cửa. Chỉ là bước được ba bước, vẫn không thấy Tur Mạn đi bên cạnh, nhìn xuống phía quần áo dính chút máu tươi. Nghiêm Trạch nhủ này quay đầu.

Chỉ thấy Tur Mạn đứng yên bất động, mặt mày trắng bệch tái nhợt, váy dài ngang gối dính máu, một bước cũng không bước nổi.

Thì ra là vì lúc này hoạt động mạnh, khiến cho vết thương chưa kịp lành hẳn vỡ ra. Đến khi mọi chuyện qua đi. Tur Mạn mới biết là cô vì vội vã bảo vệ Nghiêm Trạch mà làm rách vết thương, cảm giác đau đớn không thể cử động khiến cô chỉ biết đứng im.

Cô đúng là không có tiền đồ.

Tur Mạn không biết làm cách nào cầm máu, chỉ biết đứng một chỗ dùng tay ôm lấy đùi tê tái.

Nghiêm Trạch xải hai bước, không nói không rằng, vươn tay bế xốc Tur Mạn lên tay. Để cho cô dựa vào lồng ngực vạm vỡ, mùi hương nam tính mị mị đầu óc cô. Tur Mạn cũng vô thức mà vươn tay ôm lấy cổ hần như tìm một điểm tựa, ngơ ngác nhìn về mặt nghiêm nghị không thể đọc vị một chút cảm xúc kia.

Chúng nhân vừa nãy chứng kiến một màn nổ bom kinh hoàng kia, tâm tư còn chưa hết hoang mang, lúc này lại trực tiếp nhìn thấy Nghiêm Trạch bế cô tiếp viên trên tay, ung dung bước ra ngoài thì mồm không cách nào ngậm lại được.

Hắc Miêu, Hắc Báo ngây ngốc vài giây, liền trở lại bộ dáng nghiêm nghị thường ngày, dẹp đường để Nghiêm Trạch đi. Hắc Miêu tinh ý chỉ đường sang một chiếc xe thường đỗ sẵn bên ngoài.

Ở Nghiêm gia có nguyên tắc, đối với cấp bậc dưới nghi trượng, chỉ được đi xe thường, không được bước chân lên xe thượng mà chỉ được ngồi trên xe hạ. Không những không được bước lên mà còn không được lại gần. Xâm phạm là tội nặng nhất.

Còn loại Mercedes sang trọng đỗ cao cao tại thượng ngay trước cổng chỉ dành riêng cho chủ thượng và ba vị nghi trượng, không ai có thể bước lên xe đó.

Thế nhưng, nằm ngoài dự liệu của Hắc Miêu. Nghiêm Trạch thẳng một đường bế Tur Mạn lên chiếc Mercedes đỗ ngay bên cạnh, khiến cho mảy của hai vị nghi trượng nhúu lại.

Tur Mạn không biết bản thân đang bị một báo một miêu chiếu tướng, chỉ ngoan ngoãn ngồi trong chiếc xe sang trọng, với loại thiết kế khác người và mùi hương nồng của cà phê. Nghiêm Trạch ngồi vào xe, không hai lời, lập tức cầm lấy váy của cô xé toạc một đường dài, đường rách dài đến mức, bất

quá chỉ một cm nữa sẽ thấy được cảnh xuân, bấy nhiêu cũng đủ lộ ra chiếc đuôi thon dài trắng nõn nhưng lại đắm một đường máu.

“A...Anh, làm trò gì vậy???” Tư Mạn kinh hãi vội vã giữ lấy chiếc váy rách che lại đùi. Cô nào có ngờ Nghiêm Trạch lại cao hứng với cô như vậy.

Thế nhưng cô đã nhầm. Nghiêm Trạch chỉ quan sát vết thương trên chân cô, không buồn đụng vào người cô, chỉ lờ mờ lạnh:

“Tôi không nuôi kẻ vô dụng, kẻ không thức thời, kẻ phản bội và kẻ dốt nát. Tôi cho cô mười ngày dưỡng thương. Nhiệm vụ lần này, coi như cô thoát.”

Chỉ một câu nhanh gọn xúc tích đủ biểu đạt tất cả. Nghiêm Trạch liền rời khỏi xe, tiến đến chiếc đồ phía trước. Để lại chiếc xe sau cho Hắc Miêu xử lý.

Tư Mạn nhủ mi ôm chân, lúc này cô thực không hiểu nổi người đàn ông kia muốn gì ở cô. Thiên hạ này thiếu gì xạ thủ, sao cứ nhất thiết phải chọn cô?

Nghĩ đoạn, Hắc Miêu đã ngồi bên cạnh cô, cho xe nổ máy rời đi từ lúc nào.

Đoàn xe dài nối nhau phóng trên đại lộ, hết như một buổi diễu hành, chỉ là không ai biết, những gia tộc hào môn trên xe đi theo Nghiêm gia trở về đều vì mục đích đòi hỏi Kỷ gia cho một câu trả lời xác đáng cho sự vụ hôm nay, cũng chính là lựa gió bẻ măng, muốn trong một ngày san bằng Kỷ gia, bót đi một đối thủ trên thị trường.

Trên xe đưa Tư Mạn rẽ ra ngoại ô, Hắc Miêu không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ yên lặng xử lý vết thương hở miệng của cô.

“Tôi có thể hỏi vài câu chứ?” Hồi lâu trong không khí trầm mặc, cuối cùng Tư Mạn đành lên tiếng.

Hắc Miêu không đáp lời cũng chẳng phản đối, Tư Mạn mới nói:

“Nghiêm gia rõ ràng không muốn giúp đỡ Kỷ gia, còn cử tôi ra tay Kỷ Thế Phàm, vậy tại sao còn chịu lấy lại thị trường, mở đường cho Kỷ gia?”

Hắc Miêu xử lý xong vết thương, bình thân băng bó lại đáp: “Không phải việc của cô.”

Một câu này rõ ràng coi cô là người ngoài, không muốn Tư Mạn biết quá nhiều về kế hoạch của Nghiêm gia.

Khóe môi Tư Mạn nhếch lên: “Một người bị ép buộc quy phục Nghiêm gia như anh cũng coi như trung thành.”

Bàn tay Hắc Miêu khựng lại giữa không trung, ánh mắt đột ngột tối sầm nhìn Tư Mạn: “Cô biết những gì?” Chuyện Hắc Miêu bị ép buộc số người biết đến chỉ đếm trên đầu ngón tay, những người đó lại rất đáng tin, cho nên hẳn không tin thông tin mật kia lại bị lộ ra ngoài, để kẻ khác có cơ hội tác động đến hẳn. Vậy tại sao người phụ nữ này lại biết?

“Anh nói cho tôi biết lý do Nghiêm gia chịu nhường bước, tôi sẽ nói với anh nguyên nhân tôi biết về anh.” Tư Mạn nhún vai, cao ngạo nói.

Cạch.

Hắc Miêu nhanh như chớp lên đạn chữa thẳng nòng súng lạnh lẽo vào thái dương Tư Mạn:

“Nói hoặc chết!”

“Anh dám sao?” Tư Mạn cười lạnh: “Chủ nhân của anh cần tôi, một khi anh ta còn cho tôi thời gian, thì lúc đó anh có mười lá gan cũng không dám khinh tôi. Biết vì sao không? Vì trong Nghiêm gia này, ngoại trừ Nghiêm Trạch ra, anh không những không phục tùng ai, mà còn hận không thể nào giết hết. Không phải sao?”

Không khí bên trong xe bắt đầu hạ thấp xuống, hai ánh mắt như chiếu tia lửa điện xẹt xẹt bắn giữa không trung. Tư Mạn bất cần không sợ hãi, Hắc Miêu sát khí về hăm dọa. Tài xế lái xe nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, không biết phải làm gì, chỉ im lặng nuốt khan mà lái xe theo đoàn xe phía trước.

“Bối Tư Mạn, cô quá tự tin rồi, tôi giết cô chỉ cần một giây, chôn vùi cái chết của cô chỉ qua vài ba câu nói. Cô nên nhớ thế giới này không chỉ có cô sử dụng được súng.”

Có vẻ như đã động chạm vào lòng tự tôn của mình, Hắc Miêu lạnh lẽo buông một câu, ánh mắt cũng trở nên sắc như lưỡi gươm.

“Đứng, trên thế giới này, còn vô vàn người có thể nhắm bắn ở cự ly hơn bảy trăm thước, thế nhưng chủ thượng của anh chọn tôi. Anh ta cho tôi nghỉ ngơi dưỡng thương. Còn cho một nghi trượng đệ tam qua đây băng bó cho tôi. Không nhìn thấy sao?” Tư Mạn vừa nói vừa có chút hưng phấn, không ngờ chuyện Nghiêm Trạch trời buộc cô lại vừa giúp cô bảo toàn mạng sống vừa trở thành công cụ khiến cô mặt dày moi thông tin thế này.

Cánh tay Hắc Miêu cứng lại, trầm mặc một hồi, hẳn mới thu lại súng, cười nửa môi:

“Cứ tự tin với ân huệ của chủ thượng đi. Không sớm thì muộn, chủ thượng chắc chắn không để cô chết toàn thây. Cô muốn mê hoặc chủ thượng, muốn quyến rũ ngài ấy, chỉ e ngay cả mộ cũng không có. Tôi khuyên cô, nên ngoan ngoãn theo sự sắp xếp của tôi đi thì hơn.”

Tư Mạn nghe Hắc Miêu nói đến chuyện quyến rũ Nghiêm Trạch, da gà da vịt tự động nổi lên.

Nghĩ gì vậy? Sao cô lại có hứng với loại người như Nghiêm Trạch mà quyến rũ được chứ. Cô còn muốn sống dài dài mà. Khẩu vị của cô cũng không

nặng như vậy.

“Tóm lại, anh vẫn không chịu nói đúng không?”

“Mơ đi!” Hắc Miêu vẫn kiên quyết không nhân nhượng.

“Không hối hận chứ?” Tư Mạn giương đôi mắt gian xảo nhìn Hắc Miêu, dường như đang tính toán điều gì đó.

Hắc Miêu tuy rằng cảm nhận được người phụ nữ này sắp sửa giờ trò, nhưng hắn vẫn một lòng khóa miệng, không nao núng.

“Tòa soạn Times City của anh làm việc không tồi. Có thể một tháng giúp anh dứt túi bao nhiêu tài sản. Hắc Miêu đại nhân quả thực vất vả.” Tư Mạn như đang bàn chuyện ngoài đường, vui vẻ nói.

Đối với chuyện Hắc Miêu làm chủ tòa soạn lớn nhất L.A, cũng chính là một phần của Nghiêm gia, không ai không biết, cho nên Tư Mạn nói với giọng điệu vừa phục vừa chế giễu này đặc biệt khiến Hắc Miêu có chút nóng giận.

“Cô nhiều lời quá rồi đấy. Tốt nhất nên im cái miệng lại đi.”

Tư Mạn giả bộ bất lực thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc. Một bàn tay không thể che cả bầu trời, quyết định ngày hôm nay của anh, có thể làm anh phải hối hận mãi về sau đấy nghị trượng đại nhân ạ.”

Hắc Miêu bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn trừng mắt: “Xem ra vết thương của cô vẫn còn quá nhẹ.”

Tư Mạn thấy vẻ cương nghị của Hắc Miêu, khỏe mỗi thoáng cứng lại. Tuy rằng Hắc Miêu không dám giết cô, nhưng hắn là bác sĩ, có thể khiến cho vết thương của cô trở nên trầm trọng hơn. Cho nên...nói vậy là đủ rồi.

Tư Mạn thân nhiên xoa xoa tay, ấn một nút trên chiếc đồng hồ rồi lại thông thả ngả lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắc Miêu nhìn Tư Mạn thoải mái nghỉ ngơi, mày thoáng nhíu lại.

Người phụ nữ này biết quá nhiều. Nhưng...bằng cách nào cô ta biết được những thông tin đó. Lại nhớ đến biểu hiện hôm nay tại bữa tiệc, có thể nhanh chóng nhận ra kế hoạch của tên sát thủ, cứu chủ thượng một mạng. Một người phụ nữ bình thường, bản lĩnh nào có thể giúp cô ta thoát nguy như vậy?

Hắc Miêu đương nhiên không biết. Tư Mạn nắm lòng thông tin của mọi tổ chức. Với trí nhớ ngắn hạn của cô, đương nhiên không thể nhớ hết. Thế nhưng chiếc đồng hồ vạn năng kia, trong những ngày cô ở bệnh viện đã giúp cô đào không ít thông tin của Nghiêm gia, và đương nhiên hồ sơ về Hắc Miêu, cô đã thuộc như cháo. Nếu không phải e ngại sức mạnh của Nghiêm gia, Tư Mạn đã sớm dùng đồng hồ dữ liệu này bán cho tổ chức khác với giá cắt cổ. Vẫn may mắn Nghiêm gia còn có Nghiêm Trạch, bằng không đã bị cô cán quấy từ lâu.

Chiếc xe đưa Tư Mạn rẽ về một thủ phủ nằm ở ngoại ô thành phố. Nơi này hoa lệ không kém các lâu đài dành cho vua chúa thời xưa. Xem xét thì có lẽ nơi này là một nhánh của Nghiêm gia, địa bàn của Nghiêm gia hoạt động tại Pháp.

Lúc Tư Mạn bước xuống xe, đoàn hào môn gia tộc đã cùng Nghiêm Trạch rời đi từ lúc nào. Chỉ còn vài vệ sĩ tiến đến hành lễ với Hắc Miêu.

Tư Mạn có chút bất ngờ, không nghĩ đến lần này Nghiêm Trạch sẽ đưa cô về địa bàn của hắn trực tiếp dưỡng thương. Tuy rằng mạng cô còn được giữ nhưng cô cũng không bảo đảm sẽ an toàn cho lần sau. Cho nên phải tranh thủ dưỡng thương cho tốt mà tìm cách tháo chạy vẫn hơn.

Trong lúc Tư Mạn đang cà nhấc đi về phía thủ phủ thì Hắc Miêu đi đằng sau vài bước nhận được một cuộc điện thoại. Trong nháy mắt, vẻ mặt cương nghị trở nên trắng bệch.

“Đại nhân, không ổn rồi. Tòa soạn...” Phía trước, một vài người mang ô phục đen hốt hải chạy tới báo cáo với Hắc Miêu. Vừa nói vừa thở gấp, xem ra vô cùng cấp bách: “Tòa soạn bị cáo buộc in ấn trái phép, sao lưu một bài báo chính trị của tòa soạn khác. Bây giờ phía Bộ đã hạ lệnh buộc tòa soạn tạm thời ngưng hoạt động rồi.”

Hắc Miêu kết hợp giữa cuộc điện thoại và thông báo khẩn kia sắc mặt đã trở nên không thể xấu hơn, vội vàng ấn số điện thoại, gọi vài cuộc rồi lại vài cuộc. Kết cục không những không giải quyết được mà còn gây chấn động đám người Nghiêm gia trong thủ phủ ôm bao nhiêu tài liệu chạy đến trực tiếp muốn Hắc Miêu giải quyết.

“Khốn kiếp, là kẻ nào đã giờ trò. Đang yên đang lành sao lại có chuyện trường phòng phản bội ôm tiền bỏ trốn, còn cho in ấn trái phép!!!” Hắc Miêu tức giận hét lên. Chỉ mới vài tiếng trước, mọi thứ vẫn còn rất tốt đẹp, sao chớp mắt đã đi vào đường cùng như thế này?

Đương lúc này, giữa bọn bè người chồng người, việc chồng việc từ trên trời rớt xuống buộc hắn giải quyết. Hắc Miêu vô tình liếc thấy vẻ mặt lãnh đạm pha chút nét cười yêu mị của Tư Mạn lẫn trong đám người đứng cách đó không xa.

Câu nói lúc này của Tư Mạn vang lên bên tai hắn ‘Đáng tiếc, đáng tiếc. Một bàn tay không thể che cả bầu trời, quyết định ngày hôm nay của anh, có thể làm anh phải hối hận mãi về sau đấy nghị trượng đại nhân ạ...’

Da đầu Hắc Miêu tê dại, bỗng thấy người phụ nữ kia như một bóng ma đang hù dọa hắn.

Không lẽ....người chỉ trong một thời gian ngắn phá hủy hoạt động thường nhật của tòa soạn, buộc phải ngưng hoạt động chính, trưởng phòng ôm tiền bỏ trốn, ngay cả Bộ cũng phải xuống chỉ thị là....Bối Tur Mạn?

Nhưng bằng cách nào? Rõ ràng suốt thời gian hai ngày cô ta đều nằm trong tầm mắt hắn, lý lẽ nào có thể giúp cô ta xoay chuyển càn khôn như vậy?

Người phụ nữ kia rốt cuộc là quái quỷ gì?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Chiến dịch

Tur Mạn rời đi trong yên lặng. Một vài người của Nghiêm gia nhận ra cô do Nghiêm Trạch mang về, không nói lời nào dẫn cô vào thủ phủ, chọn cho cô một căn phòng tĩnh dưỡng.

Thời điểm Tur Mạn rời đi, mỗi bước chân của cô không lọt khỏi tầm mắt Hắc Miêu.

Nếu nói đây là trùng hợp, Hắc Miêu thật sự thấy hoang đường, nhưng nếu do một tay Tur Mạn gây ra, trong suốt thời gian đó cô làm cách nào ra tay với một tòa soạn nằm ở tận L.A? Mục đích của cô là gì?

Đương nhiên Hắc Miêu không biết, thời gian Tur Mạn tĩnh dưỡng ở Ma Cao cũng là thời điểm thích hợp để cô tìm hiểu mọi thông tin của Nghiêm gia. Bây giờ cô bị trói buộc không thể nào thoát ly, vậy chỉ có thể tạm thời an phận dưới ống tay áo Nghiêm gia.

Nhưng vốn là người tự do, không chịu để bất kỳ kẻ nào ngồi trên đầu, về khoản Nghiêm Trạch không thể đối phó có thể bỏ qua, nhưng nói cô sống trong Nghiêm gia phải chịu sự chi phối của hai vị đại nhân cao cao tại thượng là Hắc Miêu, Hắc Báo chỉ e là không thể.

Đối với cô là một sự sỉ nhục, bất kể kẻ đó mất bao nhiêu xương máu mới leo lên được vị trí đó, cô cũng không chịu khuất phục.

Cho nên chiến dịch đầu tiên của cô trước khi chính thức trở thành người của Nghiêm gia là hạ bệ đệ tam Hắc Miêu và đệ nhị Hắc Báo. Khiến cho hai người này phải dè chừng cô, không có khả năng chi phối cô. Vì vậy cô đã sắp xếp một trận đánh úp hoàn hảo chỉ cần kích hoạt bằng một cái ấn nút để tung đòn với Hắc Miêu.

Mà quá trình cô ra tay như thế nào, phải chờ xem bản lĩnh của Hắc Miêu bao lâu mới có thể tra ra. Tòa soạn này chính là một phần mạng sống của Hắc Miêu, đòn phủ đầu này chính là muốn thách đấu công khai với Hắc Miêu.

Một ăn cả, ngã về không. Tur Mạn chính là không sợ cái gì gọi là nghi trọng.

Tur Mạn ngồi trong phòng nhìn ra cửa sổ, vẫn thấy ánh mắt Hắc Miêu lạnh lẽo chiếu về phía cô, đôi mắt xanh như muốn ăn tươi nuốt sống cô không hề khiến cô thấy sợ hãi, mà ngược lại còn có chút thú vị.

Thoạt nhiên cô bỗng nghĩ đến một điều.

Hay là cô cũng làm nghi trọng nhỉ?

Phòng đơn lạnh lẽo những ngày dài.

Nghiêm lệnh khóa chặt lửa thiêu thân.

Một tuần trôi qua trong yên ả. Tur Mạn lúc này đã hoàn toàn đi lại bình thường được, cô không còn phải luẩn quẩn trong căn phòng không sinh khí nằm giữa thủ phủ nguy nga chưa được khám phá kia.

Những ngày qua cô an phận thủ thường tận tình chăm sóc cho vết thương trên chân kia chính bởi cô không thể làm phé vật giữa một đại hào môn.

Còn đối với thông tin biến động những ngày qua cô thu thập được cũng không ít.

Nói về Kỷ gia. Đối với chuyện sơ sót để sống một tên cầm tù kia suýt hại chết chủ thượng cùng với các hào môn gia tộc khác, tội này tuyệt nhiên không thể dung thứ, cho nên trong một đêm. Kỷ gia lập tức bị khai tử, biến mất trên thị trường Đông Âu, rồi đi không để lại chút dấu vết nào khỏi miếng bánh ngon mà các hào môn tranh dành.

Với mức độ nghiêm trọng của sự vụ hôm đó cùng với kết quả mà Kỷ gia nhận được. Kỷ Thế Phàm đã gần như dành toàn bộ thời gian và tâm lực của mình để tìm đến Lex, buộc Lex chịu trách nhiệm cho những gì mà Lex đã đổ lên đầu Kỷ gia. Mà chuyện ngày hôm đó, ngoài câu cửa miệng của Nghiêm

Trạch ra, không có bằng chứng nào chứng minh Lex đã gây ra chuyện này, cho nên kết quả Lex không nhận là lẽ đương nhiên ai cũng rõ.

Về chuyện Kỳ Thế Phàm sau đó đã đi về đâu, Tư Mạn hoàn toàn không thể moi móc gì thêm, nói cho cùng hắn cũng từng xuất hiện trong tuổi thơ của cô, cho dù cô chẳng thể nhớ, nhưng cũng có chút quan tâm bởi Kỳ Thế Phàm đối với cô không có ý xấu.

Còn về Hắc Miêu quả nhiên nằm ngoài dự đoán của Tư Mạn, chỉ sau năm ngày, Hắc Miêu đã đưa tòa soạn về lại quỹ đạo của nó. Mọi tin tức tòa soạn bị thu mua hay phát hành trái phép đều bị vùi dập khi chỉ vừa mới kịp nhen nhóm. Khả năng làm việc nhanh gọn của Hắc Miêu khiến Tư Mạn không thể không công nhận, hắn quả không phải tay vừa. Nhưng cũng khiến cô lo lắng, Hắc Miêu đã khó chơi như vậy, Hắc Báo cô chưa từng tiếp xúc kia sẽ đến mức nào?

Mỗi lúc Tư Mạn nghĩ đến chuyện này, người cô nhớ đến là Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch không chỉ có bộ óc tinh nhanh mà hành động quyết đoán và tàn bạo của hắn không phải lúc nào cũng mang lại kết cục xấu, suy cho cùng mọi việc mà hắn làm, chỉ ít ỏi vì bảo vệ cho Nghiêm gia. Bên cạnh hắn có một Hắc Miêu hận Nghiêm gia thấu xương nhưng vẫn có thể vì Nghiêm Trạch mà đổ máu. Tư Mạn thực phục, một tay bác sĩ thiên tài như Hắc Miêu mà Nghiêm Trạch vẫn có thể thu phục, đến cả cô bây giờ cũng an phận dưới tay hắn, chính cô cũng chẳng rõ, tại sao bây giờ cô lại ngoan ngoãn đến vậy.

Đối với một đồng tin tức cùng với suy nghĩ kia bao bọc lấy Tư Mạn suốt một tuần khiến cô vừa mệt mỏi, vừa chán chường. Cho nên hôm nay cô chọn ra ngoài đi dạo.

Bao ngày nay không ai tìm đến cô, cũng không ai can ngăn cô ra khỏi phòng, điều này khiến Tư Mạn vô thức tự nhiên, xem đây như nhà mình. Thoải mái ăn uống đi lại.

Vận người vài cái, Tư Mạn mới kiểm tra vết thương đã liền sẹo lần cuối rồi mới đẩy cửa ra ngoài. Lúc này cô mới để ý, thì ra nơi cô ở là một tòa nhà cao với nền cẩm thạch sáng loáng, ngay cả phòng của một nhân vật tếp riu như cô cũng chẳng khác nào khách sạn.

Tư Mạn thăm nhủ. Xem ra phúc lợi của Nghiêm gia cũng không tồi.

Cô đảo bước ra bên ngoài, bắt gặp một vườn hoa chỉ có duy nhất một loài hoa màu trắng mà Tư Mạn không biết tên. Lúc này cô mới nhìn rõ thủ phủ này chia làm ba tòa đánh theo thứ tự một hai ba. Tư Mạn ở tòa thứ ba nằm ngoài cùng. Mỗi tòa đều có năm tầng khác nhau.

Tòa thứ nhất xem ra là tòa dành cho chủ thượng, màu sắc và cách bài trí hết như vương công quý tộc cổ đại, khoan nói đến độ đắt giá của vật dụng bài trí, chỉ cần liếc sơ thấy người làm và vệ sĩ tầng tầng lớp lớp đã đủ cho thấy đó chính là nơi cấm địa chỉ có bậc bề trên mới có thể đến.

Tòa thứ hai không kém phần long trọng nhưng mang nét rêu phong cổ kính, bên trong có rất nhiều sảnh lớn, đặt các vật dụng như kiếm, súng và các loại vũ khí điển hình có thể mặc định được phép làm đồ trang trí. Nơi này có lẽ được dùng để luyện tập và huấn luyện.

Tòa thứ ba đơn giản chính là để dành cho những nhân vật từ bậc nghi trượng trở xuống lưu lại, ngoài các vật dụng đơn giản nhưng cách bài trí vẫn không ít chất xám cũng đủ thấy mức đối đãi của Nghiêm gia đối với người dưới như thế nào.

Tư Mạn mơ màng tham quan một hồi, lơ đãng như thế nào, lạc vào tòa thứ hai lúc nào không hay. Chỉ là lúc cô vừa bước vào khách sảnh, đã bắt gặp một cảnh tượng hết sức thú vị.

Ở giữa khách sảnh, một đoàn người mang âu phục gồm cả nam và nữ đứng thành hàng thẳng tắp hơi cúi đầu, vẻ mặt sấm hối. Xung quanh là một đám người cao lớn, tay cầm súng chĩa thẳng về phía đoàn người kia. Trước mặt là một người đàn ông trung niên tóc đã hai tai, thân âu phục đen dài, dáng vẻ nghiêm nghị không ngừng hắng giọng:

“Chỉ còn vài tiếng nữa, chủ thượng cùng hai vị đại nhân sẽ về đến, các người cũng rõ Nghiêm gia đối với kẻ phản bội sẽ như thế nào, chủ thượng càng sẽ không nhân nhượng cho phản đồ. Cho nên tôi dành lời khuyên cuối cùng chân thành, trong đám các người, gian tế là kẻ nào mau bước ra đây, may ra chủ thượng còn khoan hồng cho một con đường sống. Nếu không để hai vị đại nhân truy ra, kết quả chắc cũng không cần tôi nói.”

Giọng nói đanh thép lộ liễu về uy hiếp của người đàn ông kia khiến cho đám người phía trước lộ rõ vẻ hoảng hốt, vài người có vẻ oan ức nhưng cũng chẳng dám mở miệng. Vừa nhìn là đã rõ, đám người này bị khoanh vùng đối tượng tình nghi, xem ra là gian tế trà trộn vào Nghiêm gia nhưng đã sớm bị phát hiện ra, chỉ là vẫn chưa tìm được kẻ nào.

Tư Mạn phán đoán tình hình, nhận diện người thị uy kia có lẽ là Quản gia Sam.

Sam là quản gia lâu năm của Nghiêm gia, nói về độ dày kinh nghiệm và độ trung thành thì không ai có thể phủ nhận, Sam đối với Nghiêm gia một lòng tận tụy như thế nào. Cho nên trong Nghiêm gia này, lời nói của Sam không khác nào thánh chỉ Nghiêm Trạch hạ xuống.

Tư Mạn có chút lầy lăm thú vị. Lâu nay không giờ món, hôm nay có nên bày ra một chút đồ quên nghề không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Nội gián

“Đông vui quá, cho tôi tham gia cùng được không?”

Tư Mạn từ phía cửa lên tiếng, thong thả đi tới như dạo phố, hoàn toàn không bỏ đám người mặt mày nghiêm trọng lăm lăm súng trên tay vào mắt.

Sam hơi nhurón mày nhìn Tư Mạn, vài giây đánh giá liền lấy lại vẻ nghiêm nghị:

“Bối tiểu thư!” Sam chào một tiếng.

Ông là quản gia của thủ phủ này, bất kể người ra kẻ vào hay một động thái nhỏ trong thủ phủ này ông đều nắm trong lòng bàn tay, cho nên một Bối Tư Mạn được đưa về bảy ngày trước chỉ ở trong phòng vẫn không lọt qua tầm mắt của ông. Có điều người này không rõ địa vị, cho nên ông không hoàn toàn đối với cô như người dưới mà như một vị khách ghé chơi.

Tư Mạn vô tư vỗ vai Sam: “Lão quản gia không cần căng thẳng, tôi chỉ là muốn xem chút, rốt cuộc kẻ nào gan lớn dám lợi dụng bán kính một tòa thành dùng mã quét đánh cắp dữ liệu.”

Sam cùng chúng nhân có chút kinh ngạc nhìn Tư Mạn.

Về mặt Sam lúc này đã biến hóa rõ rệt, có vẻ dè chừng: “Bối tiểu thư sao lại biết chuyện này?”

Quá rõ rồi, chuyện này ngoại trừ lão quản gia cùng người trong phòng thông tin ra, không có ai biết, kể cả đám người trước mặt này bị nghi ngờ là nội gián, số nhiều vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cho nên chuyện Tư Mạn vừa tới đã biết chuyện là điều khó hiểu như thế nào.

“Lão quản gia rất tò mò làm cách nào tôi biết đúng không?” Tư Mạn cười gian xảo, chấp một tay sau lưng, tự tại bước về phía đám người bị tình nghi đang tròn mắt nhìn cô:

“Có ba lý do: Thứ nhất, lúc này tôi nghe được lão quản gia nói trong đám người này có nội gián. Mà nội gián này rốt cục làm việc gì mà không bị phát hiện trong khi mọi ngõ ngách trong thủ phủ này đều có CCTV, vậy thì chỉ có thể là đánh cắp phần mềm thông tin mà thôi, bởi đó là cách duy nhất ở một nơi khác vẫn có thể lấy được thông tin mà không cần tự mình xuất hiện. Lý do thứ hai: Hệ thống thông tin bảo mật của Nghiêm gia được bảo vệ nghiêm ngặt, cho nên hacker tài giỏi như thế nào cũng chẳng thể nào xuống tay được, nhưng nếu hấn nằm ở phạm vi gần với tổng bộ, dùng hệ thống quét mã, điều này hoàn toàn có thể xảy ra. Lý do thứ ba: Những người này bị lão quản gia buộc vào tội trạng tình nghi chính vì họ là những người mới đến một tháng trước sau khóa huấn luyện cơ bản cho Nghiêm gia, thứ nữa họ ở vị trí có thể quét mã gần với tổng cục, và cuối cùng họ chưa qua được ngạch trung thành của Nghiêm gia.”

Lúc Tư Mạn nói xong, sắc mặt Sam đã biến chuyển rõ rệt, mày cũng thoáng nhíu lại. Lúc nghe nói Nghiêm Trạch đưa một người phụ nữ về, lão đã không dấu nổi kinh ngạc, còn tưởng rằng chủ thượng thật sự đã có hứng thú với nhục dục, chẳng thể ngờ được, người phụ nữ được Nghiêm Trạch mang về lại thông minh như vậy.

Ở trong Nghiêm gia, phụ nữ thông minh tuyệt đối không nên sống sót. Nghiêm gia cần phụ nữ nhu nhược sống dưới trướng người đàn ông gia trưởng, sinh nở nối dõi tông đường như mẹ Nghiêm Trạch.

Nếu Nghiêm Trạch hứng thú với cô gái này, lão thật sự không dự đoán được cô sẽ sống được bao lâu.

“Bối tiểu thư có thể biết đến độ bảo mật của tổng cục cùng ngạch trung thành của Nghiêm gia, xem ra đã tốn không ít công sức điều tra.” Sam nghiêm nghị nói, không dấu vẻ nghi hoặc.

Tư Mạn khoát tay: “Tôi đã chẳng thể rời khỏi đây, điều tra một chút tiện bề có đường sống sót là chuyện nên làm. Bảo đảm an toàn cho bản thân không có gì là không tốt.”

Sam thấy vẻ khàng khái của Tư Mạn, mày cũng thoáng giãn ra: “Đã như vậy xin hỏi Bối tiểu thư có cách nào truy ra gian tế trong đám người này?”

Tư Mạn kéo ghế, thản nhiên ngồi xuống giữa tình hình căng thẳng kia, cười cười: “Đương nhiên.”

“Vậy cách thức là?” Sam thật không hiểu chính mình, khi không lại tin người phụ nữ này, còn ra sức cầu cạnh như thế này.

“Lão quản gia, có phải ông đã lục soát hết phòng của đám người kia để tìm USB mà tên gián điệp kia đã lấy được thông tin từ tổng cục?”

“Chính vậy.” Sam đáp, cũng không rõ từ lúc nào vô thức đứng bên cạnh Tư Mạn đang ngồi yên vị trên ghế như chủ nhà kia. Thoạt nhìn qua ông thật giống quản gia của Tư Mạn.

“Cũng đã lục soát trên người họ?”

Sam gật đầu.

“Vậy trong bụng họ thì sao?” Tư Mạn chống cằm, hờ hững đảo mắt qua đám người kia.

Quả nhiên khi cô vừa nói xong, lập tức nhận ra ở cuối hàng có ba người phản ứng.

Sam kinh ngạc nói: “Không thể nào, USB được làm từ kim loại, độ lớn vừa đủ không thể nuốt xuống.”

“Lão quân gia quên rồi, vấn đề nằm ở con chip bên trong USB, đã là hacker, sao có thể không biết cách lấy được con chip nhỏ đó nuốt vào bụng cơ chứ?”

Ánh mắt Sam trở nên sắc lạnh lướt mắt đến đám người tình nghi: “Nuốt chip vào bụng, chẳng trách lại không cách nào tìm ra.”

Đám người kia rụt cổ, một vài người lên tiếng minh oan nhưng chẳng được, căn bản là Sam nghe không lọt tai. Cho dù là có tìm ra gián điệp trong đám người này thì những người còn lại cũng không thoát khỏi tội tặc trách, để xảy ra tình huống ngày hôm nay. Nghiêm gia nguyên tắc, xử phạt cũng rất tàn bạo mặc kệ tội lỗi lớn nhỏ.

Tư Mạn không quan tâm đám người kia sau một câu của cô trở nên lộn xộn, mắt vẫn luôn dõi về ba người đứng ở cuối hàng từ đầu có chút phản ứng, còn lại vẫn không hề biểu hiện gì hơn.

Càng bình tĩnh, càng có vấn đề.

“Lão quân gia!” Tư Mạn gọi một tiếng: “Hình như ông còn chưa biết, nguyên do tôi được chủ thượng đưa về đây là gì.”

Sam nghi hoặc, ông luôn cho rằng Nghiêm Trạch lần đầu có hứng thú với phụ nữ, ngoài việc đem về thỏa mãn nhục dục, ông thật sự không nghĩ ra, Nghiêm Trạch muốn gì ở một người phụ nữ gầy yếu kia.

“Là bởi vì tôi chính là...” Tư Mạn rút từ bên túi áo ra một tấm thẻ có hình đầu chim đại bàng quay sang trái, ngôi sao mười sáu cánh và một cái khiên trông có vẻ là một biểu tượng của một tổ chức nào đó: “Đặc vụ CIA!”

Tất cả chúng nhân đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

CIA có ai còn không rõ, là một trong những Cơ quan Thu thập Tình báo quan trọng của Chính quyền Liên bang Hoa Kỳ, hoạt động tình báo của CIA vốn không ai có thể qua mặt được. Mọi tổ chức hầu hết đều e sợ đám đặc vụ của tổ chức này vì khả năng thu thập thông tin siêu đẳng. Chỉ là nhất thời không ngờ đến, Nghiêm Trạch lại có thể dẫn răn về nhà, có thể để đặc vụ CIA lưu lại trong thủ phủ này.

“Cô...” Sam quả thực không ngờ tới thân phận này của Tư Mạn, Nghiêm gia đối với FBI hay CIA đều không đội trời chung, lý lẽ nào khiến Nghiêm Trạch dẫn cô gái này về tổng bộ như vậy?

“Cho nên, tôi có thể dùng cách đặc biệt của CIA tìm chip trên người, cho dù là nuốt vào bụng hay cấy vào não, tôi đều có thể tìm ra.” Tư Mạn vừa nói vừa tiến về phía cuối hàng, ánh mắt không rời ba người đang đứng ở đó.

Lúc này Sam mới chú ý, ba người mà Tư Mạn để mắt đến là hai người đàn ông đảm nhiệm vai trò cảnh vệ và một người phụ nữ trẻ tuổi làm lao công.

Cả ba người đó tỏ vẻ bối rối nhưng thực chất lại bình tĩnh hơn tất cả mọi người thuộc diện tình nghi khác. Sam nhận ra, ngay từ đầu Tư Mạn đã luôn muốn xem phản ứng của ba người này.

Tư Mạn quay về phía Sam nháy mắt: “Có thể mang cho tôi bia hoặc nước cam cho tất cả mọi người cùng uống có được hay không?”

Sam ngệt mặt, đang lúc nào rồi, sao có thể cho đám người này thụ hưởng. Chỉ là lần nữa thấy Tư Mạn ra hiệu, Sam đành phân phó cho người lấy bia và nước chanh đến.

“Bối tiểu thư!” Sam đến gần Tư Mạn, tính toán hỏi rõ ngọn ngành thì bị Tư Mạn chặn lời: “Đừng vội.”

Cô cố ý nói lớn giọng cho tất cả mọi người cùng nghe: “Bây giờ khả năng con chip nằm trong bụng gián điệp là lớn nhất. Thay vì mất công dùng công cụ tìm kiếm, mổ xẻ mà lấy ra. Chỉ bằng trực tiếp phá hủy nó ngay trong bụng luôn đi.”

“Trực tiếp phá hủy?” Sam nghi hoặc.

Tư Mạn cười nhẹ nhàng, nụ cười như gió nhưng tỏa sáng, cuốn hút mà kiều ngạo: “Chip là một loại linh kiện điện tử, đối với nước, khả năng hư hại thấp. Thế nhưng đối với bia, nước cam nước chanh, với độ PH thấp nhưng acid cao làm đẩy nhanh mức độ phá hủy linh kiện dẫn đến không có khả năng sửa chữa, cho nên dù có lấy ra được thì nó cũng chỉ là một thanh sắt không hơn không kém. Đây là một trong những phương thức CIA thường xử dụng để tiêu hủy chứng cứ. Ngoài ra...” Tư Mạn lần nữa hướng mắt đến ba người kia:

“Kẻ nuốt chip vào bụng khi uống hết một chai bia, còn có khả năng ngộ độc acid, sẽ tử vong không đầy một tiếng sau đó. Như vậy chẳng phải có thể vừa tiêu hủy được con chip vừa diệt được một mối nguy hại sao.”

Đầu óc Sam chợt lóe lên, vô thức lùi lại một bước, cảnh giác nhìn người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ này....

Lúc này bia và nước cam được đưa lên trước mặt tất cả đám người tình nghi, Sam vô thức quay đầu nhìn về phía ba kẻ cuối hàng. Quả nhiên là câu nói vừa rồi tất cả đã nghe quá rõ và một trong ba tên đã có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Ngài nghị sĩ

Liên hoàn kế đánh vào gian tế

Lần đầu xuất trận toàn thắng trở về.

Bên trong tòa thành thứ hai mang phong cách cổ kính, hàng hàng lớp lớp người mặc đồng phục cảnh vệ và lao công xếp ngay ngắn, vẻ mặt lộ rõ nét hoang mang khi nhận bia và nước chanh vào tay. Người không do dự dứt khoát uống, người vì sợ hãi uy của hơn chục dây súng đang chĩa vào mà vừa uống vừa run lấy bầy.

Tư Mạn đứng giữa hàng người đầy vẻ lo lắng sợ hãi, cô bình thản điểm mắt qua từng người rồi dừng lại ở ba người cuối hàng.

Người đàn ông Châu Á mặc đồng phục cảnh vệ đứng cuối hàng bất giác biến sắc, hai tay đan vào nhau sau câu nói của Tư Mạn, run run nửa ngày mới dám đón chai bia đến tay, hồi lâu không thấy dám có động tác nào hơn.

Sam đương nhiên không bỏ qua chi tiết kia, lập tức chú ý đến người đàn ông đó, thẳng một đường bước đến trước mặt, dùng uy chấn áp:

“Là cậu?”

Người đàn ông cúi đầu, lộ chút lo lắng, tay run run không dám đặt chai bia lên miệng.

Ánh mắt Sam trở nên lạnh lẽo: “Nếu không phải, còn không mau uống hết bia.”

“Tôi...tôi...” Ánh mắt người đàn ông dần hoảng loạn nhìn về phía Tư Mạn, vừa vặn nhìn thấy cách cô ấn huyết trên cổ những người khác kiểm tra thì tinh thần càng trở nên trầm trọng, vẻ mặt sa sầm làm rơi cả chai bia tạo nên một tiếng ‘xoảng’.

Âm thanh vừa rồi tập trung hết mọi ánh mắt đổ dồn về phía người đàn ông đó, khiến hắn chấn kinh hoảng hốt nhìn Sam như cầu khẩn: “Tôi...tôi sẽ trả lại con chip, xin đừng giết tôi. Tôi chỉ làm theo lệnh mà thôi.”

“Quả nhiên là cậu.” Sam lạnh lùng nói, tay nắm lấy cổ áo người đàn ông kia kéo lên, một cái vung tay liền hất văng cả cơ thể người đàn ông thảm hại kia văng xa ra một đường đập mạnh vào vách tường rồi lăn long lóc.

Tư Mạn có chút bất ngờ, chỉ nghĩ rằng một quân gia già yếu chỉ biết thao tác sắp xếp trật tự của một thủ phủ, chẳng thể ngờ thân thủ Sam lại cao cường như vậy, quật ngã một người chưa tới hai giây. Quả nhiên người Nghiêm gia chẳng có ai bình thường.

“Xin đừng...khụ...đừng giết tôi.” Người đàn ông kia sau một cú văng lồm cồm bò dậy, không ngừng lết thân thể về phía Tư Mạn, nhìn cô bằng ánh mắt cầu cứu.

Tư Mạn khép hờ mắt nhìn hắn, cô chẳng có nhiều lòng từ bi như vậy, thân cô lo chưa xong, sao phải nghĩ cách lo cho gã vô dụng này.

Bộp bộp bộp.

Đương lúc chúng nhân đang trong tình thế căng thẳng, tiếng vỗ tay dòn dã từ cửa vang lên, tập trung ánh nhìn của toàn thể chúng nhân. Sam vừa nhìn thấy bóng dáng cao gầy phía cửa, vẻ mặt ngưng trọng liền biến thành cung kính, xài bước đến hơi cúi đầu trịnh trọng:

“Ngài nghị sĩ.”

“Lão quân gia, lâu ngày quá!” Người mới tới dáng vẻ cao lớn nhưng hơi gầy, thân ple xám lịch lãm, tóc vuốt keo tỉ mỉ, mũi cao, mắt xanh, tóc vàng, ngũ quan thanh thoát và một chút râu quai nón, tổng thể gộp lại đủ để tạo thành một vẻ đẹp chuẩn mực của đàn ông như người mẫu trên tạp chí. Người này chính là một chính khách Hoa Kỳ, cũng là người bạn duy nhất của Nghiêm Trạch, tên đơn giản Kyle Parker.

“Đã lâu không thấy ngài ghé qua, để tôi gọi người dọn phòng cho ngài.”

“Không cần phải vội.” Kyle hào sảng vỗ vai Sam rồi lại nhìn qua chiến trường bên kia, đảo mắt một vòng rồi hạ mục quang xuống Tư Mạn đang bình thản ngồi uống nước cam bên kia: “Không biết vị tiểu thư kia là?”

“Bối tiểu thư được chủ thượng đưa về một tuần trước.” Sam không ngại tiết lộ mà đáp.

“Ồ, thì ra là người phụ nữ đó.” Đôi mắt xanh của Kyle lập tức trở nên sáng rực, không nhanh không chậm, thông dong bước đến trước mặt Tư Mạn: “Người phụ nữ Nghiêm Trạch đưa về quả không phải người tầm thường, có thể dùng cách này tìm ra được gián điệp. Cô gái, cô làm tôi hứng thú đấy.”

Tư Mạn hơi nhướn mày nhìn người đàn ông trước mặt, cô không phải không biết người này, đối với một người chuyên đi moi thông tin mang bán như cô, một chính khách nổi tiếng như Kyle cô không thể không biết, mối quan hệ giữa Kyle và Nghiêm Trạch lại quá rõ ràng. Bên hắc bên bạch, một nâng đỡ một tiến lên. Điều này không ai dám hàm hồ mà nói nhưng không ai không biết. Chỉ là mức độ người đàn ông này quan tâm đến Nghiêm Trạch quả thực khiến cô có chút mong lung.

“Đáng tiếc, tôi không hứng thú với anh.” Tư Mạn hớp một ngụm nước, bình thản đáp.

Kyle cười khẩy: “Ồ trong địa phận Nghiêm gia, vẫn có thể lừa gạt người khác cô là đặc vụ CIA, gan cô cũng chẳng nhỏ.”

Về mặt Sam cùng chúng nhân đột ngột thay đổi, hướng mắt về phía Tư Mạn.

Là giả sao?

Tay nâng ly của Tư Mạn hơi khựng lại, cô không nghĩ đến chuyện, đám người Hắc Miêu và Nghiêm Trạch sẽ nhiều lời đến thế, dám nói thân phận của cô với người khác nữa sao?

Chỉ là câu tiếp theo của Kyle khiến cô nhận ra Nghiêm gia không nhiều lời đến vậy.

“Từ khi nào uống bia phá hỏng linh kiện điện tử có thể gây ngộ độc acid? Từ khi nào Nghiêm Trạch có thể dẫn một đặc vụ về nhà và từ khi nào mà một đặc vụ lại rảnh rỗi đi kiểm tra huyết đạo từng người một cách qua loa như vậy? Chỉ trừ khi cô cố tình dùng cách thử thử huyết đặc biệt của CIA để khiến tên kia tin cô là đặc vụ, rồi lại dùng cái mắc đó để hấn tin lời cô uống bia sẽ bị ngộ độc acid, bởi vì lời nói của một người bình thường đương nhiên sẽ không có trọng lượng bằng một đặc vụ CIA, muốn hấn tin rằng sẽ bị ngộ độc acid, bắt buộc hấn phải tin cô thực sự là một đặc vụ. Tôi nói có đúng không Bối tiểu thư?”

Ánh mắt Kyle rất sâu, sâu đến mức Tư Mạn có thể thấy bóng mình trong đó, đôi mắt xanh như nước biển đó tràn ngập hứng thú nhìn cô, như là một người thợ săn nhìn thấy con mồi ngon vậy.

“Ngài nghị sĩ quả nhiên thông tuệ. Tư Mạn bội phục.”

Kyle mỉm cười: “Đã bội phục, chỉ bằng trở thành người của tôi luôn đi. Tôi luôn sẵn sàng với người đẹp.” Kyle tỏ vẻ hứng thú, hấn quả thực là một tay chơi lành nghề, một khi hấn vừa mắt người phụ nữ nào, mục đích cuối cùng chính là lên giường với cô ta. Hấn xem phụ nữ như một công cụ hưởng thụ, ngoài ra không có chút ảnh hưởng nào đối với hấn.

Nụ cười trên môi Tư Mạn liền tắt ngúm, cô cười khẩy một cái.

Tiện ly nước trên tay, vung một cái, nguyên cả chất lỏng trong ly hất lên, đập ngay mặt tiền lịch lãm của Kyle mà ướt sũng một đường từ đầu xuống áo. Khiến cho Kyle từ một người mẫu tạp chí trở thành con chuột đuổi nước ướt sũng.

“Khốn kiếp, cô làm cái quái gì vậy???” Kyle tức đến đỏ mặt hét lớn, vươn tay chụp lấy cổ áo Tư Mạn.

“Ngài nghị sĩ, Bối tiểu thư! Xin hai người bình tĩnh.” Sam vội vàng vàng chạy đến giữa hai người can ngăn, vừa rồi hành động quá nhanh, ông căn bản không ngờ đến sẽ có người dám làm ra hành vi này với Kyle.

Chúng nhân xung quanh nhất thời không biết làm gì, chỉ biết câm nín lặng nhìn, chờ đợi khoảnh khắc sống sót cuối cùng của Tư Mạn, phải biết rằng Kyle là nghị sĩ được giới hắc bang chiếu cố rất nhiều, cho nên căn bản không ai dám đụng đến hấn dù là nửa cọng tóc, ấy vậy mà người phụ nữ lai lịch không rõ ràng này dám bắt nã như vậy, chi e không sống nổi.

“Anh có biết hai chữ ‘tiểu nhân’ được ghi như thế nào không?” Tư Mạn dùng vẻ mặt bình thản đến đáng ghét nhìn Kyle, lựa thế Kyle đang ở gần, bàn tay thon dài chụp lấy bả vai Kyle, nhấn vào huyết: “Là viết như thế này.”

Một huyết ấn xuống, bàn tay Kyle rơi vào trạng thái tê liệt, một cú lên gối, một cái xuống chò và một cước ngay vào mặt. Kyle chỉ kịp hự một tiếng rồi ngã xuống.

Kyle đã bị hạ knock out ngay tại chỗ như vậy.

“Cô....sao cô dám...” Sam kinh hoàng đến không khép được miệng. Bằng cách nào cô gái kia lại có thể hạ thủ với một người hằng ngày vẫn luyện võ với chủ thượng chỉ bằng ba thế như vậy, rõ ràng với vóc dáng nhỏ nhắn đó, căn bản Kyle không thể thua.

Tư Mạn phui tay, cười lạnh. Đương nhiên không ai nhìn ra, cô đã điểm huyết Kyle, chính bởi lực cô yếu, chân tay vốn dĩ không nhanh nhẹn bằng Kyle, nhưng có thể lợi dụng điểm huyết đạo khiến thần kinh Kyle rơi vào trạng thái tê liệt trong vòng vài giây không thể chống cự, như vậy cũng đủ để cô hạ thủ.

Tư Mạn đảo mắt kiểm tra tình hình, tên gian tế đã bị bắt trói, đám người tình nghi thờ phào đứng một bên không dám nhìn cô, còn Kyle thì gục xuống ôm

bụng, Sam kinh hồn lạc phách không nói thêm nửa lời.

Tư Mạn đang tính toán về phòng nghỉ ngơi thì phía cửa lại vang lên một giọng nói như muốn đâm thủng màng nhĩ cô.

“Hồn xược, trong địa bàn Nghiêm gia, lại dám dă thương ngài Nghị sĩ. Bối Tư Mạn, cô coi Nghiêm gia là cái gì?” Giọng nói Hắc Bảo trầm lạnh khàn đặc vang lên. Từ phía ngoài cửa, là hắc bước vào đầu tiên, nhanh chóng tiến đến trước mặt cô thị ụy.

Phía sau, Nghiêm Trạch cùng Hắc Miêu thong thả bước tới.

Nghiêm Trạch như một pho tượng di động, mang theo bóng tối và sự lạnh lẽo, ánh mắt sâu như động không đáy tiến đến, thanh u nhìn Tư Mạn không chút biểu cảm.

Về mặt cao ngạo không sợ trời không sợ đất của Tư Mạn đột ngột thoái lui, bị đôi mắt chim ưng chiếu tướng, Tư Mạn giật mình một cái, vội cụp mắt ra về vô tội.

“Trạch. Cô ta...cô ta...” Kyle thở phì phì đứng lên, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Tư Mạn, nhưng ánh mắt vừa dời về phía Nghiêm Trạch liền biến đổi. Có chút dựa dẫm, có chút ý lại. Tư Mạn nhìn thấy rõ trong đó là bao nhiêu thâm ý.

So ra nếu bây giờ Kyle cầm một cái khăn, chạy đến dựa vào Nghiêm Trạch rồi nũng nịu, chắc cô cũng tin hai người có gian tình.

Phì phì. Nghiêm Trạch không phải người như vậy.

“Vô dụng. Còn không mau nhìn lại mình!!!” Nghiêm Trạch lạnh lẽo buông một câu khiến Kyle sợ hãi lùi một bước. Chỉ với một câu ngắn gọn mang theo khí thế cường bạo đủ để khiến chúng nhân sợ hãi cúi đầu thấp hơn một đoạn, mồ hôi thi nhau chảy ròng ròng.

Về mặt dựa dẫm lúc này liền biến mất, Kyle vội vàng chỉnh đốn lại y phục, trở về trạng thái nghiêm nghị, lãnh đạm. Trịnh trọng buông một câu: “Tôi sẽ tiếp tục tập luyện.”

Nghiêm Trạch thu lại mắt lạnh, dời mắt về phía Tư Mạn, không nói thêm lời nào, xải ba bước đến, một tay vươn ra bế xốc Tư Mạn lên vai, thẳng một đường bước thẳng đến tòa thành số một, chỉ để lại ánh mắt kinh hoàng của chúng nhân và tiếng hét lên thâu trời xanh của Tư Mạn:

“Làm cái gì vậy, mau bỏ tôi xuống, anh mang tôi đi đâu...Bỏ xuống, tôi tự đi được....”

“Ngài đệ tam, chuyện này....” Sam bước lại gần Hắc Miêu, nhỏ giọng nói.

Đôi lông mày Hắc Miêu nhíu lại, mắt không dời khỏi bóng Nghiêm Trạch và Tư Mạn dần khuất, ánh mắt đăm chiêu như suy tính điều gì, không đáp lời Sam mà miệng chỉ lẩm nhảm:

“Bối Tư Mạn, cô không thoát nổi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đồ của tôi

Nghiêm Trạch bình thân lướt đi trên nền đá cẩm thạch, Tư Mạn cũng đã ngưng dẫy dựa, chỉ ngoan ngoãn như một chú mèo lười nằm trên vai Nghiêm Trạch, mặc kệ hắc muốn đưa cô đi đâu.

Tiến về phía tòa thành thứ nhất. Nghiêm Trạch đẩy cánh cửa ra, xuất hiện một bể bơi lớn với dòng nước xanh ngắt bình lặng trong căn phòng rộng. Mực nước sâu và hơi lạnh toát lên khiến Tư Mạn bất an giật mình.

“Anh....Khoan, khoan đã....”

Tùm!

Quả nhiên, Tư Mạn còn chưa nói xong câu đã bị Nghiêm Trạch một đường ném thẳng xuống bể bơi không chút thương tiếc. Dòng nước bình lặng vội gọn sóng, văng lên từng bọt nước tung tóe như nhảy múa. Thân thể gầy nhỏ chìm xuống.

Mất vài giây ngập ngụa trong dòng nước, uống vài ngụm vào miệng Tư Mạn mới có thể bình tĩnh ngoi lên được mà hít lấy hít để không khí. Cô không phải không biết bơi, chỉ là tình hình bất ngờ như vậy, cô không dự liệu kịp.

Bất ngờ bị ném xuống nước phủ phàng, bất quá Tư Mạn không kiềm được giận dữ, tính toán muốn leo lên đối đầu với Nghiêm Trạch. Chỉ là vừa mới nhìn thấy đôi mắt sắc như lưỡi gươm của hắc, cô lại nhụt chí không dám nói thêm câu gì nữa.

“Nghiêm gia có tôn ti trật tự, cô không được phép muốn làm gì thì làm, muốn hạ thù ai thì hạ thù.” Giọng nói trầm lạnh của Nghiêm Trạch vang vọng trong phòng bơi, tiếng dội vọng lại càng khiến cho ngữ điệu của hắn thêm phần ác bá, lại có chút sát khí trong đó, khiến lá gan tày trời của Tư Mạn nhỏ thêm một đoạn, chỉ dám ngậm mình trong nước không dám nhiều lời.

Nghiêm Trạch tháo chiếc đồng hồ Patek Philippe trên tay xuống, thân nhiên quăng xuống nước. Chiếc đồng hồ quý giá cứ như thể chìm xuống thật sâu, thật sâu dưới đáy, đến mức mắt thường đứng trên không thể nhìn thấy được.

Hắn nhìn Tư Mạn: “Tôi cho cô năm phút để lấy nó lên.”

Tư Mạn cả kinh, hoảng đến mức lá gan nhỏ cũng to hết cỡ, mở hết độ rộng của miệng mà đáp:

“Điên rồi! Đây là hình phạt sao? Sao anh không cướp mạng của tôi luôn đi, mực nước ở đây sâu chỉ ít cũng đến mười tám feet, tôi đâu phải vận động viên, sao có thể lặn đến mức đó?”

Khuôn mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch tối sầm, ánh mắt sâu hoắm, giọng nói không dấu nộ khí trầm xuống:

“Cô nói cái gì?”

Biết rằng vừa đưa cổ mình đến trước Long đầu trầm, Tư Mạn hết sức thức thời vội vã sửa lại, giọng nói cũng nhu thuận đi vài phần: “Ý tôi là, thời gian gấp vội quá, trong năm phút tôi khó lòng hoàn thành nhiệm vụ, chủ thượng có thể du di cho tôi chút thời gian được không?”

Nộ khí thoáng qua như biến mất, Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào nữa, xoay người bước đến chiếc ghế lớn, bình thân ngồi xuống, lặng yên bắt nút đếm giờ trên chiếc đồng hồ được đặt sẵn ở đó.

Năm phút bắt đầu đếm ngược.

Tư Mạn tức đến xi khối, đôi mày luôn kiêu ngạo cũng nhíu lại, thực tình muốn xông đến đập nát cái đồng hồ, nhưng khí thế của Nghiêm Trạch quá lớn, khiến cô không dám ngông cuồng vọng động. Chỉ ngậm một câu chửi thề trong miệng mà cắn rặn hít thật nhiều không khí rồi lặn xuống.

Chỉ là đi đến nửa đường, vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ sáng bóng chói lóa nằm ở dưới kia, chưa thể nào kịp với tới thì phổi đã không còn không khí, Tư Mạn vội vã bơi lên, ngoi trên mặt nước mà hít hà không khí.

Nghiêm Trạch vẫn lặng yên ngồi ở đó, như một bóng đen che khuất bầu trời, hắn bình thân nhìn cô chật vật ngoi lên lặn xuống như thể đánh giá cô.

Tư Mạn tuy rằng không thể lặn quá sâu, nhưng dường như trong mắt cô không có hai chữ từ bỏ, một khi đã quyết định làm, thì làm cho đến cùng. Rõ ràng từ hai lần thử đầu tiên đã không có khả năng lặn quá mười feet, nhưng lần tiếp theo lại liên tục lặn sâu hơn, rồi lại sâu hơn nữa mặc cho khuôn mặt ngày càng tái nhợt đi vì lạnh.

Nghiêm Trạch thoáng nhìn thấy Tư Mạn xem chiếc đồng hồ là mục tiêu duy nhất, phải dùng hết sức mà lấy cho bằng được, không còn vì sợ uy của hắn, mà sợ chính bản thân không vượt qua được thử thách này.

Chiếc đồng hồ vang lên tiếng kêu tích tắc chậm rãi trong môi mồm.

“Lấy được rồi nhé!”

Ở giây thứ mười lăm của phút thứ tư, Tư Mạn đã có thể ngoi lên mặt nước với chiếc đồng hồ đã đeo vào tay từ khi nào.

Cánh tay thon dài vươn lên, lộ ra làn da trơn mịn trắng trẻo, chiếc đồng hồ màu đen như tô điểm cho cánh tay mịn màng của cô, độ rộng của nó khiến đồng hồ tuột vào gần khuỷu tay nhưng vô hình lại hợp với cô đến lạ.

Vừa đúng lúc này, mặt trời sau đám mây đột ngột lộ ra, phá ánh dương qua lớp cửa sổ tràn xuống đôi mắt lấp lánh như trân châu kia, mái tóc ướt đầm dính lại với nhau, vài sợi ngang nhiên vắt lên mặt cô, nhất là nụ cười khoái chí kèm theo nét nghịch ngợm càng tô điểm cho đôi mắt kia trở nên hút hồn, khiến cho ngũ quan trên gương mặt như tỏa sáng. Thứ ánh sáng nóng rực này chiếu thẳng trong đôi con ngươi của Nghiêm Trạch, khiến đồng tử trong mắt hắn thoáng giãn rộng.

Tư Mạn men theo bậc thang trên bể bơi, vui vẻ leo lên bờ. Khi cô vừa thoát ra khỏi dòng nước, chiếc áo sơ mi trắng mỏng đã ôm sát thân thể cô, lộ ra từng đường cong tuyệt hảo. Nơi gò bồng được giấu sau lớp áo nhấp nhô theo nhịp thở, hay rón nhô lộ rõ trên phần bụng thon gọn, ngay cả chiếc quần jean đơn giản cũng bó lấy đôi chân thon dài của cô.

Sự quyến rũ vô thức tỏa ra, kèm theo từng hành vi của cô. Đơn giản như cách cô vuốt tóc ra khỏi mặt, hay túm lấy vạt áo vắt nước, hay chỉ đơn giản là hơi thở thoáng gấp gáp vì lặn quá sâu cũng hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Nghiêm Trạch, đến một cử chỉ hắn cũng không bỏ qua.

Nhận ra có điều gì đó bất thường, nhất là không khí bên trong phòng tăng lên đột ngột, Tư Mạn bất giác quay đầu. Đập vào mắt cô là ánh mắt nóng rực của Nghiêm Trạch chiếu đến, dường như muốn nuốt trọn cô vào trong đôi mắt sâu kia.

“Lại đây.” Nghiêm Trạch gọi một tiếng. Tuy rằng vẻ mặt vẫn lạnh lẽo không chút thay đổi nhưng trong giọng nói không còn chút thanh u như ngày thường.

Đối với sự khác thường này, Tư Mạn vẫn không kịp nhận ra, thời gian cô tiếp xúc với Nghiêm Trạch quá ít, căn bản không nhận thấy rõ sự thay đổi trong ngữ điệu của hắn. Cô vô tư lự bước tới trước mặt hắn, chia đồng hồ ra:

“Của anh đây. Bây giờ tôi về phòng được chứ?”

Nghiêm Trạch không thèm liếc chiếc đồng hồ một cái, chỉ bình thản đứng lên, vươn tay ra. Không nhanh không chậm nắm lấy chiếc áo sơ mi của cô kéo mạnh một cái.

Roạt!

Chiếc áo vô tội bị xé tan ra chỉ chưa đầy một cái chớp mắt kèm theo vẻ mặt kinh ngạc đến không khép được miệng của Tư Mạn.

Lúc cô nhận ra không chỉ chiếc áo cô đang mặc bị xé rách mà ngay cả áo ngực cũng ra đi một lần với sơ mi. Thoáng chốc Tư Mạn bán khóa thân như vậy, nhanh đến mức không kịp phản ứng, đôi ngực tròn giữa ánh dương mặt trời hóa thành một bức tranh đẹp đẽ, vừa vặn có một vị khách duy nhất thường thức nó.

Lúc cô trấn tĩnh để dùng tay che ngực lại thì Nghiêm Trạch đã ngấm đủ:

“Làm...làm cái trò gì vậy???”

Nghẹn cứng nơi cổ họng nửa ngày mới phát ra được một câu. Tư Mạn hoàn toàn không biết sẽ có ngày cô bị Nghiêm Trạch một tay xé tan áo như thế này.

Ánh mắt vẫn lạnh như vậy, Nghiêm Trạch như nhìn một con heo trần truồng, mắt không thèm chớp lấy một cái, chỉ yên lặng đánh giá làn da trơn mềm và khuôn ngực phập phồng vì tức giận của cô.

Hắn vươn bàn tay to lớn, nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn:

“Khi tôi muốn, không có bất cứ thứ gì được phép cản trở.”

Tư Mạn bất giác thấy đầu não được khai thông.

Ý này chẳng phải khi hắn muốn nhìn, thì áo quần bắt buộc phải cởi ra sao? Hắn nghĩ cô là cái gì chứ??

Dường như mọi hành vi của hắn đều làm cô trở nên ngu muội, Tư Mạn không biết nói sao cho thành lời, chỉ thấy mọi sự ngao nghể của cô tột luyện trong mấy năm qua chất ứ nơi cổ họng không cách nào thoát ra. Là người đàn ông này khiến cô thành con rùa rụt cổ rồi sao?

Nghiêm Trạch nhìn đồng hồ trên tay Tư Mạn, không thèm đụng vào nó mà chỉ buông cằm cô ra nói:

“Hai mươi phút để chuẩn bị.”

“Chuẩn...chuẩn bị gì cơ?” Nghẹn nửa ngày mới phát ra được một câu, hai tay vẫn không quên che chắn trước ngực, còn có chút sợ hãi bước lùi hai bước như thể sợ Nghiêm Trạch đến ăn thịt cô.

“Đến Mỹ.” Nghiêm Trạch không bỏ vẻ dè chừng của Tư Mạn vào mắt, cũng không chút để ý mà đáp lời Tư Mạn một cách tự nhiên rồi quay đầu ra cửa. Không nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của cô.

Chỉ là vừa ra đến cửa, đã thấy đám Hắc Báo, Hắc Miêu đứng bên ngoài từ khi nào.

“Chủ thượng, ba mươi phút nữa sẽ xuất phát.” Hắc Miêu vừa thấy Nghiêm Trạch bước ra, vội cúi đầu báo cáo.

Nghiêm Trạch hờ hững Ừm một tiếng, bình thản bước đi, chỉ là vừa bước hai bước liền nghe tiếng bước chân của Hắc Báo trở vào hồ bơi, tính toán đầy đủ bước vào.

“Báo.” Nghiêm Trạch gọi một tiếng.

Hắc Báo đang chuẩn bị đẩy cửa liền quay về phía Nghiêm Trạch cúi đầu: “Chủ thượng có gì phân phó.”

“Đồ của tôi, không kẻ nào được đụng vào, nhìn cũng không thể, chú quên rồi?” Nghiêm Trạch không quay đầu, chỉ trầm giọng nói.

Chỉ trong hai giây, Hắc Báo, Hắc Miêu liền ngộ ra, vẻ mặt thoáng tia kinh ngạc tiếp theo đó là sa sầm xuống.

Hắc Báo cúi đầu thấp hơn một đoạn, giọng vẻ hối lỗi đáp:

“Hắc Báo đắc tội, sẽ tự mình phạt, tuyệt đối không có lần sau.” Nói rồi vội vàng cho người đứng canh cửa, không cho phép bước vào nửa bước.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì nữa, yên lặng xải bước. Bóng dáng cao lớn đổ xuống nền đá cẩm thạch mang theo ngao khí.

Không chỉ là người của hân mà Tư Mạn từ khi nào trở thành ‘đồ’ của hân rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Người phụ nữ duy nhất

Nằm trên một bến cảng tự nhiên lớn thuộc duyên hải Đại Tây Dương, New York, thành phố không bao giờ ngủ không hổ danh là thành phố có tầm ảnh hưởng toàn cầu, với mật độ dân số đông đảo và sự lớn mạnh trong mọi lĩnh vực, dường như mọi sự nhộn nhịp tràn đầy sức sống nơi đây đều khiến con người trở nên nhiệt huyết.

Trên đại lộ thành phố xinh đẹp này, chiếc Limousine sang trọng lướt đi trong ánh mắt trầm trồ của người đi đường.

Cửa kính chống đạn kia phản chiếu ánh nắng, tạo ra sự bí ẩn cho những nhân vật ngồi trong xe được hàng dài những chiếc xe đi theo bảo vệ phía sau.

Đến một toà nhà cao ốc, đoàn xe rẽ ngang rồi dừng bánh. Nơi cổng chính, hàng hàng lớp lớp nhiều người đàn ông mặc âu phục đen, mặt mày nghiêm nghị. Vừa thấy chiếc limousine dừng lại, liền kín cúi đầu, đồng loạt hô to:

"Chủ thượng."

Hắc Miêu bước xuống đầu tiên, nhanh nhẹn mở cửa. Hắc Báo đứng bên cạnh hơi cúi đầu.

Nghiêm Trạch phía bên trong bước ra, cả thân thể cao lớn mang theo bóng tối phủ kín kèm theo loại khí thế bức nghẹt hô hấp chúng nhân. Tất thấy mọi người đều cúi đầu nhìn xuống đất, chỉ thấy đế giày Nghiêm Trạch lộp cộp trên nền đá cẩm thạch, nhưng vô hình như bị một hòn đá đè nặng. Hô hấp đình trệ mỗi bước Nghiêm Trạch bước qua.

Chỉ là những tưởng Nghiêm Trạch sẽ một mạch đi thẳng vào bên trong thì gót chân của hân đột ngột ngừng lại, kèm theo giọng nói trầm lạnh:

Quá chậm."

Chỉ một câu đủ để kích thích dây thần kinh tò mò của chúng nhân, không ai hện ai mà đồng loạt ngẩng đầu nhìn xem Nghiêm Trạch đang nói cái gì.

Hoá ra Nghiêm Trạch đang hướng mắt về phía chiếc xe phía sau chiếc limousine hân vừa bước xuống, nơi đó có một cô gái với mái tóc đen dài bóng bèn, cô mang một cái áo pull đơn thuần và một chiếc quần âu, một sự kết hợp khá khập khiễng. Về biếng nhác lộ diện rõ trên gương mặt xinh đẹp đang ngái ngủ kia.

"Vâng, vâng tôi tới đây." Tư Mạn vừa dụi mắt vừa đáp, chẳng qua đoạn đường khá dài, cô lại ngủ quên không kịp theo chân Nghiêm Trạch.

Trước lúc dời đi, hân đã dặn dò cô phải theo sát hân. Tư Mạn cũng chẳng rõ lý do hân muốn mang cô đi là gì, bây giờ cô chỉ biết tuân theo thánh chỉ đã hạ xuống mà thôi.

Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào, quay đầu bước đi. Hắc Báo Hắc Miêu quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén rồi theo sau.

Tất thấy chúng nhân đều kinh ngạc nhìn nhau không nói nên lời.

Đám người Nghiêm Trạch tiến thẳng đến một căn phòng rộng lớn nằm bên trong tòa cao ốc tráng lệ. Khâu đón tiếp long trọng với một màu đen chủ đạo cùng sự tĩnh lặng đến đáng sợ mặc dù có rất nhiều người đủ để cho thấy nơi này vốn là địa bàn của giới hắc bang.

Mỗi nơi đám người Nghiêm Trạch đi qua đều để lại sự dè dặt, chỉ khi xuất hiện gót chân một người phụ nữ đi liền phía sau, sự dè dặt đó lại trở thành tò mò.

Chỉ đến khi Nghiêm Trạch yên vị tại ghế thượng. Hắc Báo, Hắc Miêu đứng ngay sau lưng và Tư Mạn cù bắt cù bơ đứng một góc thì một người đàn ông cao lớn, đầu trọc lóc, dáng vẻ hô báo xuất hiện, cắt đứt mọi sự tò mò đổ dồn về phía người phụ nữ duy nhất xuất hiện trong Nghiêm gia kia.

"Chủ thượng, ngài quả thật luôn đúng giờ." Gã đàn ông kia nở một nụ cười nói. Tự động chọn cho mình vị trí đối diện với Nghiêm Trạch mà ngồi yên vị.

"Vào thẳng vấn đề đi." Nghiêm Trạch nói.

Gã đàn ông không chút vẻ sợ hãi uy của Nghiêm Trạch mà còn có chút tự mãn, ông ta bình thản tắt nụ cười, vẻ mặt nghiêm chỉnh đáp:

"Mối làm ăn lần này thật là không dễ. Phải hi sinh không ít người. Ngài quả thực muốn làm?"

Về mặt lạnh lẽo của Nghiêm Trạch như một đường kiếm chém thẳng xuống ánh mắt của gã đàn ông kia, ánh mắt không chút dao động, bình thản đáp:

“Trước nay bao mối làm ăn của Nghiêm gia đều hi sinh không ít, chút món hàng này ông lại khiến ông sợ hãi như vậy.”

“Nghiêm chủ thượng có lẽ không biết, món hàng này muốn đoạt từ tay bất kỳ ai đều dễ dàng, chỉ là Lex thì....”

Vừa nghe nhắc đến cái tên Lex. Tư Mạn đang ngáp ngắn ngáp dài bên kia liền biến sắc, nghiêm chỉnh lắng nghe.

“Tên Lex này đã độc chiếm thị trường này từ năm năm trước, hẳn từ một tên vô danh tiểu tốt thành ông chủ, lại quyết diệt tận gốc đám ngán đường. Nếu lần này thó đồ của hắn, còn không biết hắn sẽ cho ra đi bao nhiêu cái mạng để đền bù.” Gã đàn ông khi nhắc đến Lex, ánh mắt thoáng chút lo sợ, dường như người này khiến cho gã chỉ cần nghĩ đến cũng sợ hãi.

“Rắn độc, ngồi tù lâu gan ông cũng bé đi rồi đấy.” Nghiêm Trạch lạnh lùng cất giọng, ngạo khí quanh thân khiến cho gã đàn ông mang tên Rắn độc kia lúc bấy giờ mới bị ảnh hưởng bởi cường thế từ Nghiêm Trạch:

“Nghiêm gia dễ bắt nạt vậy sao?” Nghiêm Trạch vừa nói xong, Hắc Báo đã đặt xuống trước mặt Rắn độc một tập tài liệu.

Rắn độc thoát qua một chút giật mình, mở tài liệu ra xem xét. Chỉ trong ba giây sắc mặt Rắn độc liền biến chuyển, mồ hôi trên thái dương tuôn ra, nơi khóe môi khó khăn dần ra một nụ cười:

“Quả là Nghiêm lão gia có một người kẻ vị xuất chúng.” Rắn độc hắng giọng một cái đáp: “Đã như vậy, món hàng này không thể không lấy về. Nhưng xin nói trước, tôi chỉ có thể dẫn đường, không có khả năng mở được mặt mã các kiện hàng của Lex.”

Rắn độc vừa nói xong Hắc Miêu liền chen ngang: “Hàm hồ, ông không phải là tên nổi danh phá mở kiện hàng của Lex hay sao?”

Rắn độc bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Nghiêm Trạch liền phản bua: “Không phải tôi. Thực ra những phi vụ phá mở kiện hàng của Lex đều không phải tôi làm, tôi chỉ là người dẫn đường mà thôi.”

“Là ai làm?” Nghiêm Trạch từ từ đứng lên, bóng dáng cao lớn như ma quỷ hiện hồn thâm tím không khí tuôn vào cơ thể Rắn độc khiến hắn như ngạt thở. Gã dễ dàng nhìn ra, Nghiêm Trạch đang dần mất kiên nhẫn.

“Là...là anh trai song sinh của tôi. Phùng Khắc.”

Hắc Báo, Hắc Miêu thoáng lộ vẻ kinh ngạc, dường như họ đã bỏ qua chi tiết về anh em song sinh này. Nhận thấy ánh mắt lạnh lẽo như một cái quở trách từ Nghiêm Trạch. Cả hai vội cúi đầu như nhận lỗi.

“Bây giờ hắn đang ở đâu?” Hắc Báo vội truy hỏi.

“Đang bị giam giữ ở trại giam phía Tây.”

“Bị giam giữ sao?” Hắc Báo, Hắc Miêu đồng thanh. Nếu là bị giam giữ thì làm cách nào buộc tên Phùng Khắc kia mở kiện hàng. Cũng chẳng thể yêu cầu chính phủ tùy tiện thả người được.

Nghiêm Trạch im lặng một hồi mới nói: “Phùng Khắc và ông đều không phải người Mỹ?”

Rắn độc thoáng kinh ngạc, không hiểu lý do tại sao Nghiêm Trạch lại hỏi đến vấn đề này: “Đúng là như vậy.”

“Sắp tới đây có một vụ dẫn độ tội phạm quốc tế. Là hắn ta sao?”

Một câu này của Nghiêm Trạch như khai thông não bộ của chúng nhân.

Rắn độc không dấu được kinh ngạc, dường như hắn cố tình muốn dấu nhem vụ này nhưng lại không ngờ rằng Nghiêm Trạch lại biết được.

“Anh muốn cướp xe tù trong lúc được dẫn độ?” Lúc này Tư Mạn từ phía cuối góc mới lên tiếng, khác hẳn vẻ biếng nhác lúc nãy, vẻ mặt nghiêm nghị của cô đủ để thấy cô rất quan tâm đến vụ việc này.

“Không có khả năng, lực lượng dẫn độ thường rất đông, chưa kể đến vũ khí được trang bị.” Rắn độc nuốt nước bọt đáp.

“Chỉ cần chủ thượng muốn, mọi việc đều không thành vấn đề.” Hắc Báo cao ngạo nói.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì, chỉ yên lặng dùng ánh mắt lạnh như băng chờ Tư Mạn hồi đáp.

Mây thoáng nhíu rồi lại dần ra, Tư Mạn bình thản đáp: “Tôi tham gia.”

Dường như nằm trong dự liệu của Nghiêm Trạch, hắn không chút kinh ngạc, chỉ trầm trầm cất giọng:

“Là ai dẫn độ?”

Rắn độc nhìn đám người bình thần quá mức trước mặt này không khỏi lấy làm hoảng sợ, thật sai lầm khi lần đầu gặp mặt hắn đã phán đoán sai đám người này. Những tướng người kế vị Nghiêm lão gia kia chỉ là hư danh, nhờ từ tài phúc của Nghiêm lão gia mà ra, không ngờ Nghiêm chủ thượng kia quả thực như lời đồn.

Rắn độc nói lỏng vạt áo, thở hai hơi mới đáp:

“Là FBI.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Đụng độ FBI

Nếu nói trình độ nhắm bắn trong trạng thái tĩnh là chính xác đến từ milimet, thì trong trạng thái động, chưa ai dám chắc Tư Mạn có thể chắc chắn chuẩn xác bao nhiêu phần trăm chỉ cho đến khi..

“Điện rõ!!! Sao cô có thể hạ được ba tên trong xe quân dụng ở cự ly đó???” Hắc Miêu ngồi ở ghế lái trong một chiếc jeep đã được độ kỹ càng, có lớp bọc chống đạn và tốc lực cực đại, ngoài ra trên khung xe còn được lắp đặt một khẩu liên thanh dành cho Tư Mạn.

Hôm nay cũng chính là ngày dẫn độ Phùng Khắc, ngay từ sáng sớm, người của Nghiêm gia đã bí mật bao vây mọi nẻo đường xe tù đi ngang. Nhận biết rõ FBI làm việc cẩn trọng và tỉ mỉ, Nghiêm gia lại cố tình qua mặt chính phủ tới tội phạm quốc tế, cho nên hôm nay Nghiêm gia không đường đường chính chính lộ mặt mà giả vờ đang là một thế lực khác dù cho cả giới ai cũng biết rõ Nghiêm gia đã hành động.

Phân bố không quá năm mươi người cho một trận cướp xe tù, ban đầu đây quả thực là một sự khó hiểu đối với quyết định của Nghiêm Trạch bởi lực lượng của FBI cùng cảnh sát quốc tế vốn không ít, tại sao lại chỉ dùng năm mươi người để đối phó?

Nhưng bây giờ thì đã rõ. Số lượng người không quan trọng, quan trọng là vũ khí.

Hai mươi chiếc xe được lắp ráp tỉ mỉ với súng liên thanh và hai khẩu đại bác bề ngoài như một chiếc xe bình thường lại chính là một kẻ bất khả chiến bại được dàn xếp đi dọc trên tuyến đường dẫn độ. Chạy song song với làn đường bị hàng xe của FBI bao vây xe tù ở giữa.

Mặc kệ những chiếc xe cảnh sát hú còi in ỏi, mặc kệ những gã đặc vụ mặt mày bặm trợn đang nghiêm nghị dẫn đường trên tuyến quốc lộ. Đoàn xe giả làm dân thường của Nghiêm gia từ lúc nào đã bao vây đoàn dẫn độ kia, khiến cho FBI khi phát hiện ra điểm bất thường đã ăn ngay vãi phát súng đến từ phía xe của Tư Mạn và Hắc Miêu.

“Chủ thượng, anh thấy rồi đấy. Tôi không vô dụng như anh nói đâu.” Tư Mạn nhắm bắn thành công, cao ngạo cười, không quên quay ra phía sau, nơi Nghiêm Trạch đang ngồi như đi dạo mà nói.

Ánh mắt Nghiêm Trạch rơi xuống nụ cười của Tư Mạn, không thể đọc được chút cảm xúc nào trong mắt hắn, chỉ có bóng tối u uất nơi đáy mắt. Hắn đáp:

“Cô không bao giờ giết người thì đều là vô dụng.”

Nụ cười trên môi Tư Mạn liền tắt ngúm: “Làm sao anh biết.”

Tư Mạn vốn rất giỏi điều khiển súng, nhưng từ trước đến nay đều hạ thủ lưu tình, chưa từng khiến ai phải chết dưới họng súng của cô. Chỉ là quen đám người này chưa lâu, cô tò mò làm sao Nghiêm Trạch biết được cô mềm yếu lúc hạ thủ như vậy. Không lẽ mấy phát súng vừa rồi nhằm vào ba người kia không trúng chỗ hiểm đã bị hắn nhìn thấy?

“Cái gì mà không biết được. Lúc ở Ma Cao, đám người bị cô bắn đều có vết thương cách tim ba ly, hoặc cách chỗ hiểm năm ly. Nếu một người còn có thể gọi là trùng hợp. Nhưng tất cả đám người đó đều như vậy, không lâu sau đều có thể từ cõi chết trở về, đều không phải nhờ cô cho đạo quý môn quan một vòng sao? Lại nói cô phải trốn khỏi S-anonymous, chắc không phải là vì tổ chức đó buộc cô phải giết người nên cô mới trốn đấy chứ?” Hắc Miêu nắm tay lái, vừa quan sát một màn bắn súng ganh đua của đám người Nghiêm gia bên ngoài tranh đường lọt vào phía bên trong xe tù với FBI vừa đáp.

Loại không khí bình thần quá mức này thật sự không giống như đang đi cướp xe tù, mà giống như đi tàn mạt hơn.

Tư Mạn cứng họng không nói nên lời, đành cười gượng hai tiếng:

“Ha ha, tôi ăn chay, không thể giết người.” Nói rồi liền tránh đi đôi mắt sắt lạnh của Nghiêm Trạch mà hướng ra bên ngoài tiếp tục quan sát: “Xe của Phùng Khắc cách chúng ta hai trăm mét, nếu bây giờ anh không thể rút ngắn khoảng cách, tôi khôn có cách nào hạ được tên cảnh sát đang điều khiển chiếc xe đó. FBI đã bị hạ năm xe, bây giờ chắc cũng đã gọi viện trợ rồi.”

Hắc Miêu đánh tay lái rẽ chiếc xe jeep sang làn đường khác với làn đường đang nổ súng kịch liệt ngoài kia:

“Chủ thượng chưa vội, cô vội gì chứ?”

Như đã quá quen với cách làm việc của Nghiêm Trạch, Hắc Miêu thông thả lướt xe trên đường, tránh vài chiếc xe bị hất văng và phát nổ, nhìn đoàn xe Nghiêm gia ép xe dẫn độ phải liên tục lấn bánh không được dừng lại. Ngay cả súng đạn của cảnh sát cũng chẳng thể uy hiếp đủ để thấy người của Nghiêm gia hành xử chuyên nghiệp như thế nào.

“Miêu! Cát.” Nghiêm Trạch quan sát đám xe tiến về phía một đoạn đường vắng mới lên tiếng hạ lệnh.

Hắc Miêu vâng một tiếng, tay cầm lấy bộ đàm nói một câu:

“Cát!”

Lời vừa kết thúc, hai chiếc xe lớn nhất của Nghiêm gia liền tiến lên phía trước, chạy song song nhưng nhường phần đường ở giữa cho xe dẫn độ. Một sợi dây mỏng như dây cước không thể nhìn thấy vô hình bị kéo căng ra từ hai chiếc xe nối nhau.

Xoẹt.

Không một ai nhìn thấy, không cách nào phát hiện ra. Đoàn xe dẫn độ bị xe của Nghiêm gia ép chạy theo một đường thẳng tiến về phía trước như một quả táo bị cắt ngang.

Sợi cước sắc bén như một con dao cắt ngang xe tù, khiến cho lớp sắt dày đặc bị cắt đi. Thùng của chiếc xe tù bị cắt mất một nửa, dễ dàng nhìn thấy bên trong là bốn cảnh sát và một gã mặc đồ tù nhân bị bịt kín mặt đang ngơ ngác nhìn bầu trời trong xanh sau một màn ‘cắt’ kinh dị kia.

“Wow, thật tuyệt vời.” Tư Mạn nhìn không được kêu lên, vô tư lự mà hạ kính xe xuống lò mặt ra chiêm ngưỡng sợi cước sắc lẹm khiến cho đám FBI kinh sợ đến mức phải phanh gấp kia.

“Mau hạ kính xuống!!!” Hắc Miêu còn chưa nói xong, lập tức từ phía bên kia đường, một khẩu súng trường đã nhắm về phía Tư Mạn mà nổ súng.

Vốn sinh ra nhạy cảm với đường đạn, Tư Mạn nghiêng đầu thấp xuống năm phân, liền thoát được đường đạn đi chệch hướng. Không biết vô tình hay hữu ý, một màn thoát chết này của cô không chỉ nhờ vào phản ứng nhanh của cô mà còn nhờ bàn tay to lớn của Nghiêm Trạch ngồi phía sau túm lấy cổ áo cô kéo xuống.

Tư Mạn dường như không nhận ra vấn đề này. Cô hết sức tức giận vì suýt bị bắn trúng, không thêm hỏi ý của Nghiêm Trạch, liền lên đạn hướng nòng súng ra bên ngoài, nhắm kẻ đã nổ súng kia mà bắn.

Chỉ là khi nhìn qua ống nhắm, cô liền nhìn thấy phía bên kia, kẻ đang giữ súng nhắm vào cô mang một khuôn mặt yêu nghiệt, nụ cười nửa môi ngạo nghễ quen mắt và đôi môi mấp máy vài lời.

Dựa vào khẩu hình kia, dễ dàng đoán được lời của kẻ đó vừa nói:

“Tìm được cô rồi. Ephemera.”

Tư Mạn cả kinh nhìn ra: “Là James Khải Huân?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đụng độ FBI (F2)

“Người quen của cô?”

Giọng nói lạnh nhạt trầm trầm từ sau lưng cất lên, khiến cho Tư Mạn vô thức giật mình.

Phải rồi, người duy nhất biết cô bây giờ là Ephemera chỉ có James Khải Huân, nếu hắn nói cho Nghiêm Trạch biết, cô sẽ vì cái chết của Nghiêm Chính mà phải trả giá. Nghiêm Trạch không phải là người sẽ vì cô chịu làm việc cho hắn mà bỏ qua cho cô.

“Chủ thượng, tôi biết hắn, là một tên rất khó xử lý. Anh có thể để tôi tự mình giải quyết hắn được không?”

Thay vì để cho James Khải Huân có cơ hội tiếp cận Nghiêm Trạch, cô muốn tự mình xử lý hắn trước khi hắn khai cô ra.

Nghiêm Trạch sắc lạnh nhìn cô, hiếm khi thấy cô tự giác như vậy, sao có thể không nghi ngờ.

“Báo cáo, hai xe ta bị bắn hạ.” Đúng lúc này bộ đàm vang lên tiếng báo khẩn. Nhìn ra phía bên ngoài, hai chiếc xe nổi dây cước đã bị một khẩu liên thanh từ mui xe FBI bắn hạ, những chiếc còn lại đang cất lực chống cự.

Khẩu liên thanh bắn hạ đó lại do James Khải Huân điều khiển. Kỹ thuật nhắm bắn và tốc lực của nó khiến dòng xe áp đảo xe tù có chút lạc vòng, nói rộng khoảng cách tạo độ an toàn.

Nghiêm Trạch không chút do dự, vươn tay lấy bộ đàm, cất giọng:

“Đội một, hướng hai giờ. Đội hai, hướng năm giờ.”

Vừa dứt lời, hai chiếc xe một trước một sau bao vây xe tù đang sử dụng súng trường lập tức thu về, thay vào đó là sự xuất hiện của một khẩu đại bác từ mui xe, ngao nghể đứng giữa đất trời. Một nhắm hướng James Khải Huân, một nhắm xe cảnh sát giám sát xe tù.

“Bắn!”

Một câu ngắn gọn mà mạnh mẽ như một tảng đá, khai màn cho một vụ nổ kinh hoàng.

Đoàng!!!

Tiếng động vang lên chấn động cả một vùng trời, mặt trời chói chang kèm theo sức nóng từ pháo đạn khiến cho mặt đất như muốn tan chảy. Tiếp theo đó chiếc xe giám sát liền bốc cháy dữ dội, mảnh thủy tinh văng xa đến vài thước, những chiếc xe phía sau chịu ảnh hưởng cũng chung một số phận.

Còn phía James Khải Huân, hấn quả là một tay lái cừ khôi, ngay phút quyết định, hấn đã kịp đẩy tài xế qua một bên, nắm lấy vô lăng, điều khiển xe lao về phía sau bằng một cú lùi số, tránh đường đạn từ khẩu đại bác kia. Tuy rằng không thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhưng James đã thoát được một mạng.

Tư Mạn sống đến bây giờ, nếu nói phương thức lừa đảo, đâm chém nhau cô biết rất nhiều, thấy cũng chẳng ít. Nhưng được chứng kiến bao nhiêu màn ngày hôm nay của Nghiêm Trạch, quả thực không nói nên lời. Có thể ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật bày ra màn cướp xe tù trắng trợn, không ngại ngần công kích chính phủ nước sở tại mà còn dám dùng vũ khí hạng nặng đã thương.

Người này quả là tàn nhẫn. Ngoài tàn nhẫn ra còn rất xem thường các nguyên tắc, đặc biệt không bỏ những thứ thông lệ ràng buộc vào thân, không sợ bất cứ sự uy hiếp rắn đe nào.

Chưa kịp đề cô trấn tĩnh. Hắc Báo từ lúc nào đã đột phá được vòng vây FBI, công kích chính diện sau khi được ba chiếc xe của Nghiêm gia bảo hộ, đi thẳng vào bên trong, ép sát xe tù. Kéo hẹp khoảng cách chỉ chưa đầy một cánh tay.

Nghiêm Trạch lúc này tự mình leo lên mui xe trong lúc cả hai xe đều đang lăn bánh với tốc độ cao. Chưa nói đến độ giám sát của xe jeep và khả năng cầm cự của tài xế xe tù đang dần đến cực hạn đã vừa vận tạo một cơ hội tốt cho Nghiêm Trạch. Bốn tên cảnh sát trong xe tù đã chết hai, chỉ còn hai người cố gắng ăn xoi trấn thủ trước đám súng liên thanh kia.

Lúc chiếc xe jeep áp sát xe tù, trước khi Nghiêm Trạch nhảy qua. Hấn nhìn thấy James Khải Huân vẫn còn đeo bám kịch liệt phía sau, chỉ để lại cho Tư Mạn một câu:

“Xử lý hấn.”

Nói rồi lập tức bật người nhảy qua xe tù đồng thời lúc hạ cánh tung một cước vào hai tên cảnh sát đang trốn khẩu liên thanh sau một lớp tường.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, Tư Mạn không khỏi trầm trồ khen ngợi. Có thể bật nhảy xa như vậy trong lúc hai xe đang dịch chuyển với vận tốc lớn, lại có thể hạ cước đo ván hai gã cảnh sát Châu Mỹ cao to đó. Hấn đúng là không phải người.

Ngay lúc này, Tư Mạn nhận ngay một phát súng vào đuôi xe như nhắc nhở cô còn một màn họa từ phía sau. Không chút do dự cô lập tức vươn hấn người ra khỏi mui xe, nhắm thẳng liên thanh về phía hấn, lên đạn, không quên nhắc nhở Hắc Miêu.

“Lùi lại phía sau, tiếp cận xe của hấn.”

Chiếc xe Jeep lập tức lùi lại, Tư Mạn nhắm thẳng vào lớp xe của James Khải Huân mà nhắm bắn.

Lớp xe trúng đạn nổ lên một tiếng rồi xịt khói xoay một vòng giữa đường. James Khải Huân ngồi yên vị trong xe sau lớp kính chống đạn, không buồn dùng súng liên thanh, mà tranh luôn vị trí của tài xế.

Mặc kệ lớp xe đã bị thủng, hấn đẩy số xe, đạp ga buộc chiếc xe tiếp tục lăn bánh như chưa hề có cuộc chia ly.

“Cô không thể hạ hấn bằng cách đó.” Hắc Miêu nhắc nhở Tư Mạn không nên tốn đạn vô ích.

James Khải Huân có thể tiếp tục lái xe khi lớp xe bị xịt như vậy đủ cho thấy lần này hấn quyết tâm bắt được cô như thế nào.

Tư Mạn dừng bắn, ngẫm một chút suy tư mới nói:

“Tôi cần qua được xe hân.”

Hắc Miêu không chút do dự, chỉ buông một câu: “Ok.” Lập tức lùi xe cho hai xe áp sát vào nhau, không quên tặng một cú va đập mạnh vào xe của James.

Thừa lúc này Tư Mạn bật người ra khỏi xe, chân chửi một hồi mới dám nhảy qua xe của James đang lư dừ đội vì lố. Một cú bật nhảy này của cô phải nhờ một màn vừa nảy của Nghiêm Trạch cô mới đủ can đảm học theo.

Thật may, Tư Mạn đã nhảy xe thành công, nơi cô rơi xuống là trần xe đang mở mui. Cô như một con thằn lằn bám chặt vào khung xe, tay còn lại cầm chắc khẩu súng lục chìa vào phía bên trong mui xe nhắm thẳng James Khải Huân mà bắn.

“Hừ, to gan!”

Lúc này tên tài xế đằng sau liền bắt được tay cô, lập tức bẻ ngược về phía sau. Tư Mạn thừa cơ tóm lấy hân, lấy đà nhảy vào bên trong xe, thuận thế tung một cước ngay mặt hân, để ngón tay tự nhiên trượt xuống mạch của tên tài xế mà điểm huyết, khiến hân ngã quỵ xuống, thân thể tê cứng trong vài giây.

James Khải Huân đang điều khiển xe nhưng thấy rõ ràng một màn của Tư Mạn gây ra, hân để xe trong chế độ lái tự động bật người về phía sau tiếp ứng.

“Chào mừng cô, Ephemera.” Vừa bật người vô đến, chụp lấy tay Tư Mạn khóa tay cô. James Khải Huân cười khẩy nói.

Tư Mạn không vì thế mà chịu thua, nhân lúc xe đang rung lắc, cô tung một cước ngay bộ hạ của hân, khiến hân hự lên một tiếng, lại tiếp tục một đòn lên kê.

Chỉ là đòn tiếp theo lại bị bàn tay to lớn của James Khải Huân chặn đứng, bẻ ngược bàn tay cô về phía sau. Chiếc xe lúc này vấp phải đồng đồ nát do những chiếc xe bên ngoài liên tục nã đạn, cả chiếc xe rung lên dữ dội. James tóm luôn cô ngã về phía sau, thừa cơ đè cô xuống dưới, chặn đứng mọi khả năng kháng cự của cô.

Cả thân thể to lớn vương mồ hôi của James áp sát cơ thể cô, hơi nóng phả lên gương mặt cô, trong đôi mắt xanh như biển cả kia là một sự tức giận như muốn xả lên người cô.

“Khá lắm, sống đến ngàn này tôi mới bị một người đàn bà chơi khăm. Mỗi hận này cô phải trả cho tôi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đụng độ FBI (F3)

“Là anh tự cao tự đại, đâu phải do tôi.” Tư Mạn vừa nói vừa cố vùng vẫy chống cự nhưng vô ích, tay chân James như gọng kìm, không cách nào thoát ra.

Đúng lúc này chiếc xe va phải một thanh sắt khiến cho chiếc xe va đập mạnh, mặc dù đã được tên tài xế giữ tay lái nhưng cũng chẳng thể nào tiếp tục lăn bánh ổn định.

Một lần này khiến cho James Khải Huân mất đà lăn qua một góc, giúp Tư Mạn có cơ hội thoát thân. Khẩu súng của cô không biết đã ra đi từ lúc nào, Tư Mạn đánh phá cửa, toan nhảy ra ngoài hòng thoát khỏi gọng kìm của James Khải Huân.

Thế nhưng cửa vừa được phá, chân cô đã bị James Khải Huân chụp lại.

“Lý nào tôi để cô thoát thêm lần nữa.”

“Buông ra!!!” Tư Mạn dùng sức đá vào tay James buộc hân phải buông tay nhưng vô ích.

Trong lúc bên phía Tư Mạn đang rơi vào thế giằng co, phía Nghiêm Trạch đã hoàn toàn bắt được Phùng Khắc trong tay. Đoàn xe áp giải của cảnh sát và FBI đã bị bao vây và trừ khử gần hết, bị biệt lập khi rơi vào con đường trên một hẻm núi, không thể làm gì khác ngoài chờ cứu viện. Đoàn dẫn độ đã thua cuộc như vậy.

Thời điểm Phùng Khắc được đưa lên xe của Nghiêm gia, tháo khăn che mặt ra, lộ diện bộ mặt với cái đầu trọc lóc y hệt như Rắn độc, chỉ có điều trong đôi mắt con người này không chỉ đơn thuần như Rắn độc, đó là đôi mắt của kẻ thâm hiểm che giấu tội ác.

“Ồ, thì ra là Nghiêm chủ thượng.” Phùng Khắc tỏ ra khá bất ngờ trước tình huống này. Hân biết có người dờ trò lúc hân bị áp giải, chỉ là không lường

được đó lại là Nghiêm Trạch: “Không biết thân già này có phúc phận gì lại được đích thân ngài hạ giá cứu giúp?”

Nghiêm Trạch sắc lạnh nhìn hấn, súng của Hắc Miêu lập tức được lên đạn chĩa thẳng vào mi tâm Phùng Khắc:

“Làm việc cho tôi hoặc chết.”

Đôi mắt Phùng Khắc trầm lại, như suy nghĩ điều gì đó. Nhưng chỉ chớp lát sau về mặt hấn lập tức trở nên hòa hoãn cười nham nhở:

“Nào có khó gì. Được làm việc cho ngài là phúc tôi tu được mấy đời, tôi nào có lá gan từ chối. Chi là....”

“Chi là cái gì?” Hắc Miêu thu lại súng, nhú mày nói.

“Không biết tại sao lần này Nghiêm gia lại có hứng với Lex đến vậy, phận tôi đây bất tài, chỉ có khả năng mở kiện hàng của Lex, nếu không phải vì lý do này, tôi nào có được giải vây như vậy? Có đúng không?”

Hắc Miêu nhú mi quan sát Phùng Khắc, hấn quả thật không ư giả. Gã xảo quyết này ngay cả việc của Nghiêm Trạch cũng giám truy vấn, thật là gan to tay trời. Nhưng hồi lâu không thấy Nghiêm Trạch hồi đáp, đáng lẽ ra giờ phút này hấn phải cho tên kia ăn vài phát đạn vì nhiều lời rồi chứ.

Lúc Hắc Miêu nhìn qua Nghiêm Trạch đang ngồi yên sau, chỉ thấy đôi mắt lạnh của Nghiêm Trạch càng trở nên lạnh lẽo đối về phía trước. Nơi chiếc xe FBI của James Khải Huân đang mất lái trượt trên đường.

“Đi theo.”

Một câu ngắn gọn như thức tỉnh Hắc Miêu, không hai lời, lập tức bỏ Phùng Khắc ra sau đầu leo lên ghế lái nổ máy.

Bên trong xe của James Khải Huân là một đồng đồ đặc gãy vỡ, trần giao đầu kẻ tám lạng người nửa cân giữa Tư Mạn và James Khải Huân vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Tư Mạn đã hơn mấy lần bấm huyết James khiến hấn thụ động ăn cước, nhưng rồi hấn lại biết được ngón nghề của cô, nhất quyết bẻ quặp tay cô, không cho cô giờ trò.

“Trời...trời ơi!” Giữa lúc này, tên tài xế đang điều khiển xe nhìn về phía trước kêu thất thanh lên một tiếng, không nói thêm lời nào nữa mà lập tức đẩy cửa, mặc kệ xe đang di chuyển không cách nào dừng lại mà lao bỏ ra đường.

James cùng Tư Mạn đồng thời đưa mắt nhìn ra. Phía trước một chiếc xe tải trọng lớn vừa ăn một quả đại bác đang bốc cháy dữ dội đang chặn đứng tuyến đường phía trước, mà chiếc xe của James giống như một con thiêu thân, đang liên tục lao về phía trước.

Chỉ còn chưa đầy năm mươi mét.

“Chết tiệt. Buông ra!” Tư Mạn dùng hết sức lực hất văng tay của James Khải Huân ra. Tuy rằng thoát được bàn tay hấn nhưng lúc này cô mới phát hiện, hấn bị kẹt chân trong ghế, không cách nào thoát ra được.

Tư Mạn vừa nhìn chân hấn, vừa nhìn chiếc xe đang bốc cháy càng lúc càng gần ở phía trước. Chỉ sau vài giây đắn đo. Lập tức cô chụp lấy tay James, dùng hết sức lực kéo thật mạnh.

James Khải Huân ban đầu thoáng kinh ngạc, nhưng lúc cái chết đến gần này lại có thể gạt phăng mọi thứ đi, níu giữ sợi dây mạng sống mong manh này. Hấn níu chặt lấy tay cô, dùng sức thoát khỏi chiếc ghế đang kẹp chặt chân hấn.

Khoảng cách giữa xe của James và xe đang bốc lửa kia càng lúc càng bị rút ngắn, ngắn đến mức Tư Mạn có thể cảm nhận rõ được sức nóng của nó đang dần lan tỏa trên người cô, bao vây lấy một vùng trời.

Tim cô nhảy lên từng đợt hoảng hốt, hơi nóng tràn vào phổi cô, đe dọa cô đang đối mặt với cái gì, trong lúc này Tư Mạn có thể mừng tượng ra, nếu cô chết bằng cách này, chắc chắn không thể toàn thây.

Cô có thể buông tay người này và nhảy ra trước, nhưng cô không thể trơ mắt nhìn người khác rơi vào chỗ chết.

“Bối Tư Mạn! Mau nhảy ra!!!” Giọng nói của Hắc Miêu vang lên bên tai. Giây phút này cô nhìn thấy chiếc xe jeep đang theo sát phía sau không có ý định dừng lại. Cứ như đang dõi theo cô.

Ngay khi khoảng cách chỉ còn lại mười mét. Trong đầu cô là ánh mắt của Nghiêm Trạch đang dõi theo. Như có một luồng nhiệt huyết trong máu gan, Tư Mạn dùng tất thảy sức lực vốn có của mình, kéo thật mạnh người đàn ông kia ra khỏi chiếc ghế. Như có một bàn tay vô hình giúp đỡ. James Khải Huân đã thoát ra được khỏi chiếc ghế.

Chưa kịp vui mừng, cả hai liền thuận đà bật nhảy ra khỏi xe.

James và Tư Mạn như một hai bóng đội xuống mặt đường, va đập mạnh xuống lòng đường lăn đến chục vòng giữa mặt đường bóng râm.

Chiếc xe kia tiếp tục lăn bánh, lao thẳng về phía trước, đâm sầm vào chiếc xe đang bốc cháy kia.

Bùm!!!

Chiếc xe của James Khải Huân vang lên một tiếng nổ đình tai nhức óc, càng tăng thêm cho màn lửa kia thêm phần bùng phát, linh kiện văng tứ tung kèm theo khói đen mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Nguy kịch

Chiếc xe của James Khải Huân vang lên một tiếng nổ đình tai nhức óc, càng tăng thêm cho màn lửa kia thêm phần bùng phát, linh kiện văng tứ tung kèm theo khói đen mù mịt.

James và Tư Mạn bị lẫn đi một góc, chờ cho màn nổ kia qua đi. Mò mẫm một hồi mới có thể bò dậy.

“Vừa muốn giết tôi, vừa muốn cứu tôi. Cô thật mâu thuẫn.” Vừa khó khăn đứng dậy vừa nói. James Khải Huân thật không hiểu pha hành động vừa rồi của cô. Cô hoàn toàn có khả năng rời khỏi đó bảo toàn tính mạng, vậy mà lại cố gắng cứu hắn ra mới cùng thoát chết.

Cô gái này....

“Tôi không giúp không công.” Tư Mạn đứng dậy, phủi bụi trên vạt áo. Về mặt bình thân, cứ như rằng một màn mạo hiểm vừa nãy không có cô tham gia. Sự bình thân này vô thức như khiến cô phát sáng, đôi mắt xanh của James Khải Huân bỗng chốc tập trung về cô.

Thật lâu. Thật sâu.

“Tôi sẵn sàng đáp ứng cô.” Đã cứu hắn một mạng, sao hắn có thể vô ơn không trả công.

“Hãy giữ bí mật thân phận của tôi.”

Tư Mạn chỉ nói một câu, rồi quay mặt bỏ đi, không chờ cho James đáp lời, một mạch tiến về chiếc xe jeep đang đậu ở đó không xa.

Lúc cô đi được vài bước, giọng nói của James lại vang tới: “Tại sao lại là Nghiêm gia?”

Bước chân Tư Mạn thoáng khựng lại, ngoảnh nửa mặt về phía James, môi đỏ khẽ dần ra một nụ cười:

“Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.”

Nói rồi lại quay đầu bước về phía xe Jeep, không hề nhìn thấy đôi mắt xanh rung động đằng sau.

“Còn có gan cứu người?” Tư Mạn vừa mở cửa xe, đã nhìn thấy bóng dáng to lớn của Nghiêm Trạch ngồi bên trong, giọng nói trầm trầm đều đều cất lên dọa lá gan cô khép lại.

Tư Mạn ngệt người, cô quên mất chuyện Nghiêm Trạch giao cô xử lý James, thay vì diệt trừ hắn, cô lại cứu hắn một mạng. Đây chẳng phải là muốn đắc tội Nghiêm Trạch sao?

“Chủ thượng....sự thực tôi suốt đời ăn chay niệm phật, không thể giết người, càng không thể thấy chết mà không cứu.”

Hắc Miêu quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén.

Ngụy biện hay lắm.

Tư Mạn không thèm bỏ Hắc Miêu vào mắt, chỉ len lén nhìn về phía Nghiêm Trạch. Lần này làm trái lời hắn, không biết hắn sẽ trừng phạt cô ra sao.

Nghiêm Trạch không nói gì, chỉ vươn tay to lớn về phía cô, đôi mắt sâu như động không đáy kia dọa cho cô run rẩy không nói nên lời.

Chỉ là bàn tay vừa chạm vào cổ cô, mắt Tư Mạn liền lóe lên một ánh sáng đỏ rực. Không chút chần chừ, cô liền bật người vào bên trong xe, ngồi lên đùi Nghiêm Trạch, ôm đầu hắn kéo xuống.

“Đoàng!!!”

Tiếng súng vang lên kèm theo khói xa vạn dặm nhắm thẳng về phía xe jeep. Đương lúc kinh hãi chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Hắc Miêu. Cửa xe chống đạn lập tức được đóng lại. Một loạt đạn xuất phát từ súng băng tía cách đoàn xe Nghiêm gia ba trăm thước liên tục nã đạn.

Đoàn xe Nghiêm gia lập tức về thế phòng thủ, một loạt hướng về phía kẻ địch mà nhắm bắn, đưa xe jeep trong thế tường an toàn.

“Chủ thượng, chủ thượng. Ngài có sao không!!!” Hắc Miêu nhìn về phía sau, chỉ thấy Tư Mạn ôm chặt đầu Nghiêm Trạch nằm xuống ghế, Nghiêm Trạch vòng tay ôm lấy Tư Mạn rồi cứng đờ.

“Bối Tư Mạn.” Lúc này Nghiêm Trạch mới lên tiếng, hấn gỡ tay cô ra khỏi đầu hấn.

Hắc Miêu vừa nhìn thấy Nghiêm Trạch bình yên vô sự đáng nhẽ ra phải vui mừng, chỉ là vừa chạm mặt vào khuôn mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch liền kinh ngạc.

Mày kiếm của Nghiêm Trạch nhú chặt, ánh mắt thăm lại trần đầy sát khí. Và ngữ điệu trong giọng nói khi gọi tên Tư Mạn rõ ràng hai chữ.

‘Lo lắng.’

Một màn kia xảy ra quá đột ngột, Hắc Miêu cũng nhìn ra, người nhạy cảm như Nghiêm Trạch lại có lúc phân tâm để bị đột kích mới rơi vào tình huống nguy hiểm như vừa nãy đều là do Tư Mạn gây ra.

Tư Mạn buông tay ra khỏi người Nghiêm Trạch, dùng đôi mắt đen lánh kia nhìn thật sâu vào mắt Nghiêm Trạch. Mặc kệ bên ngoài mưa đạn xối xả, chém chém giết giết. Bên trong này như chỉ có cô và hấn. Đôi bàn tay nhỏ nhắn trượt trên hàng lông mày của hấn. Giọng nói nhỏ nhẹ, trầm thấp của cô vang lên:

“Hôm nay tôi cứu hai người. Liệu phật tử có cứu tôi được không?” Nói rồi liền gục đầu xuống vai Nghiêm Trạch. Hơi thở trở nên yếu ớt, mắt lim dim như chực nhắm lại.

Ánh mắt Nghiêm Trạch càng trở nên nghiêm trọng, lúc bàn tay hấn rời khỏi vai cô, chỉ có một dòng máu ướt đầm. Hấn sớm đã nhìn ra, vai cô bị trúng đạn.

Là vì cứu hấn.

“Hừ, phật tử không cứu được cô. Chỉ có tôi mới cứu được cô.” Nghiêm Trạch lạnh lùng buông một câu, để cô an vị nằm trên đùi hấn, xé toạt áo cô ra, lộ ra viên đạn cắm sâu vào bả vai trần kia.

“Miêu! Qua đây xử lý”

Hắc Miêu vâng một tiếng liền về phía sau, kiểm tra vết đạn. Nơi vết thương hở, máu tuôn ra như suối. Máu đen nhức mắt và mùi tanh của nó đủ để khiến người bình thường nhận biết mức độ nghiêm trọng của vết thương này.

“Vết đạn đi quá sâu, không thể xử lý ở nơi này. Cô ta cần được phẫu thuật gấp.” Giọng nói Hắc Miêu lộ vẻ khẩn trương. Hấn biết lúc này rồi đi có chút khó khăn. Bên ngoài là đoàn cảnh sát và FBI ứng cứu đoàn xe dẫn độ. Số lượng sớm đã áp đảo Nghiêm gia. Địa điểm này lại là hẻm núi, nếu nói thuận lợi để trốn thoát cũng chẳng có gì sai nhưng ngược lại cũng là vấn đề lớn.

Nghiêm Trạch nghe vậy, liền nhẹ nhàng đặt Tư Mạn nằm sấp xuống ghế, để Hắc Miêu tiện bề xử lý, còn hấn bước lên ghế lái. Nổ máy.

Tiếng động cơ như tập trung hết mọi sự chú ý. Cả hai bên dừng bắn nhìn về phía chiếc xe jeep được đoàn xe bảo vệ phía sau không ngừng vang lên tiếng ‘brum’ như thách thức.

Tiếp theo đó, chiếc xe Jeep với tốc lực cực đại rò ga, phóng như một tên lửa về phía đoàn người dẫn độ. Cứ như thể một mẻ hốt gọn đám người kia. Như một con sói hoang đơn độc, chiếc xe jeep tàn khốc quét thẳng, đâm sầm vào xe cảnh sát khiến những chiếc xe không kịp trở tay bị hất văng ra xa rồi đâm sầm xuống mặt đất.

Tiếng súng liên thanh vang lên, một lòng nhắm bắn vào chiếc xe jeep cuồng ngao đang một thân một mình muốn mở đường thoát thân kia.

Nhưng những đường đạn kia đều trở nên vô ích khi lớp bọc thép kia hoàn toàn không bỏ đạn vào trong đầu. Phía đằng sau còn được xe Nghiêm gia hỗ trợ, không ngừng nhận phải pháo đạn từ vũ khí hạng nặng.

Màn đánh giáp lá cà này quả nhiên át được quân đội đông đảo của đoàn dẫn độ. Căn bản họ không thể ngờ, một chúa quân ngao mạn đi trước, càn quét địch sẽ khiến cho thế trận lật ngược dễ dàng như thế này.

Và chỉ chưa đầy vài phút, đoàn xe Nghiêm gia vừa nãy còn nằm ở thế kim kẹp đã hoàn toàn được giải thoát. Chiếc xe Jeep dẫn đầu, đâm thẳng mọi nẻo đường đất đá, chọn một con đường nhanh nhất trở về, nặc kệ đám người dẫn độ trợ trợ đứng nhìn mà không thể làm gì hơn.

Chỉ thấp thoáng nghe thấy đám người Nghiêm gia hò reo:

“Chủ thượng thật tuyệt vời!”

Bên trong xe Jeep, Nghiêm Trạch vẫn tiếp tục tăng tốc, đôi mắt chỉ chốc chốc lướt qua gương chiếu hậu, quan sát khuôn mặt Tư Mạn đang ngày càng trắng bệch phía sau.

“Chi e không kịp. Cô ta mất quá nhiều máu, ý thức đang mất dần.” Hắc Miêu sau một màn sơ cứu, vẫn chẳng thể giải quyết giữa tình hình không thể tiến

hành phẫu thuật này.

Đôi bàn tay Nghiêm Trạch bỗng nổi lên gân xanh, mảy nhú chặt.

“Lên lái xe!!!” Nghiêm Trạch gầm lên, dường như sự bất an đã cắn sâu vào hần, khiến hần lúc này lại rơi vào trạng thái tức giận.

Hắc Miêu không hai lời, lập tức đổi vị trí cho Nghiêm Trạch, không hề giảm tốc lúc mà tiếp tục nhấn ga lao về phía trước. Hần ý thức rõ, người phụ nữ này đã không đơn giản nữa rồi.

Nghiêm Trạch đặt Tư Mạn lên đùi, đưa tay áp lấy vết thương trên vai cô, giữ cho máu ngừng chảy. Áp khuôn mặt đang mê man của cô vào sát gương mặt hần. Nói thật chậm, nhỏ từng lời vào tai cô:

“Diêm Vương không dám chứa em đâu. Ông ta sẽ phải trả giá nếu dám mang em đi khỏi tay tôi. Nghe rõ chưa?”

Lời nói này quả nhiên có tác dụng, mi mắt Tư Mạn liền động đậy, khó khăn lắm mới mở mắt ra được. Cô mơ màng nhìn thấy khuôn mặt kia còn dữ dằn hơn cả quỷ vương, sắc lạnh nhìn cô, không cho cô tiếp tục nhắm mắt.

Cô cười, nụ cười mỗi một: “Anh....lo cho...tôi?”

“Em đã cứu tôi.” Nghiêm Trạch đáp, hần nhìn cô yếu ớt thờ, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Khóe môi Tư Mạn lại cong lên một nụ cười. Nhưng nụ cười này chưa chất.

Đầu cô nghiêng qua một bên, mắt nhắm nghiền.

“Bối Tư Mạn! Bối Tư Mạn!” Nghiêm Trạch gầm lên như một con thú. Liên tục gọi tên cô, bàn tay siết chặt lấy thân thể mềm nhũn của cô.

“Tối rồi, tối rồi. Ở đây có một bệnh viện nhỏ.” Giọng nói của Hắc Miêu cất lên như cứu rỗi cuộc đời của cô.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì, chỉ bế xốc cô lên tay đập tung cửa xông thẳng vào bệnh viện giữa ánh mắt kinh hoàng của chúng nhân. Ngay cả đám bác sĩ và y tá đang khám chữa bệnh cũng kinh hoàng nhìn một đoàn người mặt mày bặm trợn, máu me đầy người bước vào.

“Xin hãy trật tự. Đang còn rất nhiều bệnh nhân...” Một bác sĩ bước tới, nhìn Nghiêm Trạch đang bế Tư Mạn trên tay cũng đoán được tình hình, chỉ là đường đột xông vào, phá tan cửa nẻo như thế này không thể dễ yên được.

“Cút ngay!!!” Nghiêm Trạch gầm lên. Bước thẳng về phía phòng cấp cứu. Khiến cho tên bác sĩ kia kinh hồn lạc phách bỏ nhào ra phía sau. Hắc Miêu theo sau, không buồn để bất cứ ai vào mắt, mà đoạt lấy áo phẫu thuật, khử trùng rồi tiến thẳng vào trong.

Người của Nghiêm gia một tay kéo thẳng đám người không liên quan ra ngoài, chỉ để lại bác sĩ và y tá.

“Chuyện....chuyện này là như thế nào. Sao...sao lại...” Một vị bác sĩ sợ hãi lên tiếng.

“Còn không mau cử người vào hỗ trợ ngài đệ tam!” Người của Nghiêm gia như bá chủ thiên hạ, hạ lệnh cho bác sĩ giỏi nhất vào hỗ trợ Hắc Miêu, còn lại đứng bên ngoài canh gác. Một con muỗi cũng không thể lọt.

Ở bên trong. Ngoại trừ Nghiêm Trạch đang như một pho tượng ác bá đứng đó quan sát Tư Mạn đang bất tỉnh, dọa cho đám bác sĩ hỗ trợ sợ mất mật, thờ cũng không dám thở ra thì Hắc Miêu là bình tĩnh nhất.

Động tác nhanh nhẹn gọn gàng, từng thao tác đều cho thấy sự chuyên nghiệp, khiến cho đám bác sĩ như được mở mang tầm mắt. Không thể ngờ một bệnh nhân trong trạng thái nguy kịch như thế này vẫn có thể được bàn tay kia giải quyết như vậy.

Một màn nguy hiểm đã qua, đến lúc Hắc Miêu khâu lại vết thương, trong lúc đang xử lý, giọng nói của Nghiêm Trạch lần nữa vang lên, khiến bàn tay Hắc Miêu thoáng run rẩy:

“Một vết sẹo cũng không thể để lại. Trả lại cô ta lành lặn không xây xước cho tôi.”

Đám bác sĩ vã mồ hôi hột nhìn Hắc Miêu. Tình trạng này, cứu sống được đã là kỳ tích lắm rồi, còn đòi hỏi không xây xước. Quá lắm rồi.

“Vâng, thuộc hạ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Hắc Miêu không chút nao núng, liền tiếp tục xử lý vết thương kia, trong lòng không khỏi thầm rủa Tư Mạn.

Nghiêm Trạch đưa bàn tay to lớn áp lên khuôn mặt nhợt nhạt đang nhắm nghiền của cô. Nhìn thật sâu vào khuôn mặt này. Ánh mắt kia như khắc thật sâu khoảnh khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Hành động bất ngờ

Tư Mạn đã mơ một giấc mơ rất dài. Đó là một giấc mơ mà cô không bao giờ dám nghĩ tới. Những ngày tháng khi cô chỉ là một đứa trẻ ngây ngô đó, cứ như một giấc mộng phù du dù rằng cô đã tự mình trải qua.

Vòng tay cha mẹ ngày đó thật ấm áp, còn có nụ cười của những người thân trong gia đình tựa hồ còn trong tầm tay. Hình ảnh kia trong tâm khảm cô bây giờ như một tầng mây, càng lúc càng bay thật xa, thật cao, rồi tan trong hư vô.

Lúc cô hạnh phúc nhất, mọi thứ hóa thành không khí như thể chưa từng tồn tại. Cô còn nhớ rất rõ mùi thơm từ những món ăn của mẹ, những đóa hoa mà bố trồng, chiếc xe gỗ mà anh hai tự tay làm. Tất cả đã tiêu tan, nằm thật sâu trong tim cô rồi khóa chặt không cách nào giúp cô vui đi cảm giác mất mát.

Ngay tại thời khắc cô cảm giác rơi vào tận cùng của một hố đen vô tận, một bàn tay lạnh lẽo nào đó chìa ra, tận lực níu lấy cô không cho cô cơ hội rơi xuống. Bàn tay đó thật to lớn, nhưng cũng thật vững chãi. Cứ liên tục kéo cô, rồi đan chặt tay cô. Cả cơ thể vô lực của cô bỗng trở nên ấm áp.

Như tìm được một điểm tựa, cô an tâm dựa vào nơi ấm áp kia.

Chỉ một chút thôi.

“Tư Mạn!”

Tiếng gọi trầm thấp cất lên trong vô định, khiến Tư Mạn gần như thoát khỏi cơn mộng. Chỉ là lúc này cô thấy rất tốt, rất thoải mái. Cơ bản là không muốn tỉnh.

“Bối Tư Mạn!” Tiếng gọi lần nữa vang lên.

“Đừng có gọi....nữa” Tư Mạn yếu ớt thều thào.

“Mau tỉnh dậy cho tôi!!!”

Tiếng gọi kia tràn đầy nộ khí vang bên tai cô như muốn xuyên thủng màng nhĩ, khiến cô không tài nào có thể tiếp tục yên ổn.

“Mẹ kiếp! Ôn chết đi được!” Tư Mạn bực tức hét lên, hai mắt đồng thời mở lớn, trừng mắt tìm kiếm tên khốn kiếp nào giám phá hồng giấc ngủ của cô.

“Hừ, đã chịu tỉnh.” Vừa mở mắt, đập ngay vào mặt Tư Mạn là vẻ tức giận của Hắc Miêu và ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Hắc Báo đang chăm chăm nhìn cô. Hắc Miêu còn không khách khí bồi thêm một câu: “Còn không mau xuống!”

Xuống gì?

Tư Mạn đang còn ngơ ngác không hiểu mô tê gì, thì lúc này một bàn tay to lớn áp lấy má cô, kéo gương mặt của cô lên trên, vừa vặn đập ngay vào vẻ mặt lạnh lẽo như quỷ vương, thâm sâu mà tàn độc của Nghiêm Trạch đang cách mặt cô chưa đầy một gang tay:

“Vừa mới tỉnh dậy đã to mồm. Xem ra em còn rất khỏe.”

Hớ???

Tư Mạn mở tròn xoe mắt nhận diện tình hình.

Làm cách nào mà cô và hắc lại gần gũi đến mức này.

Lại đưa mắt đảo một vòng, thiếu chút nữa cô nhồi máu cơ tim mà chết.

Thế quái nào cô lại mặc đồ bệnh nhân, nửa nằm nửa ngồi trên đùi Nghiêm Trạch, đầu tựa vào ngực hắn, tay không khách sáo ôm lấy cổ hắn. Đương sự còn lại là Nghiêm Trạch một tay cầm tài liệu gì đó, một tay ôm chặt lấy eo cô ngồi trên giường.

Cái cảnh tượng này sao mà....Khó coi quá đi!!!

“Chủ....chủ thượng, chuyện....chuyện này....” Tư Mạn không biết lúc cô bất tỉnh đã xảy ra tình huống gì. Ngộ nhờ cô tự mình leo lên người Nghiêm Trạch, làm ra hành vi bất kính gì gì đó, cô dù có trăm cái miệng cũng không rửa hết tội.

“Tôi hôm qua cô vừa ngủ vừa khóc, vừa la hét. Còn quần lấy chủ thượng như trăn Châu Mỹ, không chịu buông tay, khiến cho ngài cả đêm không ngủ. Bối Tư Mạn, cô quá lắm rồi!” Một câu này của Hắc Miêu như một đồng đạn nã thẳng vào mặt Tư Mạn, khiến cô như chết ngạt trong thuốc súng.

Cô kinh hãi nhìn qua Hắc Báo. Hắc Báo không nói một lời, chỉ neoh mắt như cảnh cáo cô.

Thôi đứng rồi, cái vẻ mặt đó càng chứng tỏ Hắc Miêu cơ bản nói không sai một chữ.

Bàn tay đang ôm cổ Nghiêm Trạch thoáng run rẩy, cô lập tức buông lỏng tay, không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Tính toán đầu tiên trong đầu là thoát ly khỏi tình hình này, chỉ là tay vừa cử động, bả vai lập tức truyền đến cơn đau nhức ê buốt khiến cô bật lên một tiếng rên, ôm lấy vai gục đầu.

Tập tài liệu trong tay Nghiêm Trạch liền rơi xuống, hắn không nói một lời, liền đưa tay Tư Mạn vừa buông thõng kia vòng lên cô hắn, ôm cô nằm dựa vào lồng ngực kia rồi nằm xuống, để cô nằm xấp trên người hắn. Bàn tay to lớn mạnh mẽ như gọng kìm giữ lấy vai cô, tay còn lại nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Một loạt hành vi này nằm ngoài dự liệu của Tư Mạn, có nằm mơ cô cũng chẳng thể ngờ Nghiêm Trạch lại tự nguyện để cô nằm trên người hắn. Nhưng quả thật, nhờ hắn sửa lại dáng nằm, bả vai cô đã bớt đau nhức đi rất nhiều.

“Tôi...” Tư Mạn cọ cọ mặt vào lồng ngực rắn chắc kia, đến mức mùi chất liệu từ áo sơ mi của hắn có thể đi thẳng vào mũi cô. Cô vừa ngẩng đầu lên nhìn hắn, chưa kịp nói qua câu thứ hai đã bị hắn chặn họng.

“Ngủ tiếp đi.” Nói rồi liền ấn đầu cô nằm xuống, tay kia lại cầm tập tài liệu lên đọc, không màng quan tâm hai vị đại nhân đang đỏ mắt bên kia. Bàn tay thoải mái xoa đầu Tư Mạn.

Tư Mạn cứng họng không nói nên lời, cô không biết lý do gì mà trải qua một phát súng, cô lại được ân chuẩn nằm trên người thái tử như thế này. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nằm trên giường thực sự không thoải mái, nhưng nằm trên thân thể to lớn ấm áp này lại vô cùng thoải mái. Cho nên cô nhất quyết tận hưởng, không dám nhiều lời.

Vùi mặt vào cổ hắn, hít hà mùi hương nam tính có một không hai kia, nhúc nhích vài cái tìm tư thế ngủ thoải mái mà đánh một giấc.

Chỉ là cô không tài nào vào được giấc vì lý do...

“Chú...thượng, tôi có thể ăn không?” Tư Mạn ngẩng đầu nhìn Nghiêm Trạch đang chăm chú đọc tài liệu, chẳng biết cô đã bất tỉnh bao lâu, chỉ biết rằng hiện tại cô đói đến vàng mắt rồi.

Nghiêm Trạch ngưng đọc, nhìn về phía Hắc Miêu: “Dọn lên.”

Hắc Miêu vâng một tiếng, chỉ chưa đầy năm phút, một bàn ăn với đầy đủ các chất dinh dưỡng cần thiết được bày lên. Làn khói bốc nghi ngút, mùi hương của thức ăn như muốn xé toạc dạ dày Tư Mạn. Quên cả bả vai bị thương, Tư Mạn như hổ vô trèo xuống khỏi người Nghiêm Trạch mà chạy tới bàn ăn ngồi xuống.

Nhưng cô còn chưa kịp an tọa, liền bị hai cặp mắt xanh lét của một báo một Miêu dọa cho kinh hồn bạt vía:

“Ai cho phép cô ngồi đó.” Hắc Báo quát.

Lúc này Tư Mạn mới để ý, thì ra ghế cô ngồi là ghế thượng của Nghiêm Trạch, người bình thường không có lá gan đụng đến chứ đừng nói ngồi vào. Vậy mà cô dám đặt mông ngồi xuống.

Bất giác cổ rụt xuống, thái dương vã mồ hôi hột, gáy cũng dựng đứng. Tư Mạn len lén quay đầu nhìn về phía Nghiêm Trạch.

Chết tiệt, Nghiêm Trạch rất tàn bạo, lần trước vì cô tiết kiệm chữ ‘vâng’ mà ăn đạn, bây giờ cô đắc tội bất kính như thế này, hắn không phải sẽ giết cô luôn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Hành động bất ngờ (F2)

Nghiêm Trạch tiến về phía Tư Mạn, đôi mắt sắc như lưỡi gươm chiếu đến cô, bàn tay lạnh lẽo bóp lấy cằm cô, lực vừa đủ khiến cô đau nhức.

“Vô phép vô thiên như vậy, là em muốn giành lấy chỗ của tôi?” Giọng nói trầm thấp xuyên thủng qua lá gan nhỏ bé của Tư Mạn, khiến tim cô đập thình thịch vì hoảng sợ.

“Không....anh hiểu lầm rồi, tôi nào có lá gan đó.” Tư Mạn vừa đáp, vừa đứng dậy tính toán rời khỏi chỗ ghế thượng.

Nhưng nào dễ cho Tư Mạn thoát tội nhanh như vậy. Nghiêm Trạch giữ lấy Tư Mạn không cho cô nhúc nhích, ánh mắt lóe lên một tia nộ khí, giọng nói gần như mang hơi thở của bắc cực lạnh lẽo:

“Tôi cho em ngồi, em ngồi được không?”

Tư Mạn cả kinh đến và mồ hôi hột, cô rõ ý tứ trong lời nói của hắn. Cô đã không có đủ phận sự, tốt nhất là không nên đụng đến vị trí của hắn, công việc của hắn, ngay cả ở bên cạnh hắn đã là một chuyện rất khó khăn rồi, bây giờ tôn ti trật tự cô còn không thể làm được, những chuyện khác cần bàn cô không thể làm.

Chỉ một chuyện cô ngồi nhầm chỗ, đã thâm thúy dạy bảo cô như vậy. Mười năm nay Tư Mạn vô tư lộng hành, không ai dạy bảo được cô, càng không bao giờ phục tùng bất cứ ai. Cho nên bây giờ bị một người quyền thế bức người dạy dỗ, quả nhiên có hiệu quả.

Tư Mạn cup mắt hồi lỗi, hơi cúi đầu: “Sẽ không có lần sau.”

Nộ khí trong mắt Nghiêm Trạch tiêu tan, trở về trạng thái mặt liệt không cảm xúc, bước đến ngồi xuống ghế, thuận tay kéo Tư Mạn qua, đặt cô lên đùi hắn.

“Chủ thượng, chuyện này....” Đột nhiên Nghiêm Trạch lại cho phép Tư Mạn ngồi lên đùi như vậy cùng trên ghế thượng, Hắc Miêu đương nhiên nhìn không thuận mắt liền lên tiếng.

“Các chú có ý kiến gì sao?” Nghiêm Trạch không màng quan tâm sắc mặt Hắc Báo, Hắc Miêu. Bình thân ôm eo Tư Mạn đang bạc phơ mặt vì hãi trên đùi hắn, gắp cho cô một miếng rau đặt vào bát.

“Là thuộc hạ nhiều lời.” Hắc Miêu cúi đầu, không nói thêm gì nữa mà cùng Hắc Báo lui ra ngoài.

Nghiêm Trạch để mặc Tư Mạn muốn làm gì làm, chỉ yên lặng cho cô ngồi đó mà tiếp tục lật tài liệu đọc tiếp.

Tư Mạn lọt thỏm trong lòng hắn, chậm rãi múc từng thìa com lên miệng nhai, chỉ là sắc mặt không được tốt. Vì ngồi trên đùi một người đàn ông ăn com, quả thực có chút bất tiện. Người đàn ông lại coi cô như cái bàn, kê tay lên đầu cô mà đọc tài liệu, khiến cô nhai mạnh cũng chẳng dám.

Lâu dần thành quen, lúc Tư Mạn ăn qua bát com thứ hai thì đành mặc kệ Nghiêm Trạch, vờ vập ăn như chết đói. Ăn liên tục không ngừng nghỉ bởi bỏ cho thân thể kiệt quệ của cô.

Chỉ là món ăn trên bàn đủ loại vị kia còn bao gồm vị cay. Cô vừa nuốt trôi món thì vị cay nồng xộc thẳng lên mũi khiến cô ho sặc sụa.

Một ly nước được đưa tới ngay trước mặt cô, Tư Mạn không khách khí đón lấy uống thật nhiều ngụm xua tan đi vị cay kia. Độ nồng của nó khiến cô chảy nước mắt sục xị.

Một bàn tay to lớn từ phía sau vỗ lên đầu cô ba cái, nhẹ nhàng như muốn trấn an cô.

Lúc cô quay đầu, bàn tay Nghiêm Trạch vẫn đặt trên đầu cô, hắn làm việc như bản năng mà không hề bị phân tâm, vẫn chăm chú đọc bản tài liệu dày cộm mà không biết cô đang nhìn hắn, bàn tay liên tục vỗ nhẹ trên đầu cô.

Trong đầu Tư Mạn lóe lên một mảnh ký ức vốn đã phai nhòa, bàn tay luôn dịu dàng vỗ về cô đã chìm vào quên lãng. Loại ký ức cô dùng mọi cách để xóa đi đó lại trở về khiến sắc mặt cô trở nên tối tăm, hoàn toàn khác biệt với một Tư Mạn hiếu động thường ngày.

Trong ký ức kia hiện ra bóng dáng một người, người đó mỉm cười vỗ về cô, luôn chỉ lặp lại một câu nói:

“Xin lỗi em, đã để em phải chờ.”

Giọng nói dịu dàng đó như còn vang vọng trong đầu cô. Là giọng nói đã sớm in hằn trong tâm trí cô không cách nào xóa nhòa.

“Bối Tư Mạn.”

Đương lúc này, giọng nói trầm lạnh vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Tư Mạn. Bây giờ cô mới nhận ra, Nghiêm Trạch đang nhìn cô, sắc mặt hắn không được tốt khiến cô hơi hoảng hốt, cô đã làm gì sai?

“Người của tôi từ lúc nào trở nên yếu đuối như vậy?” Nghiêm Trạch lạnh lẽo nhìn cô, vẻ uy hiếp dọa cho Tư Mạn cứng đờ mặt.

Cô yếu đuối khi nào chứ?

Bỗng nhưng Tư Mạn cảm thấy trên má ươn ướt, đưa tay quạt mặt, cô mới phát hiện ra nước mắt rơi từ khi nào.

Tư Mạn quả thật muốn đập đầu.

Chết tiệt, sao cô lại để hắn nhìn thấy cô khóc chứ.

“Tại tôi ăn cay không được, xộc lên mũi làm cay mắt đấy chứ.” Tư Mạn quay đầu, cổ lau thật xanh hơi nước còn đọng trên mi mắt.

Nhưng nào để cho cô thoát, Nghiêm Trạch lại nắm lấy cằm cô, kéo mạnh ép cô đối diện với hắn, hơi thở nam tính gần kề gương mặt cô, khiến cô dần quen với mọi cử chỉ hành vi, kể cả mùi hương của hắn vẫn vít trong từng hơi thở của cô.

“Đừng để tôi nhìn thấy một giọt nước mắt nào của em, bất kể với lý do gì.”

Nghiêm Trạch vốn rất ghét đàn bà, càng chừa ghét nước mắt của họ, cho nên đây không phải câu nói đơn thuần mà là lời cảnh cáo.

Tư Mạn biết rõ điều này, lập tức nuốt khan hai cái mà gật đầu cứu lấy số mạng mình. Chính cô cũng không rõ, mỗi lần nhớ đến chuyện cũ, nước mắt đều tự động rơi. Bây giờ cô đã có thân phận khác, đành học cách kiềm chế cảm xúc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Sự chờ đợi

Một tháng dưỡng thương của Tư Mạn giống như chìm trong lòng sắt, cá trong chậu nước. Tuy rằng là bệnh nhân nhưng lại không chút được ưu tiên, mà ngược lại bị quản thúc giờ giấc. Mỗi bước chân đều không thoát khỏi tầm mắt đám người Nghiêm gia.

Người Nghiêm gia nâng tầm quan trọng của cô gái họ Bối này lên là vì mỗi ngày, cứ đúng giờ là Nghiêm chủ thượng sẽ xuất hiện tại phòng bệnh của cô, ôm cô xem tài liệu, bồi cô ăn và rồi đi. Quanh đi quẩn lại chỉ có từng đây việc, cho dù bận rộn cỡ nào, Nghiêm Trạch cũng dành thời gian đến xem xét tình hình Tư Mạn.

Việc Nghiêm Trạch đột ngột chiều có một người phụ nữ như vậy, đương nhiên sẽ khiến cho đám người Nghiêm gia trở nên nhanh nhạy. Xem xét cần thiết phải thật sát xao chăm sóc người phụ nữ này bởi trước nay Nghiêm Trạch chưa từng chiều có bất cứ ai. Nói người phụ nữ này quan trọng thì cũng chẳng ngoa chút nào.

Chỉ là một tuần nay Nghiêm Trạch không ở thủ phủ mà rời đến Đông Nam Á giải quyết công chuyện, không còn xuất hiện bên cạnh Tư Mạn mỗi ngày, cho nên việc xem xét tình hình, chiều có ăn ở đi lại của cô đều đặt trên vai đám người Nghiêm gia.

Trong thủ phủ phần đông là đàn ông này, chỉ có một vài lao công là phụ nữ lớn tuổi ra, thì Tư Mạn là người phụ nữ duy nhất được ngồi vào vị trí ngay dưới chân Nghiêm Trạch, tuy rằng chưa có một danh phận cụ thể, nhưng người Nghiêm gia đã hoàn toàn đưa cô vào hàng ‘đại nhân’. Nghiêm nhiên cho cô hưởng các đặc ân của người có quyền hành trong Nghiêm gia.

Về phía Tư Mạn, vết thương trên vai đã khỏi hẳn sau bàn tay chăm sóc tận tình của Hắc Miêu thần y và sự giám sát của Nghiêm Trạch. Cô không khỏi thấy thần kỳ, Hắc Miêu quả như lời đồn.

Chỉ có điều, những ngày cô dưỡng thương đều gặp bộ mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch, khiến cô cứ đến giờ hán chuẩn bị đến, đều mất rất nhiều thời gian gồng mình lên chiến đấu với ngao khí của hắn. Nhưng mỗi lúc hán bế cô vào lòng nằm trên giường đọc tài liệu, không có sát khí, không có bất kỳ sự uy hiếp nào. Cô lại như một con mèo nhỏ, ôm lấy thân thể cường tráng ngủ ngon lành.

Đến lúc không thấy hán đến nữa, nghe đâu Nghiêm Trạch đã đến Đông Nam Á, Tư Mạn ban đầu còn mừng không kể xiết. Có thể thoải mái cho người mang thật nhiều chocolate, thích ăn lúc nào ăn, thích ngủ lúc nào ngủ. Làm bà hoàng trong thủ phủ này. Ngay cả quản gia Sam cũng bị cô xoay như chong chóng.

Được vài ngày tự do, Tư Mạn lại chẳng thể nào an giấc. Cứ đặt lưng xuống lại đưa tay tìm thân thể nào đó nhưng chỉ là không khí. Không có mùi hương nam tính kia, lồng ngực vạm vỡ đó cô không tài nào vào giấc được. Mỗi ngày đều ngóng về phía cổng. Vết thương đã lành, có thể hoạt bát như thường ngày nhưng việc duy nhất Tư Mạn làm là chờ đợi.

Chỉ là cô không bao giờ công nhận là cô chờ đợi điều gì.

Cho đến hôm nay nghe nói Nghiêm Trạch sẽ về, ngay từ sáng sớm, Tư Mạn đã thức dậy, tươm tất nằm trên giường. Mắt dán vào cửa phòng, như chờ một bóng dáng xuất hiện.

Nhưng rõ ràng nghe thấy tiếng xe, lại không thấy Nghiêm Trạch xuất hiện. Tư Mạn dần mất hết kiên nhẫn, trực tiếp đẩy cửa ra ngoài, đi về phía tòa thành thứ nhất tìm hắn.

“Bối tiểu thư vội như vậy? Có phải là muốn gặp chủ thượng đến hết kiên nhẫn rồi?” Quản gia Sam vừa thấy Tư Mạn xuất hiện đã lên tiếng, vẫn ngôn xưng lịch sự nhưng không dấu vẻ châm chọc.

Cô nam quả nữ ngày ngày ôm ôm ấp ấp, sao ông có thể coi như không biết gì được đây?

“Tôi có việc cần báo cáo. Ông đừng nhiều lời.” Tư Mạn như bị chọc đúng tim đen, liền cau gắt phản kháng. Cô muốn gặp hán hỏi nào chứ, nghe nói bên Đông Nam Á có rất nhiều công việc thú vị, cô chỉ muốn hỏi hán xem có vụ gì không thôi.

“Vâng vâng, việc báo cáo cần được ưu tiên, nhưng mà....” Sam vừa cười vừa nói: “Lần này phải để tiểu thư thất vọng rồi.”

Mày Tư Mạn thoáng nhú lại: “Có chuyện gì sao?”

“Kỳ thực hôm nay chủ thượng vẫn chưa về.” Sam đáp, lại đưa mắt quan sát về mặt Tư Mạn, quyết tâm không bỏ sót một chút biểu cảm nào trên gương mặt cô.

Thế nhưng Sam đã lầm, Tư Mạn một chút bất ngờ cũng không có, thất vọng lại càng không, cứ như rằng cô thật sự không chờ đợi Nghiêm Trạch. Về bình thân quá mức này khiến Sam có chút nghi ngờ.

Lúc Tư Mạn tính toán quay về lại phòng thì Sam lần nữa cất giọng:

“Tuy rằng chủ thượng chưa về, nhưng lại giao phó người về đây chỉ để làm một việc.”

“Còn có việc gì ở đây nữa sao?” Tư Mạn tò mò quay đầu. Hắc Báo, Hắc Miêu đã đi theo Nghiêm Trạch, ở thủ phủ này còn việc gì cần giao phó cho ai nữa đây?

“Vâng, đây là lệnh khẩn cấp.” Sam nhẹ nhàng cười: “Đón Bối tiểu thư sang Brazin.”

Lần này sắc mặt Tư Mạn lập tức có sự thay đổi, thoáng chút bất ngờ: “Tại sao lại là Brazin?”

Rõ ràng Nghiêm Trạch đang ở Đông Nam Á, lại điều cô một mình tới Brazin làm cái gì?

Sam bước vài bước đến gần Tư Mạn, trong ánh mắt không che dấu vẻ thú vị khi nhìn Tư Mạn, cứ như rằng cô là chìa khóa của mọi việc, khiến ông không khỏi vui vẻ:

“Thông tin chủ thượng ở Đông Nam Á, chỉ là để đánh lừa gián điệp, kỳ thực ngài vẫn luôn ở Brazin. Người bên ngoài là do chủ thượng điều về đón tiểu thư. Đến lúc đưa tiểu thư ra quân rồi.”

Tư Mạn ồ lên một tiếng, mắt ba giây suy nghĩ. Cô lập tức xải bước về phía cửa, không quan tâm đám người Nghiêm gia kín cận cúi chào cô mà bước thẳng lên xe yêu cầu xuất phát. Không hề nhìn thấy vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Sam đứng nhìn chiếc xe rời đi.

“Khẩn trương quá mức như vậy, còn chối là không phải. Người trẻ thật tình....Ha ha.”

Rio de Janeiro là một thành phố nằm ở phía Nam Brazin. Vừa là thành phố được xếp vào nhóm đô thị lớn trên thế giới cũng đồng thời là thành phố bạo động với tỷ lệ tội phạm cao, thế nhưng vẻ đẹp tự nhiên của nơi đây lại thu hút không ít du khách tứ phương.

Lăn trong dòng xe tắc nghẽn, Tư Mạn quan sát thành phố một vòng liền được đưa đến một tòa thành nằm ở ngay trung tâm thành phố.

Nơi đây như một tòa thành cổ hùng vĩ nằm tọa lạc giữa thành thị hiện đại. Thiết kế cổ đại với những lát xi măng vừa này khiến người ta liên tưởng đến những thành trì thời Napoleon.

Nơi đây dường như thu hút rất nhiều quạ, phía tầng cao nhất, từng đàn quạ bay vòng vòng như thể tòa thành này là một thây xác bị xẻ thịt, tiếng kêu của nó và hình ảnh kia như kích động tâm trí chúng nhân tưởng tượng những câu chuyện về tòa thành này.

Tuy rằng hiếu kỳ, nhưng không ai có thể bước chân vào nơi đây. Ngay từ bên ngoài cổng đã được canh gác cẩn mật, một con ruồi cũng khó lọt. Tư Mạn ngồi trên xe nhìn ra, trong lòng bất giác nổi lên một cảm giác bất an khó tả.

Chiếc xe của cô được phép vào cửa, tiến thẳng vào bên trong tòa thành. Càng vào sâu, tiếng kêu của đàn quạ như lạc dần, không còn văng vẳng bên tai mà cứ như hề không tồn tại. Dường như chiếc xe đang lạc vào một thế giới khác, cách xa với phần hoa thị thành ngoài kia.

Thật kỳ lạ là tòa thành rộng như vậy, nhưng ngoài những người gác cổng ra, bên trong ngay cả một bóng người cũng không thấy, chỉ thấy không khí lạnh lẽo bao trùm. Từng hàng cây cổ thụ ợp bóng phủ kín mọi ngã đường, những khóm hoa chỉ độc nhất một màu trắng đung đưa trong khu vườn không chút ánh nắng.

Phía trên tòa thành, ô cửa sổ với loại gỗ mục đóng kín không chút kẽ hở. Tiếng gió xào xạc, thổi bay từng đám lá khô. Sự rộng lớn của nơi đây như hút hết sinh khí của loài người. Dường như chiếc xe của cô là sự sống duy nhất.

Nỗi bất an ngày càng lấn át tâm trí cô, ngay cả tài xế lái xe cho cô cũng cảm thấy không ổn, tay lái có chút run rẩy.

Dừng lại trước một cánh cổng khác. Tư Mạn bước xuống xe, ngay khi cô vừa đặt chân xuống, một mùi hương kỳ lạ liền xộc thẳng vào mũi cô, khiến cô ho khan không ngừng.

Tài xế bước xuống xe, hơi cúi đầu kín cẩn nói: “Chủ thượng có dặn, Bối tiểu thư phải tự tìm đường đến Red one, ngài đang ở đó đợi tiểu thư.”

“Red one?” Tư Mạn nhíu mày: “Đó là gì?”

Tài xế bình tĩnh lắc đầu, hần chỉ theo lời dặn mà truyền đạt, dường như cái gì cũng không biết. Xem như xong việc, tài xế không nói thêm lời nào lập tức lên xe rời đi. Chỉ để lại Tư Mạn một mình bên trong tòa thành rộng lớn không chút sinh khí, ngay cả bầu trời cũng đen đặc như thế này.

Tìm Tư Mạn đập nhanh hơn một nhịp, nói không sợ thì là nói dối. Cô vốn không sợ người, nhưng những chuyện ma quỷ không thể dùng tay chân hạ sát kia đặc biệt dọa được cô. Lúc này Nghiêm Trạch lại muốn cô tìm đến Red one gì gì đó, đây là muốn thử thách cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Màn thách thức

Cảm giác như bị bỏ rơi tại đảo hoang, Tư Mạn có chút bất an nhưng vẫn cố giữ trấn tĩnh, để mặc cho cơn gió lạnh buốt thỉnh thoảng tạt ngang khiến cô rung mình. Mỗi đợt gió đều đưa cành cây tiêu điều là mỗi lần trong cô dấy lên thứ bóng đen đáng sợ.

Cẩn thận bước về phía cửa chính của tòa thành, nơi cánh cổng được làm bằng gỗ cao đến vài thước đóng kín mít, xung quanh là từng đợt cây trường xuân được kết với nhau rũ xuống, tạo một cảnh quang cổ kính, khác xa với xã hội hiện đại náo nhiệt ngoài kia.

Hít một hơi thật sâu, Tư Mạn nhẹ nhàng đẩy cửa. Cánh cửa vừa hé lộ rõ một mảng đen kịt và bầu không khí lạnh lẽo. Như cảm nhận được có gì đó không ổn. Bàn tay đẩy cửa của cô khựng lại, vội vàng cúi đầu xuống.

“Vụt.”

Một thứ gì đó dài và sắc nhọn phóng về phía cô. Nhanh như một tia chớp, dường như muốn xé toạc mọi thứ mà lao tới. Thế nhưng Tư Mạn đã lường trước một bước này mà né được. Vật kia vô định bay giữa không trung rồi cắm vào cành cây phía trước.

Mây Tư Mạn thoáng nhú lại. Trong lòng cô không còn bất an mà dấy lên tia nghi ngờ.

Lý nào Nghiêm Trạch lại muốn hại cô bằng cách này? Nếu cô không vì cảnh giác mà tránh được ám khí kia, có phải sớm đã hồn lìa khỏi xác rồi.

Tuy rằng nghi ngờ, nhưng cô chẳng thể nghĩ người của Nghiêm gia lại có lá gan trái lời Nghiêm Trạch mà đưa cô tới đây. Có lẽ Nghiêm Trạch muốn thử sức cô, với tính cách của hắn, nếu cô không vượt qua được thì lại trở thành đồ bỏ đi, chết cũng đáng.

Có lẽ vậy.

Nghĩ xong ánh mắt Tư Mạn có chút buồn bã, nhưng chỉ ba giây, cô liền lấy lại bình tĩnh, chính thức đặt chân vào bên trong tòa thành kia. Khi cô bước vào, chỉ thấy một căn phòng rộng lớn với trần nhà cao, những họa tiết tinh xảo được khắc trên tường và loại đèn chùm cổ kính không còn khả năng phát sáng nằm chỏng chơ ở trên đỉnh.

Chút ánh sáng bên ngoài khe rọi vào, chiếu lên một bức tranh to lớn nằm ngay chính giữa căn phòng. Trên bức tranh được họa bằng nét than cổ, vẽ một cách sơ xài nhưng lại rất dễ nhìn ra nội dung. Đó đơn giản là một bản đồ, và nó chính là bản đồ của tòa thành này.

Tư Mạn đảo mắt một lượt, không khó để nhìn thấy chấm đỏ duy nhất trên bản đồ nằm ở phía tây tòa thành. Không có chú thích, không một ký tự nhưng nếu cô đoán không nhầm. Chấm đỏ đó chính là ‘Red one’

Như tìm được mục tiêu, Tư Mạn không chút do dự đi theo hướng bản đồ để tìm đến nơi đó. Tiếng đế giày của cô ‘lộp cộp’ trên nền nhà, mang theo âm thanh vang vọng khắp tòa thành quý giá này.

Nỗi sợ hãi dường như đã biến mất. Kể từ lúc nhận được ám khí, Tư Mạn như biến thành một người khác. Bình tĩnh đến đáng sợ, mỗi bước đi của cô đều mạnh mẽ hết như một chiến binh nhưng cũng cẩn thận và lường trước mọi tình huống. Cô bây giờ hết như Tư Mạn của mười năm trước, những ngày khổ đầy bị huấn luyện ở tổ chức gián điệp. Chỉ hai năm ngắn ngủi đã biến một đứa trẻ chỉ biết ăn ngủ như cô trở thành một đứa trẻ găm nhăm nỗi sợ hãi và ra tay tàn nhẫn hơn bất cứ ai. Năm đó nếu không có Hiểu Khiên, có lẽ cô vẫn còn lạc lối đến tận bây giờ.

Rũ bỏ mọi ký ức năm xưa. Tư Mạn bước vào một căn phòng khác, nhỏ hẹp, không có bất kỳ họa tiết trang trí hay đồ vật gì. Độ hẹp của căn phòng này khiến Tư Mạn bất giác trở về trạng thái phòng thủ.

“Vèo!!!”

Một bóng đen từ phía xa lao như bay đến Tư Mạn. Phản ứng nhanh nhất của cô là né, nhưng sàn nhà trơn đến kỳ lạ, một cú né này của cô lại khiến cô trượt dài về phía trước mà không cách nào dừng lại, không có vật gì để bám. Đương lúc lao như vô định về phía trước, Tư Mạn nhìn thấy một hồ đen đang chực chờ cô, vừa quay đầu cô liền nhìn thấy một bóng người cao gầy ở đằng sau, chính là kẻ đã tấn công khiến cô trượt dài.

Thì ra đây là một cái bẫy.

Ngay lúc cô chỉ còn cách hồ đen một mét, Tư Mạn lập tức dùng lực đẩy hông bật ngược về phía sau, xoạc chân, lựa thế hẹp của căn phòng và cú xoạc chân về hai bức tường tạo một lực bám an toàn.

Kẻ tấn công cô lần nữa tập kích, hướng chân đang bám tường của cô mà lao vút đến. Lúc này Tư Mạn mới nhìn rõ, kẻ kia có thể chạy trên sàn nhà mà không bị trơn trượt, có lẽ đế giày của hắn có độ bám an toàn, đây chính là lợi thế của hắn.

“Khốn kiếp!!!”

Tư Mạn bực bội gầm lên, bàn tay lần mò chiếc đồng hồ trên tay nhấn một nút. Sợi dây cước mỏng dài lập tức bung ra hướng thẳng về phía kẻ tấn công quấn lấy thân hắn. Tào đã cho cô bám lấy mà bật về phía hắn như tìm một chỗ bám an toàn.

Quá bất ngờ, kẻ tấn công liền vung một đòn về phía Tư Mạn, hòng ngăn cản ý định bám lấy hắn của cô, thế nhưng thay vì tiếp đòn, Tư Mạn lại lao vút về phía sau hắn, kéo căng sợi cước kia vòng qua cánh tay đang vung đòn của hắn. Sợi cước mỏng nhẹ kèm theo bóng tối tịch mịch dễ dàng khiến kẻ tấn công không thể nhìn thấy mà dùng thế thuật quay ngược lại tấn công cô.

Chỉ là kẻ tấn công không biết, người càng động thủ dây càng rối. Tư Mạn vừa đạp trên người kẻ tấn công vừa thủ thế tấn công vài đòn để tên kia đáp trả là sợi cước của cô đã thuận lợi trôi chặt hắn.

“Soạt.”

Một lần kéo căng dây, sợi cước vô hình kia lập tức trôi kẻ tấn công lại như kén tằm, khiến hắn chỉ kịp hự lên một tiếng rồi bất lực ngồi thụp xuống.

Tư Mạn thành công xử trí được tên này, liền bám lấy hắn để không bị trượt vào hố đen, nhỏ giọng:

“Dưới hố đen đó là cái gì?”

Kẻ tấn công che mặt kín mít kia không đáp, chỉ có ánh mắt lạnh lùng nhìn cô bất phục.

Tư Mạn nhìn thấy tác phong này, liền biết là tác phong Nghiêm gia huấn luyện người. Rất kín miệng, rất có quy cách.

Hắn không nói, cô cũng chẳng ép, chỉ bình thản lấy đi đôi giày bám tường của hắn mà mang vào, rồi lại thuận tay để hắn trượt dài trên nền nhà về phía hố đen.

“Cảm ơn đã mất công đón tiếp.” Tư Mạn vẫy tay với kẻ tấn công vẫn không chút sợ hãi kia đang dần dần rơi xuống.

Lúc cô quay đầu bỏ đi, không hề nhìn thấy ánh mắt của kẻ tấn công dõi theo cô.

Rất thỏa mãn.

Mang giày bám tường, dễ dàng bước qua từng căn phòng có sàn nhà trơn trượt. Những tường căn phòng trơn trượt kia là quá đủ. Thế nhưng thử thách còn chưa dừng lại.

Tư Mạn lần lượt bước đến nhiều căn phòng khác nhau, mỗi căn phòng không chỉ đơn giản theo nghĩa đen của nó, ở mỗi nơi đều có một cạm bẫy nhất định.

Diễn hình như ở căn phòng số ba, ở đây là một căn phòng nhỏ nhưng có rất nhiều bức tường cao, đủ để che khuất tầm nhìn xung quanh, và nhiều bức tường nghiêng ngã hiển nhiên sẽ tạo thành một căn phòng mê cung nhỏ hẹp, thách thức kẻ lạc lối tìm được lối ra.

Tư Mạn bình thản đi soi xét một vòng lại trở về vị trí cũ, cứ như vậy đến ba lần, dường như đã tìm đường đủ. Tư Mạn mới ngồi yên một chỗ, dùng một thanh sỏi vẽ lại những con đường mà cô đi qua. Quả nhiên sau khi vẽ lại liền tìm thấy lối ra.

Chỉ là ngay thời điểm Tư Mạn biết cách thoát thì tường đột ngột di chuyển, như chức chờ muốn khép lại. Lúc này Tư Mạn mới rõ, từ thời điểm cô bước vào, căn phòng này ấn định cho cô một thời gian cụ thể để tìm lối thoát, nếu không nó sẽ từ từ khép lại và kẹt chết cô.

Không chờ đợi thêm một phút giây nào. Tư Mạn đành dùng hết tốc lực phóng về phía trước, ghi nhớ đoạn đường cô vẽ lại mà chạy. Cô càng chạy đường phía trước càng nhỏ hẹp, hai bờ tường gần như một cánh cửa, khép lại dần cơ hội sống sót của cô.

Mồ hôi vì mệt và vì căng thẳng chảy trên thái dương Tư Mạn, cô dùng hết khả năng diễn kinh của mình chạy thật nhanh về phía trước. Ngay giây phút này Tư Mạn bỗng nhiên cảm hận Nghiêm Trạch, thà rằng hắn một phát súng giết chết cô, còn hơn để cô chết không toàn thây ở nơi này. Quả thực độc ác.

Hơi thở càng ngày càng gấp gáp, bờ tường đã có thể đụng vào hai bờ vai Tư Mạn, cô vẫn dốc hết sức lực, lách người mà vùng chạy. Bỗng nhiên phía trước lóe lên một ánh sáng, thứ ánh sáng đơn độc lách qua cửa mà chiếu về phía cô, như cứu rỗi cuộc đời cô.

Tư Mạn biết đây chính là con đường cuối cùng, cô không chạy mà dùng hết lực đẩy bật nhảy về phía trước.

Ầm!! Ầm!!!

Tiếng những bức tường phía đằng sau khép chặt vào nhau vang lên như thôi thúc Tư Mạn, nửa thân của cô như lực bật nhảy đã thoát ra ngoài, bờ tường cuối cùng chỉ còn hơn hai gang tay đang từ từ kẹp lấy phần chân của cô.

Tư Mạn đành chống tay xuống, dùng móng cào trên mặt đất phía trước tạo độ bám kịp thời rút chân ra.

Ầm!!!

Bức tường cuối cùng đóng lại, khép chặt cả căn phòng mà lúc này Tư Mạn còn lưu lạc kia.

Cô ngồi thụp xuống, cổ họng khô khốc, thở không ra hơi nhìn những bức tường đã khép chặt kia. Nếu cô không thể thoát được, chỉ e giờ phút này đã...

Tư Mạn đắm mạnh xuống sàn. Không nhìn được mà găm lên:

“Nghiêm Trạch khôn kiếp!!!”

Bỗng nhiên lúc này đồng hồ của cô vang lên tiếng ‘tít tít’

Là có người đang liên lạc với cô.

Ánh mắt Tư Mạn liền sáng lên, đồng hồ này ngoài Hiểu Khiên ra, cô không kết nối với bất cứ ai. Cho nên Hiểu Khiên là đang gọi cô.

Tư Mạn vội vã nhấn nút nhận, thể nhưng từ đồng hồ không phát ra tiếng nói nhẹ nhàng của Hiểu Khiên mà là một giọng nói trầm thấp của đàn ông.

“Em đang ở đâu?”

Tư Mạn kinh ngạc, đây không phải là giọng của Nghiêm Trạch sao?

“Anh đưa tôi tới cái tòa thành quái quỷ này rồi thử thách tôi, còn hỏi tôi ở đâu, tính đùa tôi chắc ngài chủ thượng?” Lúc này quả thực giận dữ, Tư Mạn không còn quan tâm lễ giáo thường ngày mà trực tiếp trách móc Nghiêm Trạch.

Bên kia im lặng một hồi, sự im lặng này khiến cho Tư Mạn bất an. Nhưng chỉ chốc sau Nghiêm Trạch lại cất tiếng, trong giọng nói không dấu nộ khí bức người:

“Em nghe cho kỹ, phải lập tức rời khỏi đó. Không được vào sâu bên trong. Em càng đi sâu, tôi càng không cách nào cứu được em.”

Lúc này tim Tư Mạn nhất thời đập mạnh, ánh mắt bỗng trở nên hoang mang: “Nói như vậy, không phải anh đang thử thách tôi?”

Bên đầu dây kia bỗng nổi lên sát khí, Tư Mạn dễ dàng cảm nhận được, Nghiêm Trạch đang nổi giận:

“Ồ yên đấy cho tôi!”

Đầu dây ngắt liên lạc, như rất khẩn trương khiến Tư Mạn cảm giác chùn xuống. Cô vô lực nhìn xung quanh căn phòng tối tăm kia.

Là ai đưa cô đến đây? Rốt cuộc là kẻ nào?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Kẻ nấp trong bóng tối

Thay vì ngồi một chỗ phán đoán trong hoang mang, Tư Mạn lựa chọn tìm đường rời khỏi tòa thành. Cô không muốn trở thành món đồ chơi cho kẻ khác tiêu khiển, nhất là kẻ nấp trong bóng tối kia.

Thế nhưng con đường đi ngược trở về bị chặn bởi căn phòng mê cung đã bị khép chặt kia, hoàn toàn không có ý định mở ra. Cho nên chỉ có một con đường tiến tới căn phòng tiếp theo, ngoài ra không còn bất kỳ con đường nào khác.

Từ trước đến nay, chuyện sinh tử của Tư Mạn vốn nằm trong tay cô, đều do tự liệu mình sắp xếp, không chờ ai ứng cứu, không để ai chi phối. Cô không yếu đuối như vậy.

Nghĩ là làm, cô không chút do dự bước tiếp, đẩy cửa bước vào căn phòng tiếp theo.

Khi cô vừa đẩy cửa, mùi hương nồng nặc cô ngửi thấy lúc ở bên ngoài xộc thẳng vào mũi cô, khiến cô ho sặc sụa. Mùi vị nồng nhưng không thối, mà gây cho cổ họng cảm giác khô rất khó chịu.

Lúc Tư Mạn điều hòa được nhịp thở, mới nhìn thấy bên trong căn phòng rộng lớn tràn ngập một loài hoa màu tím, mỗi đóa hoa đều nở rộ, cánh hoa lớn

ngả về một hướng. Lá cây và rễ quấn lấy nhau, tạo nên một cảnh tượng như lạc giữa vườn hoa. Chỉ là mùi hương kỳ lạ của nó thật khó để Tư Mạn tiếp nhận.

Đảo mắt một vòng, không thấy có bất cứ thứ nguy hiểm nào ngoài hoa. Tư Mạn mới dành mọi sự nghi ngờ cho loài hoa kia, có thể nó là hoa ăn thịt hoặc có độc tố khi chạm vào. Cũng có thể....

Độc tố của nó nằm trong mùi hương.

Nghĩ đến đây Tư Mạn lập tức nín thở bịt chặt mũi lùi lại phía sau, tính toán rời khỏi căn phòng kia. Nhưng cô vừa bước được hai bước, cánh cửa như có ma lực lập tức đóng sầm lại, khóa chặt lối thoát duy nhất của cô.

Chết tiệt.

Tư Mạn chửi thề, cô quay đầu, tay vẫn cẩn thận bịt chặt mũi, mắt đảo tứ phía. Không khách khí lớn giọng:

“Già trẻ lớn bé đều không thoát khỏi hai chữ quân tử, mà quân tử đặc biệt không chơi trò đâm lén sau lưng. Đã có gan đưa tôi tới đây, sao lại không chịu xuất hiện?”

Tư Mạn biết cô đang bị theo dõi, nếu không kẻ kia nào kịp thời khóa cửa trước khi cô chạy thoát như vậy.

Lời Tư Mạn vừa dứt, căn phòng yên ắng lập tức có động tĩnh.

Bộp bộp bộp.

Tiếng động như tiếng vỗ tay vang lên bên tai Tư Mạn, nó không phải âm thanh trực tiếp, mà là âm thanh phát qua hệ thống âm thanh. Như vậy chứng tỏ kẻ kia đang ở một nơi khác.

Theo trí nhớ của Tư Mạn, chỉ cần qua được căn phòng này có thể đi đến Red one. Nếu kẻ kia quả thực đang ở đó chờ cô, thì hẳn đích thị chỉ ở ngay sau cánh cửa thoát khỏi căn phòng này.

“Nghiêm Trạch quả có mắt nhìn, đi được đến đây vẫn an toàn không xảy xước. Khá lắm, khá lắm. Ha ha.” Giọng nói trầm khàn của một người đàn ông vang vọng khắp căn phòng, ngữ khí cao ngạo, âm vực cao đủ biết đây là một nhân vật không tầm thường.

Mày Tư Mạn thoáng nhủ lại: “Ông là ai? Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

“Muốn biết ta là ai?” Giọng nói kia lần nữa cất lên, thanh âm trầm trầm, chậm rãi nhưng lại chứa một loại sát khí đáng sợ ẩn sâu bên trong, khiến cho kẻ khác nghe giọng thôi đã đủ thấy ớn lạnh:

“Chỉ cần qua được căn phòng này, cô sẽ biết ngay thôi.”

Nghe vậy, Tư Mạn càng trở nên cảnh giác với đám hoa đua sắc kia. Dựa theo giọng điệu kia, có lẽ rằng căn phòng này chính là khó vượt qua nhất. Nhưng ngay cả nguy hiểm cô cũng không tìm thấy, đứng này giờ hít không ít mùi hương cũng không thấy độc tố gì. Nếu chỉ đơn giản bước qua đám hoa này mà mở cánh cửa phía trước ra thì càng phi lý hơn.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào?

“Nào, cô gái. Cô sợ hãi điều gì mà không dám đến đây?” Giọng nói kia khiêu khích Tư Mạn. Đứng trong bóng tối, nắm mọi con đường tẩu thoát, kẻ kia thực dễ dạn người.

“Ông có biết trước khi vào đây, tôi đã nhìn thấy thứ gì không?” Đột nhiên Tư Mạn lên tiếng, vẫn đứng im một chỗ không di chuyển, cô đang từ từ nhìn ra được vấn đề trong căn phòng này.

“Thứ gì?” Im lặng một chút, giọng nói kia mới vang lên lần nữa. Có lẽ không dấu được nghi hoặc.

“Xác chết.” Tư Mạn bình thản đáp: “Qua kêu người chết, tôi thấy rất nhiều qua, chứng tỏ ở đây có rất nhiều xác chết. Nếu tôi đoán không nhầm những người đó hoặc không né được âm khí, hoặc bị rơi vào hố đen, hoặc bị tường kẹp chết, hoặc....” Giọng nói của Tư Mạn lúc này trở nên lạnh băng.

“Chết vì ngộ độc hương.”

Không phải là mùi hương kia không chứa độc, mà có thể hương hoa kia đợi cô di chuyển mới phát tác. Tư Mạn sớm đã nhận ra điều này, cô bình tĩnh nói:

“Có một loại độc đi qua đường hô hấp, ăn sâu vào cơ thể. Chỉ khi cơ thể có các động tác đẩy mạnh sự co bóp của nhịp tim, độc tố sẽ xâm nhập và phát tác. Loại độc tố này có tên gọi XPE. Là độc tố hóa học được cấy vào một loài hoa đặc biệt. Đây là công thức chế tạo duy nhất của gia tộc họ Kỳ, thế nhưng mười năm trước đã bị một gia tộc khác lấy đi. Bây giờ chỉ cần tôi chạy hai bước, độc tố sẽ lập tức phát tác, tôi nói có đúng không quý ngài.”

Bên kia bỗng nhiên bật lên một tiếng cười, chỉ là đây không phải tiếng cười vui, mà là tiếng cười như đe dọa:

“Cô nắm rõ độc tố này như vậy, chắc là có thâm tình không nhỏ với Kỳ gia, vậy mà vẫn để bản thân dấn vào. Không biết là cô bất cẩn hay là cố tình đây?”

Tư Mạn nghe vậy không khỏi bất mãn. Chuyện của mười năm trước cô làm đủ mọi cách mới quên được. Gần đây gặp lại Kỳ Thế Phàm, tuy không nhớ ra đã trải qua những gì với hắn, nhưng cô biết lúc đó có qua lại với nhà họ Kỳ. Vài năm trước làm gián điệp, cũng nắm được thông tin có một gia tộc khác trắng trợn cướp lấy con át chủ bài của Kỳ gia, cho nên cô mới biết chuyện này. Bây giờ chỉ trách cô quá bất cẩn mà thôi.

“Ông muốn tôi vượt qua dù biết chỉ cần tôi đi chuyên sẽ phát độc mà chết. Chỉ bằng mở cánh cửa kia, để tôi nhìn thấy dung nhan của ông trước khi ra đi. Cõi như chết được nhắm mắt.”

Tư Mạn vừa nói, vừa nhẹ nhàng bước chân, mỗi bước chân nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hết sức, cứ như lướt đi trên không trung. Cô đương nhiên không thể để bản thân chết ở nơi khi ho cô gáy này. Đạo này không ít lần cô trong tình trạng gần cân treo sợi tóc, cho nên lúc này cũng không chút sợ sệt, chỉ cố gắng điều chỉnh tâm lý bình tĩnh, cho cơ thể hoạt động bình thường không để tìm đập quá nhanh mà phát độc.

Lúc Tư Mạn bước đến giữa căn phòng, chỉ còn cách vị trí cánh cửa năm mét, thì cửa kia liền mở ra.

Ánh sáng mặt trời như tia lửa chiếu xuống, rọi thẳng vào căn phòng cô đang đứng. Có lẽ vì tòa thành tối mịt này thử thách cô, không cho cô cơ hội tiếp xúc với mặt trời, cho nên khi mặt trời chiếu đến, phản ứng của cô là nheo mắt một lúc mới có thể nhìn ra.

Ngay tại vị trí trung tâm của căn phòng mang tên ‘Red one’, một người đàn ông cao lớn, âu phục màu xám, mái tóc ngả bạc được chải chuốt cẩn thận ngồi trên bàn lớn. Bàn tay thon dài nhưng không dấu nếp nhăn đặt trên bàn. Khuôn mặt lạnh lùng với đôi mắt thâm sâu khó lường, những nếp nhăn ẩn hiện sau đuôi mắt nhưng không thể che dấu một vẻ điển trai của người đàn ông tứ tuần kia. Sát khí lộ lộ, một sự nguy hiểm ẩn dật trong con người kia như một loại khí chất thuần túy.

Miệng Tư Mạn há hốc kinh ngạc.

Cô biết người này.

Ông ta chính là chủ nhân đời thứ ba của Nghiêm gia, người đã nhường ghế chủ thượng cho Nghiêm Trạch, cũng chính là cha ruột của hắn. Người chỉ cần nhắc đến tên thôi cũng đủ khiến giới hắc bang lao đao, là người tàn nhẫn bất chấp thủ đoạn.

Nghiêm đại lão gia - Nghiêm Giác Siêu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Phá vỡ

Khoảnh khắc chạm mặt người có vị thế, nguy hiểm kia. Tư Mạn lại không hề sợ hãi, chỉ có khí tức ngọt ngào khiến cô cảm thấy không được tốt.

Người đàn ông này khiến cô cảm thấy bất an hơn là sợ hãi.

Nhưng lúc này mặc cho bất an, cô vẫn giữ cho tâm tĩnh, tuyệt đối không được để mạch có nửa phần giao động trước khi ra được khỏi đây.

Tư Mạn hít một hơi, bình thần nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Giác Siêu mà nói:

"Không biết tại sao Nghiêm lão gia lại có hứng với một kẻ vô công đòi nghề như tôi, mất công bày ra nhiều thế trận như vậy?"

Nghiêm Giác Siêu từ từ đứng dậy, lộ rõ vóc dáng cao lớn không thua kém Nghiêm Trạch, bước chân của ông mạnh mẽ vững vàng, mỗi nơi ông bước qua đều tụ lại một loại khí tức bức người.

Tư Mạn nhìn ông bước về phía cô, kéo theo một ánh nhìn đầy nguy hiểm. Loại nguy hiểm này rất giống với Nghiêm Trạch mà lần đầu cô gặp.

"Cô Bối có thể khiến Trạch nhà ta chấp nhận lưu lại, sao ta có thể không lưu tâm được chứ?"

Lúc này Tư Mạn mới nhớ ra. Phải rồi, Nghiêm gia rất kỵ phụ nữ. Vị lão gia này trước đây là một nam nhân hào hoa phong nhã, nhưng tuyệt đối không bao giờ dẫn phụ nữ về Nghiêm phủ, cũng chưa từng để lại hậu quả trong bất kỳ ai. Chỉ riêng với người phụ nữ duy nhất được dẫn về Nghiêm phủ là mẹ Nghiêm Trạch, sau khi hạ sinh Nghiêm Trạch bà liền biến mất không chút tăm tích. Đó là tất cả những thông tin Tư Mạn thu thập được.

Tuy thông tin ít ỏi nhưng như vậy cũng đủ thấy được Nghiêm gia bài trừ phụ nữ đến mức nào, cho nên sự xuất hiện của cô trong Nghiêm phủ đến được tại Nghiêm Giác Siêu, ông ta hẳn nhiên phải để tâm rồi.

"Chủ thượng chỉ lưu lại tôi mà thôi, tại sao tôi lại phải chịu cảnh nguy hiểm như thế này, thậm chí bây giờ chỉ cần nhịp tim tăng mạnh tôi sẽ không còn cơ

hội sống sót. Nếu không gặp ông, tôi còn chẳng biết lý do vì sao tôi chết. Thật không công bằng."

Tư Mạn nói một hơi nhưng lại dùng biểu cảm bình thản nhất có thể để nói, ngay cả nhịp thở cũng không được quá cao, giọng điệu cũng không quá thấp, cốt là để giữ cho mạch tỉnh.

"Cô không sợ ta sao?" Giọng nói trầm lạnh dọa người trực tiếp đi vào tai Tư Mạn khiến cô thiếu chút nữa phân tâm, thật may đạo gần đây thường xuyên tiếp xúc với Nghiêm Trach đã giúp cô tôi luyện không ít nên nhanh chóng lấy lại khí tức:

"Sợ? Ngài hỏi thừa rồi. Thứ nhất, ai trên đời này mà không sợ lão gia, người chỉ cần ho một tiếng đã long trời lở đất..."

Tư Mạn nói đến đây bỗng nghe tiếng khục khục như nén cười của ai đó. Mấy Nghiêm Giác Siêu nhăn một cái, tiếng cười liền tắt ngúm. Tư Mạn lại tiếp tục nói:

"Thứ hai, bây giờ đã trúng độc, ngoài lão gia ra tôi nghĩ không thể tìm ai khác để giải độc sao có thể không sợ ông được chứ?"

Bước chân Nghiêm Giác Siêu dừng lại ở cửa, ánh sáng phản chiếu nửa gương mặt lạnh lùng của ông như một lưỡi gươm sắc bén. Giọng nói trầm thấp của người đã có tuổi như men rượu, có thể say cũng có thể chìm trong đó mà chết dần.

"Tại sao tôi phải cho cô thuốc giải? Cô đã thấy người phụ nữ nào sống sót trong Nghiệm gia chưa?"

Tư Mạn trong lòng thoáng bối rối. Cũng phải, giả sử cô rời khỏi căn phòng này thì không có thuốc giải cô vẫn ra đi như thường, còn người đàn ông kia lại không có lý do để cứu cô.

Thay vì biến tâm, Tư Mạn lại bình thản nói:

"Chủ thượng sẽ không để tôi chết."

Một câu nói đủ khiến sắc mặt Nghiêm Giác Siêu biến chuyển. Ông găm đôi mắt sắc lạnh kia nhìn cô.

Nhưng mà cảnh tượng lời nói thì ngông cuồng mà bản mặt tỉnh như ruồi kia khiến cho tình hình có chút khô hài. Khiến cho kẻ tấn công Tư Mạn ở căn phòng thứ hai lù lù xuất hiện phía sau Nghiêm Giác Siêu nhìn bộ mặt nhin biểu cảm của Tư Mạn mà không nhận được cười.

"Lúc này còn cuồng ngạo thế kia, giờ bộ mặt sao lại như đứt hết dây thần kinh rồi?" Kẻ tấn công kia cất giọng, bước chân nhẹ bằng nỗi gót Nghiêm Giác Siêu tiến về phía Tư Mạn rồi chậm chậm lộ ra bóng dáng một người đàn ông gầy nhẳng nhưng lại có nét mạnh mẽ, bộ ria mép kết hợp với nụ cười ngạo nghễ kia đúng là sự kết hợp hoàn hảo.

Tư Mạn nhíu mi, lúc này mới nhớ ra trong hồ sơ Nghiệm gia có một người quyền lực không kém, thân cận duy nhất của Nghiêm Giác Siêu. Đây đích thị là Tạ Bản. Quân sư đại tài mà cũng đại gian của Nghiệm gia.

"Tạ tiên sinh nhanh vậy đã tới được đây."

Còn tưởng rơi xuống hố đen kia thì vô phúc rồi, không ngờ lại gặp ở đây.

"Vừa gặp đã biết đầu là lão gia, đầu là tôi. Bồi tiểu thư đã từng điều tra về Nghiệm gia chẳng?"

Lúc này Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản đã bước đến cửa, nhìn về căn phòng chứa đầy hoa độc, tuyệt không có ý định tiến thêm nửa bước, độc kia hại người không trừa một ai trong bán kín căn phòng, ai đại gì lại bước vào.

Nghiệm Giác Siêu để mặc cho Tạ Bản nói đông nói tây, ông chỉ bình thản đút tay vào túi, tay cầm lại châm một điếu thuốc, dùng đôi mắt sắc lạnh quan sát Tư Mạn.

Bị nhìn chăm chăm nhưng Tư Mạn không vì thế mà lùi bước, cô vẫn nhẹ nhàng cất bước về phía Nghiêm Giác Siêu vừa đáp:

"Bị bắt về Nghiệm gia là bất đắc dĩ, nếu thông tin của Nghiệm gia một chút cũng không biết thì làm sao tôi có thể sống sót. Đây chỉ là bản năng sinh tồn mà thôi."

Tạ Bản đứng đằng sau Nghiêm Giác Siêu bật cười hai tiếng rồi lại nhìn về phía ông ta, chỉ là khác với vẻ cung kính cần có. Điệu bộ nói chuyện của Tạ Bản rất chi là thoải mái, còn có phần vô tư:

"Lão gia xem, cậu cả không giống ngài. Quả thật muốn chọn người về làm công. Đàn bà thì đàn bà, đầu cứ phải dẫn về để là xong việc đâu. Người ta đúng là có năng lực còn gì."

Tư Mạn có chút bất ngờ với giọng điệu của Tạ Bản đối với Nghiêm Giác Siêu, không giống kẻ trên người dưới mà giống hảo bằng hữu hơn. Nghiêm Giác Siêu tuyệt nhiên không khắt khe mà trừng mắt nhìn Tư Mạn:

"Lại đây."

Tư Mạn không chút lo lắng, chỉ nhẹ nhàng cất bước đi về phía cửa, mong rời khỏi căn phòng quái quỷ này. Chỉ là khi cô đã chính thức bước vào Red

one, cách Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản ba bước chân thì bên ngoài vang lên tiếng nổ lớn.

Âm thanh lớn tưởng chừng như muốn nuốt trọn nhân gian, mặt đất rung động, những mảnh vữa trên tường rơi xuống trong sự kinh ngạc của chúng nhân.

"Lão gia, sấm xét tới rồi, có cần thuộc hạ lấy giúp ngài thuốc trợ tim không?" Tạ Bản không chút hoảng hốt mà giả vờ nhỏ giọng che miệng nói.

"Im miệng. Tim ta rất tốt. Từ khi nào cần trợ tim?" Khác xa với lời đồn đãi Nghiêm Giác Siêu là ác quỷ của ác quỷ. Tư Mạn chỉ nhìn thấy người đàn ông này đơn giản cau có với Tạ Bản, chút sát khí cũng chẳng thấy. Phải chăng lời đồn kia chỉ là thêm mắm thêm muối?

"Ngài nói đấy nhé. Chớ có hối hận, thuộc hạ qua kia ẩn nấp, có gì các ngài cứ từ từ bàn bạc."

Nói là làm thật. Tạ Bản hoàn toàn không giống vẻ bề ngoài tao nhã của ông chủ ngoài bốn mươi mà lằng xằng hết như trẻ con chạy về phía tủ nẹp mình. Tuy rằng chiếc tủ cao lớn nhưng không thể giấu được thân thể người đàn ông cao nhong nhông kia. Nửa gương mặt Tạ Bản lộ ra nhìn về phía Nghiêm Giác Siêu mặt đen kịt như đất nồi vì loạt hành động của Tạ Bản và gương mặt lộ rõ biểu tình kinh ngạc của Tư Mạn đang viết rõ dòng chữ: 'Ta vừa nhìn thấy quân sư quyền lực của Nghiêm gia Tạ Bản tiên sinh tàn ác bất nhân đó ư?'

"Đừng đến ý đến tôi. Cứ coi tôi là không khí đi. Tới rồi, tới rồi. » Tạ Bản vừa nói xong sàn nhà liền rung lên dữ dội.

Ầm!!!

Bức tường lớn của Red one đổ ập xuống mang khói thuốc, có lẽ mảnh tường kia bị một quả mìn phá hủy. Lỗ hồng kia mang theo ánh sáng phía bên ngoài hắt vào. Ánh sáng kia chiếu rõ bóng dáng cao lớn đồ sộ của người đàn ông mang áo măng-tô dài, uy phong đứng chễm chệ ngay tại lỗ hồng đó, đôi mắt chìm trong mảng tối lại sáng quắc như điều hâu. Khí lạnh bức người khiến người ta ngột thở vầy lấy chúng nhân.

Nghiêm Giác Siêu bình thân dứt tay vào túi, dụi điều thuốc dưới chân nhìn về phía lỗ hồng kia nói:

"Bây giờ mới chịu đến gặp ta. Quả là đứa con có hiếu. Trạch! »

« Ba. » Nghiêm Trạch tiến hai bước, cất giọng lạnh lùng. Ánh mắt không hề lưu chút tình, ngay cả ngữ điệu gọi một tiếng thân thiết kia lại xa lạ như người ngoài.

Phụt!!!

Tư Mạn đứng ngay bên cạnh Nghiêm Giác Siêu, này giờ chỉ im lặng nhìn một màn phá tan tường đi thẳng vào của Nghiêm Trạch, chỉ là ngay giây phút Nghiêm Trạch bước vào, mọi sự kìm nén của cô như bị phá vỡ. Khoảnh khắc mùi hương quen thuộc kia ùa về phía cô, tim cô đã không thể ổn định được nhịp mà lỡ đà chạy nhanh.

Miệng Tư Mạn phun ra một búng máu tươi, tràn xuống cằm, xuống cổ rồi nhỏ giọt, nhỏ giọt, ánh mắt trở nên vẩn đục rồi từ từ gục xuống.

« Bối Tư Mạn! »

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Bao vây (F1)

Thân thể Tư Mạn nóng bừng lên như thiêu như đốt, đôi con ngươi hằn lên tia đỏ, cổ họng như muốn xé toạc. Cảm giác mọi thứ trong cơ thể đều như ngàn mũi dao đâm chém. Tất cả chỉ có thể diễn tả bằng hai từ.

Đau đớn.

Nghiêm Trạch nhanh như chớp, lao đến đỡ lấy thân thể cô đang gục xuống, đón lấy cô như một thân cây bị búng rễ không chút sức sống. Vừa nhìn qua cũng đủ biết, độc này là kịch độc.

"Bối Tư Mạn" Nghiêm Trạch gầm lên, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô đang đờ đẫn nhìn hắn: "Tôi đã nói em ở yên một chỗ, tôi đã nói hay chưa? Há?"

Giọng nói gằn dữ không quên mang theo nộ khí khiến chúng nhân kinh hồn lạc phách, mà nạn nhân trực tiếp ảnh hưởng là Tư Mạn đang quằn quại vì đau đớn cũng không thể bỏ qua. Vừa cố cầm máu từ khoe miệng nuốt xuống, vừa gắng gượng được vài câu:

"Tôi...không cần...ai...giúp..."

Đã đến mức này mà vẫn có thể cứng miệng nói ra được câu đó. Nộ khí trong mắt Nghiêm Trạch đã gần như lên đến đỉnh điểm

Cái gì mà không cần ai giúp. Hắn cả đời này không giúp ai, bây giờ chỉ là muốn người đàn bà này thuận theo sự sắp đặt của hắn, ấy vậy mà cô cứng đầu đến mức chết cũng không van xin như vậy.

“Cứng miệng. Em chết hay sống, ai giúp hay không là do tôi quyết định. Không đến lượt em nhiều lời.”

Nói rồi Nghiêm Trạch liền bế Tư Mạn lên tay hướng lỗ hổng bị hấn phá hủy mà đi. Chỉ là Nghiêm Trạch vừa đi được một bước, Nghiêm Giác Siêu này giờ chỉ yên lặng xem một màn kia liền có phản ứng

“Chỉ một á đàn bà đã có thể khiến con đường xa lặn lội tới đây. Chủ nhân của Nghiêm gia từ lúc nào lại yếu đuối như vậy?”

Nghiêm Trạch không quay đầu nhưng vẫn có thể đoán được sắc mặt của Nghiêm Giác Siêu xấu như thế nào. Ông ta vốn là người sống không để cho bất cứ ai có khả năng uy hiếp, chuyện tình thương đối với ông chỉ là con số không tròn trĩnh. Cho nên mới có thể làm chủ cả một bầu trời, không ai có thể địch lại. Nhưng bây giờ lại thấy con trai mình để tâm một người phụ nữ, chuyện này khó chấp nhận như thế nào.

“Thuộc hạ của tôi, do tôi quyết định. Từ khi nào lão gia lại trở nên nhiều lời như vậy?”

Giọng nói khẳng khái không chút nhân nhượng của Nghiêm Trạch khiến cho mày Nghiêm Giác Siêu cau chặt:

“Con nhìn Nghiêm Chính mà không thấy hay sao? Ta đã mất nó, chỉ còn con. Ta tuyệt đối không thể để bất kỳ á đàn bà nào làm gia tộc này đi vào ngõ cụt.”

Tư Mạn đang nằm gọn trong lòng Nghiêm Trạch, tai ừ mất mờ đi, nhưng vẫn nghe được lời nói của Nghiêm Giác Siêu, bất giác trong đầu cô tự động phân tích.

Nghiêm Chính rõ ràng là bị Hiểu Khiên giết sau đó đổ qua tội lỗi này cho cô. Sao bây giờ Nghiêm Chính lại dính đến phụ nữ, rồi gia tộc gì đấy là làm sao?

“A!!!”

Tư Mạn rối như tơ vò bao nhiêu, cơ thể càng đau đớn bấy nhiêu. Mỗi đợt tim gan nhói lên, là một lần cô không nhận được tiếng gào thét.

Nghiêm Trạch trừng mắt như cánh cáo Nghiêm Giác Siêu: “Tôi làm tất cả vì gia tộc này, tuyệt đối sẽ không có chuyện Nghiêm gia sụp đổ.”

Nói xong không đợi cho Nghiêm Giác Siêu phản ứng liền vội vàng đưa Tư Mạn đi tìm Hắc Miêu nhưng ngó nửa ngày không thấy Hắc Miêu và Hắc Báo đâu. Vừa bước ra bên ngoài, Tạ Bản từ đâu đứng vụt trước mặt Nghiêm Trạch, vẻ mặt nghiêm nghị cung kính nói:

“Lão gia có thuốc giải, ngài chỉ cần nhân nhượng một chút, cầu xin ngài ấy thì cô gái này chắc chắn qua khỏi.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch sắc như lưỡi gươm, nhìn Tư Mạn là đi trong lòng cũng không chút biến sắc đáp: “Nghiêm Trạch này cả đời không cầu xin bất cứ ai. Nếu cô ta chết...” Nghiêm Trạch tiến đến một bước, găm sâu mắt lạnh vào vẻ mặt thư sinh của Tạ Bản: “Sẽ có người theo cô ta tuần táng.”

Tạ Bản vẫn bình chân như vại, không chút đổi sắc. Khóe miệng vẫn nở nụ cười tao nhã:

“Là Bản nhiều lời. Mời cậu cả.” Tạ Bản bước qua một bên nhường đường cho Nghiêm Trạch rời đi. Nghiêm Trạch vừa quay đầu, khuôn mặt nho nhã của Tạ Bản liền biến chuyển, sắc lạnh và nham hiểm

“Lão gia, chủ thượng!”

Nghiêm Trạch vừa đưa Tư Mạn lên xe, còn chưa nhìn thấy Hắc Miêu, Hắc Báo đã nghe thấy tiếng người gác cổng tắt bật chạy vào.

“Nói!” Người của Nghiêm gia đi theo Nghiêm Trạch nhận thấy có chuyện chẳng lành liền gấp giọng

“Bên ngoài...bên ngoài bị bao vây rồi.” Người gác cổng vừa thở gấp vừa nói.

“Bao vây?” Nghiêm Giác Siêu từ bên trong bước ra, ánh mắt tối sầm: “Là kẻ nào to gan dám bao vây Nghiêm gia?”

“Đều...đều không phải là binh lính chuyên nghiệp hay là vệ sĩ. Mà là một đám trẻ con da đen.”

“Trẻ con?” Nghiêm Giác Siêu nghi hoặc, lũ trẻ nào lại vô vị đi làm chuyện này. Mà trẻ con thì có gì phải sợ.

“Việc này...Xin các vị ra ngoài kia xem.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào mà leo lên xe nổ máy lao thẳng ra cổng. Vì diện tích tòa thành quá lớn, nên mọi sự va chạm bên ngoài đều không có bất kì ảnh hưởng nào đối với người bên trong.

Cho nên khi ra đến cổng, nhìn một hàng người Nghiêm gia còn có cả Hắc Miêu Hắc Báo đang lập hàng phòng ngự trước cổng chống trả lại một loạt tay

súng nghiệp dư từ những đứa trẻ gầy yếu da đen tầm mười mấy đến những thanh niên hai mấy tuổi thì không khỏi bất ngờ.

“Tại sao người Brazil lại tấn công chúng ta?” Nghiêm Giác Siêu cau mày. Nghiêm gia hoạt động ở đây không phải ngày một ngày hai, sao có thể trở mặt nhanh như vậy?”

“Lão gia, ở đây là Rio de Janeiro.” Như đọc được suy nghĩ của Nghiêm Giác Siêu, Tạ Bản nhẹ nhàng nói: “Những người này có thể đến từ khu ổ chuột, bọn họ rất nghèo, bọn họ sẽ không quan tâm tới Nghiêm gia làm gì mà sẽ có kẻ khác lợi dụng họ để đánh Nghiêm gia. Mà tiền là phương tiện nhanh nhất dẫn dụ được họ. Ngoài kia còn rất nhiều tay súng cừ khôi nhưng kẻ chủ mưu lại lựa chọn bọn họ chính vì quy tắc của Nghiêm gia.”

Hắc Báo từ bên ngoài đi vào, cúi đầu chào Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản rồi đồng quan điểm tiếp lời: “Quy tắc của Nghiêm gia là không làm hại người vô tội, nhất là trẻ chưa thành niên.”

Ánh mắt Nghiêm Giác Siêu sa sầm xuống, quy tắc này từ đời cha ông để lại. Vì Nghiêm gia coi trọng những quy tắc và tuân thủ nghiêm ngặt, cho nên giới hắc bang mới quy phục Nghiêm gia. Kẻ kia muốn lợi dụng điểm này để cho Nghiêm gia một bạt tai, quả là thâm độc.

Tạ Bản nhìn sang Nghiêm Trạch đang sắp xếp gì đó bên kia. Lại thấy Tư Mạn đang được Hắc Miêu cứu chữa, sắc mặt dần trở nên hồng nhuận. Gương mặt Tạ Bản lại hiện lên nét cười ma mị.

Có thể dùng thủ đoạn, đưa một đại danh y như Hắc Miêu về tay, không sợ bất kỳ loại độc tố hay ca giải phẫu khó nào, lại có thể phán đoán tình hình, xếp người tác chiến, cướp xe tù đánh đổ đội quân tinh nhuệ không chút do dự, đó chính là lý do vì sao Nghiêm Giác Siêu lại chịu nhường ghế thượng cho Nghiêm Trạch.

Ánh mắt Tạ Bản lần nữa rơi xuống Tư Mạn, cười lạnh.

Cậu cả, cậu càng tài giỏi bao nhiêu. Người phụ nữ đó càng nguy hiểm bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Bao vây (F2)

Đám thanh thiếu niên da đen gầy gò vác súng đứng thành một dãy dài, bao vây cả tòa thành uy nghi. Mọi phương tiện giao thông đều bị dẹp sang đường khác, không cách nào tiếp cận con đường đến tòa thành.

Không sợ hãi, không run rẩy. Sắc mặt của những đứa trẻ kia bình tĩnh đến lạ.

Về phía người Nghiêm gia đang bị bao vây, cũng chẳng có nửa phân biến sắc, chỉ có đội hình đều thành một hàng, các loại súng khác nhau được trang bị cẩn thận nằm ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Hai nhân vật chủ chốt là chủ thượng Nghiêm Trạch và đại lão gia Nghiêm Giác Siêu uy nghiêm đứng ở vị trí thượng đài quan sát. Đôi mắt sáng quắc như chim ưng liếc một vòng rồi dừng lại trên một thanh niên lớn nhất trong đám thanh niên kia. Hắn có làn da đen phổ biến và quả đầu trọc lóc lảng bóng, nhưng đôi mắt lại nghiêm nghị biểu thị cho kẻ có khả năng lãnh đạo kẻ khác.

“Một trăm tỷ.” Nghiêm Trạch nói.

Thanh niên kia có vẻ như là người đứng đầu. Thoáng qua tia giật mình với cái giá mà Nghiêm Trạch đưa ra, hắn quay đầu nhỏ giọng thầm thì với những thanh niên xung quanh. Về lưỡng lự tỏ rõ trong sắc mặt kia.

“Lũ trẻ đó đáng giá vậy sao?” Nghiêm Giác Siêu ngâm điều xì gà, nheo mắt nhìn đám người dưới kia bắt đầu có chút phân vân. Dẫu biết rằng, kẻ khác dùng tiền điều khiển đám người này thì chỉ cần dùng nhiều hơn có thể mua lại được chúng, nhưng chẳng thể hiểu sao Nghiêm Trạch lại đưa ra cái giá lớn đến vậy.

Nghiêm Trạch chống tay lên thành, vạt áo theo gió khẽ phất lên khiến cho người nhìn thoáng qua tia ảo giác, như một sự xuất hiện vô hình của thế lực nào đó, khiến cho người khác cảm thấy ngột ngạt. Giọng nói của hắn trầm trầm, ngữ điệu lạnh nhạt cất lên:

“Thứ gì không mua được bằng tiền, thì mua được bằng rất nhiều tiền. Đã tốn một khoản tiền mua chúng lần này, sao không thể mua hết cuộc chúng một lần để có thể dùng chúng làm việc cho Nghiêm gia? Nếu lần sau chúng lại đến ngã giá lần nữa, lần sau nữa. Bao nhiêu tiền cũng không đủ.”

Nghiêm Giác Siêu thở ra một làn khói trắng, cười lạnh: “Đám nhóc kia có biết gì là trung thành, có được đào tạo để phục tùng Nghiêm gia? Trong cả trăm đứa kia, có bao nhiêu đứa là vô dụng. Con ngã giá cho tất cả chúng với mức chung, không phải là khiến chúng ta dễ lỗ vốn hơn sao?”

Tạ Bản đứng đằng sau lưng Nghiêm Giác Siêu, cẩn thận bồi thêm: “Cậu cả, trẻ con ở khu ổ chuột này rất khó chiều, chúng không nghe lời bất cứ ai.”

Khỏe môi Nghiêm Trạch khẽ nhếch lên: “Vói lối suy nghĩ đó, chẳng trách bao nhiêu năm ông cũng không thể nào chiếm độc quyền thuộc địa Nam Mỹ.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản thoáng sững lại, chút ngạc nhiên lộ diện sau đáy mắt rồi vội vàng biến mất, thay vào đó là một nụ cười thỏa mãn.

Con mắt của Nghiêm Trạch đã rộng đến mức, muốn một tay che cả bầu trời. Chiếm hết mọi thị phần trên thế giới từ những việc nhỏ nhất nhất.

Trong lúc trên này ba người đàm đạo thì dưới kia, thanh niên cầm đầu đã có phản ứng.

Thế nhưng thay vì quy thuận vì con số kia, thì đám nhóc lại chĩa họng súng về phía tòa thành sẵn sàng tư thế chiến đấu như một sự khước từ kiên quyết.

“Ồ, tiền mà cũng chê, có cốt khí.” Nghiêm Giác Siêu rút một hơi thuốc, lớn giọng nói.

“Nhiều tiền vậy, chúng cũng không cần. Rõ ràng có lưỡng lự, vậy thì số tiền kẻ kia cho chúng không thể nhiều hơn chúng ta. Tại sao chúng lại không chấp nhận?” Tạ Bản nheo mắt quan sát đám trẻ, đôi mắt sâu xa kia như muốn nhìn thấu tất cả những vẻ mặt non trẻ kia: “Trừ phi, kẻ kia đã cho chúng thứ khác.”

“Có thể là thứ gì quý giá hơn cả tiền.” Nghiêm Giác Siêu đặt điều thuốc xuống, liếc mắt sang Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch dứt tay vào túi quần, bóng dáng cao lớn bình lặng như mặt hồ. Chỉ cất giọng trầm lạnh:

“Ma túy.”

Mắt Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản cùng sáng lên. Đúng vậy, những đứa trẻ này cần ma túy, mà bao nhiêu tiền mua ma túy cũng sẽ hết. Nếu có người cho không chúng, thì đúng là quý giá hơn rất nhiều.

“Rốt cuộc là kẻ nào tốn nhiều công sức đến vậy để triệt hạ chúng ta? Ma túy đâu thể nói cho liền cho được.” Nghiêm Giác Siêu nhíu mày. Trực giác mách bảo, kẻ kia không hề tầm thường.

Nghiêm Trạch nhìn qua ống nhòm. Đôi mắt hấn phóng về phía sau đám trẻ đang cầm súng, hướng thẳng về phía một mái đình nghi chân, nơi có một bóng người mặc âu phục đang ngồi, thư thả uống từng ngụm trà, ngao khí quanh thân như một con quỷ dữ. Cách người xung quanh cung kính quỳ gối trước mặt người kia cũng đủ thấy kẻ này muốn xưng đế, nắm quyền sinh quyền sát trong tay, là sự hiện diện như quân vương chuyên chế thời xưa.

“Là hấn.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản cùng lấy ống nhòm phóng tầm mắt quan sát người mà Nghiêm Trạch nói, thoáng chốc vẻ bình thản đã biến mất, thay vào đó là sát khí cuộn cuộn nổi lên. Ánh mắt như phát ra tia lửa, chứng tỏ cho một sự xuất hiện của vị khách không hề được hoan nghênh.

Kẻ đứng đằng sau tất cả những vụ mưu sát Nghiêm gia, dành hết mọi thị phần và sẵn sàng hạ thủ bất kỳ ai có mối liên hệ với Nghiêm gia.

Lex.

“Khử hấn.” Nghiêm Giác Siêu lạnh lùng cất giọng. Chẳng mấy khi Lex trực tiếp xuất hiện, đương nhiên phải nhân cơ hội mà tiêu diệt rồi.

“Chúng ta đã bị bao vây, khoảng cách từ đây đến chỗ hấn là sáu trăm thước, không có khả năng.” Tạ Bản bình tĩnh nói.

Nghiêm Trạch coi như không nghe thấy, chỉ hạ lệnh với Hắc Báo:

“Mang Bối Tư Mạn lên đây.”

Nghiêm Giác Siêu thoáng sa sầm mặt: “Lúc này rồi còn đem ả đàn bà vô dụng đó lên đây làm gì?”

Ánh mắt Nghiêm Trạch thăm lại, hơi thở lạnh đến mức khiến người khác như ngồi ở Bắc cực, hấn nhàn nhạt nói:

“Cô ta có thể bắn chết ông ở cự ly đó. Ông có tin không?”

Nghiêm Giác Siêu tỏ vẻ nghi ngờ, đưa mắt sang Tạ Bản xác nhận. Tạ Bản ra vẻ không liên quan đáp:

“Miệng của hai vị đệ nhị đệ tam rất cứng, thuộc hạ chẳng moi được gì về cô ta cả.” Chứng tỏ rằng ngoài việc Tư Mạn là phụ nữ, Nghiêm Giác Siêu chẳng thể biết gì nhiều hơn vì Nghiêm Trạch cất giấu quá kỹ càng.

Nghiêm Trạch không buồn quan tâm đến việc khác, chỉ lạnh lùng nói:

“Muốn cô ta khử hấn, ông nên chuẩn bị thuốc giải độc cho tốt.”

Hắc Miêu có thể cứu Tư Mạn, nhưng không thể giải độc nhanh như vậy nếu không thể điều chế thuốc giải kịp thời. Lời này của Nghiêm Trạch càng khẳng định Tư Mạn có thể làm điều mà người khác không thể. Khiến cho Nghiêm đại lão gia kiêu hãnh chốc lát phải thoáng qua suy nghĩ.

Nên chẳng lùi một bước?

Quyển 1 - Chương 31: Ngày gặp lại

Nghiêm Trạch chống tay lên bệ thành, hạ lệnh ngừng công kích, lớn giọng nói với người cầm đầu đám thanh niên:

“Đã đến đây, chắc cậu hiểu rõ Nghiêm gia là gì, đám người các cậu có đủ khả năng thắng hay không. Tuy rằng tôi không cho các cậu thử các cậu muốn, nhưng trước khi chết không kịp hưởng thụ thì các cậu có để làm gì?”

“Chủ nhân đã hứa, nếu chúng tôi chết, những người khác sẽ được sống. Trước khi tới đây, chúng tôi đã không còn sợ các người nữa rồi.” Người cầm đầu ánh mắt cứng rắn, hất mặt không chút e sợ đáp.

“Vậy sao?” Nghiêm Trạch nhếch môi: “Hắn có thể đảm bảo, nhưng ta thì không. Nghiêm gia không vị tha như vậy.”

Ánh mắt Nghiêm Trạch trở nên lạnh lẽo, tựa hồ hắn đã nói sẽ làm như vậy, sát khí đó dọa cho đám thanh niên đứng cách đó mấy trăm mét hoảng hồn. Người cầm đầu thoáng lộ ánh mắt hoảng hốt, sự bất an này cho thấy họ đã quá tin tưởng Lex mà xem thường Nghiêm gia.

Vừa hay về mặt đại biến này lọt vào tầm mắt ba người Nghiêm Trạch, Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản. Trong một khoảnh khắc đã giúp họ kéo dài thời gian và khiến cho đám thanh niên phân tâm. Một đoàn quân Nghiêm gia đã được điều động, ẩn nấp vào những vị trí then chốt.

Trước khi điều quân, Tạ Bản đã kịp hạ lệnh: “Chỉ được dùng súng gây mê. Danh dự của Nghiêm gia, vẫn chưa đến lượt đám ranh con này phá hủy.”

Bên kia thượng đài, sau khi nhận lệnh của Nghiêm Trạch. Hắc Báo đã một tay kéo Tư Mạn từ xe đường thương lên trên thượng đài. Quả nhiên là độc tố loại một làm khó cho danh y Hắc Miêu, thời gian như vậy cũng không thể giúp Tư Mạn chuyển biến nhanh chóng, sắc mặt nhợt nhạt, vẻ thiếu sức sống hằn lên trên đôi mắt đã đỏ ngầu của cô.

“Bỏ tay cô ta ra.” Đương lúc Hắc Báo kéo tay Tư Mạn, giọng nói sắc như lưỡi gươm kèm theo hàn khí vang lên, khiến Hắc Báo vô thức mà buông tay. Thực ra là vì Tư Mạn đi không nổi, sợ mất thời gian. Hắc Báo mới có chuyện kéo cô bằng cách này. Chỉ là không ngờ tới, hành vi này có thể khiến chủ thượng không hài lòng.

Bỏ tay Hắc Báo vừa buông, Tư Mạn mắt đã chực ngã xuống, vừa trúng độc, lại vừa bị Hắc Miêu lấy vài mẩu máu, tiêm vài liều thuốc, ngay cả sức trâu cũng không thể trụ nổi.

Cho nên cô đã chuẩn bị tâm lý ngắt đi thì bất ngờ rơi vào lòng ngực rộng lớn, mùi hương nam tính quen thuộc vây lấy cô. Cánh tay cứng như gỗ, lại vững chắc như chống được cả thế giới bẻ gãy cô lên tay. Giọng uy hiếp:

“Bây giờ là việc của em, không được ngủ!”

Nghiêm Trạch biết rõ, Hắc Miêu đã tiêm thuốc an thần cho Tư Mạn để bề xử lý, chỉ là không ngờ đến lúc này lại phải dùng đến cô, cho nên chỉ còn cách ép cô phải tỉnh táo.

Mi mắt trĩu nặng như chực khép lại của Tư Mạn nghe câu nói kia miễn cưỡng phải mở ra, hơi thở cô yếu ớt phả lên cổ hắn thều thào:

“Năm phút thôi, tôi muốn ngủ một lát.” Nói rồi thuận tay ôm lấy cổ Nghiêm Trạch, ngã đầu sang một bên.

“Mở mắt ra cho tôi!” Nghiêm Trạch gầm gừ, tuy rằng có vẻ tức giận nhưng trong chất giọng có chút nhẫn nhịn hơn ngày thường.

“Một phút....một phút thôi cũng được.” Tư Mạn to gan lần nữa ngã gục, cô căn bản không thể chống lại cơn buồn ngủ.

Mặt Nghiêm Trạch bắt đầu đen lại, cánh tay siết chặt lấy thân thể Tư Mạn như chực muốn bóp chết cô. Nếu là trước đây hắn đã thẳng tay nã một phát súng cho cô tỉnh táo rồi. Chỉ là hiện tại, hắn không cách nào ra tay như vậy.

Nghiêm Giác Siêu nhìn thấy cảnh này suýt thì sắc khói thuốc, tuy rằng tình phụ tử giữa ông và Nghiêm Trạch không được tốt, nhưng chỉ ít ông cũng hiểu rõ đứa con cục mịch như cục đá của ông vốn không hề nhượng bộ trước bất cứ ai, đặc biệt là phụ nữ. Ông còn nghĩ Nghiêm Trạch so với cục đá chỉ ít cũng là xúc phạm cục đá, Nghiêm Trạch cục cằn và tàn nhẫn hơn cả ông. Một khi hắn tuyên bố không được ngủ, kẻ khác chớp mắt cũng không dám chứ đừng nói trả treo năm phút mà nằm lên ngực hắn như vậy.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, chỉ e cho tiền ông cũng chẳng tin.

Hoang đường, thật quá hoang đường.

Tạ Bản đứng bên cạnh, giả bộ lấy tay che miệng cười, nhích tới hai bước đứng bên cạnh Nghiêm Trạch đang quạu mặt nhìn Tư Mạn ngủ ngon lành trong lòng hân hân mà nói:

“Chủ thượng, tiểu thư xem ra đã giải được bốn phần độc tố, sắc mặt đã hồng nhuận hơn. Ta nói thật ngài cũng thật là tài tình, sao lại có được con mèo giữ nhà lại giỏi y thuật như Hắc Miêu chứ, độc của Kỳ gia nhanh vậy đã giải được. Độc đó nghe nói là hàng hiếm lại còn....”

Tạ Bản chưa nói xong đã bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Nghiêm Trạch phóng tới liền cứng họng, cười xuề hai tiếng, lấy trong túi ra một lọ nhỏ đựng hai viên thuốc, nghiêm chỉnh dâng lên Nghiêm Trạch:

“Bẩm, đây là thuốc giải, tình thế cấp bách, mời chủ thượng hạ ban cho tiểu thư.”

Nghiêm Trạch không nói thêm lời nào, đặt Tư Mạn lên chân, lấy viên thuốc từ trong tay Tạ Bản, không cần suy nghĩ và lập tức bỏ vào miệng Tư Mạn kèm theo một cốc nước, ép buộc cô phải nuốt xuống trong lúc đang ngủ ngon khiến cô sặc sụa mà tỉnh giấc.

“Cái đó....chủ thượng, ngài không sợ Bản lại đưa độc cho Bối tiểu thư sao?”

Nghiêm Trạch nhận lấy thuốc mà không cần suy nghĩ, hoàn toàn tin tưởng thuốc mà Tạ Bản đưa cho, tin tưởng chẳng phải là điều tối kỵ sao?

“Vì nó biết tôi luôn mang thuốc độc, còn cậu luôn mang thuốc giải độc, chỉ trừ khi tôi đưa, nó mới không tin.” Nghiêm Giác Siêu rút một hơi thuốc, lãnh đạm đáp.

Tạ Bản nghe vậy chỉ cười nhẹ, nhìn thấy Tư Mạn đã mở mắt, sắc mặt có chút tỉnh táo liền linh động nhắc nhở:

“Bối tiểu thư nghe đồn là xạ thủ bắn chim tầm xa, có hay chăng ở đây trở tài cho Bản thường thức được hay không?”

Tư Mạn đang thiu thiu chưa tỉnh táo, còn níu lấy vạt áo Nghiêm Trạch lấy lại chút cảm giác, nghe câu nói này của Tạ Bản, kèm theo viên thuốc kia có sự kích thích không hề nhẹ, phút chốc đã khiến cô tỉnh táo đến mười phần, tròng mắt liền mở lớn:

“Kẻ nào đồn đại ác mồm, Bối Tư Mạn này đâu phải thợ săn đâu mà phải đi bắn chim? Tôi vốn là E...” Nói đến đây, Tư Mạn phút chốc cứng họng, đôi mắt linh động ngẩng lên bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo dò xét của Nghiêm Trạch thì không khỏi rùng mình. Suýt chút nữa cô đã nói ra thân phận thật rồi.

“Sao cơ? Bối tiểu thư nói gì cơ? Cô là cái gì?” Tạ Bản vén hết tóc mai, chong tai lên nghe Tư Mạn nói, tựa như đoán được câu cuối cùng của cô là thiên cơ bất khả lộ càng khiến Tạ Bản thêm phần tò mò.

“Tôi...bắn chim thuê, là bắn chim thuê thôi.” Tư Mạn lấp bấp một hồi mới rặn ra được câu nói không đầu không đuôi.

“Nói đủ chưa?” Nghiêm Trạch xem chừng đã mất hết kiên nhẫn, liền hạ giọng.

“Anh muốn tôi làm gì?” Nhận ra tình hình căng thẳng lúc nhìn xuống bên dưới, Tư Mạn rõ Nghiêm Trạch không chỉ đem cô lên đây để ngắm cảnh, chính là để cô thực hiện nhiệm vụ với vai trò là người của Nghiêm gia. Cho nên cô vội vàng chỉnh đốn lại tướng tá, nghiêm túc dò hỏi.

Nghiêm Trạch hạ lệnh cho người chuẩn bị một khẩu súng bắn tia cỡ lớn, đặt ở ngay cạnh bờ tường, điều chỉnh góc nhắm đến một hướng đã định, giọng nói lạnh lạnh lại vang lên:

“Tự mình hoàn thiện tâm nguyện của em.”

Tư Mạn có chút không hiểu, lật đặt tiến về phía khẩu súng bắn tia sáng bóng uy nghiêm đứng dưới ánh nắng mặt trời, dáng vẻ oai phong của nó thật cuốn hút, đủ để quyến rũ một tay súng như Tư Mạn.

Mê mẩn một lúc, cô mới chịu đặt mắt lên ống nhắm, neho mắt hướng thẳng nơi tầm ngắm.

Cách đó không xa, bóng dáng người đàn ông cao lớn, âu phục màu trắng tinh khôi không chút bụi bẩn, mái tóc đầu đinh chỉ dài hai cm, khuôn mặt chữ điền nhưng lại rõ nét, sống mũi cao thanh mảnh, đôi mắt đen láy lại tràn ngập sát khí, và đặc biệt là khí chất của người này như một tên ác quỷ khát máu.

Bộ đồ hắc đang mặc và khí chất bức người kia hoàn toàn trái ngược nhau. Về bề ngoài tuần tú lại hoàn toàn đối lập với đôi mắt lạnh lẽo, khuôn mặt không chút ý cười kia.

Tất cả những điều này càng khiến cho ánh mắt kẻ xung quanh trở nên mơ hồ, rõ ràng nhìn thấy một nam nhân tuấn lãng, nhưng ai cũng đều rõ đó là quý đội lột người.

Tay hắc nhuộm máu, vịn người kính phục.

Lex.

Bàn tay đang đặt trên súng của Tư Mạn thoáng run rẩy, đập vào mắt cô là khuôn mặt thư thái thường trà của Lex, hân hân ung dung, bàn tay cô càng không ngừng run rẩy, ngay cả ánh mắt cũng đã hân hân lên những tia đỏ. Sắc mặt cô đại biến chỉ chưa đầy hai giây.

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản và Nghiêm Trạch nhìn rất rõ biểu hiện này của Tư Mạn. Đây không chỉ là biểu hiện của một người sợ khí chất người

khác mà nên mà là một sự kết hợp giữa yêu và hận.

“Bối tiểu thư quen biết Lex?” Kết quả Tạ Bân nhìn không được cất giọng.

Hơi thở Tư Mạn bắt đầu trở nên gấp gáp, cô không đáp lời Tạ Bân, mà run rẩy giữ chặt lấy khẩu súng. Ngàn vạn lần cô không thể ngờ, ngày hôm nay, chính tại nơi này, ông trời lại cho cô cơ hội để xuống tay với hắn.

Lex, kẻ mà cô căm thù đến tận xương tủy.

Thế nhưng, ngoài run đến mức không giữ chặt được nòng súng, Tư Mạn căn bản không thể làm gì thêm. Đúng lúc này, bàn tay run rẩy vương đầy mồ hôi của cô bị một bàn tay cứng rắn to lớn nắm lấy, bóp chặt. Chặt đến mức có thể khiến xương của cô gãy ra từng phần.

“Đau!”

Nhìn không được mà kêu lên, Tư Mạn vội rút tay khỏi bàn tay của Nghiêm Trạch nhưng không cách nào thoát được. Bàn tay của hắn như gọng kìm, chỉ chực muốn bẻ gãy tay cô.

“Bàn tay này là để bóp cò, nếu không thể làm được, tôi bẻ gãy nó giúp em.” Giọng nói đầy sát khí không chút nhân nhượng của Nghiêm Trạch như một phát tát vào mặt Tư Mạn, khiến cho cô thêm phần tỉnh táo.

Cô bây giờ là người của Nghiêm Trạch, mọi công việc của cô đều do hắn quyết, nếu cô không làm được mà trở thành kẻ vô dụng, hắn sẽ không cần cô nữa mà hủy hoại cô. Sao cô có thể quên điều này.

Chỉ là Tư Mạn không biết, nguyên do ánh mắt cô thay đổi khi vừa nhìn thấy Lex mới chính là nguyên nhân chính yếu khiến sát khí quanh thân Nghiêm Trạch tăng lên gấp bội.

“Tôi làm được!” Tư Mạn gào lên: “Độc còn chưa hoàn toàn giải hết, tay tôi vẫn còn run chưa thể nhắm bắn, tôi cần thời gian.”

Nghiêm Trạch buông tay cô ra, ấn cô ngồi xuống, buộc cô lẩn nữa nhắm bắn. Bàn tay bị hắn bóp đến đau điếng của cô tạm thời tê liệt, hắn giúp cô đặt ngón trỏ vào cò. Cất giọng, chất giọng trầm khàn lại lạnh lẽo như hơi thở quỷ vương khiến da đầu cô tê dại:

“Tôi cho em hai mươi giây trấn tĩnh và mười giây để nổ súng.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Thân phận thật

Lần nữa ngấm vào ống nhắm. Hơi ẩm từ bàn tay to lớn của Nghiêm Trạch như trấn tĩnh lồng ngực hoảng hốt của Tư Mạn. Cô bình tĩnh giữ cho bàn tay ngưng run rẩy, mắt hồi lâu mới có thể lấy lại được vẻ bình thản như ngày thường.

Khi mắt cô chạm đến vẻ mặt lạnh lẽo của Lex, lòng cô đã không còn hoảng loạn, thay vào đó là lửa hận bùng lên như thiêu như đốt, chỉ mong có thể trút hết oán hận bấy lâu lên kẻ như ma quỷ đứng cách đó mấy trăm thước kia.

Hồi lâu không thấy Tư Mạn động tĩnh, bàn tay Nghiêm Trạch lần nữa siết chặt bóp lấy từng đốt ngón tay Tư Mạn. Đường nhắm kia đã hoàn chỉnh, một cái siết tay của Nghiêm Trạch này thành công phóng ra một tia lửa đạn kèn theo đường đạn thẳng tắp kéo dài, xé toạc không trung hướng đến mục tiêu phía bên kia thành.

Tư Mạn vừa cả kinh vừa nín lặng, phát súng vừa rồi cô đã không thể bóp cò vì chính ngay lúc đó, ánh mắt sắc lạnh của Lex phóng về phía cô, dường như hắn cảm nhận được nguy hiểm dù cho vị trí cô đứng không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bụp!

Tiếng động không lớn không nhỏ vang lên, tập trung mọi ánh mắt đổ dồn về phía đình viện Lex đang ngồi. Bất cứ ai cũng nhìn rõ, bóng dáng người đàn ông cao lớn kia sắc mặt đã ngập sát khí, đôi lông mày nhíu lại, ánh mắt sắc như lưỡi gươm hằn lên tia đỏ.

Trên bộ vest trắng tinh kia là một màu đỏ thẫm, dòng máu kia xuất phát từ giữ phần vai và ngực của Lex, màu đỏ nhức mắt kia đủ khiến những người xung quanh là thân cận của Lex kinh hồn bạt vía vội vàng kêu lên một tiếng:

“Tôn chủ!”

Rồi lại như một mật lệnh, đội hình xạ thủ lập ra một hàng phòng ngự che chắn trước mặt Lex. Nòng súng đồng loạt hướng về bờ thành bên kia.

“Tôn chủ, ngài trúng đạn rồi.” Chu Mạt là thân tín của Lex cau mày, vội lấy ra một chiếc khăn giữ nơi vết đạn kia ngưng chảy máu. Là hấn quá khinh địch, không bao giờ nghĩ đến, sẽ có kẻ nhắm bắn ở khoảng cách này. Nhưng thật may, kẻ kia không hoàn hảo đến mức có thể nhắm trúng ngực tôn chủ của hấn. Đường đạn này đã lệch đến mấy ly rồi.

Biểu hiện của Lex ngoài sát khí ra không có gì phức tạp, cứ như thể người bị thương không phải là hấn. Không biểu hiện đớn đau, không chút gì sợ hãi. Ánh mắt kia nhất kiến dán vào vị trí bờ thành kia không rời đi.

“Thieu chúng!” Hai từ đơn giản vang lên từ cửa miệng Lex, cương quyết và mạnh mẽ, không chút lưỡng lự.

“Vâng!” Chu Mạt không chút chần chừ, ra hiệu cho đám người khác thực hiện theo lệnh. Vốn tình huống này đã được sắp xếp từ trước. Dồn cha con Nghiêm gia vào đường cùng mà thieu rụi tòa thành kia là mục đích của Lex.

Phía bên kia bờ thành. Nòng súng lục lạnh lẽo trên tay người đàn ông trung niên có tên là Nghiêm Giác Siêu đang chìa thẳng về phía Tư Mạn, cất giọng đầy giận dữ:

“Cô là ai?”

Tư Mạn nhìn thấy rõ tình trạng của Lex. Đường đạn lệch kia dường như khiến cô trở nên dễ thở hơn, chỉ là khẩu khí của kẻ trước mặt mới thật sự uy hiếp cô.

Nghiêm Trạch không chút phản ứng nào, ánh mắt hấn như độc vị từng suy nghĩ trong mắt Tư Mạn. Dường như cũng chờ câu trả lời của cô.

Tạ Bán từ bỏ về mặt bốn cột, về mặt nghiêm trọng kia trở nên cảnh giác hơn với Tư Mạn.

“Tôi là Bối Tư Mạn.” Nhận thấy rõ bầu không khí tiềm ẩn sự nguy hiểm. Tư Mạn đáp.

Đoàng!

Súng của Nghiêm Giác Siêu vang lên tiếng nổ lớn, đường đạn thẳng tắp cắm vào đồng gạch vừa ngay bên chân cô rồi vỡ vụn. Khói thuốc đi thẳng vào mũi cô, như muốn cho cô cảm nhận. Đạn này là thật.

“Tôi không hỏi tên cô.” Giọng nói của Nghiêm Giác Siêu lần nữa trầm xuống.

Tư Mạn giữ về mặt trấn tĩnh. Cô nhận ra, ai cũng rõ cô là cố tình bắn lệch đường đạn kia.

Bất giác mi tâm chau lại, Tư Mạn đưa mắt sang bên cạnh, nhìn thẳng vào bóng dáng cao lớn che hết mặt trời của cô kia. Khi vừa chạm mắt, bất giác về lạ lẫm của Nghiêm Trạch, lòng cô lạnh đi.

“Ta không tin Trạch sẽ mang một kẻ vô dụng về. Rõ ràng cô có thể bắn trúng tim hấn, vậy mà vẫn để cho hấn cơ hội sống sót. Nói đi, cô là gián điệp của hấn trà trộn vào Nghiêm gia đúng không?” Giọng Nghiêm Giác Siêu lần nữa đánh thức Tư Mạn.

Cô không nhìn ông ta, mà ánh mắt vẫn trực diện với Nghiêm Trạch, giọng nói thanh thoát kia phát ra trong sự trấn tĩnh, như cố ý thuyết phục người trước mặt:

“Chủ thượng, anh biết mà, tôi không thể giết người.”

Nghiêm Trạch chuyển động mắt, không nói thêm điều gì, chỉ im lặng cũng đủ khiến Tư Mạn ngọt thờ.

Cô đứng im như bức tượng, chờ Nghiêm Trạch trực tiếp xử lý như lúc thường. Nhưng dường như mọi thứ ngoài tầm suy nghĩ của cô.

Nghiêm Trạch một lời cũng không nói, ánh mắt rời khỏi cô. Bóng dáng kia rời đến bờ thành. Ra hiệu cho Hắc Miêu làm việc gì đó. Không quan tâm đến Nghiêm Giác Siêu đang chìa súng về phía cô.

Tư Mạn nhìn bóng lưng của Nghiêm Trạch bước về phía trước, không buồn đoái hoài đến cô. Hệt như có một tảng băng trong lòng. Ngực thoáng qua một lần nhói.

“Nghiêm lão gia, việc cần làm bây giờ không phải là tìm hiểu xem tôi có phải là gián điệp hay không, mà làm tìm đường thoát khỏi đây.” Tư Mạn cố giữ về bình thản mà nói.

“Ý gì?”

Tạ Bán thoáng nheo mắt, lại nhặt ống nhòm, lần nữa quan sát rồi hô lên:

“Bọn chúng muốn biến chúng ta thành món nướng.”

Nghiêm Giác Siêu chụp lấy ống nhòm, quả thật nhìn thấy đám người của Lex đang tầm xăng và lửa. Có vẻ như Nghiêm Trạch đã nhìn thấy sự chuẩn bị này của chúng nên mới đi sắp xếp.

“Hừ, cô không thoát được lần thứ hai đâu.” Nghiêm Giác Siêu bỏ lại một câu rồi cùng Tạ Bản đi về phía Nghiêm Trạch tìm đường thoát.

Tư Mạn chậm rãi bước về phía bọn họ.

Họ không vội, cô vội làm gì.

Chỉ là lúc Tư Mạn đi về phía Nghiêm Trạch cùng Hắc Báo, Hắc Miêu ý vị muốn góp sức thì cô lại bị coi như không khí.

Nghiêm Trạch nhìn cũng không nhìn cô, chỉ tập trung chỉ đạo người phá hỏng hệ thống nước ngầm, biến tòa thành này thành đảo nhỏ.

Nhận ra sự khác lạ này. Tư Mạn không nói thêm điều gì, chỉ đành ngồi một chỗ, tranh thủ nghỉ ngơi. Chỉ cần Nghiêm Trạch không hạ thủ, thì cô đã có thể yên ổn mà sống rồi.

Nghiêm Giác Siêu điều động thêm quân và trực thăng, dường như lúc này ông mới phát hiện ra. Quân của Lex không hề ít. Mọi sự viện trợ của Nghiêm gia đều bị chặn đứng trước khi kịp vào thành.

Có vẻ như Lex muốn một lần nuốt trọn Nghiêm gia, không để cha con nhà họ có cơ hội trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Kế hoạch thật sự

“Chúng đã châm lửa rồi.”

Một câu này vang lên từ tường thành kèm theo hơi nóng theo gió phả trực tiếp và mặt chúng nhân. Ai nấy rõ ràng đều cảm nhận được, lửa đang bao vây toàn bộ tòa thành này.

“Là kẻ nào tiết lộ hôm nay lão gia và chủ thượng sẽ đến đây mà bày ra quý kế này?” Tạ Bản để mặc đám người xung quanh bận rộn phá vỡ ống thoát nước, nhủ mi nghĩ hoặc.

Tư Mạn bên này ngồi ngịch tóc, ngáp ngắn ngáp dài, không màng ngọn lửa bập bùng bên ngoài đang như muốn chặn hết mọi đường sống của gần trăm người trong tòa thành mà đáp:

“Rõ quá rồi, trong Nghiêm gia có nội gián.”

Tạ Bản bỏ qua chuyện thân phận thật của Tư Mạn mà ngồi xuống bên cạnh cô nói:

“Cô không nghĩ rằng nội gián tôi nghĩ đến là cô hay sao?”

“Đám không?” Tư Mạn cười nhạt: “Người đưa tôi đến đây là lão gia nhà các người, tôi còn không biết ông ta sẽ xuất hiện, Tạ tiên sinh cũng biết rõ điều này, hà cớ gì lại nghi ngờ tôi?”

Tạ Bản cười như có như không, ánh mắt tinh anh không dấu sự dò xét: “Cô vừa muốn giết Lex, vừa muốn cứu hắn. Rõ ràng có mối thâm thù đại hận, lại cố ý để hắn sống sót. Giả sử cô không phải là người tiết lộ chuyện Nghiêm lão gia ở đây hôm nay, thì cô vẫn có thể là tay chân của hắn trong một tình huống khác. Sự thâm thù đó, chỉ là vở kịch cô diễn ra mà thôi.”

Cái tên Lex này quả nhiên khiến Tư Mạn biến sắc, ánh mắt bất chợt hiện lên sự phẫn nộ.

Cô cũng tự hỏi bản thân, tại sao không thể xuống tay?

“Tiên sinh, tiểu thư. Bên trên này rất nóng, hai người nên mau chóng vào mật thất bên dưới cùng lão gia và chủ thượng. Trên này để chúng tôi lo.” Đám người Nghiêm gia tất bật vừa xả nước, vừa chống cự lại đám thanh niên liên tục xả súng ngoài kia nói.

Tạ Bản nhìn trực thăng cứu viện bên kia bị người của Lex đuổi đánh, không khỏi một cảnh tượng kinh hoàng như chiến trường cổ đại. Chẳng mấy chốc mà làm loạn cả thành phố rộng lớn. Quan chức chính phủ hú còi, khuấy động cả một đất nước ngoài kia.

“Nghiêm gia lần này khó mà yên ổn.” Tạ Bản bỏ lại một câu liền cùng Tư Mạn lùi về mật thất.

Chuyện dập lửa và viện trợ không có gì là khó khăn đối với người của Nghiêm gia, cho nên trong mắt họ không có chút sợ hãi nào, còn tỏ ý coi thường sự chuẩn bị này của Lex.

Tư Mạn cùng Tạ Bản đi đến một cánh cửa thông xuống mật thất.

Bởi yếu tố được xây dựng từ lâu đời. Những tòa thành này thường có mật thất trong trường hợp cần trú ẩn phòng thân. Thiết kế mật thất này vô cùng độc đáo, khác xa với loại chỉ có một căn hầm nhỏ.

Mật thất này nằm sâu trong lòng đất, kích thước rộng lớn nhưng lối đi lại nhỏ hẹp. Không chỉ gói gọn bởi một đường thẳng mà còn bao gồm nhiều ngã rẽ khác nhau, khiến cho người ngoài như lạc vào mê cung, khó lòng tìm được đường ra.

Tạ Bản trước đây đã từng sống ở nơi này, cho nên điểm đến trong mật thất, ông là người rõ nhất.

Bên trong mật thất không chứa đựng ánh sáng mặt trời nhưng được thắp sáng bởi những bóng đèn kiểu dáng cổ quái, theo trường phái Hy Lạp cổ. Dọc đường còn có rất nhiều bức tượng với hình thù khác nhau, biểu thị cho sở thích sưu tầm những thứ quý dị của Nghiêm Giác Siêu.

Tư Mạn được dịp mở mang tầm mắt, khám phá mật thất trong truyền thuyết thì không khỏi trầm trồ. Hai bóng người đi dọc con đường mà quên mất ngoài kia vì đám người trong này mà náo loạn cả một vùng trời.

Tạ Bản cùng Tư Mạn đi đến nửa đường mật thất đã nhìn thấy Nghiêm Trạch lặng mình đứng trước cửa. Nghiêm Giác Siêu cùng Hắc Báo, Hắc Miêu đứng phía sau. Bóng đen của hắc đồ dài trên nền đất, hơi lạnh phả ra, hết như một tảng băng. Ánh mắt hắc chiếu lên tường mật thất, tinh quang phát ra như phát hiện có điều không đúng.

“Ra ngoài!” Giọng Nghiêm Trạch cất lên, chứa đầy sát khí.

“Sao vậy? Ở bên ngoài rất hỗn loạn, trong này dường như rất an...”

Rắc!

Nghiêm Giác Siêu còn chưa nói xong, bờ tường lập tức vang lên tiếng kêu lớn như tiếng đá vừa dằn vỡ ra.

“Không xong rồi, mật thất này sắp đổ.” Tạ Bản cùng Tư Mạn đồng thanh kêu lên.

“Lão gia, mau chạy ra ngoài.” Tạ Bản tóm lấy Nghiêm Giác Siêu kéo tay chạy về phía hắc vừa đi đến.

Rõ ràng cảm nhận được, đây mới chính là kế hoạch của Lex, muốn dồn cha con Nghiêm gia và mật thất và chôn sống.

“Chủ thượng, lối này.” Hắc Báo, Hắc Miêu giữ trấn tĩnh, nhìn thấy Nghiêm Trạch không nhúc nhích thì càng khẩn trương.

Tư Mạn thoáng qua chút hoảng hốt thì đã thấy Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản chạy được một đoạn, nhưng lại phát hiện Nghiêm Trạch không hề rời đi. Có lẽ cô nhất mực tin tưởng hắc, nên trong tình huống này vẫn không hề sợ hãi mà bước đến trước mặt hắc.

“Chủ thượng, anh không chạy là không kịp đâu.”

Nghiêm Trạch dời mắt về phía cô, ánh mắt sắc như lưỡi gươm kia mui phần lạnh lẽo, như thể muốn dùng hơi thở bóp chết cô.

“Tại sao em không chạy?”

Tư Mạn thoáng ngẩn ngơ. Tại sao cô lại không chạy?

Ánh mắt ngây đi của cô giao hòa với đôi con ngươi sâu như động không đáy của Nghiêm Trạch giữa mật thất không chút sinh khí này khiến cho mọi thứ trở nên ngọt ngào.

“Vì tôi tin anh.”

Ầm! Ầm!

Một câu này vừa nói xong, Tư Mạn còn chưa kịp nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt Nghiêm Trạch thì tiếng động lớn vang lên, kèm theo một đồng đất cát rơi xuống. Mặt đất rung lên từng đợt, khói và bụi mù kín mít, chặn đứng tầm nhìn của chúng nhân.

Ngay lúc cả thân thể Tư Mạn vô lực như muốn va đập cạnh bờ tường và ngã xuống thì cả cơ thể của cô đã rơi trọn vào vòng tay cứng rắn mạnh mẽ, bàn tay kia như một tường thành vĩ đại, che chắn cô khỏi những đám đất đá đang rơi xuống đầu cô.

Trong tiếng ồn ào và bụi mù không thể nhìn thấy đường. Tư Mạn nghe được từng lời nói khẩn trương của Hắc Báo, Hắc Miêu.

“Lão gia và tiên sinh đã quay lại rồi.”

“Có lẽ cửa bên kia đã bị chặn.”

“Mau chạy về phía bên này.”

Tiếng bước chân đều đặn, lồng ngực rộng lớn phập phồng và hơi thở ấm nóng phả vào mặt. Lúc Tư Mạn khó khăn mở mắt vì bụi thì đã phát hiện ra cô

đã nằm gọn trong lòng Nghiêm Trạch từ lúc nào.

Hắn cùng Hắc Báo, Hắc Miêu, Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bàn tiến thẳng về một con đường khác. Con đường nhỏ và tối tăm hệt như mê cung kia khiến Tư Mạn nhận ra.

Lần này nếu không thể ra khỏi đây, chắc chắn cô sẽ bị chôn sống cùng năm người kia.

Tư Mạn ngược mắt nhìn Nghiêm Trạch.

Bên trong mật thất chỉ có chút ánh sáng le lói, chiếu lên gương mặt sắc nét của Nghiêm Trạch, ánh mắt lạnh lùng quyết đoán, vẻ mặt cao ngạo quyền uy. Không chút hoang mang sợ hãi. Chính vẻ mặt này khiến Tư Mạn thở phào một hơi.

Có Nghiêm Trạch ở đây, cô còn sợ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 34-1: Vào ngục tối (1)

Khi đám người Nghiêm Trạch chạy về phía có ánh sáng mặt trời duy nhất của mật thất. Cũng là lúc bức tường phía sau đổ ập xuống, chặn đứng mọi lối đi họ vừa đi qua.

Nơi duy nhất có ánh sáng cũng là nơi an toàn nhất trong mật thất này, Tạ Bàn rất rõ địa hình nên ông cũng hẳn rõ nơi nào có thể bảo toàn mạng sống.

Chỉ là trong lúc chỉ đường, Tạ Bàn trúng phải một ám khí trong mật thất lúc mở lối đi vào nơi an toàn. Ngay tại thời điểm bị ám khí cắm trúng vai, Tạ Bàn vẫn nỗ lực mở đường mà không hề có chút biến sắc cho đến khi họ đặt chân vào nơi an toàn.

Hắc Báo là người đi sau cùng, phụ trách công việc ngăn chặn nguy hiểm phía sau ập tới.

Hắc Miêu vừa chạy vừa kiểm tra độ rung chuyển của mặt đất, địa điểm có đủ đường khí cho mọi người.

Nghiêm Trạch bế Tư Mạn cùng Nghiêm Giác Siêu hỗ trợ Tạ Bàn chặn ám khí.

Tất cả sáu người họ như một chiếc khiên chiến đấu. Vừa tiến vừa thủ, kết hợp ăn ý không cần một lời mà hướng đến địa điểm an toàn.

Nơi đó vừa đủ chỗ cho họ đặt chân xuống. Tường vừa cũng tạm thời ngừng rơi, tiếng lạch cạch nhỏ dần rồi ngưng hẳn. Trong mật thất sâu và lạnh, chỉ nghe thấy thanh âm của sỏi đá và bụi mù từng lớp dày đặc kèm theo hơi thở gấp gáp của sáu người.

"Chúng ta bị dồn đến đường cùng rồi." Tạ Bàn đưa tay chặn vết thương trên bả vai đang không ngừng rỉ máu nói.

Là người rõ nhất về mật thất, phát ngôn này vừa hay tuyên bố rằng, họ không cách nào thoát thân bởi mỗi ngã rẽ đều đã bị đá chặn đứng.

"Vị trí này tuy rằng an toàn, nhưng lại khiến chúng ta ngoại bất nhập bất xâm. Không cách nào liên hệ với bên ngoài. Hừm, xem ra tên Lex kia thật sự tồn không ít công sức." Nghiêm Giác Siêu đưa tay gạt đi đám bụi trên vạt áo, ra vẻ bức bối nói.

Tư Mạn đứng xuống đất, chưa kịp nói lời cảm ơn với Nghiêm Trạch thì hắn đã bước về phía vách tường, lần mò kiểm tra gì đó.

"Báo, bộ đàm còn dùng được không?"

Hắc Báo ngay lập tức lấy bộ đàm sau lưng ra kiểm tra. Thế nhưng dù có làm cách nào cũng không thể dùng được. Ngay cả điện thoại di động cũng không thể dò được sóng. Khiến họ không khác gì lạc vào đảo hoang.

"Biết rõ nơi này không thể dùng thiết bị liên lạc như vậy. Tên Lex kia rốt cục có được tên gián điệp nào trong Nghiêm gia?" Hắc Miêu một tay băng bó cho Tạ Bàn, một miệng lái nhai. Quả nhiên Lex đã chuẩn bị rất kỹ càng.

"Lão già, chủ thượng. Xem ra Nghiêm gia đã quá nhẹ tay với những kỳ sát hạch ngạch trung thành. Sau khi ra khỏi đây, thuộc hạ sẽ lập tức truy tìm kẻ đó." Hắc Báo vẻ mặt hệ trọng cung kính nói.

Ánh mắt Nghiêm Trạch và Nghiêm Giác Siêu lập tức trở nên sắc lạnh khiến Hắc Báo Hắc Miêu phải cúi đầu sợ hãi. Chính bởi lẽ hai người họ là người quản lý kỳ sát hạch, để lọt gián điệp đã là tội lớn như thế nào.

Tư Mạn nhận thấy rõ sắc mặt hai vị quan gia họ Nghiêm, nhất thời biết được ở bên cạnh đám người này tuyệt đối không nên mắc sai lầm. Nếu là ở ngoài kia, hai vị đệ nhị đệ tam này chắc chắn không thoát tội.

Cô chỉ biết nín thin nuốt nước bọt chờ hai vị kia ra phán quyết.

Đương lúc Nghiêm Giác Siêu sắp sửa mở miệng tuyên án thì Tạ Bản lập tức cất giọng oanh oanh phá tan bầu không khí lạnh lẽo kia:

"Ây dà, phải xem có ra được đây không cái đã. Chỉ chưa đến một buổi đã dồn hai vị chủ thượng vào đường cùng, xem chừng tên hồ kia đã tính toán kỹ lưỡng. Bây giờ còn quan tâm gián với rết làm gì?" Tạ Bản ra vẻ bất lương nói, trên mặt không hề có chút biểu hiện đau đớn mặc dù đang được xử lý vết thương. Biểu cảm này khiến Tư Mạn không khỏi nể phục.

Người này có phải bị mất thần kinh đau đớn rồi không?

"Tạ tiên sinh ít lời thôi. Ông đang hít hết đường khí của tôi đấy." Nghiêm Giác Siêu hừ lạnh một cái, vẻ mặt cũng không còn nghiêm nghị mà ngồi xuống một tảng đá, gác chéo chân nói.

Nghiêm Trạch để lại cho Hắc Báo, Hắc Miêu ánh mắt cảnh cáo khiến họ lập tức hối lỗi kính cẩn cúi đầu. Hắn ngồi xuống một tảng đá khác, nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ là lúc Nghiêm Trạch vừa nhắm mắt, bàn tay to lớn vươn về phía Tư Mạn.

Tư Mạn rõ ràng không hiểu ý tứ của Nghiêm Trạch, chỉ thuận tay lấy khẩu súng sau hông đưa cho hắn.

Mày Nghiêm Trạch lập tức nhú lại. Tư Mạn biết không ổn, vội vã cất lại súng bước đến bên hắn cúi người nhỏ giọng:

"Chủ thượng, anh cần gì?"

Nghiêm Trạch không nói lời nào, chỉ kéo Tư Mạn ngồi xuống tảng đá bên cạnh hắn rồi lại tiếp tục dưỡng thần.

Tư Mạn ngơ ngác nhìn cổ tay bị hắn nắm đến đau điếng kia rồi lại nhìn sang đám người Tạ Bản đang không ngừng lái nhai bên kia.

"Vâng vâng, xin lỗi lão gia. Thuộc hạ sẽ lập tức nín thở, nhường lại bầu dưỡng khí cho ngài. Nhưng mà lúc sáng thuộc hạ có ăn hơi nhiều, hậu môn mà có lỗ thở thì mong lão gia rộng lòng tha thứ." Tạ Bản phớt lờ nói.

"Ông..." Nghiêm Giác Siêu cùng Hắc Báo, Hắc Miêu đến là cứng họng với Tạ Bản, ngay lúc này rồi vẫn không bỏ được cái thói không đứng đắn. Kết cục Nghiêm Giác Siêu chột hạ:

"Trẻ không chơi, già đồ đốn. Chẳng hiểu nổi tại sao đầu não ông lại có thể tỷ lệ nghịch với tính cách như vậy."

"Lão gia, ngài thật biết cách làm tổn thương trái tim nhỏ bé của thuộc hạ mà. Chẳng phải hai mươi năm cuộc đời thuộc hạ cống hiến cho ngài đấy sao. Ngài được hưởng bao nhiêu mỹ nhân trên đời, còn thuộc hạ đã gần bốn chục mùa lúa trở thì luôn giữ gìn tấm thân trinh trắng, ngay cả bàn tay phụ nữ cũng chưa nắm lấy một lần vì cống hiến cho ngài. Hức, càng nghĩ càng oan ức mà." Tạ Bản vừa nói vừa túm lấy tay áo Hắc Miêu ra vẻ ủy khuất.

Cảnh tượng hết sức bi ai a.

"Này này, lão quân sư thôi, lúc Trạch hai mươi tuổi ta đã chẳng cho ông một cô người mẫu đó sao. Còn chê ông chê eo giờ lại trách ta. Đúng là ăn cháo đá bát." Nghiêm Giác Siêu đã hoàn toàn vứt hình tượng người đàn ông lãnh đạm lạnh lùng sang một bên. Bây giờ chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang sùng cồ lên chửi bới. Giọng nói vang vọng khắp mặt thất kia đúng là dọa người.

"Hừ, cho người ta cũng không có tâm. À đàn bà đó chỉ được cái đẹp, tính tình không khác gì yêu quái mà cứ thích tỏ vẻ thanh cao. Thuộc hạ đâu phải Tôn Ngộ Không lúc nào cũng có thể bắt yêu quái hiện nguyên hình đâu."

"Ông..."

Đương lúc ngoài kia đạn bắn, quân đội bao vây, lại còn bị hàng tấn đá và đất vùi lấp trong mặt thất ảm thấp tối tăm. Hai con người mà chỉ cần nhắc đến tên đều khiến người ta rùng mình lại gân cổ lên như trẻ con chửi bới om xòm không ra thể thống gì.

Bất giác khoe môi Tư Mạn cong thành một nụ cười.

Thì ra Nghiêm Gia cũng có những lúc như vậy.

Chỉ là Tư Mạn không biết, nụ cười này của cô đã đi vào tầm mắt Nghiêm Trạch. Nơi con người sâu như động không đáy kia vừa cất dấu một nụ cười xinh đẹp.

Tư Mạn đứng ngẩn cổ nhìn lỗ thông hơi duy nhất nằm phía trên cao hướng ra bầu trời, chẳng biết nói gì chỉ biết phán một câu.

"Không ngờ bầu trời qua cái lỗ nhỏ có thể đẹp như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34-2: Vào ngục tối (2)

“Nếu ông muốn, sau khi thoát khỏi đây, ta sẽ lập tức cho ông tự do tề gia lập thất. Chớ để lúc tuyệt hậu lại oán trách ta.” Nghiêm Giác Siêu vẻ mặt bất cần nói, chỉ là lúc phát ngôn ra câu này có đầy vẻ không ưng thuận.

“Lão gia, là người ta không muốn đi, người ta đã muốn, ngài giữ được người ta sao.” Tạ Bản đã xong khâu băng bó, lại chẳng hề thấy vẻ mặt đau đớn của ông, lần này lại chuyển sang biểu cảm đê tiện của đại sắc lang, ông à ông ọo khiến Hắc Miêu suýt nữa thì phun luôn bữa sáng.

“Im miệng, cái ngữ không đúng đắn như ông, bảo sao thiên hạ điều tiếng cho cam.”

Tư Mạn nhìn sắc mặt tím tái vì tức của Nghiêm Giác Siêu thì không khỏi buồn cười. Cách đây một tiếng đồng hồ, chính ông ta đã ép cô vào chỗ chết, lúc này lại có thể đứng cùng một phe như thế này để nhìn thấy vẻ mặt này của ông ta. Coi như số cô chưa tận.

Lúc Tư Mạn đưa mắt nhìn lên, lập tức phát hiện ra điều không đúng. Lex đã muốn dồn cha con họ Nghiêm vào chỗ chết, cũng đã cận kề từng góc ngách mật thất này, với một kẻ tàn nhẫn không kém phần tỉ mỉ như Lex, đời nào lại chừa lại một cơ hội sống sót này cho cha con họ như vậy.

Tư Mạn còn chưa nghĩ xong, mũi lập tức bị bàn tay cứng như gỗ của Nghiêm Trạch bịt chặt không lấy kẽ hở. Kịp thời đảo mắt một vòng. Lúc này cô mới phát hiện đám người Nghiêm Giác Siêu mặt mày nghiêm trọng, không nói một lời. Ai nấy đều bẽ khí ngồi im không dám động đậy. Cứ như chứng minh rằng, trong mật thất này đang có khí độc.

Liếc sang Nghiêm Trạch, ánh sáng leo lắt trong mật thất không đủ chiếu sáng cho đôi mắt sâu của Nghiêm Trạch, chỉ thấy góc nghiêng nửa mặt hấn là biểu cảm bình thản như mặt hồ, bình thản đến độ khiến Tư Mạn tê tái da đầu, cứ như sắp sửa có một trận bão tố sắp quét qua mặt hồ đang yên ả.

Quả nhiên, chưa đầy vài giây. Nghiêm Trạch một tay bịt mắt Tư Mạn, một tay rút súng ra, hướng thẳng về phía lỗ thông hơi duy nhất đó nả ba phát súng liên tiếp vào bên cạnh lỗ thông hơi, khiến cho một đám đất cát vỡ vụn rơi xuống.

Ba phát súng này làm vỡ đất cát, một mảng lớn đất cát rơi xuống vì tác động của nó. Vị trí rơi của nó chính là vị trí Nghiêm Trạch cùng Tư Mạn đang đứng.

“Chủ thượng! Hự.” Nhận thấy rõ nguy hiểm, Hắc Báo lập tức hô lên một tiếng, chính ngay lúc này từ miệng hấn phun ra một ngụm máu tươi tràn ra cả khoang miệng rồi rơi xuống nền nhà. Hai chân Hắc Báo trở nên vô lực quỵ sụp xuống đất, vẻ mặt trắng bệch, bàn tay run run ôm chặt lấy ngực. Tạ Bản nhú mày một cái, đưa ngón tay điểm một huyết trên cổ Hắc Báo, giúp hấn điều hòa hơi thở.

Nghiêm Trạch trước lúc đất đá kịp rơi xuống, đã một thân ôm Tư Mạn đập vào vách tường lộn nhào một vòng về phía sau. Kịp thời tránh được tảng đất kia.

“Bình tĩnh.” Nghiêm Trạch bước đến bên cạnh Hắc Báo, bình thản nhắc nhở.

Hắc Miêu rút trong túi áo ra một ống tiêm, ngón tay múa một đường lập tức cắm xuống cánh tay Hắc Báo, đẩy nhẹ ống tiêm đưa vào cơ thể Hắc Báo một chất lỏng màu vàng.

“Là độc XPE?” Lúc Tư Mạn nhìn thấy biểu hiện của Hắc Báo và mùi hương quen thuộc bốc lên, cô đã biết chính xác, đây là chất độc mà Nghiêm Giác Siêu sử dụng lúc thách thức cô.

“Ở đây không có hoa, tại sao lại có độc này?” Nghiêm Giác Siêu cau mày, độc này là của ông bức từ Kỷ gia, chỉ có trong căn phòng cạnh Red one, ở đây ngay cả một đóa hoa cũng không có, vậy mùi hương độc kia từ đâu tới?

“Bên ngoài.” Nghiêm Trạch đáp một câu ngắn gọn. Chúng nhân nghe vậy đồng thời nhìn lên lỗ thông hơi đã rộng thêm một chút rồi lại nhìn tảng đất rơi xuống. Quả nhiên trên tảng đất kia có vài bông hoa giống hệt hoa tạo ra độc tố XPE.

“Trong mật thất này, đây là nơi duy nhất thông lên núi. Lỗ hờ này nằm ở vị trí cách tòa thành gần hai dặm. Chính vì cách rất xa, nên ai muốn trồng hoa ở chỗ này cũng khó mà bị phát hiện ra.” Tạ Bản đã hoàn toàn bỏ về lác các lúc này. Ánh mắt ông trở nên nghiêm nghị và đáng sợ, khiến chúng nhân nhận ra, tình hình đã trở nên nguy hiểm như thế nào.

Nhận thấy Hắc Báo đã ngưng thở huyết, hơi thở dần dần bình ổn như ánh mắt trở nên lơ đãng không còn minh mẫn, Nghiêm Giác Siêu cau mày nói: “Chúng ta đã chạy một đoạn đường dài, Lex đã không thể giết chết ta bằng đá, hấn sẽ nghĩ đến việc giết ta bằng chính loại độc này ngay tại đây. Hít càng nhiều, càng khó điều khiển được nhịp tim. Hắc Báo chỉ một phút to tiếng, đã đến mức độ này. Bây giờ ngay cả việc đi lại, cũng có thể khiến chúng ta trở thành như vậy.”

“Nói vậy, nếu người của Nghiêm gia không rõ mật thất, không biết vị trí chúng ta hiện tại là trên núi, chẳng phải cứu hộ cũng không có khả năng sao?” Tư Mạn cố giữ nhịp giọng bình thường nói.

Câu này vừa kết thúc, chúng nhân đều im bất, không nói thêm lời nào nữa. Vị trí không dây, không cây leo, vách tường thì ẩm thấp trơn trượt không cách nào leo lên lỗ thông hơi quá cao kia.

Về mặt Nghiêm Giác Siêu càng trở nên khó coi nhưng lại cố giữ bình tĩnh không nổi sát khí lên. Ông cùng Tạ Bản cả đời anh minh, lại không ngờ bị một tên Lex còn con hết bao vây lại dồn đến đường cùng. Còn đầu uy danh Nghiêm đại lão gia một đời.

“Miêu, dùng chỗ thuốc còn lại tiêm cho từng người. Sau đó chúng ta sẽ cùng lấy đá xếp lên để có thể với tới lỗ thông hơi trên kia. Chỗ đá vừa rơi xuống đó cần bốn người khỏe mạnh khiêng, không cần thận thì ngay cả chỗ này cũng sẽ sụp xuống.” Nghiêm Trạch ngay từ khi vào khu vực này đã quan sát vị trí và những tảng đá có thể dùng để thoát khỏi đây, lại biết thuốc mà Hắc Miêu dùng cho Hắc Báo là thuốc vừa dùng cho Tư Mạn, giúp cô thoát khỏi độc tố. Cho nên vấn đề độc tố, hắc và Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản không chút sợ hãi.

Thế nhưng sắc mặt Hắc Miêu lại sa sầm nghiêm trọng: “Chủ thương...Cái này....chỗ thuốc vừa tiêm cho Báo, là chỗ cuối cùng. Thuốc hạ không còn thuốc trừ nữa.”

Một lời này khiến sắc mặt chúng nhân trầm xuống.

“Đây là thuốc đặc biệt, được tinh chế nhanh gọn nhưng cần rất nhiều loại thuốc khác nhau. Túi đựng thuốc của thuộc hạ đã không kịp mang theo. Cho nên...”

Tư Mạn nghe vậy không khỏi bắt đầu thấy hoảng sợ. Tim đập liên hồi, lúc này đầu vật với độc tố, cô biết rõ nỗi đau đón mà độc tố này mang lại khủng khiếp như thế nào. Khi đã trải qua một lần, cô đã thề sẽ không để bản thân dính phải nó một lần nữa, nhưng lần này lại để bản thân lần nữa hít phải khí độc.

Nhưng mà khoan đã, có gì đó không đúng.

Tư Mạn đưa tay sờ vào mạch của mình, phát hiện ra quả nhiên mạch đập nhanh hơn bình thường nhưng trong người lại không hề có biểu hiện gì là bị độc tố điều khiển.

Tư Mạn bật nhảy lên một cái, khiến cho nhịp tim tăng lên thêm một đoạn. Hành vi này bị Nghiêm Trạch nhìn thấy được, ánh mắt hắn lập tức sắc như lưỡi gươm, cầm chặt lấy cổ tay cô gầm lên:

“Đứng im cho tôi!”

Tư Mạn thoáng hoảng hốt vì vẻ mặt vừa nãy còn bình thản của Nghiêm Trạch lại có thể thay đổi chỉ vì cô bật nhảy như vậy. Thế nhưng Tư Mạn vẫn kịp trấn tĩnh đưa tay cho Hắc Miêu:

“Mau, mau xem cho tôi.”

Hắc Miêu nhìn thấy hành động này, vội vàng kiểm tra nhịp tim của Tư Mạn, chưa đến một hồi, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi:

“Tư Mạn, cô âm tính với XPE.”

Nghiêm Giác Siêu cùng Tạ Bản ánh mắt trở nên sáng hơn: “Tốt lắm, có vẻ như sau một lần thoát độc, cơ thể cô đã có thể kháng cự lại nó. Đây là cơ hội tốt để chúng ta thoát thân.”

“Nhưng Bối Tư Mạn là phụ nữ, một mình cô ta không thể khiêng hết những tảng đá kia, chúng ta ngay cả một bước chân cũng chẳng thể di chuyển...” Hắc Miêu ái ngại nói.

Tư Mạn nghe vậy, đẩy ánh mắt sang Nghiêm Trạch xin ý kiến, lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng khó đoán của hắn thì không khỏi vã mồ hôi hột, không hiểu rốt cục Nghiêm Trạch muốn gì, chỉ đành ngậm đắng lên tiếng:

“Không sao, tôi tuy yếu nhưng vẫn có sức, tôi sẽ cố gắng...không đá.”

Sắc mặt năm người đàn ông hết sức khó coi. Ở đây có tận năm gã cao lớn kiên cường lại để cho một người phụ nữ tự mình khiêng đá, chuyện này không phải là quá mất mặt sao.

Biết rõ đám người kia muối mặt, Tư Mạn cười thầm trong lòng. Không ngờ có ngày cô lại làm đám người này tự thấy nhục nhã như thế này, dù khiêng mấy đá cũng thấy tâm tư phơi phới.

Đáng, rất đáng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Cơ hội trốn thoát

“Đâu nào, chủ thượng. Chỉ cho tôi biết đá nào có thể sử dụng.” Tư Mạn vẻ mặt hồng hào vui tươi nhìn ngó xung quanh chờ lệnh. Khác xa hoàn toàn vẻ mặt tức giận không được, mắng chửi không xong của đám nam nhân cường tráng kia.

Đương lúc Tư Mạn đang tìm kiếm đá thì phát hiện ra Nghiêm Trạch đã từ lúc nào vác một tảng đá lớn làm nền đặt xuống. Hành vi này vừa hay khiến chung nhân mặt tái xanh đi. Chưa kịp để Tư Mạn lên tiếng, Nghiêm Giác Siêu đã tóm lấy cổ tay Nghiêm Trạch, hết sức có thể nén cơn tức giận mà nói:

“Trạch, con đang làm gì vậy?”

Nghiêm Trạch không quan tâm Nghiêm Giác Siêu, bình thân gạt tay ông ra, tiếp tục công việc khiêng đá. Một tảng đá lớn có không ít sức nặng, ấy vậy mà hắn có thể bình thân đến mức, tự mình di chuyển nó đến vị trí đã được xác định.

Trong đầu Tư Mạn chỉ nghĩ ra một câu. Nghiêm Trạch căn bản không phải người.

“Lão gia, ngài chớ có lo, chủ thượng mười năm sống ở Núi Thái Bạch, sức bền của ngài ấy không giống như chúng ta. Những chuyện như thế này, ngài ấy có thể điều khiển được.” Tạ Bản thấy vẻ lo lắng của Nghiêm Giác Siêu đành chột hạ một câu.

“Phải đấy lão gia. Chủ thượng có sức mạnh của mười người gộp lại, từ lúc còn là vị thành niên đã khỏe hơn người bình thường. Năm đó một mình thoát khỏi núi Thái Bạch, cũng là nhờ sức lực phi thường đó.” Hắc Miêu không câu nệ, chen thêm một câu.

Nghe hai vị tâm phúc nói đến đây, sắc mặt Nghiêm Giác Siêu mới trở nên hòa hoãn. Đành không nói thêm điều gì nữa, để mặc cho Nghiêm Trạch tự mình dần bình. Nghiêm Trạch từ nhỏ đã phải học khả năng sinh tồn, đương nhiên đến lúc nguy hiểm sẽ không để người khác giải nguy cho mình, lúc này lại còn là phụ nữ, chuyện này ngàn vạn lần hắn không thể chấp nhận. Cho nên Nghiêm Trạch không tự mình làm thì không phải là hắn.

Nghiêm Giác Siêu nghĩ xong liền đẩy mắt về phía Tư Mạn, nào ngờ bất gặp vẻ mặt ngập đầy nghi vấn của cô đang nhìn chằm chằm Nghiêm Trạch, mắt mây giây cô mới đến bên Nghiêm Trạch mở miệng nói:

“Anh từng sống ở núi Thái Bạch?”

Nghiêm Trạch không đáp lời, chỉ tiếp tục khiêng đá. Tầm thân cao lớn và bàn tay cứng rắn kia nhẹ nhàng xếp từng phiến đá to, tạo nên một bậc thang cao lớn. Hành động nhanh nhẹn lại gọn gàng khiến Tư Mạn trầm trồ trong lòng.

“Lên đi.” Không màng để tâm đến câu hỏi của cô. Nghiêm Trạch đặt xong phiến đá cuối lập tức hạ lệnh.

“Vâng.”

Tư Mạn Như robot, ngoan ngoãn leo lên phiến đá, bám vào tường, dùng súng nã đạn liên tiếp tạo thành lỗ nhỏ, đủ để tạo độ bám giúp cô leo lên phía trên.

Đám người Nghiêm Giác Siêu đứng phía dưới, nhìn Tư Mạn nhanh nhẹn hết như một con nhện, bám sát vào bờ tường liên tục leo. Động tác nhanh gọn dứt khoát, đủ thấy cô đã chẳng phải dạng người tầm thường.

Hành vi này đương nhiên khiến họ nghi vấn, nhưng lúc này đây cô đang tìm đường giải vây cho họ, nên nghiêm nhiên họ bỏ qua việc tại sao cô có thể hành động như một điệp viên chuyên nghiệp như vậy.

“Hay lắm, cố thêm chút nữa.”

Ngay lúc Tư Mạn bám được lỗ thông hơi kia, Tạ Bản không dẫu được phần khích mà kêu lên.

Tư Mạn mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt, sức lực trên hai tay đã trở nên tê dại vì vừa phải bám vừa phải leo. Phải cố lắm, cô mới có thể bám lấy lỗ thông hơi mà ngoi ra bên ngoài.

Lúc Tư Mạn hít thở được luồng không khí mát mẻ của thiên nhiên, nhìn thấy ánh sáng rực rỡ đến chói mắt của mặt trời cũng là lúc cô phát hiện ra một làn khói đen đặc phủ kín bầu trời từ phía tòa thành. Hơi nóng tỏa ng trong không khí đưa một mùi hương nồng đến khó chịu.

“Không xong rồi, tòa thành vẫn không dập được lửa. Coi chừng là muốn thiêu hết mặt đất.” Tư Mạn leo được ra bên ngoài, lập tức cúi xuống lò đầu vào bên trong kính hồ.

“Đi tìm dây leo!” Nghiêm Trạch vẫn giữ nguyên phong thái cao quý kia, nghiêm giọng hạ lệnh.

Tư Mạn vâng một tiếng lập tức tìm được đoạn cây leo cao ngay trong núi. Đây là khu vực rừng rậm, cho nên không khó để cô có thể hoàn thành một đoạn dây cứu hộ.

Đám người họ căn bản không thể leo bờ tường như cô vì phải giữ nguyên mạch đập tĩnh, điều này càng khiến cô không thể trì hoãn cứu người.

Ngay lúc Tư Mạn hoàn thành xong việc tìm dây, nhả sợi dây cứng và dài kia xuống dưới, cũng là lúc mặt đất bắt đầu rung chuyển.

“Nhanh lên, mặt thất sắp sập rồi.” Cảm nhận được độ rung của mặt đất ngày càng tăng lên, hơi nóng lan tỏa trong không khí ngày càng lớn. Tư Mạn tràn ngập vẻ khẩn trương, nhanh miệng nhắc nhở.

Đám người Nghiêm Giác Siêu buộc Hắc Báo đang ngoi ngóp thờ vào lưng Hắc Miêu, nộc độc ngày càng ăn sâu khiến Hắc Báo đã không còn tỉnh táo, buộc phải dùng cách này để leo lên.

Tư Mạn nắm chắc dây leo, vòng qua một thân cây to lớn cứng cáp gần nhất làm bàn đỡ, dùng hết sức mình kéo hai người đàn ông nặng nề lên. Tuy rằng đã có thân cây làm trụ, nhưng âu cũng là phận nữ nhi. Tư Mạn gặp không ít khó khăn khi dùng sức kéo người.

Hai người Hắc Báo, Hắc Miêu vừa lên đến nửa đoạn thì phải ngưng lại. Dường như Tư Mạn đã hết sức.

“Bồi tiểu thư, chịu khó một chút. Chỉ còn một chút nữa thôi.” Tạ Bản nhận thấy vấn đề liền với giọng nói vọng ra.

Tư Mạn ôm lấy dây leo thờ phỉ phờ. Lòng bàn tay từ khi nào đã rướm một ít máu tươi, mồ hôi nhỏ giọt trên gương mặt thanh tú.

Bất giác lúc này cô nghĩ đến một việc. Từ lúc vào Nghiêm gia, việc cô muốn nhất là tìm cách trốn thoát tránh hậu họa về sau. Nếu lúc này cô buông dây leo, để đám người Nghiêm gia chết dưới đó, chẳng những cô được an toàn tẩu thoát, mà còn có thể khiến gia tộc này bị diệt vong.

Cuộn tròn sợi dây trong bàn tay đau rát, lòng Tư Mạn trở nên bối rối.

Cơ hội trốn thoát duy nhất trong đời, sao cô lại nao núng không chịu buông tay?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Chôn vùi

Buông hay là không? Nếu lần này bỏ qua cơ hội, tuyệt đối sẽ không có lần sau như thế này nữa.

Hơn lúc nào hết, Tư Mạn lúng túng không biết phải làm gì, chỉ im lặng giữ chặt dây leo. Trong đầu cô chỉ có một hình ảnh duy nhất, đó là ánh mắt sắc như lưỡi gươm của Nghiêm Trạch và câu nói của hắn lúc ôm cô mỗi đêm.

“Em muốn chạy thì cứ chạy đi cho thoát. Nếu để tôi bắt được, cả đời này em sẽ phải hối hận vì dám rời khỏi tôi.”

“Bồi Tư Mạn.” Lòng Tư Mạn tràn ngập những suy nghĩ không cách nào lựa chọn. Ngay lúc này bên dưới vọng lên giọng nói cứng rắn, không lớn không nhỏ, đủ dọa cho lá gan của cô rụng đứng.

Tư Mạn tự hỏi, từ khi nào tên ác bá kia có thể gọi tên cô thuận miệng như vậy.

Mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ngoại trừ viên đạn vào đùi kia, Nghiêm Trạch trước nay chưa từng bạc đãi cô điều gì, ăn ở đi lại đều là hần chiếu cố cho. Hôm nay lại đích thân ngự giá cứu cô một mạng, bây giờ cô để hắn chết dưới đó, thì quả là không nghĩa khí rồi.

Xem xét lại bản thân là một người coi trọng nghĩa khí. Tư Mạn đành cắn răng bỏ qua cơ hội lần này. Chỉ ít nếu cô có bỏ trốn, thì mạng của người khác không vì cô mà đánh mất.

Nghĩ xong, Tư Mạn lần nữa gồng mình lấy lại sức, đập lên một tảng đá to, hít một hơi thật sâu, kéo mạnh sợi dây leo. Sức nặng của hai người đàn ông quả thật không thể đùa.

Hắc Báo, Hắc Miêu lên đến nơi thì Tư Mạn đã không còn chút sức lực, đợi hai vị quan gia kia tiếp đất an toàn, cũng là lúc tay chân cô rụng rời thờ hòng hộc, mồ hôi nhễ nhại thái dương, về mặt mũi khi vừa trải qua một trận độc và chiến khiến cô mất đi dáng vẻ hoạt bát ngày thường.

“Không còn thời gian nghỉ ngơi đâu, mau qua đây kéo ba vị kia lên, mặt đất đang nứt ra đấy!!!” Thấy Tư Mạn rụng rời, Hắc Miêu khẩn trương nhắc nhở, hận không thể tự mình cứu ba người kia lên. Xung quanh khu vực này hoa XPE quá nhiều, độc tố xâm nhập vào cơ thể của họ đang dần tăng tiến. Hắc Miêu bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Tư Mạn mà thôi.

Hắc Miêu vừa buông sợi dây, vừa dùng tay trực tiếp nhả hết tất cả các đám hoa kia ném đi thật xa rồi nói vọng xuống:

“Lão gia, Chủ thượng, thuộc hạ đã dùng bộ đàm liên lạc, khu vực này rất gần tòa thành, rất nhanh người của ta sẽ đến.”

Tư Mạn cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển, có lẽ hai phần ba mặt thất đang gần như bị phá hủy, sức nhớ ra Nghiêm Trạch còn ở dưới đó, cô vội vàng chạy tới nắm chắc sợi dây hết lên:

“Nghiem Trạch, anh mau lên đi.”

Phía bên dưới quả nhiên có động, sợi dây trở nên nặng trĩu không thể di chuyển, tuy rằng nhẹ hơn lúc kéo Hắc Bảo, Hắc Miêu, thế nhưng với một mình Tư Mạn, vẫn là quá khó cho cô.

“Ngài đệ tam!” Ngay lúc này, người của Nghiem gia kịp thời chạy đến.

“Mau, mau kéo dây!” Còn chưa kịp hiểu tình hình, nhìn Hắc Bảo nằm một góc, Hắc Miêu cúi xuống một cái hố không ngừng hạ lệnh và Tư Mạn đang cố gắng kéo sợi dây thì lập tức chạy đến hỗ trợ Tư Mạn.

Sức lực của năm người đàn ông Nghiem gia quả nhiên khiến mọi việc trở nên dễ dàng. Chưa đầy ba mươi giây, hai người Nghiem Giác Siêu cùng Tạ Bản đã được kéo lên khỏi mặt đất.

Tư Mạn chạy về phía lỗ thông hơi, nhìn thấy Nghiem Trạch đang một mình đứng bên trong, bóng dáng cao lớn cô độc của hắn chỉ im lặng nhìn cô từ bên dưới không hề khiến cô sợ hãi như ngày thường.

Cô vội vàng cầm lấy sợi dây ném xuống bên dưới hét lên: “Mau nắm lấy!”

Nghiem Giác Siêu vội không kém, ánh mắt trở nên bất an, nắm chắc sợi dây gấp giọng: “Nhanh lên!”

Àm!!!

Ngay lúc này, âm thanh chấn động cả mặt đất, khiến cho từng đám đất vỡ vụn rơi qua từng khe nứt, ở góc của Tư Mạn, có thể nhìn thấy rất rõ đất cát đang vừa ra từng mảng to lớn rơi về phía Nghiem Trạch. Thoắt một cái, Nghiem Trạch đã tránh được tảng đá nhưng cũng đồng thời đi về vị trí khác không thể nắm lấy sợi dây.

“Chạy đi!” Đó là câu nói duy nhất của Nghiem Trạch ngay lúc đó bởi hắn nhìn thấy rất rõ, vị trí Tư Mạn và Nghiem Giác Siêu ngồi đang nứt ra.

“Trạch, mau quay lại, nắm lấy sợi dây!!!” Nghiem Giác Siêu vẫn không chịu đi, ra sức hét lớn.

Tư Mạn không hề có ý định chạy, cô nắm chắc sợi dây trong tay, ánh mắt không rời khỏi Nghiem Trạch, mặc kệ mặt đất đang rung chuyển. Cuộn sợi dây, ném về phía vị trí Nghiem Trạch đang đứng, mặc kệ đất đá rơi xuống cản trở, cô vẫn cố xác định vị trí của hắn. Một mực muốn hắn nắm lấy sợi dây kia.

“Ông già! Bối Tư Mạn. Đi ngay!” Nghiem Trạch không nắm lấy sợi dây kia, mà lùi về một chỗ. Ánh mắt sắc như lưỡi gươm kia chiếu thẳng về phía hai người gầm lên.

Cũng chính ngay lúc này mặt đất rung lên một tiếng động mạnh rồi đổ ập xuống. Ánh mắt của Tư Mạn và Nghiem Trạch bị cắt đứt bởi một tảng đá lớn vùi lấp lỗ thông hơi rồi đổ ập xuống, chôn vùi khoảng không rộng lớn trong mặt đất.

“Chủ thượng!!!” Tiếng gào thét điên cuồng trong rung chấn, trong khói bụi như muốn xé toạc mọi thứ, đó là tiếng gọi của những thân tín luôn đi theo Nghiem Trạch khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này.

“Nghiem....” Còn chưa kịp kêu lên. Tư Mạn và Nghiem Giác Siêu theo quán tính rơi xuống một hố sâu vì khe nứt rồi lăn vài vòng. Thế nhưng rất kịp thời đã được đám người Nghiem gia từ lúc nào đã có mặt đầy đủ kéo lại, ngăn họ rơi xuống dưới.

Tư Mạn được một người kéo lại, cả thân thể đứng đưa trước một hố đen. Cô đưa mắt nhìn về phía tảng đá lớn đã vùi lấp ánh mắt sâu như động không đáy kia. Trong lòng có thứ gì đó khiến cô rất khó chịu. Khó chịu đến không thể thờ ơ.

Nghiem Trạch đã bị vùi lấp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Mục tiêu duy nhất

Nghiem Giác Siêu mất đồ như máu, nhìn đám đất cát ngổn ngang hỗn độn như một bãi chiến trường. Tim ông đánh thịch một cái, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thành công khiến mặt mày chúng nhân xanh lét, lập tức nhón nhào, bên viện trợ cứu Nghiem Trạch, bên chuẩn bị xe đưa Hắc Miêu và Nghiem Giác Siêu đang gần như lịm đi.

“Tránh ra....Mau...đào lên...đào lên!!!” Nghiem Giác Siêu bỏ mặc nỗ lực đưa ông lên xe của chúng nhân, liên tục hạ lệnh cấp tốc đào đất. Đưa con còn lại duy nhất của ông đang ở dưới đó, ông còn có tâm tư lo cho bản thân cho được.

“Lão gia, chỗ đất đó nếu đựng bừa, sẽ có thể tiếp tục lún xuống, gây nguy hiểm cho chủ thượng.” Tạ Bản đặt tay lên vai Nghiêm Giác Siêu trấn an.

Nghiêm Giác Siêu túm lấy cổ áo Tạ Bản, ánh mắt tinh anh ngày nào bây giờ đã trở nên mờ đục, đến mất lý trí, miệng vẫn không ngớt vài giọt máu, sắc xanh trên mặt ông ngày càng nghiêm trọng: “Vậy ông nói xem, phải làm sao, làm sao? Trạch là tất cả của tôi, là tất cả. Tôi từ bỏ mọi thứ để cho nó, giờ nó bị chôn dưới đó. Ông bảo tôi phải đứng đây chờ nó chết sao???”

“Không phải là không có cách, phía bên kia thành đã bị cháy, lại trải qua một cơn dư chấn, bây giờ mạnh động chỉ có hại không có lợi. Ngài anh mình một đời, sao có thể sai sót đến mức này?”

Tạ Bản nói xong, Nghiêm Giác Siêu coi như hạ được chút nhiệt, ông găm gờ nhìn đồng đất cát, tay siết chặt lộ từng đốt trắng, nghiêng răng kêu kèn kẹt: “Lex, ta quyết phân thủy ngòi!!!”

“Bối tiểu thư, cô đang làm gì vậy?” Tạ Bản vừa trấn an được Nghiêm Giác Siêu, lập tức nhìn thấy Tư Mạn ra sức ném rất nhiều đá về một đám đất, rồi lại tiếp tục nổ súng tạo lực.

Hành vi này ban đầu khiến cho chúng nhân nghi hoặc không hiểu, nhưng chỉ dám đứng nhìn. Vài tháng qua vị trí của Tư Mạn trong Nghiêm gia đã yên ổn, cho nên ngoài Nghiêm Trạch, không ai dám mở miệng ngăn cản cô.

Chỉ có Hắc Miêu và Tạ Bản đến can ngăn Tư Mạn đang nổ lực nhắm vào một vị trí trên mặt đất:

“Cô điên rồi sao? Đất sao có thể muốn đào bằng cách đó?” Hắc Miêu vừa giữ lấy cánh tay cô, lập tức cảm nhận được điều bất thường, cánh tay Tư Mạn ướt đầm một chất dịch đặc quánh: “Chết tiệt, cô bị thương rồi.”

Phải nói đến lúc kéo Hắc Báo, Hắc Miêu lên, cánh tay phải của cô vì chịu áp lực đã bị chấn thương, lúc này lại lăn một vòng, bây giờ lại bắt chấp ném đá, như này chẳng khác nào muốn phế luôn cánh tay phải.

“Buông ra.” Về mặt Tư Mạn rất căng thẳng, dường như trong mắt cô chỉ có một mục tiêu duy nhất.

Tư Mạn vừa nổ súng, vừa ném đá. Hết đạn lại lấy súng của Hắc Miêu tiếp tục, cứ như vậy cho đến khi máu trên cánh tay cô chảy dài, nhỏ giọt xuống nền đất khô kia.

“Tạ tiên sinh, người này....” Hắc Miêu tuy rằng không ưa gì Tư Mạn, nhưng hẳn biết rõ cô gái này có tâm cứu Nghiêm Trạch, trong thâm tâm hẳn tin rằng trời đất này không thể diệt được Nghiêm Trạch, cho nên mới chờ phương án hữu hiệu nhất, chẳng ngờ chính vì rơi vào cảnh ngộ này Tư Mạn lại bộc lộ ra bộ mặt hiểm có.

Không lẽ đã thực sự coi Nghiêm Trạch là chủ nhân.

Nghi đoạn lại nhìn thấy phía mục tiêu của Tư Mạn có dấu hiệu lún xuống, hệt như phía bên dưới có một tầng hầm nhỏ. Ánh mắt chúng nhân trở thành hy vọng hết lên:

“Mau, mau đến đó đào đất.”

Ngay lúc cơ hội mở ra thì cánh tay của Tư Mạn lại trở nên vô lực buông thông quỳ thụp xuống đất. Đầu óc cô trở nên quay cuồng choáng váng. Mất quá nhiều máu, lại liên tục để cơ thể bị tổn hại.

Mồ hôi lấm tấm trên trán, ánh mắt mờ đục, hơi thở gấp gáp. Tư Mạn vẫn cố lết về phía hố đen cô vừa mở ra.

“Bản, mau....mau qua kia xem...” Nghiêm Giác Siêu hết sức thở gấp, chưa nói xong Tạ Bản nhanh chân chạy đến dùng tay đào lỗ mà Tư Mạn vừa mở, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, dùng hết sức rống lên:

“Chủ thượng!!! Anh đại ơi! Lên tiếng cho tôi nghe đi!!!”

Tất cả chúng nhân và Tư Mạn đều nín thở, thín lặng đến mức nghe được tiếng lá rụng nhìn vào hố đen không chút ánh sáng kia chờ đợi một lời hồi đáp.

Nhưng không, bên dưới chỉ nghe tiếng đất đá vỡ tan, rơi xuống lộp độp, khoảng không gian đen đặc phía dưới như đắm vào tim chúng nhân một đường kiếm. Hoảng hốt đến mức không thể nói nên lời.

“Trạch! Trạch!!!” Nghiêm Giác Siêu dùng sức lực cuối cùng rống lên hai tiếng rồi ngất lịm đi.

Tạ Bản nắm chặt nắm đầm, tung một cú vào đất đá khiến chúng tiếp tục lún xuống. Một lần lại một lần. Bên dưới được chiếu sáng nhưng lại chứa một khoảng không gian rỗng huếch lạnh lẽo, không sinh khí.

Ở đâu? Rốt cuộc là ở đâu?

Tư Mạn dần thấy mắt mờ đi, đôi tai ù dần xen lẫn giữa tiếng gió gào thét qua mồm núi, hơi thở của mặt trời không đủ để khiến cô tỉnh táo mà chậm rãi đưa cô vào một giấc ngủ.

Cả thân thể Tư Mạn đổ gục xuống đất, ngay khi đầu cô sắp sửa đập xuống một tảng đá gần đó thì một bàn tay to lớn cứng rắn đỡ vội lấy đầu cô.

Hơi ẩm từ bàn tay kia như thức tỉnh Tư Mạn, trong một khắc, tiếng ù bên tai chợt ngưng lại, vang vọng lên tiếng gào vì vui mừng của chúng nhân nhưng cô chẳng thể nghe rõ họ đang nói gì.

Chỉ là khi ngửi được mùi hương quen thuộc, lòng cô chùn xuống, mắt khẽ khép lại. Yên tâm để cả thân thể nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Căn phòng kỳ lạ

Thời điểm Tư Mạn tỉnh lại, thế giới dường như đã thay đổi.

Cô ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh một cách vô hồn. Nơi cô đang nằm là một căn phòng rộng lớn với một màu đen chủ đạo, bức tường chỉ có vài mảng trắng để bù trừ, còn lại tất cả đều có màu đen, ngay cả chiếc giường cô đang nằm vẫn là màu đen tuyền.

Nhìn ngang nhìn dọc cũng ra đây rõ ràng là phòng ngủ, nhưng kỳ lạ là phòng ngủ này ngoài chiếc giường ra, một vật trang trí cũng không có chứ đừng kể đến tủ, bàn, ghế hay bất cứ đồ vật nào dễ dàng nhìn thấy trong một căn phòng ngủ bình thường.

Thêm một điểm đặc biệt nữa là căn phòng này rất lạnh lẽo. Chắc chắn rồi, đồ vật không có, ngoài chiếc giường và tấm chăn gối màu đen không chút bụi bẩn kia là minh chứng hùng hồn cho việc có người sử dụng căn phòng này ra thì cơ bản căn phòng này thừa xa một cái nhà kho. Chỉ hơn nhà kho một cái là sạch, căn phòng sạch đến mức không thể nhìn thấy bất kỳ một vết bẩn hay hạt bụi nào ngoại trừ vài ba cọng tóc của Tư Mạn đang rơi trên gối kia.

Những điều này khiến cô không thể không tán dương chủ nhân căn phòng. Quả nhiên là kỳ dị. Và căn phòng này bình thường quá mức bình thường, cho nên Tư Mạn liền cho nó là điểm bất thường. Chẳng có ai lại có thể ngủ trong căn phòng không khác gì nhà xác như thế này.

Tư Mạn thuận tay đưa tay lên gãi đầu mới phát hiện ra cánh tay có chút đau nhức, lúc liếc mắt nhìn đã thấy tay phải của cô đã được băng bó hết sức cẩn thận, cẩn thận đến mức không khác gì khúc gỗ, khiến cô há hốc mồm kinh hãi, không nhận được mà hét lên thất thanh:

“A!!”

Gãy rồi, gãy rồi. Cánh tay yêu quý, cánh tay mìn thiên hạ đem đi bán gãy mất rồi!!!!

Tư Mạn khóc không ra nước mắt ôm chặt cánh tay, cổ trắn tỉnh nhớ lại mọi chuyện.

Mất đến vài phút lấy lại trí nhớ trước khi bất tỉnh. Khi cô kịp nhớ đến Nghiêm Trạch bị chôn vùi, cánh cửa duy nhất trong căn phòng này liền mở ập ra, đưa ánh sáng phía bên ngoài vào mắt cô, khiến cho đôi mắt chưa thích nghi với ánh sáng của cô đỏ rực không thể nhìn rõ người vừa bước vào là ai.

Tư Mạn đưa tay dụi dụi mắt, chỉ nghe tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ tiến đến gần, bàn tay cứng rắn nâng cằm cô lên:

“Lớn giọng như vậy, chắc đã khỏe lắm rồi nhĩ.”

Chất giọng trầm lạnh có chút hạ giọng kia truyền vào tai Tư Mạn, đi qua đôi con ngươi sáng như trân châu, phản chiếu gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng của Nghiêm Trạch.

Giống như một cơn gió đi ngang qua mặt hồ đang yên ả, đầu não Tư Mạn đánh lên một tiếng, nơi khóe mắt của cô vì bị cay mắt mà rơi xuống một giọt lệ.

Xin đặc biệt nhấn mạnh, là vì cay mắt.

Thế nhưng đi vào tầm mắt vị chủ thượng cao quý, mĩ tâm lập tức cau chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi. Vừa vào đã nhìn thấy cảnh Tư Mạn nước mắt lưng tròng như thế này, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Hắn lấy ngón cái, đỡ lấy giọt lệ kia, găm đôi mắt lạnh lẽo của hắn vào khuôn mặt đang ngơ ngác nhìn hắn của Tư Mạn:

“Miêu! Chú nói không đau, không thương tổn gì nữa cơ mà, thế này là thế nào?”

Hắc Miêu từ lúc nào đã lù lù đứng sau lưng Nghiêm Trạch, vội vã xài hai bước chân tới, mặt mày nghiêm trọng quan sát Tư Mạn đang tóc tai tán loạn ngồi ngơ ngác trên giường.

Xét thấy đầu óc Tư Mạn có chút mơ hồ, ánh mắt không linh hoạt như bình thường liền lo lắng bấm bấm:

“Cô ta....Bối tiểu thư là vì vừa tỉnh dậy sau nhiều ngày bất tỉnh, cơ thể hồi đầu còn chưa linh hoạt, thuộc hạ đảm bảo không có chút tổn hại nào.”

“VẬY đây là cái gì?” Nghiêm Trạch đưa ngón cái với một giọt nước mắt trong veo đang đeo bám trên ngón tay hấn đến trước mặt Nghiêm Trạch, dự ý muốn hỏi ‘không đau không đớn, lý nào vừa tỉnh đã khóc’

Hắc Miêu nhìn thấy ‘tang chứng’ kia liền hết hồn, oán hận quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén, chỉ tiếc đương sự kia đang chưa hoàn toàn lấy lại hồn, cho nên không biết đã bị vị đệ tam này liệt vào danh sách đen những kẻ cần phải loại trừ.

Hắc Miêu cùng Hắc Báo nhìn rõ ba ngày liền từ sau khi trở về từ Brazin, Nghiêm Trạch luôn sát sao bệnh tình Tư Mạn, quan tâm cô một cách đặc biệt. Nếu nói trước đây Nghiêm Trạch thường xuyên đến phòng cô ngủ kè, thì bây giờ nâng lên thành hai mươi tư giờ có lẽ nằm trong tầm mắt, đến cả khu vực cấm địa cũng được cho vào như thể này cũng đủ thấy vị trí của cô trong lòng Nghiêm Trạch không còn như trước.

Vì sao ư? Ở mật thất cùng sống cùng chết, lên mặt đất lại dùng hết bản lĩnh cứu Nghiêm Trạch, như thế này chẳng phải là khỏi cần tham gia ngạch trung thành cũng đã đồ thủ khoa rồi sao.

“Thuộc hạ cho rằng, không phải Bối tiểu thư khóc vì đau đâu ạ.” Nghĩ một hồi, Hắc Miêu đành chốt hạ một câu.

Vừa nói xong lại thấy không gian lạnh hơn một chút, tựa hồ Nghiêm Trạch không hề hài lòng với câu trả lời này, cho nên Hắc Miêu mới đáp một câu ngắn gọn nhưng lại khiến hấn cảm thán cuộc đời này cho đến mãi về sau, không ngờ bản thân lại có lúc thông minh đến vậy:

“Thuộc hạ nghĩ Bối tiểu thư khóc là vì vui mừng vì ngài đã trở lại.”

Câu này vừa kết thúc, căn phòng đột ngột chuyển âm lạ thường, Hắc Miêu liếc mắt đến máy lạnh nằm trên kia, vẫn thấy nhiệt độ không hề dịch chuyển, lại nghĩ thâm hay là máy lạnh hỏng.

Lại liếc đến Tư Mạn đang vô hồn kia có chút giật mình, ánh mắt linh hoạt nhìn sang Nghiêm Trạch rồi há hốc mồm không nói nên lời. Hắc Miêu lần nữa dịch mắt sang Nghiêm Trạch, lại suy nghĩ lên con nhồi máu cơ tim mà đi tìm ông bà.

Về mặt Nghiêm Trạch lúc này quả thực sống đến hơn ba mươi tuổi đầu lần đầu tiên hấn nhìn thấy. Mi tâm dần ra, lộ rõ đôi mày rậm sắc, đôi mắt sáng như chim ưng thoắt qua một cơn gió lạ, khóe môi hơi nhếch lên, đậm chất bá chủ coi khinh thiên hạ. Tổng hợp ngũ quan vừa lạnh vừa nóng này có chút không hài hòa nhưng lại rõ ràng biểu hiện cho gương mặt vui mừng.

Vui?

Mừng?

Nếu có máy ảnh ở đây, Hắc Miêu chắc chắn sẽ chụp lại khoảnh khắc này rồi đem sang ra một bức ảnh thật to làm tuyệt tác, treo trong bảo tàng, thu mỗi người nghìn đô mới được vào thưởng thức, lúc đó chắc chắn hấn sẽ thành tỷ phú.

Là kỳ quan, kỳ quan đó.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 38-2: Căn phòng kỳ lạ (2)

“Khụ khụ...Chủ...chủ thượng.”

Tư Mạn là khán giả thứ hai nhìn thấy tuyệt tác này, đương nhiên cũng sốc không kém. Chỉ tiếc là về mặt kia chỉ tồn tại chưa được mười giây đã lập tức biến mất không dấu vết. Tựa hồ vừa rồi chỉ là hai người họ hoa mắt.

“Chủ thượng, lão gia đang chờ phòng bên.” Hắc Miêu liếc mắt sang cánh cửa lúc nãy Nghiêm Trạch đi vào, ái ngại nói.

Là bọn họ ở phòng bên bàn chuyện, chỉ vì nghe thấy tiếng la của Tư Mạn mà vị nào đó vút ghế bỏ đi, báo hại chủ nhân Nghiêm gia đen mặt ngồi bên kia, không cần nhìn cũng biết. Sắc mặt Nghiêm Giác Siêu lúc này chắc chắn rất khó coi.

“Nằm yên.”

Nghiêm Trạch lạnh lùng buông một câu, tính toán bước đi thì Hắc Miêu lại mở miệng nhắc nhở:

“Bối tiểu thư đã tỉnh, thuộc hạ sẽ cho người đưa cô ấy trở về phòng.”

“Đề yên đó.” Nghiêm Trạch không quay đầu, vẫn điềm nhiên như không đáp.

“Nhưng mà đây là căn cứ bí mật, cô ấy vẫn chưa qua ngạch trung thành....”

Nói đến đây, Tư Mạn lập tức hiểu ra ý nghĩa trong màn đối thoại này. Cô lần nữa đưa mắt quan sát căn phòng như nhà xác này, lần cuối khẳng định đây chính là đại bản doanh của Nghiêm gia, cũng chính là phòng ngủ của Nghiêm Trạch, căn cứ bí mật cất giấu mọi bí mật của giới hắc bang. Phòng bên cạnh chắc chắn là phòng họp của Nghiêm gia.

Cũng có thể hiểu đơn giản, nơi này căn bản không thể để một con muỗi xâm phạm tới, hệ thống bảo an không thể tốt hơn. Cho nên người ngoài như cô được vào đây là một sự nhân nhượng đến không thể hiểu nổi. Hắc Miêu ý muốn nhắc nhở, chính là không muốn để thông tin buổi họp bị cô nghe thấy.

“Không cần thiết.” Nghiêm Trạch quăng một câu, đi sang phòng bên cạnh mà không cần thêm một lời nào nữa.

“....”

Hắc Miêu hơi nhíu mày, quăng cho Tư Mạn một cái lườm sắc bén khiến Tư Mạn vốn bình thản lại bất giác phòng thủ:

“Chủ thượng đã để cô bước vào căn phòng này, chính là cả đời này cô chỉ có thể tận tụy hầu hạ ngài, tuyệt đối trung thành, tận tâm đến chết. Nếu cô dám phản bội, ngài chắc chắn sẽ để cô sống không bằng chết.”

Dọa xong một câu, Hắc Miêu phất áo bước sang phòng bên, không quên đóng cửa lại, để mặc Tư Mạn ngơ ngác ngồi trên giường nhìn cánh cửa khép lại, hồi lâu nghe vài tiếng bên kia truyền ra mới tỉnh.

Thế ra là, cô đối với Nghiêm Trạch, niềm tin đã từ con số âm mà trở nên dương vô cùng rồi sao.

Tư Mạn vỗ đùi đánh đét, tự mình nể mình quá cao tay. Chỉ qua vài lần sinh tử đã có thể khiến tên quý vương kia tin tưởng, đâu phải đơn giản mà cô lại có thể trở thành Ephemera vang danh thiên hạ đâu.

Nghĩ qua một chút, Tư Mạn lại thấy chân tay rã rời, xem ra là bất tỉnh quá lâu, cơ thể không linh hoạt được như trước.

Cô liền rời giường, bước vài bước khởi động thân thể, lại muốn tìm nước uống nhưng cơ bản căn phòng này cái gì cũng không có. Cô quả thật không hiểu nổi tính cách Nghiêm Trạch, sống mà không cần đồ vật thường dùng cũng được sao? Hay là mọi thứ đều có người hầu kẻ hạ nên không cần thiết dùng?

Nhìn vào cánh cửa phòng họp, chợt nghĩ bên kia hẳn có nước. Tuy rằng biết bên kia đang bàn công sự, nhưng cô đang khát khô cả họng, chỉ muốn xin một ngụm nước mà bước đến bên cánh cửa, tính toán lịch sự gõ vài cái thì bên trong vang vọng ra tiếng nói của Tạ Bản:

“Thuộc hạ đã tìm hiểu rất kỹ, không thể nào tìm ra Nghiêm gia đã có chỗ nào dừng đến Lex. Năm năm trước hẳn chỉ là một tên đầu đường xó chợ, nếu không có Đình gia hỗ trợ, hẳn tuyệt đối không có ngày hôm nay.”

“Cứ cho là Nghiêm gia chiếm thị trường, thì dùng cách đuổi cùng diệt tận, muốn Nghiêm gia tuyệt hậu này không phải là cách làm của Đình gia hay bất cứ gia tộc này, chỉ trừ khi hẳn có thâm thù đặc biệt.” Giọng nói của Hắc Báo cất lên.

“Phía Đình gia xác nhận, từ mấy năm trước, Lex đã cắt đứt quan hệ với Đình gia xây dựng lãnh địa mới, cho nên loại trừ khả năng hẳn vì Đình gia mà hạ thù.”

“Hắn đã muốn quyết chiến, thì cứ để hắn thỏa mãn, tìm hiểu thâm thù của hắn để làm gì?” Giọng nói bất cần của Nghiêm Giác Siêu vang lên, rõ ràng không buồn để một chữ Lex vào mắt, ngay cả khi hẳn đã dồn ông vào bước đường cùng. Đây chính là định nghĩa của cao ngạo.

Tư Mạn đứng bên ngoài, cô thực ghét nghe lén, nhưng lại không hiểu vì sao lại bất động im lặng. Muốn thấu tóm mọi lời đối thoại trong kia.

“Miêu.” Nghiêm Trạch cất giọng.

“Vâng!” Hắc Miêu nhanh nhẹn hiểu ý, liền đưa ra một tập tài liệu, bên trong có vài thông tin cơ bản mà Nghiêm gia thu thập được: “Chỉ có thông tin về hẳn trong vòng mười năm trở lại đây, thông tin về thân phận thật của hẳn thuộc hạ vẫn chưa thể nắm bắt.”

Bên ngoài, ngón tay Tư Mạn đan chặt vào nhau, ánh mắt cũng trở nên khác lạ.

“Nhưng có một điều thuộc hạ chắc chắn. Hẳn là người của một trong ba hào môn gia tộc chiếm lĩnh thị trường Canada trong trận huyết chiến mười lăm năm trước.”

Ánh mắt Tư Mạn trở nên đỏ rực như máu, bàn tay nắm chặt lộ từng đốt trắng, sắc mặt đã không còn vẻ vô tư như ngày thường.

Trận huyết chiến mười lăm năm trước?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Mười lăm năm trước

Mười lăm năm trước, ở đất nước với diện tích lớn thứ hai thế giới, là một trong những nền kinh tế lớn mà các thế lực không thể không thèm khát. Canada được xem là miếng bánh béo bở trên thị trường ngày càng cạn kiệt. Các gia tộc lớn luôn thèm khát được thâu tóm thị trường này để có thể làm bá chủ thiên hạ, và ba gia tộc Bối, Diệp, Louis là ba gia tộc lớn thâu tóm thị trường này.

Trải qua nhiều năm tranh đấu cùng tất thảy những gia tộc khác. Bối, Diệp, Louis đã bắt tay với nhau, trở thành ba gia tộc cùng chia đều miếng bánh béo bở và hợp tác cùng phát triển bằng cách thống trị những gia tộc khác.

Đối với sự hợp tác này, thị trường Canada quả thật được khai thác đến mức triệt để, chỉ trong vài năm, gia tộc họ Diệp đã có thể dần thân vào giới chính trị, góp phần khiến miếng bánh này càng trở nên hấp dẫn bằng cách điều khiển giới chức Canada, mở rộng tài nguyên có thể khai thác.

Khác với Diệp gia, Louis là gia tộc không sử dụng chính trị bằng đầu óc, họ sử dụng bằng vũ lực. Louis vào thời điểm đó chính là một trong những gia tộc đứng đầu giới hắc bang. Có thể ngang nhiên ra tay nhưng không ai dám nửa lời trách phạt họ. Nếu nói Diệp gia một tay che cả bầu trời của giới chức, thì bàn tay của tộc Louis chính là để bịt miệng thiên hạ và giải quyết những cái cọc ngáng đường.

Đối với Bối thị, từ một gia tộc nhỏ ở Châu Á, họ đã có được trong tay không ít tài sản, trong ba gia tộc, Bối gia được xem là gia tộc giàu có nhất từ những chiến lược tài ba của Bối lão gia và phu nhân, cho nên việc họ đem lại lợi nhuận gấp đôi thậm chí là gấp ba cho Diệp gia và tộc Louis cũng chính là điều khiến hai gia tộc này nhất mực tin tưởng họ.

Ba gia tộc không cùng một cách điều hành nhưng khi đứng cạnh nhau lại tạo thành một thế hoàn chỉnh. Người dùng đầu óc, người điều khiển mệnh lệnh, kẻ lại là thành trì giữ cửa. Cả ba gia tộc hợp lại đã vô hình biến thành vua của tất cả các vua, khiến cho những gia tộc khác có ý định nhòm ngó nhưng chẳng giám ra tay. Cứ như vậy mà họ đã trở thành một huyền thoại sống trên mảnh đất màu mỡ kia.

Thế nhưng miếng mồi càng ngon, lại càng có nhiều kẻ thèm khát. Để có thể dành được miếng bánh đã bị người khác lấy mất, những gia tộc nhỏ còn lại đã từng coi nhau như kẻ thù không đội trời chung lại cùng nhau bắt tay hồng lật đổ ba gia tộc lớn kia để độc chiếm miếng bánh đó.

Năm đó, một trận huyết chiến đã diễn ra. Không ai có thể kể chi tiết về trận chiến này bởi những người tham gia vào trận chiến đó nếu không mất mạng thì đều trở nên tàn phế hoặc ngớ ngẩn. Chỉ biết rằng sau một đêm những chủ lực của Diệp gia thống trị giới chức đã bị bắt và hạ sát ngay khi bị giam giữ.

Tộc Louis mất đi chiếc ghế lớn trong giới hắc bang. Từ một kẻ dẫm lên xác thiên hạ, người nhà Louis lại bị dồn đến mức phải vượt biên và tử nạn ngoài đại dương kia, không rõ ai còn sống ai đã chết, chỉ biết rằng tộc Louis diệt vong từ đó.

Còn Bối gia lương thiện và thông minh kia đã như một ngọn đuốc bị thiêu rụi ngay trong đêm. Tòa thành uy nghi của Bối gia nằm ở Toronto trở thành một quả cầu lửa rực sáng bầu trời Canada, thiêu sống tất cả gia quyến Bối thị cùng với những tài sản mà họ kiếm được. Người ta nói rằng đêm đó họ nghe rất rõ tiếng than khóc đến nhói lòng của tất cả mọi người trong tòa thành. Người nhà họ Bối trên dưới gần năm mươi người đã ra đi như vậy với nỗi đau hóa thành tiếng khóc nơi âm tào. Nơi đó đã biến thành nỗi ám ảnh kinh hoàng của người dân Toronto.

Từ đó trở đi, ba gia tộc từng nắm giữ thị trường lớn đã biến mất. Từng gia tộc lại tiếp tục xâu xé nhau, rồi những cuộc chiến lại lần nữa, lần nữa diễn ra. Không ít lâu sau đó, Đinh gia là Nghiêm gia nhúng chân vào cuộc chiến kia và dễ dàng thâu tóm thị trường này.

Đinh gia e sợ quyền uy của Nghiêm gia, đành lùi một bước, nhường miếng lớn cho Nghiêm gia, Đinh gia ăn miếng nhỏ. Và nghiêm nhiên Nghiêm gia trở thành bá chủ thiên hạ.

“Thuộc hạ nghĩ rằng Lex có lẽ vì chuyện Nghiêm gia chúng ta thừa cơ lấy đi thị trường này từ sau cuộc chiến kia mà chuyển qua hận Nghiêm gia.” Hắc Miêu đặt tập tài liệu xuống, nhíu mày nói.

“Tại sao cậu lại cho rằng Lex là người của một trong ba gia tộc kia?” Nghiêm Giác Siêu rít một hơi thuốc, ánh mắt mơ màng như đang chìm đắm trong điều gì đó. Đôi mắt ông hằn lên ít tơ máu, lại dấu không ít tâm tư.

“Gián điệp mà thuộc hạ cài vào trụ sở của Lex cho biết, Lex luôn tìm kiếm mọi thông tin về vụ việc mười lăm năm trước và tìm mọi cách tìm gặp những người còn sống của ba gia tộc đó, sau đó hẳn tìm được một người tộc Louis, nghe nói còn đối xử rất tốt. Còn những gia tộc nhỏ đã từng bắt tay nhau lật đổ ba gia tộc lớn đã bị Lex hành hạ cho đến chết. Những người trong gia tộc nhỏ đó rất sợ Lex tìm đến nên đã không ngừng trốn chạy mà không biết đã gây thù chuốc oán gì cho hắn. Cho nên thuộc hạ tin chắc hẳn chính là một trong những người còn sống trong ba gia tộc đó.”

“Khả năng đó rất cao.” Tạ Bản đứng bên này, tỏ vẻ đồng tình, lại hết sức nghi hoặc: “Người có thể đồ tất cả thù hận lên gia tộc nhỏ đó và Nghiêm gia chỉ có thể là người của ba gia tộc lớn, chỉ là có một chuyện có vẻ chưa ổn.”

“Có phải Tạ tiên sinh muốn nói Đinh gia cùng Nghiêm gia lấy đi thị trường của Diệp, Bối, Louis nhưng lại không thù hận với Đinh gia mà còn được Đinh gia hậu thuẫn?” Hắc Báo vốn đang trầm tư, lại bắt ngờ lên tiếng.

“Quả thật là như vậy.” Tạ Bản gật đầu.

“Chính là vì năm đó, Đinh gia đã hạ sát không ít gia tộc nhỏ đã hại chết ba gia tộc lớn kia. Có thể Lex coi đây là một ơn nghĩa vì đã giúp hắn trả thù.” Hắc Miêu lật tài liệu về thông tin năm đó đưa ra cho chúng nhân đáp.

Nghiêm Trạch nhìn tập tài liệu, lướt qua một ít thông tin, ánh mắt cũng trở nên sâu hun hút, không thể đọc được một chút suy nghĩ trong ánh mắt kia. Khi

đôi mắt hắn chạm đến dòng chữ nhỏ nhắn nằm ở cuối dòng, sắc mặt hắn trở nên tối sầm lại. Hắn vốn im lặng không nói, đến lúc này mới lạnh lùng cất giọng:

“Hôm nay đến đây thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Khám bệnh

Gấp lại tài liệu trong tay, Nghiêm Trạch chấm dứt cuộc họp giữa những nghi vấn của chúng nhân, hắn thoáng liếc mắt sang cánh cửa nối phòng hắn bên kia, nơi đang có người tĩnh dưỡng.

“Ta sẽ cho hắn nếm trái đắng của Nghiêm gia.” Trước khi kết thúc, Nghiêm Giác Siêu kiên quyết nói. Từ lúc thoát ra, ông đã thề sẽ băm thây Lex, ông không tin một tên Lex còn con con có thể dọa được ông.

Tạ Bán không nói gì, chỉ yên lặng xem lại một số hồ sơ. Nhíu mày vài lần liền nhỏ giọng với Nghiêm Giác Siêu nói gì đó. Chỉ trong vài giây, sắc mặt Nghiêm Giác Siêu trở nên khác lạ. Điều này rõ ràng lọt vào mắt Nghiêm Trạch, hắn lại coi như không nhìn thấy mà rời ra bên ngoài.

Hắc Miêu cùng Hắc Báo theo sau Nghiêm Trạch, nhìn biểu hiện của Nghiêm Trạch, lại vô cùng hiểu ý mà sẵn sàng chờ lệnh. Quả nhiên chưa mất đến vài giây, Nghiêm Trạch đã hạ chỉ:

“Điều tra về người này cho ta.” Ngón tay của Nghiêm Trạch đặt lên một cái tên nằm trên tài liệu.

Hắc Báo, Hắc Miêu tò mò, trong số hơn trăm người trong ba gia tộc, người nào khiến Nghiêm Trạch để tâm đến vậy.

Nhìn qua một chút, chỉ thấy đây là hồ sơ về Bối gia. Một cái tên duy nhất với vài dòng thông tin ít ỏi.

‘Bối Tĩnh.

7 tuổi.

Con gái của Bối Doãn Phi – Diệp Liên

Đã chết trong vụ hỏa hoạn.’

Góc bên phải là một tấm ảnh đã cũ, một góc còn bị cháy xém. Đó là hình ảnh một bé gái nhỏ nhắn với bộ váy trắng tinh khôi, nụ cười ngây thơ và đôi mắt lấp lánh như trân châu.

Màn đêm buông xuống bao trùm cả một khoảng không gian, những tường rào đêm đen chỉ khiến cho vạn vật chìm đắm trong giấc mộng, nhưng nơi thành phố New York xinh đẹp lại lộng lẫy bội phần, hết như một cô gái tinh khôi thuần khiết lột bỏ vẻ thù mị, khoác lên mình vẻ đẹp kiêu sa không kém phần sang trọng.

Nơi thủ phủ rộng lớn của Nghiêm gia, căn phòng rộng với duy nhất một chiếc giường lạnh lẽo, mặt trăng và ánh sáng từ đèn điện soi tỏ bóng hình cô gái với mái tóc đen dài, đôi mắt như trân châu nhìn qua khung cửa, vẻ ảm đạm kia từ lúc nào đã vùi lấp đi một khuôn mặt vô tư bình thản ngày thường.

Hạ nguyệt hờ hững rơi xuống, chạm vào đôi con ngươi đen láy kia, đưa cô vào một khoảng ký ức mà cô đã quên đi từ lâu.

Cộp, cộp.

Không gian vốn yên tĩnh lại vang lên tiếng động nhỏ, Tư Mạn khẽ giật mình, vội vàng thoát khỏi trầm tư lúc nãy, nhìn ra phía cửa, nơi phát ra tiếng động kia.

Nghiêm Trạch đã trở lại.

“Hôm nay ngài lại ngủ cùng Bối tiểu thư?” Phía bên ngoài, Hắc Báo, Hắc Miêu theo sau Nghiêm Trạch với vẻ mặt thư thả sau một ngày dài với công việc hỗn loạn. Chưa đợi Nghiêm Trạch đi vào phòng, Hắc Miêu đã nhìn không được mà hỏi, trong giọng điệu có chút mong chờ.

“Có vấn đề gì sao?” Nghiêm Trạch lạnh lùng nói, sắc mặt hắn hoàn toàn bình thản, chẳng nhận ra có gì là không ổn.

Hắc Báo và Hắc Miêu nhìn nhau, đôi mắt xanh giao nhau rồi chạy nhảy loạn xạ, ý vị đùa đẩy nhau nói gì đó. Biểu tình kia đương nhiên không lọt khỏi

tầm mắt Nghiêm Trạch, cho nên Nghiêm Trạch không có kiên nhẫn bỗng dưng lập tức cau mày:

“Còn gì muốn nói?”

Đám chắc đã khiến quý vương nổi giận, Hắc Miêu bị Hắc Báo đẩy ra hứng mũi chịu sào, cuối cùng để giữ lại mạng sống mà nuốt khan vài cái mới dám nói:

“Chủ... chủ thượng, cái đó... ngài có thể cho thuộc hạ khám qua ngài một chút có được không ạ?”

“Khám? Khám cái gì?” Ánh mắt Nghiêm Trạch lại sắc hơn một chút. Hắn rõ ràng sức khỏe kiện khang, độc cũng đã sớm hóa giải, còn cần khám cái gì?

“Cái đó... là... là... khám thể lực của ngài.” Đệ tam đại nhân bình thường ăn to nói lớn, không sợ trời không sợ đất lúc này lại lắp ba lắp bắp mất hết vẻ uy nghi ngày thường.

“Thể lực của ta rất tốt.” Nghiêm Trạch hồ hững quảng một câu.

“Hắc Miêu là muốn kiểm tra sinh lực của ngài.”

Đóng chốt.

Hắc Báo mất hết kiên nhẫn, đành cướp lời mà nói.

Thoảng qua một chút hàn khí, ánh mắt sắc như lưỡi gươm của Nghiêm Trạch như đâm xuyên hai lá gan lớn mật của Hắc Báo, Hắc Miêu, khiến cả hai sợ đến rụng tóc gãy.

“Sinh lực của ta.” Nghiêm Trạch gần mạnh từng từ: “Rất tốt.”

Hắc Miêu lúc này bắt gặp tâm niệm, thà một lần huy hoàng rồi vụt tắt còn hơn mãi mãi làm con rùa rụt cổ. Cho nên dồn hết tâm tư của một lương y gia đình, hùng hồn sờ một tràng:

“Cái gì mà sinh lực rất tốt, làm gì có gã đàn ông cùng một người đàn bà ngủ chung một phòng, suốt ngày ôm ôm ấp ấp mà cái gì cũng không xảy ra. Thuộc hạ đã mấy đêm thức trắng tận tình theo dõi, nhưng hoocmon của ngài không hề vận động. Nếu như không phải ngài bất lực, không lẽ ngài lại thích đàn ông?”

Nói đến đây Hắc Miêu bỗng dừng chợt dạ ngậm miệng.

Hắc Báo vỗ trán thở dài. Hắc Miêu kỳ này chết chắc rồi.

Bàn tay cứng như đá của Nghiêm Trạch đặt lên vai Hắc Miêu, nhẹ qua một lần bóp lấy đôi vai của Hắc Miêu, khiến hắn đau điếng nhưng không dám hét rằng la lên. Cơ bản đã nhìn rõ lỗi sai trầm trọng. Hắn đi theo Nghiêm Trạch đã lâu, rõ ràng biết đàn ông hay đàn bà, Nghiêm Trạch cũng chưa từng bỏ vào mắt bất cứ ai.

“Chú đạo này còn muốn điều khiển hoocmon của ta? Khá lắm.” Bả vai Hắc Miêu lần nữa bị siết lại như muốn bẻ gãy xương của hắn.

“Chủ thượng... Ngài nghe thuộc hạ nói cái đã.” Hắc Miêu vừa đau vừa sợ thủ lùi một bước, thoát khỏi bàn tay ma quái của Nghiêm Trạch, nước mắt lưng tròng trình bày hoàn cảnh:

“Thuộc hạ chỉ ít đã đi theo ngài bao nhiêu năm, nhờ có ngài mà nếm đủ mật ngọt trên đời, thế nhưng ngài lại chưa từng hưởng thụ của ngon của tạo hóa, bất quá lần đầu tiên trong đời thuộc hạ thấy một người đàn ông đã ngoài ba mươi vẫn là rau sạch, chưa từng dính bụi hồng trần, như vậy không phải quá bất công sao? Lại nói đến chuyện thấy ngài cùng vị tiểu thư kia đi ngủ. Báo và thuộc hạ còn mất công mở tiệc trưởng thành cho ngài, mừng ngài đã bước qua ngưỡng cửa của trai tân. Thế nhưng bao nhiêu ngày vẫn không hề thấy có chút.... gì cả, cho nên thuộc hạ còn cho rằng ngài thiếu đi kỹ năng chiến đấu nên không biết đích đến. Nhưng xét lại ngài đã từng chứng kiến không ít mấy chuyện cấm trẻ con này, cho nên không thể nói ngài không có kỹ năng. Kết quả cho đến lúc này, Báo và thuộc hạ chỉ có thể cho rằng ngài bị bất lực, nên mới....”

Hắc Miêu ban đầu mở miệng rất khí thế, nói chừng nào càng có đà lên tông chừng đó, nhưng về sau giọng lại càng lúc càng nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bặt.

Hàn khí quanh thân Nghiêm Trạch đủ để hóa băng chúng nhân, sắc mặt Nghiêm Trạch đã trở nên vô cùng, vô cùng khó coi.

“Mấy thứ đó, ta vốn không có tâm tư.”

Nói rồi Nghiêm Trạch bỏ mặc hai vị nhiều chuyện kia, đẩy cửa vào phòng không quên mang theo sát khí.

Nhìn bóng Nghiêm Trạch khuất sau cánh cửa, Hắc Miêu mới dám thở ra một hơi, còn cảm thấy diệu kỳ vì Nghiêm Trạch không những không trách tội mà còn tha cho Hắc Miêu lần này không kèm bất kỳ một sự quở trách nào.

“Ngài ấy rõ ràng trước nay không xem Bối kia là đàn bà, chỉ là thấy cô ta ở bên cạnh vừa mắt. Lần này chúng ta nhắc nhở ngài ấy, hy vọng là có kết quả.” Hắc Báo ra về bất lực nói.

“Đáng ra chúng ta nên đánh tiếng với Bồi Tư Mạn mới đúng.”

Hắc Miêu sợ đến rụng rời ngồi thụp xuống đất. Trong Nghiêm gia này, người muốn Nghiêm Trạch bước qua ngưỡng cửa đầu chỉ riêng hai người bọn họ. Nghiêm Giác Siêu tuy rằng không ưa nổi Tư Mạn, nhưng người đàn bà duy nhất có thể leo lên giường một người khó tính như Nghiêm Trạch, sao ông có thể không ngóng trông.

Cho nên những việc như thế này đều là do sếp lớn hạ thánh chỉ xuống. Báo hại hai người một Báo một Miêu đêm nay lại cầu trời khẩn phật, hy vọng Tư Mạn có thể hoàn thành nhiệm vụ cao cả này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Kế hoạch mờ ám

Kết quả của đêm hôm đó, Hắc Báo đã báo một tin vô cùng xấu cho Hắc Miêu, đó là chủ thượng cao quý nào đó đã không ngủ cùng Tư Mạn, mà thức khuya làm việc đến quên cả nghỉ ngơi. Nếu không phải vì Lex khuấy đảo Brazil một trận, buộc Nghiêm Trạch phải giải quyết mớ hỗn độn này thì có lẽ kế hoạch kia của hai vị đại nhân có lẽ sẽ được vài phần trăm thành công.

Cho nên ngay ngày hôm sau. Vị quân sư họ Tạ nhiều chuyện nào đó không chịu đi cùng Nghiêm Giác Siêu mà ở lại New York, cùng hai vị đệ nhị đệ tam bày mưu tính kế, quyết tâm khai thông con đường hồng trần cho vị chủ thượng cao quý.

Theo chủ trương của cuộc họp ba cây khế, vị quân sư họ Tạ tên Bản đã đưa ra kiến nghị, đề xuất việc gia tăng độ mê miêu cho Tư Mạn, cô vốn có nhan sắc, không ai có thể phủ nhận. Nhưng trong mắt Nghiêm Trạch, đàn bà đều là bạch tuộc bất kể đẹp xấu, nhưng Tư Mạn là trường hợp khác, hẳn rõ ràng không coi cô là bạch tuộc, cho nên cần khiến cô trở thành một người mà bất kỳ gã đàn ông nào cũng phải chảy nước miếng.

Cho nên ngay trong ngày hôm đó, Hắc Miêu đã lôi cổ Tư Mạn ra khỏi phòng, đem ra ngoài phơi nắng một ngày. Không ngần ngại rút túi cho cô một ngày chăm sóc toàn thân, Hắc Báo mời hẳn chuyên gia trang điểm bậc nhất.

Tận mắt nhìn thấy sự ưu ái đặc biệt này. Tư Mạn không thể không cảnh giác:

“Các người rốt cục định làm cái gì? Tôi chỉ theo lệnh chủ thượng, các người đừng hòng điều khiển tôi.”

Tạ Bản từ đằng sau bước vội tới, mặt mày hớn hở nhìn thấy chuyên gia trang điểm đang từng bước kiến tạo khuôn mặt của cô, nhìn qua đã cảm nhận được tuyệt tác, ông cười phớt lờ như bố đẻ em bé:

“Bồi tiểu thư chớ có nói lời cay đắng như vậy. Dù gì bọn tôi cũng sống ở Nghiêm gia lâu hơn cô, lần vừa rồi lại thoát chết nhờ cô cứu, cho nên mới muốn dùng hết tấm lòng này trả ơn cho cô. Nào có dám ép buộc cô phải làm cái gì.”

“Là thật?” Tư Mạn nghi ngờ dò hỏi.

Hai cái đầu vàng của Hắc Báo, Hắc Miêu đồng thời gật xuống. Khóe miệng cứng nhắc khó khăn nở một nụ cười để Tư Mạn hài lòng.

Đã mất tiền còn phải đi nịnh một cô gái. Đây chẳng phải quá mất mặt Nghiêm gia sao. Nhưng thôi vì tương lai tươi sáng của Nghiêm Trạch, có mài mất ra đường họ cũng cam.

Thấy có vẻ không có gì là không được, Tư Mạn cũng chẳng cần hỏi thêm nữa mà để mặc cho nhân viên xung quanh đưa cô ra bồi bồi trát trát.

Coi như Nghiêm gia không bạc đãi cô, ngay cả phúc lợi cũng có thể tốt đến nhường này, tất cả nhân viên đều là chuyên gia chăm sóc nổi tiếng, cô có thể không tranh thủ mà hưởng thụ được sao.

Cho nên vì mãi mê hưởng thụ, Tư Mạn đã không phát hiện ra cốc nước mà Hắc Miêu đưa cho cô uống đã qua bàn tay ma quái của hắc xử lý nhanh đến mức thần không biết quỷ không hay.

Đêm buông xuống, Tư Mạn cũng đã được tân trang hết mức có thể. Cô bước ra khỏi tiệm Spa với một hình dáng xinh đẹp quyến rũ hơn bất kỳ người phụ nữ nào. Ánh mắt của những gã đàn ông vô tình lướt qua cô đã như bị bùa mê thuốc lú, không cách nào thoát khỏi.

“Chú bỏ cái gì vào cốc nước vậy?” Tạ Bản đưa Tư Mạn về đến thủ phủ, liền tìm Hắc Miêu hỏi.

“Là xuân dược loại B.” Hắc Miêu vừa đáp vừa tranh thủ pha một tách trà, lấy ra viên thuốc lúc nãy đã bỏ vào cốc nước của Tư Mạn.

“Sao lại có xuân dược loại B, loại này như thế nào?” Tạ Bản chỉ nghe đến xuân dược, không biết còn có nhiều loại như vậy, nhìn màu sắc quái dị của viên thuốc, dám chắc đến chín mươi phần trăm là do Hắc Miêu tự chế.

“Loại xuân dược này không gây hại cho cơ thể, được tính cực kỳ nhẹ, nó sẽ không phát tác ngay sau khi uống vào mà phát tác trong vòng năm tiếng đồng hồ. Trong năm tiếng đó, nếu người uống xuân dược này ngửi được mùi hương từ người khác giới khiến hoocmon của họ hoạt động, thì xuân dược sẽ lập tức phát tác.” Hắc Miêu thuận tay bỏ thuốc vào tách trà, nhẹ nhàng khuấy đều.

“Người khác giới khiến hoocmon của họ hoạt động? Nếu chủ thượng không khiến hoocmon của cô Bối hoạt động hoặc ngược lại thì sao?” Tạ Bản thấy không ổn nói.

Hắc Miêu khẽ cười: “Chẳng có người đàn ông và người phụ nữ nào có thể nằm ngủ với nhau hằng đêm mà không có chút tình cảm nào được. Khi có cảm tình, hoocmon sẽ hoạt động.”

“Cũng có lý, tôi nghĩ chú không dám sử dụng xuân dược loại A vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cả hai đúng không?” Tạ Bản nhận lấy tách trà từ tay Hắc Miêu, thuận tay pha thêm nước nóng, khiến thuốc kia đã trở nên vô hình.

“Đúng là quân sư, nhìn qua một lần đã biết thuốc của thuộc hạ phải xử lý như thế nào.”

Hắc Miêu cùng Tạ Bản nhìn nhau cười ám muội.

“Vây nhiệm vụ cao cả của chú bây giờ, hay cố gắng hoàn thành nhé. Lão gia tin chú. Nghiêm gia này tin chú.” Tạ Bản đưa tách trà cho Hắc Miêu, vỗ vai thể hiện tinh thần đồng đội vĩ đại.

“Xin hãy tin ở thuộc hạ, tách trà này sẽ được đưa đến chủ thượng, sáng ngày mai, hãy cùng chờ tin vui.” Hắc Miêu tự tin quả quyết. Như chiến sĩ bắt khâu giữa sa trường chờ ngày tin giặc đầu hàng.

Tạ Bản vỗ vai Hắc Miêu, nhìn hần bước về phía thư phòng của Nghiêm Trạch, lại nhìn phía khung cảnh bên ngoài căn phòng của Nghiêm Trạch, nơi đó Hắc Báo đang một tay thấp nền, một tay châm lửa đốt trầm hương.

Đây chính là khung cảnh trong kế hoạch của ba người. Tạo ra địa điểm lãng mạn ngay bên cạnh phòng ngủ. Đưa hương thơm quyến rũ khiến cho người bình thường cũng mê muội.

Quyết một lần thành công.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Hậu hoa viên

Có câu: “Người tính không bằng trời tính.”

Quả thực chính xác. Thời điểm tách trà được mang lên, Nghiêm Trạch đã rời khỏi thư phòng từ khi nào. Hắc Miêu chỉ nghe cảnh vệ báo lại, Nghiêm Trạch đã đến hậu hoa viên phía sau câu cá, sớm đã căn dặn không cần mang trà đến.

Tạ Bản cùng Hắc Báo nghe vậy liền tất tưởi chạy đến:

“Nửa đêm nửa hôm lại chạy đi câu cá, không phải lão gia và chủ thượng lại cãi nhau đấy chứ?”

Chúng nhân tại Nghiêm gia này đều rất rõ tính tình của Nghiêm Trạch, những khi tâm trạng không vui, hẳn sẽ mặc kệ ban ngày hay ban đêm, buổi sớm tinh mơ hay đêm đen lạnh lẽo mà ra hoa viên câu cá. Mặc dù có ngồi nửa ngày không có cá mắc câu, hẳn cũng sẽ im lặng ngồi chờ mà không ai hiểu nổi mục đích của hẳn là gì.

Chính vì sở thích quái dị này mà lúc xây thủ phủ, người nhà Nghiêm gia rất chú trọng hậu hoa viên, đặc biệt là bờ hồ nhỏ để thỏa mãn gia chủ.

Bờ hồ nhỏ này có diện tích khá bao quát, nằm phía sau tòa nhà thứ hai, xung quanh có rất nhiều hoa trắng, bãi cỏ xanh mượt và những đám tầm xuân thì nhau leo trên bờ tường. Hậu hoa viên này không đa màu đa sắc như công viên, cũng không âm đậm thâm lương như nghĩa địa.

Tuy rằng hoa cỏ thưa thớt nhưng phong cảnh lại đặc biệt hữu tình nhờ có một cái thác nhỏ nhân tạo nằm ngay cạnh bờ hồ. Một cái đình viện nhỏ phong cách cổ kính và vài chú chim được nuôi tự do trên mái đình.

Chính vì đặc biệt xây dựng riêng cho Nghiêm Trạch, nên có thể nói khu vực này là cấm địa, không cho phép bất kỳ ai ra vào. Cho nên lúc Hắc Miêu đến tìm Nghiêm Trạch cũng đã bước vào giờ cấm kị, theo nguyên tắc mà không được bước vào nửa bước.

“Không lẽ kế hoạch của chúng ta chỉ vì một tách trà mà thất bại như thế này sao?” Tạ Bản khổ tâm nói. Ông giờ nhất chính là làm quân sư ba cái chuyện cấm trẻ con này, lần này ba người hợp lại không thành công, cũng coi như là một bài học.

“Không sao, chờ cho chủ thượng ra, Hắc Miêu sẽ lại pha cho hai người cốc nước khác. Đêm nay không xong mai lại pha tiếp.” Hắc Báo nghiêng rằng quả quyết nói, hẳn không tính không hạ được được hai người kia trong khi ba người rất thân cận.

“Anh nghĩ sao vậy, thuốc của tôi đâu phải vitamin, muốn hạ lúc nào cũng được, phải tùy vào thời gian, liều lượng và chế độ ăn uống của chủ thượng mới đảm bảo không hao tổn tinh lực của ngài ấy.” Hắc Miêu là chủ mưu sáng chế nhưng đặc biệt săn sóc kỹ càng sức khỏe của Nghiêm Trạch nên không dám làm liều.

Tạ Bân cùng Hắc Báo nghe vậy liền cảm giác lực bất tòng tâm.

“Giờ này chỉ e Bối kia cũng đã ngủ, lần này chúng ta coi như thất bại.” Hắc Miêu ừ ừ nói.

“Đâu có, lúc này tôi có tạt ngang qua, nghe nói Bối Tư Mạn đã đi ra ngoài dạo, lại bận chạy qua bên này nên không biết cô ta đã dạo ở đâu.” Hắc Báo vỗ tư nói.

“Đi dạo?” Hắc Miêu thoáng bất ngờ, nghĩ đến điều gì đó liền nói: “Nghiêm gia chúng ta kiêng kỵ phụ nữ, Bối Tư Mạn nếu có xuất đầu lộ diện sẽ nằm trong tầm mắt của hầu hết cảnh vệ, họ cũng sẽ sớm báo cáo chúng ta. Nhưng từ này đến giờ vẫn không nghe họ động tĩnh.”

“Không lẽ Bối tiểu thư tìm đường bỏ trốn rồi?” Tạ Bân nhìn qua Tư Mạn cũng biết, cô không ít lần nuôi mộng bỏ trốn, thế nên có thể lên lút ‘đi dạo’ thần không biết quỷ không hay thì chỉ có thể là bỏ trốn.

“Nếu thật là như vậy, chủ thượng quay về không thấy cô ta, chúng ta sẽ bị chôn chung một mồ mả. Mau đi tìm” Hắc Miêu lập tức trở nên khẩn trương, tất tưởi chạy đi.

Hắc Báo nghe vậy thoáng xanh mặt rồi lập tức đuổi theo.

Chỉ riêng Tạ Bân vẫn bình chân như vại, nhìn hai bóng người xa khuất, lại đưa mắt nhìn về hậu hoa viên. Nơi mà lúc này cảnh vệ đã báo lại cho ông, đã nhìn thấy Tư Mạn đi về phía đó, một cảnh vệ khác đã định tới ngăn cản nhưng chỉ trong chớp mắt đã không thấy người đâu.

Từ lúc ở mặt thất, Tạ Bân đã nhìn rõ công phu của Tư Mạn, cho nên sớm đã nhận ra, nơi mà Tư Mạn đi đến.

Khỏe môi kia khẽ dẫn ra một nụ cười ranh mãnh, vừa dứt tay vào túi vừa thông thả đi về phía hậu hoa viên, vẻ mặt vui mừng lộ rõ.

Cảnh xuân đêm nay, mình ta xem là đủ rồi. Ha ha.

Nghiêm Trạch ngồi trong đình viện tối như mực, chỉ có ánh trăng hờ hững rơi xuống thân ảnh cao lớn của hắn với một thân phục đen muôn thủa. Ánh mắt sâu như động không đáy tĩnh lặng nhìn mặt hồ không có chút gợn sóng. Gió khẽ đưa cành cây rung lên, khiến bóng cây loang lổ dưới đình viện nhỏ. Tiếng nước từ thác nhỏ vang lên như một khúc tình ca giữa đêm huyền ảo.

Bóng hình Nghiêm Trạch hệt như một bức tượng cao lớn với khí tức đáng sợ, chỉ là lúc này vẻ mặt hắn đặc biệt yên tĩnh, cũng khiến cho nguyên khí đáng sợ ngày thường lui đi vài phần, chỉ còn bóng hình đơn độc ngồi đó mặc kệ thế giới không ngừng chuyển động.

Sột soạt.

Bỗng nhiên một tiếng động nhỏ cách đó không xa vang lên, cắt ngang mạch đập của thiên nhiên, ngắt đi nhịp nước đang chảy bên tai Nghiêm Trạch. Mi tâm khẽ nhú, ánh mắt sắc như lưỡi gươm linh động di chuyển.

Giữa đêm đen bao bọc đất trời, Nghiêm Trạch nhìn thấy một thân ảnh mỏng manh như liễu tơ, mái tóc dài cột đỉnh bằng một sợi dây nhỏ, váy dài ôm lấy thân thể kiều diễm, ánh trăng soi qua mặt hồ, phản chiếu gương mặt trắng ngần với đôi mắt lấp lánh vài giọt nước mong manh, đôi má kia ửng hồng, cuộn tròn những dòng nước mắt nóng hổi rồi lăn xuống.

Mi tâm Nghiêm Trạch càng nhú chặt.

Không phải hắn đã dặn cô, tuyệt đối không được vì bất cứ chuyện gì mà khóc sao?

Nghiêm Trạch không lên tiếng, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ im lặng nhìn Tư Mạn được ánh trăng kia soi sáng, mặc kệ những giọt nước mắt đã trượt dài xuống cổ.

Tư Mạn căn bản không thể nhìn thấy Nghiêm Trạch, hắn đứng trong bóng tối, cô ở ngoài ánh sáng, mặc nhiên nghĩ rằng ở đó không có ai nên mới có thể khóc một hơi như vậy.

Đưa tay quyết nước mắt đọng trên mi, Tư Mạn ngược mắt lên nhìn ánh trăng vàng vạc kia, cố gắng dẫn ra một nụ cười:

“Ba, mẹ. Tư Mạn có lỗi, bao nhiêu năm như vậy chưa một lần đi thăm hai người. Có phải hai người rất giận con không?”

Mi tâm Nghiêm Trạch dần ra, ánh mắt trở nên sâu hun hút vẫn dán chặt vào cô, bàn tay đan vào nhau, chất chứa một nỗi niềm sâu thẳm.

“Con xin lỗi, con không muốn quay lại nơi đó. Con không muốn nhớ lại lúc đó. Con không thể để ba mẹ biết được con đã khổ sở như thế nào để lớn lên. S-Anonymous là địa ngục, nơi đó đã hành hạ một đứa trẻ mới chỉ bảy tuổi như con, nơi đó dày vò con, xã hội này nghiền nát con. Con không

thể.....không....con không dám quay về.....con không dám....” Giọng nói thanh mảnh của Tư Mạn vang lên giữa không gian yên lặng, thanh âm đứt quãng thể hiện cho một trái tim đã vỡ tan từ lâu. Giống như cô đang thì thầm với ánh trăng, với những người đã không còn tồn tại.

Hơi nước nóng hồi tràn xuống khắp mặt cô, khiến đôi mắt cô đỏ rực. Đôi chân cô mất lực quỵ sụp xuống đất, khẽ nấc lên thành tiếng, không ngăn cản những giọt nước từ trong tim cô tràn ra. Để mặc cho bản thân một lần yếu đuối.

Trong khoảng không thiên nhiên thơ mộng, tiếng khóc vỡ vụn thành tiếng bi ai, oán thán cho một đời đau đớn. Cô khóc cho gia đình oan nghiệt, khóc cho số phận khổ hạnh. Tiếng nấc nghẹn ở cổ cứ hết lần này đến lần khác quặn lấy trái tim cô.

Ngay cả ánh trăng kia cũng trở nên ảm đạm, gió không buồn thổi, nước không muốn nhảy nhót, tiếng khóc của cô ngấm một tiếng buồn xa xăm không ai hiểu thấu.

Bỗng nhiên cổ tay cô bị bóp chặt đến đau điếng, một bàn tay to lớn cứng cáp nâng lấy cằm cô, bắt cô đối diện với một ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Tôi đã nói với em không được khóc rồi mà.”

“Hà.... Tôi....”

Tư Mạn bất ngờ đến quên cả khóc tiếp, chỉ mới kịp định hình người mới từ trên trời rơi xuống là Nghiêm Trạch thì bất ngờ khuôn mặt lạnh tanh kia áp sát vào mặt cô, đôi môi kia đặt lên môi cô, ngậm lấy.

Tư Mạn mở căng hai đôi mắt ra nhưng tai thì dần ù đi, mọi dây thần kinh đều tập trung vào môi, cảm nhận rất rõ hơi thở gần như hòa quyện với hơi thở của cô. Đôi môi kia ngậm lấy khóa môi cô, đầu lưỡi khẽ di chuyển.

Tim Tư Mạn đánh thịch một cái, tâm can bất ngờ bốc lên một ngọn lửa lớn, cả cơ thể như bị điện giật, luồng máu nóng kia chạy khắp người cô, từ đầu não cho đến bàn chân bắt giắc nóng như lửa đốt. Ngay cả hơi thở cũng như có thể phóng ra lửa. Mọi thứ đều hoàn toàn tập trung vào làn môi nóng bỏng của Nghiêm Trạch.

Vào trường hợp này cô nên đẩy hẳn ra mới phải chứ. Nhưng cơ thể cô sao lại trở nên cứng đờ như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43

Lòng bàn tay Tư Mạn chỉ vài giây đã ướt đẫm mồ hôi, cả khuôn mặt bùng lên như muốn bốc hỏa. Vạn vật xung quanh cô dường như ngừng vận động, tất cả chỉ tập trung ở bờ môi mỏng kia đang ngậm lấy môi cô.

Dùng chút lý trí còn sót lại trong đầu, cô gồng hết sức mình đẩy mạnh Nghiêm Trạch ra, thế nhưng thân thể Nghiêm Trạch như khúc gỗ, không những chẳng đẩy được hẳn ra mà cô còn ngã ngược về phía sau.

Dùng khuỷu tay chống xuống làn cỏ xanh mướt mềm mại, Tư Mạn thở hồng hộc nhìn Nghiêm Trạch đang hết sức bình thản nhìn cô, cứ như vừa rồi chỉ cô ảo giác.

“Anh....anh....” Hoàng hốt đến độ không thể cất thành lời, từng câu từng chữ dồn nén nơi cổ họng không cách nào thoát ra, cả thân thể nóng bừng như lửa đốt, chân tay run rẩy không thể kháng cự.

Mỗi lần con gió kia đi qua, mang theo mùi hương quen thuộc từ cơ thể Nghiêm Trạch đi vào mũi cô, là một lần tim cô đập mạnh thêm một nhịp, máu nóng trong thân thể cuộn trào, lồng ngực phập phồng, sâu trong tâm khảm như thèm khát một điều gì đó khó nói thành lời.

“Em làm sao vậy?” Nghiêm Trạch nhìn rất rõ biểu hiện của Tư Mạn, chỉ là nhìn không ra, chỉ đơn giản hấn ngậm lấy môi cô, đầu nhất thiết phải sợ hãi đến nhường này.

Vị đương sự này chỉ thích là làm, không hề biết rằng cái gọi là ‘ngậm lấy môi’ này chính là nút công tắc khởi động cho một đêm không thể nào quên.

Nghiêm Trạch vươn tay ra, chạm lấy đôi má nóng rực của cô, mày cũng thoáng nhíu lại: “Không lẽ vẫn còn độc tố?”

“Tránh ra!!!” Sự đụng chạm nhẹ nhàng và hơi thở gần kề này càng khiến tim gan Tư Mạn bốc hỏa, cô thở hồng hộc gạt phăng tay Nghiêm Trạch sang một bên mà quên mất Nghiêm Trạch là người đáng sợ như thế nào.

Nhưng rõ ràng, bản thân cô đang dùng lý trí cuối cùng để chống chế ánh mắt đỏ rực của cô đang nhắm vào lồng ngực vững chắc của Nghiêm Trạch.

Và tất nhiên hành vi gạt tay này đã phạm vào điều cấm kỵ của Nghiêm gia, thế cho nên sát khí từ thân Nghiêm Trạch bùng lên là điều dễ hiểu, ánh mắt

hắn cắm vào Tư Mạn:

“Sao em dám?”

Ngay khi Nghiêm Trạch vừa nói xong, lại bất ngờ nhìn thấy Tư Mạn lao về phía hắn. Thật kỳ lạ là hắn không đối xử như những người khác, né đi hay đánh trả, mà thuận tay ôm lấy cô ngã lưng về bãi cỏ phía sau.

Trong một tích tắc, vị trí của hai người một lớn một nhỏ trên bãi cỏ phong tình lãng mạn không một bóng người, chỉ có ánh trăng kia ngai ngung khuất sau đám mây trở nên mờ ám.

Tư Mạn ngồi lên đùi Nghiêm Trạch, hai tay chống xuống cỏ ngay bên cạnh hông hắn, mái tóc đen dài bị tuột ra khỏi dây, rũ xuống khuôn mặt trắng ngần, từng lọn tóc chạm vào trán Nghiêm Trạch, ánh mắt mê muội mờ ảo, hơi thở ấm nóng nặng nề và từng giọt mồ hôi trượt xuống cổ vô hình tạo nên một Tư Mạn nóng bỏng và kiều diễm, hư ảo mà cũng chân thật không kém.

Nghiêm Trạch nằm dưới, ánh mắt sắc như lưỡi gươm có chút gọn sóng nhìn về yêu mị của Tư Mạn, cô vốn đã xinh đẹp, lúc này lại có dáng vẻ khiến kẻ khác mê muội như vậy, quả thực khiến hắn không thể không rung động.

“Em có biết mình đang làm gì không?” Không thể đoán được biểu hiện kỳ lạ ngày hôm nay của Tư Mạn, Nghiêm Trạch không kháng cự dáng vẻ này, cũng không tỏ ra thuận tình, chỉ nằm yên cất giọng trầm trầm.

Ngón tay thon nhỏ của Tư Mạn đặt lên môi Nghiêm Trạch, như thể muốn hắn đừng nói thêm điều gì. Bàn tay cô trượt lên đôi mắt sâu hun hút rồi lại đi ngang qua bờ môi mềm mại, dừng lại một chút, ánh mắt cô đã như bị phủ một tầng sương.

Môi đào hạ xuống ngậm lấy đôi môi Nghiêm Trạch, miết nhẹ.

Nghiêm Trạch có chút bất ngờ nhưng không phản kháng. Lúc này chạm môi, hắn cũng thấy được việc này không có gì là không được, ngược lại rất thích môi cô, vô tình mà muốn được chạm nhiều hơn nữa.

Tư Mạn miết môi một chút, môi vừa hé ra, lập tức nhận thấy lưỡi Nghiêm Trạch chạy vào khoang miệng, níu chặt lấy lưỡi cô, dung hòa một thứ ngọt ngào nào đó, khiến hơi thở cả hai trở nên nóng hổi.

Bàn tay Nghiêm Trạch đỡ lấy gáy Tư Mạn, đẩy thật sâu nụ hôn kia, hắn tham lam như muốn nuốt lấy lưỡi cô, tận tình ngâm chặt, thật sâu, thật nhiều.

Tư Mạn nhiệt tình đón lấy, mỗi nụ hôn của hắn sâu hơn, trong tâm khảm cô mới thấy chút thoải mái, nhưng chính bản thân cô đang như đòi hỏi một điều gì đó. Ngón tay cô mới thẳng một đường xuống cổ áo Nghiêm Trạch, cởi từng cúc áo, chẳng mấy chốc mà áo kia rơi xuống, lộ ra vòm ngực rộng lớn săn chắc mà nhiều kẻ si mê.

Để mặc cho Tư Mạn nghịch ngợm trên ngực, Nghiêm Trạch vẫn hôn thật sâu, thật mê mẩn, bàn tay kia không ngoan ngoãn mà trượt xuống đôi gò bồng đảo kia, từng đợt từng đợt nhồi nặn. Nghiêm Trạch như được châm lửa. Cả cơ thể lạnh lẽo kia lúc này như muốn bốc hoảng, thèm khát một thứ dục vọng nào đó, hận không cách nào nuốt trọn người phụ nữ này vào bụng.

Hắn vật cô nằm xuống. Bàn tay to lớn trượt vào làn da mịn màng như sữa, không tìm nổi lòng mà rời khỏi mô cô, trượt xuống cổ mút làn da mềm mại thơm tho kia.

Tư Mạn lúc này đã mất hết lý trí, chỉ cảm nhận được bàn tay Nghiêm Trạch như một cơn rần rọt khắp người cô. Mỗi đợt bàn tay hắn đi qua, cô đều không nhận được mà ngậm một tiếng rên nhỏ như mèo. Chính vì điều này mà kích thích Nghiêm Trạch, khiến hắn càng nóng vội muốn cởi sạch đồ trên người cô.

Giữa màn đêm tối tăm, gió thổi hiu hắt, nước nhảy nhót trên mặt hồ phong tình, hai thân thể kia miết mãi lẫn vào vòng trên bãi cỏ. Cho đến khi quần áo trên hai người chỉ còn lại đồ lót. Hơi thở cả hai đã không còn ổn định, cơn khát đánh mất lý trí cả hai đã khiến cả như con thú hoang, gần như sắp đến đích cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Cận địch

Nghiêm Trạch chống tay xuống đất, ngưng vài giây nhìn Tư Mạn mềm như bún nằm dưới thân hắn, mồ hôi lấm tấm trên cánh tay lực lưỡng lộ rõ từng đường gân xanh. Đôi mắt hắn phủ một tầng sương, từ từ chiêm ngưỡng dáng vẻ yêu mị của Tư Mạn khi chỉ còn vài mảnh vải mỏng manh che thân.

“Nghiêm... Trạch.” Mắt Tư Mạn mở hé, thều thào như mèo nhỏ gọi tên hắn, bàn tay nhỏ như rắn vòng lên cổ hắn ôm lấy.

Khóe miệng Nghiêm Trạch hơi nhếch lên, lòng rung động không nén một tiếng cười thoảng qua như gió. Hắn cúi đầu, lần nữa níu lấy lưỡi cô. Ngón tay

nhanh nhen chạm vào quần lót của cô, muốn một lần chiếm lấy.

Hơi thở Tư Mạn trở nên nặng nhọc, đầu óc quay cuồng không thể phân biệt ảo thực, cô chỉ cảm nhận được bàn tay nóng như lửa của hắn đang đè lại dấu ấn của hắn trên từng tấc da thịt của cô.

Nghiêm Trạch chạm vào một chút, chỉ một chút nữa thôi là cả hai có thể tan vào nhau...

“Chủ thượng!!!!” Tiếng gọi gấp gáp từ xa vang vọng tới kèm theo tiếng bước chân vội vã: “Không xong rồi, Bối Tư Mạn đã biến mất, có thể cô ta đã bỏ.....trốn.....???”

Vâng, chủ nhân của giọng nói kia chính là Hắc Miêu, người đã dày công bày ra thiên la địa võng ngày hôm nay nhưng lại tự chính tay mình phá hỏng nó.

Nghiêm Trạch nghe thấy tiếng gọi, nhanh như một con gió, lập tức lấy áo khoác của hắn phủ lên người Tư Mạn, không để ai có cơ hội nhìn thấy da thịt của cô.

Đúng lúc này Tư Mạn buông tay xuống, chìm thẳng vào giấc ngủ. Mặc kệ xung quanh mà say giấc nồng. Kết thúc sự cuồng nhiệt mặn nồng qua một bên.

Hắc Miêu, Hắc Báo cùng ba cảnh vệ lục tung Nghiêm gia không tìm thấy Tư Mạn, tưởng rằng phen này xong rồi nên vứt bỏ điều cấm kỵ mà chạy tới báo tin cho Nghiêm Trạch.

Nào ngờ vừa chạy đến nơi đã thấy một cảnh tượng kinh hãi này.

Nghiêm Trạch trần như nhộng đè lên người Tư Mạn đang được phủ một lớp áo khoác dày cộm, mái tóc cô xõa dài trên đất, đôi mắt nhắm nghiền, còn vương mùi ám muội. Xung quanh là một bãi chiến trường bao nhiêu là áo quần nhàu nát vứt lung tung.

Năm người vừa tới thiếu chút nữa hụt máu mũi. Đây rõ ràng là cảnh tượng cấm trẻ em mà.

Ba vị cảnh vệ vừa liếc qua Tư Mạn đang yếu mị nằm đó, lòng không khỏi có chút nhộn nhạo, lại bất giác đôi mắt sắc như lưỡi gươm của Nghiêm Trạch lập tức kinh hồn bạt vía, thu hồi ánh mắt cúi đầu chào một cái liền bỏ chạy lấy mạng.

“Cái....cái này....” Hắc Miêu, Hắc Báo hiểu ý liền liếc mắt lên trời nhìn ngang ngó dọc không dám nhìn Nghiêm Trạch cùng Tư Mạn, rõ ràng vui như mở cờ trong bụng, lại giả vờ không nhìn thấy gì nói: “Báo, thời tiết hôm nay mát mẻ quá, ở đây vắng vẻ không có ai, hay là chúng ta về phòng làm vài ly....”

“Ừ ừ, ý hay. Mau đi thôi...” Hắc Báo như người máy, gật đầu lia lịa, liếc cũng không dám liếc qua bên kia dù chỉ một chút, nói rồi lập tức quay đầu lao như bay ra khỏi hậu hoa viên.

Hắc Miêu cười cười lập tức đuổi theo. Nhanh nhen ra bên ngoài, cho người nghiêm ngặt canh giữ, không để bất cứ ai có cơ hội vào làm phiền.

Hắc Báo vỗ vai Hắc Miêu, mắt rung rung: “Tâm nguyện bấy lâu đã có thể hoàn thành, tôi chết cũng nhắm mắt.”

“Phải, phải.” Hắc Miêu gật đầu đồng tình.

Thế nhưng cả hai vừa đứng bên ngoài canh cổng chưa được vài phút. Đã thấy Nghiêm Trạch trang phục nghiêm chỉnh bước ra ngoài, trên tay bế Tư Mạn đang được cuộn tròn trong lớp áo khoác như một cục thịt nằm mê man không biết gì. Ánh mắt hắn có chút nộ khí phóng vào Báo, Miêu.

Hắc Báo, Hắc Miêu dựng đứng tóc gáy, lập tức quỳ sụp xuống, cúi đầu kính cẩn:

“Thuộc hạ xin chịu phạt.”

Tội của hai vị này quá rõ ràng, thứ nhất là dám phá vỡ luật lệ, chạy vào hậu hoa viên. Thứ hai là cản trở quá trình thụ hưởng của chủ nhân.

Đáng chết, cực kỳ đáng chết.

Nghiêm Trạch hừ lạnh, không nói thêm điều gì mà bế Tư Mạn về phòng.

Hắc Báo đang cúi đầu vừa thấy Nghiêm Trạch đi khuất liền túm lấy cổ áo Hắc Miêu gầm gừ:

“Tôi đã bảo cậu là không được vào rồi cơ mà!!!”

Hắc Miêu bình thường hung dữ, lúc này lại vô cùng ân hận, cúi đầu: “Tôi nào có ngờ....”

“Chết tiệt.” Giữa lúc này giọng nói của Tạ Bân bất ngờ vang lên, lúc này chúng nhân mới phát hiện ra Tạ Bân từ trong bụi rậm dính đầy cỏ lá chui ra, mặt mày nhăn nhó đủ kếp chết ruồi: “Chỉ một chút nữa thôi, sớm không đến, muộn không đến. Sao hai cậu cứ nhất định phải đến ngay lúc đó???”

“Tạ tiên sinh.....ngài.???” Hắc Miêu, Hắc Báo nghếch mặt ra một chút liền hiểu rõ vấn đề. Lập tức không phân biệt trên dưới chỉ thẳng mặt nói: “Không phải vì ngài nói Bối Tư Mạn bỏ trốn, hại bọn thuộc hạ đi tìm cô ta, mới xảy ra cơ sự này sao? Lại còn dám ở đây một mình xem cảnh xuân. Ngài được lắm!!!!”

“Ai bảo hai cậu ngồi nghech đề ta lừa.” Tạ Bản mặt dày vênh vào nói.

“Ngài.....” Hắc Báo vạch đen đầy mặt nói.

“Ta làm sao???”

Cứ như thể ngoài công hậu hoa viên, ba vị cao quý của Nghiêm gia nửa đêm đứng cãi nhau om xòm. Không hề hay biết Nghiêm Trạch đã đưa Tư Mạn về phòng ngủ, còn bản thân phải tự mình đi tắm xả nhiệt.

Lần đầu tiên trong đời Nghiêm Trạch hận không thể bắn chết mấy kẻ phá đám kia.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Nguyên nhân từ đâu

Tư Mạn vì đói mà tỉnh giấc, cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu. Chỉ là khi tỉnh lại đã thấy trời sáng. Đầu đặc biệt đau nhức, thân thể lại không có sức lực. Hồi lâu mới có thể lấy lại tiềm thức trước khi ngủ.

Một mảng ghi nhớ vụt qua chớp nhoáng, đó là hình ảnh Nghiêm Trạch hòa mình trong ánh trắng bạc, những nụ hôn nóng bỏng của hắn thả trên người cô như vẫn còn đó. Ánh mắt của hắn trong đêm như ma quỷ dẫn đường, đặc biệt là cảnh tượng cô ôm lấy hắn như muốn đắm chìm trong hoan lạc là hình ảnh rõ ràng nhất trong đầu cô.

Bất giác toàn thân Tư Mạn lạnh toát. Cô căn bản không thể chấp nhận nổi hiện thực kia, liền lắc đầu phủ định.

Là mơ, chỉ là mơ thôi.

Thế nhưng lúc cô ngẩng mình trước gương, nhìn thấy những dấu hôn ửng đỏ trên cổ, ngực và đùi rất đậm kia, chính là những minh chứng hùng hồn nhất cho sự kiện đêm qua hoàn toàn là sự thật.

Tư Mạn sợ đến đứng không vững quỵ sụp xuống đất, thở không ra hơi ngơ ngác nhìn căn phòng quái dị của Nghiêm Trạch một lượt, lại lấy tay tự đánh vào đầu mình.

Trời đất quỷ thần ơi, cô điên rồi. Điên rồi!!!

Bất chợt nhớ đến hôm qua rõ ràng đang yên ổn, không hiểu sao lúc Nghiêm Trạch xuất hiện cơ thể liền có phản ứng kỳ lạ mới làm ra hành vi ngông cuồng đó.

Vội vã kiểm tra phía dưới một chút, cảm thấy thân thể ngoài vài ba dấu hôn còn lại hoàn toàn bình thường. Trong đoạn ký ức đêm qua, cô vẫn biết được điều mà đáng lẽ sẽ xảy ra đã không xảy ra.

Tư Mạn hơi nheo mi vân vân về cảm. Đối với một người đàn ông mà nói, đã đến mức lửa thể trước mặt nhau, những đụng chạm da thịt cần thiết đều đã đạt tới, vậy mà có thể không tranh thủ lúc cô bất tỉnh nhân sự mà làm tới, thoát ly cảm giác khó chịu từ dục vọng cơ thể, quả nhiên làm khó hiểu.

Hoặc có lẽ Nghiêm Trạch đối với chuyện này vẫn rất trọng nghĩa, chỉ khi cả hai tình tảo thuận tình mới có thể tiến hành cùng nhau. Hoặc giả....hắn không có hứng thú?

Không thể nào, không có hứng thú thì nào có lăn cùng cô như vậy?

Nghĩ chốc Tư Mạn liền thấy bản thân có chút khoa trương. Cô vốn không quá chú trọng những đêm xuân, xem rất nhiều bộ phim ướt át cơ thể, nhưng lại chưa từng có cảm nhận thực tế. Đối với đàn ông ngoài kia cô cũng không có cảm tình đụng chạm, cho nên vô tâm đối với loại chuyện này.

Nhưng đêm qua cùng Nghiêm Trạch một chút, rõ ràng lúc đó tinh thần vẫn có chút tỉnh táo, cảm nhận lẫn cùng hắn có một sự dễ mê khác biệt, trong lòng không chôn dấu khoái cảm ngọt ngào, muốn cùng hắn chốt hạ màn cuối.

Đến đoạn này Tư Mạn lại tự tay tát mình một cái. Cô quả thực là biến thái. Sao lại muốn cùng tên quý vương đó chứ.

Lại nghĩ đến hôm qua có chuyện bất thường. Ba người Miêu, Báo, Bản thay tính đổi nết, đối đã với cô cực kỳ tốt. Cô đã liệu đến chuyện ba người có âm mưu, nhưng đến cuối ngày lại không phát hiện ra có gì xảy ra, chỉ cho đến khi gặp Nghiêm Trạch.

Phản ứng cơ thể chính là câu trả lời xác đáng nhất, cô không thể khi không lại trở nên mê muội như vậy.

Vội bật người dậy tắm rửa sạch sẽ, thay áo quần rồi lao như bay ra ngoài với vẻ mặt căm phẫn.

Không ngại ngần quan tâm người Nghiêm gia đang mặt mày rạn rở cúi chào cô, hành vi cung phụng cùng cử chỉ kính trọng khác hẳn ngày thường này cơ bản không thể khiến Tư Mạn đang lửa giận bùng bùng lúc này để tâm tới.

Cô bước thẳng vào phòng ăn, đập vào mắt trước tiên là hai vị đại nhân cao quý, Hắc Báo, Hắc Miêu đang quỳ trước cửa, mặt thâm quầng, mặt bạc phơ, môi run run không khác gì xác chết. Vị quân sư họ Tạ nào đó thì đến giờ ăn vẫn được ăn cơm, nhưng lại là ăn trong góc, mặt úp vào tường, vừa ăn cơm vừa méo mếu.

“Ba người!!! Nói mau, hôm qua đã bỏ gì vào thức ăn nước uống của tôi???” Tư Mạn cơ bản giận quá hóa liều, nhìn thấy ba tên đại nghịch bất đạo liền chỉ tay la hét.

Chỉ biết vừa dứt lời cô ba vị kia liền rụt lại, mồ hôi trên trán chảy xuống hai hàng.

“Bỏ thuốc???” Giọng nói lạnh lẽo trầm trầm từ bàn thượng cất lên. Lúc này Tư Mạn mới nhìn thấy trong phòng ăn, Nghiêm Trạch đang ngồi trên bàn dùng bữa, quân gia Sam đứng bên cạnh tận tình phục vụ. Có lẽ sự xuất hiện vừa rồi của Tư Mạn, hẳn đã thu hết vào mắt.

“Chủ...” Tư Mạn vừa nhìn thấy Nghiêm Trạch, không hiểu lý do liền đảo mắt sang chỗ khác, người cũng nóng lên, hai má bắt gặp ửng đỏ. Không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Cứ nhớ lại từng đường nét thân thể hắn cuộn mình trên người cô, cổ họng lại trở nên khô khốc.

“Nói đi.” Nghiêm Trạch vẫn bình thản dùng bữa, chỉ trầm trầm hạ lệnh.

Hắc Miêu đang quỳ nhận ra không thể dấu diếm, liền thấp giọng nói: “Là xuân dược.”

Tư Mạn ghen hống trần trối. Thì ra cô bị hạ xuân dược. Cho nên đối với đàn ông mới làm ra cái tác phong đó.

Nhưng thay vì tức giận, trong lòng Tư Mạn lại không tránh khỏi vui mừng. Phải thế chứ, vì thuốc cô mới có hứng thú với Nghiêm Trạch, còn không sao cô phải chọn hắn chứ. Thế gian này đâu thiếu đàn ông.

Ngược với vẻ mặt thỏa mãn của Tư Mạn, câu trả lời của Hắc Miêu và ánh mắt như đã được giải tỏa của Tư Mạn khiến cho đôi đũa trên tay Nghiêm Trạch chỉ chớp mắt đã gãy làm đôi. Nộ khí bùng lên như một ngọn lửa, đâm thẳng vào tâm can chúng nhân như muốn thiêu cháy tất cả.

“Hay, hay lắm. Đạo này các người được ưu ái quá rồi.” Nghiêm Trạch lạnh lùng nói. Ánh mắt sắc lạnh đủ để khiến chúng nhân sợ hãi không dám nói thêm bất cứ lời nào.

Tư Mạn cơ hồ nghi ngờ, có lẽ Nghiêm Trạch rất giận giữ vì bị cô vô vậ như vậy. Nếu thế khả năng hắn không có hứng thú với cô là rất cao, sự vụ hắn cùng cô lăn đật có lẽ cũng vì hắn bị hạ xuân dược mà ra.

Lại nhìn ba người họ Tạ, Hắc Báo, Hắc Miêu là thân tính của Nghiêm Trạch, nghĩ hoài không ra tại sao họ lại hứng thú với chuyện hầu đêm của Nghiêm Trạch như vậy. Mất bao nhiêu công sức chỉ vì một đêm của hắn, rốt cuộc là vì lý do gì?

Ngay lúc Nghiêm Trạch sắp hạ chiếu xử phạt thì bên ngoài cảnh vệ bẩm báo có khách đến:

“Thưa là Phùng Khắc.”

Phùng Khắc chính là kẻ mà Nghiêm gia cùng Tư Mạn đã cất công đi cướp về từ tay FBI, người duy nhất có thể phá kiện hàng của Lex mà Nghiêm Trạch đã giao nhiệm vụ từ vài tháng trước. Bây giờ trở về có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nghiêm Trạch không nói thêm gì, tạm tha cho ba người nhiều chuyện kia mà bước ra khỏi bàn ăn, đi qua Tư Mạn mà không nhìn lấy cô một cái.

Tư Mạn hơi ngạc nhiên. Trước nay Nghiêm Trạch chưa từng cho cô ăn quả bơ như vậy, cô đã làm gì sai sao?

“Thưa, Phùng Khắc đang đứng ở ngay bên ngoài.”

Có lẽ là chuyện rất gấp. Tên Phùng Khắc kia có thể vội vã đến tận cửa phòng ăn như vậy để tìm Nghiêm Trạch.

Hắc Báo, Hắc Miêu được ân xá, mừng mừng tủi tủi đứng dậy chỉnh đốn tác phong, chưa đầy vài giây đã lấy lại phong độ đi theo sau lưng Nghiêm Trạch.

Tư Mạn nhìn ba người họ bước ra cửa, sức nhớ có chuyện cần hỏi Nghiêm Trạch mới mất công chạy đến đây liền đi theo họ ra ngoài.

Vừa bước ra đã nhìn thấy một gã cao lớn đầu trọc lóc y hệt tên Rắn Độc cô đã gặp từ trước đang đứng đó, ánh mắt hắn rất khác lạ, không hề giống tên Rắn Độc chút nào.

Hắn nói gì đó với Nghiêm Trạch, nhìn thấy phía sau Nghiêm Trạch có người liền đảo mắt qua một chút, nhưng mắt vừa rời khỏi Tư Mạn lập tức quay trở lại nhìn cô. Lâu hơn vài giây, sắc mặt lập tức trắng bệch không còn giọt máu.

Lấp bắp một hồi, hắn kinh hãi thốt lên: “Bối...phu nhân.”

Quyển 1 - Chương 46: Thân phận Bồi gia (1)

Tiếng đế giày lộp cộp vang lên, Tư Mạn từ khi nào đã yên vị nằm trên giường quay lưng về phía cửa giả bộ ngủ. Cô cũng không rõ tại sao lại phải giả bộ, chỉ là hiện tại cô không biết nên làm gì.

Bỗng tiếng đế giày ngừng hẳn, chỉ nghe thanh âm của hơi thở nam tính mạnh mẽ đang tiến gần về phía cô. Dù rằng không nhìn thấy, nhưng Tư Mạn cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia đang hướng về phía cô, khiến cô bất giác rùng mình, tóc gáy liền dựng đứng.

Tình huống này là gì?

Mọi lần Nghiêm Trạch muốn ngủ đều một mạch leo lên giường nằm ngủ, có lần còn chẳng quan tâm cô đang nằm một bên, cứ mặc định để cô nằm đó như vật trang trí. Nhưng bây giờ không phải có chút bất thường sao? Không lẽ vì chuyện cùng nhau lăn ở hậu hoa viên hôm qua mà tâm tính thay đổi, bộc phát thú tính được cất dấu bao lâu?

Càng bất thường Tư Mạn càng không dám cử động, cả cơ thể cứng như khúc gỗ dưới nhiệt độ về đêm khá lạnh này lại đổ mồ hôi, tuy rằng hai mắt nhắm tịt nhưng dây thần kinh lại đang căng như dây đàn, cảm tưởng có thể bị dọa chết bất cứ lúc nào.

Một lúc sau, cảm giác đệm lún xuống, một cơ thể cao lớn nóng như lửa nào đó cách cô chưa đến một gang tay đang áp vào cơ thể cô. Bàn tay to lớn kia đỡ đầu cô, để cô nằm lên cánh tay săn chắc đó.

Mọi động tác đều hết sức nhẹ nhàng, nếu không ngửi thấy mùi hương quen thuộc của Nghiêm Trạch, chỉ e Tư Mạn đã nghĩ đây là người khác. Cho nên tuyệt nhiên cô vẫn nhắm tịt mắt, giả bộ ngủ say như chết.

Cô yên tĩnh lắng nghe hơi thở bình ổn của Nghiêm Trạch phả lên tai cô, cảm giác nóng này khác lạ ngày thường này khiến tim cô có chút không ổn định. Bên ngoài đang là tiết thu, khung cảnh lại quá đổi yên tĩnh, hạ nguyệt kia soi tỏ bóng hình một lớn một nhỏ đang áp sát vào nhau, vô tình khiến mọi thứ trở nên ám muội khó nói thành lời.

Tư Mạn bất giác nuốt khan, sự nóng nảy kia khiến cổ họng cô khô khốc. Lúc này cô rõ ràng cảm nhận được thân thể của Nghiêm Trạch tuyệt vời như thế nào. Nếu là trước đây họ chỉ đơn giản là ôm ngủ, và cảm giác không chân thực đêm qua, thì bây giờ Tư Mạn mới nhìn nhận trực tiếp từng đường nét trên cơ thể Nghiêm Trạch.

Bả vai hần rất rộng, cứ như một ngọn núi lớn không sợ trời đất, vòm ngực săn chắc, cánh tay cứng rắn và một đôi chân dài, thân thể kia cùng với khuôn mặt anh tuấn đúng là đỉnh cao của nghệ thuật tạo hóa, những người lần đầu gặp hần có lẽ sẽ mê muội đến chết, nhưng thấy ánh mắt hần cũng muốn giữ cái mạng hơn.

Khi phản bưng của hần áp sát lấy lưng Tư Mạn đến mức nếu không có áo, chắc rằng da thịt hai người đã có thể dính nhau. Đôi chân dài kia bình thường nằm yên lúc này lại gác lên một chân của Tư Mạn, đưa cô vào thế kìm kẹp. Hơi thở nóng hổi của hần trượt từ đỉnh đầu xuống cổ cô mà không hề có thêm bất cứ một sự đụng chạm nào khác.

Tư Mạn bắt đầu bốc hỏa.

Nếu cô không phải chuyên gia lừa đảo thường xuyên diễn thì có lẽ cô sẽ không giữ được vẻ mặt bình tĩnh ngủ ngon như bây giờ. Tình cảnh này không phải là quá bất thường sao?

Nghiêm Trạch rốt cuộc muốn làm gì?

“Ngủ cả ngày như vậy, đêm nay có muốn thức không?” Giọng nói trầm khàn của Nghiêm Trạch đâm xuyên tai Tư Mạn khiến cô bất giác tê dại da đầu.

Nghiêm Trạch biết cô giả bộ ngủ? Bằng cách nào?

Tư Mạn vẫn hết sức bình tĩnh, tiếp tục giữ cho hơi thở đều đặn, giả bộ như đang ngủ say không nghe thấy hần nói.

Cô cảm nhận được lồng ngực Nghiêm Trạch khẽ rung lên, bàn tay kia bắt đầu di chuyển về phía cổ cô, trượt xuống cúc áo đầu tiên, bắt đầu cởi nút.

“Anh....làm cái gì vậy???” Tư Mạn vô thức chụp lấy bàn tay Nghiêm Trạch, mở trừng mắt hét lên.

Lúc cô quay đầu mới nhìn thấy, dưới ánh đèn mờ ảo, bóng đen che hết nửa gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng như chim ưng kia soi tỏ bóng hình cô trong đó, mái tóc cắt ngắn gọn gàng kia vô tình hữu ý khiến cho gương mặt kia trở nên phong lưu hơn bất kỳ lúc nào.

Tư Mạn có thể đảm bảo, bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cảnh này đều muốn lao vào chiếm hữu hần.

Còn cô?

Cô vốn là một cô gái không thích chuyện vận động cùng đàn ông, tuy rằng đã xem không ít bộ phim, biết được không ít cách nhưng lại chưa từng thử nghiệm, cô chỉ là không có hứng với bất cứ gã nào. Chỉ là lúc này cô bất giác phân vân, liệu cô có đang bị gã kia làm cho mê muội mà trở thành sắc nữ không.

Người kia quả thật....Là một tuyệt tác, cô rất muốn rất muốn thử nếm mùi một lần.

Chỉ với một cái quơ tay, Tư Mạn đã bị Nghiêm Trạch khóa chặt trong lòng, đôi mắt sắc lạnh kia chăm chú nhìn cô, dọc vệt từng biểu cảm trên gương mặt thanh tú, bàn tay to lớn khẽ vuốt đôi má trắng ngần, giọng nói trầm khàn nhẹ cất:

“Bối Tĩnh, tôi muốn em, đêm nay em phải hầu hạ tôi.”

Cả cơ thể Tư Mạn cứng ngắc như đá, mắt tròn tròn kinh ngạc.

Nghiêm Trạch làm cách nào biết cô là Bối Tĩnh, không lẽ vì lần chạm mặt với Phùng Khắc lúc sáng?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Dụ tình

“Anh đã biết tôi là người của Bối gia, tại sao còn để tôi làm người của anh?” Đây tay Nghiêm Trạch lùi về phía sau với dáng vẻ cảnh giác, Tư Mạn cất giọng.

Cái này chẳng phải quá rõ ràng sao, Nghiêm gia dành lấy thị trường sau biến cố của Bối gia, theo lý mà nói, người của Bối gia không nên được tồn tại ở Nghiêm gia mới phải, hà cớ chi lại vẽ đường cho hươu chạy như vậy?

“Chẳng qua chỉ là một tiểu thư nhỏ bé, em nghĩ có thể khiến tôi sợ hãi được sao?” Nghiêm Trạch chống tay kê đầu, nghiêng mặt nhìn Tư Mạn, lạnh lùng nói.

“Tôi không khiến anh sợ hãi, vậy lý do gì khiến anh muốn tôi hầu hạ?” Tư Mạn hết sức bình thản, sự bình thản này tựa hồ sẵn có, như chắc chắn biết được Nghiêm Trạch sẽ không vì chuyện này mà làm hại cô.

Nghiêm Trạch hơi nhếch khóe môi, cầm lấy cổ tay cô đưa bàn tay nhỏ nhắn đó chạm vào chính cơ thể hắn, để bàn tay mềm mại trượt từ khuôn ngực trần vạm vỡ, đi xuống, đi xuống, rồi lặng lẽ chạm vào nóng hổi.

Chỉ trong chớp mắt, sắc mặt bình thản của Tư Mạn đại biến, bùng lên như muốn thiêu cháy.

“Vì cơ thể tôi phản ứng với em, cho nên em phải hầu hạ tôi. Trong tình tảo.”

Ba chữ cuối cùng như minh chứng cho lời hỏi đáp hôm trước vì sao Nghiêm Trạch không hạ màn, hẳn chính là muốn cô tỉnh táo thiện nguyện lẫn cùng hắn. Hẳn là một sở thích mới phát hiện ra.

Tư Mạn không vùng tay thoát khỏi được đành cắn răng giả bộ bình tĩnh. Chỉ là có một thứ cô không thể phủ nhận, chính là không chỉ cơ thể hắn phản ứng với cô, mà dường như cơ thể cô cũng phản ứng với hắn. Cái này có được xem là tâm giao không?

"Nghiêm chủ thượng, tôi vốn dĩ là phụ nữ, mà phụ nữ trong những chuyện này đều về cơ bản là chịu thiệt thòi đủ đường. Tôi chẳng có lý do gì để hầu hạ anh rồi chịu thiệt thòi cả." Tư Mạn ngồi khoanh chân trên đệm, mái tóc dài rủ xuống vai nhỏ, trong ánh sáng mờ ảo vô hình mà quyến rũ.

Có cốt khí.

Nghiêm Trạch vươn tay nắm lấy tay cô, kéo về phía hắn, xoay một vòng đẩy cô nằm xuống trong sự kinh ngạc không kịp phản kháng của Tư Mạn.

"Hầu hạ tôi là điểm phúc của em, bây giờ em nghĩ thiệt thòi nhưng ngày mai thì không. Em có muốn thử không?"

Rõ ràng là dù Tư Mạn có nói đằng trời cũng không thể đối kháng lại ham muốn lúc này của hắn.

"Ngày mai là chuyện của ngày mai, hôm nay tôi không...anh làm gì vậy, mau buông ra." Trong lúc Tư Mạn đang nói, bàn tay Nghiêm Trạch đã một đường xé toạc bộ đồ ngủ vô cùng kín đáo của cô, lộ ra nửa thân trên kiều diễm với khuôn ngực phập phồng.

Không khách khí tóm lấy bánh bao trắng nõn, bên còn lại ngậm chặt lấy. Chỉ một bàn tay lực lưỡng đã đủ khóa chặt đôi tay cự quạ của cô, đôi chân

dài kẹp lấy chân cô cố gắng vùng vẫy.

"Bỏ ra, tên biến thái này!!!"

Miệng không ngừng la hét nhưng cơ thể lại vô cùng mềm mại. Chính bởi cô cảm nhận rõ hơi thở nóng hổi của hắn đang đi trên từng đoạn da thịt mềm mịn của cô, khiến cho mọi dây thần kinh đều phát huy công suất, máu nóng dồn hết lên não, hơi thở dần trở nên khoa nhọc.

Rõ ràng cô không biết, bản thân sau một lần trải qua hoan lạc lại trở nên vô cùng nhạy cảm, tình tế cứ thế đi theo hơi thở quen thuộc đó.

Nhận ra Tư Mạn đang dần trở nên ngoan ngoãn, khoé môi Nghiêm Trạch khẽ nhếch. Nhanh chóng còi hết đồ của cô, động tác thuần thục chỉ sau một lần thử nghiệm. Tựa hồ đã chuẩn bị kỹ.

Những nụ hôn của hắn rải đều trên người cô, đặc biệt nắn nà rất lâu trên môi cô, đưa lưỡi quấn quýt không rời đến nửa tiếng, khiến cho cô thở đến hụt hơi, ngay cả xung quanh như thế nào cũng không biết.

Mắt Tư Mạn lim dim mở hé, lặng yên để cho Nghiêm Trạch càn quấy trên thân thể không còn phản kháng, tựa hồ vạn vật đều tập trung vào cảm xúc của Nghiêm Trạch.

Cho đến giai đoạn cao trào chuẩn bị tiến vào. Tư Mạn như tỉnh giấc sau cơn mộng, lập tức cong người thụt lùi về phía sau dè dặt:

"Không...được!!!" Làm ra vẻ kiên quyết, lại không dám liếc nhìn thân thể của Nghiêm Trạch nhưng thâm tâm không khỏi níu kéo cô nhìn qua một chút.

Nghiêm Trạch nhìn cơ thể quyến rũ của cô dưới ánh đèn mờ ảo, cổ họng khát khô, hơi thở nóng nẩy, đầu đó chực muốn bốc hỏa. Đang lúc cao trào thì bị cự tuyệt, hắn đương nhiên rất tức giận, nhưng bản thân không hiểu lý do lại vô cùng kiềm chế trước cô, trầm trầm cất giọng:

"Em muốn tôi, sao còn giả vờ làm gì?"

Tư Mạn nghe vậy như chuột đập đuôi lập tức rò lên:

"Ăn nói hàm hồ, tôi muốn anh lúc nào???"

Nghiêm Trạch hừ lạnh, không đáp lời lập tức đè cô xuống lần nữa, không ngại ngần roi những nụ hôn nặng nhọc khoá cái miệng nói nhiều của cô, bàn tay hư hỏng xuống phía dưới, chủ động ma sát.

Va chạm nhạy cảm, đương nhiên cơ thể sẽ phản ứng. Tư Mạn bị Nghiêm Trạch khoá môi, đưa những âm xúc lên đến đỉnh điểm, không nhận được bật ra tiếng rên khẽ.

Cả cơ thể Tư Mạn như bị dục hoá thiêu đốt, từng đợt cảm xúc mà Nghiêm Trạch mang tới khiến cô dần trở nên hồ đồ. Càng lúc càng mơ hồ...

Đang đến giai đoạn cao trào, Nghiêm Trạch bỗng nhiên giảm tốc độ tay, chỉ nhẹ nhàng như gió khiến cô có chút hụt hẫng. Hắn rời khỏi môi cô, ánh mắt ngập sương say mê nhìn cô. Giọng hắn trầm trầm cất lên:

"Nói em muốn tôi."

Tư Mạn mệt lả nhưng vẫn mơ màng nói "Không!"

Cô vừa dứt lời, Nghiêm Trạch lập tức đẩy nhanh tốc tay, nhanh đến mức cô oà hét lên, nhưng đến đỉnh điểm lập tức buông tay rời khỏi người cô, lạnh lùng ngồi bên cạnh không chút biểu cảm

Tư Mạn bất ngờ đến không nói nên lời, cảm xúc đang thăng hoa lập tức bị cắt ngang. Tình trạng của cô chính là hồ đồ đang nhìn miếng mồi tận miệng như vì tự trọng mà không dám đón.

Cô thở hổn hển nhìn Nghiêm Trạch không còn động tác nào nữa ngồi bên cạnh nhìn cô. Nuốt con khô hanh trong cổ xuống, nhiệt huyết trong thân thể lại không hề thuyên giảm mà tăng lên vì thân thể quá đói gọi cảm của Nghiêm Trạch.

Bất quá không nhận được mà cất lên một câu khiến cô mãi về sau nhớ đến đều muốn thổ huyết chết quách cho xong.

"Muốn."

Đôi mắt Nghiêm Trạch như gợn sóng sau một câu này của cô, hắn nhẹ nhàng nằm phía trên, đưa tay gạt lọn tóc xoã trên xương quai xanh của cô ra phía sau nói:

"Em muốn gì?"

Tư Mạn không còn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa mà yếu ớt ôm lấy cổ hắn thàn thì:

"Tôi muốn anh."

Lòng ngực Nghiêm Trạch khẽ rung như dấu một nụ cười thoả mãn. Hắn cúi đầu xuống, lần nữa ngậm lấy môi cô. Thân thể nhẹ nhàng đung đưa. Chậm rãi đưa vào cơ thể cô với tiếng rên đau đớn, âu yếm thấp lên lửa nhiệt, đem cả hai trở thành một. Hoà vào nhau trong cơn mộng tỉnh.

Trong đêm trăng thanh, sao rải đầy trời, ánh trăng như xấu hổ che mắt, không dám nhìn hai cơ thể đầy những giọt mồ hôi như muốn tan vào nhau. Trên ga giường thấp thoáng vài giọt đào xinh đẹp, đưa hoan lạc vào nơi thiên đường.

Trong căn phòng trống trải chỉ có một chiếc giường kia, hơi nóng như nuồn thiêu đốt tất cả, sương mù mang theo hơi thở gấp gáp, tiếng rên rỉ của yêu thương, tiếng gầm của sự gắn kết không thể tách rời.

Thế Ninh: Huhu, cuối cùng cũng chốt hạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Tư cách phu nhân (1)

Loài hoa màu trắng được trồng trong thủ phủ Nghiêm gia mỗi năm chỉ nở một lần. Mỗi lần nở đều mang hương dịu nhẹ, khiến cho lòng thư thả. Giữa trăm ngàn loại hoa trên đời, chỉ có một mình loại hoa này tồn tại nơi đây, khiến cho mỗi mùa hoa nở đều giống như một bãi đất tuyết. Có chút hoa mắt, lại khiến lòng này sinh bận tâm.

Năm nay đã qua mùa hoa nở, đám hoa còn lại chỉ còn những mảnh còn con, thế nhưng trong lòng tất cả chúng nhân từ lớn đến bé trong thủ phủ đều đang nở hoa. Khuôn mặt ai nấy tươi cười rạng rỡ. Ngay cả cảnh vệ gác cổng khi thường mặt lạnh hơn tiền không cảm xúc, hôm nay khoe miệng đã dài đến mang tai, khéo khi có thể kẹp chết ruồi.

Ban sáng tận mắt nhìn thấy Nghiêm Trạch từ trong phòng ngủ đi ra, quần áo tươm tất, tư thái đỉnh đạc, ngạo khí quý vương quen thuộc, nhưng thứ mọi người muốn nhìn thấy chính là nét mặt của quý thân. Quả nhiên chỉ cần Nghiêm Trạch bước ngang qua đã thấy khác biệt.

Sắc mặt lạnh tanh, sát khí vẫn ngút trời thế nhưng sắc da hồng hào, ánh mắt không đượm máu mà có chút ánh sáng. Thân thể mang khí thế cường đại lại có phần nồng đượm hương thơm phụ nữ, chứng tỏ cho sự hòa quyện không thể tách rời trong một thời gian dài. Lại nói suốt ba ngày không rời khỏi phòng ngủ. Đến tận sáng nay mới xuất hiện. Để cho gia nhân chuẩn bị mà ra ngoài giải quyết chính sự. Đây vốn là điều chưa từng có.

Nguyên nhân cho tất cả sự khác biệt này đến cả con bọ đi ngang ngoài đường cũng biết.

Chính là suốt ba ngày Nghiêm chủ thượng quần quyết cùng Bối tiểu thư bị bắt về kia, chịu tiếp nhận phụ nữ. Bước qua thời kỳ mất cảm của đàn ông trong sạch.

Theo sự nhìn nhận của gia nhân trong phủ, có thể xem Bối tiểu thư kia đã khai sáng thế giới, cứu rỗi chúng sinh. Quả là người tốt, là người tốt.

Với quan điểm đó, cho nên từ sau khi Nghiêm Trạch rời phủ, chúng gia nhân đã người nào ra việc đó, tất cả chờ Tư Mạn xuất hiện trong phòng ăn.

Ngay khi chúng nhân bắt gặp Tư Mạn như cái xác khô, mặc một chiếc váy dài quá mắt cá chân lê vào bàn ăn, sắc mặt cực kỳ tồi tệ thì không khỏi kinh hãi.

Sao lại hoàn toàn trái ngược với vẻ tươi tắn, kiện khang của Nghiêm Trạch như vậy. Ai không biết lại nghi Nghiêm Trạch hút máu cô.

Tư Mạn vừa nhìn thấy thức ăn, đã không để ý đến biểu hiện khác thường của chúng nhân mà ăn vờ vậ như chết đói.

“Phu nhân, ăn từ từ thôi.”

“Phu nhân. Còn món này nữa.”

“Phu nhân....”

Một câu phu nhân, hai câu phu nhân. Tư Mạn đang đói chứ không điếc, nghe thấy gia nhân xưng hô như vậy, lại còn tưởng họ nhìn thấy mẹ Nghiêm Trạch, đảo mắt một vòng tìm kiếm xem thử, kết quả lại thấy chúng nhân đang mắt sáng rực nhìn cô.

“Mấy người....đây là có ý gì?”

Ba ngày bị Nghiêm Trạch nhốt trong phòng hành hạ, ăn mặc tắm rửa đột nhiên đều một tay hấn lo liệu, cô ngay cả đồ lót cũng không cần tự tay mặc. Nghiêm Trạch sau đêm động phòng, tất cả đều chi phối mọi thứ trên người cô. Thuận mắt thì mang lên giường lăn lê, có việc lại đi sang phòng họp cho cô nghỉ ngơi, xong việc lại quay về lăn vài vòng.

Một mài như vậy ba ngày, kết quả hôm nay có việc khẩn. Nghiêm Trạch mới chịu rời thủ phủ, để cô an yên một ngày. Lại nhắc lúc sáng trước khi rời đi, còn đặc biệt hôn cô khá lâu, biểu hiện có chút lưu luyến. Mấy ngày trước đều để mặc cô ngủ vui trong lòng hắn, sáng nay lại đánh thức cô bằng một lần tấn công, khiến cô sáng sớm đã phải khóc thét vì chấn động.

Quá táo bạo rồi.

Chỉ là sáng nay mạnh động sớm, không thuận tình thỏa mãn được một lần, hắn mới vội hôn cô mà rời đi. Suốt thời gian này cả hai cũng không nói gì nhiều. Tư Mạn đặc biệt nhận ra, hắn rất thích vuốt ve cô. Cả một ngày hắn chỉ ăn, ngủ, hôn, ôm, làm tình cùng cô. Ngay cả công việc, Hắc Báo cũng vô cùng ý tứ giải quyết qua điện thoại, không để một con ruồi lọt vào thế giới của hai người.

Tuy rằng không có chuyện tâm sự hay nói gì quá nhiều, nhưng tâm trạng Nghiêm Trạch lúc ở cùng cô đặc biệt tốt. Cho nên Tư Mạn cũng hạn chế mở miệng, vì cô vốn dĩ khác khẩu với Nghiêm Trạch, lỡ nói câu gì không hay. Mất công Nghiêm Trạch hành hạ cô thêm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, suốt ba ngày này ngoại trừ có chút mệt đến thở không ra hơi, hai người lại không nói với nhau quá ba câu nhưng tâm trạng của cô lại vô cùng tốt. Nói đơn giản trong suốt mười hai năm. Khoảng thời gian ở bên Nghiêm Trạch này đối với cô rất bình an. Vô tình tạo cho cô ý muốn y lại vào người đàn ông đó. Cho nên mới thuận tình cùng hắn dạo chơi trong bể dục như vậy.

Chỉ là không biết lý do tại sao đám người Nghiêm gia lại trở nên cung kính khoa trương với cô như vậy, ba ngày nay đã xảy ra chuyện gì sao?

“Bối tiểu thư, xin thứ lỗi cho đám người không hiểu chuyện này.” Quân gia Sam từ bên ngoài lãnh đạm bước vào, dùng ánh mắt cảnh cáo tia đến đám người một câu phu nhân hai câu phu nhân kia khiến họ e ngại cúi đầu.

Tư Mạn thoáng chốc hiểu ra vấn đề. Trong thủ phủ này cô là người phụ nữ trẻ nhất, duy nhất lại có thể leo lên giường Nghiêm Trạch, phỏng chừng họ xem cô như nữ chủ trương lại, không sớm muộn ngồi bên cạnh Nghiêm Trạch.

Khóe môi Tư Mạn có chút co giật. Cô nào đâu có ý định đó.

“Hôm nay có việc gì quan trọng sao? Ngay cả Hắc Báo, Hắc Miêu cũng rời đi. Tà tiên sinh chẳng thấy đâu?” Đã thấy Nghiêm Trạch từ sáng sớm đã buông cô rời đi, biết ngay là có chuyện quan trọng cần đến hắn, chỉ là tất cả nhân vật chủ chốt đều rời đi lại không mang cô theo, trong lòng lại có chút bị xem nhẹ.

“Mô than phía Tây có chút vấn đề, nên đích thân chủ thượng ngự giá. Tà tiên sinh hôm qua đã cùng đại lão gia dự hội nghị ở Đông Nam Á, hiện tại đều vô cùng bận rộn.” Sam vừa rót nước cho Tư Mạn vừa từ tốn đáp. Ngay chính ông cũng không nhận ra, bản thân tự mình khai báo hành tung của Nghiêm gia cho cô gái này mà không chút dấu hiệu, thể hiện rõ sự tin tưởng.

Tư Mạn à lên một tiếng rồi lại cầm cúi ăn, vốn dĩ người nhà họ Nghiêm mọi lúc đều bận rộn, không rảnh rỗi như cô, cho nên ngoài ăn ra, cô không biết làm gì cho bản thân bận hơn. Có thể lát nữa đi dạo một vòng cho khuây khỏa.

“Quân gia, có khách đến.” Cảnh vệ bên ngoài ôn tồn lên tiếng, khẽ cúi đầu chào Tư Mạn rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Tư Mạn hơi nhưn mày, từ khi nào người trong phủ này kính cẩn với cô như vậy, không phải trước đây đều xem cô như tù nhân, mắt không buồn chớp theo dõi nhất cử nhất động của cô tránh cho cô đào tẩu sao?

Phán đoán trong đầu về chuyện động phòng của cô và Nghiêm Trạch cả thế giới này đều biết, trong lòng có chút xấu hổ, lại thấy đám người này khoa trương vị trí của cô, đành không nhiều lời đi ra ngoài dạo một chút, để Sam đi tiếp khách.

Đi một hồi mới thấy cả cái thủ phủ này đều quá câu nệ, vô luận là ai, gặp cô ở bất cứ đâu đều cung kính chào hỏi, bận tâm đến từng bước đi của cô, ai nấy nhìn thấy cô đều cười hàm ý khiến cho cô không khỏi xấu hổ. Lúc này mới nhận ra vài dấu hôn ửng đỏ trên cổ và tay còn lộ lộ ra. Cô mới biết là đám người kia đã nhìn thấy ân sủng mà Nghiêm Trạch dành cho cô, thế mới có chuyện cẩn trọng như vậy.

Chết tiệt.

Vội vã đi về tòa thành số một thay đồ, tránh cho chúng nhân có cơ hội cười cợt cô, lúc đi ngang phòng khách lại nghe giọng nói văng vẳng thanh âm không từ tế. Khẩu khí lại ngang ngược, bước chân cũng ngưng hẳn nán lại nghe:

“Tôi sớm đã hẹn trước, sao lại có chuyện hôm nay không thể gặp mặt. Số hàng kia của tôi có vấn đề, các người chịu trách nhiệm nổi không?”

“Ông chủ Đình, quả thực bây giờ lão gia cùng chủ thượng đều không thể có mặt. Tuy rằng biết thế sự gấp gáp, nhưng Nghiêm gia có việc đột xuất, vẫn mong ông chủ Đình ngày mai hăng quay lại.” Giọng nói nhu hòa của Sam vang lên, bảy phần là nhịn nhục, có lẽ lúc này đã chịu không ít lời nói nặng nề.

“Không thể!!!” Giọng người kia kiên quyết: “Kho chứa hàng đều bị cháy, bây giờ toàn bộ xe hàng của Đình gia đều nằm ngoài trời, khả năng hư hỏng tính từng giây, sao có thể chờ đến ngày mai giải quyết. Cho dù Nghiêm gia một tay che cả bầu trời, cũng không thể phá vỡ quy củ đáp ứng hàng lần này!!!”

Tư Mạn nghe đến Đình gia, ánh mắt thoáng trở nên nặng trĩu. Đình gia ngày đó đã cùng Nghiêm gia lấy đi thị trường của Bối gia mà các gia tộc dành giật nhau mới có được. Bối thị là gia tộc mà đối với cô, bất cứ mối liên hệ nào đều có thể khiến ký ức ngày một rõ ràng.

“Ông chủ Đình, kiện hàng quan trọng, nhưng Nghiêm gia tuyệt đối không có chuyện phá vỡ quy củ, sự việc hôm nay chủ thượng chắc chắn đã có giải pháp. Ngài không cần nóng vội như vậy.”

“Không cần nóng vội? Đã có giải pháp?” Ông chủ Đình kia hừ lạnh: “Nếu vậy tại sao hơn một ngàn kiện hàng của tôi vẫn phải phơi ngoài biên giới không thể xuất khẩu? Không có kho bãi tử tế? Nói tóm lại trong vòng hai tiếng nữa hàng của tôi không được lưu kho hay xuất khẩu thì Nghiêm gia sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm!!”

Về mặt Sam trở nên vô cùng tệ, xem chừng là không chịu được thái độ vô pháp vô thiên của Đình gia vì kiện hàng mà không sợ hãi dám đòi nợ Nghiêm gia kia. Nhưng lại chỉ là một quân gia, thêm một lời cũng không được, bót một lời e là không chịu nổi trách nhiệm nên đành câm nín chịu trận. Bây giờ dù có là Nghiêm Trạch hay Nghiêm Giác Siêu cũng không có khả năng gọi về. Kiện hàng này coi như tiêu tùng.

“Chỉ là cần một kho bãi thôi mà, có gì khó đâu.”

Đình Cẩn nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng lạnh lẽo từ phía cửa liếc ngược mắt nhìn. Ở đó xuất hiện một người phụ nữ với mái tóc đen dài, khuôn mặt thon gọn thanh mảnh, đôi mắt sáng rực, từng bước chân nhẹ nhàng bước về phía anh ta. Trong lòng không khỏi tò mò. Nghiêm gia từ khi nào lại xuất hiện phụ nữ trẻ tuổi?

“Cô là ai?”

Cô gái kia nhẹ cười, nụ cười phảng phất chút tự mãn. Quân gia Sam có chút ngạc nhiên nhìn cô, rồi không biết lý do gì lùi lại phía sau để cô ngồi xuống bàn tiếp khách, nhẹ nhàng châm trà cho Đình Cẩn nói:

“Tôi là người có thể bảo toàn kiện hàng cho Đình gia.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Tư cách phu nhân (2)

Tư Mạn đối với chuyện buôn bán trước nay không có cảm hứng, nói cho đúng là không biết gì cả. Ngay cả khi cô mang danh tổng giám đốc công ty xây dựng, thì mọi việc lớn nhỏ cô đều chẳng bao giờ động đến, tất cả chỉ bỏ vốn ra đầu tư, đứng từ xa nhận lấy lợi nhuận. Thấy người ta buôn bán ngổ ngáo lẫn nhau chỉ như đàn gà tây trâu, không giống cha mẹ cô giỏi làm ăn.

Thế nhưng những ngày cùng phòng với Nghiêm Trạch, lúc nghỉ ngơi hẳn đều xem rất nhiều tài liệu liên quan đến chuyện làm ăn, không ngại ngần giải quyết trước mặt cô, cho nên vấn đề của Đình gia hiện tại, cô quả thật có biết qua một chút. Lúc này Nghiêm gia không có ai ra mặt, lại không muốn Sam bị người ta khi dễ nên mới đứng ra giải vây.

Lúc bước vào Tư Mạn mới nhìn rõ bộ dạng của chủ nhân Đình gia – Đình Cẩn.

Hắn là một người đàn ông chỉ mới ngoài ba mươi tuổi, dáng người đứng đắn, khí tiết thanh cao, lại luôn giữ bộ mặt cao ngạo nhưng rất thẳng thắn. Khuôn mặt vuông vắn nhưng từng đường nét lộ rõ vẻ điển trai hiếm có. Tóm lại là một người có vẻ ngoài đáng tin cậy nhưng lại vô cùng khó tiếp cận.

Đối với những người như thế này. Tư Mạn lại càng cẩn trọng.

“Cô?” Đình Cẩn nhìn cô gái trẻ trước mặt, không chút tin tưởng cười nhạt: “Dựa vào một đứa trẻ vất vả chưa sạch giải quyết mối làm ăn cho Đình gia, cô xem chúng ta là cái gì?”

Không thân không thế, không tên không tuổi lại dám trước mặt hắn láo xược. Đình Cẩn không khỏi coi thường Nghiêm gia quân người không biết phép tắc.

“Ông chủ Đình, việc bây giờ của anh là tìm bãi lưu kho hay là chờ hàng hóa bị hư hỏng?” Tư Mạn dùng bộ mặt bình thản nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà. Cô đã từng cãi trâng rất nhiều người, mà đặc biệt tư thái của các bậc phu nhân lúc tiếp đãi khách cô đã giả mạo không ít lần. Có lẽ chính vì khí chất này mà vô hình khiến Đình Cẩn có cái nhìn khác về cô.

Đình Cẩn hơi nhíu mày nghi hoặc nhìn cô: “Cô có khả năng đó?”

Sam đứng đằng sau Tư Mạn, về mặt luôn ôn tồn thoả mãn biến sắc. Ông biết rõ cô chỉ là một người không danh phận mà Nghiêm Trạch mang về từ bên ngoài, cô lấy cái gì mà dám đem Nghiêm gia ra đặt lên bàn cân như vậy.

“Bối tiểu thư....”

Sam vừa lên tiếng, Tư Mạn vội cắt lời: “Quân gia, cho tôi năm phút.”

Thấy Sam vẫn nhủu mày, tuy rằng không có ý định nói tiếp nhưng vẫn rất thận trọng sẵn sàng ngăn cản cô làm bừa.

Đình Cẩn nhìn thấy vẻ mặt này của Sam liền nhận ra Tư Mạn vẫn chưa có danh phận ở đây để một quản gia có thể cắt ngang như vậy:

“Cô gái, cô có biết đang nói chuyện với ai không?” Đình Cẩn cao ngạo nói.

Tư Mạn cười khách khí: “Có ai lại không biết ông chủ Đình gia, Đình Cẩn đại nhân chứ. Tuy rằng tôi vừa vào Nghiêm gia chưa lâu, nhưng ít cũng được dạy bảo cẩn thận.”

Đình Cẩn lạnh nhạt nhìn cô, không tỏ vẻ thiết tha gì đến nhan sắc hay phẩm chất, thứ hắn quan tâm chỉ có cốt khí mà hắn vẫn chưa thấy gì ở cô: “Quy tắc của Nghiêm gia là không để phụ nữ can thiệp vào chuyện làm ăn. Cô có biết?”

“Tôi biết.” Tư Mạn lặng lẽ chêm thêm trà đáp: “Chỉ là thế sự gấp gáp, hai gia chủ hiện tại không có mặt ở đây, cho nên tôi mới liều lĩnh gạt quy củ, hy vọng có thể đỡ ông chủ Đình một tay.”

Đình Cẩn vẫn hóp lấy ngụm trà, không chút đổi sắc, nhàn nhạt nói: “Cô có biết rằng, mỗi làm ăn này, lợi nhuận của Nghiêm gia lên đến bốn mươi phần trăm. Bãi lưu kho cũng là của Nghiêm gia, cũng chính Nghiêm gia làm thủ tục thông quan xuất khẩu nhưng bây giờ bãi lưu kho bị cháy trước khi hàng tới. Thủ tục thông quan lại chưa được làm. Trong bán kính trăm dặm gần đó đều không có bãi lưu kho. Nếu vấn đề có thể dễ dàng giải quyết, tôi lại phải đến đây nhiều lần với cô sao?”

Tư Mạn vẫn giữ nét mặt hào sảng tự tin kia, khề cất giọng nói:

“Về chuyện này tôi đã biết rõ. Tuy rằng bãi lưu kho hiện tại không thể sử dụng nhưng không có nghĩa không thể thông quan. Bên phía hải quan hiện tại không được tốt, cho nên thủ tục mới chậm trễ. Nếu tôi có thể đưa kiện hàng này thông quan để xuất vào kho lưu bãi của nước xuất khẩu, vậy chẳng phải có thể giải quyết rồi sao?”

Sam nghe xong câu này, mặt lập tức tối sầm.

Đình Cẩn tròn mắt nhìn Tư Mạn rồi lập tức bật cười ha hả, trong ánh mắt không dấu vẻ xem thường: “Này cô gái, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Tư Mạn bị ánh mắt khinh bỉ đó nhìn vào, trong lòng thoáng chút chột dạ. Cô đã nói sai ở đâu rồi?

“Hai mươi hai.” Cô đáp.

“Hai mươi hai?” Đình Cẩn tiếp tục bật cười, nhưng nụ cười này lộ rõ vẻ coi thường, nhìn cô bằng ánh mắt rẻ rúng: “Đúng là trẻ người non dạ, giới trẻ các cô chỉ biết ăn nằm hưởng thụ, giỏi khua môi múa mép, suy nghĩ giản đơn. Cô có biết lời cô nói đang minh chứng cho Nghiêm gia không biết dạy dỗ người dưới không?”

“Tôi nói thông quan được là được. Ông còn chưa thử sao lại biết tôi khua môi múa mép?” Tư Mạn lần đầu bị người ta thẳng mặt dạy dỗ như vậy, tránh không khỏi cảm xúc bực phát mà cau tiết.

Đình Cẩn rõ ràng trong lòng rất gấp gáp chuyện kiện hàng, nhưng vừa nãy nhìn thấy vẻ thông minh của cô lại bị một câu nói dập tắt, vô ý mà muốn mở miệng giáo huấn, hắn ngưng cười hừ lạnh:

“Nể tình Nghiêm gia, tôi nói cho cô hiểu. Thủ tục thông quan không phải chỉ làm một ngày có thể hoàn thành kiện hàng của tôi. Vậy trong khoảng thời gian đó, kiện hàng của tôi sẽ được bảo quản ở đâu? Và lại nếu ngay cả chủ thượng cũng bị hải quan làm khó, cô căn bản không thể nhúng chân tới. Lại nói kho lưu bãi của nước xuất khẩu không chỉ chờ đợi một mình kiện hàng của tôi. Cứ cho một ngày có thể thông quan hết toàn bộ kiện hàng, thì hợp đồng của chúng tôi cũng đã quá hạn gần hai ngày vì chậm trễ thủ tục thông quan. Cô nghĩ có thể chỉ tay thẳng mặt buộc họ tiếp nhận mà không có đền bù sao? Cô quá coi thường thương mại quốc tế rồi.”

Bị một người không quen biết giáo huấn thẳng mặt. Tư Mạn mới lần đầu thấy nhục nhã. Cô chỉ định giờ ra chiêu trò cũ, lấy vài thông tin cô moi được từ hải quan, buộc họ làm thủ tục thông quan là xong. Chẳng thể ngờ chuyện này lại phức tạp hơn cô nghĩ. Quả thực chuyện làm ăn, cô chưa bao giờ để tâm đến, cho nên không hề biết kết quả lại bị người ta khinh bỉ thẳng mặt như vậy.

“Thật là mất thời gian.” Đình Cẩn đứng dậy, không buồn bỏ Tư Mạn vào bát, lạnh lùng nói: “Cô gái trẻ, nên an phận về vị trí của mình đi!” Đình Cẩn hừ lạnh phát tà áo bỏ ra ngoài, một mực yêu cầu Sam giải quyết chuyện gấp mặt hôm nay.

Sam nói Đình Cẩn vài lời rồi tiễn ông ta ra bên ngoài một lát mới trở vào, vẫn thấy Tư Mạn yên lặng ngồi đó. Vẻ mặt thực sự khó coi.

“Bối tiểu thư, có điều này tôi không biết có nên nói hay không.” Sam từ tốn đặt một cốc nước trước mặt Tư Mạn nói.

Tư Mạn im lặng một lúc, hơi ảo não đáp: “Mời nói.”

“Thứ nhất, Nghiêm gia làm việc đều có quy tắc, đặc biệt không cho phụ nữ tham gia, chuyện hôm nay ngoài tôi và ông chủ Đình ra, không ai biết được, tôi cũng sẽ giữ bí mật chuyện này giúp cô. Thứ hai, chủ thượng tuy đã đưa cô về đây một thời gian, nhưng danh phận vẫn chưa có, chuyện cô ra mặt lần này mang danh Nghiêm gia là tội lớn. Thứ ba...”

Chỉ vừa nghe đến thứ ba, mặt Tư Mạn đã đen như đất nòi, một lúc bị hai người giáo huấn, tựa hồ bị người ta đem tự trọng ra dày vò, cô là vì không

muốn ông bị kẻ khác xem thường, sao chính ông lại chỉ trích cô?

“Nói tiếp đi!” Tư Mạn tuy trong lòng đang hết sức khó chịu, nhưng Sam dù gì cũng là người có danh phận cao nhất trong Nghiêm gia hiện tại, cô cũng không thể không nghe.

Sam không chỉ là quản gia chuyện nhỏ chuyện to trong phủ, mà ngay cả chuyện làm ăn đều nắm rõ không ít, cho nên khi nhân vật chủ chốt đi vắng. Lời nói của ông có giá trị hơn tất thấy. Biểu hiện hôm nay của Tư Mạn lại khiến ông vô cùng không hài lòng.

“Thứ ba, tuy rằng tiểu thư được chủ thượng sủng hạnh và tin tưởng, nhưng vị trí phu nhân không phải ai cũng có thể ngồi. Người ngồi vào đó phải có đức hạnh và trí tuệ, giống như mẹ của chủ thượng vậy. Đức hạnh của bà ấy là biết lúc nào nên nói, biết cái gì nên làm. Việc làm của cô hôm nay chính là biểu hiện cô vẫn chưa đủ tư cách để làm phu nhân.” Sam vứt bỏ giọng nói điềm đạm ôn nhu ngày thường, nhấn mạnh từng câu từng chữ, đặc biệt lớn giọng nói.

Tư Mạn há hốc miệng kinh ngạc nhìn Sam. Cô ngần ngại lần không thể ngờ đến sẽ bị ông nói đến mức này.

“Cái gì cơ? Tư cách phu nhân?” Tư Mạn nhú mày: “Quản gia, tôi không hề có ý định ngồi vào cái ghế đó chứ đừng nói đến chuyện đức hạnh gì đó. Ông hơi quá đáng rồi đấy.”

Tức giận. Cô đang tức giận, dựa vào cái gì cô lại bị trách mắng thẳng mặt như vậy? Cô từ khi nào nói muốn làm phu nhân hay vợ Nghiêm Trạch. Là cô cứu nguy giúp ông ta, vậy mà ông ta ăn cháo đá bát như vậy?

“Bối tiểu thư, chuyện hôm nay mong cô xem đó là bài học. Nếu muốn đi bên cạnh chủ thượng, cô còn phải học hỏi rất nhiều.” Sam không buồn bỏ về mặt tức giận của Tư Mạn vào mắt, xem chừng đã nói xong, liền từ tốn thoái lui không quan tâm đến cô nữa.

“Cái gì mà học hỏi, tôi thêm mà làm nữ chủ của Nghiêm gia này à. Phi.” Máu nóng trong người Tư Mạn nổi lên, thậm chí muốn chửi thề. Trước nay chưa từng tức giận như vậy, hôm nay quả thật là sôi máu mả. Cũng chỉ là ngủ cùng Nghiêm Trạch mấy đêm, gia nhân nhà này đã xem cô như thêm muốn vị trí gia chủ. Cô khinh.

Càng ám ức cô càng không chịu từ bỏ. Để cho tên họ Đinh và Sam coi thường như vậy, thật sự quá mất mặt rồi.

Nghĩ là làm, Tư Mạn lập tức mở đồng hồ lên, tìm một dãy số hiện trên mặt đồng hồ rồi nhấn gọi. Đầu dây đỏ chuông lần hai lập tức có người bắt máy.

“Tổng giám đốc, cuối cùng cô cũng xuất hiện rồi.” Đầu dây vang lên giọng nói đàn ông trẻ tuổi, lộ rõ phấn khởi.

“Doanh, có việc này cần cậu tìm hiểu.”

Người đàn ông tên Doanh này chính là Giám đốc công ty xây dựng mà Tư Mạn đã bỏ không ít bạc để đầu tư kinh doanh. Cô trước nay đều giao phó mọi việc cho hắn. Ngoài Hiểu Khiên ra, đây là người duy nhất cô tin tưởng. Cũng là số ít người biết cô chính là Ephemera.

“Biến mất lâu như vậy, không hỏi người ta được một câu, lại bắt tôi làm cu li gì đây?” Đầu dây lộ rõ vẻ giận dữ.

“Cậu thì có lúc nào không khỏe mà phải hỏi thăm, tốt nhất nên hãm chế độ ăn lại, giảm béo một chút, để cho lợn gà còn có cái mà ăn, cậu ăn hết phần của chúng lại tội ra.” Nghe giọng điệu của Doanh, Tư Mạn lại đành dỗi dành một câu.

“Sao cô có thể nói tôi dành ăn của gà lợn chứ, thật quá đáng mả.”

“Thôi thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Bây giờ cậu nhanh chóng tìm hiểu cho tôi. Hiện tại hải quan cửa khẩu phía Đông đang không cho xuất khẩu một kiện hàng. Việc đầu tiên là tìm hiểu nguyên do, việc thứ hai là cho tôi biết gần đó có nhà máy nào của chúng ta không?” Tư Mạn lui sang một căn phòng kín đáo rồi đóng sập cửa lại, cẩn thận dò xét xung quanh không có ai mới dám nói.

“Sao lại quan tâm đến chuyện nhà máy rồi, dạo này cô làm ăn thất bát lắm hả. Lợi nhuận tôi làm ra vẫn chưa cho cô đủ dùng hay sao?”

“Đừng có nhiều lời, mau trả lời tôi đi.” Tư Mạn sốt ruột nói.

“Ây dô, có phải tôi nghe nhầm không. Bối Tư Mạn một đời mây gió, bình thân không vương bận đời lại có ngày sốt ruột, hấp tấp như vậy. Là ai đã chọc giận cô rồi hả?” Quả là bằng hữu lâu năm, chỉ là giọng điệu qua điện thoại cũng có thể biết được tình trạng của Tư Mạn trong lòng bàn tay. Người này quá hiểu cô rồi.

Tư Mạn nghe nói vậy mới nhìn lại bản thân, hôm nay bị đến hai người chọc vào lòng tự tôn, vô ý mà trở nên hồ đồ như trẻ con, suýt chút nữa còn làm hỏng chuyện.

Cô nhìn mặt trời đang phủ kín nhân gian ngoài kia, lắng nghe tiếng gió thoảng, nghe hương hoa đi qua một chút, trầm ngâm thở ra, để cho tâm trạng bình ổn không vọng động nữa mới từ tốn đáp:

“Doanh, bây giờ mời cậu trả lời tôi.”

Nghe đúng giọng điệu của Tư Mạn, Doanh mới đáp: “Gần cửa khẩu quả thực có một nhà máy nhỏ, chỉ là nhà máy này hoạt động với công suất thấp, công nhân làm việc không mấy hiệu quả nên không được chú trọng, lượng hàng sản xuất so với...”

“Được rồi, chỉ cần biết ở đó có nhà máy, chuyện hải quan, cậu lập tức tìm hiểu cho tôi.” Doanh còn chưa nói xong, Tư Mạn liền cắt lời.

“Được.” Đầu dây đáp một tiếng liền ngắt kết nối. Cũng không hỏi thêm lý do gì, chỉ là chưa đầy vài phút sau. Đồng hồ lần nữa phát ra tín hiệu liên lạc.

“Thế nào rồi?”

Bên kia lập tức đáp: “Là FBI ngăn chặn kiện hàng này, nói là hàng hóa không đủ điều kiện xuất khẩu.”

“FBI?” Tư Mạn nhíu mày nghi hoặc: “Sao có thể chứ? FBI điều tra tội phạm, từ bao giờ lại nhúng tay vào việc hàng hóa xuất khẩu?”

“Là vì FBI nghi ngờ trong hàng có trộn lẫn ma túy.”

Ma túy?

Tư Mạn thoáng ngờ vực. Cô đã sống ở Nghiêm gia được một thời gian, đối với ma túy, chưa từng nghe bất cứ ai trong phủ nhắc tới, mọi mặt hàng mà Nghiêm gia giao thương cô đều biết, chỉ có điều ma túy thì không. Lại nói Đình gia nổi tiếng làm ăn quang minh lỗi lạc, nếu có chuyện ma túy, người như Đình Cần chắc chắn sẽ không làm bừa.

Nghĩ một chút mới cất giọng hỏi: “Là ai báo cáo kiện hàng có ma túy?”

Bên kia vang lên tiếng lật giấy tờ một hồi mới đáp: “Đội trưởng đội điều tra đặc biệt - James Khải Huân.”

Lại là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Tư cách phu nhân (3)

“Chuyện hàng có trộn lẫn ma túy chỉ có phía Nghiêm gia biết, Đình gia là chủ hàng vẫn không hề hay biết chuyện này.” Giọng Doanh có vẻ đầy nghi hoặc nói.

Tư Mạn ngạc nhiên: “Sao lại có chuyện như vậy, hàng là của Đình gia, bên trong có gì bọn họ phải là người rõ nhất.” Lại suy nghĩ một chút, chẳng trách Nghiêm Trạch ngày thường giải quyết công việc mau lẹ, hôm nay lại chậm trễ một vụ làm ăn như thế này.

“Làm sao tôi biết được, thông tin này nếu không phải do người của ta làm ở đó, căn bản không có cửa moi ra được.” Doanh bỗng nhiên nhớ ra gì đó, liền nghi vấn: “Tư Mạn, nói cho tôi biết, cô rốt cuộc đang ở đâu?”

“Cậu làm tốt việc của cậu đi, quan tâm tôi ở đâu làm cái gì?” Mãi mê suy nghĩ, Tư Mạn chỉ vô thức đáp.

“Không đúng. Cô vô tâm nhân hạ, trước nay chỉ quan tâm đến tiền, sao hôm nay lại để tâm đến đám đại gia tộc kia. Cô có biết ở gần bọn họ có bao nhiêu nguy hiểm, chưa kể cô nhúng tay vào, có khi lại mất mạng ở nơi xó xỉnh nào đó.” Tuy rằng lời nói có phần bất cần nhưng lộ rõ sự quan tâm. Đối với Doanh, Tư Mạn giống người thân, cho nên cậu ta rất lo lắng cho cô.

Nhắc đến nguy hiểm, Tư Mạn trầm ngâm một lát. Cũng nhớ được từ lúc quen biết Nghiêm Trạch chỉ mới gần nửa năm, số lần bị thương và mạng treo sợi chỉ của cô cũng bằng suốt quãng đời cô sống bình an cộng lại. Chỉ là chuyện lần này dù nguy hiểm như cô nhất định can thiệp. Sự mất mặt ngày hôm nay không thể cứ như vậy mà bỏ qua.

“Lại nói lần trước cô bảo tôi đánh sập tòa soạn bên L.A, cô có biết chủ của tòa soạn đó là ai không? Là ngài đệ tam của Nghiêm gia đấy, cô có biết hắn đáng sợ như thế nào không? Vì cô mà mấy đêm liền tôi không dám ngủ vì sợ bọn họ tìm ra đấy.”

Tư Mạn nghe Doanh đánh giá cao Hắc Miêu như vậy không khỏi thấy buồn cười, trong khi bản thân ở đây mỗi ngày đều xem hắn như gia nô, dựa hơi Nghiêm Trạch mà sai khiến. Ban đầu Hắc Miêu rất không thuận mắt cô, trăm lần muốn hại. Nhưng sau lần sinh tử ở mật thất. Hắn thoát nhiên trở thành bằng hữu chí cốt của cô, nhìn cách nào cũng không ra hắn có điểm gì đáng sợ mà người ngoài lại kinh hồn khi nhắc đến như vậy.

“Sợ cái gì, mỗi việc đó làm không xong thì làm được việc to việc lớn gì cho đời. Mọi chuyện cứ để đó tôi lo. Cậu bây giờ chỉ cần dọn dẹp xưởng sản xuất cho gọn gàng cho tôi.”

Nói đoạn Tư Mạn không chờ Doanh đáp mà tắt máy. Vào bên trong thay một bộ đồ, búi tóc cao để lộ cằm cổ trắng ngần. Cô đứng trước gương, soi rõ khuôn mặt thanh tú, bỗng chốc cô nhận ra một điều.

Từ bao giờ cô đã không còn ý định chạy trốn khỏi Nghiêm gia nữa.

“Bối tiểu thư!” Tư Mạn đang thất thần thì bị tiếng gọi làm cho giật mình.

Thuận tay mở cửa, chỉ thấy một cảnh vệ cung kính nói: “Chủ thượng gọi điện về muốn gặp tiểu thư.” Cảnh vệ đưa chiếc điện thoại đang có cuộc gọi chờ về phía Tư Mạn.

Tư Mạn thoáng bất ngờ. Nghiêm Trạch trước nay đi ra ngoài, chưa từng gọi cho cô.

Nhấn nút nghe trên máy, cô từ tốn cất giọng:

“Là tôi.”

Đầu giây im lặng một chút, chất giọng trầm trầm mạnh mẽ quen thuộc vang lên: “Em muốn tham gia thông quan?”

Tư Mạn giật mình. Rõ ràng Sam nói sẽ giữ bí mật chuyện này, sao Nghiêm Trạch ở bên ngoài lại có thể nhanh chóng biết được?

Đào mắt nhìn xung quanh một vòng, cô sực nhớ ra ngay cả một con muỗi cũng không thể qua mắt được người ở đây. Nhớ đến từng lời đàm thoại lúc nãy với Doanh, lại không khỏi rùng mình hoảng sợ, rốt cuộc có bị nghe lén không, người trong Nghiêm gia này đã biết được những gì?

Cô nuốt khan một cái, trấn tĩnh đáp: “Chuyện thông quan, tôi e là không thể, nhưng hiện tại tôi có thể giúp Đình gia có kho lưu bãi bảo quản kiện hàng.”

Nghe giọng nói thanh mảnh, biết tiến biết lùi của cô, Nghiêm Trạch mới không có chút biểu cảm, hờ hững đáp: “Từ khi nào Nghiêm gia phải nhờ đến sự giúp đỡ của em?”

Nghiêm gia trước nay làm ăn đều lường trước rủi ro, chuyện ngày hôm nay chắc chắn nằm trong tầm kiểm soát, chỉ là không hiểu đường đi nước bước của Nghiêm Trạch, cũng chẳng buồn chuyện cứu giúp Nghiêm gia gì đó. Cô chỉ là không muốn bị Đình Cẩn và Sam xem thường mà thôi.

“Tôi muốn lấy lại danh dự của mình, không có ý định giúp đỡ Nghiêm gia.”

Nghe vẻ thẳng thắn của Tư Mạn, Nghiêm Trạch khẽ nhếch môi, lại lạnh lùng nói: “Được, tôi sẽ cho em cơ hội lấy lại danh dự. Nhưng...” Ngang đoạn, Tư Mạn đầu dây bỗng rùng mình, hình như sát khí có thể truyền qua vô tuyến mà đâm thẳng về phía cô. Giọng hần trầm trầm dọa người:

“Chuyện em phá vỡ quy tắc, tùy ý đứng ra bàn chuyện với Đình gia. Nên phạt!”

Da đầu Tư Mạn lập tức tê dại đi. Đây là lần đầu Nghiêm Trạch nói sẽ phạt cô. Hắn không phải sẽ lại dùng súng bắn khiến cô phải nhập viện cả tháng trời nữa chứ???

“Tôi...” Hoảng hốt có, lúng túng có, nhưng bỗng dưng Tư Mạn nhớ ra một chuyện, thuận miệng nói luôn: “Nghiêm chủ thượng, anh quên một điều rằng từ khi đưa tôi về, ngay cả danh phận tôi cũng chẳng có, như vậy tôi không thể xem là người của Nghiêm gia được, anh càng không thể vì thế mà nói tôi phá vỡ quy củ trách phạt tôi.”

Cảnh vệ đang đứng lùi bên cửa, nghe Tư Mạn gan hùng lớn giọng với Nghiêm Trạch, mặt lập tức vàng như nghệ, khẽ đưa tay quệt mồ hôi, thầm tự nhủ ‘mong cô sớm siêu thoát’.

Tư Mạn bên này nói xong mới thấy mình hồ đồ, lập tức ngậm chặt miệng không nói thêm điều gì nữa.

Đầu dây bên kia không đáp lời, tùy tiện tắt máy. Thế nhưng Tư Mạn cảm nhận rõ ràng sát khí kia cũng đủ giết chết cô.

Hồ đồ, cô quá hồ đồ rồi. Bao nhiêu người trên thế giới cô dám cãi lời, nhưng tuyệt đối không nên cãi lời Nghiêm Trạch mới phải. Tiêu tùng, tiêu tùng rồi.

Cô đã biết mình khác khẩu với hắn mà, lần nói chuyện điện thoại này còn nhiều lời hơn bình thường đụng mặt, khéo khi ba ngày ở bên hắn cộng lại không bằng một cuộc nói chuyện điện thoại. Hắn mà trở về, lại chẳng phân thân cô ra chứ.

Nghĩ đoạn, mồ hôi đã tuôn đầy gáy. Nghĩ về Nghiêm Trạch như tự mình phác thảo ra một tử thần đang vác lưỡi hái muốn lấy mạng cô. Bỗng chốc xem Nghiêm phủ những ngày tá túc này giống như bảy tầng địa ngục, vô cùng sợ hãi muốn thoát khỏi.

Tự dọa mình một hồi cô mới chạy ra phòng khách. Thoáng thấy Đình Cẩn vẫn còn ngồi đó chờ đợi. Không nghĩ ngợi mà tiến tới, cố gắng giữ vẻ mặt bình thản nói:

“Ông chủ Đình, tôi đã có kho lưu bãi, bây giờ kiện hàng của anh có thể bảo quản rồi, nhưng tôi có một điều kiện.”

Đình Cẩn nhìn người phụ nữ trước mặt, sắc mặt so với ba mươi phút trước gặp mặt có vẻ tệ hơn, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Nhanh như vậy đã có kho lưu bãi gần cửa khẩu?” Hắn nghi hoặc nói.

Tư Mạn vội vàng gạt đầu: “Bây giờ tôi không nói xuông, quả thực có kho, đủ để chứa lượng hàng của Đình gia. Bảo đảm an toàn, cũng đã có sẵn người trông coi.”

Đình Cẩn đang đặt ly trà xuống, đứng dậy nhìn Tư Mạn với ánh mắt khó hiểu, vừa rồi hắn còn coi thường người phụ nữ này, bị chính hắn giáo huấn một trận, sao bây giờ đã có ích như vậy?

“Kho đó là của Nghiêm gia?” Đình Cẩn dò xét hỏi.

“Không, là của tôi.” Cô đáp.

Đình Cẩn ngạc nhiên, một cô gái trẻ sao có thể sở hữu một kho bãi có diện tích lớn đủ để lưu giữ kiện hàng của hắn?

“Nơi đó trước nay làm gì?”

Tư Mạn biết người làm ăn cẩn thận như Đình Cẩn sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, cho nên mới tỉ mỉ hỏi han thận trọng như vậy. Cô liền không ngại ngần, đưa cho hắn một danh thiếp đáp:

“Là xưởng sản xuất vật liệu của công ty tôi. Anh có thể tùy ý kiểm tra. Nếu không tin, hàng hóa của anh ở bên ngoài hư hỏng, tôi e là không thể giúp được nữa.” Tư Mạn nói rồi mới quay đầu cố ý bước đi chậm rãi như tỏ vẻ bất cần.

“Khoan.” Đình Cẩn dò xét danh thiếp một chút, thấy rõ danh vị tổng giám đốc dưới cái tên Bối Tư Mạn liền nghi hoặc hỏi: “Cô Bối, điều kiện của cô là gì?”

Xem chừng Đình Cẩn đã thỏa hiệp, Tư Mạn mới quay đầu đáp:

“Hãy đưa tôi đi cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Kích động

Hắc Miêu ngồi bên cạnh ghế lái, nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy Nghiêm Trạch lạnh lùng ngắt điện thoại, thấp thoáng sát khí bốc lên, cảm giác kẻ đầu dây sắp sửa chết không kịp ngáp, hắn không khỏi thấy quan ngại sâu sắc.

“Chủ thượng, Hắc Báo vừa điện báo về, phía mỏ đã ổn định. Chuyến mặt thám hôm nay cũng thu hoạch được không ít thông tin. Nay vẫn còn sớm, chỉ bằng ngài đi đâu giải trí một chút.” Hắc Miêu trao đổi thông tin, lại ý tứ mở lời mời Nghiêm Trạch dạo mát, tuy rằng biết mấy chuyện giải trí chưa từng nằm trong từ điển sống của Nghiêm Trạch, nhưng chỉ ít Hắc Miêu cũng không quá ác cảm với Tư Mạn nữa, tìm cách cho cô giữ lại mạng sống.

“Về!” Nghiêm Trạch không chút suy nghĩ, đáp ngay một câu. Hắn ngồi trong bóng tối bốn bề cửa kính đều tối om càng khiến cho hắn có dáng vẻ đáng sợ. Tài xế nghe giọng của hắn có chút giật mình, suýt chút nữa mất tay lái mà va phải xe trước. Hoảng hồn nhìn qua Hắc Miêu, đã thấy mặt Hắc Miêu vàng như nghệ.

Bối Tư Mạn, cô dám động thổ trên đầu thái tử, không ai cứu nổi cô rồi.

Hắc Miêu cùng tài xế cả kinh ngồi im, không dám thở mạnh, đã lâu rồi không nhìn thấy Nghiêm Trạch bị ai làm cho như thế này. Ước lượng không được thời gian sống sót của cô gái kia.

Chiếc xe chở Nghiêm Trạch lượn qua vài khúc cua rồi rẽ vào tòa thành uy nghi với cánh cổng cao vút. Hai hàng cảnh vệ gác cổng nghiêm chỉnh cúi gập người, cánh cổng từ từ mở ra, chiếc xe của Nghiêm Trạch còn đang nhẹ lăn bánh chuyển vào bên trong thì vừa vặn một chiếc xe Limousine cổ nỗ máy sắp sửa đi ra.

Hai chiếc xe đối diện nhau đột ngột dừng bánh. Người trên chiếc limousine bước vội xuống, đi nhanh về phía chiếc xe của Nghiêm Trạch, hồ hởi nói:

“Chủ thượng, cuối cùng cũng gặp được ngài, tôi đã đợi ở đây gần nửa ngày rồi.” Đình Cẩn hơi nghiêng mình nhìn qua cửa xe, thoáng thấy Nghiêm Trạch yên lặng ngồi đó, sắc mặt lãnh đạm vô tình.

Hắc Miêu nhanh nhẹn xuống xe mở cửa. Nghiêm Trạch thông thả bước xuống, ngọn gió phát tà áo mangto dài của hắn khiến hắn càng trở nên ma mị khó lường. Phong thái điềm đạm, khí thế lại cường bạo đáng sợ, đủ để khiến một Đình Cẩn cao ngạo phải cúi đầu thấp hơn một đoạn.

“Ông chủ Đình, vội như vậy có phải trách Nghiêm gia làm việc không thỏa đáng?” Giọng Nghiêm Trạch trầm trầm cất lên, ánh mắt sắc lạnh chiếu về phía Đình Cẩn truy vấn.

“Nào đâu dám, chủ thượng quá lời rồi. Đình gia có ngày hôm nay là phúc phận nhờ Nghiêm gia mang lại, sao Đình gia lại có thể trách cứ, mạo phạm đến Nghiêm gia được chứ.” Khác với dáng vẻ hùm hổ lúc sáng, Đình Cẩn tuy vẫn giữ phong thái cao ngạo, nhưng lại cố ý lùi một bước, không làm càn đối với một người như Nghiêm Trạch:

“Chỉ là thế sự gấp gáp, Đình Cẩn không tránh khỏi hồ đồ. Kiện hàng này đối với Đình gia vô cùng quan trọng, chỉ hy vọng chủ thượng bớt chút thời gian giải quyết chuyện này.”

Nghiêm Trạch không nói gì, nhìn về phía Hắc Miêu ra hiệu. Hắc Miêu mở xe, lấy ra một tập tài liệu đưa cho Đình Cẩn.

Đình Cẩn nghi hoặc nhìn qua, có chút mơ hồ nhận lấy tài liệu, lại cẩn thận mở ra dò xét, chỉ một chút sắc mặt liền biến động:

“Sao lại có chuyện này, kiện hàng của Đình gia có chứa ma túy ư? Không thể nào có chuyện đó, chính tay tôi đã tự mình kiểm tra. Toàn bộ đều là hàng nhu yếu phẩm có thương hiệu, trước nay luôn được kiểm kê rõ ràng, sao lại vô cớ có chuyện này???”

Hắc Miêu đưa thêm một bản kê khai và một gói hàng cho Đình Cẩn, chậm rãi giải thích:

“Hôm qua thủ tục thông quan Nghiêm gia đã làm gần xong, nhưng lại bị FBI trực tiếp tố cáo, hàng hóa có trộn lẫn ma túy. Sáng nay phía bên hải quan và bên ta đã kiểm kê lại, trong tất cả ba ngàn kiện hàng, có ít nhất một trăm kg ma túy được trộn lẫn vào đó, cho vào từng gói nhỏ khó có thể phát hiện, cho nên đừng nói đến chuyện thông quan, toàn bộ kiện hàng đều đã bị tịch thu hết.”

Hắc Miêu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Đình Cẩn thì nói thêm, không quên nhấn mạnh từng ý: “Chuyện này Nghiêm gia đã tự mình truy vấn từ đêm qua, cách đây một giờ đồng hồ mới có kết quả điều tra, toàn bộ kiện hàng cũng chỉ vừa bị thu giữ. Chuyện này không chỉ mình Đình gia ảnh hưởng, mà Nghiêm gia nắm giữ cổ phần chịu tổn thất không ít. Ông chủ Đình cần thiết chịu trách nhiệm cho chuyện này.”

Đình Cẩn vừa kịp há miệng, oan uổng muốn giải thích nhưng điện thoại liên tục vang lên, bên đầu dây vội vã hỏi thúc hẩn trở về. Đình gia đang vô cùng hoảng loạn.

Nghiêm Trạch hừ lạnh, Đình gia lần này gây cho Nghiêm gia thiệt hại không nhỏ, lại dám lớn gan đến làm loạn lúc hẩn không có mặt ở đây. Nếu không phải để cho Đình gia giải quyết rõ ràng, hẩn đã thẳng tay trừng phạt Đình Cẩn rồi.

Nghiêm Trạch bỏ mặc Đình Cẩn đang lúi húi nghe điện thoại. Hẩn thân nhiên dứt tay vào túi, lãnh đạm bước về phía tòa thành. Bóng dáng cao lớn của hẩn mang sát khí nặng nề, ánh mắt sắc lạnh đó hướng về tòa thành số một, nơi tồn tại người khiến hẩn vừa sáng ra tinh thần sảng khoái vui vẻ, lúc trở về đã mang nặng oán khí.

Chỉ là lúc hẩn vừa bước được ba bước, đi ngang chiếc Limousine của Đình Cẩn liền dừng bước, khẽ quay đầu nhìn về phía cửa kính đen không thể nhìn thấu bên trong kia.

“Chủ thượng, có vấn đề gì sao?” Hắc Miêu luôn cách Nghiêm Trạch hai bước, thấy biểu hiện kỳ lạ của Nghiêm Trạch liền biết chiếc xe của Đình Cẩn đang bận rộn nghe điện bên kia có vấn đề.

“Chủ... chủ thượng, không... được rồi, không xong rồi...” Chủ tớ bên này đang nghi hoặc nhìn chiếc xe. Sam từ bên trong lao vọt ra ngoài, bình thời ông điềm đạm, ôn nhu. Hôm nay lại vội vàng hấp tấp, chạy đến hụt hơi khiến cho chúng nhân không khỏi thấy có điểm chẳng lành.

“Quản gia, có chuyện gì lại gấp như vậy.” Nhìn thấy cái nhíu mày của Nghiêm Trạch, Hắc Miêu nhanh miệng hỏi.

Sam ôm bụng thờ gấp, nuốt khan vài cái mới vất vả nói: “Bối tiểu thư...”

Vừa mở miệng nói ba chữ Bối tiểu thư, Sam cùng Hắc Miêu đã nhận ra sắc mặt vốn lãnh đạm của Nghiêm Trạch biến chuyển rõ rệt. Hẩn chụp lấy bả vai Sam, ánh mắt lạnh lẽo lại sâu như động không đáy như muốn nuốt chửng Sam gấp giọng:

“Bối Tư Mạn làm sao???”

“Bối... Bối tiểu... thư... ư...” Làm việc cho Nghiêm gia đã hơn nửa đời người, lần đầu nhìn thấy vẻ mặt này của Nghiêm Trạch khiến cho Sam tưởng chừng như hoa mắt. Tuy rằng đã sớm dự liệu ra, chỉ không ngờ rằng lại trực tiếp đối diện với vẻ đáng sợ này lại khiến ông nửa chữ cũng không thể thoát ra khỏi cổ họng.

“Quản gia! Ông bình tĩnh lại rồi mau nói đi!!!” Hắc Miêu cảm lấy cổ tay Nghiêm Trạch, cố gắng giữ cho tay hẩn không tác động thêm lực mà đã thương Sam, gấp gáp nhắc nhở Nghiêm Trạch đang mất bình tĩnh.

Sam thờ hai hơi lập tức nói: “Bối tiểu thư sau khi rời phòng khách đã biến mất rồi.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt Nghiêm Trạch đã đỏ ầu như máu, chỉ chực muốn giết người, hẩn đẩy Sam qua một bên, đứng giữa sân thù phủ. Lớn giọng:

“Đóng cửa! Tất cả tập hợp!!!”

Nghiêm Trạch vừa dứt câu, tất cả các cửa lớn nhỏ trong thù phủ lập tức đóng sập lại. Xa xăm chỉ nghe tiếng ầm ầm của cửa đã đóng chốt, đàn ạ đen đi ngang kính hãi trốn đi, bầu trời trong xanh thoáng qua vài đám mây đen che đi ngày tươi mát.

Giọng của hẩn dọa đến ba tòa nhà, mang theo khí thế cường đại cùng quan binh âm tào địa phủ chọc thủng gan chúng nhân theo một nghĩa bóng, và khiến cho vài người hoảng hốt vì sự biến mất của Tư Mạn mà không dám thở nổi.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, trên dưới hơn trăm người trong thủ phủ lập tức nghiêm chỉnh đứng vào hàng ngũ trước mặt Nghiêm Trạch, đội hình gọn gàng ra ngó ra khoai. Mỗi người đều có vị trí riêng của mình, từ bà lao công dọn vệ sinh cho đến cảnh vệ gác cổng. Mỗi người đều có tác phong tập hợp vô cùng nhanh nhẹn.

Biểu hiện này cùng thái độ giận dữ của Nghiêm Trạch là lần đầu tiên Đinh Cẩn nhìn thấy, bất quá kinh ngạc đến độ quên luôn cả vấn đề sống còn của Đinh gia mà nhìn một hàng người đứng thành hàng nhanh hơn cả lính tại ngũ trong quân đội. Đã nghe qua người của Nghiêm gia bất kể lớn nhỏ đều phải qua khóa đào tạo mới được vào. Bây giờ được tận mắt chứng kiến, quả thật là danh bất hư truyền.

Trước sân lớn thủ phủ, cả trăm người đứng dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt ai nấy nghiêm chỉnh, không có chút sắc thái, tuy rằng bên trán, vài giọt mồ hôi lo lắng đã rơi xuống. Cả bầu trời lại tĩnh lặng đến lạ, hơn trăm người lại không ai nghe rõ tiếng thở, dường như tất cả đều bế khí trước đáng vẻ cường bạo của Nghiêm Trạch.

Mắt Nghiêm Trạch đảo qua một vòng, gằn mạnh từng chữ:

“Trong vòng năm phút, đem Bối Tư Mạn đến trước mặt ta!”

Không ai dám nhìn vào mắt Nghiêm Trạch, cũng không ai có lá gan phản kháng. Cô gái họ Bối kia muốn đi là đi, đạo này không phải là được ưu ái mà tự do ra vào, không ai có thể cản được. Bây giờ biến mất, mọi trách nhiệm lại đổ lên đầu họ, công bằng ở đâu?

Tuy rằng bất mãn trong lòng, nhưng bên ngoài ai nấy đều cực kỳ cung kính, tuân lệnh lập tức tản ra đi tìm Tư Mạn.

Đinh Cẩn nghe Nghiêm Trạch nói, mặt liền đờ ra như ngỗng, nhìn về phía chiếc xe của mình. Lại nhìn về bóng lưng lạnh lùng của Nghiêm Trạch, cũng thấy rõ bàn tay nắm chặt thành quyền của hắn, rõ ràng rất kích động.

Vô thức khước môi Đinh Cẩn lộ ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Kích động (2)

Phàm là người sống trong Nghiêm gia đều không ai có thể qua mắt được cảnh vệ, chính vì mọi ngóc ngách đều có máy giám sát, hệ thống an ninh tối mật, được mã hóa kỹ càng. Cho nên sự việc Tư Mạn từ phòng khách bỗng nhiên bốc hơi không khỏi khiến cho cảnh vệ nghi hoặc, rốt cuộc đã làm sai ở đâu?

Chỉ là họ không biết, Tư Mạn đã đánh ngất một cảnh vệ đi theo Đinh Cẩn, trước mặt Đinh Cẩn trực tiếp cải trang thành cảnh vệ đó. Đinh Cẩn không ngờ rằng người của Nghiêm gia lại muốn đi theo hắn, cô gái kia lại có thể cải trang giống người khác đến chín mươi phần trăm, hắn có thể bỏ qua được sao?

Cho nên mặc nhiên dẫn cô theo lên xe mà không tìm hiểu kỹ càng cô rốt cuộc là nhân vật như thế nào. Thế nhưng cô vừa lên xe, Nghiêm Trạch đã trở về. Đinh Cẩn vội vội vàng vàng ra ngoài tiếp đón, không hề hay biết Tư Mạn bên trong vẫn mang khuôn mặt của cảnh vệ đang không khỏi sợ hãi. Ngồi bó chân thu lu một góc.

Lại thấy Nghiêm Trạch kết thúc cuộc đàm thoại ung dung đi về phía trước thì không khỏi mừng thầm, chỉ cần Đinh Cẩn cho xe rời đi, cô sẽ thoát khỏi đây. Nào ngờ Nghiêm Trạch chưa bước được ba bước, bất chợt quay sang nhìn về phía cô. Không biết rõ hắn có nhìn thấy cô hay không, nhưng dù là mang một diện mạo khác, cô vẫn không kiềm chế được mà vã mồ hôi hột.

Chưa đầy vài phút sau, sự việc cô biến mất liền bị phát giác, thông qua cửa kính, cô nhìn thấy rõ bộ dạng giận dữ của Nghiêm Trạch, ắt hẳn hắn cũng đoán ra, trong thời gian ngắn và bảo mật Nghiêm gia, cô chưa thể thoát khỏi thủ phủ này nên mới triệu tập lớn nhỏ trong phủ tự mình truy tìm cô.

Tư Mạn đầm ghế, không dấu vẻ tức giận. Chỉ còn một chút nữa thôi. Cô đã có thể thoát được rồi.

Tư Mạn thở hai hơi chui xuống phía dưới ghế, núp kĩ ở dưới đó, thăm cầu trời Đinh Cẩn là người nghĩa khí, sẽ cứu cô lần này.

Chỉ là người tính không bằng trời tính. Đinh Cẩn có vẻ vội vã, tiến tới mở toang cửa nói với về phía Nghiêm Trạch:

“Chủ thượng, không cần tìm nữa, cô ta ở đây!” Lại nhìn cô đuôi kéo: “Mau xuống! Tôi còn phải đi.”

Chúng nhân cùng Hắc Miêu vừa rời khỏi hàng ngũ lập tức đơ mắt nhìn về phía xe, chỉ thấy bóng dáng một thanh niên y phục cảnh vệ đang núp dưới ghế, mặt mũi trắng bệch vô cùng khó coi, lại đảo mắt xung quanh tìm tiếp, nào đâu thấy vị Bối tiểu thư kia ở đâu?

Nghiêm Trạch vừa lướt mắt đến thanh niên cảnh vệ kia, mặt lập tức đánh lại, sát khí bùng bùng nổi lên như vũ bão, xung quanh gió bắc gào thét, từng đám lá khô cuốn thành vòng bay tung tóe, mây đen bao bọc khoảng không gian rộng lớn, khiến cho vạn vật như chìm vào mùng đen u tối. Cực kỳ đáng

sợ a.

Hắn bước hai bước về phía xe, vươn bàn tay to lớn túm lấy cổ áo cảnh vệ kia xách lên như xách một con thỏ. Hắn gằn mạnh từng từ:

“Dám dùng cách này để bỏ trốn? Hay, hay lắm. Xem ra tôi quá nhẹ tay với em rồi!” Nói đoạn hắn không buồn để vẻ mặt xanh lét của cô vào mắt và ánh mắt ngơ ngác của chúng nhân. Trục tiếp đem ‘thanh niên’ trong tay tiến về hồ nhỏ gần hậu hoa viên, thẳng tay ném cô xuống nước.

Tùm!

Cả thân thể Tur Mạn như điều đứt dây rơi tòm xuống, mặt nước xao động văng lên từng đợt sóng nhỏ. Hắc Miêu cùng chúng nhân tò mò nhìn xuống giữa hồ. Chỉ thấy một bộ tóc giả dành chon am nổi lên. Người ‘thanh niên cảnh vệ’ kia ngụp lặn một hồi mới chịu ngoi lên mặt nước.

Vấn y phục đó, chỉ là mái tóc ngắn của đàn ông đã dài ra đến thắt lưng, khuôn mặt lúc này đã bị thay thế bởi một Bối tiểu thư mà gia nhân mất công tìm kiếm. Chúng nhân ba lên một tiếng, liền hiểu ra vị tiểu thư kia có thể hóa trang cải dạng người khác.

Hắc Miêu đưa mắt về phía Nghiêm Trạch, không khỏi lấy làm khâm phục. Hắn không biết tại sao Nghiêm Trạch nhìn một cái đã biết đó là Tur Mạn? Không lẽ giữa hai người có dấu ấn gì đặc biệt?

Thấy Tur Mạn bị bõm bên dưới mặt hồ, mặt Nghiêm Trạch càng lạnh hơn ba phần.

Tur Mạn bị một màn này dọa cho xanh mặt, khi không lại bị vút lên không trung ném xuống hồ, may mà khả năng bơi lội của cô không tệ, bằng không mấy người này chỉ còn chờ ba ngày sau xác nổi mà thôi.

Cô không dám nhìn Nghiêm Trạch, biết rằng đã chọc giận hắn, bản thân đơn giản muốn tháo chạy, lại có ý muốn bơi vào bờ để lên.

Nhưng cô vừa kịp xải tay vươn người tới. Nghiêm Trạch lập tức rút súng từ thắt lưng chĩa về phía cô. Ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn.

Tur Mạn nhìn thấy họng súng, mặt lập tức đanh lại.

Chúng nhân kinh hãi đến lạc cả hồn phách, Hắc Miêu xanh mặt kinh hô: “Chủ thượng!!!”

Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên thanh âm như đâm thủng màng nhĩ, mùi thuốc súng phảng phất trong gió thu, hòa quyện vào hơi thở yếu đuối của chúng nhân.

Hắc Miêu đưa mắt nhìn về phía Tur Mạn, nín thở nhìn cô an yên giữa mặt hồ gợn từng đợt sóng nhỏ, khuôn mặt cô bình tĩnh đến lạ. Nhìn xung quanh một lượt, lại phát hiện ra phát súng lúc này vốn dĩ không hề nhắm vào cô, chỉ là mặt hồ kia vô tình chịu một đường đạn. Còn Tur Mạn vẫn bình an vô sự.

Hắc Miêu thở ra một hơi, lại đọc biểu cảm của Nghiêm Trạch, không thể ngờ Nghiêm Trạch lại không biểu lộ cảm xúc tức giận như lúc này nữa, mà chỉ lãnh đạm nhìn Tur Mạn. Hai người nhìn nhau, một câu cũng không nói.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Ba phát súng nữa vang lên, trực tiếp nhắm vào tay Tur Mạn nhưng lần này cô không đứng yên mà xoay người tránh né. Tuy rằng ở dưới nước động tác chậm hơn nhưng rõ ràng đường đạn kia luôn chừa cho cô một đường thương tổn. Ba phát súng này như thể cảnh cáo.

Mặt Tur Mạn không còn bình thản nữa mà tỏ ra hồi lồi. Hắc Miêu cùng chúng nhân chẳng thể hiểu được, hai người này rốt cuộc giao tiếp bằng cách nào lại có thể khiến sắc mặt cả hai biến chuyển như thế đã nói chuyện với nhau qua cả dài ngân hà vậy.

Hắc Miêu càng chắc chắn trong lòng, hai người này rõ ràng có âm hiệu ngầm.

Ngón tay đặt trên cò đã buông lỏng, đôi mắt sắc lạnh của Nghiêm Trạch nhìn về mặt nhợt nhạt của Tur Mạn dưới dòng nước lạnh lẽo đã voi đi sát khí. Khẩu súng trên tay Nghiêm Trạch đã nóng đến bỏng rát, hắc lạnh lòng ném qua một bên, cất giọng:

“Nhốt vào phòng biệt giam!”

Đứt lời lập tức quay người rời đi, không nói thêm điều gì nữa.

Tur Mạn nhìn bóng lưng cô độc lạnh lẽo của hắn, lúc này mới dám thở ra một hơi dài. Vừa rồi họng súng nhắm về phía cô, lại trực tiếp đầu mất với hắn. Cô chỉ sợ nếu cô ho một tiếng, đường đạn kia sẽ một mạch găm vào tim.

Ánh dương đỏ bóng hắt dài xuống mặt đất, khoảng lưng rộng lớn nhưng u ám kia không thềm quay đầu. Gió bắc khê thổi. Không ai biết tâm can quý vương đã lạnh đến vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 53: Hình phạt

Từ Mạn thường nghĩ rằng, trên đời này vốn dĩ không có thứ gì ngăn cản được bước chân của cô. Bầu trời bao la là thế, thế gian rộng lớn là thế, cô phải chu du khắp tứ phương, sống một cuộc sống an nhàn tự tại vô lo vô nghĩ. Ngày này qua tháng khác vùng tiền cho thiên hạ. Như vậy là đủ rồi.

Chẳng có ước mơ, chẳng màng danh vọng. Nghĩ là làm, thích là đi. Tìm mọi cách quên đi tuổi thơ bi thương. Bằng mọi giá chôn dấu trong trận hỏa hoạn năm đó.

Nhưng đến hôm nay cô mới biết, nhìn bầu trời qua một khung cửa nhỏ, cảm thấy ngày tháng tự do đó mới đúng là ước mơ duy nhất. Muốn vươn tay chạm vào ánh nắng kia, bẻ một nhánh cây, đập lên ngọn cỏ xanh mướt. Nghe tiếng gió thoảng, chạm vào những giọt mưa.

Cô ngần ngừ ngồi trên giường, trong căn phòng tối mịt chỉ có chút ánh sáng, bên cạnh bát com canh vẫn còn nguyên đã nguội lạnh, phát hiện ra bản thân đã ngồi như vậy suốt mấy tiếng đồng hồ mới thở dài thườn thượt. Cảm giác lưng đã mỏi, cô mới ngả lưng xuống chiếc giường nhỏ, ngược mắt nhìn trần nhà u ám, ánh mắt dần dần trở nên mơ màng.

Lúc này cô cũng đếm được, đã bị nhốt ở đây mười lăm ngày.

Nơi cô bị nhốt là phòng biệt giam. Căn phòng tách biệt với xã hội, cách ly với mọi sự tồn tại trên mảnh đất này. Trong căn phòng chỉ có một phòng vệ sinh nhỏ cùng một chiếc giường đủ để cô nằm. Ban ngày cũng giống ban đêm, cách biệt giữa mặt trăng và mặt trời cũng không rõ lắm.

Từ lúc kéo cô lên khỏi mặt hồ rồi tống cô vào đây. Không một người nào ngoại trừ người canh gác xuất hiện qua khung cửa nhỏ. Mỗi ngày người canh gác đưa thức ăn nước uống cho cô qua ô cửa nhỏ, mỗi bữa ăn đều chỉ có com và rau xanh. Mặc kệ cô có ăn hay không, đến bữa đều là những món đó.

Nghiêm Trạch không xuất hiện dù chỉ một lần, đến cái bóng của hắn cô cũng chẳng thể nhìn thấy. Ngay cả người hay tám chuyện cùng cô là Hắc Miêu, hay người luôn cảnh cáo cô trong mọi hành động là Hắc Báo, ngay cả quản gia Sam luôn lên giọng chỉ bảo cô đều không hề xuất hiện. Cứ như rằng họ không tồn tại, hoặc giả họ coi cô không còn tồn tại nữa.

Những ngày đầu tiên Từ Mạn đều không chút bận tâm. Nhốt thì nhốt, cô đâu có sợ bị nhốt, như thế này có lẽ hẳn đã ưu ái cô lắm rồi, còn hơn cứ bóp cổ với bản cô. Ở trong này mỗi ngày đều có com ăn mà chẳng cần động tay động chân, như vậy chẳng sướng quá còn gì.

Đó chỉ là suy nghĩ ban sơ.

Ngày thứ hai, thứ ba. Cô đã chán đến không thở nổi, chỉ biết bày trò đếm kiến trên sàn. Mỗi lần có bất kì loại côn trùng nào xuất hiện, đều bị cô bắt lại dằm vò đến hết ngày. Rất độc ác a.

Mặc kệ đi, Nghiêm Trạch hết giận sẽ thả cô ra thôi.

Với suy nghĩ đó, cô bỏ mặc chán chường, nhất quyết không hỏi xin người gác cổng, vẫn quanh quẩn trong phòng tìm trò chơi và ngủ. Đến ngày thứ bảy, cô bắt đầu có biểu hiện khác thường. Mắt cô trở nên đỏ ầu vì ngủ quá nhiều, ngủ đến nỗi cô không biết giờ giấc ngày tháng, không biết là ban đêm hay ban ngày. Mỗi khi tỉnh dậy đều chỉ ngơ ngẩn nhìn ra cửa sổ. Hai mươi tư tiếng một ngày với bốn bức tường giam cầm cô. Trong thâm tâm từ từ hình thành một con ác mộng.

Cô không còn quan tâm đến mấy con côn trùng, mặc kệ những bữa com được mang lên đúng giờ. Mỗi ngày đều ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ, đợi đến khi bầu trời đã đen đặc, cô lại nằm xuống, tròn mắt nhìn xung quanh.

Từ Mạn sợ ngủ, vì mỗi lần nhắm mắt đều trần trọc rất lâu, khi vào giấc mộng lại luôn giật mình tỉnh giấc. Bởi vì bốn bức tường đen đặc khiến cô hoài niệm về quá khứ đã từng qua, ngày dài miên man khiến đầu óc cô vẩn vù những chuyện đã xảy ra.

Từ Mạn sợ tỉnh dậy, vì mỗi lần tỉnh dậy đều không thể ngủ tiếp, mỗi ngày đều dài tựa như vài năm. Mỗi lần nhìn thấy người canh gác đều hỏi hôm nay ngày bao nhiêu, đang là giờ nào, bao giờ thì được thả. Người gác cổng bên ngoài chỉ nói ngày bao nhiêu, còn tất thấy đều không mở miệng khiến cho cô càng mơ hồ, càng có chút sợ hãi.

Từ Mạn sợ thời gian, vì đối với cô, thời gian dài thật dài ở trong phòng biệt giam như một lưỡi dao, từ từ lấy đi sinh mệnh của cô. Khiến cô hoảng hốt mỗi khi nghe thấy tiếng động lớn. Mãi mòn đi đôi mắt tinh anh nhanh nhẹn ngày nào.

Cô nằm trên giường, hai tay ôm lấy bả vai, thân thể khẽ run run, trong tâm nghĩ về Nghiêm Trạch, hoảng hốt nhận ra hẳn chính là đang hành hạ cô. Nhục hình giam giữ một người thích tự do như cô khỏi thế giới chính là hình phạt kinh khủng nhất.

Nghiêm Trạch! Nghiêm Trạch! Tôi hận anh, tôi sẽ không bao giờ ngưng nguyên rủa anh.

Mỗi đêm cô đều như vậy, lầm lẩm tên của hắn với nỗi sợ hãi bóng đêm rồi chìm vào giấc ngủ. Cô không hề biết rằng trên góc tường kia có một máy quay nhỏ, đủ để từng hành vi của cô lọt vào tầm mắt của hắn. Có thể bất luận lúc nào cũng giám sát cô. Tỉ mỉ quan sát từng biểu cảm trên gương mặt đó.

Trong thư phòng, Hắc Miêu rót thêm trà cho Nghiêm Trạch đang ngả lưng trên ghế, mắt lạnh khép hờ. Trên bàn là một vài tài liệu ngổn ngang, bên cạnh là máy tính đang mở, hình ảnh Tư Mạn bó gối trên giường ngủ trong căn phòng hiện rõ trên màn hình máy tính. Đầu đó nghe tiếng chim đêm, sự yên bình của cảnh vật càng làm không khí trở nên ngột ngạt. Không ai có cảm giác thoải mái như trước đây. Cũng chẳng ai hiểu lý do.

“Hôm nay cô ấy chỉ ăn một bát cơm, không còn hỏi hôm nay là ngày bao nhiêu nữa.” Hắc Miêu đặt ấm trà xuống, dáng vẻ không an phận, dường như muốn nói thêm điều gì đó.

Nghiêm Trạch day day thái dương, đã mấy ngày liền hần không ngủ được. Mỗi lần đặt lưng xuống giường, từ tám chân cho đến chiếc gối mềm và khoảng trống bên cạnh phảng phất mùi hương hoa nhàn nhạt đều khiến hần không thể chợp mắt. Trong tâm trí là bóng dáng thon gọn như mèo con mỗi đêm luôn ngủ ngoan trong vòng tay hần.

Đã có lần hần xuống phòng biệt giam, đi ngang căn phòng lạnh lẽo chỉ dùng cho tù nhân của Nghiêm gia đó, qua cửa sổ nhỏ nhìn thấy cô chỉ ngồi im trên giường nhìn ra ngoài bầu trời với những đám mây trắng xóa kia, cô cứ ngồi như vậy suốt mấy tiếng đồng hồ, không quan tâm vạn vật như thế nào.

Khuôn mặt lạnh tanh của hần thoáng qua một tia sáng, nhìn bóng lưng gầy nhỏ của cô, dường như có chút động lòng. Nhưng chỉ cần nhớ đến ngày cô trốn đi, một mực muốn rời xa hần, lửa giận trong lòng lại bùng lên.

Cô là ai mà dám rời xa hần, là ai mà hần không thể một lần bán chết, là ai lại khiến hần không thể chợp mắt.

Hần cả giận, nóng nảy muốn dùng mọi nhục hình lên người cô cho hả giận. Nhưng nhìn thấy cô qua màn hình máy tính, cái gì cũng không thể làm. Chỉ yên lặng nhốt cô lại, cho cô gặm nhấm thứ hình phạt khắc chế tinh thần tàn bạo này.

“Chú lại muốn xin cho cô ta?” Nghiêm Trạch liếc qua Hắc Báo, Hắc Miêu đang đứng đó, dường như đã đọc được suy nghĩ của hai người đó.

Hắc Miêu đã mấy lần nhìn thấy Tư Mạn ngồi trong phòng, dáng vẻ ủ dột, tóc đen buông dài xõa ra như một bóng ma ngày ngày đâm tường, không ngừng nguyên rủa Nghiêm Trạch. Hần còn nghĩ Nghiêm Trạch nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ lại tặng thêm cho cô hình phạt nào đó nữa.

Chẳng ngờ Nghiêm Trạch lại coi như không nghe thấy, mỗi ngày đều giám sát cô, dù cho hần qua đi đến Châu Âu cũng vẫn không quên giám sát cô. Mỗi đêm lại không thể chợp mắt, những lúc như vậy lại làm việc quên ngày quên tháng, dáng vẻ đã có chút không ổn định.

Hắc Miêu và Hắc Báo biết rõ, người khiến Nghiêm Trạch không ổn định là Tư Mạn, cho nên đã năm lần bảy lượt xin cho cô được tại ngoại, hai bên lại có thể vui vẻ như trước, thế nhưng công sức của họ đều là vô ích. Nghiêm Trạch căn bản không hề muốn thả cô ra.

“Cái này....” Hắc Miêu gãi đầu, nửa muốn nửa không nói: “Bối Tư Mạn là người không biết thức thời, lại không hiểu lễ nghĩa. Mấy ngày nay có lẽ đã ăn năn hối cải, chỉ bằng cho cô ấy một cơ hội....”

“Không cần nói nữa!” Nghiêm Trạch lạnh lùng ngắt lời: “Đối với kẻ không biết điều, càng phải giáo huấn thật nghiêm khắc. Giáo huấn không được thì phải trả giá, không lẽ điều này các chú còn không rõ?”

Nghe Nghiêm Trạch nói vậy, đã biết lần này lại thất bại. Hắc Miêu không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu vâng một tiếng rồi thoái lui. Trước khi rời khỏi thư phòng, không quên quay đầu nói một câu:

“Chú thượng, cô ấy là đứa trẻ duy nhất sống sót của Bối thị, đối với Nghiêm gia không hề thù hận, qua hình phạt lần này, sự thù hận kia không chừng sẽ quay trở lại. Mong ngài có thể suy nghĩ qua một chút, cô ấy đã cùng chúng ta sống chết như thế nào.” Nói rồi liền mất hút sau cánh cửa, để lại thư phòng rộng lớn với không gian tịch mịch.

Đôi mắt lạnh kia thăm thẳm khó lường, bàn tay khế nhấn nút tắt máy, hình ảnh Tư Mạn biến mất khỏi màn hình. Lật ra vài hồ sơ về Bối thị năm đó, những tấm ảnh lúc thơ bé của cô bé tên Bối Tĩnh nằm trên bàn làm việc. Được ưu ái cất giữ trong tủ kín không ai có thể chạm vào.

Thoảng hương đêm lạnh lẽo, giờ này rốt cuộc trong lòng tâm tư khó đoán, ngay cả mong muốn cũng chẳng rõ. Chỉ nhìn bầu trời kia, ngậm một tiếng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Cúi đầu

Buổi sáng đầy nắng, hơi thở thiên nhiên hòa lẫn trong vạn vật, đến cả chiếc lá héo úa cũng trở nên đầy sức sống, vươn mình đón lấy nhịp sống. Chỉ là trong thủ phủ Nghiêm gia, tất thảy trên dưới đều không có chút sức sống, mặt mày ai nấy tối đen như mực, hết như nơi đây không tồn tại mặt trời.

Duy chỉ có một người vừa mới đến, tất bật chạy đi tìm Nghiêm Trạch mà không để ý thần sắc chúng nhân là Kyle Parker, biểu hiện phấn khởi, niềm vui lộ rõ.

Chính vì là bạn chí cốt từ thuở thiếu thời của Nghiêm Trạch, cho nên Kyle mới có thể tùy tiện ra vào, đi đây đi đó không ai ngăn cản.

Kyle vận cả thân âu phục gọn gàng, mái tóc vuốt ngược lộ rõ một con người kỹ tính cầu kì, dáng vẻ thanh tao lại phong lưu một đường thẳng tắp đến phòng họp, bên trong vừa vận kết thúc buổi họp sáng. Kyle cũng thật biết chọn thời gian, hẳn biết rõ thời gian nào có thể gặp được Nghiêm Trạch.

Người nhà Nghiêm gia từ bên trong bước ra ngoài, nhìn thấy Kyle liền cung kính cúi đầu chào. Trước khi trở thành nghị sĩ, Kyle là kẻ máu mặt như thế nào ai cũng hiểu rõ, cho nên hẳn mới có thể bên cạnh Nghiêm Trạch cho đến bây giờ. Chính vì lẽ đó, đối với giới hắc bang, Kyle có thân phận khá cao, cung kính là điều dễ hiểu.

Kyle đứng bên ngoài, đang tính toán gõ cửa thì bên trong liền vang lên giọng nói của Hắc Miêu:

“Cô ấy hôm qua thức cả đêm, có lẽ không ngủ được, cũng chỉ ăn một bữa chống đói.”

Cô ấy?

Kyle thoáng kinh ngạc, người bọn họ nói đến là ai?

“Hay là đôi món khác xem sao?” Giọng nói vốn trầm lạnh của Hắc Báo lúc này có chút hòa hoãn, lộ rõ vẻ lo lắng.

“Người ta là không muốn ăn, cả tháng trời bị nhốt, căn bản nuốt không trôi.” Hắc Miêu đáp.

“Lâu như vậy cũng không chịu mở miệng cầu xin, cô ta cũng thật cứng đầu.” Hắc Báo hừ lạnh nói.

“Cô ta cứng đầu y hệt chủ thượng lúc nhỏ....” Mới nói đến đây, Hắc Miêu biết sai lập tức im bặt.

Kyle nhin không được liền đẩy cửa bước vào.

“Là ai có thể cứng đầu làm phiền đến hai vị?”

Vừa bước vào Kyle đã nhìn thấy Hắc Miêu Hắc Báo đứng bên cạnh Nghiêm Trạch đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Cuộc hội thoại kia không có tiếng Nghiêm Trạch, ngỡ rằng Nghiêm Trạch không có ở đây, Kyle mới tùy tiện xông vào.

Nhìn thấy cái nhú mày của Nghiêm Trạch, Kyle liền cười xòa hỏi lỗi:

“Là tôi nghĩ chỉ có Báo, Miêu ở đây, không ngờ anh cũng ở đó.”

“Ngài nghị sĩ.” Hắc Báo, Hắc Miêu cúi đầu, liền đi rót trà mời hân: “Ngài đột ngột ghé qua không báo trước để chúng ta ra ngoài tiếp đón.”

“Không sao, tôi tới chơi là chính, không dám phiền đến hai người.” Tuy rằng là nói chuyện với Hắc Miêu nhưng mắt Kyle lại hướng về Nghiêm Trạch đang vừa uống trà vừa chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, một cái liếc mắt cũng chẳng chần thềm liếc Kyle lấy một cái.

“Trạch! Tôi đến là vì cậu, sao một câu chào cũng không có?”

“....” Nghiêm Trạch một chút phản ứng cũng không có.

Kyle cảm môi, bực bội đứng phắt dậy, bộ dạng vô cùng uyển chuyển, ánh mắt chớp một cái đã tràn ngập đao hoa nói: “Người ta.... là vì nhớ cậu.” Kyle tỏ vẻ giận dữ nói, khuôn mặt nam tính hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ giận dữ trẻ con của hân, khiến cho Hắc Báo, Hắc Miêu suýt chút nữa nôn hết bữa sáng.

Quả nhiên dáng vẻ này làm cho sắc mặt lạnh tanh Nghiêm Trạch trở nên đen thui, hân cau có: “Ngồi xuống và im mồm, cậu có tin tôi bắn chết cậu không?”

Hắc Báo, Hắc Miêu tuy rằng không ưa nổi điệu bộ của Kyle, nhưng không thể không công nhận, suốt thời gian qua, chỉ có Kyle mới có thể khiến Nghiêm Trạch đỏ mặt, không quá chú tâm vào việc khác.

Những ngày này Nghiêm Trạch đều giữ bản mặt lạnh như tiền, thủ phủ tương chừng như sắp đóng băng, có Kyle đến có lẽ hẳn sẽ hòa hoãn được phần nào.

“Phải vậy chứ, tôi đâu phải vong hồn, đâu cần coi như không nhìn thấy như vậy.” Kyle trở về với vẻ đứng đắn, thỏa mãn bước tới phía sau Nghiêm Trạch nhìn vào màn hình.

“Cũng đã lâu không thấy cậu chuyên tâm đến mức không nhìn thấy tôi, là vì công chuyện gì đây?”

Mắt Kyle vừa chạm đến hình ảnh cô gái đang ngồi bó gối trên giường trong căn phòng nhỏ tối đen như mực liền đỏ mặt, ánh mắt sáng ngời của hân bỗng đen lại. Thoảng qua chút nghi hoặc:

“Đây là?”

Hắc Miêu nhìn thấy vẻ mặt này, liền bước tới một bước, ôn tồn giải thích.

Nhận ra cô gái kia chính là người đã hạ hấn trước đây, từng nhớ hấn đã muốn phục thù nhưng bấy lâu không có cơ hội trở về thù phủ, không ngờ đến lúc quay về cô ả vẫn còn ở đây. Không những không bị đuổi đi mà khi cô bỏ trốn, Nghiêm Trạch lại dùng hạ sách này buộc chân cô lại.

Sắc mặt Kyle không được tốt, mày cũng nhíu lại. Hấn trầm trầm cất giọng:

“Xạ thủ súng bắn tia tôi biết không ít, cô ta cũng chỉ là một trong số đó, tôi tìm cho cậu vài người là được. Đâu cần phải cầm chân một kẻ ngang bướng như cô ta?”

Nghiêm Trạch đặt ly trà xuống, gập máy tính. Đưa tay ra.

Hắc Báo hiểu ý liền đặt một điều thuốc vào tay hấn, cẩn thận châm lửa.

Nghiêm Trạch tiến về phía cửa sổ, rít một hơi.

Làn khói trắng xóa tung lên không khí, cuộn mình trong ánh mắt lạnh lẽo cô độc của hấn. Ánh dương đập qua bờ vai cao lớn, đổ bóng hấn trên nền cẩm thạch. Trong hư ảo, Kyle nhìn thấy dáng vẻ đon độc của hấn, tựa như muốn gồng gánh cả thế giới không cần ai ở bên cạnh. Dáng vẻ này khiến mày Kyle nhíu chặt, tâm khảm không khỏi bị thương.

“Tôi không cần cậu tìm xạ thủ, tôi tệ đến mức phải nhờ đến cậu sao?” Nghiêm Trạch quay đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn tú nhưng thần sắc u ám.

“Nếu vậy cậu giữ cô ta lại làm cái gì? Nghiêm gia vốn không cần đến đàn bà.”

Câu hỏi này như một phát súng bắn vào Nghiêm Trạch, hấn thoáng đứng hình. Điều thuốc trên tay cháy đến ngón tay hấn, đọng vào da thịt nhưng hấn lại không chút phản ứng.

“Nghiêm Trạch!” Kyle vội vàng lấy điều thuốc vứt sang một bên, cầm lấy ngón tay bị một chút bỏng đỏ lo lắng.

Nghiêm Trạch đẩy Kyle ra, thờ ơ đáp: “Làm tình tốt.”

Một câu này của Nghiêm Trạch khiến Hắc Báo, Hắc Miêu sắc nước bọt, oán hận không thể thổ một ngụm huyết mà chết cho rồi.

“Cậu....cậu.” Kyle kinh ngạc đến độ mắt sắp lồi hết cả ra, môi run run: “Cậu và cô ta đã ngủ với nhau???”

Hắc Miêu đập tay lên vai Kyle, vô cùng đồng cảm nói nhỏ: “Lăn cùng nhau đến ba ngày ba đêm không nghỉ.”

Kyle đứng không vững như chực ngã, thông tin này đối với hấn là cú sốc quá lớn, ai nhìn vào lại tưởng rằng con gái hấn vừa bị người ta cướp đi trinh tiết.

Thế nhưng không ai nhìn ra, bàn tay nắm chặt thành quyền của Kyle.

“Đến phòng biệt giam” Nghiêm Trạch không để dáng vẻ của Kyle vào mắt, trực tiếp bước ra ngoài.

Kyle thù người một chút, ánh mắt liên linh động trở lại, hấn bật người dậy lao theo Nghiêm Trạch, ánh mắt lộ rõ chút sắc đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 54-2: Cúi đầu (2)

Trong phòng biệt giam, Tư Mạn ngồi đến mức ê ẩm cả mông, còn nghĩ nếu ra khỏi đây sẽ đến phòng khám trị, khéo khi cô lại mắc đủ thứ bệnh. Bụng cũng đói cồn cào nhưng không muốn ăn, đầu óc mơ mơ màng màng, tâm trí lúc nào cũng mệt mỏi. Cô mới đành bỏ ra cửa gọi người canh gác:

“Tôi thua rồi, không thể ở đây thêm được nữa. Các người mau gọi chủ thượng đến đây....”

Người canh gác nghe vậy, sắc mặt không khỏi rục rở. Liền tắt bật chạy ra ngoài, nhưng chưa chạy được mấy bước đã quay đầu trở lại vội vã mở cửa cho cô.

Tư Mạn vì bất ngờ thấy cửa mở, bản thân đang bò lê bò lét trên nền nhà, cánh cửa mang theo ánh sáng mặt trời đến chói mắt tạt vào mắt cô. Khiến cô nhòa đi, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ nghe thấy tiếng đế giày lộp cộp mạnh mẽ tiến về phía cô.

Bàn tay to lớn mang theo mùi hương quen thuộc áp vào mắt cô, để cô từ từ làm quen với ánh sáng. Tư Mạn nắm lấy bàn tay cứng như đá đó kéo xuống, nheo mắt vài lần mới nhìn rõ gương mặt Nghiêm Trạch đang áp sát mặt cô. Hoàng hôn thật lù.

“Tôi không muốn ở đây nữa, không...không thể ở đây được nữa. Tôi hứa sẽ phục thù anh, tuyệt đối không dám bỏ trốn.”

Tư Mạn vốn dĩ cứng đầu, nói ai đó trói được chân cô còn không biết người đó có đủ bản lĩnh không. Chỉ là bị biệt giam suốt một tháng, dù cứng rắn đến đâu cô cũng phải cúi đầu khuất phục, bản năng của một con người là tìm cho mình đường sống, một người như cô càng không vì cái gì mà chết trong địa lao này.

Hắc Miêu đứng đằng sau nhìn thấy vẻ mặt Tư Mạn không khỏi thất phục Nghiêm Trạch, suốt thời gian qua hắn chỉ nhìn mấy tính theo dõi cô, tuyệt đối không có bước nữa bước xuống đây. Hôm nay vừa hay giờ phút hắn xuống lại là lúc cô đầu hàng chịu thua. Rõ ràng qua camera, Nghiêm Trạch đã nhận ra cô đã chịu khuất phục trong khi cô chẳng hề có chút hành vi nào chứng tỏ điều đó.

Quá vi diệu rồi.

Nghiêm Trạch cầm lấy cảm cô, bắt cô đối diện với hắn: “Em có lá gan chạy trốn khỏi tôi một lần, tôi không tin em không dám có lần thứ hai.”

“Không, sẽ không có lần hai.” Tư Mạn cầm lấy cổ tay hắn, tất cả những biểu hiện trên từng cơ mặt hiện tại đều là mười năm lừa đảo mà có, cô nhất quyết phải bày ra cho hắn thấy thái độ thần khản nhất mặc dù cô đang nói dối.

Mày lưỡi mấp míu chặt, hắn không nói một lời, vác cô lên vai, một đường bước thẳng ra khỏi phòng biệt giam mặc cho Tư Mạn hoảng hồn la hét.

“Gọi tất cả đến thần đường!” Hắn chỉ để lại một câu, người canh gác liền tất bật chạy đi.

Có phải cô sắp bị đem đi xử tử không?

Hắc Miêu, Hắc Báo vội vã đuổi theo hóng hót, dựa vào biểu hiện của Nghiêm Trạch, tám mươi phần trăm là không còn lòng tin vào miệng mồm Tư Mạn nữa.

Kyle bị coi như người vô hình, âm thầm lặng lẽ bước theo, nhìn bóng dáng Nghiêm Trạch cao lớn vác Tư Mạn trên vai, bàn tay cứng rắn của Nghiêm Trạch lại nhẹ nhàng đặt lên eo cô giữ cho cô không quấy phá, lại tựa hồ không chút lực đạo tránh tổn thương.

Kyle lớn lên cùng Nghiêm Trạch, chỉ cần Nghiêm Trạch ho một tiếng hắn cũng biết rõ Nghiêm Trạch muốn gì. Vừa nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Trạch nhìn cô gái kia, hắn liền biết Nghiêm Trạch đã rơi vào lưới tình của cô ta rồi.

Nghiêm Trạch vác Tư Mạn đến thần đường nhà họ Nghiêm, nơi mà phụ nữ và hạ nhân không được bước chân vào.

Sam đang lau dọn phía trong, nhìn thấy Nghiêm Trạch mang Tư Mạn vào, liền xanh mặt chạy ra trước cửa chặn lại:

“Chủ thượng, đây là thánh địa, phụ nữ không được vào!”

Tư Mạn bất ngờ nhìn về phía sau, quả nhiên trên cửa có ghi hai chữ “thần đường”. Khi mới tới thủ phủ, Sam cũng đã hết lời dăn dò, nơi đây là nơi cô tuyệt đối không được bước vào dù chỉ là một ngón chân. Hôm nay hà cớ gì Nghiêm Trạch lại xử tử cô ở nơi này?

“Tôi biết.” Nghiêm Trạch lạnh lùng đáp.

“Đã như vậy, sao lại...”

Nghiêm Trạch đẩy Sam gạt qua một bên, ánh mắt sắc lạnh: “Sẽ chỉ có một người phụ nữ duy nhất là Bối Tư Mạn bước chân vào đây.”

Sam là người nguyên tắc, đương nhiên sẽ không vì một câu này mà cho qua. Ông lần nữa chắn trước mặt Nghiêm Trạch: “Đây là quy tắc bốn đời của Nghiêm gia, ngài không thể làm như vậy. Phụ nữ bước vào sẽ làm ô uế nơi đây, các vị đương gia trên trời sẽ tức giận.”

“Lão quân gia, ông đang chống đối chủ thượng?” Hắc Báo mặt mày lạnh tanh nói. Hắn là người mà bất cứ ai phản lại Nghiêm Trạch đều sẽ xuống tay bắt kẻ đó là kẻ nào.

“Đã là thời đại nào rồi, đâu cần mê tín như vậy. Phụ nữ cũng là người mà.” Hắc Miêu hòa hoãn hơn, nhẹ nhàng nói.

“Chủ thượng, thứ cho tôi không tuân lệnh. Nghiêm gia tồn tại đến bây giờ chính là vì tuân thủ quy củ. Bên ngoài không ai dám nói Nghiêm gia nửa câu chính là vì nguyên tắc này. Nếu đại lão gia biết được hôm nay tôi để ngài phá vỡ quy tắc, mạng tôi cũng khó giữ.” Sam kiên quyết không nhượng nhịn. Một mực chặn đứng Nghiêm Trạch.

Sắc mặt Nghiêm Trạch tràn đầy sát khí, hắn bước tới, một tay bóp lấy cổ Sam, mặt kẻ mặt ông đang xanh lét vì hoảng sợ. Lạnh lùng ném qua một bên, chất giọng trầm trầm u hồn:

“Trong Nghiêm gia này, ta chính là quy củ.”

Sam ngã nhào ra đất, sợ hãi lồm cồm bò dậy, vừa nhìn thấy Nghiêm Trạch bước vào bên trong đã muốn lao tới lần nữa nhưng bị Hắc Báo, Hắc Miêu bắt lại, ngay cả một bước chân cũng không thể đi được.

“Hai người không thể đứng nhìn như vậy. Lão gia mà biết, chúng ta không lường được hậu quả đâu. Mấy người còn không rõ lão gia tuyệt tình như thế nào à?”

Hắc Miêu vỗ vai Sam nói: “Đối với chúng tôi, chủ thượng mới chính là nguyên tắc không thể phá vỡ. Ông biết mà.”

Sam bây giờ mới nhớ ra, hai người Hắc Báo, Hắc Miêu là do Nghiêm Trạch mang từ bên ngoài về, đối với Nghiêm gia không có chút mặn mà, ngược lại còn oán hận. Ngoài Nghiêm Trạch ra, hai người bọn họ tuyệt đối không phục tùng bất kỳ ai dù cho đó có là Nghiêm Giác Siêu.

Trở lại bên trong thần đường, Nghiêm Trạch ném Tư Mạn xuống ghế đệm giữ nền nhà. Cô vừa lồm cồm bò dậy, Nghiêm Trạch đã ép cô cúi xuống trước một tấm bình phong to rộng, trên đó có một chữ Nghiêm rất lớn ở giữa vòng tròn được bao bọc bởi hình vẽ hai con mãnh hổ giờ nanh rất oai phong, toàn bộ thần đường đều làm bằng gỗ, thiết kế tinh xảo tỉ mỉ đến mức nền nhà được tạc từng chữ nổi rất nhỏ, hoặc là trên bàn ghế đều khắc rất nhiều họa tiết khác nhau. Bên cạnh có một lò than đang cháy lửa nằm trong một cái lư rồng khiến cho căn phòng lạnh lẽo ấm hơn một chút.

Nhưng ấn tượng nhất vẫn là vòng tròn chữ Nghiêm trên bình phong kia, tựa hồ như là ấn chỉ của Nghiêm gia.

Vừa lúc này, tất cả những nhân vật máu mặt của Nghiêm gia đều đã đến, tất cả đều là đàn ông. Lúc họ bước vào, nhìn thấy Tư Mạn đang quỳ trên đệm, mây cũng chau lại, to nhỏ không vừa ý, nhưng nhìn nét mặt Nghiêm Trạch lại không dám tùy tiện mở miệng. Chỉ biết đứng đúng vị trí của mình.

Hắc Báo, Hắc Miêu oai phong bước vào, nhanh chóng đứng đằng sau lưng Nghiêm Trạch, kiểm tra số lượng người mới báo Nghiêm Trạch.

Nghiêm Trạch ngồi trên ghế lớn trước mặt Tư Mạn đang quỳ trên đệm, cô ngơ ngác ngược mắt nhìn hắc oai phong ngồi đó như một vị đế vương. Hắc cất giọng:

“Đọc tên!”

Tư Mạn mặt ngơ ngẩn há mồm một hồi, nhìn thấy vẻ mặt sát khí của Nghiêm Trạch liền giật mình hô to:

“Bồi Tư Mạn.”

“Cô có biết vì sao Nghiêm gia bắt luận tam cương ngũ thường có hay không đều khiến kẻ khác phục tùng không?” Giọng nói Nghiêm Trạch đặc biệt vừa lớn vừa cứng rắn, đâm thủng tim gan Tư Mạn, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn cô khiến cô hoảng sợ lắp bắp.

“Không....không biết.”

“Là vì làm việc quang minh chính đại, không lên lút cầu thả, không lừa gạt, không bội tín.” Từng câu từng chữ hắc đều nhấn mạnh, đẩy lực vào từng thanh âm, để chúng nhân nghe rõ, cũng chính là để cô khắc cốt ghi tâm thời khắc này.

“Nhìn lên đây!” Hắc chỉ vào bên cạnh tấm bình phong có hai chữ lớn nói: “Hai chữ này có nghĩa là gì?”

Tư Mạn ngược nhìn, chỉ thấy hai chữ Thịnh – Tín. Cô liền biết câu này dễ rồi không nghĩ ngợi mà nói luôn:

“Có nghĩa là phát đạt nhờ giữ chữ tín.”

“Sai!!!” Một câu này của Nghiêm Trạch đã đẩy thanh âm lên với mức cao nhất, khiến chúng nhân giật mình kinh sợ, Tư Mạn kinh hồn lạc phách vội vã cúi đầu.

“Tôi...tôi không biết.”

Sát khí bao bọc lấy thần đường lạnh lẽo, khiến cho chúng nhân hít một ngụm khí lạnh, trên ghế lớn, Nghiêm Trạch lần nữa cất giọng:

“Thịnh, chính là phủ khám húc nhật thịnh. Tín chính là danh dự nức tiếng. Nghiêm gia coi trọng danh dự, làm việc chu toàn mới mãi mãi khiến cho kẻ khác coi như mặt trời. Tất phải cúi đầu.”

Tư Mạn hiểu ra liền sợ hãi gật đầu, hắc nói với cô mấy chuyện này làm gì chứ.

Nghiêm Trạch gõ tay lên ghế, Hắc Báo, Hắc Miêu thoáng khựng lại một chút, nhìn nhau hiểu ý. Tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn làm theo. Bọn họ lấy ấn chỉ của Nghiêm gia được cất giữ bên dưới bình phong trong một chiếc hộp họa tiết rồng ba chân.

Hắc Báo chằm vào lò than đang nóng rực đó rồi đưa cho Nghiêm Trạch ấn chỉ đang nóng đến bỏng tay kia.

“Hai người làm cái gì vậy?” Tư Mạn còn chưa kịp định hình đã nhìn thấy cả hai người Báo, Miêu bước đến tóm lấy tay Tư Mạn, ép cô úp lưng xuống nền đất.

Nghiêm Trạch cầm trên tay ấn chỉ nóng, bước vài bước tới, không để cho kẻ khác kịp bắt ngờ mà vạch cổ áo Tư Mạn ra, lộ ra phần gáy trắng nõn, không ngần ngại ép ấn chỉ xuống làn da non mềm kia nghe một tiếng xèo.

“A!!!!”

Trong thần đường, tiếng kêu thất thanh của Tư Mạn vang lên đến tận trời xanh, thứ nóng bỏng cháy lấy da thịt cô khiến cô đau đớn tột cùng, đau đến chảy nước mắt.

Nghiêm Trạch đưa ấn chỉ cho Hắc Miêu, lập tức đổ một lọ nước màu xanh lên gáy cô, nơi ấn chỉ vừa được hạ xuống. Chỉ trong chốc lát, vết bỏng kia liền khô lại, hiện lên một vòng tròn chữ Nghiêm với hai con mắt hổ đã khắc sâu và da thịt của Tư Mạn.

Tư Mạn đau đến bất lực nằm gục trên nền nhà, cắn môi không nói nên lời.

Nghiêm Trạch chỉ về phía cô, nhìn tất thấy người Nghiêm gia mà nói:

“Từ hôm nay, Bối Tư Mạn sẽ là người của Nghiêm gia cho đến lúc chết, bất luận vị trí cao thấp sang hèn, ai đụng vào Bối Tư Mạn chính là đụng vào Nghiêm gia, nếu Bối Tư Mạn dám phản bội lại Nghiêm gia, tuyệt đối chết không có chỗ chôn.”

Người của Nghiêm gia nghe vậy tất nhiên có phản ứng: “Chủ thượng! Vạn lần không được, Nghiêm gia trước nay không thu nhận phụ nữ.”

Ngay cả mẹ của Nghiêm Trạch cũng chỉ là phu nhân trên danh nghĩa, trước nay chưa có tiền lệ phụ nữ được nhận ấn chỉ của Nghiêm gia.

“Quy tắc là do con người lập ra. Bây giờ ta nói thay đổi không kẻ nào được phép trái lời. Đây là người phụ nữ duy nhất, cũng là người phụ nữ cuối cùng.”

Biết rõ tính cách Nghiêm Trạch ngang ngược bạo lực, chống đối hẳn chỉ có chết, hẳn cơ bản không coi trọng thứ gọi là nặng nhẹ, hẳn chỉ coi trọng kết quả. Dựa vào câu nói này, không ai dám lên tiếng nữa mà chỉ biết cúi đầu nhận lệnh.

Tư Mạn đau đến bần rùn tay chân, nghe Nghiêm Trạch nói cô càng thấy chân trời bên ngoài xa vời. Ấn chỉ sâu vào da thịt kia mãi mãi không thể xóa bỏ. Cô không thể bỏ trốn được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55-1: Đương đầu với thử thách

Tối hôm đó đồ đạc của Tư Mạn chính thức được di dời về phòng Nghiêm Trạch, từ một căn phòng rộng, lạnh lẽo như nhà xác bây giờ nào tủ nào bàn ghế đều đầy đủ, chính vì Tư Mạn có lối sống rất chi bình thường, buộc phải có những đồ vật cần thiết để sử dụng, không bất bình thường như Nghiêm Trạch.

Ban đầu ý chỉ của Nghiêm Trạch trực tiếp hạ xuống, gia nhân còn tưởng nghe lầm, phải nghe đến lần thứ ba mới tiêu hóa được, kết quả nhìn Tư Mạn đang hai hàng nước mắt vì đau gáy mà không khỏi ngơ ngác. Có thể khiến Nghiêm Trạch từ bỏ sở thích cá nhân, không tệ a.

Tư Mạn rốt cuộc vẫn không ngờ tới, trước đây chỉ là cho cô ngủ ké phòng hấn, bây giờ lại dùng chung một phòng sau khi cô chính thức trở thành người nhà họ Nghiêm, cô cái gì cũng không thể tự mình quyết định, rất bức xúc nhưng lại không dám mở miệng đòi công bằng, kết quả mặc kệ Nghiêm Trạch an bài, cô thế đứng tổng cô vào phòng biệt giam đã là cho cô con đường sống rồi.

Cô bây giờ chính là để người khác coi cô là người tình trên giường của Nghiêm Trạch, ngoài ra không có bất cứ ý niệm nào khác. Cô phán đoán Nghiêm Trạch hứng thú với thân thể cô, loại chuyện cùng hấn lần lui tới cũng không có gì là không được, bản thân cô sau một tháng tách rời khỏi hấn cũng phát hiện rất muốn cùng hấn thỏa mãn nhục dục loài người. Cho nên không có ý kiến.

Đêm đến tắm rửa xong, Tư Mạn mới một bò lên giường, chiếc giường êm ái toàn bộ màu đen của Nghiêm Trạch thoang thoang mùi hương của hấn. Chẳng hiểu sao cô lại thích ngửi cái mùi này, đặc biệt thấy thoải mái nên vừa thả người xuống giường đã vào giấc.

Chỉ là giấc ngủ còn chưa sâu, toàn thân bỗng dưng lạnh toát lại có chút nhột, cô chậm rãi mở mắt, phát hiện Nghiêm Trạch không biết đã trở về từ lúc nào, không cần biết cô đã ngủ mà cời sạch y phục trên người cô không còn lấy mảnh vải che thân, bàn tay to lớn của hấn nhẹ nhàng lướt trên da thịt mềm mại của cô. Ánh mắt như phủ một tầng sương.

“Anh...” Cô còn chưa kịp mở miệng phản ứng, môi liền bị khóa lại, lưỡi của hấn thừa cơ cô thờ mà chiếm lấy, cần quét một lượt, hôn đến thở không nổi.

Hơn một tháng nay Tư Mạn coi như thủ tiết, vốn dĩ không tiếp xúc với bên ngoài, càng không gặp Nghiêm Trạch nên đã quên mất cách hôn cùng hấn, tuy rằng cô thích cùng hấn lần trên giường muốn chết, nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ bất cần, cố ý đẩy lưỡi hấn ra, gạt bàn tay đang mon men thân thể cô của hấn.

Thế nhưng cô càng gạt ra, lực của hấn càng mạnh, khóa chặt hai tay cô trên đầu, đè cô dưới thân một mực cưỡng chế. Hấn rời khỏi môi cô, để cô khó

nhọc thở gấp, hơi nóng của hân thoảng bên tai cô thì thầm

“Hôm nay em không cần ngủ.”

Tư Mạn thở xong hai hơi, liền mù mờ nhìn hân: “Nửa đêm không cho tôi ngủ, vậy tôi phải làm gì?”

“Tối nay...” Nghiêm Trạch không nhìn được nữa, cũng không chờ cô đủ ẩm ướt trực tiếp tấn công vào bên trong cô khiến cô phát ra một tiếng la lớn: “Em chỉ cần rên rì thôi.”

“....”

Tiếp theo đó là việc mà ai cũng biết, chiếc giường vững chắc không chống cự được rung lắc dữ dội, va chạm hết lần này đến lần khác mang theo thanh âm ẩm ướt vang vọng khắp căn phòng. Tiếng rên rì phát ra từ cổ họng Tư Mạn như kích thích Nghiêm Trạch hưng hăng đến lần này đến lần khác. Kết quả Tư Mạn hai hàng nước mắt chảy vì độ hưng bạo của hân, cảm phấn phát ra thành lời:

“Chết tiết!!!” Rõ ràng lúc sáng hân ngồi trên cao nhìn xuống cô, một thanh cao ngạo lãnh đạm, xa vời không ai chạm đến. Vậy mà bây giờ trên giường lại lộ xác thành cảm thú, đúng là kẻ hai mặt.

“Em nói cái gì???” Nghiêm Trạch dừng lại một chút, cố ý đi vào sâu nhất bên trong cô, cắn lên vành tai cô khiến cô rùng mình một cái, rõ ràng đang đã nghe thấy câu nói của cô nhưng lại bất chấp tình huống mà cảnh cáo.

“Không....anh có thể...chậm một chút được không..”

Tư Mạn vừa nói xong, liền biết mình sai rồi. Nghiêm Trạch không hề theo lời cô mà chậm lại, hân đẩy nhanh tốc độ, lực đạo không hề thuyên giảm mà tăng mạnh, đến mức ngay chính bản thân hân cũng ngấm một tiếng gầm nhẹ. Hân say đắm nhìn cô, ánh mắt đã đục ngầu:

“Đã nhìn hơn một tháng, muốn chậm lại cũng khó.”

.....

Không biết bây giờ là mấy giờ. Tư Mạn nhìn bên ngoài hừng sáng, hai mắt thâm quầng mõi mết, nằm trong lòng Nghiêm Trạch đang ôm trọn cô trong tay, không nhớ rõ hân đã hành hạ cô bao nhiêu lần, sau khi hân thỏa mãn cũng đã sớm hút hết sinh khí của cô. Oán hận không cách nào trả thù hân.

Bàn tay của Nghiêm Trạch nhẹ nhàng xoa lên gáy còn ửng đỏ của cô, sờ thấy ấn chỉ của Nghiêm gia trên đó, hân mới thỏa mãn vỗ nhẹ lên vai cô, tựa hồ như dỗ cô ngủ.

Tư Mạn từ lúc bắt đầu ngủ chung với Nghiêm Trạch thì hân đã nảy sinh thói quen dỗ cô ngủ như thế, cho nên suốt thời gian ở phòng biệt giam, cô ngủ không được chính vì không có hân dỗ. Bây giờ oán hận hân hành hạ, nhưng hân vẫn nhớ thói quen cũ, dỗ cho cô ngủ, cô cũng hài lòng mà nằm lên ngực trần thơm ngát của hân, ôm lấy cổ hân ngủ thật ngon.

Mùa đông ở Canada đặc biệt lạnh, có thể thuộc hàng những quốc gia lạnh nhất trên thế giới với lớp tuyết phủ dày đặc bất cứ nơi nào trên mọi nẻo đường. Càng về phía Bắc thì càng lạnh, cái lạnh cắt da cắt thịt có thể giết chết người.

Thời tiết lạnh là thế, nhưng trên những sườn núi, vẫn có những chiếc xe jeep không quản độ lún của tuyết, mặc kệ gió lạnh tạt thẳng qua cửa kính mà băng băng tiến về phía trước.

Người của Nghiêm gia ngồi trên xe, ai nấy đều có y phục giữ nhiệt của riêng mình. Đến Canada cũng một thời gian, đã sớm thích nghi với nhiệt lạnh ở đây, cho nên mặc kệ thiên nhiên, vì công vụ mà vượt núi nghìn trùng tiến về phía trước, bảo vệ cho chiếc xe của Nghiêm Trạch đang đi phía sau.

Xe của Nghiêm Trạch vẫn là Hắc Báo, Hắc Miêu trực tiếp ngồi trước, đang liên hệ qua điện thoại với tổng cục bên kia. Tư Mạn nằm ở ghế sau, ngả đầu lên đùi Nghiêm Trạch mà ngủ, một đoạn đường dài này cô đã ngủ quên mất ngày tháng. Ai bảo đang yên đang lành Nghiêm Trạch lại kéo cô theo cùng.

Ban đầu cô còn tưởng được ra ngoài du ngoạn, nhìn lưng chừng trời đất rộng lớn không khỏi mừng thầm, ai ngờ cùng đám người bọn họ đi qua ba bốn đất nước, nói tùm lùm thứ tiếng, bàn bạc không ít mỗi lần ăn mà cô không thể hiểu nổi. Mỗi lần như vậy, cô đều ngồi một góc gáp gáp dài.

Có người nhìn thấy cô đi theo Nghiêm Trạch, lại được Hắc Báo, Hắc Miêu hỗ trợ thì cung kính lắm, những tướng nhân vật cao quý nào đó. Đến khi vào đề tài cô đều chọn góc nào ít người nhưng vẫn nằm trong tầm mắt Nghiêm Trạch mà ngồi ngủ gà ngủ gật liên không hiểu nổi nhiệm vụ của cô ở Nghiêm gia rốt cục là cái gì?

Hắc Báo, Hắc Miêu đôi lúc tự hỏi bản thân, vì cái gì mà bọn họ luôn nhìn cô ba phần, coi cô ở bên Nghiêm Trạch là điều hiển nhiên? Rảnh rỗi cùng cô ngồi bệt xuống đất nói chuyện. Có lần ở Nghiêm phủ, nghe cô kể chuyện đi câu cá cùng Nghiêm Trạch đến quên cả việc làm, kết quả bị Nghiêm Trạch phạt ba ngày ba đêm lên núi đốn củi, công việc vốn của dân phong kiến lại bị mang ra làm hình phạt khiến họ cay cú không thôi.

Bây giờ số củi mà họ đốn khéo khi còn đủ xây một căn nhà, cho nên mặc dù rất tò mò Nghiêm Trạch ở bên cạnh Tư Mạn rốt cuộc có bao nhiêu mới lạ nhưng đều nhìn cả xuống, mắt công hai người bọn họ đốn hết cả ngọn núi. Lâu dần họ mặc nhiên coi Tư Mạn là một phần của Nghiêm gia. Ngày tháng dần già khiến Tư Mạn và Hắc Báo, Hắc Miêu vô cùng thân thiết. Cho nên đưa cô ra ngoài, mặc kệ cô làm gì đều không lên tiếng cảnh cáo như trước.

Nói về Tư Mạn khi bước chân đến Canada, mùi hương mãnh đất cô sinh ra mang theo nỗi buồn sâu thẳm đã được chôn dấu lần nữa xuất hiện trong tâm trí. Chỉ là lần này cô sẽ không trốn tránh mà trực tiếp đối diện.

Nghiêm Trạch an yên ngồi đó, lãnh đạm nhìn phía trước, bàn tay đan trong lọn tóc Tư Mạn nói:

“Dậy đi, đến nơi rồi!”

Tư Mạn cọ quây một lúc mới chịu mở mắt dậy, nhìn ra bên ngoài vẫn thấy một màu trắng xóa, không hiểu nổi nơi họ muốn đến là nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 55-2: Đương đầu với thử thách

Đoàn xe Nghiêm gia dừng bánh trên đợt tuyết dày cộm, bên ngoài hàng dài người mặc lớp áo dày cúi đầu trước đoàn xe. Đứng đầu là một người đàn ông cao gầy, khuôn mặt trắng bệch dẫn đoàn lớn giọng hô:

“Cung nghênh chủ thượng.”

Cẩn thận mở cửa xe, Hắc Báo, Hắc Miêu cung kính cúi đầu chờ Nghiêm Trạch bước xuống. Dáng vẻ cao ngạo, sắc mặt lãnh khí, đôi mắt tàn khốc là nét đặc trưng của Nghiêm Trạch. Hắn vừa bước xuống, tập thể người cúi đầu thấp hơn một đoạn. Người kia nâng đầu cung kính vãi câu liên hướng tay dẫn đường cho Nghiêm Trạch. Đám Nghiêm Trạch đạo mạo bước đi giữa bốn bề gió lạnh. Tư Mạn ngồi bên trong vô tư bước ra, theo sau Hắc Báo, Hắc Miêu mà đi vào, bỏ qua ánh mắt tò mò đến mức quen thuộc của những người xung quanh.

Con đường đi đã được làm sạch sẽ, không dính một chút nước. Con gió lạnh khiến Tư Mạn tỉnh táo, tập trung nhìn về phía trước. Đập vào mắt là khung cảnh một nhà máy rộng lớn với khối kiến trúc đồ sộ nằm cô đơn giữa núi tuyết được bao phủ bởi một màu trắng xóa.

Tư Mạn mở to mắt ngược nhìn thiết kế của nhà máy, mức độ hoạt động của nó không thể dùng từ ngữ để diễn tả hết. Số lượng công nhân không quá nhiều, ai nấy đều tập trung vào công việc của mình, tỉ mỉ đến từng công đoạn, mọi hành vi đều thể hiện sự chuyên nghiệp.

Tiếng máy móc hoạt động va đập vang lên trong không gian theo một trật tự nhất định. Mùi hóa chất thoang thoảng trong gió, khi bước vào nhà máy, Tư Mạn cảm nhận được một luồng điện chạy qua cơ thể làm cô giật mình. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy người xung quanh bình thường, cô lại nghĩ bản thân không chịu được lạnh. Chỉ là nghĩ nửa ngày cũng không ra. Nơi đây rốt cuộc là nhà máy sản xuất cái gì?

Đám người Nghiêm Trạch vừa vào bên trong, một người phụ nữ trẻ mặc một bộ áo dày cộm, mắt đen da trắng của một người phụ nữ châu Á, khuôn mặt son sắc xinh đẹp lộ dưới lớp mũ dày tất bật bước tới, nhìn thấy Nghiêm Trạch liền cung kính cúi đầu:

“Kate cung nghênh chủ thượng, phía nhà kho có chút việc, không kịp ra đón, hy vọng ngài không chê trách.” Giọng nói nhu mì thướt tha, lại có chút quyền uy mạnh mẽ, đúng chuẩn phụ nữ hiện đại vừa cương vừa nhu.

Tư Mạn đứng đằng sau Hắc Miêu, nhìn thấy Kate liền giật mình thụt lùi một bước trốn sau Hắc Báo, tóm lấy áo hắn.

“Chuyện gì?” Hắc Báo mặt lạnh hỏi, lại bất gặp ánh mắt trốn tránh của Tư Mạn là lần đầu nhìn thấy thì càng tò mò.

Tư Mạn cơ bản không thể nói cho Hắc Báo biết, người phụ nữ tên Kate lúc ở Mỹ đã từng bị cô đánh ngã rồi giả dạng moi thông tin. Trước đây Kate là chuyên gia hóa học về chất độc, không hiểu tại sao lại xuất hiện ở đây.

“Đưa tôi thứ cần xem.” Nghiêm Trạch không buồn để ý đến vẻ đẹp như hoa sen trong tuyết của Kate, chủ đề nhắm thẳng vào việc chính, hắn đặc biệt ghét dây dưa lăm lòi.

“Vâng, mời ngài đi lối này.” Biết rõ cách làm việc của hắn, Kate không nói nhiều, cung kính dẫn đoàn người Nghiêm Trạch đi vào sâu bên trong.

Người đàn ông đón Nghiêm Trạch lúc này đưa cho mỗi người một chiếc áo khoác và mũ bảo hộ, nhất tề nhấn mạnh cách sử dụng. Đến khi đưa cho Tư Mạn, người phụ nữ duy nhất trong đoàn Nghiêm gia liền phân vân một chút. Định mở miệng hỏi cô liền bị ánh mắt Hắc Báo dọa cho mất hết can đảm, vội vàng đưa cho cô rồi lùi lại phía sau.

Nhận ra hành vi khác thường của người đàn ông, Kate đảo ánh mắt về phía sau Hắc Báo, lúc này mới nhìn ra Tư Mạn đang đứng ngay phía sau, ánh mắt phi thường tránh né. Nhịn không được mới lên tiếng:

“Vị này là?”

“Thuộc hạ của tôi!” Nghiêm Trạch mặc xong áo bảo hộ, đáp gọn một câu, nhìn về phía Tư Mạn đang một mực che mình sau lưng Hắc Báo thì lập tức

nhú mảy, giọng đặc biệt hạ xuống đến âm độ: “Làm cái gì đó. Mau lại đây!!!”

Khi không lại bị quát, Tư Mạn thậm thụt nửa ngày mới dám bước tới.

Nghiêm Trạch không hài lòng đoạt lấy áo và mũ bảo hộ, cẩn thận mặc vào cho cô, sửa sang sao cho đúng quy cách. Tư Mạn cơ bản một ngón tay cũng không động tới, mặc cho Nghiêm Trạch muốn làm gì thì làm, việc quan trọng bây giờ là tránh ánh mắt sắc bén của Kate.

Hành vi này đối với người Nghiêm gia đã là vô cùng bình thường. Nghiêm Trạch ngoài Tư Mạn ra, không có hành vi nhún nhường chăm sóc với người thứ hai. Nhưng đối với người ở nhà máy, nhất là Kate lại hết sức không bình thường.

Nghiêm Trạch mặc xong cho Tư Mạn, cũng không để ánh mắt Kate vào đầu, cùng cô bước vào gian chính công xưởng.

Xưởng sản xuất này có diện tích rất lớn, máy móc thiết bị tối tân hiện đại, cách thức hoạt động và làm việc đều có trật tự bài bản nhất định. Trước mỗi lối đi đều có bản đồ, trong đó có đề cập đến chức năng của từng gian nhà. Đi quanh xưởng một vòng, Tư Mạn ngờ vực một chút rốt cục kéo Hắc Miêu hỏi nhỏ:

“Công xưởng này sản xuất thứ gì?”

Dạo quanh một hồi như vậy, cũng không đoán ra được, Hắc Miêu không khỏi thất vọng đáp: “Đây là nhà máy điện hạt nhân của Nghiêm gia, một trong ba nguồn sống chính của chúng ta.”

Tư Mạn mắt sáng như tia chớp, sức nhớ ra quả thật Nghiêm gia có một nhà máy điện hạt nhân, cơ ngơi của Nghiêm gia chính là bắt nguồn từ nhà máy này mà ra.

Cô liền đưa ánh mắt xa xăm nhìn Nghiêm Trạch đang lãnh đạm bước đi.

Nhà máy điện này vốn dĩ bất khả xâm phạm, một con ruồi cũng khó lọt, là căn cứ mật của Nghiêm gia không phải ai cũng có thể vào được, vậy mà Nghiêm Trạch lại để cô tùy ý đi theo, không chút e dè kiêng kị, trong lòng thoáng này sinh một ý niệm. Người đàn ông này đối với cô hoàn toàn tin tưởng đến mức nào?

Bước vào căn phòng kín được ủ ấm bằng máy sưởi. Kate dẫn đám người Nghiêm Trạch bước qua ba căn phòng được bảo mật bằng quét mã vân tay và mắt của cô, xem ra thứ mà Nghiêm Trạch muốn xem kia vô cùng quý giá. Được lưu giữ ở miền cực lạnh và bảo quản trong công xưởng với chế độ bảo mật tuyệt đối. Cô thực tò mò. Đó rốt cuộc là thứ gì.

Đến căn phòng cuối cùng. Người của Nghiêm gia đều được lệnh đứng bên ngoài canh chừng. Nghiêm Trạch chỉ đặc cách Hắc Báo, Hắc Miêu cùng Tư Mạn vào bên trong. Càng với sự bất thường này, mức độ chú ý của Kate vào Tư Mạn càng cao, khiến cho cô hoảng sợ lộ rõ thân phận ngay lúc này.

Đứng trước một cái rương lớn họa tiết rồng đỏ. Kate bấm một hàng mật mã bên cạnh cái rương kia, lập tức bên trong vang lên một tiếng ‘ting’

Rương đỏ phát sáng qua ánh mắt chúng nhân, bên dưới thân từ từ được nâng cao. Nắp rương kêu lạch cạch vài tiếng liền mở tung ra. Bên trong phát sáng một ánh tinh quang rồi lấp ló một chiếc hộp thủy tinh nhỏ. Bên trong đựng một tấm chip với các đường điện tử nối nhau to vừa một quyền vó.

Từ con chip phát lên tia sáng lạ thường. Như một tấm gương soi chiếu bề mặt vạn vật. Tư Mạn bước lên bên cạnh Nghiêm Trạch nhìn thật kỹ nó.

Kate mở nhẹ hộp thủy tinh, đeo găng tay lấy con chip kia ra, đặt trước mặt Nghiêm Trạch nói:

“Đây là thứ ngài cần. Chip điều khiển tàu ngầm Đại Dương.”

Chip điều khiển? Tàu ngầm Đại Dương?

Đó chẳng phải là tàu ngầm hạt nhân của Mỹ đã biến mất vài năm trước hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Qua ải (1)

“Chơi đến cả tàu ngầm, các người muốn làm trùm khủng bố sao?” Tư Mạn rốt cuộc nhin không được mà lên tiếng, vô ý thức tập trung sự chú ý của Kate.

“Cô thì biết cái gì, thứ này là thứ chúng tôi đoạt từ tên Lex, là món hàng mà tất cả đám lâu la trong hắc bang đều dành giật, Lex lại tóm được. Hẳn đựng đến Nghiêm gia, kết cục thứ hắc khó khăn lấy được rơi vào tay chúng ta, Lão gia lại còn tặng hẳn một vết thương chí mạng. Cô nói xem đây có phải là đã báo thù rửa hận chuyện lần trước không?” Hắc Miêu kéo Tư Mạn sang một bên, hất cằm nói.

“Vết thương chí mạng?” Sắc mặt Tư Mạn có chút biến chuyển, trong ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng hấp tấp: “Vậy hán đã chết hay chưa?”

“Này này, biểu hiện này là có ý gì. Cô bây giờ là ma Nghiêm gia, cũng chính miệng cô thề thốt căm thù Lex, vậy mà dám bày ra vẻ mặt khẩn trương đó. Cô đây là có ý gì?” Hắc Miêu hết sức không vui nói.

Nghiêm Trạch đang dò xét con chip, nhìn thấy biểu hiện này của cô liền sa sầm mặt: “Không phải em rất oán hận hán hay sao? Lại lo lắng chuyện sống chết của hán?”

“Lo cái gì chứ?” Tư Mạn rất nhanh phất tay ra vẻ không quan tâm: “Tôi chỉ đang xác thực hán còn sống hay đã chết, đỡ mất công trả thù thôi.”

Câu trả lời này rõ ràng đối với Nghiêm Trạch không phù hợp, nhưng hán không truy hỏi cô mà lạnh lùng nói:

“Nếu hán phải chết, tôi sẽ để em tự tay giết chết hán.”

Câu này chính là chấn uy, ai bảo lần trước cô bắn trượt, để Lex có cơ hội sống sót, cũng chính là đang khẳng định. Lex vẫn còn sống.

“Đa tạ chủ thượng hậu ái.” Tư Mạn rút cuộc nhân nhượng không dám đòi co.

Hắc Báo, Hắc Miêu khẽ gạt đầu tỏ vẻ hài lòng. Quả nhiên là sau khi nhận án chỉ Nghiêm gia, Tư Mạn đã khởi sắc thành công dân gương mẫu, rất nghe lời, rất hiểu chuyện. Chỉ cần đừng mở miệng chọc giận Nghiêm Trạch thì mọi người đều được sống bình an.

“Cô gái kia!” Đương lúc này Kate đang đứng đằng sau Nghiêm Trạch bước tới trước mặt Tư Mạn, đôi mắt sâu lường kia nhìn Tư Mạn thật lâu, khiến cho cô giật mình kinh hãi.

Đại sự hồng bát rồi. Sao cô lại vô ý thức đến mức mở miệng trước mặt Kate, thu hút sự chú ý của cô ta chứ.

Nghiêm Trạch yên lặng quan sát hai người phụ nữ, dường như vẻ mặt nghi hoặc của Kate khiến ánh mắt của hán trở nên càng sắc bén.

Kate không nói một lời vung chân tung một cước về phía Tư Mạn, Tư Mạn theo bản năng né ngược về phía sau, lấy đà bật nhảy một vòng rồi tiếp đất trước sự bất ngờ của Hắc Báo, Hắc Miêu.

“Trường giám!”

Hắc Báo chưa kịp bước lên ngăn cản đã bị Hắc Miêu chặn lại. Hán nhìn về phía Nghiêm Trạch không chút phản ứng đứng đó nói: “Phụ nữ đánh nhau, ruồi muỗi dễ chết oan, cứ bình tĩnh.”

“Nhưng...” Hắc Báo bề ngoài lạnh lùng, kỳ thực người nào thân thiết hán sẽ nảy sinh bản năng bảo vệ, bây giờ nhìn Tư Mạn bị tấn công, cơ bản không thuận mắt.

“Hoàng thượng không vội, thái giám vội cái gì. Những chuyện hậu cung như thế này vẫn là nên để chủ thượng giải quyết.” Hắc Miêu tỏ vẻ rành rọt nói.

Tư Mạn nghe rõ mồn một lời Hắc Miêu, lúc tiếp đất không khỏi khinh bỉ ra mặt. Hậu cung cái khi mớ, chuyện này là do cô lúc đánh ngất Kate năm ngoái đã giao chiến với Kate một trận, bị cô ta lột mặt nạ ra. Bây giờ có lẽ Kate đã nhận ra cô là ai mới có hành vi này.

Màn tiếp đất này, Tư Mạn lập tức biết được thân phận sẽ bị Kate trực tiếp vạch ra như thế nào. Liếc sang Nghiêm Trạch nhàn nhã như xem phim, cô không khỏi vã mồ hôi hột. Nếu biết cô là Ephemera, không biết hán sẽ bãm cô thành cái gì.

Kate không chờ cho Tư Mạn kịp tiếp chiêu liền tiến tới tung lên phi hoàn cước. Mỗi đòn đều vô cùng điêu luyện, nhanh không kịp chớp mắt, lại mạnh mẽ dứt khoát tập trung vào trọng điểm.

Tư Mạn lại không kịp chống trả, chỉ biết né phải rồi né trái, liên tục bị Kate ép thụt lùi về phía sau. Cô chính là không giám ra chiêu, vì sợ lộ ra chân thực cô là ai. Kết quả khi Kate tung chiêu cuối, cô cũng không thể tránh né được mà nhận ngay một cước vào mặt ngã về phía sau.

Thân ảnh Nghiêm Trạch nhanh như một tia chớp bắt lấy Tư Mạn ôm vào trong ngực, không để cô ngã xuống. Lại kịp thời chụp lấy chân Kate đang trên đà muốn tung thêm một cước về Tư Mạn, một cái hất tay của hán, Kate lập tức bị văng ra xa vài mét.

“Bôi Tư Mạn.” Hắc Báo, Hắc Miêu lo lắng chạy tới, nhìn Tư Mạn nằm trong lòng Nghiêm Trạch mặt mày nhăn nhu như khi kèm theo một vết xước rướm máu trên má phải đỏ tấy.

“Kêu cái gì mà kêu, thấy người ta bị đánh còn không can ngăn, đứng đây mèo khóc chuột, ai nha....đau quá.” Tư Mạn nhìn về mặt Hắc Báo, Hắc Miêu như bị đâm phải đuôi, ý lại thần tình mà oán trách.

Hắc Miêu nhìn thấy Tư Mạn ngoài bị ăn một cú vào mặt còn lại vẫn vô cùng ồm ồm lại chép miệng nói: “Chờ cô ta chết chúng ta cũng sôi thịt vẫn chưa muộn.”

“Diêm Vương nào dám nhận cô ta chứ. Bị cái miệng cô ta làm cho tức chết. Vô phúc.” Hắc Báo được đà nói thêm.

Ai bảo cô được quan tâm lại bày cái bộ mặt kia ra.

Bàn tay Nghiêm Trạch nhẹ nhàng sờ vào vết xước kia, mày cũng nhăn cả lại, nhả ra hai chữ: “Vô dụng.”

Tư Mạn xây xẩm mặt mày sau một cú đá kia, lập tức đẩy Nghiêm Trạch ra, ôm lấy cái má sưng vù đau nhức.

Kate xinh đẹp là thế, nhưng sau khi bị Nghiêm Trạch một tay hất văng lăn vài vòng, lúc đứng dậy ánh mắt đã không còn trong trẻo như ban đầu, mà đục ngầu loại tạp niệm cay cú. Nói đơn giản là đã đưa Tư Mạn vào danh sách cần phải loại trừ. Nhìn thấy biểu hiện Nghiêm Trạch đối với cô. Càng thêm oán hận muốn phát tiết.

“Chủ thượng! Ngài có biết cô ta là ai không?”

Nghiêm Trạch không đáp, chỉ ôm lấy Tư Mạn trong lòng, xoay người cô lại, kéo tóc cô sang một bên, lộ ra cái gáy trắng trẻo xinh đẹp với một ấn tín tròn trịa.

“Là người của tôi.”

Nhìn thấy ấn tín. Kate gần như mất bình tĩnh. Mắt cô đỏ ầu lên tia máu: “Không...không thể nào. Cô ta...”

Kate nói còn chưa hết câu, Hắc Miêu đã giống như một hồn ma phiêu giạt đứng trước mặt Kate, lạnh lùng nói: “Nguyên tắc của Nghiêm gia chính là một khi đã là ma nhà họ Nghiêm, bất kỳ kẻ nào cũng không được động đến. Hôm nay trước mặt chủ thượng cô dám ra tay, chính là muốn phản lại Nghiêm gia, chống lại chủ thượng. Trường giám Kate không lẽ còn không rõ?”

Ánh mắt sắc lạnh của Hắc Miêu dọa đến Kate, nhưng tình hình lúc này lại dọa đến Tư Mạn, cô một tay ôm mặt, một thân muốn thoát khỏi vòng ôm cứng rắn của Nghiêm Trạch, nhưng Nghiêm Trạch như gọng kìm, giữ thanh thiên bạch nhật lại ôm chặt lấy eo cô, tay kia giữ lấy gáy, miết nhẹ lên ấn chi kia.

Kate cắn môi nhìn về phía Nghiêm Trạch nói: “Ngài sao lại để một kẻ đã giết em trai mình thành người của Nghiêm gia được chứ?”

Bàn tay Nghiêm Trạch bỗng siết chặt lại, lạnh lẽo vô cùng. Tư Mạn như bị một chiếc búa giáng trúng đầu, cả khuôn mặt chôn vùi trong ngực hần không ngược đầu. Hắc Bảo, Hắc Miêu tròn tròn mắt nhìn nhau.

“Cô...” Hắc Miêu sắc lạnh nói: “Cô nói Bối Tư Mạn là người đã giết ngài đệ nhất sao? Dựa vào cái gì mà cô lại nói như vậy?”

“Bởi vì tôi biết cô ta là ai. Cô ta đã từng cải trang thành tôi, khiến tôi bị đuổi việc. Nỗi hận của tôi đối với cô ta hôm nay mới có thể trả thù. Dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra cô ta.” Kate chỉ tay về phía Tư Mạn, giọng nói đanh thép:

“Cô ta chính là tên lừa đảo Ephemera, là kẻ đã từng bán thông tin của Nghiêm gia ra nước ngoài, cũng chính là kẻ đã giết Nghiêm Chính.”

Cả một không gian tĩnh lặng, ngay cả một tiếng thở cũng có thể nghe thấy. Hai đôi mắt tròn tròn của Hắc Bảo, Hắc Miêu và cả tiếng thở như quỷ u hồn của Nghiêm Trạch, Tư Mạn đều thu hết vào tai.

Cô chậm rãi rời khỏi vòng ngực Nghiêm Trạch, ngược mắt lên liền bắt gặp ánh mắt như lần đầu cô gặp hần không thay đổi. Lạnh lẽo, chết chóc.

“Chủ thượng, tôi nhận đích thị là Ephemera, cũng nhận chuyện đã bán thông tin, nhưng riêng chuyện Nghiêm Chính, là tôi bị đổ oan, tôi không hề làm việc đó. Tôi...”

Tư Mạn còn chưa nói xong, cả thân thể đã lại bị Nghiêm Trạch siết chặt lấy, ép mặt cô sát với mặt hần, bắt cô nhìn vào đôi mắt như quỷ Diêm La kia. Da đầu cô tê dại, tất cả máu trong cơ thể đều chảy ngược. Kinh hãi không dám nói thêm cái gì.

“Ephemera, vạn dặm tìm em thật khó, không ngờ lại luôn nằm trong tay tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 56-2: Qua ải (2)

Tư Mạn chống tay trước ngực Nghiêm Trạch cự nự hần:

“Chủ thượng, chuyện đâu còn có đó. Anh phải nghe tôi nói, tôi quả thực không hề đụng đến Nghiêm Chính, mặt mũi anh ta ra sao tôi còn không biết. Anh không thể chỉ vì một con thiêu thân giấy mà đổ oan cho tôi.”

Khóe môi Nghiêm Trạch hơi nhếch lên, bàn tay vuốt ve cần cổ cô: “Tôi biết.”

“Anh biết?” Tur Mạn tròn mắt kinh ngạc: “Đã biết không phải do tôi làm, hà có gì còn đổ tiếng xấu cho tôi, lại còn truy nã cấp một.”

“Nguyên do những tổ chức khác truy nã em, em có biết hay không? Em nghĩ rằng bọn chúng chỉ có một mục đích là trừng phạt em hay sao?”

Tur Mạn ngu ngốc: “Chứ không thì là gì, tôi bán thông tin của người ta đổi lấy tiền, người ta ngoài mong muốn phanh thây trả thù rửa hận ra còn cần tôi trả lại tiền chắc.”

Hắc Miêu chép miệng, vỗ trán thờ dãi nói xen vào:

“Còn tưởng Ephemera là thánh nhân cao siêu phương nào, tôi còn nghĩ rằng cô là điệp vụ nào đó, chẳng thể ngờ chỉ là một người phụ nữ gốc gác hết thuốc chữa. Nếu đám lâu la kia biết được, có lẽ sẽ đem bốn con ngựa trời cô, cho cô lột hết da thịt ra diện mạo thật mới cam.”

“Mồm miệng ác độc.” Tur Mạn bực bội nói, lại vùng ra khỏi vòng tay Nghiêm Trạch, oai phong lẫm lẫm nhìn hấn. Lại bị ánh mắt sắc lạnh của hấn dọa cho nhụt chí. Vô cùng bất mãn nằm thẳng cẳng xuống nền nhà, oanh liệt nhắm mắt:

“Bây giờ tôi có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát. Muốn chém muốn giết. Tùy!”

Hắc Báo, Hắc Miêu nhìn thấy cảnh này ôm bụng cười khan, thấy vẻ nghiêm nghị của Nghiêm Trạch không dám ngoác miệng cười to.

Kate mặt lạnh như tiền không cảm xúc, từ đầu chí cuối đều xem xét sắc mặt Nghiêm Trạch, sớm đã nhìn ra ánh mắt hấn nhìn Tur Mạn đều chứa một thứ cảm xúc khác biệt mà lần đầu cô nhìn thấy. Cho nên có thể nói cô gái kia đã tồn tại trong lòng Nghiêm Trạch không thể thoát ra.

“Đứng lên!” Nghiêm Trạch không vui quát: “Nền nhà bẩn, tôi không muốn ôm đống bụi bẩn em khoác lên người.”

Tur Mạn mở mắt ngẩng đầu: “Ý anh đây là....không truy cứu???”

“Tôi cần mặt nạ của em, giết em đi thì tôi truy nã em làm gì? Ngu ngốc.” Nghiêm Trạch hết sức nhẫn nhịn nói, còn đặc biệt kéo cả người cô đứng dậy, phui đi một ít bụi bẩn trên áo cô.

Câu trả lời này quá sức tương tượng của Tur Mạn, ngày tháng cô ở Nghiêm gia đã từng tương tượng ra viễn cảnh hôm nay. Nghiêm Trạch sẽ vì tội lỗi của cô dám trả trộn đánh cắp thông tin Nghiêm gia bán ra nước ngoài mà nhốt cô vào biệt giam, lột da, rút gân cô cho hả giận, sẽ dùng biện pháp tàn bạo nhất hành hạ cô. Chẳng thể ngờ hấn một chút tra tấn cũng không có, còn đặc biệt ân xá cho cô.

Có phải sau khi trở thành người Nghiêm gia, cô cũng đã bước lên một tầm cao mới rồi không?

“Chủ thượng! Hôm nay anh không trách phạt tôi, mà còn rộng lượng bỏ qua cho tôi. Ôn này Bối Tur Mạn sẽ khắc sâu trong lòng.” Lại đặt tay lên vai Nghiêm Trạch nói: “Anh yên tâm, mỗi đêm tôi sẽ hầu hạ anh thật tốt. Hôm trước anh muốn đổi tư thế, tôi sẽ về xem ít phim A tìm hiểu nhiều tư thế khác nhau. Mặc dù vận động cùng anh rất mệt, anh kiên trì rất lâu khiến tôi tốn kém không ít sức lực, nhưng anh yên tâm. Tôi sẽ bồi bổ cơ thể thật khỏe, ăn uống điều độ, tập luyện hằng ngày để có thể cho anh những giây phút thăng hoa nhục dục loài người, đền đáp ngày hôm nay anh tha thứ cho tôi. Chỉ mong là anh có thể cho tôi nghỉ giữa hiệp lâu một chút, khi bà đi ghé thăm có thể trì hoãn một chút. Tôi biết sở thích của anh trên cơ thể tôi, tôi cũng sẽ cố gắng vận động trên cơ thể anh một chút, hai bên đều có lợi....”

Lúc Tur Mạn mở miệng, Hắc Báo Hắc Miêu tai như bị chảy máu, càng nói mặt họ càng đỏ ửng lên, len lén nhìn về bình thân có chút thú vị của Nghiêm Trạch, lại tương tượng viễn cảnh mờ ám kia, má đỏ tím đập, hận không thể khâu cái miệng của Tur Mạn lại. Cô quả thật vô sỉ, không biết xấu hổ. Những chuyện này sao có thể nói năng lưu loát như diễn thuyết như vậy.

Nghiêm Trạch coi như không thấy ai xung quanh, ôm lấy eo Tur Mạn kéo sát vào môi hấn: “Hiếm khi thấy em ngoan ngoãn như vậy. Tối nay trực tiếp thực hành.”

Tur Mạn không chút xấu hổ, nhìn về phía Hắc Miêu: “Chuẩn bị một hộp áo mưa nhé. Làn trước đã xài hết rồi.”

Hắc Miêu không có đủ can đảm nhìn hai vị mặt dày kia, liếc ngang liếc dọc đáp: “Còn rất nhiều, cứ tùy ý, tùy ý....”

Ngược lại, Kate đứng nghe một hồi như bị dội một gáo nước lạnh. Không ngờ hai người đã tiến triển đến mức này. Nhìn Tur Mạn như cái gai trong mắt, hận không thể một tay bẻ đi. Người đàn ông thích sạch sẽ, không chạm vào phụ nữ, không màng dục vọng như Nghiêm Trạch lại có thể hằng đêm cùng một người phụ nữ khác lăn lộn, còn rất lâu, rất nhiều tư thế....

Bàn tay Kate đã siết chặt thành quyền đến mức lộ từng đốt trắng.

Rầm!

Đang lúc này lập tức vang lên một tiếng động, chúng nhân nhìn về phía cửa, liền thấy Kyle từ lúc nào đã đứng ở bên ngoài, bàn tay nắm thành quyền đâm vào tường gây ra một vết nứt nhỏ, tay hấn cũng rướm một ít máu, ánh mắt đỏ ầu nhìn Nghiêm Trạch và Tur Mạn đang ân ái ái.

“Ngài nghị sĩ. Sao lại ở đây?” Hắc Báo lên tiếng.

“Chạy đến đây làm gì?” Rời mắt khỏi Tur Mạn, ánh mắt Nghiêm Trạch lại trở về trạng thái như bình thường. Có chút nghi vấn hỏi Kyle.

Tư Mạn nhìn thấy ánh mắt Kyle oán hận nhìn cô, lại quay sang Kate.

Thật trùng hợp, ánh mắt hai người này nhìn cô sao lại giống nhau đến vậy, ai nhìn qua lại tưởng là anh em song sinh.

Bản năng biết rõ hai người kia đang dơ nanh hàm dọa cô, không rõ lý do nhưng đến tám mươi phần trăm là vì Nghiêm Trạch. Cô gan lì không thêm chấp nhặt mà còn vô tình hữu ý ôm lấy eo Nghiêm Trạch, tựa đầu vào ngực hắn gian xảo chờ phản ứng của hai người kia.

Quả nhiên sắc mặt hai vị kia đại biến. Cứ như rằng có chung nỗi thù giết cha, nỗi hận đoạt thê sâu sắc, căm phẫn không thể dùng ánh mắt mà giết người. Cho nên Tư Mạn chắc chắn, hai người này đối với Nghiêm Trạch là thâm tình một lòng chung thủy.

“Kyle!” Hối một câu nửa ngày không thấy trả lời, Nghiêm Trạch mất kiên nhẫn quát, không hề để ý đến Tư Mạn, kẻ đầu xỏ đang chọc giận Kate và Kyle đang rất hà hiếp đùa nghịch thân thể hắn kia.

Hay lắm, một kẻ thì trước sau đều không thiện cảm với cô, một kẻ thì vạch trần cô lại không thể nào chiếm lấy Nghiêm Trạch, cô lại có thể tùy tiện sờ mó vào hiện vật, ban đêm lại tùy ý chiếm hữu, từ đầu tới chân Nghiêm Trạch, miễn đó là cô, mọi đụng chạm cô muốn đều được. Loại cảm giác này chính là khiến những kẻ mình ghét quý rạ dưới chân. Khiến những kẻ đó bại trận ngay từ vòng gửi xe.

Kyle nuốt cục tức xuống cổ họng, hắng giọng đáp: “Tôi có được thông tin, FBI đang trên đường đến công xưởng. Nói là chúng ta che dấu tội phạm quốc tế. Đã theo đuôi từ nhiều ngày trước.” Lại nhìn về phía Tư Mạn bùng lửa giận: “Tôi còn cho rằng bọn họ đồ oan muốn lật đổ Nghiêm gia, không ngờ trong tay anh quả thật có một con thiếu thân muốn hại người.”

“Cái gì cơ???” Tư Mạn giật thót kinh hãi: “FBI đã theo đến đây rồi???”

“Làm sao bọn cóm lại biết được cô là E? Chuyện này chúng tôi chỉ vừa mới biết chưa được vài phút.” Hắc Báo nghi hoặc truy vấn.

“Tôi...” Vừa mới bị Nghiêm Trạch phát hiện ra đã như kiến nằm trên chảo nóng, bây giờ lại trực tiếp bị FBI truy bắt, phỏng chừng James Khải Huân đã khai ra cô. Đụng đến FBI e rằng khó thoát.

Ánh mắt Nghiêm Trạch đan lại, có chút suy nghĩ, hắn cất giọng trầm trầm:

“Hoảng cái gì, cứ bình tĩnh mà nói. Có tôi ở đây, không ai dám bắt em đi.”

Giọng nói lạnh lùng nhưng truyền vào tai Tư Mạn lại như một ngọt lửa giữa bão tuyết, cô cảm động nhìn hắn. Bây giờ mới nhận ra, ở bên cạnh hắn có bao nhiêu an toàn.

“Là James Khải Huân, hắn sớm đã phát hiện ra tôi, chuyện cướp xe tù lần trước hắn có lẽ đã đoán được tôi về tay Nghiêm gia, cho nên mới chờ chúng ta ra khỏi thủ phủ truy lùng đến tận đây.” Tư Mạn nghiêm túc giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56-3: Qua ải (3)

“Cũng chỉ là một kẻ lừa đảo, chủ thượng, cứ giao cô ta cho FBI, Nghiêm gia cũng không phải vương rắc rối.” Kyle bực dọc lên tiếng.

Hắc Báo, Hắc Miêu nghe xong liền ợ lên mùi dấm chua. Ngài nghị sĩ ời là ngài nghị sĩ, ngài một đời thông minh, sao lại mù mắt không hiểu tình hình mà nói câu đó. Đương sự là hai vị kia không hiểu ra chân ý của hai người đã đành, sao ngài có thể vô tư chia uyên rẽ thúy như vậy?

Tư Mạn liếc xéo Kyle, lập tức đưa hắn vào danh sách cần phải tiêu diệt. Cô căm phẫn đan tay vào bàn tay lạnh của Nghiêm Trạch, dưới tròng mắt rung rung vài dòng nước lấp lánh, bộ mặt cực kỳ đáng thương tóm lấy vật áo hắn. Nước mắt lưng tròng:

“Anh...sẽ không làm vậy chứ? Bây giờ ngoài Nghiêm gia ra, tôi không còn chốn dung thân. Anh có thể vì tình nghĩa hằng đêm của chúng ta mà cứu tôi một mạng được không, FBI bắt được tôi, chắc chắn tù một gông.”

Nghiêm Trạch nhìn đáng vẻ như mèo con này, ánh mắt sắc lạnh như bị một hòn đá làm cho xao động, nhin không được mà cúi đầu hút lấy giọt nước mắt mè neho của cô chuẩn bị rơi xuống. Liếm nhẹ, mặc kệ chúng nhân đang hóa thạch xung quanh.

Hắn nâng cằm cô, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô đáp:

“Bối Tư Mạn em cả đời này chỉ có thể nằm trong tay tôi, phục tùng tôi. Em muốn chạy còn không chạy được, kẻ khác muốn cướp em đi tôi lại phó thác, em nghĩ tôi là cái gì? Tôi không cần em cầu xin, chỉ cần là đồ của tôi, kẻ khác một ngón tay cũng không được động tới. Nếu tôi để em bị kẻ khác bắt đi, tự tay tôi sẽ giết chết em. Đồ của tôi không thể có được, tôi sẽ tự tay phá hủy nó. Giữ cho em một đời trong sạch vì tôi.”

Tư Mạn nghe xong, toàn thể tay chân đều như chuột rút, cơ mặt thoáng co giật. Người này ý muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ đến mức đoán. Cô có muốn chạy cũng chạy chẳng đàng tròn.

“Cái này....anh có phải nên nghĩ lại một chút không. Tôi mới chỉ hai mươi ba, còn chưa đóng góp gì cho văn minh nhân loại, tuy rằng tôi theo chủ nghĩa độc thân, nhưng sau này vẫn muốn có người cùng tôi già đi. Người phương đông theo chủ nghĩa trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Một ngày kia anh cũng coi như đại diện họ nhà gái mà gả tôi đi. Vậy chẳng phải tôi sẽ....”

Tư Mạn còn chưa nói xong, cổ lập tức bị siết lại chặn đứng hơi thở của cô. Cả khuôn mặt Nghiêm Trạch mới đó còn bao nhiêu nhu mì, bây giờ là đặng sát khí, tựa hồ muốn bóp chết cô. Hắn gầm gừ:

“Em nói cái gì??? Dám có ý định gả chồng? Em muốn chết có phải không???”

“Ặc...Tôi...ừ...” Tư Mạn mặt đỏ lên thở không ra hơi, chơi vơi cầu cứu. Nghiêm Trạch điên rồi, ánh mắt hỗn loạn của hắn...là lần đầu cô nhìn thấy.

“Chủ thượng!!! Bối Tư Mạn không thể chịu được lực của ngài, cô ấy chết mất!” Hắc Miêu biết được Nghiêm Trạch giận thật rồi, vội vàng chụp lấy cánh tay hắn, ngăn chặn.

Nghiêm Trạch nghe vậy liền nói lỏng lực tay, buông cổ Tư Mạn ra, ánh mắt chết chóc nhìn cô, bàn tay nắm chặt thành quyền, chỉ cần nghĩ đến cảnh cô gả đi cho một gã đàn ông khác, hắn lập tức muốn giết người.

“Vứt ngay cái ý định đó ra khỏi đầu cho tôi. Bằng không em cứ tùy ý ở biệt giam cả đời này đi.”

Giọng nói tràn ngập nộ khí cũng không thể khiến Tư Mạn tỉnh ngộ.

“Khụ...khụ...” Tư Mạn thoát khỏi vòng tay của quý, mất một hồi hồn hèn mới dám ngẩng đầu nhìn hắn. Người này...muốn cô làm người tình trên giường của hắn cả đời sao? Bộ không muốn lấy vợ sao?

“Cô bớt lời đi. Chết sớm cũng do cái miệng hại cái thân.” Hắc Miêu nhỏ giọng nhắc nhở.

Tư Mạn bĩu môi. Cô nói sai cái gì chứ. Đây chỉ là chuyện sớm muộn. Một cô gái như cô không thể cả đời lưu lạc đến khi chết đi cũng không có người khóc than. Cô còn phải tìm đấng lang quân của mình chứ.

Các vị khán giả xung quanh đa phần là thâm tình nặng ý với Nghiêm Trạch, qua một màn này hận thù càng gia tăng, coi Tư Mạn không khác gì ác phụ trong phim truyền hình cần phải chết thật bì thảm.

Vừa lúc này điện thoại của Kyle vang lên thông báo, ánh mắt hắn lập tức sáng rực, nham hiểm phóng tia mắt về phía Tư Mạn:

“FBI đang ở bên ngoài. Đã bao vây tứ phía công xưởng rồi.”

Ánh mắt Tư Mạn lập tức nhìn về Nghiêm Trạch cầu cứu: “Tôi sẽ ngay lập tức dẹp bỏ suy nghĩ. Anh tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu.”

Nghiêm Trạch không đáp lời mà hừ lạnh cao ngạo bước ra ngoài. Tư Mạn trốn sau lưng hắn, vội vã chạy theo không dám đi quá xa hắn, có bờ vai rộng lớn kia chắn, cô mới thấy an toàn.

Hắc Báo vỗ đầu khó nghĩ: “Sao cô ta có thể nghĩ đến chuyện gả đi, mà không nghĩ đến sẽ gả cho chủ thượng được nhỉ? Đầu cô ta rốt cuộc làm bằng cái gì vậy???”

Hắc Miêu theo chân Nghiêm Trạch ngoài đầu đáp: “Là bởi vì cô ta không hề có ý định vĩnh viễn ở lại Nghiêm gia. Vẫn luôn muốn trốn chạy khỏi chúng ta. Càng không bao giờ nghĩ đến chuyện có tên trong gia phả Nghiêm gia.”

Hắc Báo vội vàng tròn mắt: “Vạn lần không thể, cô ta mà bỏ trốn, chủ thượng phải làm thế nào???”

“Tôi cũng chính là đầu đầu vì chuyện này.” Hắc Miêu ra vẻ khổ sở: “Nhưng anh yên tâm. Nước phù sa không chảy ra ruộng ngày. Sớm muộn cô ta cũng phải quy thuận. Và lại suy nghĩ của Bối Tư Mạn như thế nào, cơ bản không qua mắt được chủ thượng, tôi nghĩ ngài ấy sớm đã có kế sách.”

Bước ra bên ngoài, cái lạnh của Bắc Cực như tát vào mặt Tư Mạn khiến cho cô tỉnh như sáo, thò lò đằng sau lưng Nghiêm Trạch lại chẳng nhìn thấy nhiều xe cộ bao vây tội phạm như trong phim, càng chẳng thấy có gì đáng uy hiếp. Chỉ nhìn thấy một chiếc xe thùng màu đen lớn, có gắn phù hiệu của FBI và ba viên đặc vụ bao gồm James Khải Huân và hai người khác không có gì đặc sắc để miêu tả.

Thấy tình hình này, Tư Mạn lại cựa chó gần chuông, oai phong lẫm lẫm bước ra, đứng bên cạnh Nghiêm Trạch ngênh mặt đối phó.

Đằng sau là Hắc Báo, Hắc Miêu, Kate và Kyle cùng đoàn người Nghiêm gia đứng thành hàng dài với y phục đen giữa nền tuyết trắng, đặc biệt có phong cách dọa người, khiến cho hai viên đặc vụ đi cùng James rụt rè lo sợ, lại nhìn thấy khí thế của Nghiêm Trạch càng không dám ngẩng đầu, chỉ biết núp đằng sau lưng James.

James Khải Huân từ xa đã nhìn thấy Tư Mạn, ý cười ngập trong đáy mắt:

“Ephemera! Vài tháng không gặp cứ ngỡ đã vài năm. Cô hiện tại vẫn toàn thân ngoài dự liệu của tôi rồi.”

Vừa ngắt câu đã cảm thấy hơi lạnh như âm tào địa phủ chọc vào gáy, James vội đưa mắt sang thân hình cao lớn sừng sững như một bức tường, u ám như ma quỷ bên cạnh Tư Mạn, liền nở nụ cười thật sâu: “Thì ra là Nghiêm chủ thượng, hân hạnh, hân hạnh.”

Nghiêm Trạch mở hờ mắt lạnh, âm trầm đáp: “Ngon gió nào đưa các người tới đây, làm loạn chuyện làm ăn của Nghiêm gia?”

James Khải Huân vẫn giữ nụ cười nửa có nửa không kia, khoát tay đáp: “Nào đâu, nào đâu. Chúng tôi làm gì có lá gan làm loạn địa bàn của Nghiêm gia. Hôm nay đến đây cũng chỉ là vì công vụ. Hi vọng nhận được sự phối hợp của Nghiêm chủ thượng, ngoài ra chẳng mong muốn gì hơn.”

“Công vụ?” Hắc hồ hững nói: “Nghiêm gia không có chỗ nào cần các người thực hiện công vụ.”

“Có đó, có đó.” Ánh mắt James lập tức trở nên nham hiểm: “Công vụ của chúng tôi chính là người phụ nữ bên cạnh ngài. Cô ta là tội phạm đặc biệt đang bị truy nã. Chúng tôi đến đây chính là để áp giải về. Có lẽ ngài vẫn chưa biết, cô ta chính là Ephemera, đã từng lấy thông tin của Nghiêm gia mang đi bán.”

Nghiêm Trạch vẫn bình chân như vại không hề xao động, chỉ vươn tay ôm lấy Tư Mạn vào lòng lạnh lùng đáp: “Từ khi nào người đàn bà của tôi lại trở thành Ephemera?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Dương đông kích tây (1)

“Chúng tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh cô gái kia là E. Cho nên mới có lệnh bắt người lặn lội đến đây.” James Khải Huân đáp.

Sắc mặt Nghiêm Trạch không đổi, cơ bản không coi James Khải Huân ra cái gì: “Tôi nói cô ta là ai, đích thị là người đó. Tôi nói cô ta không phải, lẽ đương nhiên không mang cái danh thiếu thân kia.”

Nghiêm Trạch ôm Tư Mạn xoay người bước vào công xưởng. James Khải Huân bất ngờ bước tới vài bước, muốn chặn lại.

Hắc Miêu hô lên một tiếng: “Tiễn khách!”

Loạt người áo đen vang lên hai tiếng rầm rập đã thành tường chắn che khuất tầm mắt của James, ngăn cho hắn không dám tiến thêm nửa bước.

“Nghiêm chủ thượng! Anh đừng cho rằng ngồi ở vị trí này có thể một tay che cả bầu trời. Chuyện cướp xe tù của Phùng Khắc, nguyên thủ quốc gia hai nước có thể nhắm mắt cho qua, nhưng chuyện lần này thì không thể. Ephemera là tội phạm truy nã của hơn năm quốc gia. Bây giờ nếu anh giao nộp cô ta cho tôi, tôi có thể đảm bảo mạng sống cho cô ta. Nhưng nếu để người của năm nước kia bắt được, lúc đó có mười Nghiêm gia cũng không thể chống đỡ nổi.” James Khải Huân lớn giọng nói. Mục đích chính là để biết được chuyển hướng thăm hôm nay của hắn, ngoài bắt người, còn muốn đảm bảo cơ hội sống sót của Tư Mạn.

Bởi vì nghe được, nên Tư Mạn lúc này mới ngộ ra, nhiều năm qua cô làm ra vô số việc xấu, trốn chui trốn lủi ở khắp mọi nơi, lại không biết đến hậu quả nghiêm trọng đến mức này. Nếu hôm nay không phải vì Nghiêm Trạch làm lá chắn, vừa hay bỏ đi một tổ chức truy nã, cô rốt cuộc không biết trốn ở đâu.

“Biết sợ còn dám làm càn, bản lĩnh của em đâu hết rồi?” Rõ ràng nhận ra biểu hiện của Tư Mạn, Nghiêm Trạch lạnh lùng hướng về phía James nói: “Miễn cho cậu phải lo lắng dư thừa, Nghiêm gia trước nay không tin vào cớ mớ.”

“Anh...”

James vừa mở miệng định nói tiếp thì bất ngờ trên cột trụ cao lớn bên trong xưởng vang lên tiếng cảnh báo đinh tai nhức óc. Vang vọng cả bầu trời.

“Có kẻ đột nhập!”

Đó là tiếng của Kate, cô vừa nhận được điện báo, phát hiện trong vòng bán kính tám trăm mét, có hơn mười chiếc xe lạ và ba chiếc trực thăng đang cố gắng phá vỡ lớp bảo vệ của công xưởng xung quanh khu vực sườn núi mang theo vũ khí tấn công vào bên trong.

Hắc Báo phóng ánh mắt sắc lạnh về phía James: “FBI vội đến mức này?”

“Không hề.” James Khải Huân vô tội: “Lúc tôi vào đây đã sớm có thông báo cho các người mới được vào còn gì. Sao chúng tôi lại phải ngu ngốc tấn công bằng cách này chứ. Khác nào tự nộp mạng.”

“Không phải FBI.” Nghiêm Trạch nhìn vào đoàn xe tấn công được chiếu trên máy tính mà Kate đem tới lớn giọng hò: “Hàng rào thép.”

Người của Nghiêm gia không hề hoảng loạn mà bình tĩnh chờ lệnh của Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch phân phó người thành hai đội, một đội giao cho Hắc Báo, một đội giao cho Hắc Miêu. Bên hỗ trợ, bên cố thủ. Đây chính là hàng rào thép trong tổ chức huấn luyện. Nếu có kẻ đột nhập khu vực cấm địa này, phải đảm bảo không để chúng tấn công công xưởng này. Ở nơi này chỉ cần một mồi lửa không đúng chỗ. Mọi thứ sẽ lập tức trở thành lịch sử.

Tư Mạn đã tham gia không ít trận chiến cùng Nghiêm Trạch, thái độ bình tĩnh của họ cô đã quá quen thuộc. Cho nên tính tới thời điểm Nghiêm Trạch giao nhiệm vụ cho cô, hoàn toàn ngoan ngoãn không gây rối.

Về mặt kia của cô lọt vào tầm mắt James. Hấn lợi dụng Nghiêm gia đang bận rộn chạy về phía cô.

“Đội trưởng! Anh bỏ chúng tôi chạy đi đâu?” Hai vị đặc vụ không có gì đáng miêu tả tội nghiệp tóm James lại, đã ở trong địa bàn của hồ, lại còn bị kẻ ngoại tộc tấn công, ở đây nguy hiểm đến mức nào.

“Tôi phải bắt con thiêu thân kia về. Hai người vào xe, chờ hỗ trợ.” Nói rồi lập tức chạy theo Tư Mạn đang cùng Nghiêm Trạch leo lên một chiếc trực thăng.

“Anh chạy theo tôi làm cái gì?” Tư Mạn vừa ngồi ghế sau trực thăng cùng Nghiêm Trạch, đã phát hiện ra James đá đít một cảnh vệ của Nghiêm gia xuống, chiếm vị trí bên cạnh phi công.

“Nghiêm chủ thượng, tôi đã từng được huấn luyện trong trung tâm huấn luyện đặc vụ chống khủng bố. So với đám tép riu kia, tôi có ích hơn nhiều, bây giờ quả thực tôi muốn trở tài một chút. Ở cùng với đám đặc vụ ngày ngày nói chuyện đạo lý quả thực nhàm chán. Anh có thể đặc cách cho tôi làm đạo tặc một ngày được không?” James lờ Tư Mạn đi, cố thuyết phục Nghiêm Trạch.

“Người dám nói Nghiêm gia là đạo tặc. Chán sống rồi.” Phi công ngồi bên cạnh tức giận lên tiếng.

“Xin lỗi, xin lỗi, là tôi lỡ lời. Hôm nay cho tôi một suất làm cảnh vệ đi.”

Nghiêm Trạch hừ lạnh, cho phép cất cánh.

James Khải Huân biết hấn ngầm đồng ý, cười cười liên tục cảm ơn, không quên nháy mắt với Tư Mạn.

Đột ngột cho phép một kẻ vài phút trước là địch bây giờ liền trở thành đồng minh. Tư Mạn nghĩ hoài không thông, đám người này đang muốn làm cái trò gì?

Trực thăng vang lên tiếng phành phạch đập gió bay lên bầu trời, trên rada phát ra hình ảnh tín hiệu những kẻ không mời mà đến, ngoài ra còn có đội quân của Nghiêm gia luôn túc trực ở sườn núi đã tham chiến.

Bay đến một vị trí khá cao, Tư Mạn nhìn được sườn núi phía Tây là ánh sáng của súng trường liên tục lấp lóe trên màn tuyết dày đặc, những chiếc xe đen của Nghiêm gia đối đầu với xe bọc thép của địch đang tích cực tấn công. Tiếng súng đạn đâm thủng không gian, vang lên tận trời mây, những dòng máu đỏ thẫm trải dài trên tuyết trắng tạo ra một cảnh tượng hỗn chiến cực kì kinh khủng.

Sườn núi phía đông là trực thăng mang theo súng trường, liên tục nả vào doanh trại, hòng phá vỡ phòng ngự xông vào bên trong, thế nhưng Nghiêm gia sớm đã có phòng ngự, một hàng dài xe bọc thép mang theo súng và năm chiếc trực thăng được điều động tham chiến.

Nghiêm Trạch nhíu mày quan sát, tuy rằng trong màn hình, quân Nghiêm gia nắm chắc phần thắng nhưng ánh mắt hấn lại vô cùng u ám, tựa hồ nhận ra có chỗ không đúng.

“Làm gì có kẻ nào ngu ngốc đến mức tự đào hố chôn mình. Nghiêm gia nào có yếu đến mức đánh không lại đám ruồi muỗi này.” James có vẻ mặt như Nghiêm Trạch, nhưng hấn lại nói ra miệng.

Sắc mặt Nghiêm Trạch u ám, lạnh lùng hỏi: “Trực thăng này có thể bay cao nhất bao nhiêu.”

Phi công đáp: “Động cơ TV7-117V có thể bay cao tới đa 8000m. Hiện tại thời tiết không được tốt, có thể độ cao sẽ khó đạt được.”

“Lên mức tối đa cho ta.”

“Vâng!” Nhìn thấy biểu hiện nghiêm trọng của Nghiêm Trạch, phi công không hai lời lập tức khua tay múa chân trên thiết bị, đẩy mức cao nhất đưa trực thăng thẳng tiến lên bầu trời lạnh lẽo.

Tư Mạn cùng James Khải Huân nghi hoặc, hiện tại Nghiêm Trạch lại bỏ trận địa trực tiếp đi lên trời là có ý nghĩa gì?

Đương lúc này, trên bộ đàm vang lên tiếng gấp gáp của Kate: “Chủ thượng! Bộ phận cảm biến của chúng tôi phát hiện ra tín hiệu của một thiết bị bay mà rada không thể nhận diện. Nghi ngờ là máy bay tàng hình đang trực tiếp đi vào công xưởng, cách vị trí trực thăng của ngài tám trăm mét.”

Máy bay tàng hình.

Ánh mắt Tư Mạn và James liền sáng lên, bây giờ mới lý giải được, thì ra Nghiêm Trạch đã sớm nhận ra địch đang cố ý thả con săn sóc bắt con cá rô. Dương đông kích tây cuối cùng hi sinh tôm tép đánh vào trọng điểm. Muốn một mũi lửa thiêu chết cả mồm núi này.

“Chuyên cơ có thể bay được cao hơn, tiếp cận dễ hơn.” James Khải Huân đột nhiên mở miệng, có lẽ nhận ra câu hỏi lúc nãy của Nghiêm Trạch. Trực thăng vốn rất nặng, cơ chế bay không thể nào bằng máy bay, dùng trực thăng ngăn chặn máy bay không khác gì lấy trứng chọi đá.

“Ồ khu vực này làm gì có đường bay, chuyên cơ vốn dĩ không đến được.” Địa hình hiểm trở, tuyết rơi quanh năm, cho nên Nghiêm gia chỉ chuẩn bị trực thăng tốt nhất, Tư Mạn năm xưa năm không ít thông tin Nghiêm gia, những chuyện này đã sớm biết.

“Bối Tư Mạn.” Nghiêm Trạch đột nhiên gọi tên cô, mở một hộp súng trường, lộ ra một khẩu súng dài mới tinh, có thiết bị giữ thăng bằng, nhanh nhẹn lắp súng vào nòng: “Nhiệm vụ của em”

Tư Mạn nhìn khẩu súng như nhìn thấy người thân. Máy tháng rồi không được trở tài, tay cô sắp mọc rêu rồi. Cô lập tức gạt đầu hùng hồn tuyên bố: “Tuyệt đối không bắn lệch, hãy tin tưởng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 57-2: Dương đông kích tây (2)

Tiếp cận được độ cao vừa đủ đã có thể nhìn thấy bóng dáng máy bay của địch cách đó không xa. James ba lên một tiếng nói: “Rốt cuộc kẻ kia là ai, lại có trong tay đến cả máy bay tàng hình đưa Nghiêm gia vào mục tiêu như thế này?”

Khoan hãy nói đến độ đắt đỏ của nó, máy bay tàng hình còn đóng vai trò rất quan trọng trong chiến tranh vùng vịnh của các quốc gia, chống lại việc phát hiện từ rada. Cho nên nói đến chuyện đem cả vật này ra chiến đấu trên đất Canada thế này chỉ có thể là kẻ rất có máu mặt.

“Còn có thể là ai.” Về mặt Nghiêm Trạch âm u, bàn tay lướt trên máy tính, đảo qua hai vòng, lập tức thiết bị lân cận nhất là máy bay tàng hình bị máy tính của hắn đột nhập, hệ thống xuất hiện đến năm màn hình cỡ nhỏ, hiện rõ từng góc ngách trong máy bay.

Tư Mạn và James thoáng toát mồ hôi, ngỡ rằng Nghiêm Trạch chỉ biết kinh doanh và giết người, không ngờ còn là hacker, đúng là khó lường.

“Lex ư?” Mấy Tư Mạn nhủ lại, trên màn hình hiện rõ về mặt trầm ổn của Lex với bộ đồ trắng tinh từ đầu đến chân, hắn ngồi bên cạnh phi công, tập trung quan sát rada.

Chu Mạt, thân tín của Lex vội vàng thông báo liên kết bị phá vỡ, có kẻ tấn công vào hệ thống. Vừa nghe xong, bàn tay Lex xải trên máy tính Chu Mạt, tốc độ xử lý không kém Nghiêm Trạch, chẳng mấy chốc mà máy tính bên Nghiêm Trạch đã thông với máy Lex.

“Tốc độ đánh hơi của cậu có vẻ hơi chậm đấy Nghiêm Trạch.” Giọng nói của Lex trầm lạnh vang lên, màn hình máy tính phản chiếu về mặt trầm ổn của hắn, ánh mắt lộ rõ vẻ uy hiếp.

Nghiêm Trạch lạnh lùng đáp: “Mạng của anh cũng lớn lắm. Hết lần này đến lần khác chết hụt, không cam tâm sao?”

Thái độ của Nghiêm Trạch khiến ánh mắt Lex trầm xuống, nhưng bất ngờ lúc này hắn nhìn thấy một người phụ nữ bên cạnh Nghiêm Trạch, liền sò vào ngực nói: “Ồ, có phải người tình trên giường của Nghiêm Trạch đây không? Chính là người đã tặng tôi phát súng lần trước. Quả nhiên là một mỹ nữ.”

Nghiêm Trạch cùng James đồng hình nhìn về phía Tư Mạn, lại giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt Tư Mạn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt của Kate.

“Cô....” James Khải Huân vừa định mở miệng. Tư Mạn đã vội chặn lại.

Nghiêm Trạch trầm mặc nhìn cô, không phản đối việc cô chỉ một cú quay đầu đã biến sang hình dạng khác. Cũng đoán ra có hai lý do.

Một là vì che dấu thân phận trước Lex.

Hai là vì Nghiêm Trạch đã biết rõ cô là E, không cần phải do dự cải trang nữa.

Chuyện giữa cô và Lex, cho dù có uy hiếp như thế nào, cô cũng tuyệt đối không mở miệng. Nhưng bàn tay run run khi nhìn thấy Lex kia khiến sắc mặt Nghiêm Trạch trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lex nhếch khóe môi lên, tay cầm điều thuốc nhả một hơi, lãnh đạm nói: “Cha con nhà các anh thừa hơi tốn sức cũng chẳng thể làm gì được tôi, cái gì mà chủ thượng, đại lão gia? Lũ chuột nhắt các người sớm muộn cũng chết dưới tay tôi. Hôm nay ta đặc biệt mang theo món quà lớn, kính anh về âm phủ.”

James ngồi phía trên, yên lặng nghe từng lời đàm thoại, hai người này mỗi câu nói đều chứa rất nhiều hàm ý, không bình thường chút nào. James lại là đặc vụ chủ chốt của FBI, hôm nay lại trực tiếp nghe cuộc nói chuyện của hai kẻ đứng đầu đám hắc bang, một tay che cả bầu trời cũng coi như một cơ hội.

Dòng tai lên nghe không bỏ sót từ nào, trước mắt quan sát trực thăng đang cách máy bay ngày càng gần, bắt giác bên hông chuẩn bị sẵn súng.

Hắn khí bao vây lấy Nghiêm Trạch, ánh mắt lạnh thấu xương của hắn không khỏi khiến kẻ khác rùng mình, chỉ đáp gọn một câu: “Mời!”

“Hừ, Nghiêm gia các người năm lần bảy lượt bị ta dồn vào đường cùng, muốn các người chết chỉ là chuyện sớm muộn. Lại dám lấy cấp chip đại dương. Cũng có gan lắm.”

“Lấy cấp?” Nghiêm Trạch âm trầm nở nụ cười: “Nghiêm gia từ khi nào làm việc lén lút như vậy? Chỉ là con chip nhỏ bé, lại chôn sống hơn trăm mạng người, diệt vong không ít gia tộc để lấy được nó rồi cho rằng bọn họ vì sợ người mà trốn tránh?”

Lex đập tắt điều thuốc trên tay, dường như khi nhắc tới những gia tộc bị Lex xử tử, ánh mắt hắn lạnh lẽo vô tận: “Đám cận bã đó tôi hận không thể giết hết, bấy nhiêu đã là gì.”

Câu trả lời này càng khẳng định. Lex có thâm thù đại hận với những gia tộc đã từng liên kết hạ thủ ba gia tộc lớn ở Canada năm đó. Đối với hắn, cái chết của họ như lẽ đương nhiên. Còn chuyện lấy được con chip, dường như chỉ là chuyện phụ. Lần này Nghiêm gia có trong tay, vừa vặn cho hắn một cái cớ để tấn công.

“Làm con ma của Bối, Diệp, Louis đi báo thù cũng vất vả cho anh quá. Không phải là sẽ nhắm Nghiêm gia làm đối tượng cuối cùng trong mục tiêu đấy chứ?”

Nhắc tới ba gia tộc tựa hồ như đụng trúng ổ kiến lửa, sắc mặt Lex âm trầm vô hạn: “Câm miệng! Cậu không đủ tư cách nhắc đến họ. Tôi còn sống trên đời này một ngày, tuyệt đối đem cha con nhà các người về dưới quỳ tạ tội với họ.”

“Ha ha. Ha ha.” Lex vừa nói xong, giọng cười lạnh lẽo ai oán vang lên. Từ Mạn mang khuôn mặt của Kate âm u nhìn Lex: “Lex, anh cho rằng tất cả chết rồi, chuyện anh làm ra thần không biết quỷ không hay, ngạo mạn đi trả thù rồi phong mình làm ân nhân của họ? Nực cười.”

Sắc mặt Nghiêm Trạch và James chuyển biến, nhận ra đôi mắt của cô không giống ngày thường. Oán hận nhốt đi về tình huống nhiệt huyết thường ngày. Xem chừng Lex có ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

Mày Lex nhú lại, nghi hoặc nói: “Cô là ai?”

Từ Mạn ngưng cười lạnh đáp: “Nếu biết tôi là ai, hôm nay có thể anh sẽ nguyện chết dưới tay tôi.”

Nghĩ rằng Từ Mạn nói còn nói quấy. Lex cười khẩy:

“Được, vậy tôi nhìn xem cô có sống được hết ngày hôm nay hay là cùng với đám người đó quy tị dưới âm phủ.”

Cộp.

Nghiêm Trạch gấp máy tính lại, không để Lex nhìn thấy Từ Mạn nữa. Hắn cầm lấy bả vai cô, truyền thân nhiệt nóng ấm trên cơ thể đang lạnh run của cô: “Có tôi ở đây, em sợ cái gì? Hận cái gì? Người của tôi không kém cỏi như vậy.”

Từ Mạn ngo ngắc nhìn Nghiêm Trạch, cô không hề có chút biểu hiện nào, sao hắn đoán ra được cô đang run sợ khi đối đầu với Lex, trên hết oán hận dồn nén thành chướng khí, như một sự thúc đẩy cô lần này phải hạ bệ hắn.

Cô nhìn hắn quả quyết: “Lần này nhiệm vụ anh giao, tôi tuyệt đối không làm sai dù chỉ một ly.”

Nghiêm Trạch không đáp lời. Hắn hạ lệnh cho phi công áp sát hết mức có thể tới máy bay của Lex. Lúc này Từ Mạn mới nhìn thấy, từ lúc nào đã có thêm bốn chiếc trực thăng bao vây máy bay của Lex, trong đó có Hắc Báo, Hắc Miêu và Kyle chủ trì mỗi chiếc trực thăng khác nhau.

Dường như chỉ cần Nghiêm Trạch phát tín hiệu, bọn họ lập tức hiểu ý mà tiếp cận, cách thức chiến đấu bàn bản như thế này Từ Mạn lần đầu được chiêm ngưỡng, ánh mắt còn có chút ngây ngô.

Nhưng chiếc máy bay của Lex xem chừng đã phát hiện ra, nó liên tục đổi hướng và tăng tốc, hòng muốn thoát khỏi vòng vây của Nghiêm Trạch.

Ngồi bên trong, Nghiêm Trạch đưa ra tín hiệu kíp. Trực thăng của Hắc Báo lập tức phóng ra một làn khói tím dày đặc mù mịt và một ít hóa chất, làm mây kết tụ, làn khói thuận theo chiều gió chặn đứng phía trước máy bay của Lex, khiến cho máy bay không thể nào có cơ hội tăng thêm chiều cao, tốc độ cũng giảm đi mấy phần.

“Ở trên trời cũng có thể dùng cách này nữa sao?” Từ Mạn không khỏi trầm trồ nói.

Nghiêm Trạch yên lặng quan sát, nhìn thấy máy bay của Lex lúng túng lập tức phát thêm tín hiệu thứ hai.

“Phóng.”

Toàn thể năm chiếc trực thăng nhắm một hướng phóng ra một sợi dây gắn một mũi tên phía trước đâm toạc gió tiến về chiếc máy bay cách đó không xa. Mỗi một sợi dây đều làm bằng sắt, bề ngoài màu đen và tốc độ nhanh hơn gió có thể đâm xuyên người.

Chính vì mã lực và sự sắc bén này mà năm sợi dây vừa tìm cơ hội tiếp cận lập tức thấu tóm được máy bay của Lex từ cánh quạt cho đến cửa. Tạo thành một vòng tròn với năm chiếc trực thăng vây quay lấy máy bay làm trụ. Tất cả năm chiếc lùi lại một chút, sợi dây căng ra vừa vặn chặn đứng không để máy bay có cơ hội tăng tốc hay đổi hướng. Dùng lực đạo từ năm hướng không chế.

“Nice!” James vỗ tay hai cái: “Tôi cũng rất muốn tham gia.”

Tuy nhiên không vì thế mà máy bay của Lex chịu khuất phục, hấn liên tục cho tăng hết mã lực, dùng mọi cánh quạt đẩy tốc đến mức cánh quạt phía sau bốc cháy.

Súng trường từ máy bay của Lex được mở, kích hoạt hệ thống lập tức nhắm về phía trực thăng nã đạn. Phía người của Lex cũng không kém, nhanh nhẹn bắn trả.

“Tập trung kéo căng về hướng đồng, không được thu hẹp dây!!!” Đó là lệnh của Nghiêm Trạch.

James và Tư Mạn nhìn ra cửa sổ bị đạn từ máy bay của Lex liên tục bắn tới. Phán đoán được tình hình. Lex đang muốn dùng súng đạn làm phân tâm phi công rút hẹp sợi dây hồng cắt đứt.

“Chủ thượng! Đề tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 58: Giao tranh

“Chủ thượng! Đề tôi.” Tư Mạn cầm lấy súng trường, đặt lên cửa, kê cao gối ngắm về hướng máy bay.

Nghiêm Trạch nhanh chóng tạo cho cô một lớp cửa kính chống đạn an toàn, cất giọng: “Nhắm vào khoang chứa.”

Tư Mạn không đáp lời, chỉ im lặng lên đạn. Lạch cạch hai tiếng và một cái nheo mắt.

Đoàng! Đoàng....

Tiếng súng liên thanh phát ra kèm theo mùi thuốc súng nhắm trúng khoang chứa của máy bay khiến cho khoang chứa bị thủng nhiều lỗ, cánh quạt bốc cháy ngùn ngụt. Xem chừng phát súng của Tư Mạn khiến áp suất trong máy bay hỗn loạn. Cả hệ thống bay đều cảnh báo mạnh mẽ.

Từ phía đều bị trói chặt không kể hở. Lex coi như bị lưới trời buộc lại, động cơ phát ra vài tiếng ầm ầm rồi im bật nhả ra từng đợt khói đen kín mít.

Chúng nhân ngồi trên trực thăng liên tục nã đạn, lại thấy máy bay bỗng dừng im bật không có biểu hiện chống trả nữa, càng không hề tăng tốc thì nín lặng chờ lệnh Nghiêm Trạch.

“Kéo xuống!”

Một câu của Nghiêm Trạch vừa buông, năm chiếc trực thăng lập tức hạ độ cao, kéo theo máy bay của Lex xuống, chỉ là vừa hạ được vài mét, cánh cửa bên hông máy bay lập tức mở toang. Súng trường trên tay Lex nhả một phát súng, xuyên qua vị trí cửa đã bị rất nhiều vết đạn làm cho thủng một lỗ lớn, đâm xuyên qua trúng thẳng vào ngực phi công lái trực thăng của Nghiêm Trạch. Phi công hự lên một tiếng lập tức gục xuống.

“Shit. Không ổn!!!” Bộ đàm kinh hãi phát lên tiếng Hắc Miêu. Thoạt nhiên hành động này quá mức dự đoán. Lex lại cố ý hạ phi công Nghiêm Trạch trước, nhằm mục đích khiến rối mắt đầu. Động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, lập tức trở vào bên trong tránh đi đường đạn từ phía Nghiêm gia.

Tư Mạn nhìn phi công. Chỉ kịp A lên một tiếng. Mồ hôi nhỏ giọt hai hàng.

Thảm rồi, thảm rồi. Phen này chết chắc rồi!!!

Cô kinh hãi nắm chặt tay Nghiêm Trạch, bắt lực kêu lên.

Trực thăng của Nghiêm Trạch mất điều khiển mà trượt đà rơi tự do, bên trong ba người Nghiêm Trạch, James, Tư Mạn không kịp chống trả lực hút của trái đất, bị rung động nghiêm mình theo trực thăng lao xuống.

Sợi dây nối với máy bay Lex níu trực thăng lại, chỉ là sức nặng của nó không thể dùng một sợi dây để chống đỡ, sợi dây vang lên một tiếng cạch lập tức đứt khỏi cánh cửa máy bay Lex mà rơi xuống. Trực thăng như đồ chơi điều khiển, xoay vòng vòng trên không trung.

“A!!! Chết tiệt!!!” Tốc độ rơi kinh hoàng và sự rung lắc kịch liệt của trực thăng khiến cho James và Tư Mạn mặt xanh như tàu lá. James cố gắng vươn tay chạm vào bộ điều khiển nhưng vô ích. Lực không đủ để vươn tới.

Toàn bộ hệ thống trực thăng vang lên tiếng còi đỏ cảnh báo mạnh mẽ, tiếng hú của nó kèm theo tiếng va đập khiến cả bầu trời như chấn động. Bộ đàm lại liên tục phát lên tiếng kêu la thất thanh của đám Hắc Miêu.

Cảm tưởng toàn bộ nội tạng trong cơ thể đang trào ngược, com sáng com tối có thể bắt tay nhau ra bằng đường miệng. Toàn bộ máu đều sung lên não, có thể xa xăm nhìn thấy quỹ môn quan đang rất gần.

Tư Mạn bây giờ còn không rõ Nghiêm Trạch đang ngồi ở phía nào, cũng không thể nhìn thấy sắc mặt của hắn, trong lúc này ngưng kêu la mà hét lên:

“Nghiêm Trạch!!!! Cứu!!!”

Bất ngờ bóng đen của Nghiêm Trạch đổ ập về phía trước, vượt qua lực cản, tốc rơi mà ném phi công về phía James, tóm lấy điều khiển. Mặc cho rung lắc, mặc cho độ rơi càng ngày càng nhanh, bàn tay của Nghiêm Trạch như bầy ma trận trên điều khiển.

Cánh tay rắn chắc của hắn nắm lấy cần điều khiển, ánh mắt ác liệt kéo mạnh một cái.

Tốc rơi dường như có chậm lại một chút.

“Cánh quạt.....một cái cánh bị gãy....” James dùng sức giữ cho thân thể yên hô to.

Nghiêm Trạch cắn răng liên tục ấn nút trên bộ điều khiển, bàn tay nhanh chóng điều chỉnh lại rada. Thế nhưng tốc rơi vẫn không hề dừng lại mà liên tục hạ xuống một cách chóng mặt.

Tư Mạn cố gắng mở mắt nhìn, phát hiện ra phía trước tay ga có vấn đề, nhưng lại không thể nào mở miệng vì áp suất không khí. Chấn động khiến đầu óc cô như đảo lộn.

Nghiêm Trạch rất nhanh cũng nhận ra điều này. Bàn tay kia ôm trọn bộ điều khiển, ánh mắt sắc như lưỡi gươm nhận ra bề mặt trái đất đang gần kề chờ đón họ. Cánh tay lần nữa múa máy.

Cạch. Âm!!!

Đột ngột, cả cơ thể ba người dội lên không trung rồi lập tức dừng lại. Trái đất đã ngưng đảo lộn, áp suất không còn đè nén.

Toàn bộ cơ thể đều cảm nhận được nhịp tim đập liên hồi, nội tạng bình tĩnh về lại chỗ của mình. Cả thế giới vừa lúc này chực như đổ ập xuống lại như được dựng lên lại.

Phi phi....

Tư Mạn và James phờ phạc nghe tiếng quạt phành phạch trên đầu, đầu tóc rối bù điên cuồng đảo mắt, lơ dờ nhìn ra bên ngoài vẫn là trời mây bao la, họ đang lơ lửng trên không trung, bên cạnh là Nghiêm Trạch mặt lạnh như tiền, ánh mắt đỏ ầu đầy vẻ tức giận đang điều khiển buồng lái. Bên dưới là mặt đất láng bóng đến đáng sợ cách họ rất gần. Thật là gần....

“Nghiêm....Trạch.... Thật may....có anh...” Đứt hơi nói từng từ, coi như được trải qua cảm giác mạnh, tay vẫn còn run run chưa thể khống chế. Cô thở với trời, lần sau tuyệt đối không đi trực thăng nữa.

James xem chừng chưa hoàn hồn, hai mắt trắng dã nhìn Nghiêm Trạch, trong thời khắc James vô vọng không thể chạm vào buồng điều khiển, đã tận mắt nhìn thấy Nghiêm Trạch thần thánh hóa giải như thế nào. Cho dù James không có thiện cảm với Nghiêm Trạch cũng không thể không công nhận, Nghiêm Trạch vốn không phải người thường.

“Chủ thượng!!! Chủ thượng....” Bộ đàm lúc này vang lên tiếng gấp gáp của Hắc Báo.

Xem phần phía trên, thấy rõ chỉ còn hai chiếc trực thăng đang giữ lấy máy bay của Lex không nhả ra tích cực chiến đấu, hai trực thăng còn lại đã phi xuống phía dưới, tựa hồ như muốn dùng cái thân sắt của mình đỡ lấy trực thăng của Nghiêm Trạch, vừa thấy trực thăng đột ngột dừng lại rồi lơ lửng. Tim gan của họ rốt cục mới được hạ xuống.

Nhưng bây giờ, máy bay của Lex càng bị hai trực thăng kia ép hạ xuống. Tầm cao gần mặt đất đã không còn xa nữa.

“Không sao....Chủ thượng không....ợ.” Tư Mạn vừa mở miệng đã xây xẩm mặt mày, mở cửa sổ ra nôn mửa. Toàn bộ ruột gan đều xoắn tít lại với nhau. Mặt cũng xanh như tàu lá chuối.

Nhìn đáng về thống khổ của cô, sắc mặt Nghiêm Trạch càng tệ hại.

“Tiếp tục công kích.” Nghiêm Trạch nói qua bộ đàm, về mặt hắn xem chừng rất giận dữ, dường như pha vừa rồi đã đã kích hắn. Hắn nhìn về phía Tư Mạn, trừng mắt: “Ngồi yên! Khóa chặt dây ai toàn. Không được nhúc nhích.”

Nói xong lập tức nâng cao cần điều khiển, đẩy trực thăng đuổi theo. Tư Mạn vô cùng phối hợp, nghiêm trọng ôm chặt dây an toàn. Đi theo Nghiêm Trạch, cô coi như được mở mang tầm mắt. Ngay cả tình huống đó hắn vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

James nhìn một loạt biểu hiện của Tư Mạn, nhớ lại vừa nãy vô dụng một chút việc cũng không thể làm. James cắn răng không cam tâm, ngay cả người phụ nữ đã từng cứu hắn cũng chẳng thể bảo vệ được. Lại nhìn sắc mặt cô xanh mét. James ngồi bên cạnh, sắc mặt đã thay đổi, không còn vẻ vô ưu nhàn nhã như lúc nãy mà nghiêm trọng nhìn về máy bay của Lex:

“Máy bay sắp nổ!” James buông một câu, nhìn ra làn khói đen của máy bay, đã rõ tám phần không thể yên ổn.

Nghiêm Trạch lạnh tanh đẩy nhanh tốc lực, liếc nhìn qua súng trường đang nằm ngay đơ. James thấy Tư Mạn vẫn chưa lấy lại hồn vía, lập tức hiểu ý cầm lấy súng trường nghiêm túc nói: “Đề tôi.”

Nghiêm Trạch không nói gì, chỉ điều chỉnh cho trục thẳng đến một khoảng cánh nhất định nói qua bộ đàm: “Tách ra!”

Hai chiếc trục thẳng nhận lệnh lập tức thả dây tách ra hai bên. James dường như chỉ chờ một câu này. Hai chiếc trục thẳng vừa nhả ra, hắn rất nhanh nhắm một bên mắt, bóp cò cùng một lúc với súng máy mà Nghiêm Trạch điều khiển.

Đoàng!!!

Phát súng vừa trúng đích lập tức vang lên một tiếng nổ lớn. Máy bay Lex nhận phải đường đạn nổ tung như một quả bom. Xung quanh là năm chiếc trục thẳng vòn nhau như chuồn chuồn xung quanh quả cầu lửa.

Nhưng ngay khi khói đen vụt qua, lập tức nhìn thấy hai bóng đen tung ra khỏi đám khói rơi xuống mặt đất đang có hai đoàn xe tải lớn chạy song song bên dưới sẵn sàng nghênh đón.

Không cần nhìn kĩ cũng biết, hai người nhảy khỏi máy bay đang rơi tự do là Lex và Chu Mạt, thẳng một đường rơi xuống đệm xe tải bên dưới không gây ra một chút xây xước. Và chiếc xe kia chính là đồng bọn của Lex đã tập kích sẵn ở phía sườn núi gây náo loạn.

Năm chiếc trục thẳng lại tiếp tục mục tiêu, không ngừng nghỉ ép chết Lex và Chu Mạt liên tục nã đạn. Hai tên này thân thủ rất tốt, liên tục né được đường đạn, nhanh chóng cùng đồng bọn ngã về đầu xe, chui xuống xe.

Ngay đằng sau, đoàn xe của Nghiêm gia cũng đang đuổi ráo riết. Bên trên năm ngả đều là trục thẳng trực tiếp lao tới phía trước hạ xuống chắn đường. Trục thẳng theo điều khiển của Nghiêm Trạch nhanh chóng tiếp cận xe tải. James Khải Huân qua khung cửa nã một loạt súng.

Thế nhưng Lex đã có sự chuẩn bị kĩ càng. Đợi cho năm chiếc trục thẳng kè sát bao vây, hai bên hông xe đang đóng chặt lập tức được mở, lộ ra một loạt họng pháo.

Đoàng!!!!

“Lên!” Nghiêm Trạch rất nhanh đã nhìn thấy vấn đề, hắn cùng Hắc Bảo, Hắc Miêu nhanh chóng nâng độ cao khiến cho đường pháo kia bắn trật. Thế nhưng hai trục thẳng còn lại không kịp né. Trúng phải đường đạn kia, hai chiếc trục thẳng kêu ầm ầm hai tiếng liền phát ra lửa rơi xuống đường.

Phía đằng sau, ba chiếc xe của Nghiêm gia cũng bị bắn hạ lăn xuống vách núi, nổ tung.

“Shit.” Trong bộ đàm vang lên tiếng chửi thề của Hắc Bảo. Chỉ còn lại ba chiếc trục thẳng và năm chiếc xe của Nghiêm gia đang đuổi theo Lex.

Ánh mắt Nghiêm Trạch lạnh như muốn đóng băng tất cả, hắn lần nữa hạ độ cao áp sát lấy xe tải, ra lệnh cho James điều khiển trục thẳng: “Giữ lấy.”

James nhanh chóng hiểu ý chuyển chỗ ngồi nắm lấy cần điều khiển. Tư Mạn nhìn bộ dạng muốn nhảy ra khỏi trục thẳng của Nghiêm Trạch lập tức níu tay lại, xanh mặt kinh hô:

“Không được, một mình anh đi rất nguy hiểm”

Nghiêm Trạch nhận ra Tư Mạn lo lắng cho hắn, trong mắt thoáng qua tia dịu dàng nhưng rất nhanh nghiêm giọng: “Tôi không muốn kéo dài thời gian. Em ở đây phụ trách điều khiển súng máy. Có lệnh của tôi mới được xuống khỏi trục thẳng.”

Nói rồi không chờ cho Tư Mạn đáp lời, liền gạt tay cô ra, bật tung cửa nhảy xuống trần xe tải.

Tư Mạn vội vàng quơ lấy bộ đàm, gấp giọng: “Hắc Bảo, Hắc Miêu, mau hỗ trợ chủ thượng.”

Bộ đàm ngay tức thì đáp lại: “Chủ thượng chưa có lệnh, chúng tôi không thể làm bừa. Cô lo cái gì chứ. Anh ấy chắc chắn đã có tính toán.”

Họ tin Nghiêm Trạch nhưng cô không tin trời đất chuyển biến khó lường. Một mình Nghiêm Trạch đánh giáp lá cà có bao nhiêu nguy hiểm. Hắn chắc chắn nhìn thấy người của mình bị bắn hạ đã rất tức giận mới làm ra hành vi này. Lại không cần đến hỗ trợ. Rốt cục đang nghĩ cái gì?

“Hai người mặn nồng như vậy, không phải là sắp kết hôn đấy chứ?” James không thuận mắt sắc mặt lo lắng của Tư Mạn, lên tiếng nói.

“Nói bừa.”

Cô là người tình trên giường của hắn, yêu đương gì mà kết hôn.

James thoáng bất ngờ một chút, biểu hiện này....Không phải là hai người này vẫn chưa biết....

“Cô và anh ta là quan hệ gì?”

Từ Mạn đắm đuối nhìn về phía Nghiêm Trạch, không còn xa cách với James như trước mà bình tĩnh đáp: “Theo như Nghiêm Trạch nói thì tôi là thuộc hạ của anh ta, theo tôi thấy thì tôi là nô lệ của anh ta, theo người ngoài thì tôi là tình nhân trên giường của anh ta.”

Tình....tình nhân trên giường?

Bàn tay nắm lấy cần điều khiển của James hơi chặt lại, sắc mặt không được tốt. Bỗng nhiên nhớ ra tình hình lúc này. Nghiêm Trạch đã rời khỏi trực thăng. Chỉ còn một mình James và Từ Mạn....

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu James.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Đối mặt (1)

Nghiêm Trạch vừa đáp xuống đầu xe, bên trong liền vang lên tiếng súng, trên mũ xe lủng nhiều lỗ lớn. Dường như đã phát hiện ra Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch như một con nhạn, nhanh chóng thoát khỏi phát súng kia, lộn một vòng lẩn về phía sau rồi yên lặng đứng đó.

Tất cả trực thăng đều được lệnh ngừng bắn, yên lặng bám theo xe tải đang xóc mình trên con đường trơn trượt.

Trên thân xe tải lớn, chỉ chốc lát liền xuất hiện một thân ảnh trắng toát đứng trên thân xe đối diện với Nghiêm Trạch.

Dưới cơn gió lạnh, chúng nhân nhìn rõ cảnh tượng hai người cao lớn một đen một trắng, đứng đầu gối đang đối địch với nhau. Ánh mắt cả hai đều chìm trong vô số cảm xúc, nhưng nhiều nhất chính là sát khí, quanh thân mờ ảo phát ra khí thế cường bạo, coi kẻ trước mắt là mục tiêu cần hủy diệt.

“Thấy người của mình chết ngay trước mắt. Tức giận lắm có phải không?” Lex nhếch khóe môi, khích bác nói.

Ánh mắt Nghiêm Trạch lạnh đi mấy phân, giọng nói trầm trầm mang theo sát khí: “Ta đã nói là không được đụng vào người của Nghiêm gia.”

Lex cười lạnh: “Nghiêm gia đụng vào Bối, Diệp, Louis trước, ăn miếng thì trả miếng. Ngươi còn không rõ sao? Ta vốn đã chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Tiết trời âm ảm thổi bay tà áo Nghiêm Trạch phấp phạch, hơi lạnh lan tỏa cả ngọn núi cao vút, sắc xanh không chút ánh nắng phủ lên gương mặt lạnh giá của hai người đang đằng đẳng sát khí.

“Vây thì ngươi đã xin được một vé dạo chơi với Diêm Vương rồi đấy.” Súng từ bên hông Nghiêm Trạch từ lúc nào đã nằm trên tay hắn nhắm về phía Lex.

Không chậm hơn, khẩu súng xám của Lex cũng nhanh chóng chia về phía Nghiêm Trạch: “Nhóc con, chúng ta đến từ hai thế giới khác nhau. Ta đã từng gặp nhiều kẻ đầu sỏ hơn cả ngươi đấy.”

“Thử xem.”

Lời vừa dứt, hai thân ảnh nhanh như nhạn lao vút vào nhau, đường đạn lóe lên, bắn hụt qua vai hai người. Tiếng gió lạnh ngày một càng lớn, phủ từng lớp tuyết dày đặc, mờ ảo hiện lên hai người một trắng một đen đang trực tiếp đấu tay đôi trên thùng xe tải lớn.

Người áo trắng là Lex thân thủ nhân nhện, động tác dứt khoát, chuyển biến khó lường, mỗi chiêu tung ra đều nhanh không kịp chớp mắt, lại nhắm vào tử huyệt, bước chân vững vàng hết cước này đến cước khác thay nhau luân chuyển, chớp mắt khiến cho kẻ nhìn nhất thời không kịp phán đoán.

Người áo đen là Nghiêm Trạch thân hình cao lớn, lực lưỡng đồ con, mỗi đòn đều nằm ở sức mạnh, bất cứ tung ra đều nhắm trúng đối phương, bàn chân vững như bàn thạch, không cách nào lay chuyển, nếu như trúng đòn đều dùng thân thể cường tráng chống đỡ, ngay cả chút thương tổn cũng chẳng có. Những ngón tay thon dài sau mỗi đòn tung ra đều như điểm huyệt, khiến cho đối phương vài giây chân tay cứng ngắc, không kịp tung đòn tiếp theo.

Hai người đều mang thể mạnh riêng, mặc kệ độ tốc của chiếc xe đang không ngừng di chuyển trên đường, cả hai vẫn vững chắc tấn công. Trong một thoáng chốc mờ ảo đã nhỏ ra. Lex nhất thời bị Nghiêm Trạch chống chế không cử động được nhận ngay một cú đấm vào má phải.

Lex vừa lảo đảo, cả thân thể lập tức nảy lên, nhờ một ngụm máu lao đến Nghiêm Trạch tung tuyệt chiêu.

Tuyệt chiêu kia kết hợp giữa tấn công vào huyệt và phòng thủ. Xem chừng đã được tôi luyện nhiều năm. Chiêu tung ra nhanh đến mức Nghiêm Trạch không kịp đảo mắt, hân trúng một cước ngay ngực lập tức bật ngửa ra. Nhưng Nghiêm Trạch đương nhiên không vì thế mà bại. Trước khi bị ngã nhào

về phía sau. Hắn đã kịp tung cước cuối cùng đập văng Lex về phía sau.

Cả hai người như điều đứt dây bay về hai hướng.

Lex ngã về phía đầu xe, nhanh tay tóm được mũi xe, cố gắng bám lấy, tài xế phát hiện ra Lex, liền giảm tốc độ nhưng chẳng thể dừng lại vì đoàn xe đang đuổi riết phía sau.

Nghiêm Trạch ngã về phía sau, cũng nhanh chóng bám lấy đuôi xe. Chỉ thiếu một chút hắn liền có thể rơi khỏi xe. Pha vừa rồi khiến cho chúng nhân Nghiêm gia đứng ngồi không yên một phen.

Nghiêm Trạch găm giữ bám lấy đuôi xe, đang vừa tính leo lên thì một biến cố bất ngờ xảy ra.

Phía xa, thấp thoáng thấy tiếng gió rít lên qua khe núi, bầu trời đã không có mặt trời lúc này lại càng xám xịt. Lốc xoáy từ phương xa như vòi rồng nuốt chửng tất cả, những con lạnh rét buốt đường như sắp đổ bộ.

Trên bộ đàm liên tục vang lên tiếng Hắc Miêu gấp gáp: “Bảo tuyết! Là bảo tuyết! Mau bảo vệ chủ thượng!”

Tất cả trực thăng và đoàn xe Nghiêm gia phi thường tăng tốc, hận không thể bốc luôn Nghiêm Trạch vào trong xe điên cuồng lao về phía xe tải.

Từ Mạn ngồi trên trực thăng đương nhiên thấy được bảo tuyết phía xa đang tiến tới gần hơn qua từng giây. Giờ phút cô hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt đăm đăm nhìn về Nghiêm Trạch, vừa định mở miệng nói James mau hạ xuống kéo Nghiêm Trạch thì trực thăng bất ngờ lao vút lên, thoát ly khỏi vị trí vốn có của nó. Đi ngược với hai chiếc trực thăng còn lại đang liều mình lao về phía Nghiêm Trạch.

“Chết tiệt! Anh làm cái trò gì vậy???”

Từ Mạn vừa mở miệng quát James, không kịp nhìn phản ứng của James mà đã kinh hồn bạt vía nhìn cảnh tượng đang bị trực thăng đẩy xa dần tầm mắt.

Đó là cảnh Nghiêm Trạch đang bám lấy đuôi xe bị một cơn gió lạnh bất ngờ tạt đến, sau đó là một đồng tuyết trắng vùn vụt dưới mỏm núi, những cơn lốc xoáy màu trắng bám lấy hắn, nuốt chửng cả những chiếc xe và trực thăng không kịp xử lý. Những bông tuyết trắng kia giống như một con quái vật khổng lồ đang đón lấy họ.

Duy nhất, chỉ duy nhất chiếc trực thăng do James điều khiển đã có dự tính rồi đi kịp thời thoát khỏi bão tuyết.

Giây phút Từ Mạn nhìn rõ màn tuyết trắng kia chôn vùi Nghiêm Trạch khỏi tầm mắt, tim cô như chết lặng, tròng mắt trắng dã kinh hãi không thể thốt nên lời. Xa xăm nghe thấy tiếng thiên nhiên thét gào, khí lạnh như muốn nhấn chìm vạn vật ôm lấy ngọn núi, vùi dập những sinh mệnh kia.

Không chỉ nuốt chửng Nghiêm Trạch, người đàn ông duy nhất chứng nhận cô tồn tại mà còn có Lex....

Xa dần, xa dần.

“Ư....ư....”

Vốn dĩ Từ Mạn muốn gọi một tiếng Nghiêm Trạch, nhưng cô một chữ cũng không thể nói, cả cổ họng như muốn đứt ra, hơi thở không thể liên mạch, cả thân thể lạnh lẽo tê tái. Trong mắt cô chỉ có hình ảnh của hắn và Lex.

Đôi mắt đỏ ầu lạc lõng, bàn tay bám vào cửa, găm giữ đau đớn.

“Quay...lại...mau quay lại.” Chống lại cơn kinh hoàng khủng khiếp, Từ Mạn rút cục tóm được James, kịch liệt ra lệnh.

Cô không thể, không thể để Nghiêm Trạch chết. Cô phải cứu hắn, phải cứu hắn. Còn có Lex nữa. Hắn phải chết trong tay cô, không thể cứ như vậy mà chết.

Những lời này lớn vồn trong đầu Từ Mạn, như muốn phá hủy cả thế giới chỉ để cứu hắn.

“Cô không thể. Tôi đến đây là để bắt cô về. Vì cái gì mà tôi phải quay lại đó chờ chết?” James bình tĩnh điều khiển trực thăng, lạnh lùng nói. Vừa lúc này hắn còn đang nghĩ cách làm sao thoát khỏi sự truy lùng của đám Nghiêm gia nếu hắn bỏ chạy. Chẳng ngờ ông trời lại giúp hắn, bày ra trận bão tuyết này.

“Khốn kiếp.” Từ Mạn chụp lấy súng trường, lạnh lẽo dí vào thái dương James đe dọa: “Mạng của anh quan trọng hay chuyện bắt tôi quan trọng. Anh tự quyết!”

Mắt James thoáng nhìn về phía Từ Mạn, cánh tay hắn nghiêng một góc, trực thăng lập tức mất thăng bằng nghiêng xuống. Từ Mạn vì lẽ đó mà mất đà làm lệch đi họng súng, vai đập vào cửa, đau đớn trợn mắt nhìn James.

“Nhìn mà xem, ai đang điều khiển trực thăng. Bây giờ cô giết tôi, bản thân cô cũng chẳng thể sống sót quay trở về đó. Ngoan ngoãn một chút, cả hai chúng ta đều được toàn thây.”

Từ Mạn nhìn bên ngoài, trực thăng đã đi được khá xa, bên dưới là một khu rừng lá kim hoang vu, ánh mắt lạnh lẽo đi nửa phân nói: “Tôi không lái trực thăng, anh liền nghĩ tôi không thể điều khiển? Anh quên tôi là ai sao?”

Quyển 1 - Chương 59-2: Đôi mắt (2)

James cười nhạt: “Đừng mong lừa được tôi, nếu cô điều khiển được. Nghiêm Trạch đã chẳng giao việc này cho tôi.”

“Ấu trĩ.” Tư Mạn lạnh lùng đáp: “Anh ta cùng tôi cũng chỉ quen biết một thời gian, còn chưa biết cái gì tôi không làm được. Cho nên mới chỉ giám giao cho anh. Tôi sẽ không ngu ngốc để bản thân không cách nào quay về mà mở miệng đe dọa anh.”

James nghe cô nói xong, sắc mặt thoáng đổi. James liếc mắt sang Tư Mạn, vẻ mặt cô rất bình thản, không giống là đang nói dối. Và lại Ephemera nổi danh yêu mạng hơn bất cứ thứ gì, cô sẽ không vì kẻ khác mà liều chết. Đó là những gì trong hồ sơ về cô mà James điều tra được.

Chỉ là James biết rõ Tư Mạn là một kẻ lừa đảo, nửa chữ cô nói cơ bản muốn tin cũng chẳng giám.

“Tôi không tin.” James kiên quyết giữ vững tay lái, hướng thẳng đường thoát ra khỏi khu vực sườn núi.

Lạch cạch.

Tư Mạn tìm được một chỗ dựa hợp lý, lần nữa chìa họng súng về phía James, bình tĩnh lên đạn: “Cần Cyclic: Điều khiển trực thăng bay tới, bay lùi, bay ngang sang trái, sang phải. Cần Collective: Điều khiển độ cao lên, xuống của trực thăng. Phía đầu của chiếc cần này có một tay vặn dùng để thay đổi tốc độ quay của cánh quạt, điều khiển vận tốc trực thăng. Nếu động cơ bị tắt động ngột, rotor vẫn sẽ tiếp tục quay để phi công có thể hạ cánh một cách từ từ. Chỉ riêng từng đó, tôi đã có thể tiếp đất an toàn, chưa cần nói đến những phương diện khác. Anh có cần tôi bổ sung thêm về motor không?”

Giọng nói và dáng vẻ đầy thách thức của Tư Mạn rút niềm tin vào đầu James, lại nhìn họng súng lạnh lẽo đang chĩa về phía mình. James cắn răng, tay cấu chặt vào nhau hừ lạnh, không tình nguyện quay đầu lại. Hướng bay về phía Nghiêm Trạch.

Cho dù hấn không muốn, nhưng không thể thách thức tay súng như Tư Mạn, hấn vẫn chưa muốn bỏ mạng ở nơi này.

Tư Mạn vẫn giữ nguyên họng súng, không có ý định bỏ xuống. James đương nhiên không thấy được vẻ mặt đã thả lỏng của cô sau màn thắng này.

Cô chưa từng đi trực thăng, đương nhiên không biết điều khiển, mấy thứ cô nói, chẳng qua là nhận được từ đồng hồ đa năng của mình, còn lại cái gì cũng chẳng biết lại đánh một cú lừa ngoạn mục vào James. Trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc cứu người, cái gì cũng dám làm.

Thế nhưng Tư Mạn lại quá bất cẩn, vì cho rằng James đã thuận theo cô mà quay trở về, lại không tính đến James chờ cô sơ hở đã sớm để trực thăng ở chế độ tự động. Bàn tay nhanh chóng nắm lấy họng súng hướng ra ngoài, một thân vươn tay ra nắm lấy Tư Mạn hông không chế cô.

“Muốn trở về với hấn ta? Làm gì có chuyện dễ như vậy?” Trần đời vốn đã là thứ James muốn, hấn tuyệt đối phải dành cho bằng được. Hôm nay thứ James đặt cược để đổi về, nhất thiết không để cô có cơ hội trả lại cho kẻ khác.

Tư Mạn bị giằng lấy súng, rất nhanh bật người về phía sau lấy đà tung một cước về phía James. James lại không phải dạng vừa nhanh chóng né được, cánh tay dài lớn chụp lấy cổ chân cô vặn một cái.

Tư Mạn bị đau hét lên một tiếng, vùng vằng dùng chân còn lại liên tiếp đá vào mặt James. Trực thăng quá nhỏ, địa thế chật hẹp, cô dù cho võ công cái thế cũng chẳng thể đá thương được một người đàn ông cao to đã qua huấn luyện.

Cho nên dù Tư Mạn có vùng vẫy như thế nào, James chỉ cần một cái khóa tay lập tức trói được Tư Mạn. Tuy nhiên cô lại chẳng hề chịu an phận mà liên tiếp vùng vẫy cho dù bị hấn khóa chặt hai tay.

“Chết tiệt!” James cắn môi chửi thề, hấn lập tức đè Tư Mạn dưới thân, dùng thân khóa chặt nửa người cô, tay phải tóm lấy hai cổ tay cô, tay còn lại bóp cổ Tư Mạn, ép buộc cô nhìn vào mắt hấn: “Nào, ngoan, tôi sẽ cho cô toàn thấy trở về.”

Đôi mắt Tư Mạn đỏ ầu những tia máu, cả cơ thể vô lực bị James không chế, ánh mắt sắc lạnh kia lộ lộ vẻ khinh bạc, những giọt mồ hôi đã sớm trôi đi lấp hóa trang kia, hiện rõ đường nét gương mặt thật của cô.

Cô gằm gừ nhả từng chữ:

“Nói đi. Anh muốn gì?”

James tuốt thắt lưng của hấn ra, trói tay cô lại, cười gian xảo: “Tôi chèo đèo lội núi vượt đại dương đến đón cô về trụ sở, còn hỏi tôi muốn gì? Cô có bị ngứa không?”

Bị thất lưng trời chặt, chân lại bị James dùng một sợi dây cố định, cô hừ lạnh: “Không có lệnh bắt anh lại dám mò đến. Rõ ràng FBI ngoại trừ anh và hai gã đi cùng, không ai biết thân phận của tôi. Nếu không đã chẳng để anh tự mình đến đây.”

Bởi vì Tư Mạn biết thân phận con trai cục trưởng của James, bố của hắn nhất định sẽ không để con mình đơn phương độc mã vào hang cọp. Lại nói mạng của cô được treo thưởng hậu hĩnh như vậy, đám đặc vụ khéo khi lại âm ỉ tranh nhau đi bắt cô về. Cho nên ngay từ khi nhìn thấy James Khải Huân không có ai hộ tống mà đến. Cô đã biết thân phận cô ở FBI chưa hẳn đã bị lộ, hắn còn có ý định khác.

Ánh mắt James thú vị nhìn cô, cốc vào trán cô một cái nói: “Thông minh không hẳn là tốt người đẹp ạ.”

Tư Mạn khinh bỉ nhìn hắn.

Lạch cạch!!!

Đương lúc hai người đang tranh cãi, trực thăng đang ở chế độ bay tự động vang lên tiếng động lạ, một mùi khét thoang thoang trong gió tràn vào mũi James.

James vừa trở mình, còi báo động ở buồng điều khiển lần nữa phát ra âm thanh dọa người, màu đỏ nhức mắt liên tục chớp nháy, còi hú lên in ỏi, đủ khiến cho sắc mặt James và Tư Mạn trắng xanh.

“Không phải anh muốn ám sát tôi đấy chứ?” Tư Mạn mặt vàng như nghệ nhìn James đang lật đặt điều chỉnh lại bộ điều khiển, mồ hôi lạnh lẽo rơi trên thái dương, sắc mặt của hắn như muốn khóc tới nơi.

Toàn bộ trực thăng vang lên tiếng máy móc va đập, hơi nóng trên cánh quạt bổ xuống đầu họ. Cảm nhận rõ phần trên đã bốc cháy, tựa hồ đã đạt quá ngưỡng cho phép.

“Này....không...không lẽ....”

Tư Mạn hồi hộp nói. Cô còn chưa nói xong, thước phim rơi tự do lúc này lần nữa tái diễn. Lần này mọi thứ còn kinh khủng hơn lần trước, bởi vì Tư Mạn cơ bản không có chỗ bám, cả cơ thể đều bị trôi chặt.

Thế nhưng chưa để cô phải xoay lần nữa. Trước khi trực thăng kịp rơi tự do. James giống như một con nhện, đập tung cửa. Vươn người về phía sau ôm lấy Tư Mạn, lao ra bên ngoài.

“A!!!!”

Tất cả mọi trạng thái sợ hãi, kinh hoàng của cô đều tập trung vào tiếng la hét. Cả thân thể bị trôi như con nhộng của cô nằm gọn trong lòng James Khải Huân. Chỉ nghe thấy bên tai là tiếng gió vù vù như muốn đâm thủng màng nhĩ, áp suất không khí hay lực hút trái đất gì gì đó lúc này đều chỉ gộp thành hai chữ ‘kinh hoàng’.

Thời điểm cô nhìn thấy vẻ mặt sắc lạnh cứng rắn nhất mực bảo vệ cô của James Khải Huân cũng là lúc trực thăng rơi xuống một khoảng không nhất định rồi....

Bùm!!

Như một quả cầu lửa, trực thăng cứ thế bốc cháy rồi lao xuống hẻm núi vỡ tan.

Trực thăng vừa nãy Tư Mạn còn ngồi bên trong bây giờ giống như một hòn than, bốc khói nghi ngút, rơi thành từng mảnh, từng mảnh....

Còn Tư Mạn và James bị áp lực từ lực nổ, tốc độ rơi càng nhanh chóng. Sau đó là một tiếng ‘tôm’ mạnh mẽ.

Sức lạnh của nước lan tỏa ôm lấy thân thể Tư Mạn, cô lúc này mới biết địa điểm cô rơi xuống là một con sông. Trong lúc cô đang thăm cảm tạ trời đất vì địa điểm rơi quá mức tuyệt vời này, lại phát hiện ra James không thấy đâu nữa, mà quan trọng hơn kỹ năng bơi lội của cô bây giờ là một con số không tròn trĩnh. Chân tay bị trôi, cô làm sao ngoi lên đây?

Tư Mạn bị nước làm cho phôi ngập úng, cả cơ thể dựa dựa vô ích dưới dòng nước lạnh cóng, cô chỉ nhìn thấy ánh sáng đơn độc lẻ loi từ dưới đáy. Đầu óc càng ngày càng choáng, nhịp thở dường như đang tê liệt.

Tay chân dù có cố thế nào cũng không thể thoát được dây trói của James, cô lúc này quả thực hận không thể bắn chết James, vì hắn mà cô biết bơi cũng chẳng thể bơi được. Phôi càng lúc càng cạn kiệt khí, trông mắt bắt đầu mờ dần..

Không lẽ cô cứ như vậy mà chết sao? Cô sống còn chưa đủ? Chơi còn chưa đủ? Hưởng phúc từ Nghiêm Trạch còn chưa đủ?

Cô không muốn chết.

Không muốn chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 60: Bão tuyết

Giữa mồm núi phía Đông, một trận bão tuyết vùn vù ào ào ập tới, như một con quỷ dữ đang há miệng, đón lấy những vật thể sống tồn tại trên mảnh đất này. Tiếng gió lùa hết như tiếng thét từ âm tào, không khách khí đập thẳng vào mặt chúng nhân.

Nghiêm Trạch đang bám vào đuôi xe, nhận ra diễn biến bất thường lập tức dùng hết sức đập tung cửa xe, lộ ra một khoảng bên trong rồi lộn nhào vào trong, vừa kịp tránh đi đợt tuyết kia vồ vập tới.

Hắn vừa tránh được màn này, toàn bộ xe và trục thẳng ngoài kia liền bị bão tuyết tấn công. Chiếc xe tải lớn không cách nào chống trả, bị một cơn vồ vập của tuyết lớn liền mất thăng bằng lăn lông lốc.

Tiếng động cơ và kim loại va đập kéo theo tiếng gió khiến cho trên mồm núi kia dường như đang muốn động đất. Xa xa vắng vắng tiếng ầm ầm dọa người. Đến gần lại nghe thấy tiếng người la hét thất thanh.

Giữa một đợt bão tuyết kia, con người vốn không có khả năng chống trả, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm một chỗ, dùng tất thảy những gì đang có cản trở sức mạnh của bão tuyết, chờ cho cơn bão đi qua.

Hai phe đối địch vừa nãy còn xảy ra một trận huyết chiến ta sống ngươi chết, bây giờ chỉ còn là tiếng gió quạt mạnh tạt thẳng mặt họ, giữa cái uy của thiên nhiên, bao nhiêu oán hận đều phải đình chiến bảo toàn mạng sống.

Trên mảnh đất kia có đến hơn năm mươi người đang cật lực chống chọi với bão táp, xung quanh chỉ có tiếng người la hét ra lệnh, nhưng vạn bất đắc dĩ, mọi thứ đều thành công cốc.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, bão tuyết không xem nơi đây là trọng tâm liền di chuyển đến nơi khác.

Khi bão tuyết qua đi, để lại một màn tuyết trắng dày đặc và những chiếc xe ngã nghiêng lồi lõm trên nền đất lạnh. Một vài người may mắn sống sót sau trận bão tuyết kia mò mẫm đứng dậy, những tấm thân run rẩy và khuôn mặt trắng chột cát không còn giọt máu thò ra một hơi.

Một vài người bị vùi lấp dưới nền tuyết dày đặc chỉ còn lộ ra một chiếc chân, cả khuôn mặt cứng ngắc vô hồn tựa hồ như đã tắt thở.

Phía trên, một loạt trục thẳng như chuồn chuồn bay đầy trời lao vút tới, thấy cảnh tượng hỗn loạn phía dưới vội vàng đáp xuống.

Bước xuống trục thẳng với sắc mặt sa sầm nghiêm trọng là Kyle và Kate. Kinh hoàng nhìn cảnh tượng kia, lại hoảng sợ tìm lấy người thoát ra khỏi đám tuyết nhanh nhất:

“Nghiêm Trạch đâu???” Kyle mất bình tĩnh tóm lấy cổ một cảnh vệ quát.

Cảnh vệ còn chưa kịp tỉnh táo sau màn kia, vẫn đang lạnh cóng run rẩy lắc đầu: “Tôi....không....biết.”

Kate bình tĩnh hơn, đảo mắt một lượt nhìn thấy rõ ràng hai chiếc trục thẳng của Nghiễm gia nằm chổng chơ cạnh đó liền chạy đến:

“Đệ nhị....đệ tam đại nhân....” Kate mở cánh cửa trục thẳng đang bị tuyết vùi lấp, bên trong là Hắc Báo và Hắc Miêu đang nằm im bất động.

Kéo họ ra khỏi đám tuyết kia, để cho họ tỉnh táo vài phân, lúc mở mắt, câu đầu tiên mà Hắc Miêu nói là: “Chủ thượng....Nghiễm chủ thượng....”

“Nào. Bình tĩnh nói cho tôi biết, chủ thượng đâu rồi?” Kate nắm lấy tay Hắc Miêu trấn an hỏi.

Đôi môi Hắc Miêu tím ngắt vì lạnh, hơi thở đầy khói, sắc mặt trắng bệch mơ hồ nhớ lại một chút liền chỉ tay về phía bên kia: “Xe....xe tải.”

Tất cả những gia nhân Nghiễm gia còn sống sót và Kyle lật đật tìm kiếm Nghiễm Trạch, lần cuối cùng họ nhìn thấy hắn là ở chiếc xe tải lớn đang lật ngửa nằm ở cách đó không xa. Tuyết lấp đến một nửa chiếc xe không rõ đầu đuôi khiến cho sắc mặt chúng nhân tái xanh.

“Mau!!! Bới lên!!!”

Đây là giọng nói từ người của Lex đang đứng hướng ngược lại, thất kinh nhìn chiếc xe tải chở chủ nhân nhà họ bị tuyết vùi lấp, đoán chừng Lex cũng ở trong đầu xe.

Người Nghiễm gia mặc kệ người của Lex, cật lực phía đuôi xe, tay không đào từng lớp tuyết lên. Mặc kệ cho bàn tay họ đang cứng ngắc đến mức không thể cử động. Người của Lex cũng có biểu hiện tương tự.

Họ liên tục đào và đào cho đến khi...

Soạt.

Một cánh tay to lớn vụt lên dưới lớp tuyết dày, trưng ra những ngón tay dài cứng cáp.

Ánh mắt Hắc Báo lóe sáng tinh quang. Bàn tay quen thuộc đó.

“Là chủ thượng!!!”

Không dấu nổi vui mừng nhìn đám tuyết bên dưới run lên từng lớp rồi chậm chậm lộ ra nửa thân Nghiêm Trạch. Cả cơ thể to lớn nằm trong thùng xe bị tuyết vùi một nửa dần dần bước ra khỏi đám tuyết.

Kyle và Kate cuối cùng mới thở ra được một hơi, nhìn thấy Nghiêm Trạch bình an vô sự, thiếu chút nữa mà khóc vì cảm động. Vội vã kéo đi lớp tuyết dày đặc kia.

“Thuộc hạ biết ngài nhất định có cách mà.”

Kyle nắm lấy vạt áo đã bị ướt của Nghiêm Trạch, trông mắt đầy xúc động: “Tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Phải nói thời điểm nhìn thấy Nghiêm Trạch sắp bị vùi lấp, họ đã sợ như thế nào, tuy rằng biết được Nghiêm Trạch sẽ có cách hóa nguy thành lành, nhưng hãn cũng chỉ là con người, sẽ có lúc không thể chống lại.

Phía bên đầu xe, đám người của Lex cũng đang vui mừng vì kéo được Lex ra khỏi xe bình an vô sự. Sắc mặt Lex hơi khó coi, khuôn mặt căng cứng tựa hồ bị hơi lạnh làm cho khó thở. Bàn tay lạnh cóng đan vào nhau nhưng vẫn không che dấu được ánh mắt chết chóc của Lex.

Nói cho cùng, chiếc xe tải trọng này là có công vô cùng lớn, có thể dựa vào nó cứu được mạng của hai vị này, là sự hi hữu đến cỡ nào.

Thoát ra khỏi đông tuyết. Sắc mặt Nghiêm Trạch hơi trắng một chút vì lạnh nhưng ánh mắt sắc bén vẫn không hề thay đổi, hãn đưa mắt nhìn chúng nhân đang vui vẻ một chút, như tìm kiếm gì đó nhưng không thấy.

Ánh mắt liếc qua Kate khiến cô vui mừng ra mặt nhưng rất nhanh chóng nhận ra không phải liên linh động rồi đi. Sắc mặt tối sầm lại.

“Bối Tư Mạn đâu?”

Lần cuối hãn nhìn thấy cô là khi cô ở trên trục thăng cải trang thành Kate. Tại sao người Nghiêm gia đều ở đây mà cô lại không thấy đâu. Không lẽ đã bị tuyết...

Hắc Báo, Hắc Miêu xanh mặt nhìn nhau. Nãy giờ chỉ luôn tập trung cứu Nghiêm Trạch lại quên mất Tư Mạn ở phương trời nào. Nghiêm Trạch vừa thoát được màn này người đầu tiên hỏi đến là cô. Bây giờ ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Làm thế nào đây?

“Trước khi bão tuyết ập tới, thuộc hạ kịp nhìn thấy trục thăng của ngài bay ngược về hướng Tây, nhanh chóng thoát ra ngoài.” Một cảnh vệ tắt tả thuật lại.

“Rada đâu? Mang tới đây!!!” Nghiêm Trạch lạnh lùng quát, sắc mặt cực kỳ tệ của hãn khiến cho Kate và Kyle thầm cười trong lòng.

Nếu lần này Bối Tư Mạn kia biến mất vĩnh viễn thì thật tốt.

Rada trên tay Nghiêm Trạch vừa hoạt động đã thấy một chấm đỏ nhấp nháy liên hồi rồi tắt ngúm ở hướng Tây cách họ hơn hai mươi dặm.

“Sao lại đột nhiên ở xa như vậy? Lại còn mất tín hiệu thế này???” Hắc Báo nhíu mày.

“Có lẽ động cơ có vấn đề, lúc này bị hư hỏng một lần, nếu không phải do chủ thượng nhanh tay đâu có thể vẫn duy trì hoạt động đến bây giờ.” Hắc Miêu nhanh chóng giải đáp: “Đã bị hư hỏng lại còn đi xa đến vậy, chỉ e....”

“Nói như vậy....Bây giờ trục thăng...” Hắc Báo đang nghĩ đến điều mà không ai dám nghĩ tới: “Nhưng mà tại sao trục thăng lại chuyển hướng khi chúng ta đang vật lộn ở đây chứ?”

Sắc mặt Nghiêm Trạch tối sầm. Lại nhớ đến người điều khiển trục thăng trước khi hãn rời khỏi chỉ có James Khải Huân: “Tên đặc vụ khôn kiếp.”

Roạt!

Chúng nhân kinh hãi nhìn rada trong tay Nghiêm Trạch bị bóp nát ra từng mảnh, vỡ vụn méo mó không rõ hình dạng liền hít một ngụm khí lạnh.

Quanh thân Nghiêm Trạch phát ra sát khí, cứ như ai động vào hãn, hãn sẵn sàng hạ thủ. Mức độ tức giận này càng cho thấy. Kẻ dám đưa Tư Mạn đi nếu xuất hiện trước mặt hãn giờ này chỉ e mạng khó bảo toàn.

Hãn đương nhiên đoán ra, James Khải Huân lợi dụng hãn gặp nạn thừa cơ điều khiển trục thăng mang theo Tư Mạn tẩu thoát.

Đám đưa người đàn bà của hắn đi ngay dưới mí mắt hắn. Giỏi. Giỏi lắm.

Nghiêm Trạch không nói một lời. Liền leo lên một chiếc trực thăng đang đậu gần đó, ngồi vào ghế phi công nhanh chóng khởi động.

Hắc Báo, Hắc Miêu đương nhiên không hề chậm trễ liền đi cùng Nghiêm Trạch.

Kyle gấp rút ngồi bên cạnh Nghiêm Trạch cố tỏ vẻ lo lắng: “Tôi đi cùng anh.”

Kate đứng bên ngoài, sắc mặt lãnh đạm, nhìn bóng trực thăng Nghiêm Trạch điều khiển rời đi liền tiến về một chiếc xe jeep đậu gần đó. Yên lặng leo lên xe nổ máy. Trong mắt không dấu nổi tà ác.

Cơ hội ngàn vàng khó đổi này. Phải nhất quyết hạ ả đàn bà kia trước khi Nghiêm Tim thấy cô ta.

Phía người của Lex này giờ bị coi như không khí đã có mấy phân cứng đờ.

Từ lúc Nghiêm Trạch gọi vừa dứt cái tên Bối Tư Mạn, sắc mặt của Lex đang đứng bên kia liền đại biến nghiêm trọng.

Trước nay Lex làm việc vô cùng bình tĩnh cẩn trọng. Thông tin về người có thể khiến Lex trung ra phản ứng này chỉ có một.

Chu Mạt đứng bên cạnh nhận ra phản ứng khác thường của Lex, ngờ ngợ cái tên Bối Tư Mạn một lúc hai mắt liền phát sáng:

“Tôn chủ. Đó chẳng phải là người mà ngài vẫn luôn tìm ư?”

Lex không phản ứng im lặng quan sát đám người Nghiêm Trạch. Trong suốt trận chiến kia hắn không thấy bất kỳ người phụ nữ nào ngoài người phụ nữ xuất hiện trong máy tính lúc này đang đứng bên cạnh Nghiêm Trạch là Kate.

Điều này chứng tỏ người tên Bối Tư Mạn này luôn trốn trong trực thăng không hiện hữu cho nên hắn mới không nhìn thấy mặt. Về mặt ngưng trọng của Lex càng khiến cho đám người của hắn thêm phần hiểu rõ, cái tên Bối Tư Mạn này đối với Lex quan trọng như thế nào.

“Có lẽ là trùng tên, không thể nào Bối Tư Mạn lại ở trong Nghiêm gia được.” Chu Mạt nghi hoặc nói.

“Chu đại nhân, bây giờ chúng ta nên âm thầm theo dõi bọn họ tìm xem Bối Tư Mạn kia là ai. Tôn chủ đã tìm kiếm người này suốt từng ấy năm không thấy. Bây giờ một manh mối như này cũng quá đủ.” Tư Nghị là quân sư của Lex lên tiếng.

Lex ngưng trọng một chút liền gật đầu phân phó. “Chia ra hai đội. Một đội phòng thủ, ta cùng đội còn lại đi theo đám người kia.”

Đám người Lex vâng một tiếng, liền theo sự phân phó mắt hút sau đợt tuyết kia. Còn Lex âm thầm lặng lẽ đi theo đám người Nghiêm Trạch, trong mắt có vô số cảm xúc khác nhau.

Tư Mạn. Anh hy vọng lần này sẽ là em.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Thung lũng chết (1)

“Mồ mắt ra!!!”

Cả cơ thể lâng lâng mỗi một. Tư Mạn ho khan hai tiếng, mơ màng mở mắt giữa tiếng gọi khẩn trương kia. Đập vào mắt cô là khuôn mặt và mái tóc ướt sũng của James Khải Huân.

Vừa nhìn thấy cô tỉnh lại, ánh mắt cũng sáng lên, thở hắt ra một hơi: “Dọa chết tôi rồi, rõ ràng là còn thờ vậy mà không chịu tỉnh lại.”

James Khải Huân tựa hồ như lúc này mới lấy lại được trấn tĩnh, ngồi sang bên cạnh vắt chiếc áo đã ướt sũng của hắn.

Tư Mạn hoa mắt khó nhọc ngồi dậy, quả thật cơ thể cô so với trước đây yếu ớt hơn, có lẽ là vì ở Nghiêm gia chẳng mấy khi vận động lại năm lần bảy lượt trúng độc suýt chết. Khả năng tuổi thọ giảm xuống trầm trọng.

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh một lượt, nếu là nữ chính trong mấy bộ phim giờ vàng chắc chắn sẽ có biểu tình ‘Đây là đâu? Tôi là ai?’

Thực tế thì cô vẫn chưa mất trí nhớ, cho nên dễ dàng nhớ lại trước khi ngất đi. Cô bị tên James kia đưa đi, đến nửa đường thì phương tiện hư hỏng rơi xuống nơi này.

Đào mất một vòng liền thấy nơi này vô cùng quái dị.

Xung quanh bao bọc bởi những ngọn núi cao vút, phiến đá gập ghềnh đồ sộ hiện hữu ngay trước mắt, nhiều nhánh tầm xuân vắt vẻo trên từng góc ngách. Cây lá um tùm phủ bóng râm xuống mặt đất mượt mà những đám cỏ. Ngay trung tâm là một dòng sông êm ái được lấp đầy bằng ngọt con thác hùng vĩ.

Bóng nước trong suốt trắng tinh khôi thì nhau nhảy múa. Gió lạnh thoang thoảng nhưng lại có cảm giác ấm áp khó tả.

Tuy rằng gần Bắc cực nhưng mặt nước lại không hề bị đóng băng. Mặt trời không đủ can đảm gạt đi tầng mây lạnh lẽo nhưng cũng đủ khiến cho nơi này như tràn ngập ấm nóng. Đơn giản có thể trình bày, nơi này đích thị là:

Phong cảnh hữu tình, vạn lần say mê.

Chôn bồng lai đẹp đẽ này sao có thể tồn tại ở nơi cùng cực lạnh lẽo được nhỉ? Lại không được người ta khai phá làm khu tham quan kiếm tiền đút túi. Thực là uổng phí mà.

Chợt nhớ ra vấn đề trước khi rơi xuống nơi này. Tư Mạn quăng luôn bộ dáng ngấm phong cảnh ra sau đầu, gấp rút tóm cổ áo James gầm lên:

“Nghiêm Trạch! Nghiêm Trạch! Mau đưa tôi quay lại đó.”

Nghe nhắc tới hai chữ Nghiêm Trạch, James đang vắt áo cũng đổi sắc, hất tay cô ra, hừ lạnh đáp: “Cô có biết nơi đó cách chỗ này bao xa không? Ở đây lại vốn dĩ không nằm trong bản đồ, tôi không định hướng được. Thoát ra đây đã khó, hơi sức đâu mà đưa cô trở về.”

“Anh nói cái gì?” Tư Mạn ngỡ ngàng: “Nơi này không có trong bản đồ? Không thể nào, coi kìa, đẹp nước này, phong tình nước này sao có thể.....” Lại ngờ ngợ một lúc.

Theo tư duy của cô, trong bán kính cả ngàn dặm xung quanh khu vực phía Bắc Canada, không có nơi nào là không có tuyết, khả năng sông hồ ao suối không đóng băng lại cực kỳ hiếm có, huống hồ nơi cô vừa rời khỏi lại có một trận bão tuyết. Lý nào nơi này lại không hề hấn gì, lại tựa hồ một thế giới khác tồn tại ở đây.

Bỗng nhiên cô hốt hoảng chụp lấy cánh tay James, hai mắt mơ hồ nói:

“Chúng ta đi lạc rồi sao?”

James thấy biểu hiện bất an của cô, trầm mặc một hồi mới đáp: “Tôi nghĩ chúng ta không phải lạc. Nơi này vẫn là đất Canada. Vẫn đúng vị trí chúng ta rơi xuống.”

“Vậy tại sao anh lại biết nó không có trên bản đồ.” Cô nghi hoặc.

James đứng dậy, mặc cho áo sơ mi trên người ướt sũng lộ ra vô số những mảng cơ bắp mê hoặc lòng người, hần vắt áo choàng lên vai, điềm tĩnh đáp:

“Trong phạm vi ảnh hưởng của bão tuyết, không có bất cứ nơi nào có thể tránh được, huống hồ ở đây một hạt tuyết cũng không có, cô không thấy lạ sao? Lại nói nơi này tồn tại thậm chí thực vật không chịu được lạnh, càng vô lý. Nếu nơi này thật sự tồn tại, ắt hẳn đã sớm được đưa vào kỳ quan thế giới. Thế nhưng chúng ta cái gì cũng không biết, cho nên mới nói nó vốn không tồn tại trên bản đồ.”

Tư Mạn ngơ vờ nhìn phong cảnh hữu tình, vô thức mà lưu vào trong mắt địa điểm hữu tình trở thành quái dị. Cô và James đều không nhớ rõ thời điểm rơi xuống nhìn thấy cái gì ở bên dưới, chỉ nhớ rằng đã lao qua một đám mây trắng.

“Không phải cô nghĩ đến mấy thứ phù thủy phép thuật gì gì của đám trẻ con chứ?” James nhìn về mặt suy nghĩ của Tư Mạn, tranh thủ trêu đùa.

“Tôi không trẻ con như vậy.” Cô lườm hằn: “Có giỏi thì anh nói xem, tại sao nơi này lại tồn tại trên mảnh đất lạnh của Canada?”

James thu lại vẻ trêu đùa, xải bước về phía trước, chạm tay vào từng phiến đá đan xen nhau, cảnh vật hoang sơ, dường như không hề bị cái gì gọi là ô nhiễm chạm tới, khí hậu lại phù hợp với con người, chỉ có không khí ấm áp xung quanh là không ổn.

“Tôi đoán đây là thung lũng chết bí ẩn từng được nhắc đến.”

“Thung lũng chết?” Nghe cái tên cũng khiến người ta rùng mình: “Là thung lũng khiến đoàn thám hiểm biến mất không dấu vết vài năm trước ư?”

“Cô biết sao?” James quay đầu, nghi hoặc nhìn Tư Mạn. Lại ba lên một tiếng vỗ trán: “Tôi quên mất, cô là E, cái gì tuyệt mật thì cô đều biết.”

Đúng là như vậy, thông tin về thung lũng chết này là tin mật của Quốc gia, vốn không được thông tin trên đài báo, rất ít người biết về chuyện như thế nào. Chính phủ che dấu là e sợ rất nhiều phương diện đã kích. Dời sự mất tích của đoàn thám hiểm qua một địa phận khác, chuyện này từng giúp Tư Mạn kiếm được không ít tiền vì bán thông tin này cho quốc gia đối nghịch. Cũng vì lẽ đó mà mạng của cô càng tăng giá.

James quăng thử một hòn đá phía sau dòng chảy ngọn thác, phiến đá biến mất mà không bị bật ngược ra, lại vang lên tiếng lạch cạch, chứng tỏ phía sau còn có một hang động. Hần quay lưng hỏi: “Cô vẫn không tin?”

Tur Mạn quan sát thật kỹ nơi này thêm một lần đáp: “Tôi không rõ.”

James gãi cằm, điềm nhiên nói: “Thực ra trực thăng chúng ta đi vốn dĩ có thể đi thêm vài trăm dặm nữa nhưng nó hỏng lúc nào không hỏng, lại hỏng đúng vị trí này. Lúc tôi đề chế độ bay tự động là đi hướng Bắc, nhưng khi tôi quay lại, trực thăng lại đi hướng Đông, chênh lệch lại khá là nhiều. Lúc đó tôi đã nhận ra chỗ không ổn.”

James Khải Huân càng nói, Tur Mạn càng lạnh tóc gáy. Cô sợ hãi bước đến gần hẳn hơn cảm nhận được hơi người duy nhất ở nơi này. Trần tĩnh đáp: “Theo tôi nhớ, lúc tôi lấy được thông tin, tờ báo cáo chỉ nói rằng nơi này mơ hồ tồn tại. Vốn dĩ rada không định vị được, máy bay hay trực thăng cũng khó mà tiếp cận. Bao bọc xung quanh là nước, băng và sương mù. Một khi đã đi vào là không thể thoát ra.”

James Khải Huân nghe thông tin của Tur Mạn, càng nhận ra địa điểm quái dị này không hề bình thường như phong cảnh của nó, thuận theo tự nhiên, đẩy Tur Mạn về phía sau lưng hẳn, nghiêm mặt đáp:

“Bây giờ đã biết nơi này không thể ở lâu, cô nên ngoan ngoãn đi theo tôi. Còn chưa biết được ở đây tồn tại cái thể loại gì, tốt nhất là nhanh chóng tìm kiếm phương hướng khác.”

Nhìn bóng lưng cao lớn của James che chắn, Tur Mạn lại nhớ đến Nghiêm Trạch, không biết hẳn bây giờ như thế nào rồi, bão tuyết kia có làm gì hẳn hay không.

“Được. Tôi tin anh.” Tur Mạn tán thành đi theo James. Việc cấp bách bây giờ của cô là đi theo James tìm đường thoát khỏi chốn quái quỷ này. Nếu cô và James chung số phận như đoàn thám hiểm. Cuộc đời cô lại cứ như vậy mà kết thúc.

James nở nụ cười sáng lạng, tuấn tú đầy mị hoặc cầm lấy cổ tay Tur Mạn nói: “Đừng lo. Tôi không tin trên thế giới lại có chỗ làm khó James Khải Huân này.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 61-2: Thung lũng chết (2)

Ngon thác hùng vĩ trước mặt như một bức tranh, tiếng nước chảy róc rách bên tai nghe rất chân thực. Đám hoa ngon cỏ xinh đẹp đều không lộ ra chút dấu vết nào. Nếu Tur Mạn và James không biết trước được nơi này đã khiến bao nhiêu người mất tích không rõ sống chết. Chỉ e đã an tâm mà thường ngoạn.

Tur Mạn và James Khải Huân tựa hồ như hai người duy nhất tại nơi địa phương này. Đảo quanh một vòng nơi con suối mà cả hai rơi xuống, chỉ thấy những cành cây um tùm che lấp không gian. Một ngã rẽ hay lối ra cũng không có. Ngay cả dấu vết lưu lại của con người cũng không có.

Khảo sát địa hình xong, James chắc nịch một câu:

“Lối thoát ra khỏi khu vực này chắc chắn nằm sau ngon thác.”

Tur Mạn cũng nhìn thấy James thử ném đá. Cô gật đầu: “Được, nhưng cẩn thận một chút.”

Ở bên ngoài nếu có bề gì còn có đường đối phó, vào bên trong nếu như có động vật hay thứ gì nguy hiểm, hai người họ lại sợ không có chỗ thoát.

“Đừng có lo, tôi đã nói đem cô về FBI, chắc chắn sẽ đem cô về tống cô vào tù.” James sắc tay áo tráo trộn nói.

Tur Mạn nhú mày nhìn quanh đáp: “Bớt lời đi. Tôi có linh cảm không được tốt. Phụ nữ chúng tôi rất nhạy cảm.”

James cười lên một tiếng, liền nắm lấy cổ tay Tur Mạn kéo về phía thác: “Được rồi, được rồi. Tôi sẽ cẩn thận.” Lúc này quay đầu, ánh sáng ban ngày lại vào lúc phát huy cao nhất, rọi thẳng vào gương mặt cô.

James bắt gặp vẻ mặt này, lại nhớ lần đầu hẳn gặp cô. Lúc đó trông cô tràn đầy sức sống, vô lo vô nghĩ. Nhưng lúc này dường như cô đã có thay đổi.

“Cô đau ở đâu? Sao sắc mặt tệ như vậy? Hay là ngấm nước lạnh rồi.”

Tur Mạn vốn không nhận ra cô có chỗ nào không ổn, chỉ là biết bản thân mệt mỏi hơn trước, chẳng lẽ không khí ở đây có vấn đề?

“Tôi không biết. Tôi nghĩ nơi này ảnh hưởng đến thể trạng con người.” Đó là suy nghĩ duy nhất của cô hiện tại. Nếu không đoàn thám hiểm toàn những nhà khoa học lại biến mất không thấy tăm hơi như vậy.

Sắc mặt James tối lại, không hai lời lập tức kéo Tur Mạn chạy về phía thác: “Vạy mau đi thôi, nhìn cô mặt xanh lét thật không thuận mắt.”

Tư Mạn và James đều được qua huấn luyện, thân thủ vốn dĩ rất tốt, việc leo lên thác cao, đâm qua màn nước đi vào bên trong không có gì là khó khăn, thế nên chỉ trong chốc lát họ đã yên vị đứng bên trong hang động rộng lớn được che phủ bởi con thác kia.

Bước vào động lớn, không khí ẩm áp ngoài kia như biến mất, bên trong lạnh lẽo như động băng, ẩm ướt và có mùi lạ, lại không hề có chút ánh sáng nào.

Vật bất ly thân của Tư Mạn, đồng hồ vạn năng lần này thực hữu ích, nhờ có nó làm đèn pin soi đường, hai người mới có thể nhìn được đường đi.

Vừa mới đi vài bước, Tư Mạn liền bị ẩm ướt làm trượt chân. James Khải Huân lập tức đỡ lấy cô, ôm vào lòng thấp giọng: “Bám lấy tôi.”

Tuy rằng không nhìn thấy James, nhưng nghe được giọng nói của hắn, Tư Mạn biết hắn đang rất cẩn thận. Dường như cảm nhận được nguy hiểm nào đó đang rình rập xung quanh họ.

Cô vội nắm lấy tay hắn, tiếp tục soi đèn. Bước chân của họ chậm rãi nhưng rất vững chắc, trong động không có bất kỳ âm thanh gì, chỉ có tiếng bước chân của họ đập trên những vũng nước vang dội trong đó. Cả hai cũng chẳng nói thêm câu gì, chỉ cố dùng mọi giác quan để ngăn chặn điều xảy đến.

Soạt.

Ngay lúc này, một tiếng động vang lên. Là âm thanh từ phía vọng lại, rất nhẹ nhàng nhưng mang âm khí nặng nề.

James và Tư Mạn lập tức đổi sắc, xoay người áp lưng vào nhau nhìn tứ phía, thân thể nhanh chóng về trạng thái phòng thủ. Đèn pin trên cổ tay Tư Mạn lướt một vòng liền dừng lại ở phía trước. Nơi có một bóng đen không rõ hình thù nhầy nhụa, nhấp nhô chuyển động.

Tìm hai người như sững lại vài giây, áp sát vào nhau, nuốt khan vài cái, neho mắt nhìn thật kĩ thứ nhót nhoét ẩm ướt đang chậm rãi di động kia.

“Ư...”

Trong hang động, tiếng kêu ngậm từ cổ họng phía cái bóng đen kia vang lên. Rồi cái bóng bỗng nhiên cao hẳn, dường như không thích ánh sáng của đèn pin.

‘Cái bóng’ kia tức giận vì bị rơi vào liên gào lên một tiếng khiến hai người kinh hãi lùi lại hai bước nhưng quyết không bỏ chạy. Họ vốn dĩ không có đường lui.

Tiếng gào kia không giống như tiếng gầm rú của động vật, càng không ác liệt như quỷ dữ. Nhận ra điều khiến ‘cái bóng’ tức giận, James liền tắt đèn pin trên đồng hồ đi. ‘Cái bóng’ liền ngưng tiếng kêu gào.

Điều này càng kích thích sự tò mò của James và Tư Mạn, khiến họ chôn đầu sợ hãi bước về phía trước hai bước.

“Cô đi phía sau tôi.” James nhỏ giọng dặn dò, cố không để tiếng động của họ đánh thức cái bóng, đẩy Tư Mạn về phía sau che chắn.

“Tôi chưa yếu đến mức đó.” Mặc dù miệng cứng rắn nói, nhưng cô vẫn thuận tình đi sau lưng hắn. Thế giới coi trọng nữ quyền thì sao? Phụ nữ vốn dĩ luôn muốn có người bảo vệ. Huống hồ lần đầu tiên trong đời cô trực tiếp đối diện với thứ quái này.

Hai người họ sử dụng kỹ thuật đi rừng đã từng được huấn luyện, nhẹ nhàng bước đến gần cái bóng chuyển động kia để có thể đi về phía sau nó, tiếp tục quãng đường thoát thân khỏi hang động.

Thế nhưng càng tiến lại gần, mọi giác quan của họ như được đánh thức. Họ nhận ra nhịp thở của cái bóng rất khác lạ. Khi ánh mắt đã quen hẳn với bóng tối, họ cũng sẽ nhận ra được hình dạng vật thể nằm trong bóng tối này.

Lúc Tư Mạn còn hai bước nữa sẽ bước qua được cái bóng đang nằm im kia để đi tiếp về phía sau thì đột nhiên cô tóm lấy áo James mở miệng:

“Là con người.”

Ngay thời khắc đó. Một bàn tay nhầy nhụa ẩm ướt vươn ra, chụp lấy cổ chân Tư Mạn, bóp chặt kéo cô về phía sau kèm theo tiếng gào đáng sợ. Cái bóng hiện ra một bóng người đàn ông cao lớn, ánh mắt trong bóng tối đỏ rực như máu gầm gừ.

A!!!!

“Ephemera, bám lấy tôi!!!”

Tư Mạn vừa kịp hét lên, James nhanh như nhận liền tóm chặt lấy cô, khẩu súng bên hông liền nhắm về phía trước, nghe theo tiếng động mà nhắm bắn.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên trong động lớn. Tư Mạn vừa lúc này bị hai bên tóm lấy bây giờ như được giải thoát ngã về phía James. Hắn nhanh chóng đỡ lấy cô, không để cho cô ngã xuống.

Người đàn ông kia dường như đã trúng đạn, hắn hự lên một tiếng nhưng không gục xuống mà giống như đang tức giận, gào lên hét như một con tinh tinh

đang muốn san bằng thế giới.

Thời khắc nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của người đàn ông kia. Tư Mạn mới run run hô lên:

“Chạy mau!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Tìm kiếm

Tiếng gầm rú hết như ma quỷ vang vọng cả hang động lớn như đánh thức vạn vật tồn tại nơi đây, bước chân nặng nề đạp trên vũng nước, đôi mắt đỏ ngầu và thân hình cao lớn bất thường mang bộ dáng của một người đàn ông kiên quyết đuổi theo James và Tư Mạn đang dùng hết tốc lực chạy về phía trước.

Tư Mạn càng chạy càng không thở nổi, tốc độ cũng dần chậm lại, hang động sâu rộng vô tận này dường như không có điểm cuối cùng, khiến cho họ càng chạy càng vô vọng.

“Cố thêm chút nữa!!!” Nhận rõ người đàn ông kia vẫn đang bám riết phía sau, James cầm tay Tư Mạn kéo về phía trước, không để gã kia có cơ hội đuổi kịp.

“Dừng...lại đi.” Tư Mạn kéo tay James lại, chống tay lên đùi thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại thái dương, cả cơ thể mệt đến hai chân run run, trong động tối chỉ có đèn pin trên tay cô rực sáng, ảm đạm nói: “Không thể chạy được nữa.”

“Từ lúc nào cô nhiều lời như vậy, chạy đi rồi tính!” James gấp giọng.

Tư Mạn đưa tay quệt mồ hôi, nhìn ra phía sau, gã đàn ông không chạy nữa mà chậm rãi đang tiếp cận họ. Cô chỉ về phía trước, hướng đèn pin cho James thấy:

“Phía trước đã bị đám kia chặn rồi.”

James giật mình khi nhìn thấy phía trước là một đám gồm năm người có thân hình cao lớn hết như gã đàn ông lúc này. Đi từ những hẻm tối khác nhau trong hang động đi ra, trên thân chỉ có chiếc quần nhảy nhựa đã hoen ố. Nhìn chất liệu rõ ràng không phải là hàng may mặc của thế giới hiện đại.

Bọn họ không có vũ khí, nhưng những cơ bắp săn chắc trên khối cơ thể đồ sộ kia cũng đủ dọa cho người ta kinh hãi. Ánh mắt của họ lại cực kỳ đáng sợ, trông mất trắng dã với con người nhỏ hơn mức bình thường kèm theo những gân đỏ.

Sáu người đó bước về phía James và Tư Mạn, ép hai người không còn đường thoát phải lùi sát về nhau, thủ thế tấn công.

Một gã cao to nhất trong đám, lại có đôi mắt sắc nhất tiến gần về phía Tư Mạn. Lúc này cô mới nhìn ra, thì ra đám người này đều có gương mặt chuẩn hình một con người với ngũ quan đầy đủ. Trên người tuy rằng không mang sát khí nhưng lại mang áp lực rất rõ ràng, khiến không khí trở nên căng thẳng.

James nhận thấy ánh mắt nguy hiểm của gã kia, lập tức kéo Tư Mạn về phía sau, lấy thân che chắn cho cô khỏi gã kia.

“Chúng tôi chỉ muốn tìm lối ra, không có ý làm phiền đến các vị.”

Không biết là đám người kia có hiểu hay không, hắn vẫn dùng tiếng anh kiểu mỹ nói chuyện với họ.

Gã kia hơi nhíu mày nhìn James. Khuôn miệng mở ra, bật lên một nụ cười quái dị. Nụ cười ớn lạnh đến xương sống, khiến James và Tư Mạn bất chợt cảm nhận rõ những gã này đang muốn họ.

“Lâu lắm....rồi.” Gã kia bật ra giọng nói khàn khàn, là thứ tiếng anh cổ, dặt dẹo không rõ chủ vị nhưng lại có thể dễ dàng hiểu được:

“Mối....có...bữa...thịt...người....”

Nghe được câu này, bàn tay James càng cứng rắn nắm lấy Tư Mạn, ánh mắt đỏ rực lên. Chưa kịp để Tư Mạn phản ứng lập tức rút súng ra, thẳng tay nã về phía gã kia.

Thế nhưng một phát súng duy nhất trúng vào bụng gã đó lại chỉ bị chảy một ít máu, hắn không hề bị một đường đạn kia tổn thương. Lại nhanh chóng chụp lấy khẩu súng bóp tan nát. Tóm lấy James ném qua một bên.

Tựa hồ hành vi lúc này của James chỉ là trò trẻ con.

“James!” Tư Mạn kinh hãi.

James bị ném đi, cả tấm lưng đập mạnh vào tường rồi rơi xuống. Cả thân thể co quắp vì đau đớn.

Tư Mạn vừa bước hai bước, muốn đến xem James như thế nào liền bị bàn tay nhầy nhụa của gã kia tóm lấy kéo về phía hắn. Ánh mắt hắn ánh lên vẻ vui mừng khi nhìn thấy cô, nơi khoe miệng chảy ra một ít chất dãi gớm ghiếc, khiến Tư Mạn càng buồn nôn.

“E....mau....chạy...” James xem chừng đã bị tổn thương đến xương, đau đớn nhìn cô bị gã kia tóm lấy.

Tư Mạn bị tên kia tóm chặt, vẫn kiên quyết vùng vẫy hòng thoát khỏi tay hắn, nhưng cô càng cố vùng, bàn tay kia lại càng níu chặt cô. Hắn nhìn những gã xung quanh vui vẻ nói:

“Bữa tiệc.....sẽ...rất ngon....Ta....có ba...con người.”

Ba người?

Tư Mạn và James kinh ngạc, có một người khác cũng bị bắt như họ ư.

Nhưng chưa để cho cả hai kịp suy diễn thêm một chút. Gã kia như nhìn rõ đồng bọn của hắn không hiểu ở đâu ra người thứ ba. Gã liền đưa bàn tay nhầy nhụa áp vào phần áo khoác trên bụng của Tư Mạn nói:

“Cô...ta....Trẻ con....Ha..ha.”

Sau tràng cười của gã là tiếng cười kinh dị của đồng bọn hắn, hào hứng nhìn chăm chăm vào bụng của cô.

Tư Mạn kinh hãi trợn tròn mắt, miệng há hốc không nói nên lời.

Trẻ con ư? Trong bụng cô?

Ý của bọn chúng chẳng phải nói cô đang có thai sao?

Tư Mạn ngơ ngếch bắt đầu suy luận.

Dạo này không thấy bà đi ghé thăm, ngủ rất nhiều, những ngày đi cùng Nghiêm Trạch đều ngủ quên trời đất, lại khó ăn hơn trước, đau lưng không đi nổi, lúc nào cũng mệt mỏi. Lại nhớ dạo gần đây Nghiêm Trạch lần nào ra chiến trường cũng dùng hàng thật, súng thật không xài công cụ bảo vệ.

Tư Mạn A lên một tiếng.

Cô thật sự đã mang thai rồi sao? Là đứa con của cô và Nghiêm Trạch....

Nhưng mà cô còn không biết. Hắc Miêu là bác sĩ đại tài cũng không nhìn ra, sao một gã kỳ quái ở nơi khi ho cò giấy này chỉ cần nhìn mặt cô đã có thể biết được. Cũng có thể có hiểu lầm gì đó ở đây.

Nhưng mà....những biểu hiện của cô đều phù hợp với phụ nữ có thai, cô lại chưa từng trễ mùa dâu lâu như vậy. Nghiêm Trạch mỗi đêm đều rất nhiệt tình, cô lại quá tin tưởng hắn sẽ kịp xử lý. Nên bây giờ khả năng cô có thai lên đến tám mươi phần trăm.

Con số này quá cao rồi.

Tư Mạn ngơ ngác trợn mắt hồi lâu, đầu óc rối như tơ vò chính vì chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện làm mẹ, càng không nghĩ rằng sẽ sinh con cho Nghiêm Trạch.

James nằm một góc, cả cơ thể bất động nhìn vào bụng cô. Ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang giận dữ. Bàn tay bóp chặt lại lộ từng đốt trắng. Hắn không biết vì sao hắn lại giận dữ, hắn ngàn vạn lần không ngờ đến bước đường này.

Chưa kịp để hai người kia thích nghi với thông tin này. Những gã đàn ông kia liền không khách khí vác Tư Mạn và James dời đi, dường như là muốn đưa họ về doanh trại.

Tư Mạn bị vác đi, ngơ ngếch xoa xoa bụng mình.

Sớm không đến, muộn không đến, sao đứa trẻ này lại đến vào thời khắc nguy hiểm này chứ? Lại nhớ cả ngày hôm nay cô đã trải qua không ít lượt sống chết. Nhưng lại được Nghiêm Trạch và James đỡ đến mấy lần.

Đứa trẻ này cũng thật cứng cỏi, nhất quyết không vì cô gặp mấy chuyện này mà rời bỏ cô. Thiên tính làm mẹ của cô lập tức đưa lên cảnh giới cao nhất. Bằng mọi cách cô cũng sẽ bảo vệ nó.

Lại thắc mắc trong lòng, nếu Nghiêm Trạch biết cô đang mang thai, có phải sẽ bắt cô bỏ nó đi hay không?

Mặc kệ là ý muốn của hắn, cô cũng nhất định bảo vệ nó khỏi đám người quỷ quái này.

Nếu là trước đây cô vẫn mãi mặt ở Nghiêm gia, đứa bé có xuất hiện thì cô cũng không có ý định giữ lấy, càng không sinh cho Nghiêm Trạch, cô với hắn không danh phận, không tình yêu, đoán rằng hắn cũng không muốn cô sinh con cho hắn. Cho nên không có lý do để giữ lại.

Nhưng đứa trẻ này lại đến ngay lúc này. Nhất quyết muốn cùng cô trải qua cửa ải này, càng khiến cô có tinh thần muốn thoát khỏi đây bất kể có chuyện gì xảy ra.

“Không có tín hiệu.”

“Không phát hiện ra trực thăng.”

“Không có người nào xung quanh đây.”

....

Những báo cáo liên tục ập đến, đổ vô vọng vào đám người Nghiêm gia đang dò mắt tìm kiếm Tư Mạn không biết đã bốc hơi phương trời nào.

Hắc Báo, Hắc Miêu đã mấy lần nhìn thấy địa điểm cuối cùng trực thăng còn tồn tại trên rada. Nhưng dù họ có đào năm tấc đất ở khu vực đó cũng không tài nào phát hiện ra một chút dấu vết nào ngoại trừ một cánh quạt đã bị gãy. Cứ như rằng rada đã bị hỏng, hoặc giả cả người lẫn trực thăng đều như vậy mà tan vào không khí.

Người nhà Nghiêm gia nhìn sắc trời từ sáng đến tối, tối lại sáng mà thân ảnh của Nghiêm Trạch vẫn không ngừng nghỉ chạy trên khu vực phát tín hiệu tìm kiếm Tư Mạn, sắc mặt lạnh đến độ muốn san bằng tất cả thì vả mồ hôi hột.

Nghiêm Trạch cũng thật phi thường, chỉ vì tìm kiếm một người phụ nữ mà không ăn không uống không nghỉ ngơi liên tục tìm kiếm như vậy, cũng chẳng hề than vãn một câu, đủ biết cô đối với hắn có trọng lượng như thế nào.

Hắn liên tục dùng tất cả phương tiện để kết nối liên lạc với chiếc đồng hồ Tư Mạn luôn đeo trên tay. Hắn biết được đồng hồ vạn năng của cô có thể thay thế điện thoại di động, cũng biết rõ cô sẽ không bao giờ làm mất chiếc đồng hồ quý giá kia. Nhưng hắn dù làm cách nào cũng không thể kết nối được.

“Báo.” Nghiêm Trạch cả thân thể cao lớn với tám thân đã đầy những đợt tuyết tan rã trên lưng hắn ngưng tìm kiếm mà nhíu mày nói: “Hôm qua đám người nguyên thủ quốc gia có nhắc đến khu vực cấm ở gần đây. Chú có nhớ không?”

Hắc Báo nghe vậy ánh mắt lập tức sáng lên, lật đặt mở bản đồ ra: “Phải rồi, họ có nhắc đến phía Bắc Canada có một khu vực cấm địa, xét tọa độ thì nó nằm ngay ở khu vực chúng ta đang đứng. Nơi này là vị trí cuối cùng người ta tìm ra dấu vết đoàn thám hiểm mất tích vài năm trước.”

“Là thung lũng chết.” Hắc Miêu xoa cằm bỗng nhớ ra, liền nói: “Cái thung lũng bí ẩn khiến con người biến mất không dấu vết, nhưng không phải ai cũng có thể tìm được hay đi vào đó nằm ngay đây. Chẳng trách Bối Tư Mạn có thể bốc hơi như vậy.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến những nơi như thế này có thể tồn tại, cứ nghĩ người ta đồn thổi chứ?” Hắc Báo nửa tin nửa ngờ nói.

“Bây giờ không tin cũng phải tin. Trực thăng của chúng ta không phải dễ như vậy mà lại mất tín hiệu. Bên kia có một cánh quạt nên càng đảm bảo được khả năng họ biến mất ở vị trí này. Cho nên phỏng chừng khả năng họ rơi vào thung lũng chết lên đến tám mươi phần trăm.” Hắc Miêu nhìn Nghiêm Trạch mặt lạnh trình bày.

Nghiêm Trạch đã nghĩ đến phương hướng này, cho nên càng chắc chắn vị trí của Tư Mạn đang mập mờ trong khu vực sương gió lạnh lẽo này.

“Giả sử Bối Tư Mạn thật sự rơi vào thung lũng chết, chúng ta cũng đâu có cách nào tìm ra nó, càng không có cách thâm nhập. Nếu như thâm nhập cũng không thể thoát ra.”

Đây vốn là suy nghĩ duy nhất trong đầu họ, tìm người đã khó. Nếu như cứu được người, cơ hội thoát thân càng không có. Nhưng Nghiêm Trạch thì không nghĩ đến về sau. Khi đã chắc chắn Tư Mạn rơi vào thung lũng chết, hắn nhanh chóng phân phó cho người chuẩn bị một chiếc trực thăng.

“Chủ thượng! Ngàn vạn lần không được. Ngài là chủ nhân của Nghiêm gia, không thể vì một người phụ nữ mà liều lĩnh đến mức này.”

Hắc Miêu ban đầu không hiểu Nghiêm Trạch muốn trực thăng làm gì, vừa thấy hắn ngồi lên, đã không hai lời phá hủy một vài chức năng trên đó liền hiểu ra. Cách thức duy nhất để vào thung lũng chết là giống như Tư Mạn, vì hỏng trực thăng mà rơi xuống.

“Ngài không thể làm như vậy, nếu như rơi xuống không vào được thung lũng chết, chúng thuộc hạ phải làm sao???” Hắc Báo kiên quyết chặn đứng Nghiêm Trạch.

“Các chú đạo này cũng liều đấy.” Nghiêm Trạch tức giận quát: “Tôi làm việc còn phải chờ các chú nhắc nhở hay sao. Tránh ra!”

Hắc Báo liếc thấy Nghiêm Trạch đã chuẩn bị một balo nhảy dù đằng sau liền an tâm thở ra. Nghiêm Trạch trước nay làm việc đều có suy tính kỹ càng, tuyệt đối không làm bừa.

“Thuộc hạ đi cùng ngài.” Hắc Miêu leo lên trực thăng, cũng đeo balo nhảy dù vào.

“Thuộc hạ cũng...” Hắc Báo nói chưa hết câu đã bị Nghiêm Trạch chặn họng.

“Chú ở lại đó chờ ứng phó.”

Nói rồi lập tức cất cánh. Chiếc trực thăng cứ như vậy mà bay lên bầu trời đầy gió kia.

Hắc Báo cùng người Nghiêm gia đứng bên dưới, ngược nhìn hai người trên trực thăng mà lòng thấp thỏm không yên.

Bùm!!!

Tiếng nổ phát ra từ chiếc trực thăng kia. Một làn khói trắng như mây mù nhanh chóng bao vây lấy họ. Trong những đợt tuyết dày đặc và mây mù xa xăm, không ai nhìn thấy chiếc trực thăng chở Nghiêm Trạch và Hắc Miêu đã như vậy mà biến mất từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 63: Chất hóa học

Tư Mạn và James bị áp giải đến một lối hẹp trong hang động tối tăm. Tuy rằng không có ánh sáng nhưng đám người quái dị lại có thể vô tư đi lại, tựa hồ đã quá quen thuộc với nơi này hoặc giả mắt họ không giống người thường.

Bị vác trên vai, Tư Mạn vẫn liên tục gõ gõ vào đồng hồ vạn năng của mình, mong chờ cho nó một lần bắt được tín hiệu với điện thoại của Nghiêm Trạch. Thế nhưng cô dù có đưa nó lên cao hay hạ xuống dưới, ở nơi này ngay cả chút tín hiệu cũng không thể bắt được.

Bỗng nhiên trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ.

Đồng hồ vạn năng của cô trong bán kính năm trăm dặm vẫn có thể dò được tín hiệu dù là yếu nhất nhưng lại chẳng thể sử dụng ở đây. Những kẻ quái quỷ này lại chỉ có thể sống trong hang động tối tăm này, một chút ánh sáng bên ngoài cũng không thể chịu được.

Cô liền nhớ lại một chút. Hai năm trước khi cô đóng vai một bộ trưởng của Nhật, đã phát hiện ra họ che giấu một phát minh của hơn bốn mươi năm về trước. Phát minh này chính là một loại chất hóa học, có thể làm nhiễu tần số từ các thiết bị điện tử bất kể tần số cao thấp.

Nhưng mà đối với con người lại gây hại không hề nhỏ, nó có thể gây đột biến gen hoặc một số thể trạng trong cơ thể con người. Cho nên không thể tùy ý sử dụng.

Vấn đề đặc biệt ở đây là một nhà khoa học Nhật Bản đã chọn một khu vực đặc biệt để làm thí nghiệm về loại chất hóa học này. Ông ta qua mặt chính quyền Canada, tìm đến vùng đất mà cô đang đứng để làm thí nghiệm bằng cách cho nổ một quả bom hóa học, đủ khả năng để chất hóa học bao phủ xung quanh này.

Kết quả sau đó là toàn bộ nhà khoa học của Nhật đều biến mất bao gồm cả ông già khoa học kia. Năm đó Nhật kết hợp với Canada hết lần này đến lần khác tìm kiếm tung tích của họ nhưng bất thành, tựa hồ như đã bốc hơi.

Mãi sau này khi các nhà thám hiểm biến mất, Nhật mới phản hiện ra tầng sương mù bị bão tuyết che giấu kia chính là thứ che mắt họ, khiến họ không thể nào phát hiện ra được vị trí chính xác. Nơi này không phải là thứ ma quỷ gì, mà chính là khu vực biệt lập bị một tầng hóa học bao vây, ngăn chặn vật chất bên ngoài thay đổi hay tác động vào nó.

Mục đích phát minh ra loại này là để làm vũ khí chống lại tình báo công nghiệp và khủng bố. Tuy rằng đã làm ra được như thí nghiệm lại thất bại.

Chính vì nguyên nhân này mà bao năm trôi qua, bí mật này mãi bị chôn vùi. Số người biết về chất hóa học chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chẳng trách lúc nghe James nói đến xung lũng chết, cô lại thấy quen tai như vậy. Bây giờ gặp đám người này, nghĩ đến họ có lẽ bị đột biến gen mới có dáng vẻ quỷ dị như thế này.

Thông tin kia Tư Mạn vì một lần mạo hiểm mới nắm được, vốn đã để hồ sơ cất giấu ở London chờ tìm được người mua tin cậy mới tung ra bán. Lại không ngờ đến hôm nay chính thức đặt chân vào đây.

Quá súi quẩy rồi.

Lúc Tư Mạn và James bị trói vào cột, cô vẫn đang cố gắng nhớ lại tên chất hóa học đó là gì. Cũng đã lâu cô không thể nhớ được, cô lại đánh cắp quá nhiều thứ của người ta, đầu óc của phụ nữ mang thai vốn dĩ không linh hoạt được như bình thường. Quả thật không tài nào nhớ được.

“Cô....” Lúc này James bỗng đứng lên tiếng.

Tư Mạn giật mình nhìn quanh, đã phát hiện ra đám người quái dị đang nhảy xung quanh bọn họ, làm động tác như tế trời, đồng bọn của họ chỉ tầm mười lăm người và đều là đàn ông, không có phụ nữ. Bọn họ rất khoái chí khi nhìn cô. Đặc biệt thêm thường như muốn nuốt cô vào bụng.

Tư Mạn kinh hãi nhìn sang James cũng đang nhìn chăm chăm vào bụng cô: “James....Anh nhìn cái gì?”

James nhìn cô trầm mặc, lặng một hồi mới nói: “Tên của cô là gì?”

À, James vốn dĩ không biết tên thật của cô. Dù gì cũng cùng nhau sống chết, sớm muộn hắn cũng biết nên cô không ngại ngần đáp:

“Bối Tư Mạn.”

James hơi nhíu mày một chút, hình như đã nghe cái tên này ở đâu đó rồi.

Tư Mạn nhìn đám người kia, đoán rằng họ chưa muốn ăn cô ngay bây giờ, nếu không đã chẳng làm lễ tế lâu như vậy. Hình như còn nghi thức gì đó. Họ càng kéo dài bao lâu, càng giúp Tư Mạn có thời gian nghĩ cách chạy thoát.

“Tôi nói anh nghe, ở đây có một loại hóa chất bao bọc xung quanh, khiến cho nơi này biến đổi. Tôi nghĩ đám người này là bộ tộc sống gần đây bị ảnh hưởng. Biến đổi sinh học cơ thể họ, cho nên họ mới như thế này.” Tư Mạn gỡ một vật nhọn trong đồng hồ, dùng nó từ đằng sau lưng của dây thừng đang trói mình ra nhỏ giọng nói.

James nghi ngờ một chút mới nói: “Sao cô biết?”

“Tôi là E, giả bán thông tin này lên tới mấy nghìn đô. Ok!”

James nghe vậy liền hiểu ra được: “Chất hóa học đó tên là gì, chúng ta ở đây như thế này không phải sớm muộn cũng sẽ phình ra như họ đấy chứ?”

Giây thừng đằng sau lưng Tư Mạn đứt ra nhưng cô vẫn giữ chặt lấy nó như đang bị trói, nhích người gần James một chút, cầm lấy tay hắn bắt đầu cưa dây.

“Làm...làm gì vậy.” Bất ngờ bị nắm lấy tay, James như bị giật điện, lập tức thụt tay.

“Im lặng.” Tư Mạn nghiêng răng cố sức nhỏ giọng: “Có muốn thoát không hả tên đặc vụ đàn kia.”

Mặt James nhếch nhếch một tầng đỏ ửng, nhưng bên trong hang động tối, không ai thấy được sắc mặt của hắn, hắn nhún vai nói: “Không cần, trò con nít này sao làm khó tôi được.”

Lúc này Tư Mạn mới phát hiện ra, dây thừng kia cơ bản đã bị James cời ra từ lúc nào, hắn này giờ chỉ giả vờ bị trói mà thôi. Cô mới sực nhớ tên này là đặc vụ xuất sắc, ai trói được hắn chứ.

“Tôi không nhớ được tên của chất hóa học kia. Nhưng mà tôi được biết, nơi tập trung nhiều nhất là khu vực sương mù bao bọc xung quanh thung lũng, chính là nơi làm nhiều xạ thủ săn. Chúng ta đang ở vị trí trung tâm, không đủ để ảnh hưởng. Chuyện còn lại tôi không biết.”

“Nói như vậy nếu như chúng ta tìm được nơi tập trung nhiều chất hóa học nhất cũng chính là địa điểm tập kết sương mù, thì chính là lối ra rồi.” Hai mắt James như sáng lên.

“Chính xác.” Tư Mạn đáp: “Vấn đề chính bây giờ là thoát khỏi tay đám người này cái đã. Họ rất khỏe, súng vốn dĩ không địch lại.”

James nghe được thông tin hữu ích từ Tư Mạn, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn nói: “Tôi có cách.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Chạy trốn

Đôi tay đang dẫu đằng sau lưng James mò mẫm được hai viên đá, liên tục lau khô mỉm cười: “Bọn chúng không phải rất sợ ánh sáng sao?”

Tư Mạn a lên một tiếng liền hiểu ra, cô sao lại không nghĩ đến điều này sớm nhỉ.

Lại nhìn đám người quỷ dị làm lễ tế vẫn chưa xong, đôi bàn tay của James và Tư Mạn dẫu sau lưng vẫn đang cố gắng tạo ra một ngọn đuốc nhỏ, đủ để làm vũ khí chống lại đám người kia.

Vấn đề là đánh lửa sẽ gây ra tiếng động, tuy rằng đã từng được huấn luyện trong rừng, nhưng James không thể đánh một cái liền có lửa. Cần phải làm gì

đó đánh lạc hướng bọn chúng, để James có thời gian mỗi lửa.

“Cố gắng nhanh nhất có thể.” Nghĩ xong Tư Mạn nhỏ giọng với James. James hiểu ý liền gạt đầu, đám người kia đang hướng mắt về phía họ, xem chừng đã hoàn xong lễ nghi gì đó.

Bỗng nhiên Tư Mạn đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn đám người đó nói: “Tôi không có trẻ con.”

Người đàn ông giống như đầu đàn bước đến, nhìn chằm chằm vào mặt cô, tay chỉ vào bụng cô cất giọng ồm ồm: “Có.trẻ.con.Mùi.vị.khác.Chúng.ta.biết.”

Lúc này Tư Mạn mới hiểu ra, vì đột biến gen, họ đã có khả năng khứu giác rất cao, chỉ cần ngửi mùi liền biết được cô là phụ nữ có thai. Chẳng trách người thường nhìn không ra.

Cô liếc về phía James, bề ngoài nhìn hần có vẻ bình tĩnh nhưng bàn tay dẫu sau lưng vẫn liên tục khăn trương đánh lửa. Tư Mạn tiếp lấy thời cơ che khuất James đang ngồi sau lưng cô nói:

“Tôi biết còn có người khác ở đây. Chúng tôi không muốn chết một mình.”

Đám người kia nhìn nhau nhíu mày. Một tên trong số đó được cử đi kiểm tra. Tư Mạn cười thầm trong bụng, lại có thể kéo dài thời gian ra một chút.

Thế nhưng cô lại cười quá sớm, tên đầu đàn bỗng nhiên tóm lấy cô, nâng cả người cô lên, vùi khuôn mặt nhầy nhụa gôm ghiếc vào hõm cổ trắng ngần của cô hít một hơi.

“Thơm.”

Toàn bộ kinh tởm trên người Tư Mạn bộc phát, cô tức giận dấy dục: “Buông ra, tên khốn kiếp.” Nhưng bàn tay thô ráp kia rất mạnh, như thể có thể bóp chết cô bất kỳ lúc nào.

Những tên xung quanh nhìn cô dấy dục thì bật cười ha hả. Tên đang siết chặt cô vừa mở miệng cười lớn, lập tức một ánh sáng nóng rực của lửa tạt vào mặt hân đau điếng.

AAAA!

Tiếng la thất thanh của tên đầu đàn khiến cả hang động như bị rung chấn, ngọn đuốc trên tay James vẫn cháy rực, ngay thời điểm gã đầu đàn bị đau bất ngờ thả Tư Mạn ra, James đã kịp đỡ lấy cô, tránh cho cô bị ngã.

“Chạy mau!!!”

Không kịp để cho đám quái dị xung quanh hết chấn kinh nhìn tên đầu đàn ôm mặt đau đớn, đám quái dị bị ngọn lửa trên tay James dọa cho không dám mở mắt, chỉ biết sợ hãi lùi lại phía sau.

James nhìn thấy đường mở rộng liền kéo Tư Mạn chạy đi.

“Đuổi!!!”

Tên đầu đàn gầm lên một tiếng, những gã còn lại nhìn bóng họ chạy thực mạng phía trước liền vội vã đuổi theo.

Vì có đuốc trên tay nên con đường họ chạy đều rất thuận lợi, đám người sợ ánh sáng kia lại không dám tiến quá gần, mỗi đợt chạy ngang qua, James đều vung đám lửa xung quanh cho rễ cây khô dễ bắt lửa, cứ như vậy chẳng mấy chốc mà hang động sáng rực đến đau mắt.

James và Tư Mạn cật lực chạy được một đoạn, đuốc trên tay chỉ còn lại một ánh sáng nhỏ nhoi chực tắt. Tư Mạn lại gần như cạn kiệt sức lực, nói cũng không nổi hồng hộc thở.

Phía đằng sau nhận ra ánh sáng yếu dần càng thuận thế đuổi bắt, những gã quái dị cao lớn ầm ầm chạy trong động khiến cho tình hình càng căng thẳng.

James cắn răng vứt luôn ngọn đuốc, bế xốc Tư Mạn lên tay, dùng hết tất cả những gì được tinh luyện mà đám đầu chạy theo bản năng.

Tư Mạn kinh sợ nhìn đám người đang hùng hục đuổi phía sau, cô ôm chặt cổ James, bàn tay giữ lấy bụng mình, cắn răng nói thầm: “Bố, mẹ, hãy phù hộ cho con, con chưa muốn chết.”

Như nghe thấy lời cầu nguyện của cô, ánh sáng từ phía trước bỗng nhiên xuất hiện, chói lóa hắt thẳng vào ánh mắt của họ.

James như được sống dậy lần nữa, quên hết mọi mệt, dùng sức tàn đẩy nhanh tốc độ lao như bay về hướng ánh sáng hòa tan mình vào đó.

Những gã quái dị bị ánh sáng làm cho kinh sợ liền dừng chân không dám bước lên bước nữa, tức giận nhìn James và Tư Mạn cứ như vậy chạy ra khỏi hang động.

James và Tư Mạn nhìn thấy trời trong mây trắng, nhìn thấy cỏ cây um tùm, nghe thấy gió lạnh luồn qua mảnh áo, nghe thấy tiếng nước chảy bên tai nhộn

nhịp.

“Thoát rồi, thoát được rồi.” James vừa bế Tư Mạn chạy vừa hào hứng hét lên. Nhìn về phía sau đã thấy cách hang động kinh dị đó một quãng đường xa mới dám dừng lại thở hồng hộc.

Cánh tay hắn cứng đờ vẫn ôm chặt Tư Mạn trong lòng ngồi thụp xuống thở lấy hơi.

Tư Mạn lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt bị thương, vài chỗ rướm máu và bầm tím của James, áo quần có chỗ rách chỗ bẩn mới nhận ra. James từ đầu chí cuối luôn bảo vệ cho cô, nếu không có hắn, cô đã không thể thoát ra.

“James. Anh ổn chứ?” Nhìn hắn khó khăn thở dốc, cánh tay trái lúc này còn khỏe mạnh ôm chặt cô bây giờ buông lỏng xuống vô lực. Cô liền nhớ lúc này hắn bị gã đầu đàn hất văng, có lẽ tay và vai đã bị thương, nhưng vẫn cố gắng bế cô chạy thoát.

Tên này....

“Nhầm....nhò gì. Lúc nhỏ bố tôi đã vứt tôi trong rừng tự lực cánh sinh, chút nguy hiểm vừa rồi chẳng là gì cả.” James gắng nở nụ cười nói.

“Tôi không biết làm đặc vụ lại phải cố gắng đến như vậy, tôi chỉ là một tên tội phạm, anh lại có thể liều chết như thế này. Vì nhiệm vụ mà quên thân như anh. Tôi rất nể phục.” Lần đầu tiên Tư Mạn mở miệng khen ngợi đồng chí James, cô đơn thuần nghĩ đến điều này. Nếu không vì muốn bắt sống cô đem về lĩnh thưởng, James cũng đâu cần liều lĩnh như vậy.

James bị câu nói của Tư Mạn làm cho cứng họng. Từ lúc nào hắn tham lĩnh thưởng đến mức liều chết cứu người như vậy, trăm vạn lần hắn cũng chẳng phải người cao cả kiểu đó. Lý do hắn cứu cô là lúc này dùng hết mọi đau đớn để chạy đã nhận ra.

Hắn để tâm đến cô, thích cô mới sinh liều.

Cô có con với người khác, hắn cũng không hề lung lay. Trước nay bao nhiêu người đàn bà leo lên giường hắn, si mê hắn hắn cũng bỏ mặc. Nhưng người đàn bà duy nhất lừa hắn vào bẫy, cứu hắn lúc nguy hiểm, để cho hắn phải chạy nửa vòng trái đất tìm kiếm cũng chỉ có cô.

Cô gặp nguy hiểm, sao hắn có thể vô tư đứng nhìn. Cho nên cứu cô chính là bản năng của hắn. Thế nhưng hắn lại chưa muốn nói cho cô biết.

“Giá của cô ở FBI đã gần lên mấy ngàn đô rồi, tôi đâu thể để một cục tiền rơi vào tay mấy gã vớ vẩn đó.” James cười khẩy đáp.

“Biết mà.” Tư Mạn mỉm cười, tay vẫn vô tư đặt trên bụng, từ lúc biết mình có thai, cô luôn trong trạng thái bảo vệ đứa trẻ còn chưa thành hình.

James nhìn sắc mặt hao gầy xanh xao vì mệt của Tư Mạn, trong lòng có chút xót xa. Cả ngày bắn nhau rồi rơi xuống, lại chạy một hồi. Phụ nữ có thai thể trạng yếu hơn bình thường lại không hề được nghỉ ngơi, cũng chẳng có gì lót dạ nhưng cô lại không oán thán nửa lời.

“Có đói không?” James đột ngột hỏi.

Tư Mạn hơi nhú mồm một chút, quả thực cô rất đói, từ lúc rơi xuống nơi này đã đói xanh mặt: “Có.”

“Nhìn đi một chút, nơi này có chất hóa học, nước cũng không được uống, trái cây càng không được ăn. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến cô và....đứa nhỏ.” Giọng James trầm xuống, có chút dè dặt.

“Ừm, tôi biết.” Nghe giọng điệu của hắn, Tư Mạn cũng ngoan ngoãn nghe lời.

James nghỉ ngơi đủ liền đứng dậy quan sát khu vực họ vừa tẩu thoát.

Nơi này có phần giống nơi mà họ rơi xuống, chỉ là ở đây không có thác mà chỉ có con sông chảy siết, tựa như khu vực họ đang đứng là thượng nguồn.

Bỗng nhiên họ lần nữa nghe thấy tiếng bước chân rầm rập của đám quái dị truyền đến tai.

James liếc về phía sau, lập tức ôm Tư Mạn nấp sau một tảng đá được bao phủ bởi một đám cây. Tư Mạn nhìn qua lá cây, nhìn thấy đám quái dị đeo một chiếc khăn được làm từ vải quần họ đang mặc lên mắt, hình như là để ngăn chặn ánh sáng.

Đám người kia tản ra khắp khu vực đó tìm kiếm James và Tư Mạn.

Những tưởng rằng đã có thể thoát khỏi đám người đó, không ngờ họ vẫn có thể ra khỏi hang động bằng cách này. James và Tư Mạn im lặng nín thở trốn đằng sau. Thế nhưng một vài tên quái dị đã nhìn thấy vị trí khả nghi này, chậm rãi tiến về phía tảng đá mà họ ẩn nấp.

“Bối Tư Mạn, tôi đánh lạc hướng bọn chúng, cô lập tức chạy về phía bên kia cho tôi.” James chỉ về hướng lối đi thấp giọng nói.

“Không được, anh sẽ bị chúng bắt.” Tư Mạn kiên quyết từ chối.

James nắm lấy hai vai cô, nghiêm giọng: “Không cần cô lo, bây giờ không chỉ có cô, con của cô cũng đang gặp nguy hiểm. Tôi tự có cách thoát, cô ở đây chỉ thêm vướng tay vướng chân mà thôi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, mau đi đi. Tôi sẽ đuổi kịp cô.” James cương quyết nói.

Ngay thời khắc đó Tư Mạn đã khắc ghi lòng tốt của James, cô thề với trời sau này dù có chết cũng phải trả lại ân tình này cho hắn.

Ngay khi một tên quái dị gạt đám lá cây ra, tìm kiếm phía sau tảng đá. Thân ảnh của James giống như một bóng ma bay ra khỏi đám cây nhào về phía trước.

Đám người quái dị lập tức tập trung về phía James bủa vây lấy hắn. Tư Mạn được dịp, cắn răng nhìn James rồi bỏ chạy. Lúc này một tên quái dị đã nhìn thấy bóng của cô liền hung hãn chạy theo.

Trong khu vực như rừng rậm với đầy những loại thực vật kỳ quái khác nhau um tùm mọc trên mảnh đất lạnh lẽo, tiếng lá khô bị Tư Mạn đạp dưới chân kêu lên sột soạt. Phía sau bóng dáng tên quái dị to lớn vẫn đang bám lấy cô. Cứ như vậy mà đuổi bắt đến mấy cây số.

Tư Mạn vừa chạy vừa ngoái đầu, nhìn rõ bóng dáng kia càng sợ đến vã mồ hôi, cô càng chạy càng kiệt sức. Hơn một ngày không ăn uống ngủ nghỉ, liên tục màn rượt đuổi đã khiến cô sức cùng lực kiệt, đầu óc cô dần quay cuồng, trước mặt đang mờ dần mà bóng dáng người sau lưng lại đang gần cô.

Cô cắn chặt môi đến bật máu để giữ tỉnh táo, cô không được để bị bắt, cô không thể chết. Không thể chết.

Ngay khi bước chân của Tư Mạn nặng nề như đeo chì không còn chút sức lực nào nữa, cả cơ thể cô liền bị tóm gọn trong tay thân hình cao lớn. Dùng thiên tính làm mẹ và sức lực cuối cùng, cô dẩy dựa cần vào tay tên đó:

“Buông ra, tên góm ghiếc, khốn kiếp.”

Cô càng dẩy dựa, bàn tay kia càng như gọng kìm ôm chặt lấy cô, người đó để mặc cô cần đến chảy máu, khuôn mặt kia vùi vào hõm cổ cô như thể trấn an cô, giọng nói trầm khàn quen thuộc cất lên:

“Tư Mạn. Em bình tĩnh lại đi. Là tôi. Nghiêm Trạch.”

Nghe thấy giọng nói kia, chút u mê của Tư Mạn cuối cùng chợt tỉnh lại, cô ngược đầu, chạm vào ánh mắt sắc bén của Nghiêm Trạch, nhìn thấy hấn gần trong gang tấc, trong hốc mắt cay cay ngưng tụ trào ra một đồng nước mắt.

Cô nức nở: “Sao bây giờ mới đến...Sao bây giờ mới đến...”

“Tôi xin lỗi. Có tôi ở đây, không sao nữa rồi.” Lần đầu tiên Nghiêm Trạch mở miệng nói câu xin lỗi. Hắn xót xa nhìn cô cả thân thể nhầy nhụa, sắc mặt xanh xao, đôi môi khô khốc trắng bệch. Hận bản thân không thể đến cứu cô sớm hơn.

Tư Mạn vừa nói được hai câu, liền ngất lịm đi trong tay Nghiêm Trạch. Tựa hồ đã không cố thêm được nữa.

“Miêu. Miêu.” Nghiêm Trạch bế Tư Mạn vào một khu vực ẩn nấp kính đáo, xanh mặt gọi tên Hắc Miêu.

Hắc Miêu lúc này mới đuổi kịp Nghiêm Trạch, chống tay lên đùi thở dốc, thở chưa xong hai hơi đã bị Nghiêm Trạch tóm cổ khám bệnh cho Tư Mạn.

Hắc Miêu nhìn Tư Mạn, bất ngờ đến mức còn tưởng Nghiêm Trạch cứu nhầm người, mới chỉ qua một ngày, Tư Mạn đã tiêu tụy đến mức này rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Tái ngộ

Hắc Miêu lật đật lấy một vài dụng cụ nhỏ gọn được nhét trong áo ra, chưa kiểm tra ngay mà hạ giọng:

“Chủ thượng bình tĩnh, ngài nhìn như vậy thuộc hạ không khám được.”

Bị ánh mắt long sông sọc của Nghiêm Trạch dọa, tay Hắc Miêu cũng thoáng run, nghe câu nói của Hắc Miêu, Nghiêm Trạch mới buông mắt hạ hỏa.

Hắc Miêu kiểm tra sơ bộ một chút, ánh mắt liếc qua từng khác biệt trên gương mặt xanh xao của cô, càng xem xét càng thấy có vấn đề. Xác nhận biểu hiện bất thường của Hắc Miêu, giọng Nghiêm Trạch có vẻ bình tĩnh nhưng lại không che dấu sột rột:

“Mau nói. Có vấn đề gì?”

Hắc Miêu cắn cắn môi, không sợ hờ ra một chút biểu hiện nào chỉ thờ phào nói: “Cô ấy không bị thương, chỉ bị suy nhược cơ thể, thiếu dinh dưỡng nên

bị hạ đường huyết.”

Hắc Miêu bắn khoăn một hồi mới lấy từ trong túi một chai nước nhỏ màu vàng đưa cho Nghiêm Trạch: “Thuốc này có thể tạm thời thay thế dinh dưỡng, dùng khi cơ thể suy nhược, vốn dĩ là để dùng cho ngài, nhưng mà bây giờ cứu người quan trọng, thuốc hạ lại không biết cho cô ấy uống như thế nào....”

Hắc Miêu chưa nói xong, nguyên cả lọ thuốc trôi vào miệng Nghiêm Trạch, hắn nhanh chóng áp lên môi cô, ép buộc cô mở miệng, đưa thứ thuốc khó nuốt vào miệng cô không chế nuốt xuống. Đợi cô nuốt xuống hết còn vẫn vương ngâm chặt môi cô như muốn trừng phạt.

Hắc Miêu đỏ mặt ngại ngùng quay đi, tuy rằng đã phát hiện ra Tư Mạn có đầy đủ biểu hiện mang thai, nhưng Hắc Miêu nửa chữ cũng không nói, ánh mắt hẩn khếp hờ nhìn vào bụng cô, bàn tay đan chặt vào nhau lộ rõ những mâu thuẫn trong đầu.

Tư Mạn được truyền dinh dưỡng giống như chất kích thích, cả cơ thể như được truyền năng lượng, đôi mắt nặng trĩu lúc này mới có thể mở ra, chớp mắt mấy lần mới nhìn ra khuôn mặt lạnh tanh của Nghiêm Trạch gần trong gang tấc bao phủ lấy cô:

“Anh....đến cứu tôi thật sao?”

Trước khi ngắt đi, cô còn nghĩ là nằm mơ, nhớ rõ Nghiêm Trạch đã bị tuyết vùi lấp, bây giờ còn có thể vào được thung lũng chết này cứu cô, thật là khó tin.

Khác với vẻ luôn giận dữ ngày thường, giọng Nghiêm Trạch đặc biệt dịu đi, vuốt đôi má trắng bệch của cô nói: “Ừ, về nhà thôi.”

Là hắn bắt cần mới để cô rơi vào con đường này.

Một từ nhà đi vào đầu Tư Mạn, hai mắt cô sáng ngời nhìn Nghiêm Trạch. Suốt mười mấy năm nay cô đâu có nhà, cũng chẳng ai nói sẽ về nhà cùng cô, bây giờ nghe câu nói này, trong lòng lại cảm động khó nói.

Cô nằm trong lòng hắn, nín chặt lấy tấm áo khoác đen đã bị bẩn kia, vùi đầu vào ngực hắn. Thì ra nơi ấm áp nhất mà cô tìm kiếm bấy lâu không phải nơi nào khác mà chính là nơi này, trong vòng tay hắn.

Đứa con này cũng là hắn mang đến, cuộc sống này cũng là hắn ban cho, người không kể nguy hiểm bảo vệ cô, bất chấp cô ngang ngược mà giữ cô bên cạnh cũng chỉ có hắn. Mười mấy năm lang bạt không có người nương tựa cũng đã mệt. Bây giờ cô chẳng muốn đi đâu nữa, ở bên hắn là được rồi.

“Được, chúng ta cùng về nhà.”

Bỗng nhiên lúc này tên quái dị đuổi theo Tư Mạn lúc này bị Hắc Miêu đánh lạc hướng tìm được chỗ bọn họ, chậm rãi rẽ từng đám cây đi về phía này. Hắc Miêu đi rừng rất tốt, nên nhanh chóng phát hiện ra âm thanh rất nhỏ mà tên quái dị gây ra, liền thủ thế ẩn nấp, nhỏ giọng cảnh báo:

“Chủ thượng! Bên ngoài có người, có lẽ là tên lúc này.”

Vừa thấy Hắc Miêu rút súng ra, Tư Mạn liền gương dậy nói: “Vô ích, súng đạn không làm bọn chúng bị thương, còn có thể kích động họ tìm ra chúng ta.”

Nghiêm Trạch bế xốc Tư Mạn lên tay, âm trầm nói: “Không cần lo lắng. Hắc Miêu rất hiếm khi dùng súng thật.”

“Vậy thì....” Tư Mạn ngơ ngác.

“Súng độc.”

Cái thế loại gì vậy?

Nhìn thấy biểu hiện ngờ nghệch của Tư Mạn, Hắc Miêu vừa bỏ vài viên dung dịch vừa bằng một viên đạn lấp vào súng vừa đáp: “Thay vì đạn thật, tôi thay bằng độc được tiêm trực tiếp vào người bằng một phát súng. Cái chết sẽ không đến ngay mà từ từ ngấm vào cơ thể, cho dù có bắn không trúng chỗ hiểm hay có được lấy ra sớm muộn cũng sẽ chết.”

Tư Mạn tròn mắt nhìn Hắc Miêu, quen biết bấy lâu bây giờ mới biết tên lang y kia mới đích thị là ác độc.

“Nhưng mà những tên đó bị đột biến gen, có thể sẽ không bị ảnh hưởng bởi độc của anh.”

Hắc Miêu dương súng lên, nhắm qua kẻ hướng về phía tên quái dị đang rình mò ngoài kia nói: “Thử là biết ngay.”

Bụp!

Đạn mang theo độc được trúng vào bụng tên quái dị, hắn hự lên một tiếng sờ vào bụng rướm rướm một ít máu rồi nhăn mày cau bẳn, liền hướng mắt về phía xuất phát của đường đạn. Đường như đường đạn kia không ảnh hưởng đến hắn, hắn mới chẳng hề sợ hãi bước về phía trước.

Chỉ là bước được hai bước, chân lập tức khựng lại, khoe miệng tên quái dị đột ngột trào ra dòng máu đen, chảy xuống khoe miệng rồi cứ thế xuống cơ thể của hắn. Tên quái dị khụy chân xuống, bàn tay ôm lấy bụng, nơi có vết đạn liên tục cào cào, quần quai trong đau đớn nhưng lại không thể phát ra tiếng kêu, cứ như rằng cô họng đã bị đốt cháy.

Lúc này Hắc Miêu mới bước ra nhìn tên quái dị thân thể tím tái đã bất tỉnh nhân sự mới an tâm đi xung quanh kiểm tra tiếp.

“Độc của Miêu được thử trên năm mươi loài vật có thể lực mạnh nhất, quá trình chế tạo rất phức tạp, mỗi lần chỉ làm ra được mười viên nhưng công lực có thể cùng một lúc giết chết mười con bò.”

Nghiêm Trạch an tâm để Hắc Miêu giải quyết bên ngoài, hắn đặt cô lên chân, bàn tay to lớn xoa lòng bàn chân tím tái lạnh ngắt của cô.

Nghe Nghiêm Trạch nói, Tư Mạn liền hiểu ra đây chính là lý do họ không sợ không có cách đối phó, chỉ là số lượng đạn độc có hạn mà thôi.

“Đừng rồi! Làm sao anh vào được đây?” Điều quan trọng là tìm được đường ra, James và Tư Mạn vào bằng cách rơi xuống trực thăng, vậy còn Nghiêm Trạch thì sao?

Nghiêm Trạch hiểu ý cô, đưa mắt nhìn trực thăng của hắn tan nát nằm cách đó không xa nói: “Không thể ra khỏi đây bằng cách em đã vào, trừ khi em biết bay.”

Tư Mạn theo mắt Nghiêm Trạch, nhìn thấy trực thăng uy nghi của Nghiêm gia bây giờ như đồng sắt vụn nằm bên kia liền hiểu ra mọi chuyện. Cô trở mắt nhìn hắn.

Hắn vì cô mà làm liều sao? Hắn ư?

“Đi thôi, tôi đã tìm được nơi có hóa chất nhiều nhất.” Nghiêm Trạch bế Tư Mạn lên tay, gọi Hắc Miêu dẫn đường nói.

“Sao anh biết được chuyện đó?” Không phải là rất ít người biết sao?

“Em dấu mấy thứ thông tin rách nát này trong đồng hồ, lại không nhận ra nó đã sớm bị tôi mã hóa. Tôi dạy em làm việc bất cẩn như vậy sao?” Nghiêm Trạch bế cô rẽ qua một rừng cây, thấp thoáng nghe thấy tiếng nước chảy bên tai. Vì có Nghiêm Trạch nên trái tim lơ lửng vì hoảng sợ của cô đã được bỏ xuống. Yên tâm phó mặc cho hắn.

Cô bị hắn giáo huấn liền ngậm miệng, biết rõ hắn rất thích chi phối cô, trên người cô luôn có một chiếc đồng hồ kỳ lạ, hắn sớm đã không bỏ qua.

“Ừm...Nghiêm Trạch....Tôi....có chuyện này muốn nói.” Cô tựa đầu vào ngực hắn, tay vuốt bụng, ấp úng nói. Cô đặc biệt tò mò phản ứng của hắn, cũng rất muốn biết hắn có muốn đứa bé này hay không.

Nghiêm Trạch không đáp lời, chỉ im lặng chờ đợi.

“Tôi...”

“Bối Tư Mạn, cái tên tranh thủ cướp cô đi đâu?” Tư Mạn còn chưa kịp nói, Hắc Miêu cách họ hai bước chân liền mở miệng cắt ngang lời cô như một sự vô ý.

Tư Mạn lúc này mới nhớ ra James, mặt liền đổi sắc tóm lấy tay Nghiêm Trạch: “Không được, quay lại đi. James! Anh ta....”

Ngay lúc này, tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng ập tới. Hắc Miêu nhanh như nhận phóng tới, thủ thế hướng họng súng về phía đám cây nhắm bắn.

Nhưng rẽ khỏi đám cây không phải là đám người quý dị mà là một thân trang phục rách rưới, khuôn mặt bầm tím có dính máu của James Khải Huân phóng tới, nhìn thấy đám người Tư Mạn cả khuôn mặt cũng sáng bừng lên, nhìn thấy họng súng của Hắc Miêu liền dừng lại giờ hai tay đầu hàng thờ hèn hèn:

“Là tôi.”

“James!” Tư Mạn mừng rỡ reo lên, quả nhiên không thể xem thường James, hắn đã có thể thoát khỏi đám quý dị kia.

Hắc Miêu hạ súng xuống thu lại sát khí, thờ phào: “May quá, đỡ tốn đạn.”

Ngay lúc Tư Mạn được Nghiêm Trạch nhẹ nhàng đặt xuống đất, thân ảnh của hắn như hồn ma phiêu dật mang theo sát khí, thân tốc lao vút về phía James tung một nắm đấm.

James bất ngờ bị tấn công, nhanh đến mức không kịp né, tuy rằng nhìn ra phản ứng của Nghiêm Trạch, đặc biệt là ánh mắt chết chóc lạnh thấu xương của hắn nhưng cư nhiên không kịp chống đỡ, hương trọn cú đấm kia rồi ngã về phía sau lăn vài vòng.

Khi James đau đớn ôm mặt, đã cảm thấy vị tanh trong khoang miệng. Cú đấm quá mạnh kia khiến cơ hàm của hắn như muốn rụng ra. Còn chưa kịp định hình đâu là trời đâu là đất, cơ bụng liền như bị lún xuống, nắm đấm hết như búa bổ kia của Nghiêm Trạch đè ép nội tạng hắn, khiến miệng hắn trào ra máu.

Lúc này đã hoàn toàn cảm nhận được sự tức giận của Nghiêm Trạch, toàn bộ sát khí của hắn đều đổ lên người James, tưởng chừng mỗi cú đấm đều như muốn giết người. Mới chỉ nhận hai cú đấm. James đã tưởng chừng như sắp lên bàn thờ với các cụ.

James hỏn hển thờ không ra hơi. Như muốn gục xuống liền mờ ảo nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tư Mạn.

Ngay khi Nghiêm Trạch chuẩn bị đáng thêm một đòn nữa. Tư Mạn phía bên kia hốt hải chạy tới chụp lấy tay ngăn, nhất mực can ngăn:

“Không được! Anh không được giết anh ta. Là anh ta đã cứu tôi, nếu không có anh ta tôi sớm đã chết rồi.”

“Tránh ra!!!” Giọng của Nghiêm Trạch đặc biệt lạnh lẽo, chỉ cần nghĩ đến kẻ dám mang Tư Mạn đi khỏi tay hắn, hắn lập tức muốn giết người. Hắn hất tay cô ra găm lên.

Tư Mạn cắn môi lần nữa chụp lấy tay hắn: “Từ từ rồi hãy giết, ra khỏi đây cái đã. Có thêm người đi cùng chúng ta không phải tốt sao? Nghiêm Trạch, anh nghe tôi một lần đi.”

“Em bao che cho hắn?” Ánh mắt Nghiêm Trạch càng âm trầm, ý muốn giết James càng mạnh mẽ. Sát khí càng bùng nổ, sự tức giận gần như khiến hắn mất đi lý trí.

“Tôi...” Tư Mạn ấp úng không nói được. Nghiêm Trạch lần nữa hất tay cô ra, vung nắm đấm lên không trung, lấy đà bỏ về phía James đang ngồi thụp giữa đất với búng máu.

James nhìn Nghiêm Trạch nhưng lại không có tí sức lực, hắn biết nếu hắn nhận cú đấm nội lực kia, chắc chắn không thể sống sót được nữa. Hắn chọn giận ồ kiến lửa rồi.

“Không được!!!”

Tư Mạn nghiêng rằng liễu lĩnh xông ra trước mặt Nghiêm Trạch, dùng thân che chắn cho James, nhắm mắt chờ cú đấm của Nghiêm Trạch hạ xuống.

Nắm đấm của Nghiêm Trạch bị cơn tức giận nuốt mất, tiếp tục hạ xuống mang theo sát khí đâm xuyên vạn vật lao đi.

“Chủ thượng! Đó là Bối Tư Mạn, là Bối Tư Mạn!!!”

Tiếng hét của Hắc Miêu như thức tỉnh Nghiêm Trạch, ngay lúc đó nắm đấm cứng rắn mạnh mẽ kia dừng lại trên mặt Tư Mạn, chỉ cách còn một centimet. Toàn bộ cơ thể cô cứng như đá, thờ cũng không dám thờ.

Trong khu rừng rậm rạp, không khí đột ngột tĩnh lặng, một vị trí bốn người đều đứng yên bất động, ngay cả tiếng thở cũng chẳng nghe thấy.

James cứng đờ vì kinh ngạc, tròn mắt nhìn cơ thể gầy yếu của Tư Mạn đứng trước mặt hắn nhất mực che chắn.

Hắc Miêu thở ra một hơi, tái mặt vuốt ngực: “Thật là nguy hiểm.”

Còn Nghiêm Trạch cắn chặt môi, ánh mắt thanh u đen đặc sâu hoắm, bàn tay nắm chặt lộ từng đốt trắng chặm rãi buông xuống, nhìn cô nhắm mắt chờ cú đấm của hắn.

Trong lòng hắn có gì đó lạnh đi.

Sát khí thu về nhưng thứ khí thể lạnh lẽo trước đây lại dường như không hề mai một. Hắn âm trầm quay đầu bước đi, không nhìn cô nữa.

Tư Mạn chờ đợi một hồi, liền mờ mắt, nhìn thấy bóng lưng cao lớn cô độc của Nghiêm Trạch bước đi, trong lòng bỗng dung quặn thắt.

Đau quá.

Tại sao nhìn hắn tìm cô lại đau như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Rừng rậm

Khụ khụ...” Nghe James ho khan, Tư Mạn mới quay đầu khó xử:

“Không sao chứ?”

James khó khăn đứng dậy, quệt vết máu trên miệng nham nhở cười: “Không sao, chỉ mới gãy vài ba cái xương, nội tạng bầm dập một chút. Con bà nó hôm nay ra đường không xem hoàng đạo, đã gặp đám người kỳ quái sức mạnh đột biến thì thôi, lại còn gặp Nghiêm Trạch, một ngày như xương hai lần, cô nói xem tôi không sao có được không?”

Đã nghe đồn sức mạnh của Nghiêm Trạch, trong giới hắc bang không có kẻ nào dám chọc giận hắn để hắn phải động tay, cho nên ngỡ rằng là đồn đãi vô vắn, hôm nay trực tiếp thử nghiệm hai đòn của Nghiêm Trạch, James đã kịp nghĩ đến lời trần trối cuối cùng.

Tư Mạn cắn cắn môi nói: “Đừng có trách hoàng đạo, sao anh lại rồi hơi cấp tôi đi làm gì mới rơi đến bước đường này?”

James nhả một ngụm máu, khó khăn xoay lại khớp tay nói: “Biết sao được, cô giá trị ngàn đô, rất đắt đấy.”

“Tên điên.” Cô ném cho hắn một cái khăn tay trắng hỏi: “Đám người đột biến đâu?”

“Bọn chúng bị tôi đánh lạc hướng, chạy về phía Đông rồi.” James nhìn khăn tay trắng tinh của cô, tính lau vết máu, nhưng do dự một hồi, tranh thủ lúc Tư Mạn quay đi cẩn thận nhét vào túi áo không dùng đến.

“Vậy thì mau đi thôi, lát nữa chúng quay lại thì hỏng.”

Tư Mạn nhả một câu, thấy James đã không có gì đáng ngại với đi về phía Nghiêm Trạch và Hắc Miêu:

“Đi thôi.”

Nhìn sắc tối đã tối dần, Hắc Miêu nói với Nghiêm Trạch:

“Chủ thượng, nơi này cách khu vực tập trung hóa chất khá xa, trời lại tối, không có cách xác định phương hướng, ngay cả la bàn cũng không dùng được, rất dễ đi lạc, phải làm sao đây ạ?”

Nghiêm Trạch không quay đầu, nhìn sắc trời tối đen như mực chỉ tay về phía bên phải âm trầm nói: “Dựa vào hướng trực thăng rơi mà tính, cứ đi tiếp, nơi này không chỉ có chúng ta, không thể tri hoãn ở lại.”

Hắc Miêu nghe vậy vâng một tiếng liền bắt đầu định hướng đường đi, dẫn những người còn lại theo.

Nghiêm Trạch lạnh lùng bước đi, bóng đen của hắn lớn như bầu trời nhưng cô độc lạnh lẽo, Tư Mạn đi sau Nghiêm Trạch hai bước chân, từ lúc này hắn đã không nhìn cô, không ngó ngang đến cô dù chỉ một chút.

Thấy biểu hiện này cô đương nhiên khó chịu, trong lòng như kiến cắn. Trước nay Nghiêm Trạch luôn để cô đi bên cạnh hắn, khi cô mệt còn bế cô lên tay, bây giờ một cái liếc mắt cũng không buồn liếc về phía cô. Xem ra hắn giận thật rồi.

Cảm giác này đối với cô thật khó chịu. Nhìn cái quay lưng vô tình này, cô tưởng chừng như cả thế giới đang quay lưng với cô.

James lặng lẽ đi phía sau Tư Mạn, cũng chẳng hề mở miệng nói câu gì, chỉ nhìn hai người phía trước, trong lòng có gì đó thật khó hiểu.

“Nghiêm...Trạch, tôi có chuyện này....” Im lặng đi một quãng đường, Tư Mạn không nhận được nữa mới cất tiếng nói.

“....” Nghiêm Trạch vẫn yên lặng bước đi. Mặc dù nhìn hắn rất điềm tĩnh di chuyển phía trước cô nhưng bước chân lại ngắn hơn bình thường, đôi chân dài chậm rãi linh hoạt, đủ để không kéo xa khoảng cách với cô, cho cô bước kịp hắn. Chướng ngại vật phía trước đều bị hắn âm thầm ném đi cho người phía sau thoải mái tiến bước.

Tư Mạn cúi đầu, hai tay níu chặt nhau nói: “Thực ra bây giờ tôi...” Nếu bây giờ cô nói chuyện có thai, hắn sẽ không giận cô, sẽ lại nhìn cô chứ?

“Này Tư Mạn, cô thấy khỏe hơn chưa? Có muốn tôi công không? Bây giờ cô rất yếu, thuốc kích thích của tôi chỉ kéo dài được bốn tiếng, cô mà ngất lần nữa tôi thực sự hết cách đây.” Hắc Miêu tai thính vừa nghe Tư Mạn mở miệng liền vòng về phía bên cạnh Tư Mạn lạnh lẽo cắt ngang.

“Lúc này thì mệt thật, nhưng bây giờ đã không sao rồi, còn ba tiếng nữa thuốc mới hết tác dụng, lo gì chứ....” Tư Mạn nói đến đây liền thấy có gì đó không đúng liền tròn mắt nhìn Hắc Miêu: “Anh....anh đã biết tôi....”

Nói chưa hết câu liền bị Hắc Miêu bịt miệng, nháy mắt liên tục ra hiệu sau lưng Nghiêm Trạch: “Biết, tôi biết cô rất yếu. Yên tâm, có đại danh y Hắc Miêu ở đây, không sợ.”

Tư Mạn gạt tay Hắc Miêu ra, ánh mắt viết rõ dòng nghi vấn: ‘Đã biết sao không nói?’

Hắc Miêu không đáp lời, chỉ ra hiệu im lặng và lắc đầu.

Tư Mạn không hiểu nhưng không truy vấn, cô ở bên Nghiêm Trạch một năm không bằng Hắc Miêu ở bên cạnh hắn mười mấy năm, nếu đã không thể nói ắt hẳn có lý do. Tư Mạn đành thuận theo mà tri hoãn.

Ngay lúc này, đột ngột có tiếng bước chân dồn dập ập tới, tiếng chân nặng nề đạp lên lá cây lao vùn vụt giữa đêm đen lạnh lẽo dễ dàng đi vào tai chúng nhân.

Nghiêm Trạch, Hắc Miêu và James nhanh như chớp đẩy Tư Mạn về sau lưng, tạo một bức tường thành vững chắc xung quanh cô.

Ánh mắt sắc bén của Nghiêm Trạch đâm xuyên màn đêm hướng về phía trước nói: “Mười bốn người.”

Hắc Miêu dương súng về phía đó, mặt trầm xuống: “Chúng ta chỉ còn chín viên đạn độc cho nên không thể để bắn trật.”

Cần thiết đến độ chính xác cao nhất, Hắc Miêu đưa súng độc cho Nghiêm Trạch xử lý. Nếu nói Tư Mạn là xạ thủ súng bắn tia, thì Nghiêm Trạch chính là bậc thầy của súng lục.

Nghe đến đạn độc, James liền hiểu ra, hần ngay lập tức cất tiếng: “Tôi có thể giúp được gì? Bọn chúng có vẻ sợ lửa, tôi có thể dùng nó phụ chứ?”

James vừa dứt câu liền cảm thấy xương sống lạnh ngắt, bất gặp sát khí của Nghiêm Trạch liền giật mình ngấm mồm, James vẫn chưa muốn chết.

“Anh có vẻ bị thương không nhẹ, không thể đánh giáp lá cà, dùng đến lửa cần chú ý một chút, bọn chúng sẽ nhắm anh đầu tiên.” Hắc Miêu vừa đẩy Tư Mạn về phía trước vừa đáp James.

“VẬY CÒN TÔI?” Tư Mạn bị ba người Nghiêm Trạch, James, Hắc Miêu đẩy về phía trước che chắn, ngờ nghịch vừa bị ép buộc phải chạy trước vừa nói.

“Chỗ này cô không chơi được, chúng tôi vì cô mới phải vào đến đây, cô cứ im miệng chạy trước đi cho tôi nhờ.”

“Nhưng bọn chúng đông hơn chúng ta nhiều. Tôi...”

Tư Mạn không muốn làm kẻ vô dụng, tuy rằng thể trạng không tốt nhưng không thể trơ mắt nhìn họ vì cô mà nguy hiểm.

Ở phía bên kia, tiếng bước chân gấp gấp càng lúc càng gần, bốn người họ chạy về phía trước cũng càng lúc càng nhanh.

James nhìn thấy bóng Tư Mạn phiêu dật, muốn bế cô chạy nhưng cơ thể càng muốn rụng ra, xương đã không thể chống đỡ.

Nghiêm Trạch tay cầm súng, không chờ cho Tư Mạn nói xong câu liền kéo cô leo lên thân hắn, cho cô ôm chặt hắn như khi con để có thể thuận tiện vừa chạy vừa dùng được súng.

Tư Mạn không kịp nhìn sắc mặt Nghiêm Trạch đã phải ôm lấy cổ hắn, chân kẹp lại nửa thân hắn nếu không muốn bị rơi xuống, lúc này phát hiện phía sau, đám người quái dị đã kịp rẽ ngang đám rừng đuổi đến đây.

“Đằng sau!”

Tư Mạn vừa hét lên, ngọn đuốc trên tay James cũng vừa kịp thắp sáng, hần hưng hăng vừa chạy vừa quăng lửa đe dọa. Hắc Miêu không biết lấy từ trong túi áo ra dung dịch hóa chất gì. James quăng một đám lửa, Hắc Miêu sẽ nhỏ một giọt dung dịch ra khiến cho lửa vừa bắt lập tức bùng lên như một ngọn đuốc lớn.

Đám người quái dị gầm lên một tiếng kinh hãi rồi lùi lại, về mặt góc nhìn nhậy nhạ hiện rõ dưới ánh lửa bập bùng, nhưng chừng đó lửa vẫn không dọa được bọn chúng, gã đầu đàn hung hăng đập đổ cây, khiến cho lửa nhanh chóng bị dập tắt.

Trước khi ngọn lửa bị dập tắt. Giữa màn đêm tịch mịch còn chút ánh sáng soi tỏ vị trí của những gã quái dị. Nghiêm Trạch lập tức ngưng cước bộ, một tay ôm chặt lưng Tư Mạn, một tay dương cao súng, nhắm thẳng một đường.

Bắn!

Một loạt bảy phát súng nhả ra, thuận thế cầm phập vào bảy gã quái dị đang hùng hổ chạy về phía trước. Độc không ngấm ngay tức khắc nên đám quái dị dường như không coi phát súng kia ra gì mà gặm gừ tiếp tục chạy về phía trước.

Đám Nghiêm Trạch không chậm trễ một giây phút, lập tức nâng tốc độ đập qua kẽ rừng chạy vụt đi.

Chưa chạy được vài bước, bảy gã quái dị bị trúng đạn lập tức phun ra một ngụm máu rồi gục xuống như cây bị đốn hạ. Bảy gã còn lại đồ mắt nhìn nhau, thờ phỉ phỉ nhìn bảy gã đồng loại tím tái rồi tắt thở, chúng tức giận gầm lên rồi tăng tốc nhất quyết đuổi theo.

“Nghiêm Trạch, tôi chạy được, mau bỏ tôi xuống đi, như thế này anh sẽ rất tổn sức.” Tư Mạn níu lấy cổ Nghiêm Trạch gấp giọng.

Nghiêm Trạch không đáp lời, vẫn kiên quyết giữ chặt cô, dùng đôi chân dài kia hết tốc lực mà chạy theo lối chỉ dẫn.

Tư Mạn bắt lực ôm chặt lấy hắn. Sao bây giờ cô lại xót hắn đến thế này.

“Còn bảy người nhưng chỉ còn hai viên đạn. Vị trí tập trung hóa chất cách đây hơn một dặm nữa.” Hắc Miêu vừa chạy vừa nói, đã nhìn rõ đám người quái dị kia mạnh cỡ nào, nếu đánh trực tiếp thì hạ một người đã là khó, bây giờ nhiều người như vậy....

“Đốt thùng lũng này đi.” Nghiêm Trạch lạnh lùng hạ lệnh.

Cả ba người Tư Mạn kinh ngạc. Đốt rồi chính bọn họ chạy kiểu gì?

“Từng này dung dịch không đủ để làm lớn như vậy.” Hắc Miêu cảm lợ dung dịch phát hỏa kia nói.

“Đừng quên bên trong đạn độc có chứa cái gì.” Nghiêm Trạch vẫn liên tục đâm xuyên khu rừng mà chạy, chạy đến mức đôi giày của hắn đã bị những phiến đá nhọn đâm thủng.

Hắc Miêu ba lên một tiếng, ánh mắt sáng ngời: “Phải rồi, phải rồi.” Hắn hỗn hển nhìn James đang đau khổ vừa chạy vừa cảm được nói: “Phía trước tôi thấy có một khu vực cây đổ, tập trung rất nhiều lá khô, chạy đến đó lập tức châm ngòi. Cách đó năm trăm mét có thêm một vùng lá lớn, châm ở đó nữa.”

Nhận được cái gật đầu của James, Hắc Miêu nhanh hơn Nghiêm Trạch chạy trước mở đường, đã thấy phía sau đám quái dị càng lúc càng gần, gần đến mức tiếng thở của họ như ngay bên cạnh.

Nhìn thấy họ sợ hãi như ở trong hang động càng khiến Tư Mạn run rẩy, cô níu chặt Nghiêm Trạch, run run.

Nghiêm Trạch nhận ra biểu hiện của cô, ánh mắt đỏ ngầu những tia máu, càng thần tốc đẩy nhanh tốc độ, phía sau vận tốc càng nhanh thì phía trước Nghiêm Trạch càng bất chấp mà lao vút đi như ánh sáng. Tốc độ vượt người thường khiến cho James cũng kinh hãi hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Đích đến

Ngay thời điểm khoảng cách hai bên đuổi bắt đã rút ngắn đến chỉ còn vài mét nữa. James liền phát hiện ra đám lá lớn giữa khu rừng âm u. Hắn nhanh chóng nhồi lửa.

Đám lá bùng lên những đám lửa, chưa kịp lan đi thì một đường đạn của Nghiêm Trạch nhắm bắn, bốn người họ nhanh như nhận lao vút qua, đám lá khô đang an yên kia lập tức bùng lên như quỷ dữ, tiếng nổ đôm đốp và tiếng gió lạnh lẽo truyền thẳng vào tai chúng nhân, sức nóng của nó như muốn nuốt chửng tất cả.

Đám người quái dị bị ngọn lửa làm cho đau mắt, ôm chăm lấy đôi mắt đỏ như máu, gập người gập lên vì đau đớn.

Chớp lấy thời cơ này, bốn người Nghiêm Trạch đứng sau đám lửa nhanh như chớp rẽ rừng băng qua khu vực tiếp theo. Tư Mạn ôm cổ Nghiêm Trạch, trở thành gương chiếu hậu phía sau, nhìn thấy ba gã quái dị mặt bê bết máu đập qua đồng lửa tiếp tục truy kích thì hét lên:

“Có ba người!!!”

Nhận được thông tin, bà người Nghiêm Trạch càng tăng hết tốc lực lao vút về phía trước.

Grao!!!

Tiếng gầm rú của đám người quái dị như bày tỏ sự giận dữ. Vì quá mệt, bị thương quá nhiều, sức chạy của James đã không thể giữ được, trật một bước chân hắn liền ngã xuống, ngọn đuốc trên tay thuận thế rơi xuống đất.

“James!!!” Tư Mạn thất kinh kêu lên.

Ngay thời điểm một tên quái dị bắt kịp James, thuận đà từ phía sau lao tới muốn một đòn đánh chết thì tiếng súng từ phía Nghiêm Trạch vang lên.

Gã quái dị hự lên một tiếng, liền ngã về phía sau, vừa hay làm cho hai tên cùng truy đuổi ngã theo, dường như nhớ ra những gì đã xảy ra với đồng bọn, gã liên tục cào cấu vết đạn ở bụng nhưng càng cào chỗ đạn càng tím tái, rồi gục hẳn.

Tư Mạn kinh ngạc nhìn Nghiêm Trạch, ngàn vạn lần không nghĩ đến hắn sẽ ra tay cứu James.

Viên đạn cuối cùng đã được bắn ra, họ chính là đang hết cách chế ngự rồi.

“Chết tiệt! Anh nợ tôi một mạng đấy.” Hắc Miêu nhanh như nhận lao vút tới kéo James đang gần như bất động lên lưng chạy vút đi. Vừa kịp tránh cho hai gã quái dị đuổi với theo.

James đã đuối sức, mệt mỏi mở mắt nhìn phía sau. Tuy rằng sức vóc của Hắc Miêu rất lớn, vác thêm hắn chạy cũng rất nhanh, nhưng hai gã đằng sau vốn dĩ không biết thương, chẳng mấy chốc mà bắt kịp.

“Nhanh lên một chút.” James lấy trong túi áo ra một quả lựu đạn nhỏ cần chốt.

Bùm!

Lựu đạn nhỏ nhưng sức công phá không hề nhỏ, lại thẳng tay nhắm thẳng vào hai gã đang đuổi theo phía sau mà phát nổ, bốn người Nghiêm Trạch không quan tâm kết quả mà tiếp tục tiến về phía trước, vị trí chỉ còn vài mét.

“Thật là, có lựu đạn sao không xài sớm. FBI keo kiệt đến mức chết không chịu nhả đấy hà.” Hắc Miêu cồng James chạy muốn tụt lùi hần hển nói. Nếu không phải lương tâm cắn rứt, nhờ có James bảo vệ mẹ con Tư Mạn đến mức này, hẳn cũng chẳng rảnh hơi cứu James làm gì.

James ho khụ hai tiếng, cười khẩy nhìn về phía sau: “Không phải tôi keo kiệt, mà vốn dĩ lựu đạn không có tác dụng với chúng.”

Hắc Miêu kinh hãi nhìn ra đằng sau, thấy hai tên quái dị ki ôm cánh tay bị lựu đạn làm đứt đoạn tuôn đầy máu găm gờ đuổi đến. Cách bọn chúng tầm ba mét là ba gã khác đen thui lù như than, rõ ràng đã đạp qua lửa chạy đến đây. Đằng sau còn dẫn theo một đám lửa đeo bám không thể dập tắt.

“Shit, bọn khốn kiếp này rốt cuộc là cái thứ quái quỷ phương nào vậy chứ???” Hắc Miêu vừa chửi vừa đẩy nhanh tốc độ đuổi kịp Nghiêm Trạch và Tư Mạn.

Nhờ có lựu đạn ngăn chân của James, khoảng cách giữa đuổi và bắt cũng đã được dẫn ra, vừa đủ để đám người Nghiêm Trạch có thể kịp tới nơi.

Phía trước mặt Nghiêm Trạch là một đám sương mù dày đặc, trong ánh lửa lập lòe bị cây lá bắt trúng lan tới, có thể mơ hồ nhìn thấy dòng sương mù dày đặc này nhiều tới mức nào, có thể bao phủ cả một khu vực lớn, che hết tầm nhìn vạn vật, dường như đó là một tấm vải lớn bao phủ cả đất trời.

“Thì ra hóa chất tập trung ở đây.” Tư Mạn bóp mũi, mỗi cơn gió thổi qua, mùi hóa chất thoảng đưa đến đều khiến cô ho lên sặc sụa.

“Nín thở.” Nghiêm Trạch ra lệnh, ép cô phải nín thở. Hắn biết rõ loại hóa chất này độc hại như thế nào. Chờ cho Hắc Miêu đuổi kịp liền bật đèn từ đồng hồ trên tay Tư Mạn lên nói: “Miêu, nín thở đi theo ánh sáng.”

Hắc Miêu biết Nghiêm Trạch rõ hóa chất này bao phủ ở diện rộng, nếu không có tín hiệu, có thể sẽ lạc nhau. Một đến mức cổ khô khốc nhưng James trên lưng đã có dấu hiệu bất tỉnh, Hắc Miêu cắn môi nhìn đám quái dị phía sau đang kề cận liền dặn lòng làm người tốt một lần, vác theo của nợ trên lưng đi theo Nghiêm Trạch hòa vào đám sương mù.

Tư Mạn trong lòng Nghiêm Trạch, bàn tay nhỏ che đi mũi của hắn, tránh cho hắn ngửi trúng, vận dụng hết chức năng phổi của mình, nín thở đến mức lồng ngực sắp nổ tung.

Bốn người họ vừa bước vào khu vực hóa chất, đám người quái dị liền ngưng cước bộ không dám đuổi theo xanh mặt đứng nhìn. Về tức giận ánh lên đôi mắt rướm máu, nhưng rất nhanh liền bỏ qua sợ hãi, lao vào trong sương mù, nhất quyết truy đuổi.

Trong ánh sương mờ ảo, Tư Mạn còn chẳng nhìn thấy được khuôn mặt của Nghiêm Trạch, chỉ có bàn tay ôm chặt cô của hắn cô mới xác thực hắn đang ở bên cô, dùng tất cả ý chí chống lại cơn mê mị đang xâm chiếm và lồng ngực co thắt nghiêm trọng.

Bước đi bằng bản năng, ánh mắt sáng quắc của Nghiêm Trạch lách qua từng đám sương mù, dùng đôi tai nhạy cảm đánh giá vạn vật, bằng tất cả giác quan đo lường lối đi. Hắn có thể nghe thấy được tiếng ho sặc sụa của những gã quái dị ở đằng sau, cũng có thể nghe được tiếng nước chảy ở thung lũng chết họ vừa đi vào kia.

Tư Mạn run rẩy cấu chặt góc áo Nghiêm Trạch, cô có thể để bản thân nhả ra một chút hơi, hít một ngụm dù biết là độc nhưng bản năng một người làm mẹ biết rõ, hóa chất là cực kì độc hại cho thai nhi non nớt, nên cho dù có khó chịu như thế nào, cô cũng nhất quyết không nhả hơi.

Nghiêm Trạch giữ chặt Tư Mạn trong tay, hùng hổ tiến về phía trước, không thể quay lại, càng không thể chùn chân, bây giờ chỉ có thể bước tiếp mà thôi.

Đi được một đoạn, hắn liền nghe thấy âm thanh khác lạ truyền tới bên tai, là tiếng người bát nháo, là tiếng gió lạnh phương Bắc, là tiếng động cơ đến từ xe và trực thăng.

Là tiếng của Nghiêm gia!

Hắc Miêu càng đi càng rụng rời, càng bước càng mông lung, càng nín thở càng như sắp chết, mơ hồ nhìn thấy bóng đèn phía trước nhấp nháy, mờ hôi vờ vờ như tấm, bàn chân chịu đựng sức lực hạn hẹp đã như muốn gục xuống mà đằng sau, những gã quái dị bằng đôi mắt tinh quái găm thét vì bị hóa chất làm cho đau đớn đã đuổi đến nơi, chỉ còn cách một cánh tay đang gần như chụp được bóng lưng James.

Nghiêm Trạch giống như một con lốc, ôm Tư Mạn trong lòng mặc kệ sương mù che khuất tầm nhìn mà tung cước, đám người quái dị bị sương mù che mắt, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen lao tới, không kịp thủ liền bị ngã về sau kêu hự lên một tiếng, hít một ngụm hóa chất liền ho sặc sụa. Chính lúc này đám lửa trong rừng rậm bị gió tạt ngang nhanh chóng ập về phía đám người quái dị bao vây lấy họ.

Nghiêm Trạch không thể mở miệng nói, ánh mắt sắc bén phát hiện ra vị trí Hắc Miêu đang đứng, thời khắc Hắc Miêu sắp gục xuống vì mệt, Nghiêm Trạch lấy trong túi áo Hắc Miêu lọ dung dịch phát hỏa còn lại, nhắm về hướng có mùi lửa mà ném rồi nhanh như chớp tóm lấy Hắc Miêu và James đang bất tỉnh nhân sự trên lưng Hắc Miêu vác lên lưng. Cả cơ thể rắn chắc gồng lên bước vội đi trong đám sương mù.

Những gã quái dị hít hóa chất ho khan dữ dội, thời khắc phát hiện ra cả khu rừng bình lặng ngày thường bị một lọ dung dịch rơi xuống vùng lửa bị họ kéo tới rồi phát ra tiếng nổ lớn rung chấn cả một phương trời, bao bọc lấy chính bản thân họ.

Thời khắc ngắn ngủi trước khi bị ngọn lửa thiêu đốt hết cả thung lũng này nuốt chửng, họ kịp nhìn thấy con người cao lớn có ánh mắt sắc lạnh như quỷ

vương đó lạnh lùng và đáng sợ hơn tất cả những con người mà họ từng gặp đang vác trên lưng ba người đi khỏi đó nhanh hơn gió, vượt ra khỏi tầm bắt của lửa chỉ trong gang tấc. Hủy đi nhà của họ chỉ trong chớp mắt đó là kẻ hơn cả một bóng ma.

Ánh mắt đỏ rực của gã đầu đàn đã bị lửa thiêu gần hết gục xuống. Tiếng gầm rú hết như sói rừng vang vọng cả đất trời, đau đớn lấy lại chút lý trí cuối cùng của con người.

Không có ai nhận ra, gã đầu đàn này chính là nhà khoa học đã sáng chế ra loại hóa chất độc hại này bốn mươi năm về trước, người bị biến đổi gen đầu tiên chính là ông, mười bốn người còn lại chính là người trong đoàn, sau khi biến đổi gen, tính cách của họ cũng biến đổi, não bộ thoái hóa nhanh chóng, những suy nghĩ của con người cũng đã biến mất.

Họ giống như những con thú sợ hãi ánh sáng, sợ hãi hóa chất cản trở họ thoát ly ra khỏi thung lũng, ẩn mình sống trong nơi này nửa đời người, thậm chí thêm khát ăn thịt đồng loại, làm ra những hành vi mất nhân tính này mà chỉ kịp nhận ra lúc sắp tàn hơi thở cuối cùng.

Bàn tay lông lá bám đầy lửa của ông ta với về phía bóng đen của Nghiêm Trạch biến mất, khoanh khắc khuôn mặt đỏ đen vì lửa đó biến dạng, nụ cười thỏa mãn nở rộ trên gương mặt kia.

Ông ta nhận ra, thứ đáng sợ nhất trên đời này không phải là vũ khí, mà là con người. Người đầu tiên thoát ra khỏi đây, cũng chính là người đã giải thoát cho ông và mười bốn đồng đội đáng thương, xóa bỏ vĩnh viễn thung lũng chết này ra khỏi thế giới, kết thúc nỗi đau kéo dài cả thế kỉ.

Biến hóa chất độc hại thành lịch sử. Đưa những con người này về cõi vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Thoát

Bầu trời đêm lạnh với từng đợt tuyết dày đặc đổ lên thân chúng nhân, ai nấy vừa lạnh vừa mệt vẫn không ngừng soi đèn sáng trưng cả vùng trời thung lũng.

Theo lệnh Hắc Báo, người nhà Nghiêm gia ai nấy có đội hình cụ thể, lục tung từng góc ngách hòng tìm ra bí ẩn nào đó nhưng vô dụng. Sắc mặt Hắc Báo càng lúc càng tệ, Kyle đứng bên cạnh bấm móng tay đến bật cả máu, không biết đã tìm kiếm bao nhiêu vòng.

Bỗng nhiên lúc này một tiếng nổ lớn kèm theo ánh sáng rực rỡ của lửa bùng lên cách đó không xa, nằm ở vị trí bị sương mù che lấp không tài nào nhìn thấy. Bất giác khu vực đó trở thành trọng điểm tập trung mọi ánh nhìn khi toàn bộ sương mù bị lửa bao vây, những đám sương động mình theo gió lạnh hóa thành tuyết trắng nặng nề rơi xuống.

“Bên kia, mau qua đó!!!”

Tất cả người Nghiêm gia nhận lệnh liền chạy về phía khu vực phát nổ đang có một vụ cháy lớn, ngọn lửa bập bùng chỉ dừng lại ở đó, bên ngoài lớp tuyết dày đặc cản trở không thể khiến cho ngọn lửa có cơ hội lây lan. Thoạt nhìn qua đây như là một bức tranh tương phản, giữa vùng đất lạnh lẽo ẩm ướt có một vụ cháy với những đám cây khô đã trở thành tro tàn, hết như hai thế giới đang song song tồn tại.

Ngay thời khắc đó, chúng nhân nhìn thấy bóng dáng một thân ảnh cao lớn, đôi chân dài mạnh mẽ bước từ màn sương mù và khói lửa đỏ ngạo nghễ tiến thẳng, vác trên lưng hai gã đàn ông đã gần như hôn mê, trước ngực ôm một người phụ nữ thở không ra hơi, hai mắt lim dim như chợt ngất.

Một thân vác ba người bình thân đi ra khỏi biển lửa, khí khái quý vương và sự lạnh lùng chết chóc ẩn hiện trong đôi mắt cao ngạo đó chỉ có thể là một người.

“Nghiêm Trạch!!!”

“Chủ thượng!!!”

Kyle, Kate và chúng nhân thất thanh reo lên, vội vàng chạy tới đỡ lấy Hắc Miêu và James sau lưng Nghiêm Trạch. Có người vươn tay ra muốn gỡ Tư Mạn khỏi thân hắn, nhưng Nghiêm Trạch liền gạt đi, hơi thở chưa bình ổn khác xa với vẻ mặt bình thân của hắn.

“Oxy.” Nghiêm Trạch ngồi xuống, đặt Tư Mạn lên đùi, hạ lệnh cho Hắc Báo.

“Bình dưỡng khí, nhanh lên!!!” Hắc Báo nhanh chóng hiểu ý, liền ra lệnh.

Bốn bình dưỡng khí lập tức được đưa đến. Nghiêm Trạch liền áp bình dưỡng khí vào cho Tư Mạn đang thở không đúng nhịp, thân thể yếu ớt khó khăn mở mắt kia.

“Đề thuộc hạ, ngài mau đeo vào đã.” Hắc Báo đưa bình dưỡng khí cho Nghiêm Trạch xong liền gấp rút cứu hộ cho Hắc Miêu đang mơ mơ màng màng.

nhưng thấy Nghiêm Trạch lo cho Tư Mạn trước, liền tranh phần.

Nghiêm Trạch không đáp lời, chờ cho Tư Mạn thở đúng nhịp như bình thường, đôi mắt trắng lấy lại sinh khí mới bắt đầu tự mình dùng tới bình đường khí.

Hắc Báo âm thầm thở dài, lại cất lực hỗ trợ Hắc Miêu thở đều.

Phía James, hai đặc vụ đi cùng hấn nước mắt lưng tròng nhìn James thân tàn ma dại, giúp hấn điều hòa hơi thở lại nghĩ đến con tức giận của cục trưởng nếu biết con trai của ông trở nên như thế này thì khóc không ra nước mắt, chỉ biết nhờ sự trợ giúp của Nghiêm gia cứu chữa cho hấn.

Lúc này không ai để ý, Kyle vốn dĩ đứng đằng sau Nghiêm Trạch, lo lắng cho hấn đến mất ăn mất ngủ nhìn thấy Nghiêm Trạch lo cho Tư Mạn còn hơn chính bản thân hấn, bàn tay cũng cao đến rướm máu, ánh mắt sắc lạnh như muốn nuốt chửng Tư Mạn. Kyle âm thầm lặng lẽ đi khuất trong bóng tối.

Hắc Miêu được sơ cứu, nhanh chóng tỉnh lại ho lên sặc sụa, mù mờ nhìn trời đất, vừa nhìn thấy Hắc Báo, liền chụp lấy tay anh ta, nước mắt lưng tròng:

“Người anh em, không ngờ tôi lại có thể thoát chết trong gang tấc như thế này, đứng trước công quỹ môn quan rất đáng sợ, loại mèo đen như tôi chẳng đủ dọa, nghe nói báo đen át quý nhiều hơn, anh nhất định phải bảo vệ tôi, số tiền tôi kiếm được sẽ cống nạp cho anh.”

Hắc Báo thấy Hắc Miêu vừa tỉnh mồm miệng đã liếng thoảng liền gạt tay Hắc Miêu ra khinh bỉ nói: “Vừa tỉnh đã khỏe như vậy, có mà quý vương bị anh chọc cho tức điên trả về ấy.”

“Sao lại phũ phàng như vậy, sống gần đây năm hôm nay tôi mới làm người tốt một lần, vác cái của nợ đó bỏ chạy, lại còn suýt chết, anh không giả vờ đau thương an ủi vài câu được sao?” Hắc Miêu nhìn James bất tỉnh nhân sự đang được sơ cứu, đứng lên chỉnh lại y phục nói.

“Bớt lời đi.” Hắc Báo nhìn sắc mặt hao gầy xanh xao của Tư Mạn liền nhủ mảy mò: “Bối Tư Mạn bị hút máu hay sao vậy? Hay bị thương ở đâu?”

“Liên tục chạy nhảy vật lộn với đám người đột biến gen thì chớ, một miếng cơm cũng không được ăn, nước không có mà uống, ngủ cũng chẳng ngủ, từng đây thời cũng đã như bị hút cả ngàn lít máu rồi. Huống hồ....Huống hồ cô ấy còn đang mang thai.”

“Cái....cái gì???” Hắc Báo kinh hãi la lên.

Hắc Miêu vội vàng bịt chặt miệng Hắc Báo, kéo sang một bên, tránh không để ai nghe thấy.

Hắc Báo kinh hoàng một chút, liền gạt tay Hắc Miêu ra lăm lét liếc Nghiêm Trạch ở bên kia thấp giọng: “Chuyện này....không thể được, đã bảo cậu phải nhắc nhở Bối Tư Mạn dùng áo mưa, lên cho cô ta uống thuốc tránh thai cơ mà. Thế này là thế nào???”

Hắc Miêu bắt lực nói nhỏ: “Chuyện dùng áo mưa, chúng ta cơ bản không có khả năng quyết định, Bối Tư Mạn càng không, chủ thượng uy thế như vậy....Còn chuyện bỏ thuốc tránh thai tôi thực tình không ra tay được, quá tàn nhẫn rồi.”

Hắc Báo thở dài: “Ừm, nếu là tôi cũng chẳng thể xuống tay được thứ thuốc độc hại đó. Chuyện này nếu đến tai lão gia, mạng của Bối Tư Mạn làm sao mà giữ? Lại còn thân phận của cô ấy....Mà chủ thượng thì sao? Ngài ấy đã biết chưa?”

“Tôi rất kín miệng.” Hắc Miêu vội vã lắc đầu.

“Còn may, có thể từ từ giải quyết.” Hắc Báo thở phào, chuyện mang thai đáng ra là chuyện mừng, nhưng đối với họ, chuyện này liên quan đến mạng người, đặc biệt là Tư Mạn, họ không thể nào mừng được.

Hắc Báo, Hắc Miêu không hề biết, Kate vẫn luôn lặng lẽ quan sát họ. Chất độc được lấy từ công xưởng đến còn nằm trong tay cô, đã có ý âm thầm hạ sát Tư Mạn, nhưng bây giờ lại vô tình nghe được thông tin hữu ích này, Kate lại dấu chất độc kia vào túi áo, chậm rãi bấm một dãy số điện thoại, khẽ mỉm cười.

Hắc Miêu và Hắc Báo thì thầm bên này, vừa nhìn thấy trợ tá của mình đang tiếp cận Nghiêm Trạch, có ý muốn xem qua sức khỏe của Tư Mạn liền lao tới chặn ngang.

“Thuộc hạ khỏe rồi, để thuộc hạ xem cho cô ấy.”

Lông mày Nghiêm Trạch nhíu chặt nhìn cô khó nhọc ngồi trong lòng hấn, tuy rằng hơi thở đã bình ổn, nhưng sắc mặt lại rất khó coi, hấn trầm giọng:

“Có vấn đề gì mà đến bây giờ sắc mặt vẫn xấu như vậy? Có phải nội thương rồi không?”

Nếu quả thật Tư Mạn bị thương mà Hắc Miêu cố tình che giấu, có thể sẽ trực tiếp bị xử tội.

“Không, không phải nội thương, là cô ấy đói khát quá mức, ngài xem hơn một ngày không có gì lót dạ.” Hắc Miêu lật đật lấy lương thực mà người Nghiêm gia vừa đưa đến mặt méo xệch đi nói.

Tư Mạn vừa nhìn thấy thức ăn nước uống liền run run vươn tay ra nắm lấy, cố gắng nhét vào miệng, nhai trong cơn đói khát khiến cô mệt lử.

“Ăn từng miếng một!” Nghiêm Trạch cất giọng nhắc nhở, nhìn cô đói đến cả tay cũng run hết cả, nước uống đổ trong đồ ngoài, ăn uống khổ sở như vậy là lần đầu tiên hấn nhìn thấy.

Tư Mạn lúc này ngoài thức ăn ra cái gì cũng không thấy. Chỉ trong chớp mắt đã ăn hết một gói bánh, uống hết cả mấy chai nước. Sức ăn của hai người quả nhiên lớn hơn bình thường.

“Đồ của ngài và Bối Tư Mạn ướt hết rồi, không thay ngay sẽ bị cảm lạnh.” Hắc Báo lên tiếng nhắc nhở.

Không chỉ ướt mà bộ đồ Tư Mạn mang còn bẩn và bị rách, đôi giày méo mó không còn nguyên vẹn, chỉ cần nhìn sơ qua một chút, cũng phần nào hiểu được cô đã trải qua một ngày như thế nào.

“Ngài thay đồ trước không thì sẽ bị lạnh mất. Để tôi thay cho cô ấy.” Kate lạnh lẽo xuất hiện bên cạnh, đưa tay ra có ý đỡ lấy Tư Mạn.

Nghiêm Trạch lạnh lùng gạt ra, không để nửa ngón tay Kate chạm đến Tư Mạn, trầm giọng: “Không cần.”

Hắn bế Tư Mạn vẫn bận ăn uống lên xe. Mở lò sưởi, nhận lấy một bộ quần áo thay cho Tư Mạn. Sắc mặt Kate càng tệ đi.

Nhìn thấy Tư Mạn và Nghiêm Trạch lên xe đóng kính cửa, Hắc Báo nhú mày quan ngại: “Bối Tư Mạn có biết không?”

“Đã biết rồi.” Hắc Miêu gật đầu.

“Vậy thì sớm muộn cũng sẽ nói ra cho chủ thượng, lúc đó chỉ e....”

“Tôi đã dặn Bối Tư Mạn tri hoãn, tạm thời có thể tin tưởng được, chỉ là không biết đến lúc nào. Việc bây giờ là nghĩ cách xử lý đứa trẻ này.” Hắc Miêu nghiêm trọng nói.

Là con của Nghiêm Trạch, cũng chính là chủ nhân tương lai của Nghiêm gia, chỉ là xuất hiện không đúng lúc, không đúng người, tạm thời không thể được đón nhận.

“Không lẽ anh định....phá bỏ. Tuyệt đối không được, nếu chủ thượng biết chúng ta giết con của ngài ấy, mười mấy năm trung thành đổi lại bằng một phát súng đây có biết không?” Hơn ai hết, Hắc Báo Hắc Miêu là hai người rõ tính cách của Nghiêm Trạch nhất, cũng chính họ rõ ràng Nghiêm Trạch coi trọng người phụ nữ đang mang thai con hắn như thế nào. Nếu họ thật sự ra tay, có thể đầu được cả đời hay không?

“Tôi không tàn nhẫn đến vậy, đó chỉ là một đứa trẻ, nó không có tội.” Hắc Miêu nhú mày, suy tư:

“Tôi muốn tìm cách đưa Bối Tư Mạn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Kế hoạch giả

“Từ lúc gặp Bối Tư Mạn cho đến bây giờ, cô ấy luôn nằm trong tầm mắt của chủ thượng, trốn chạy cũng không thoát, sao có thể nói đưa đi là đưa đi ngay được. Anh không thấy sự việc hôm nay sao?”

Lời Hắc Báo là tâm tư của Hắc Miêu, họ là người rõ nhất vị trí của Tư Mạn trong lòng Nghiêm Trạch, Nghiêm Trạch có thể không màng nguy hiểm cứu cô, an bài cho cô ở bên hắn suốt đời, không ai có thể đưa cô đi dưới mí mắt hắn.

“Tôi biết, nhưng đây là cách duy nhất để bảo hộ cho đứa trẻ, cũng là bảo toàn mạng sống cho Bối Tư Mạn.” Hắc Miêu khổ tâm nói: “Lão gia nếu biết đến sự tồn tại của đứa trẻ này, cùng lắm sẽ cho người âm thầm phá bỏ nó, nhưng nếu biết Bối Tư Mạn là ai, anh có chắc chủ thượng sẽ bảo vệ được cô ấy hay không? Chủ thượng là người tàn nhẫn, nhưng sẽ không tàn nhẫn đến mức ra tay với chính người đã sinh ra mình, cho nên bất cứ ai trên thế giới này đều có thể sợ chủ thượng ngoại trừ lão gia.”

Nghiêm Giác Siêu là kẻ tự phụ, ông ta xây dựng ngai vàng cho mình chính là muốn một tay che cả bầu trời, sắp đặt mọi thứ thuận theo ý mình, đối với chuyện máu mủ của nhà họ Nghiêm, ông đương nhiên sẽ tùy cơ mà xử lý, không cho bất kỳ một giọt máu nào của ông ta rơi ra bên ngoài, điều này có ai trong Nghiêm gia còn không rõ.

“Hãy nhìn Nghiêm Chính mà làm gương, chúng ta cũng không thể giả vờ như không biết. Nếu không xử lý, Bối Tư Mạn sẽ là thất bại tiếp theo.” Hắc Miêu vỗ vai Hắc Báo nói.

Nghiêm Chính là bí mật lớn của Nghiêm gia, kể từ khi bước chân vào nhà họ Nghiêm, Tư Mạn đã dùng mọi cách moi thông tin về người này nhưng bất thành, anh ta giống như chưa từng tồn tại, mọi thông tin đều là ẩn số.

Ấn ý trong từng câu nói, Hắc Báo đều hiểu rõ, trầm mặc một chút mới gật đầu: “Được, tôi sẽ cùng phối hợp đưa cô ấy đi. Bối Tư Mạn đã từng cứu chúng ta, tuy rằng con người không thật thà nhưng không phải là người xấu, tôi hi vọng có thể sinh ra đứa trẻ an toàn. Đợi khi chủ thượng có thể nắm

hoàn toàn cục diện, lão gia không thể nào khống chế được nữa, lúc đó hăng đưa Tư Mạn trở về.”

Cả hai người ngẫm thỏa thuận, nhìn về phía Nghiêm Trạch đã thay đồ xong, gọi người chuẩn bị phương tiện quay trở về. Lần này trực thăng đã bị điều đi hết, tổn hại không ít, cho nên chỉ có thể đi xe trở về.

“Không thể trì hoãn quá lâu, chủ thượng luôn theo sát Bối Tư Mạn, có thể sẽ sớm nhận ra bất thường.” Hắc Miêu rút ra một điều thuốc đặt lên môi châm lửa. Để cho bên kia tự an bài, hẳn rồi cục cũng nghỉ ngơi được một chút

Hắc Báo nhận lấy điều thuốc khác, rít một hơi, nhú mi tâm: “Nếu Bối Tư Mạn đột ngột biến mất, chủ thượng chắc chắn sẽ như hôm qua, lao đầu tìm kiếm. Ngài ấy vốn không biết bỏ cuộc hay thất bại là gì, có thể sẽ trực tiếp lục tung trái đất này lên.”

Hắc Miêu ngậm nửa điều thuốc buồn cười nói: “Sống đến bây giờ, được nhìn thấy chủ thượng can tâm tình nguyện bị lưới tình bắt như vậy, quả thực sống không uổng.”

“Đừng đùa, nếu cô ấy chỉ đơn giản là Bối Tư Mạn thì có lẽ chúng ta chẳng cần đau đầu như vậy. Từ khi biết Bối Tư Mạn chính là Bối Tĩnh, chưa nói đến chúng ta, chủ thượng cũng chẳng còn đường lui nữa rồi.” Hắc Báo neho mắt, tựa như đang nhớ về chuyện gì đó.

“Thế giới này đâu có thiếu phụ nữ, sao cứ nhất định phải là Bối Tư Mạn chứ, ông trời thật biết đùa người.” Đứng ở ngưỡng cửa ba mươi, học rộng tài cao, lại có thể khiến cho kẻ khác cúi đầu trước mình, nhưng có những chuyện, hai người họ trở nên bất lực.

“Hay là....” Hắc Báo nhả một đám khói trắng ra, cảm nhận cơ thể ấm hơn mới nói: “Chúng ta cho Bối Tư Mạn biết một chút.”

Một chút sự thật, một chút ẩn số, một chút rồi lại một chút, những bí mật luôn ẩn chứa đau thương

Hắc Miêu chậm rãi lắc đầu: “Có những chuyện không thể để người ngoài cuộc như chúng ta nhiều lời, chỉ cần để cô ấy biết an toàn của đứa trẻ bị lão gia đe dọa, vậy là đủ rồi. Thiên tính làm mẹ của phụ nữ là bảo vệ đứa con của mình, tin chắc Bối Tư Mạn sẽ phối hợp cùng chúng ta.”

“Vấn đề là, chúng ta căn bản không thể dấu được Bối Tư Mạn khỏi mắt chủ thượng ngày một ngày hai. Ngài ấy sớm muộn cũng tìm ra.”

Hắc Miêu gật đầu, như đã dự liệu từ trước: “Cho nên chỉ có thể tìm cách buộc chủ thượng phải từ bỏ Bối Tư Mạn.”

Hắc Báo nhú mày suy nghĩ: “Chúng ta lớn lên cùng ngài ấy, chưa từng nhìn thấy ngài ấy chịu từ bỏ cái gì bao giờ, huống hồ lại là người phụ nữ này.”

Hắc Miêu nhả một đợt khói, ném điều thuốc trong tay đi nói: “Anh quên rồi, chủ thượng cũng là một con người bình thường, ngài ấy sẽ không giữ lấy thứ gì không còn tồn tại.”

Nghe Hắc Miêu nói xong, sắc mặt Hắc Báo liền sa sầm nghiêm trọng, nuốt khan: “Không...còn tồn tại?”

“Cho dù có bị chủ thượng oán hận, chỉ cần bảo vệ được đứa trẻ và mạng sống của Bối Tư Mạn, thì mọi chuyện sau này đều có thể giải quyết.” Ánh mắt Hắc Miêu trở nên sắc lạnh, quyết đoán:

“Muốn chủ thượng từ bỏ, chỉ có thể để Bối Tư Mạn chết trước mặt ngài ấy.”

Đoàn xe Nghiêm gia đi qua miền Bắc Canada lạnh lẽo, thẳng trên con đường gió lạnh nhưng không bị tuyết phủ kín như lúc trước nữa. Con đường tối đen như mực được đèn xe Nghiêm gia rọi sáng. Hai bên đường vắng tanh hiu hắt, thi thoảng có vài ngôi nhà đã đến giờ đi ngủ, chỉ để một ngọn đèn lấp ló giữa màn đêm

Bên trong xe lớn được bật máy sưởi ấm áp, Tư Mạn ngủ vùi trong lòng Nghiêm Trạch không biết trời trăng là gì. Bên cạnh hắn, an toàn được đưa lên tuyệt đối, cô có thể ăn xong đã ngủ ngay, tựa như máy năng lượng hết sạch nhiên liệu đang cần nạp gấp. Không khách khí mà ôm lấy hắn ngủ ngon lành.

Nghiêm Trạch đã hai ngày không ngủ, thế nhưng lúc này hắn lại không hề chợp mắt, chỉ nằm bên cạnh cô, cho cô hơi ấm của hắn, bàn tay lặng lẽ vuốt từng lọn tóc cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô lại dịu dàng hẳn đi, thoi khắc cô biến mất khỏi tầm mắt hắn. Hắn đã nhận ra, người phụ nữ này sẽ là người cùng hắn sống nốt phần đời còn lại.

“Ngài nghỉ đi một chút, một tiếng nữa là đến được sân bay, thuộc hạ sẽ canh chừng bên ngoài.” Hắc Miêu ngồi bên cạnh Hắc Báo đang lái xe nói.

Chỉ cần bước ra khỏi công Nghiêm gia, Nghiêm Trạch và những người khác đều đưa cánh giới lên cao nhất, có thể đối diện với bất kỳ sự tấn công nào. Lý do khiến Nghiêm Trạch không an tâm ngủ chính là vì sự biến mất của Lex, phán đoán phạm vi hắn tiếp cận sẽ không xa đoàn xe của Nghiêm gia.

Ầm!!!

Những dự liệu của Nghiêm Trạch hầu như đều đúng, ngay thời điểm Hắc Miêu vừa kết lời, phía trước liền vang lên tiếng xe va chạm mạnh.

Lúc này, chứng nhân mới nhìn rõ một chiếc xe trọng tải lớn đang húc đầu vào chiếc xe vận chuyển của Nghiêm gia, hai chiếc xe đều là xe trọng tải nên sự va chạm này gây ra tiếng động cực kỳ lớn, nhưng tổn thương lại nhỏ hơn rất nhiều.

Toàn bộ đoàn xe được xe trọng tải bảo vệ phải ngừng lại, bao gồm cả xe của Nghiêm Trạch. Hắc Miêu, Hắc Báo không hai lời lập tức lao xuống xe, tất cả người khác đứng vào vị trí, chớp mắt đã có súng trên tay, sẵn sàng tấn công bất kỳ lúc nào.

Trong đêm tối tịch mịch, cơn gió lạnh thổi bay tà áo chúng nhân, đưa cái rét căm căm vào da thịt. Hai đoàn xe bật đèn sáng trưng cả một vùng trời, hai đoàn người đối nghịch chĩa súng vào nhau, trong một thoáng sát khí vẫn vũ đầy trời, ánh mắt ai nấy đều cực kỳ khó chịu.

“Bình tĩnh! Lần này tôi không có ý khiêu chiến, chỉ muốn xác nhận một chút.” Lex lạnh lẽo xuất hiện phía trước, vẫn là bộ đồ trắng không chút vấy bẩn, hần như một bóng ma giữa đêm đen, khuôn mặt bị một nửa đêm đen che lấp càng yêu mị lạnh lùng.

“Muốn xác nhận là bạn ta đã tha mạng sao?” Nghiêm Trạch từ trên xe bước xuống, bóng đen đồ dài trên đường, ánh sáng từ đèn xe như ẩn hiện trong đôi mắt ma quỷ, khiến cho chúng nhân cơ hồ sợ hãi.

Lex nhếch môi cười: “Lần này để các người thoát, chỉ là may mắn mà thôi. Thứ tôi muốn xác nhận, đơn giản chỉ là xem qua người Nghiêm gia một chút.”

Nghiêm Trạch nhíu mi tâm, từ lúc nào Lex lại hào hứng với người của Nghiêm gia?

Hắc Báo, Hắc Miêu và toàn bộ đều ngờ nghệch, có cái gì đó không đúng ở đây.

“Sao... vậy?” Tư Mạn mơ màng mở mắt, lúc này đã không nhìn thấy Nghiêm Trạch đâu nữa, ở trong xe chỉ có một mình cô lơ lửng.

Tư Mạn dụi dụi mắt, người so với lúc trước đã khỏe hơn tám phần, nhưng nhìn bên ngoài chỗ tối chỗ sáng, lại không nhìn được cái gì, cho nên quyết định đẩy cửa xuống xe.

Cô bây giờ mới nửa tỉnh nửa mê, nhìn thấy trong đoàn người đang lăm lăm súng đứng phía trước, bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng đó thì theo bản năng mà bước đến bên cạnh, ngẩng đầu nhìn hần:

“Có chuyện gì vậy?”

Nghiêm Trạch có chút bất ngờ, hần trầm trầm cất giọng: “Vào trong đi, ngoài này không có việc của em.” Trời lạnh như vậy, ra làm gì chứ.

Tư Mạn nhìn ra sắc mặt lạnh tanh của chúng nhân, liền hiểu ra là có biến, cô nheo mắt nhìn theo ánh sáng đang chĩa về phía cô, mơ màng nhìn người phía trước đang đứng như trời trồng, nhìn thấy cô mà kinh hoàng đến mức hồn phách bay mất.

Cô lập tức nhận ra ai đang nhìn mình, cái bóng trắng toát của Lex dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra, đứng hình trong một giây liền phát hiện ra khuôn mặt hiện tại đang không hóa trang, hai bàn tay run run ôm lấy khuôn mặt mình ngồi thụp xuống đất, gục đầu vào gối.

Lex há hốc miệng, nghẹn ứ nơi cổ họng không thể cất lời, đôi mắt lạnh kia rung rung nhìn Tư Mạn.

“Tư.... Mạn.” Dồn nén bấy lâu, cuối cùng thốt lên được cái tên này. Nước mắt bên khóe mi Lex đã rơi xuống, khoảng cách năm mét tưởng chừng như năm ngàn năm ánh sáng, hần vươn tay ra không khí, không cách nào chạm được đến cô, nghẹn giọng bật lên:

“Anh cuối cùng cũng tìm được em rồi. Bối Tĩnh, em gái đáng thương của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Nghi ngờ

Gia đình nhà họ Bối theo những thông tin còn sót lại chỉ biết được, cả gia đình họ đều đã chết cháy, thân xác hòa lẫn với tro tàn, trên gia phả, hai tiểu chủ nhà họ Bối từng được rất nhiều gia tộc kính nể là:

Trưởng nam Bối Văn Trác.

Đích nữ Bối Tĩnh.

Trong thủ phủ uy nghi tráng lệ mang nét cổ kính phương Tây, mái nhà Nghiêm gia oai phong đứng giữa đất trời, lộng lẫy không kém phần ngạo mạn, y hệt những con người thuộc về Nghiêm gia.

Bên trong phòng khách, Hắc Báo, Hắc Miêu và Kate ngồi trên ghế dài, ngưng trọng nhìn về phía trước, nhìn Nghiêm Trạch đang lặng im đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía chúng nhân, bóng của hần đồ dài trên nền đất lạnh, màn đêm hiu quạnh thời ngang qua lòng người.

Tư Mạn ngồi trên ghế đơn, tư thế thẳng người, hai tay nhẹ nhàng đặt trên đùi, đúng phẩm vị của một tiểu thư được dạy dỗ lễ nghi từ nhỏ.

Trạng thái trầm mặc rơi vào độ nửa tiếng đồng hồ, xung quanh là một mảnh tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ đang biến chuyển cùng thời gian, hơi thở của mọi người dấu bật trong không khí.

Hồi lâu không thấy Nghiêm Trạch có động tĩnh, Hắc Miêu mới háng giọng mở miệng:

“Cô...sớm đã biết Lex là Bối Trác Văn? Anh trai của cô?”

“Phải.” Cô bình thản đáp.

“Nhưng hình ảnh anh ta của mười lăm năm trước không giống bây giờ, trước đó cũng có người tận mắt nhìn thấy anh ta trong biển lửa, sao có thể...”

Câu hỏi của Hắc Miêu đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Anh ta đã thoát được và phẫu thuật thẩm mỹ, từ đầu đến chân đều là giả.” Tư Mạn cầm tách trà đã nguội lên tay, nhạt nhẽo hớp một ngụm.

“Sao cô lại biết chuyện này?”

Tư Mạn liếc mắt về bóng lưng Nghiêm Trạch, đáp lại câu hỏi của Hắc Miêu nhưng như thể đang nói với Nghiêm Trạch:

“Năm năm trước tôi từng lừa tiền của bác sĩ thẩm mỹ cho Lex, cũng vô tình biết được chuyện này.”

“Thì ra là vậy.” Hắc Miêu ngậm một tiếng lại nói tiếp: “Vậy có thể nói cho chúng tôi biết, hai người là anh em ruột, tại sao cô lại hận anh ta đến vậy không?”

Ý tứ trong câu nói của Hắc Miêu rất rõ ràng. Nghiêm gia trước nay vẫn luôn tìm kiếm gian tế, người có thể cung cấp thông tin cho Lex khiến Nghiêm gia hết lần này đến lần khác gặp nguy. Bây giờ lộ rõ mối quan hệ đặc biệt giữa Tư Mạn và Lex, nói không nghi ngờ là nói dối.

“Tôi không thể nói. Nhưng tôi có thể dùng danh dự để bảo đảm, tôi không phải gian tế của Lex. Là các người tự mình đem tôi về đây, tôi không hề có bất cứ ý định nào với Nghiêm gia.” Tư Mạn quyết đoán nói.

Lúc này bóng lưng của Nghiêm Trạch mới khẽ rung động, hần quay người, dùng ánh mắt lạnh lẽo kia chiếu lên gương mặt Tư Mạn, trầm trầm nói:

“Tôi không nghi ngờ em.”

Một câu nói này buông ra, bất chợt khiến cho cả cơ thể căng cứng giả vờ bình thản của Tư Mạn như muốn bùng nổ, ngay từ thời điểm biết Lex là anh trai của cô, Nghiêm Trạch cái gì cũng không nói, cái gì cũng chẳng hỏi, hần như vậy cô mới thật khó chịu, thà hần tra tấn cô cho cô khai ra sự thật đi.

“Đừng đùa, anh không nghi ngờ, tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi? Tại sao không bắn tôi một phát đạn, ném tôi xuống sông, nhốt vào phòng biệt giam để khai ra mà lại xa cách tôi đến thế? Anh nhìn tôi như thể cái gai trong mắt, còn nói là không nghi ngờ, nực cười.”

Tư Mạn nói, đôi mắt long lanh những giọt nước mờ ảo, càng nói càng uất ức, càng nói càng sai lời trong lòng, chính cô cũng không nhận ra, đây là lần đầu cô dám lớn giọng cãi lại hần.

“Con mắt nào của em thấy tôi nhìn em như gian tế. Nghiêm Trạch này một khi đã khẳng định em là người như thế nào, em còn cơ hội sống hay sao?” Giọng Nghiêm Trạch đặc biệt trầm lạnh, đối với cô trong lòng tức giận nhưng có một sự khiến cưỡng khó nói, bản ngã con người của hần trước mặt cô đã được dấu nhẹm đi năm phần.

Tư Mạn đứng phắt dậy, bước đến trước mặt Nghiêm Trạch, khoảng cách chỉ còn lại một gang tay, ngược mặt nhìn thẳng vào mắt hần cứng rắn nói:

“Vậy tại sao không ôm tôi?” Từ lúc đó trở về, hần chưa hề chạm vào cô.

Cả không gian tĩnh lặng như chết, ba người Hắc Báo, Hắc Miêu và Kate giống như hòa lẫn trong bóng tối biến thành không khí, mỗi người mang một biểu cảm khác nhau, giống như Hắc Báo khó chịu, Hắc Miêu phiền lòng và Kate thỏa mãn khi thấy hai người cãi nhau.

Câu nói của Tư Mạn khiến cho mi tâm Nghiêm Trạch nhú lại.

Tại sao hần lại không ôm cô? Tại sao?

“Tôi ở ngay trước mắt anh, tôi ngủ trên giường anh, ăn cùng một bộ bát đĩa với anh, hít chung một bầu không khí chết chóc dầm này với anh, mỗi ngày đều đã quen với mùi của anh, trải qua bao nhiêu lần sinh tử cùng anh, vậy mà chỉ vì một câu nói, anh liền nghi ngờ tôi, coi tôi không còn tồn tại nữa.” Câu nói gần kết thúc, giọt nước mắt nặng nề nơi khóe mi âm thầm trào ra, bộ mặt bình thản ngày thường đã hoàn toàn bị dẹp bỏ, đây mới là con người thật của cô, cô thậm tự trách mình, sao trước mặt hần lại trở nên yếu đuối như vậy?

Nước mắt của cô lấp lánh trượt xuống đôi má xanh xao, rơi vào khóe miệng mặn chát:

“Tôi đối với anh rốt cuộc là cái gì?”

Lúc cô gần như bẽ tắc ở thung lũng chết, người cô nghĩ đến chỉ có hấn. Lúc đó cô đã nghĩ, cả đời này nguyện ý đi theo hấn, cũng không có gì là tệ, vậy mà bây giờ thì thế nào. Lex đã gây bao nhiêu thù oán với Nghiêm Trạch, hấn biết cô là em gái Lex liền không cần cô nữa sao?

Cả cơ thể Nghiêm Trạch cứng ngắc, trong lòng khó chịu như lửa đốt, nhìn giọt nước mắt của cô, trong trái tim như bị đâm một lỗ, khó chịu đến không thở nổi. Nhưng tuyệt nhiên không hề mở miệng đáp lại cô. Chỉ tĩnh lặng nhìn cô rơi lệ vì hấn.

“Thà rằng anh quát tháo tôi như lúc trước tôi còn thấy anh coi trọng tôi. Là do tôi nghĩ quá nhiều, tôi đến cuối cùng chỉ là người tình trên giường phục vụ anh mà thôi.” Mỗi lời nói ra như vết dao cứa vào tim gan, Tư Mạn nói xong liền quay đầu bước đi, mỗi bước sau nhanh hơn bước trước, đến mức bước đi mà như chạy, chẳng mấy chốc mà đã không thấy bóng cô nữa, chỉ thấy những giọt nước mắt trong gió thoảng bay.

Nhìn Tư Mạn, Hắc Báo đau lòng bước đến trước mặt Nghiêm Trạch, nhìn thấy hấn vẫn nhìn theo vị trí cô khuất bóng, ánh sáng tình anh trong mắt hấn dần vụt tắt, ngạo khí quanh thân bây giờ lại cô độc vạn phần, tựa hồ như đã đánh mất điều gì đó.

Hắc Báo trầm mặc một chút liền cất giọng: “Ngài cũng đã mệt rồi, nên nghỉ ngơi đi thôi.” Từ lúc Tư Mạn mất tích ở thung lũng chết, Nghiêm Trạch đã chẳng hề nghỉ ngơi. Lúc này so với Tư Mạn, Nghiêm Trạch cũng đã mệt mỏi không ít.

Nghiêm Trạch không đáp lời, bóng đen lập lòe như ma quỷ cất bước đi về thư phòng, trong bóng tối mờ ảo của màn đêm, không ai nhìn ra được sắc mặt của hấn nhưng ai cũng có thể cảm nhận, không khí đã lạnh đến cực điểm tựa hồ như hai trái tim vốn chung một nhịp đã bị đóng băng.

Hắc Miêu chậm rãi bước tới bên cạnh Hắc Báo, nhìn theo bóng lưng Nghiêm Trạch thờ dài:

“Cô ngốc Tư Mạn, chủ thượng vốn dĩ chưa từng nghi ngờ cô ấy, so với chúng ta, có khi lại còn tin tưởng hơn. Ngài ấy chỉ là không dám chạm đến Bối Tĩnh mà thôi.”

Quá khứ mười lăm năm, đối với họ quá bi thương đến mức tự mình làm tổn thương người quan trọng nhất, cũng chính là để vui đi con đau trong lòng ngày đó. Vốn dĩ có những chuyện sẽ được làm rõ, chỉ là sớm hay muộn, bây giờ sự xuất hiện của Lex như một con dao, chặt đứt khoảng cách chôn giấu bí mật. Nghiêm Trạch cũng có thể cảm nhận được, hấn sẽ đánh mất cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Chống đối

Trong góc phòng tối đen như mực, bóng lưng gầy của Tư Mạn hướng ra bên ngoài, dưới ánh trăng nhạt nhòa len lỏi qua đám mây đen chiếu rọi qua tấm áo mỏng manh kia. Mùi hương từ sữa tắm lan tỏa, mái tóc ẩm ướt chỉ mới được lau sơ rải trên gối trắng, tư thế nằm cuộn tròn như bào thai của cô mang theo dáng vẻ cô độc, dường như đã lâu lắm rồi cô không còn thấy cảm giác này nữa.

Có lẽ là từ lúc gặp Nghiêm Trạch cho đến bây giờ.

Bên ngoài trời hanh khô, tiếng bước chân nặng nề tiến vào, khiến cho căn phòng trống rỗng chỉ có một mình Tư Mạn âm áp hơn hấn. Cảm nhận được bước chân của Nghiêm Trạch, Tư Mạn đang mở mắt nhìn tường trong vô định đột ngột nhắm tịt mắt giả vờ ngủ.

Đây vốn dĩ là phòng trước của cô ở tòa thành số ba, những tường Nghiêm Trạch không muốn nhìn thấy cô mới mặc kệ hấn chạy qua chỗ này, ấy vậy mà hấn vẫn tìm đến, rốt cuộc là có ý gì?

Trong căn phòng ảm, hơi thở của Nghiêm Trạch trôi thẳng vào tai Tư Mạn, khiến cho cô vô thức mà căng thẳng. Bỗng nhiên cảm giác đầu cô được kê lên đùi hấn, tiếng máy sấy được bật lên, bàn tay thô ráp cục mịch chạm vào từng lọn tóc cô.

Muốn sấy tóc?

Mặc kệ hấn, cô nhất quyết không dậy.

Có lẽ vừa nãy cãi nhau, hấn không phản ứng gay gắt như thường ngày đã vô tình dung túng cho cô một hành vi ỷ lại. Hoặc trong lòng cô biết rằng, hấn đối với cô như thế nào, nhưng lại không chịu mở lòng đón nhận.

“A. Nóng!”

Nghiêm Trạch lần đầu dùng đến máy sấy, đi sấy tóc cho người khác, hấn đương nhiên không biết nên làm thế nào, trước nay từ đầu đến chân đều do Hắc Miêu và Sam một tay phục vụ, cơ bản không biết cái gì là tự lo, cho nên vừa khởi động đã muốn sấy luôn cả hộp sọ người ta.

Tư Mạn vì nóng mà hét lên, da đầu cũng muốn rụng hết cả ra, oán hận ngồi phất dậy ôm đầu. Tính toán mở miệng nói vài câu trách móc nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt lạnh tanh như xác chết của hấn cũng vội nuốt đầu lại. Vừa hay nhìn xuống bàn tay lóng ngóng của hấn có ý tốt muốn sấy tóc cho cô, khước

môi nhin không được run run, sợ lộ ra bản chất trước mặt hắn liền quay lưng đi, tiện tay kéo luôn mấy sậy tóc về phía mình.

“Để tôi tự làm.”

Nghiêm Trạch có phản ứng gì, chỉ nhìn cô tự mình xử lý mái tóc ẩm ướt.

“Ồ đây không đủ ẩm, về phòng.” Nghiêm Trạch lạnh lùng nói.

“Tôi thân nhiệt cao, ở đây được rồi.” Tư Mạn không quay đầu, ngang ngạnh nói.

Cô vừa nói xong, mấy sậy lập tức bị ném qua một bên, vỡ tan. Nộ khí bùng lên như lửa, bàn tay tức khắc đẩy cả cơ thể cô nằm xuống giường.

“Tôi chiều em quá rồi!” Hắn gầm gừ.

Tư Mạn cũng chẳng vừa, giật mình một chút liền trừng mắt lại đáp:

“Không dám, tôi là em gái Lex, được ngài chiều chỉ e không có phúc phận.”

Có lẽ hoormon thay đổi, cái gan của Tư Mạn cũng lớn hơn hẳn.

“Khẩu khí lớn lắm. Còn dám trừng mắt với tôi? Em gái của tên đó làm em tự hào quá nhỉ. Như vậy mà cũng có tư cách nghĩ đến chuyện tôi nghỉ ngơi em làm gián điệp sao? Ngu ngốc!”

Nghiêm Trạch một tay khống chế cô, một tay bắt đầu tra tấn lên da thịt mềm mại, cúi đầu mút lấy cổ cô. Đưa luồng nhiệt dục vọng lên người cô. Ép buộc cô tiếp nhận.

Tư Mạn lúc này đương nhiên không có hứng, lại đang thời kỳ nguy hiểm, không thể làm chuyện này. Cô cố vùng vẫy ra khỏi hắn, nhưng vô ích, cô lại càng không chịu thua. Vừa đẩy hắn ra vừa cứng đầu nói:

“Tránh ra, không muốn, không muốn.”

Nghiêm Trạch càng trối chặt tay cô, ánh mắt giận dữ: “Khi tôi muốn, em không được phép nói không.”

Nghiêm Trạch một tay xé toạc bộ váy trên người cô, trong chớp mắt để dáng hình cô lồ lộ giữa giường trắng, một thân dè cô bên dưới, chèn ép lấy môi mọng, ngấu nghiến nuốt lấy lưỡi cô.

Tư Mạn lập tức đáp trả bằng cách cắn lấy lưỡi hắn. Thế nhưng hắn không chịu nhả ra, để cho mùi tanh của máu lan tỏa bên trong nụ hôn ướt át.

Tư Mạn dùng cước đẩy hắn ra, hét lên:

“Nghiêm Trạch. Không được!!!”

Vừa mới nói xong được khoảng cách với Nghiêm Trạch, tức thì Tư Mạn cúi gập người ôm lấy bụng, một cơn co thắt trào đến, đau đớn thể hiện trên gương mặt cô.

“Tư Mạn. Bối Tư Mạn, em làm sao vậy???” Quá bất ngờ, Nghiêm Trạch không biết đã đụng gì đến bụng cô, sao lại đột ngột đau đớn đến vậy, hắn vội lấy áo choàng vào người cô, găm lên: “Miêu!!! Mau vào đây!”

Hắc Miêu bên ngoài, vẻ mặt còn đang ngái ngủ tức thì đập cửa xông vào. Nhìn thấy tư Mạn ôm lấy bụng đau đớn, liền xanh mặt.

Hắc Bảo lật đật phía sau, kinh hãi.

Không xong rồi.

“Miêu, đau, đau quá.” Tư Mạn khó nhọc tóm lấy áo Hắc Miêu nói.

“Bình tĩnh, thở đều, có tôi ở đây không sao đâu.”

Hắc Miêu liền đặt Tư Mạn ngay ngắn nằm xuống giường, tỉ mỉ khám qua một lượt, thao tác nhỏ cùng dụng cụ y tế.

Nghiêm Trạch đứng bên cạnh, không bỏ sót bất kỳ sắc thái nào trên gương mặt xanh xao của Tư Mạn, là vì hắn dùng sức khiến cô đau sao? Lúc cô đau như vậy, người cô dựa vào không phải là hắn, người giúp cô không phải là hắn mà là Hắc Miêu.

Bàn tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt lạnh xốt xa, giận dữ.

Mất khoảng ba mươi phút, Tư Mạn mới yên tĩnh trở lại, cô mệt mỏi thiếp đi, đáng vẻ càng trở nên tiều tụy.

Hắc Miêu nhìn bãi chiến trường, cũng có thể hiểu chuyện gì vừa xảy ra, mới nghĩ đại một cái có nói:

“Cô ấy bị đau dạ dày cấp tính, vì dùng sức nên mới nghiêm trọng như vậy, bây giờ nghỉ ngơi vận động nhẹ nhàng là được.” Hắc Miêu nhẹ đáp, khiến sắc mặt Nghiêm Trạch cũng buông lỏng đi không ít.

Như đã xong nhiệm vụ của mình, Hắc Miêu, Hắc Bảo liền để lại Tư Mạn cho Nghiêm Trạch, nhanh chóng rời ra bên ngoài.

Trước khi rời khỏi, sau gáy Hắc Miêu đột nhiên vã mồ hôi lạnh, hần kịp nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Nghiêm Trạch phóng về mình, ngơ ngếch thoái lui trong sợ hãi.

“Sao rồi. Đứa bé thế nào?” Hắc Bảo vừa ra bên ngoài liền mất kiên nhẫn hỏi.

“Ồn rồi, chỉ là bị động một chút.” Hắc Miêu thờ phào đáp: “Xem ra không thể để thời gian kéo dài được nữa, nếu chuyện này tiếp diễn, mẹ con Bối Tư Mạn đều nguy hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Tin mừng

“Tôi nghĩ chủ thượng đã có ý nghĩ ngờ. Bây giờ mang cô ấy đi càng không thể.” Hắc Bảo nhìn theo cánh cửa đã khép lại nói.

Hắc Miêu ngồi xuống ghế đơn, thờ dài nói: “Giấy không bọc được lửa, chủ thượng lại vốn không giống người bình thường, ngài ấy không biết nhiều về phụ nữ, nhưng bao nhiêu trạng thái của Bối Tư Mạn đều lọt vào mắt, có thể không nghĩ ngờ được sao? Tôi chỉ kịp tính chuyện của ngày mai, không ngờ đêm nay đã có biến như vậy. Đứa trẻ này cũng thật biết làm khó chúng ta, khiến cho chúng ta muốn đầu cũng chẳng được. Ngày mai kiểu gì tôi và anh cũng không thoát được.”

“Vậy anh tính như thế nào? Nói cho ngài ấy biết sao? Như vậy chính là khơi mào hai cha con họ đối đầu đấy. Chủ thượng có thể bảo hộ đứa trẻ này đến bao giờ?”

“Từ từ, để tôi suy nghĩ.”

“Hay là nói Bối Tư Mạn bị bệnh nan y, cần đem đi chữa bệnh, cái này có vẻ khả quan đấy.” Hắc Bảo hai mắt sáng trưng nói.

“Thôi đi, nan y cái gì, chúng ta nói dối qua mắt được ngài ấy sao, nếu thật sự biết Bối Tư Mạn bị bệnh nan y, lại chẳng hóa ra càng không cách nào dứt ngài ấy ra khỏi cô ta.”

Hắc Bảo ngậm một tiếng thờ dài, bắt lực lấy ra thêm một điều thuốc, rít một hơi.

Hắc Miêu đau đầu, im lặng hít khí lạnh đêm khuya, qua khung cửa nhỏ thấy rõ bóng dáng Nghiêm Trạch âm trầm quan sát Tư Mạn, như thể muốn trạm khắc lên từng tác da thịt của cô, bất động nhưng âm u như một tảng băng, thỉnh thoảng khi Tư Mạn nhú mày, thân thể kia mới khẽ động đậy, nắm lấy bàn tay lạnh của cô, để cô an tâm mà ngủ tiếp.

Trời đã sắp chuyển mùa rồi. Nghiêm gia cũng sắp đại biến rồi.

Tư Mạn dường như rất mệt, ngủ sâu đến mức Nghiêm Trạch rời đi cũng không biết.

Hắn vừa xuất hiện, người nhà Nghiêm gia lập tức dương cao tinh thần thép, chờ đợi một màn sát khí trên gương mặt âm u của hắn dù chẳng biết đã có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là sáng sớm đã nhìn thấy hai vị đại nhân Hắc Bảo, Hắc Miêu đứng chờ sẵn ở sảnh lớn, chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ thực thi hình phạt của Nghiêm gia thì ai nấy đều vã mồ hôi lạnh. Vừa mới trở về sao đã có biến rồi?

Nghiêm Trạch từ trên tầng đi xuống, bước chân mạnh mẽ mang theo tiếng lộp cộp giạt nẩy tim gan của chúng nhân, hướng về phía ghế lớn, nơi Sam đã chuẩn bị bữa sang ngon lành, sẵn sàng phục vụ.

Nghiêm Trạch bước qua hai người Hắc Bảo, Hắc Miêu rồi ngồi xuống ghế lớn, cơn gió lạnh từ hắn khiến cho thần kinh hai người càng căng như dây đàn, nhưng vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh.

Từ từ thưởng thức từng món ăn trên bàn, kết thúc buổi sáng trong không khí tĩnh lặng ngày thường. Khoảng thời gian càng kéo dài, không khí càng trở nên ngột ngạt.

“Nói đi.” Nghiêm Trạch kê đĩa, uống một ngụm nước nói.

Hắc Miêu hít một hơi, bước đến trước mặt Nghiêm Trạch, nuốt khan nói:

“Thuộc hạ có một chuyện vẫn chưa kịp thông báo, vì kiến thức hạn hẹp, bây giờ mới nhận ra, không biết chủ thượng có nhã hứng nghe không?”

“Lắm lời. Bối Tư Mạn có vấn đề ở đâu, cậu đang che dấu cái gì?” Giọng nói trầm trầm của Nghiêm Trạch dọa cho Hắc Báo, Hắc Miêu lạnh gáy.

Biết rằng Nghiêm Trạch rất ghét đông dài, không có kiên nhẫn chờ Hắc Miêu khua môi múa mép cho huê vốn, Hắc Miêu đành liều mạng nặn ra một nụ cười hi nói:

“Chúc mừng chủ thượng, Bối Tư Mạn đã mang thai, cũng đã được mười tuần tuổi, tuy rằng trải qua mấy ngày vất vả nhưng đứa trẻ này vẫn rất kiên cường, có thể là nhờ gen của Nghiêm gia, cương nghị và cứng rắn, Bối Tư Mạn cũng thực vất vả, giữa hiểm nguy mà vẫn bảo hộ được nó, không hổ danh là Ephemera, còn có.....Chú....chủ thượng....”

Hắc Miêu chưa nói xong, đã thấy sắc mặt Hắc Báo xanh mét, Sam kinh ngạc đến mức không ngậm được mồm, gia nhân xung quanh sắc mặt bầy phần mừng ba phần kinh hãi, còn Nghiêm Trạch, cốc nước trên tay cứng lại một chút giữa không trung, trong phút chốc, chúng nhân kịp nhìn thấy nét mặt chưa từng thấy của Nghiêm Trạch suốt hơn ba mươi năm nay.

Giống như một tấm kính đen không có chút ánh sáng bao lâu nay bị vỡ ra tan tành, giữa không trung chói lọi hào quang rơi xuống gương mặt tuần tú với hàng ngàn xúc cảm không nói thành lời. Cả cơ thể hần cứng đờ như một pho tượng sống, khí thế cường bạo bây giờ như mây mù, bay đi không thấy tăm tích.

Biểu hiện hiếm có khó tìm này khiến cho ai nấy đều lờng được, sự xuất hiện của một sinh linh đã khiến cho chủ thượng cao quý của họ có một giây phút như là con người bình thường.

Chỉ là trạng thái đó tồn tại chưa đến mấy giây, chỉ một cái chớp mắt đã trở về về điềm đạm lạnh lùng như ngày thường, hần cảm tờ báo đã đặt sẵn trên bàn lên, bình thần đọc.

Khỏe môi Sam giật giật khó chịu, bởi vì không biết là nên cười hay nên khóc, chỉ cần nghĩ đến Nghiêm Giác Siêu sẽ tự tay hạ sát đứa trẻ, toàn bộ gia nhân có mặt tại đây đều không dám nở nụ cười chúc mừng, có lẽ vì quá hiểu rõ cách hành xử của Nghiêm Giác Siêu.

“Ừm, tốt, cái gì cần chuẩn bị thì chuẩn bị, tôi muốn đứa trẻ an toàn ra đời.”

Nghe Nghiêm Trạch phân phó, Hắc Báo, Hắc Miêu có chút bất ngờ, tại sao lại không thấy hần trừng phạt họ. Lại nhìn thấy Nghiêm Trạch đang nghiêm túc đọc báo, liền hiểu ra.

“Vâng. Hiện tại cô ấy có chút yếu, cần tĩnh dưỡng nhiều, thuộc hạ cũng đã lên đơn những món dinh dưỡng phù hợp, lát nữa thuộc hạ sẽ điều thêm vài bác sĩ khoa sản sang đây, họ có thể trợ giúp nhiều hơn, tiện thể gọi vài bà đỡ mát tay chăm non, như vậy là ổn.” Hắc Miêu như muốn Nghiêm Trạch an tâm mà nói.

“Tốt.”

Nghiêm Trạch chỉ nói một câu, sau đó không nói thêm gì nữa, để khoảng không gian tĩnh lặng cho chúng nhân tùy ý tưởng tượng đến viễn cảnh đứa trẻ ra đời. Thủ phủ này quanh năm lạnh lẽo, chưa từng có tiếng trẻ con cười đùa, một sinh linh bé nhỏ xuất hiện, tựa hồ như mặt trời soi sáng thủ phủ đen tối này.

“Cái đó....Chủ thượng....” Sam háng giọng nói: “Ngài cảm báo bị ngược rồi.”

Ban đầu nhìn qua, những tưởng Nghiêm Trạch thật sự nghiêm túc đọc báo, thế nhưng ai nấy đều nhìn ra, hần cơ bản không đọc cái gì trên đó, ngay cả chữ ngược cũng chẳng biết. Biểu hiện này hoàn toàn là lần đầu tiên nhìn thấy. Chính vì lẽ đó mà quên mất cả chuyện trừng phạt Hắc Báo, Hắc Miêu vì dấu điểm.

Nghiêm Trạch như sực tỉnh, hần đặt tờ báo xuống, đứng lên tiến về phía tòa thành số một, bước qua một căn phòng rộng rãi, chỉ để bày biện cổ vật và tranh ảnh, đây là căn phòng Nghiêm Trạch thích lui tới, bởi vì nơi này có thể nhìn ra hậu hoa viên tĩnh lặng, mùa hè tận hưởng gió mát, mùa đông ấm áp hơn bình thường, hần hạ lệnh:

“Dọn dẹp đi, đây sẽ là phòng của nó.”

Nó ở đây là ai, chúng nhân đều hiểu rõ, chỉ là Sam và Báo, Miêu có chút ngơ ngác, có phải chuyện dọn phòng quá sớm hay không?

Chưa kịp để chúng nhân kịp tiêu hóa, Nghiêm Trạch lại nhiều lời hơn bình thường, tiếp tục nói:

“Nghe nói trẻ con đều thích đi xe đạp, chọn loại tốt nhất cho nó về đây.”

Hắc Báo vỗ trán.

Chủ thượng anh minh, ngài có thể đừng nghĩ xa vậy không, đứa trẻ hiện tại mới chỉ là một cục thịt nhỏ, đến khi nó đi được xe đạp phải mất đến năm sáu

năm nữa.

Nghiêm Trạch nhìn ra phía hậu hoa viên đang có người dọn cỏ chăm hoa, nói với Sam:

“Xích đu, hồi nhỏ tôi đều thấy trẻ con thích chơi xích đu. Làm đi.”

Sam vâng một tiếng nhưng trong lòng như kiến cắn.

Hồi nhỏ Nghiêm Trạch cũng rất thích xích đu, ai cướp của hắn đều bị hắn đánh cho trọng thương, cách chơi của hắn rất mạo hiểm, đến mức mấy lần ngã gãy tay, thế nhưng cho đến lúc năm tuổi hắn mới chịu buông tha cho trò đó, bây giờ con còn chưa ra đời, đã ép đứa nhỏ chơi xích đu như hắn rồi. Haiz.

Đây có thể xem như là biểu hiện phản kháng quá mức khi biết mình làm cha không?

“Chủ thượng, thực ra mấy cái đó còn quá....lâu...”

Hắc Miêu chưa nói xong, Nghiêm Trạch đã sang căn phòng khác, là phòng tập của Nghiêm Trạch, nơi này có đầy đủ các dụng cụ để luyện võ, ngay bên cạnh cách một tấm bình phong hình rồng là khu vực luyện bắn, chệch qua bên trái một chút là khoảng sân rộng lớn để chơi thể thao. Vì tính chất tập luyện dày đặc, cho nên diện tích của phòng tập rất rộng, có thể bao quát cả một khu vực lớn.

“Chuẩn bị cho nó thầy tốt nhất, con trai hay con gái đều phải cứng rắn, luôn luôn dẫm lên kẻ khác.”

Hắc Miêu im miệng cười khô. Không nói nữa, chỉ biết tuân lệnh vâng dạ, ánh mắt có chút đau lòng.

Nghiêm Trạch càng có biểu hiện mong chờ đứa trẻ, Hắc Miêu càng không cam tâm mang nó đi.

Nhìn thấy biểu hiện của Hắc Miêu, Hắc Báo kéo tay nhỏ giọng: “Hãy suy nghĩ cho kĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Hình phạt hà khắc

“Mọi thứ đều có thể từ từ sắp xếp, nhưng chủ thượng, lão gia thì sao?” Sam trực tiếp đi vào trọng tâm vấn đề đang khiến cho chúng nhân như kiến trên chảo lửa, họ đang vô hình sợ một điều gì đó lặp lại từ phía Nghiêm Giác Siêu.

Bóng lưng Nghiêm Trạch khựng lại, mi tâm nhú chặt, ánh mắt phút chốc lạnh lẽo vạn phần, hắn trầm trầm nói:

“Chuyện này không được để người trong phủ nhiều lời, chọn lựa những người đáng tin nhất túc trực bên cạnh Bối Tử Mạn, không được để lão gia đó nhìn thấy Tử Mạn. Chuyện còn lại giao cho ông.”

Sam vâng một tiếng, Nghiêm Trạch liền an tâm bước vào phòng tập, lấy hai khẩu súng lục được đặt trong tủ gỗ, Nghiêm Trạch ném về phía Hắc Báo, Hắc Miêu trước sự bất ngờ của họ.

“Chủ thượng....cái này....” Hắc Báo tỏ vẻ không hiểu.

Bóng Nghiêm Trạch âm u lạnh lẽo, đôi mắt đượm sát khí lãnh đạm cắt giọng:

“Khóa huấn luyện NOT đang chờ hai chú. Hai tháng sau có thể toàn thân trở về, tôi sẽ giao cho các chú đặc quyền khu vực Đông Nam Á, còn không thì cứ từ từ tận hưởng án phạt này cho đến kiếp sau.”

Sống lưng hai người Báo, Miêu lạnh toát, Nghiêm Trạch vốn dĩ không quên việc trừng phạt hai người họ. Chỉ là họ dấu chuyện đứa trẻ, Nghiêm Trạch lại trừng phạt đến như thế này, mức độ quá nặng rồi.

Nói nặng chính vì họ biết rõ NOT là khóa huấn luyện hà khắc nhất của Nghiêm gia, có thể ngang ngửa với các khóa huấn luyện lục quân trên thế giới, những người gia nhập khóa huấn luyện sẽ phải trải qua hai tháng sống trên đảo hoang, không có phương tiện liên lạc, không lương thực thực phẩm từ đất liền, không có sự bảo hộ của bất kỳ quốc gia nào. Mỗi ngày phải bơi qua khu vực tập trung cá mập để tập kỹ năng chiến đấu dưới nước, dưới cái lạnh giá phương Bắc phải chịu đựng thân trần vác nước, giữa hàng vạn loài sinh vật mang nọc độc phải tranh đấu với chúng để dành lấy khả năng sinh tồn. Khi có sự tấn công, chỉ có thể dùng thân chiến đấu, không thể cầu cứu, càng không thể thoát ly ra khỏi đảo hoang. Một trăm người tham gia cũng chỉ có mười người có khả năng trở về.

Và Nghiêm Trạch là một trong mười người có thể sống sót sau khóa huấn luyện năm đó. Khóa huấn luyện này đạt được thành công chính là đào tạo ra những con người có thể đối kháng với hiểm nguy trong bất kỳ tình huống nào, nói đơn giản là những nguy hiểm vượt quá sự kiểm soát của con người.

Nhưng vì tính chất hà khắc và nguy hiểm của nó, đối với người Nghiêm gia mà nói, NOT chính là nỗi ám ảnh kinh hoàng. Một khi đã bị điều đi, chính là chuẩn bị sẵn tâm lý khó có thể trở về.

“Chủ thượng, ngài đã hạ lệnh, chúng thuộc hạ chỉ có thể phục tùng, chỉ có điều ngài để cho chúng thuộc hạ đi lúc này chỉ e không có người đáng tin để bảo vệ cho Bối Tư Mạn.” Giữa chân kinh, Hắc Miêu vẫn giữ trấn tĩnh nói, chỉ có thể dùng Tư Mạn làm lá chắn, mới có thể để Nghiêm Trạch từ từ suy nghĩ lại về hình phạt này.

Nghiêm Trạch bước tới trước một cái giá đỡ có đặt một cây kiếm dài, vỏ kiếm sáng bóng khắc những họa tiết phức tạp nhưng rất đẹp mắt. Nghiêm Trạch cầm kiếm lên tay, tuốt vỏ cất giọng:

“Để hai chú đi, Bối Tư Mạn mới an toàn. Để cho các chú từ bỏ ý định, lợi dụng lúc tôi sơ hở mang Bối Tư Mạn đi.” Thanh kiếm sáng bóng lóe lên, lưỡi kiếm sắc lạnh dừng phía trước trán Hắc Miêu, trong giây phút lặng im, chúng nhân mới hiểu được, Nghiêm Trạch sẽ không bao giờ để bất cứ điều gì uy hiếp đến hắn và Tư Mạn. Không bất kỳ ai có thể mang cô đi.

Sam đứng bên cạnh, sắc mặt tuy vẫn bình thản nhưng bàn tay giấu sau lưng đã thoáng run rẩy, ba người Nghiêm Trạch, Hắc Báo, Hắc Miêu vốn dĩ trước nay đều hoàn toàn bình lặng, đây là lần đầu ông nhìn thấy Nghiêm Trạch tức giận với họ như vậy.

“Ngài...đã sớm phát hiện ra.” Hắc Miêu nuốt khan, thoáng run nói. Hắn biết Nghiêm Trạch sẽ không xuống tay, thứ làm hắn sợ hãi là Nghiêm Trạch từ lúc nào đã nhìn ra đường đi nước bước của hắn.

“Nói xem, tôi ghét nhất là cái gì.” Lưỡi kiếm dịch về phía Hắc Báo.

“Là đồ của ngài bị kẻ khác lấy mất.” Hắc Báo cúi đầu, nghiêm giọng đáp.

“Cho nên?” Nghiêm Trạch mở nửa mắt, sắc bén nhìn Hắc Miêu.

Cho nên việc hai người muốn lên kế hoạch cướp đi thứ mà hắn yêu thích khỏi tay hắn tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Chúng thuộc hạ làm vậy là để bảo toàn tính mạng cho hai mẹ con Tư Mạn, ngài chắc chắn cũng biết rõ điều này, có thể ngài không muốn nhắc đến, nhưng ngài không thể quên, mười lăm năm trước đã xảy ra cái gì, lão gia đã làm cái gì ngài tuyệt đối phải nhớ rõ. Nếu lão gia biết được Bối Tĩnh đang ở đây, dòng dõi trực hệ nhà họ Bối còn mang thai máu mủ Nghiêm gia, ngài có thể bảo vệ được cô ấy khỏi chính người cha đã sinh ra mình hay không? Còn chưa kể bao lâu nay Lex gây biết bao thù oán cho lão gia, hận chồng hận, thù cộng thù. Lão gia sẽ tuyệt đối không niệm tình ngài mà bỏ qua cho cô ấy.”

Giọng Hắc Miêu rất cứng rắn, mỗi câu nói đều rõ ràng rành mạch, bởi vì mọi thứ đã bị vạch trần, hắn nên lấy cơ hội làm đà mà phân trần cho Nghiêm Trạch rõ ràng.

Sam hơi nhú mày, thân phận của vị Bối tiểu thư kia là gì? Tại sao sự thật về cô lại có thể khiến cho vị lão gia cao cao tại thượng kia để tâm đến? Chuyện của mười lăm năm trước vốn dĩ luôn được giấu kín, ngoại trừ Nghiêm Giác Siêu, Tạ Bàn, Nghiêm Trạch và hai người Báo, Miêu ra không ai biết rõ, cho nên Hắc Báo càng nói, Sam càng đặt ra nghi vấn.

“Tôi là Nghiêm Trạch, Bối Tư Mạn là người đàn bà của tôi, trong bụng cô ấy là đứa con của tôi, tôi đập lên mạng người mà ngồi trên cái ghế này để các chú đứng ngoài bảo hộ họ hay sao? Bất kể lão già đó có làm cái gì, chỉ cần Nghiêm Trạch này còn sống không ai có thể thương tổn đến họ. Điều này đáng lẽ các chú phải là người rõ nhất.”

Người tính không bằng trời tính, Hắc Báo, Hắc Miêu làm điều này chính là sợ chịu không được cái cảnh một ngày nào đó cả hai mẹ con Tư Mạn bị Nghiêm Giác Siêu sát hại, Nghiêm Trạch sẽ biến thành cái gì.

“Vậy còn Bối Tư Mạn thì sao?” Lúc này Hắc Báo bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Trạch nói: “Nếu cô ấy biết việc mà lão gia đã làm thì sao? Lý do ngài ngồi lên cái ghế chủ thượng này thì sao? Ngài có chắc sẽ giữ được cô ấy hay không?”

Thân thể Nghiêm Trạch lúc này mới khẽ rung động, hắn quay lưng ném kiếm sang một bên.

Tiếng kim loại va đập xuống nền đá cẩm thạch leng keng đi vào tai những thanh âm sắc nhọn. Chúng nhân chỉ thấy bóng lưng lạnh lùng của hắn cùng giọng nói trầm ổn:

“Người đàn bà ấy nằm trong tay tôi, có muốn chạy cũng chẳng thoát, giữ được hay không ngoài tôi ra không ai có quyền quyết định.”

Nói rồi bỏ mặc hai người Báo, Miêu thần thờ nhìn hai khẩu súng Nghiêm Trạch giao phó đó, lặng lẽ cất một tiếng thở dài đầy đau khổ. Nghiêm Trạch cứ như vậy bỏ đi.

“Thực ra chuyện hai vị đi huấn luyện ngài ấy đã có dự định từ lâu, bây giờ tức giận mới ra quyết định này, hai vị đã tỏ ý không tin tưởng khả năng của ngài ấy, cho nên ngài ấy mới như vậy.” Sam nhỏ giọng nói, coi như cho họ một lời giải thích rồi vội vã đi theo Nghiêm Trạch. Theo bước chân hắn tiến về tòa thành thứ ba, có vẻ là muốn đi tìm Tư Mạn.

“Sáng sớm tỉnh giấc, Bối tiểu thư đã trực tiếp xuống bếp ăn vì đói, sau đó thì đi dạo rồi ạ.” Vừa mới bước vào phòng Tư Mạn, đã không thấy cô đâu, chỉ thấy bà hầu lớn tuổi đang dọn dẹp phòng cho cô, nhìn thấy Nghiêm Trạch liền cung kính đáp.

Nghiêm Trạch không nói gì, quay gót bỏ đi. Sam nhìn Nghiêm Trạch lớn lên, mọi cảm xúc, hành vi của hắn ông đều nắm trong tay, hôm nay trực diện với nhiều biểu cảm của hắn, ông mới cảm thấy sự xuất hiện của Tư Mạn mới quả thực khiến Nghiêm Trạch như đang sống.

Rảo bước qua từng tòa thành, đập lên ngọn cỏ xanh mướt được chăm sóc kỹ càng, Nghiêm Trạch và Sam, mỗi người mang mỗi loại cảm xúc khác nhau cứ như vậy đi về phía hồ nước, nơi bóng dáng xa xăm của Tư Mạn đang soi mình trên mặt hồ.

Ánh mắt Nghiêm Trạch vừa lướt đến Tư Mạn liền biến đổi, loại cảm giác này dường như chỉ dành cho cô.

Sam nhìn ra biểu hiện này nhìn không được đột nhiên buột miệng hỏi:

“Ngài yêu cô ấy đến như vậy, chỉ bằng trực tiếp cưới cô ấy về, trao cho cô ấy một danh phận, như vậy không còn phải lo lắng đến lão gia nữa.”

Sam và chúng gia nhân đơn giản nghĩ rằng, Nghiêm Giác Siêu chỉ xuống tay nếu là con ngoài đá thú không có danh phận, sợ vương vãi dòng máu Nghiêm gia ra ngoài, nhưng nếu Tư Mạn là Nghiêm phu nhân cao cao tại thượng, ắt hẳn Nghiêm Giác Siêu không còn lý do để hạ thủ nữa. Nhưng lúc này lại nhớ đến câu nói của Hắc Miêu lúc nãy, lại cảm nhận thân phận của cô không thỏa đáng.

Nguyên nhân chính mà cả Nghiêm Trạch, Hắc Báo, Hắc Miêu không nghĩ đến chuyện danh phận cho Tư Mạn chính là nằm ở chỗ cô không đơn giản chỉ là một Bối Tư Mạn bình thường, mà là Bối Tinh với dòng dõi họ Bối cao quý kia, là một điều hoàn toàn không thể.

Thế nhưng trái ngược với trạng thái cân não của Sam về thân phận của cô và vị trí phu nhân không hợp kia thì sắc mặt Nghiêm Trạch lại khác xa, xa đến nỗi biểu cảm có chút khó hiểu, bởi vì hắn chỉ nghe lọt một chữ.

Yêu?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Thổ lộ

Từ này vốn dĩ không hề lạ, chỉ là lần đầu xuất hiện trong cuộc sống của Nghiêm Trạch nghiêm nhiên mà lạ, nghĩa của nó rất rộng, rất bao quát.

Một chữ “Yêu” này có thể thay đổi mọi thứ, những thứ tồn tại xung quanh con người dùng năng lực trí tuệ để quyết định mọi thứ cũng chẳng thể qua được chữ yêu này. Cho dù có là con người sắt đá đến mức nào, một khi đã bị yêu che mờ mắt, thì sỏi đá cũng phải hao mòn.

Bởi một chữ yêu cũng có thể làm cơ sở để thay đổi mọi vật trên thế gian này.

Vì yêu mà hận thù.

Vì yêu mà thương nhớ bằng cả sinh mệnh.

Vì yêu mà hi sinh tất cả.

Vì yêu mà đau đớn đến tận cùng.

Nghiêm Trạch trải qua ba mươi mốt năm sống trên đời, đã từng nhìn thấy hai người vì yêu mà sẵn sàng chết cùng nhau, cũng đã thấy người ta vì yêu mà tranh dành, khi kết liễu cuộc đời, người mà họ muốn nhìn thấy nhất cũng chính là người họ yêu.

Bây giờ có lẽ hơi chậm một chút, Nghiêm Trạch có thể nhận ra chữ yêu này đang che mờ mắt hắn, cũng không hề có ý định gạt bỏ đi. Bởi vì hắn trước nay không có người muốn chờ đợi, không có người ngăn bước hắn trước hiểm nguy, không có người một thương tích nhỏ cũng khiến hắn nhủ mày không yên, không có người rời khỏi tầm mắt liền hốt hoảng đi tìm, càng không có người lúc nguy hiểm muốn được nhìn thấy người đó an toàn.

À thì ra là vậy.

Trong đầu Nghiêm Trạch, mọi thứ dường như được khai thông, thì ra hắn yêu người phụ nữ đang đứng trước mặt ngơ ngác nhìn hắn này.

“Nghiêm Trạch...sao anh nhìn tôi chằm chằm vậy? Đừng làm tôi sợ, tôi quả thực không phải gián điệp.” Tư Mạn huơ tay trước mặt Nghiêm Trạch, đang tận bộ đạo mắt thì hắn đột nhiên lù lù đứng sau lưng, lúc quay lại suýt thì bị hắn dọa cho mất hồn.

“Nói cho tôi biết, em muốn gì?” Đôi mắt lạnh của Nghiêm Trạch bây giờ có chút dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng ấm áp hơn ngày thường, khiến cho Tư Mạn có chút bất an, trước nay đây là lần đầu cô thấy biểu hiện này của hắn, lại còn hỏi cô muốn gì.

“Tôi hiện tại cái gì cũng muốn, nhưng đặc biệt muốn lâu nay vẫn không hề thay đổi. Tự do.”

Nếu bây giờ hấn cho cô đi, chính là chứng thực hấn không tin tưởng cô.

Mi tâm Nghiêm Trạch nhú lại, lập tức từ chối: “Không được. Cái khác!”

“Rõ ràng anh hỏi là tôi muốn gì mà, tôi ở đây cũng có làm cái gì đâu, các người lại chả xem tôi là tay chân của Lex.”

Nghiêm Trạch bước tới, vươn tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên bụng cô, dịu dàng xoa: “Nhiệm vụ của em là sinh con cho tôi, làm người phụ nữ của Nghiêm Trạch này, làm chủ mẫu của Nghiêm phủ này, cuộc sống của tôi, chỉ cần một mình em là đủ, ngoài việc rời xa tôi, bất cứ thứ gì em muốn, đều có thể. Công việc của em là thập toàn thập ý dành hết tất cả cho tôi, để tôi cả đời này bảo hộ mẹ con em”

Mỗi câu nói của Nghiêm Trạch đều mang theo không ít tâm ý, dịu dàng mà cương trực, muốn bao nhiêu ý tứ có đầy đủ bấy nhiêu.

Câu nói này vượt xa ngoài tưởng tượng của Tư Mạn, khiến cô trong lòng bất chợt run rẩy, trái tim bình ổn thổn thức đập liên hồi, còn nghĩ rằng mình chưa tỉnh ngủ, cô nín lấy áo Nghiêm Trạch, ngược mặt nhìn hấn:

“Anh đang tỏ tình đấy ư?”

Cô không thể ngờ đến sẽ có ngày Nghiêm Trạch dùng điệu bộ này, khuôn mặt tuấn tú này cùng lời lẽ ngọt ngào đó để tỏ tình với cô, đúng là cô sống đủ lâu rồi.

Khỏe môi Nghiêm Trạch khẽ dãn ra một nụ cười, hấn nâng cằm cô, hạ xuống một nụ hôn: “Từ giây phút em gặp anh, cả đời này chỉ có thể ở bên anh, cho đến khi anh rời khỏi thế gian này, em bắt buộc phải yêu anh nhiệt thành, bằng cả tim gan, sinh mệnh để đáp lại anh, không được khước từ, không được kém hơn, người đàn ông của em chỉ có một mình anh.”

Toàn bộ cơ thể Tư Mạn muốn rụng rời, cả khuôn mặt đỏ lên như trái cà chua. Một loại hạnh phúc nào đó tiềm ẩn suốt mười lăm năm cô độc bộc phát, chuỗi hành trình nguy hiểm, những đau đớn đã trải qua giúp cô dễ dàng nhận ra. Đối với người đàn ông đó, cô đã lỡ yêu mất rồi.

Phản ứng của cơ thể cô chính là câu trả lời xác đáng nhất. Cô vứt bỏ hết bộ mặt giả tạo của mình, nhón chân ôm lấy cổ hấn, nụ cười kéo dài đến mang tai bật cười:

“Là anh nói đấy nhé, đừng hối hận đấy. Em sẽ bám lấy anh không buông, có đuổi cũng không đi. Em sẽ sinh cho anh một đội bóng, anh muốn bao nhiêu, em sinh bấy nhiêu. Cho dù làm heo nái em cũng sẵn sàng.”

Phản ứng của Tư Mạn nằm ngoài mong đợi, sự chân thành của cô khiến hấn bật cười, nụ cười thật sự.

“Đừng có nhảy, em đang yếu.” Hấn dịu dàng nhắc nhở cô, bế bổng cô lên tay như ẵm một đứa trẻ, hấn ngồi xuống bãi cỏ xanh mượt bên cạnh hồ nước lặng ngắt, đặt lên tóc cô một nụ hôn ấm áp.

Nhìn mà xem hôm nay thời tiết đẹp biết bao, mây trắng vờn quanh bầu trời xanh mượt, đóa hoa trắng xinh đẹp tỏa hương thơm ngát, từng chiếc lá theo tiếng gọi của gió mà bay đi, trong mắt hai người họ, bây giờ nhìn cái gì cũng đẹp, cái gì cũng vui mắt.

Thì ra đây chính là cảm giác hạnh phúc. Thật bình an. Thật đơn giản, có thể ở bên cạnh cô, cùng ngắm cảnh, cùng yêu thương là loại cảm giác khó tả nhất trên thế gian này.

Tư Mạn không ngậm được miệng, cứ liên tục cười như một kẻ ngốc, đan từng ngón tay vào bàn tay to lớn của Nghiêm Trạch, ngồi trong lòng hấn nghịch cúc áo:

“Mười lăm năm nay em không có nhà, tứ phương tám hướng đều có thể đi, mỗi lần đi đều để lại tiếng xấu, cho nên bây giờ ở đâu cũng bị truy nã. Không ngờ bây giờ lại thành người của tổ chức truy nã em hàng đầu. Ha ha, nếu người ngoài biết, không biết sẽ nói thành cái gì?”

“Bọn họ sẽ nghĩ kẻ lừa đảo như em đã lừa được anh.” Nghiêm Trạch đáp.

“Em không có lừa nha, là ai cấp em trong miệng tha về đây?” Tư Mạn trề môi nói. Cô ôm lấy cổ hấn đung đưa: “Vậy em muốn gì anh cũng làm thật nhé.”

Nghiêm Trạch nhẹ cười gật đầu.

“Vậy anh có thể dành cho em một ngày, để em độc chiếm anh không?”

Nghiêm Trạch suy nghĩ một chút mới đáp: “Ba ngày tới anh bận, ngày tiếp theo sẽ là của em”

Câu trả lời quá mức thỏa đáng, Tư Mạn cười lớn, lộ hàm răng trắng và đôi mắt híp lại như lưỡi liềm, hôn chụt một cái lên môi hấn nói:

“Cảm ơn anh.”

Hai người dùng ánh mắt vị tình nhìn nhau, nụ cười cứ vương vấn trên gương mặt họ, mọi thứ xung quanh dường như đang nhảy múa, ngay cả cỏ cây cũng vui vẻ đung đưa, nắng mặt trời ca hát trên bờ vai của họ.

Trải qua hoạn nạn, vì những cảm xúc nhất thời mà không nhận ra tình cảm, thế nhưng cho dù đối phương có làm gì ngoài tầm mắt đều không an tâm mà nhớ mong. Có được nhau rồi, sự nhớ mong này mới được khóa lại, an toàn giữ gìn.

Nghiêm Trạch ôm Tư Mạn thật chặt, tận hưởng từng giây phút hạnh phúc này, cho dù sau này cô đối với hắn như thế nào, hắn cũng có thể chịu đựng vì ngày hôm nay cô đã xây dựng thế giới này cho hắn.

Chỉ cần biết rằng, trái tim cô ngày hôm nay là của hắn.

Sam đứng đằng xa, vui vẻ bật cười.

“Thủ phủ Nghiêm gia cũng có ngày nhìn thấy mặt trời.”

Buổi tối ăn cơm, Tư Mạn nghe nói Hắc Báo, Hắc Miêu bị Nghiêm Trạch phạt đi huấn luyện NOT vì che giấu chuyện cô có thai, cả một ngày hai người buồn rầu không nói nên lời, cơ bản cơm cũng nuốt không trôi.

Bình thường lúc ăn cơm, Tư Mạn và Hắc Miêu đều có vài trận đấu khẩu, hôm nay lại ăn như có thuốc độc, cực kỳ thê lương. Tư Mạn liếc nhìn Nghiêm Trạch đang ngồi trên ghế thượng dùng bữa, háng giọng nói:

“Trạch! Đạo trước em từng trúng độc, loại độc này có ảnh hưởng đến con hay không chưa biết trước được, có chăng nên khám lại không?”

“Em thấy chỗ nào không khỏe sao?” Nghiêm Trạch đang dùng bữa, nghe cô nói liền nhíu mày không an tâm.

“À thì...trong người không có sao cả, thỉnh thoảng thấy chóng mặt này nọ...” Tư Mạn vừa nói, bên dưới bàn ăn liên tục đá vào chân Hắc Miêu ra hiệu.

Hắc Báo, Hắc Miêu đang thê lương dùng bữa, kịp hiểu ra ý Tư Mạn, Hắc Miêu cả mặt sáng bừng liền mở miệng:

“Độc tố lần trước ngấm sâu vào cơ thể cô ấy có thể không gây cho cô ấy bất kỳ tổn thương nào, nhưng thai nhi là tế bào non nớt, có thể vì điều này mà ảnh hưởng, cần phải có người quan sát kỹ lưỡng suốt những tháng thai kỳ để kịp thời ứng phó.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Nghiêm Trạch nhìn hai người Báo, Miêu chưa hết lạnh lẽo: “Ngày mai điều Chris sang đây, anh ta so với cậu cũng chẳng kém hơn.”

Bị Nghiêm Trạch nhìn ra chân tướng, Tư Mạn và Hắc Miêu chột dạ.

Hắc Miêu đẩy mắt sang Tư Mạn lần nữa cầu cứu, cô nhún vai tỏ ý bất lực, cô đã mở miệng đến nước này cũng chẳng thể cứu vãn được.

Hắc Báo, Hắc Miêu nhìn nhau đau thương. Phải đi thật sao?

Bữa tối trước khi đi ngủ, Tư Mạn chờ Nghiêm Trạch xong việc trở về liền vùi vào ngực hắn hít hà mùi hương nam tính mê hoặc của hắn, nhịn không được há miệng cắn một miếng.

“Đừng làm vậy, sức chịu đựng của anh trước em có hạn, giai đoạn này không thể làm càn.” Đây chính là giai đoạn khổ sở nhất của những ông chồng, ba tháng ăn kiêng, phải tụng kinh niệm Phật xóa bỏ dục vọng, thật khổ sở.

Nhìn thấy đáng về nuốt xuống dục vọng của Nghiêm Trạch, Tư Mạn càng khoái chí hôn lên khắp mặt hắn: “Lâu nay anh bắt nạt em không ít, chí ít cũng để em bắt nạt anh một lần, như vậy mới công bằng.”

Tư Mạn leo lên người hắn, kéo toạc áo của hắn xuống, đặt lên thân thể cường tráng kia những nụ hôn ướt át. Kéo dài từ trán hắn xuống cơ bụng săn chắc.

Nghiêm Trạch cũng quá nhún nhường cho hành vi càn quấy này của cô, chỉ nằm im nhìn lên trần nhà, tuy vẻ mặt điềm nhiên nhưng cả cơ thể đã cứng ngắc, bàn tay cũng cuộn lại.

Nhịn lắm rồi.

“Ha ha, anh vất vả rồi.” Tư Mạn biết cô làm càn, sẽ lại hại đứa trẻ, cho nên dừng lại, mặc đồ cho hắn, vùi vào lòng hắn, nở nụ cười hạnh phúc.

“Phải rồi, trước nay em đều không dám hỏi. Tại sao anh lại biết em là Bối Tĩnh, trong tất cả hồ sơ đều đã chứng nhận cái chết của em, ngôi mộ ở Canada vẫn có xác, cho nên không có ai nghi ngờ cả, anh sao lại tìm ra?” Đây vốn dĩ là nghi vấn lâu nay của cô nhưng lại e sợ quyền uy của hắn mà không dám hỏi.

Ánh mắt Nghiêm Trạch thoáng qua sương lạnh, hắn không nhìn cô, mà nhìn ra khung cảnh đẹp đẽ trước mặt, âm trầm đáp:

“Ngày đầu em về Nghiêm gia, anh đã điều tra được em có thân thích với Bối gia, cho nên mới cố ý để em gặp Kỳ Thế Phàm xác minh. Năm đó cả nhà Bối Doãn Phi đều đã chết, nhưng thân thích bên ngoài vẫn còn sống, anh đã nghĩ em là họ hàng của Bối Doãn Phi, cho đến khi nhìn thấy bức ảnh của em lúc nhỏ và Bối phu nhân, anh đã biết em là con gái của Bối Doãn Phi – Bối Tĩnh.”

Tư Mạn à một tiếng như hiểu ra, nhiều người đều nói cô rất giống mẹ cô – Diệp Liên lúc còn trẻ, ắt hẳn đó cũng là lý do Lex nhận ra cô sau ngần ấy năm xa cách.

“Cái tên Bối Tư Mạn của em, sao Kỳ Thế Phàm lại biết?” Đó vẫn là nghi vấn của Nghiêm Trạch, thời điểm Kỳ Thế Phàm gặp Tư Mạn không phải cô vẫn là Bối Tĩnh sao?

“Tư Mạn là tên mà Trác Văn đặt cho em” Tư Mạn cười buồn đáp, Lex của mười lăm năm trước là một Trác Văn hiền lành, là anh trai yêu thương cô hết mực, là toàn bộ niềm sống của cô.

Thế Ninh: Chân thành xin lỗi cặp đôi Trạch – Mạn, vì Ninh mà đến giờ hai người mới đến được với nhau. Chỉ vì N ko thể viết ra được những dòng yêu đương. Bây giờ đọc giả chuẩn bị đi nha sĩ nha, sắp bị sâu răng rồi. >.<

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Ký ức tang thương

Lúc em sinh ra, Văn Trác là người đầu tiên bế em, lúc đó anh ấy chỉ mới mười tuổi, cái tên của em cũng là anh ấy đặt cho, thế nhưng ông nội gia trưởng không chịu, bắt buộc gọi em là Tĩnh. Cho nên cái tên Tư Mạn, chỉ có Văn Trác và bạn của anh ấy biết đến. Kỳ Thế Phàm có thể là một trong những người bạn năm đó của anh ấy, theo thói quen gọi em bằng cái tên đó.” Tư Mạn cười buồn, gối đầu lên ngực Nghiêm Trạch ngậm một hơi nói tiếp.

“Sau khi rời khỏi S-anonymous em mới lấy cái tên này, sống với thân phận Bối Tư Mạn.”

Nghiêm Trạch im lặng ôm cô, không nói một lời, cả hai ôm lấy nhau, để không khí bình an giữa đêm đen chan hòa, bên ngoài khung cửa sổ, bóng cây loang lổ đổ bóng đung đưa, khiến cho cảnh vật đêm khuya càng mơ hồ mông lung.

“Có phải anh luôn tò mò, tại sao em lại hận Văn Trác không?” Lần đầu cô nói điều này cho Nghiêm Trạch, đã thấy bộ mặt khó chịu của hắn, hắn tuyệt nhiên muốn nắm rõ về cô trong lòng bàn tay nhưng hôm nay lại không hỏi tới, cô vì bị đêm tĩnh làm tâm tư mở rộng, nhiều lời hơn bình thường mà tùy ý khai.

“Nếu chuyện cũ làm em khó chịu, em không cần thiết phải nhớ lại.” Giọng Nghiêm Trạch trầm trầm vang lên trên đỉnh đầu Tư Mạn, cô nghe lấy hơi thở ấm áp của hắn, cảm nhận được bàn tay đang ôm chặt lấy vai cô.

“Suốt thời gian qua, em không thể giải bày cho nên mỗi lần vô tình chạm đến đều không nhận được mà đau lòng, bây giờ em nói ra, không phải để nhờ anh tìm cách giải quyết nỗi đau, hay là giúp em tìm phương hướng mà là cần anh lắng nghe, cần anh cùng em cảm nhận.”

Phương thức trải lòng của đàn ông và phụ nữ khác nhau ở chỗ, khi phụ nữ tức giận, họ có thể cáu tiết, có thể chửi, có thể đập phá, có thể nói nhiều, cũng có thể khóc um, họ đưa tất cả những oán hận và ám ức trong lòng ra bên ngoài bằng nhiều cách khác nhau để xua đi cơn đau nhức trong thâm tâm. Khi họ tìm đến người giải tỏa, mục đích không phải là cần người đó đưa ra giải pháp, mà chỉ cần người có thể an an tĩnh tĩnh lắng nghe họ nói, vậy là đủ.

Còn đàn ông thì khác, họ im lặng. Bất kể thất bại, bất kể đón đau, họ dùng phương thức là lặng im trốn vào vỏ bọc của chính mình, họ không muốn, cũng không cần ai phải đi theo mình, vỗ về mình mà chính mình ghi nhận những đón đau đó như một bài học. Một khi họ tìm đến người để giải bày, thứ họ muốn là phương hướng giải quyết, là một lối đi hiệu quả.

Đó là sự khác biệt giữa Tư Mạn và Nghiêm Trạch.

Vì đã hiểu được cô, nên Nghiêm Trạch mới có thể dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, để cô an tâm dựa vào, mở lòng với hắn, để hắn có thể chiêm nghiệm quá khứ không có hắn của cô.

Cô nắm lấy bàn tay lạnh của hắn, giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

Giữa cái lạnh giá của đất nước Canada, mốc thời gian mười lăm năm đó chính là thời kỳ hoàng kim của ba tộc Bối, Diệp, Louis. Sự thống trị của ba gia tộc khiến cho giới chức hoảng sợ, cũng khiến cho không ít tổ chức kinh hải nhưng nề phục vì sự phối hợp khăng khít đến mức độ không thể tách rời.

Bối Doãn Phi là một doanh nhân thành đạt, cũng là một con rắn hổ mang, có thể dùng cái đầu thông minh, lợi dụng triệt để những mối quan hệ, tạo ra bậc thang lên ngai vàng bằng hai giá đỡ là tộc Diệp và Louis. Diệp Liên – Bối phu nhân cũng không kém phần, là con cháu năm đời của Diệp gia, thế lực chính trị nằm trong tay không ít, có thể ngồi một chỗ chỉ tay năm ngón, an bài sắp xếp cho các gia tộc phải phục tùng mình.

Nếu nói đến gia tộc họ Bối bày mưu tính kế, kiếm lợi nhuận giúp Diệp và Louis thì không thể không kể đến cánh tay đắc lực của Bối Doãn Phi, em gái của ông Bối Hân Đồng. Người phụ nữ tài giỏi không kém phần tàn nhẫn, bà xinh đẹp vạn phần, cũng đa tài đa nghệ, khiến cho đàn ông ngả mũ kính

phục, cũng khiến cho họ hận không đội trời chung. Vì có người phụ nữ này trong tay, cho nên Bối gia càng bước càng xa, càng tiến càng triển, những gia tộc khác dần dần mất đi tất cả, chỉ còn biết chờ chực ba gia tộc lớn bố thí vài đường làm ăn. Chỉ là Bối Doãn Phi không biết, người em gái tài giỏi mang tới tiền đồ rộng mở cho Bối gia cũng chính là Long Đầu Trảm khai tử cho gia tộc danh giá của ông.

Năm đó Tư Mạn bảy tuổi, là độc nữ của Bối gia, sinh ra ngậm thìa vàng được yêu chiều mà lớn lên, không chỉ được cha mẹ yêu thương, còn có người anh trai nâng niu cô như một bông hoa. Tư Mạn là một tay Văn Trác nuôi lớn, cha mẹ cô vì bận rộn, không có thời gian cho hai anh em cho nên cả hai luôn dựa vào nhau mà sống.

Sống trong nhung lụa, luôn tràn ngập yêu thương là điều mà hàng ngàn đứa trẻ đều ao ước. Tư Mạn lúc đó đã trải qua những tháng ngày như thế, cả khuôn mặt đáng yêu lúc nào cũng rạng rỡ nụ cười. Gặp người người cười, gặp hoa hoa nở. Được xã hội đối đãi trịnh trọng, được bạn bè yêu quý.

Cho đến một ngày, cuộc sống của cô đã không còn bình yên.

Một buổi chiều tháng mười năm đó, bên ngoài ngưng gió đông, đột nhiên ánh mặt trời lóe lên ánh vàng lạ thường, hoàng hôn đỏ ửng trên bầu trời càng thêm nhức mắt, khi Tư Mạn còn đang ngái ngủ, lúc tỉnh dậy mơ mơ màng màng không thấy Văn Trác, liền theo bản năng đi tìm, khi cô vừa mở cửa phòng ra, đã thấy cả căn biệt thự trống vắng lạ thường, ngay cả một gia nhân cũng không thấy. Chỉ ngửi thấy trong không khí một mùi hương khó chịu sộc thẳng vào mũi.

“Anh hai! Anh đâu rồi? Anh hai!”

Tư Mạn đi xuống tầng, bước qua bậc thềm sáng bóng liên tục gọi lớn, nhưng không có ai trả lời, cứ như thể cô là người duy nhất ở trong căn biệt thự này. Với một đứa trẻ, nỗi sợ hãi đơn giản khiến cô hoảng hốt. Nỗi sợ hãi đó càng tăng mạnh khi cô nhìn thấy bốn người mặc trang phục cảnh vệ nằm trên sân nhà ngay trước cửa, trên thân họ là những vết đạn với dòng máu đỏ thẫm nhức mắt, khuôn mặt họ trắng bệch không còn sinh khí, tựa hồ như đã chết.

Nhìn thấy cảnh tượng này, chân tay bủn rủn đến mức con gấu bông yêu thích nằm trên tay rơi xuống lúc nào không hay, Tư Mạn sợ hãi không dám đến gần những cái xác đang nằm đó, nơi cổ họng nghẹn ứ, không thể giúp cô phát ra tiếng kêu cứu.

Lúc này cô bỗng nghe thấy tiếng nói ở phòng khách vọng đến:

“Bố mẹ....đã vất vả rồi.”

Nhận ra giọng của Văn Trác, Tư Mạn như kẻ đuối vợ được cộc vội vã chạy về phía phòng khách. Đập vào mắt cô là cảnh tượng toàn thể già trẻ lớn nhỏ trong Bối gia, có cả ông nội và người cô xinh đẹp đang gục trên nền nhà, mặt tím tái không rõ lý do.

Nhưng thứ làm cô kinh hoàng nhất chính là bố mẹ cô đang ngồi khoanh chân, đầu tựa vào nhau, sắc mặt vô cùng đau khổ nhìn Văn Trác đang đứng phía trước tay cầm súng chia về phía họ.

“A....anh....” Cả thân thể run rẩy khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thời điểm hai phát súng từ trên tay Văn Trác đi về phía bố mẹ Tư Mạn, nhìn thấy dòng máu đỏ thẫm tuôn ra từ thân thể họ, cả cơ thể cô rụng rời gục xuống, cổ họng nức toác hết lên đầy kinh hãi, nước mắt từ khóe mi rơi xuống, cô ôm mặt kinh hoàng lưu lại giây phút đau đớn, thứ máu tanh nhức mắt đó nhuộm đỏ ký ức của cô, đôi mắt bố mẹ giây phút cuối cùng lưu luyến nhìn về phía cô.

Hoàng kim đỏ bể, máu chảy thành sông, thân thích tàn sát, là bố mẹ hại con rồi, Tư Mạn ơi!

Tất cả những cảm nhận của cô lúc đó là từng đoạn thịt đau đớn như bị phân thây, đau đến mức không thể nấc lên. Cô càng sợ hãi khi nhìn thấy họng súng lạnh ngắt cướp đi sinh mạng của người thân yêu nhất đang chia về phía cô, ánh mắt Văn Trác đỏ rực như sói, trên thân thể là những vết máu dài không rõ là của anh hay của ai.

“K...không...đừng...em sợ....” Giống như một lời van xin, Tư Mạn khẩn cầu trong sợ hãi, liệu rằng Văn Trác, người một lời quát mắng cô cũng chẳng nỡ sẽ tự tay giết chết cô sao?

Một phát súng nhả ra không hề có chút run rẩy, ánh mắt Văn Trác lạnh lẽo, họng súng hướng về phía bên phải Tư Mạn, chéch năm ly găm xuống nền nhà như muốn cảnh cáo cô.

“U....” Nỗi sợ hãi kia khiến cô vội vã thụt lùi, Văn Trác thật sự không kiêng dè cô. Cô không biết người trước mặt này là ai. Có phải là con quỷ nào đó đội lốt Văn Trác của cô không?

Thấy cô bang hoàng thụt lùi, họng súng của Văn Trác tiếp tục khạc ra phát súng thứ hai thứ ba, từng lần từng lần ép buộc cô lùi về phía sau, dọa cho cô hoảng sợ phải bỏ chạy về phía cửa sổ phía sau. Từng đường đạn của Văn Trác hầu như chưa bao giờ bắn trúng cô, mà cứ như một cái bàn đập, ép buộc cô phải chạy đi.

Phát súng cuối cùng, Văn Trác đã ép được Tư Mạn phải nhảy ra ngoài cửa sổ, hoảng sợ bỏ chạy theo lối đi dành cho thú cưng mà cô thường trốn khi chơi đùa với Văn Trác. Thoát ra khỏi hàng rào bức tường cao của ngôi nhà cô đã lớn lên, kinh hoàng khi mừng tượng lại về mặt lạnh lẽo ác độc của Văn Trác, cô không dám quay đầu, cứ chạy, cứ chạy.

Trời đã chuyển đêm, xung quanh căn biệt thự được bao bọc bởi những tầng tầng lớp lớp cây cối xanh mướt như rừng, đập trên những đám lá khô, chiếc váy công chúa xinh xắn bị cây gai xé rách, đôi dép bông cô chỉ kịp mang khi xuống khỏi giường đã bị vấy bẩn. Hơi thở của đứa trẻ bảy tuổi yếu ớt đau

thương.

Cho đến khi phát hiện ra đằng sau lưng một thứ ánh sáng bùng lên giữa đêm đen, hơi nóng phả lên lưng cô. Lúc quay đầu đã nhìn thấy biệt thự trắng lộng lẫy của cô như một ngọn đuốc, bốc cháy ngùn ngụt, sáng rực cả một vùng trời.

Trong con người đen kịt của cô, ngọn đuốc đó chôn chặt tất cả niềm hạnh phúc của cô, nuốt chửng những điều tuyệt vời nhất đã từng thuộc về cô. Hóa thành tro tàn, ngày mai sẽ theo gió tan thành hư không.

Từ Mạn quỳ sụp xuống đất, gào lên như một con sói con, cô càng gào, nước mắt đau đớn càng lăn dài, cô nắm lấy tóc mình, vạt ra đất gào thét hết như một kẻ điên cho đến khi cô ngất lịm đi.

Nghiêm Trạch chặn môi cô không cho cô tiếp tục kể, hút nước mắt từ khóe mi cô chực rơi xuống, ôm lấy cô như muốn trầm khắc vào máu xương: “Được rồi, ổn rồi.”

Từ Mạn nắm lấy áo Nghiêm Trạch, cắn phần nuốt nước mắt, ngược mặt nhìn hấn đau khổ nói: “Trạch, tại sao Văn Trác lại làm vậy, tại sao anh ta có thể giết chết người đã sinh ra mình, thiêu chết cả gia đình em như thế. Tại sao chứ???”

Đây không phải là câu hỏi Nghiêm Trạch cần trả lời, đây là câu hỏi mà tự thâm tâm cô vốn dĩ chỉ muốn Văn Trác trả lời. Đã hơn mười lăm năm trôi qua, nỗi đau đêm đó vẫn ghi tạc trong thâm tâm, cô không bao giờ quên ánh mắt của bố mẹ lúc đó.

Tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Đi dạo

Ngày nghỉ duy nhất trong tháng của Nghiêm Trạch đã trở thành ngày mà Từ Mạn được thỏa thích sử dụng hân. Sáng tinh mơ gà chưa kịp gáy, trời chưa kịp rạng, chúng nhân còn đang trong giấc mộng thì Từ Mạn đã lên ra khỏi vòng tay ấm áp của Nghiêm Trạch nhẹ nhàng lui xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

Gia nhân Nghiêm gia thường dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, đầu bếp là một ông chú trung niên lão luyện trong bếp trường, nghe nói là đầu bếp nổi tiếng với những món ăn cầu kỳ và tỉ mỉ, mỗi món ăn đều dường như mang hương vị khó cưỡng lại, đó cũng là lý do có thể khiến Nghiêm Trạch hơn mười năm không đổi đầu bếp, chế độ đãi ngộ lại vô cùng hậu hĩnh.

Vị đầu bếp nổi danh kia vừa nhìn thấy Từ Mạn, liền nhận ra là người phụ nữ trong lòng bàn tay Nghiêm Trạch, thái độ tuyệt nhiên cung kính cười niềm nở:

“Bối tiểu thư muốn tự mình chuẩn bị bữa sáng cho chủ thượng?”

Trong vòng đời hai mươi ba năm có lẽ, Từ Mạn chưa hề tự tay chuẩn bị bữa sáng cho ai, tuy rằng nghi ngờ bản thân không có năng lực đảm nhiệm vị trí bếp núc, nhưng vì mặt ngọt tình yêu, cô vẫn ao ước được tự tay chuẩn bị bữa sáng cho người mình yêu, cho nên vẫn liều một lần.

“Vâng, tự tay làm bữa sáng là phụ, cái chính là cháu có chuyên này muốn bàn bạc với chú.”

Vị đầu bếp tò mò: “Bối tiểu thư có vấn đề gì?”

Từ Mạn thần nhiên đập một quả trứng vào chảo, rồi lại cầm chảo lắc như điên hệt như đầu bếp chuyên nghiệp, quả trứng lúc bấy giờ biến dạng, lòng đỏ và lòng trắng chan hòa, miếng rời rạc miếng đứt quãng rồi tự tin đặt vào đĩa dưới con mắt gần rớt ra của đầu bếp mà mỉm cười nói:

“Cháu muốn chú giúp cháu tổ chức tiệc.”

“Tiệc sao?” Vị đầu bếp ngó người: “Từ trước đến nay Nghiêm phủ chưa bao giờ tổ chức tiệc, cùng lắm chỉ có lễ mừng năm mới đơn giản....”

Từ Mạn hiểu rõ điều khiến đầu bếp ái ngại, nơi này quanh năm lạnh giá, mặt mũi người nào người nấy đều lạnh như tiền, không biết cái gì là giải trí vui chơi, tiệc tùng càng không có chính là vì Nghiêm Trạch ghét ồn ào, càng không thích khoa trương ở nơi này, hôm nay cô lại trực tiếp phá lệ, gan lớn lắm.

“Chú đừng lo, hôm qua cháu đã bàn với quân gia, bữa tiệc hôm nay chủ yếu là để tiễn hai vị nghi trọng ngày mai lên đường bình an. Họ vất vả vì cháu như vậy, cũng nên đề cháu bày tỏ chút lòng thành chứ.”

“Chủ thượng đã có lệnh chưa?”

Pháp chế ở Nghiêm gia rất nặng, hầu như tất cả mọi thứ đều vì một cái lệnh của Nghiêm Trạch mà răm rắp tuân theo, Nghiêm Trạch không có lệnh, cái gì cũng không dám làm.

“Tiền hai vị kia là phụ nhưng tạo không gian hẹn hò cho cháu và Trạch mới là chính, sao cháu có thể để anh ấy biết bất ngờ này được chứ?”

Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ rạng ngời của Tư Mạn, vị đầu bếp có muốn lắc đầu xin thôi cũng không được. Tuy rằng người trong phủ đồn đại vị tiểu thư kia rất được Nghiêm Trạch dung túng, nhưng đến mức tùy tiện như thế này, vị quý vương kia sẽ bỏ qua cho cô sao?

“Quy tắc của Nghiêm gia như thế nào, chắc tiểu thư cũng rõ, không có lệnh của ngài ấy, chúng tôi không thể tuân theo.”

Bị đầu bếp trực tiếp khước từ, Tư Mạn mới nhận ra người nhà Nghiêm gia quy củ như thế nào, họ rất an phận, không tùy tiện khiến Nghiêm Trạch hết lần này đến lần khác giận dữ như cô. Cho nên cô lại tiếp tục tùy tiện chỉ tay vào bụng mình nói:

“Quy tắc của Nghiêm gia là tuân theo lệnh của chủ nhân, không được trái lời. Vậy thiếu chủ tương lai của Nghiêm gia muốn mở tiệc, không lẽ chú cũng muốn trái lời?”

Lúc này mới nhớ đến Tư Mạn thật sự đang mang thai, lại không ngờ cô lấy một đứa trẻ chưa thành hình uy hiếp. Mặt vị đầu bếp đen hơn đất nòi nói:

“Nhưng nếu chủ thượng nổi giận, chúng tôi....”

“Không sao.” Tư Mạn khoát tay: “Cháu sẽ đứng ra nhận hết tội lỗi, chú cứ đồ hết cho cháu là được. Cứ như vậy mà quyết, cháu tin ở chú.”

Nói rồi Tư Mạn bê đĩa trứng rán được cô bày trí hết sức cẩn thận kia tự tin bước lên nhà ăn để lại vị đầu bếp lắc đầu ngán ngẩm.

“A, Bối tiểu thư, hăng khoan đã, chủ thượng...không thích trứng rán....”

Mãi nói chuyện mà quên mất điều này, lúc vị đầu bếp nói xong, bóng Tư Mạn cũng đã khuất, coi như cô không nghe thấy, liền tự mình chuẩn bị một món khác cho Nghiêm Trạch chờ cho người trên kia phân phó đổi lại bữa sáng cho hần.

Vấn đề mà vị đầu bếp không thể ngờ đến chính là tuy sắc mặt lúc nhìn thấy đĩa trứng rán của Nghiêm Trạch có đen một chút, nhưng gia nhân lúc đó hít thở không thông một chút, vị tiểu thư họ Bối mới dỗ hờn dọa đem đồ đi không bao giờ động tay vào nữa thì họ Nghiêm tên Trạch trần đòi không nhận ai lại phải cắn răng nhét đĩa trứng rán vào mồm đổi lại một nụ cười của ai kia. Càng dọa người hơn là hần ăn xong còn khen dư vị khó nuốt này không tồi, có một không hai trên đời khiến cho hai vị nghi trượng Hắc Báo, Hắc Miêu cũng hào hứng muốn ăn thử, kết quả không biết tại sao mất trọn ngược phải móc họng nôn ra.

Sau đó toàn bộ gia nhân Nghiêm gia khinh bỉ nhìn Nghiêm Trạch. Thì ra hần cũng có bộ mặt mù quáng như vậy.

“Đi dạo!”

Ăn xong Tư Mạn liền đọc lệnh cho Hắc Báo chuẩn bị xe, không cần đến cái gật đầu của Nghiêm Trạch trực tiếp lôi hần lên xe đi ra ngoài. Ban đầu mọi người còn nghĩ rằng Nghiêm Trạch sẽ vì cái thói vô pháp vô thiên này của cô mà phạt, nhưng từ lúc hai người này tâm tình tương thông, Nghiêm Trạch nhìn cô cái gì cũng thuận mắt, tuy rằng vẫn kềm lòng không cười không nói, nhưng sự nhu hòa của hần chỉ khi có mặt cô mới xuất hiện, cho nên bất luận cô có làm gì hần đều phát tay tùy ý cô.

Lần đầu cùng Nghiêm Trạch đi dạo trung tâm thương mại, Tư Mạn còn nghĩ sẽ có viễn cảnh cả hai nắm tay nhau dọc những ngọn đèn lung linh, lướt qua dòng người trao nụ hôn ấm áp hoặc cô đóng vai lọ lem vớ phải đại gia, có thể cầm trên tay một đồng hàng hiệu mà ngạo mạn với đời nhờ người đàn ông bên cạnh cô thường thấy trên phim truyền hình khung giờ vàng, nhưng những cái đó vốn chỉ là ảo mộng.

“Cái quái gì??? Hôm nay có khủng bố sao? Người đâu hết rồi???” Lúc Tư Mạn tay trong tay kéo Nghiêm Trạch vào bên trong trung tâm thương mại không phải là cảnh tượng người đông nghịt thường thấy, mà là một tòa nhà sang trọng với cửa tiệm nổi tiếng không một bóng người, ngọn gió neo đơn thổi qua manocanh đơn độc khoác lên mình bộ hàng hiệu mới công nhưng không ai chiêm ngưỡng. Nói đơn giản trung tâm thương mại vắng tanh như chùa bà Đanh. Chỉ có sau lưng cô và Nghiêm Trạch là một hàng cảnh vệ mang đồ đen rất khoa trương đặc biệt dọa người.

“Thân phận của chủ thượng sao có thể xuất hiện ở chỗ đông người, bao nhiêu tổ chức muốn hạ thủ ngài ấy, cô chẳng phải tạo cơ hội cho họ sao? Trước khi đến nơi, tôi đã đuổi hết đám người không cần thiết đi rồi.”

Nghe Hắc Báo nói, Tư Mạn mới nhớ ra, cô quá sơ suất rồi. Chỉ là cô muốn mua vài thứ, không ngờ Nghiêm gia lại tổng cổ khách khứa đi hết, một mình bá chủ trung tâm của người ta, đứng là....

Trước khi để cho Nghiêm Trạch giáo huấn cô vì tội sơ suất, cô liền ôm lấy hần, về mặt mè nheo:

“Em muốn cùng anh sắm đồ cho bánh bao thôi, không ngờ lại phức tạp như vậy.”

Tư Mạn lại ra đòn phủ đầu, Nghiêm Trạch lại không bỏ chuyện đó vào đầu, những chuyện như vậy đều là một tay Hắc Báo, Hắc Miêu lo trước, hần không để tâm đến. Trực tiếp dẫn Tư Mạn đi mua một đồng đồ dùng cho trẻ.

Vấn đề là hai vị này không biết cái gì cần mua, cái gì vài năm sau mới cần mua, loại nào dành cho trẻ sơ sinh, loại nào dành cho trẻ trên ba tuổi, hoàn toàn là hai đầu óc mù tịt. Hắc Báo nhìn giỏ xe chất đầy những thứ nào giày dép, nào bình sữa, nào tã, nào xe đồ chơi mặc dù không biết giới tính đứa trẻ, nhìn cái gì thuận mắt đều đem về tự chơi, hoàn toàn không hề xem xét đến chuyện cần thiết hay không cần thiết thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Đến khi Hắc Báo, Hắc Miêu đi biệt hai tháng, không biết hai người kia sẽ sống kiểu gì đây?

Đi đến trước cửa tiệm trang sức, Tư Mạn liền xì mặt xuống, đứng trước cửa tiệm mãi không chịu đi, cứ đưa mười ngón tay ra đếm đếm.

“Em muốn mua nhẫn?”

Nhìn dáng vẻ chín phần là muốn mua nhẫn của Tư Mạn, Nghiêm Trạch liền bước vào, chọn một cặp nhẫn sáng bóng, đẹp đẽ với những viên kim cương nhỏ được gắn thành một hàng, đưa chiếc nhẫn nhỏ hơn cho cô, hấn giữ cái còn lại.

Thế nhưng mặt Tư Mạn lại càng dài như đuôi uoi không chịu nhận.

“Làm sao?” Nghiêm Trạch không hiểu, cô muốn mua nhẫn, hấn mua nhẫn cho cô, tại sao cô lại không vui?

Tư Mạn quay đầu, môi hơi méo xuống, uất ức nói: “Danh phận không có mà đã có thai, không có tiệc cưới ngay cả cầu hôn cũng chẳng thấy, đưa nhẫn phủ phàng, chút lãng mạn thơ văn cũng chẳng nghe được, em thêm mà nhận nhẫn của anh.”

Nói rồi liền không vui mà bỏ đi.

Nghiêm Trạch nhìn cô lùi thui đi phía trước, buồn cười nhìn đôi nhẫn nằm gọn gàng bên trong hộp. Hấn vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn một cái vòng cổ có khắc tên còn chưa làm xong, hôm nay thấy cô muốn lại mua một cặp nhẫn mà thôi. Hấn chẳng ngờ cô ấu trĩ như vậy, lại muốn có cảnh đưa nhẫn lãng mạn.

“Đứng lại.” Nghiêm Trạch dứt tay vào túi quần, ánh mắt chuyển lạnh nhìn Tư Mạn.

Nghe giọng đánh thép nhất trong suốt những ngày qua của Nghiêm Trạch, cô biết hấn không dung túng cô nữa rồi, liền ngoan ngoãn đứng yên không còn về mặt ngúng nguẩy nữa.

Nghiêm Trạch bước đến, ôm lấy eo cô tiếp tục đi chọn đồ, sắc mặt vẫn giữ ngữ khí lạnh lạnh với khí thế cường bạo nói:

“Những chuyện ấu trĩ như vậy, em tốt nhất nên bỏ đi. Người phụ nữ của anh phải suy nghĩ thấu đáo một chút. Uy của Nghiêm gia nên dùng nhiều một chút, trước mặt kẻ khác bỏ bớt trẻ con và mơ mộng đi. Có thể hành vi của em là bản năng, nhưng người khác sẽ đánh giá em là kém tư chất. Hành vi của em lệch đi chuẩn mực cần đặt ra, em sẽ mất đi uy danh, không nhận được sự nể trọng cần phải có. Hiểu không?”

Nghe Nghiêm Trạch giáo huấn, Tư Mạn ngậy người nhìn hấn. Cô quả thực chỉ chiếu theo bản năng hành động, không nghĩ đến sẽ gây ra ảnh hưởng như vậy.

Lúc này mới nhận ra cô ngây thơ như thế nào. Người đàn ông của cô tuyệt đối không thể thích làm gì thì làm, thích nói gì thì nói, cô sẽ là người đi cùng hấn đến hết cuộc đời, chuyện hôn dôi vì không được hấn cầu hôn như vậy trước mặt người khác có thể khiến cô đánh mất tư chất của một phu nhân.

Mỗi một phân tích của Nghiêm Trạch đều mang tính định hướng, hấn thường rất kiệm lời, một khi đã mở lời giáo huấn, tuyệt đối là vì muốn cô có thể an tĩnh ngồi bên cạnh hấn mà không bị kẻ khác soi mói không đủ tư cách, để cô học cách tự mình chống lại ánh mắt của kẻ khác, cũng tự mình gây dựng một uy danh bên cạnh hấn.

“Em sai rồi.” Tư Mạn đan từng ngón tay vào bàn tay hấn. Lúc này cô mới thấy, ở bên người đàn ông này cô có thể trưởng thành hơn rất nhiều. Trước đây mọi thứ cô làm đều quá tùy tiện, bây giờ tuy cuộc sống có rập khuôn nhưng không quá hà khắc, tiết chế cái tôi nhân cách là một phẩm chất vốn có của những gia tộc quyền quý, cô rời khỏi Bối gia quá lâu đã quên mất điều này.

Nghiêm Trạch xoa đầu cô, đeo nhẫn vào ngón áp út trên tay cô rồi đặt lên mu bàn tay một nụ hôn nhẹ nhàng: “Vậy mới là người phụ nữ của anh.”

Tư Mạn mỉm cười nhận lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón tay thon dài của Nghiêm Trạch đặt lên mu bàn tay hấn một nụ hôn dài vui vẻ đáp lại:

“Luôn là người đàn ông của em, Nghiêm Trạch. Anh đã thay cho bố mẹ em dạy em rất nhiều thứ. Mỗi ngày ở bên anh, em được bù đắp thiếu sót của những ngày lang bạt ngoài kia. Hơn ngàn hành động lãng mạn, một lời dạy dỗ của anh là điều tuyệt vời nhất anh dành cho em. Cảm ơn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Bữa tiệc duy nhất

Nghiêm Trạch tiếp nhận lời cảm tạ của Tư Mạn ôm eo cô rào bước, đến một cửa hiệu ảnh, Tư Mạn mới nhớ ra trong Nghiêm phủ không hề có một bức ảnh gia đình nào được treo lên ngoài ba cái hình tranh ảnh Nghiêm Trạch lượm đâu đó về cổ giác bạc tỷ kia. Cô mới đánh liều nói:

“Chụp cùng em một bức ảnh sẽ không sao chứ?”

Chẳng sao cả, tuy rằng Nghiêm Trạch không thích chụp ảnh nhưng phương tiện lưu giữ khoảnh khắc này có thể dùng đúng lúc, cô đang vui hà có gì

không thuận tình.

Thấy Nghiêm Trạch gật đầu, Tư Mạn liền vui vẻ kéo hắn vào bên trong đẩy hắn ngồi xuống ghế, cô ngồi bên cạnh ôm lấy tay hắn vầy vầy với thợ chụp ảnh đang mặt lăm lăm tỏ mò hỏi không dám ngẩng cao đầu nhìn Nghiêm Trạch kia nói:

“Chụp thật đẹp vào cho cháu đấy nhé.”

“Vâng...Thỉnh hai vị cười....” Thợ chụp ảnh tội nghiệp nhắm mắt trong ống kính không thấy Nghiêm Trạch chịu lộ răng, khóe môi ngay ngắn nằm trên khuôn mặt tuấn tú nhưng sắc lạnh trong đôi mắt dọa người kia không tài nào hòa nhập được. Hoàn toàn là trái ngược với khuôn mặt tươi tắn vui vẻ của cô gái ngồi bên cạnh.

Tách!

“Được chưa?”

Nghe giọng khó chịu của Nghiêm Trạch, xương sống thợ chụp ảnh lạnh cóng, run run nói: “Ngài....bị nhắm...mắt rồi...” Nói rồi liền nghe thấy sát khí lạnh lạnh đập vào mặt. Phía sau giọng Hắc Báo càng lạnh hơn: “Phế vật, có thể mà cũng không chụp được.”

Là do mẩu chữ đầu phải do tôi, các người ép người quá đáng.

“Cười lên một cái nào, để bánh bao sau này nhìn vào còn biết con đang ngồi ở vị trí nào chứ.”

Nghe giọng nói đồ dành ngọt ngào của Tư Mạn, sắc mặt Nghiêm Trạch mới hòa hoãn lại nhưng vẫn không thể cười, khuôn mặt lạnh như xác chết kia tám phần là muốn đem ánh đi dọa người.

Tư Mạn hết cách đành chờ cho thợ chụp chuẩn bị chụp ảnh liền hôn chặt lên môi hắn rồi lập tức ngồi ngay ngắn.

Tách!

“Hoàn hảo.” Thợ chụp phấn khích quên mất cả sợ hãi khiến cho Hắc Báo cũng tò mò ông ấy đã chụp được khoảnh khắc gì chẳng?

“Sang lớn và đóng khung sau đó chuyển về địa chỉ này giúp cháu nhé. Cảm ơn chú.” Tư Mạn nhìn qua kiểu ảnh vừa được lưu trên máy, cười tươi dặn dò.

“Vâng vâng, nhất định, tiểu thư đây lên ảnh đẹp quá.” Thợ chụp ảnh nhìn Nghiêm Trạch đang đứng bên ngoài đợi cô, liền nhỏ giọng nói: “Tôi có thể lấy bức ảnh này đặt làm ảnh mẫu được không, sự hoàn hảo của nó tôi quả thật rất tâm đắc nhưng lại không dám mở lời, chỉ sợ ngài ấy....”

“Cháu cũng sợ anh ấy lắm nhưng đây chỉ là một bức ảnh, anh ấy sẽ không làm khó chú.”

“Cảm ơn, cảm ơn tiểu thư.”

Đợi cho hai người đi khuất, thợ chụp ảnh lần nữa ngắm nghía bức ảnh kia. Ông nhìn ra được người đàn ông có vẻ ngoài bạo chúa kia có một trái tim dịu dàng dành cho cô gái, khoảnh khắc mỉm cười hiếm hoi đó được lưu giữ trong bức ảnh, người đàn ông dùng đôi mắt âu yếm và nụ cười đó nhìn về phía cô gái. Thời điểm hạnh phúc ánh lên đôi mắt cô gái xinh đẹp đang cười rộ lên, đầu hơi ngả lên vai người đàn ông đó là nghệ thuật chân chính khó có thể có được lần hai.

Dạo chơi một ngày đến lúc mặt trời lặn, Tư Mạn mới chịu cho Nghiêm Trạch về phủ nghỉ ngơi. Chỉ là vừa về đến cổng, đã thấy cánh vệ ai nấy đều mặc lễ phục tươm tắp, bên trong tòa thành uy nghi phát ra tiếng nhạc du dương, ánh quang từ những ngọn đèn tỏa sáng giữa trời đêm lạnh ngắt. Thoáng nhìn qua đã thấy ở hậu hoa viên, bên cạnh hồ nước làm gương soi trời là những chiếc bàn gỗ, đặt gọn gàng theo lối được bày biện những món ăn đặc sắc và cầu kỳ, chỉ cần liếc sơ cũng biết do chính tay đầu bếp chính của Nghiêm gia chuẩn bị.

Mi tâm Nghiêm Trạch vừa nhíu lại, Tư Mạn liền phân bua:

“Ngày mai Báo, Miêu lên đường đi huấn luyện, em ngại họ vất vả lâu nay nên chuẩn bị một chút.”

Hắc Báo đi bên cạnh giật bắn khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Nghiêm Trạch liền mở miệng giải trình: “Thuộc hạ không biết chuyện này.”

Vẫn là Nghiêm Trạch không thích náo nhiệt, hai người kia chỉ đi hai tháng, đó là nhiệm vụ bắt buộc phải trải qua, đối đãi như vậy Nghiêm gia trước giờ không có tiền lệ.

“Ý em là anh đãi ngộ với họ không tốt?”

Nghe Nghiêm Trạch nói, Tư Mạn liền lắc đầu phân tích: “Em tuyệt đối không có ý đó, nếu đãi ngộ không tốt họ sao có thể đi cùng anh đến bây giờ. Em chỉ là muốn tạo không khí thoải mái một chút. Báo và Miêu đều là những người thân cận nhất của em, họ đi rồi em không vui. Miêu nói nếu em không vui có thể sẽ ảnh hưởng đến nhân cách đứa trẻ, cho nên em mới tìm cách tự làm mình thoải mái, có thể dùng bữa tiệc này an tâm tiễn họ đi.”

Lấy đứa trẻ ra làm bìa đỡ đạn, Nghiêm Trạch có sắt đá đến đâu cũng không nỡ làm cô và đứa bé không vui. Miễn cưỡng gật đầu cho cô muốn làm gì thì làm, vốn dĩ Nghiêm phủ luôn tĩnh lặng, cũng nên cho gia nhân vui vẻ một ngày.

Nhận được sự đồng ý của Nghiêm Trạch, chúng nhân mặt liền tươi như nông dân được mùa lúa, vui vẻ bắt đầu khai tiệc. Những khuôn mặt xưa nay không cảm xúc bây giờ có thể hòa hoãn giãn ra một nụ cười, cũng có thể cầm trên tay ly rượu vang đỏ, cùng nhau tán thưởng cho một đời làm việc chăm chỉ. Lại có thể kính tận tay Nghiêm Trạch vô số lời tạ ơn khoản đãi và những điều mà Nghiêm gia đã làm. Có thể xếp thành hàng dài chờ để được kính rượu hân và đưa những lời chúc tụng đến Tư Mạn. Lúc này Nghiêm Trạch mới nhìn ra, tính cách tùy tiện của Tư Mạn không hẳn là không tốt, việc cô bày tiệc ngày hôm nay có thể xem như giúp hân hiểu rõ thuộc hạ của mình còn có bộ mặt này. Không tồi.

Nghiêm Trạch ngồi trên ghế lớn một tay ôm Tư Mạn một tay nhận rượu kính giữa khoảng không gian ấm cúng đến lạ thường của Nghiêm gia, chúng nhân vui vẻ sau bao năm giữ bản mặt lạnh tanh như vậy, cũng coi như được thỏa mãn. Hắc Báo Hắc Miêu tuy rằng sắp đi đây nhưng sắc mặt cũng bày phần rạng rỡ, coi như hai người bảo vệ Tư Mạn không uổng công, có thể khiến Nghiêm Trạch một ngày chịu xả hơi như vậy cũng đáng.

Chỉ là đang trong lúc vui vẻ, bên ngoài cảnh vệ gác cổng lại lật đật chạy vào vội vã báo cáo gì đó cho Hắc Miêu. Sắc mặt Hắc Miêu liền trầm xuống đi về phía Nghiêm Trạch và Tư Mạn đang cùng nhau thưởng trăng kia.

“Ngài có khách.”

“Ai?”

Sớm không đến muộn không đến lại đến lúc tâm tình của hân đang tốt như vậy, Nghiêm Trạch không ưng thuận nhưng ôm chặt lấy Tư Mạn trong lòng xoa bụng cô không buông.

“Bối Tư Mạn, Hắc Báo nói có quà cho cô trước khi đi, cô qua bên đó nhận đi.”

Dường như muốn đuổi khéo, có vẻ không muốn Tư Mạn nghe chuyện, cô cũng biết Hắc Báo mặt lạnh sẽ không có chuyện quà cáp gì cho cô, nhưng lại giả vờ vui vẻ, gỡ tay Nghiêm Trạch ra khỏi người cô đi về phía Hắc Báo.

“Lex đến rồi.” Đợi Tư Mạn đi khuất, Hắc Miêu mới nói. Sự xuất hiện của vị khách không mời này làm cho bầu không khí xung quanh trở nên ngưng trọng như ngày thường, chúng nhân tất ngủm đi nụ cười đặt rượu và tiệc xuống chờ lệnh của Nghiêm Trạch. Sắc mặt của Nghiêm Trạch hơi tối, ánh mắt lướt đến bóng Tư Mạn đang đứng cách đó không xa trò chuyện cùng Hắc Báo hạ lệnh:

“Tiếp tục đi, đừng để cô ấy mất vui.”

Chúng nhân nghe vậy biết rằng Nghiêm Trạch muốn dấu cô trong lòng bàn tay, để cô vui vẻ tận hưởng mọi thứ không bị bất cứ điều gì đụng chạm đến. Hân đi đến bên cô đặt một nụ hôn lên trán:

“Đi cả ngày mệt rồi, em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng, em chờ anh.”

Nhìn Hắc Miêu cùng Nghiêm Trạch đi ra ngoài, cảnh vệ xung quanh nhất nhất đi theo, bầu không khí có vẻ ngưng trọng. Tư Mạn liền chặn bước Hắc Báo đang tính toán rồi đi lại:

“Lex đến có phải không?”

Hắc Báo không có vẻ gì ngạc nhiên, suốt mấy ngày nay họ đã dự liệu sớm muộn gì Lex cũng sẽ tìm đến, đã từng nghe nói Lex đã tìm kiếm em gái suốt năm năm nay, bây giờ cô lại nằm trong tay kẻ địch hân không có lý nào lại không đến. Tư Mạn cũng đã nhận ra sắc mặt của chúng nhân khi ra ngoài rồi.

“Cô muốn ra ngoài gặp hân?”

“Không hề.” Tư Mạn phủ nhận: “Nếu tôi muốn gặp thì đã gặp từ lâu, đâu cần chạy trốn suốt từng ấy năm. Chỉ là tôi muốn hỏi anh một điều.”

Hắc Báo không rời đi nữa, ngồi xuống ghế chờ Tư Mạn đặt câu hỏi.

“Tại sao hai người lại muốn đưa tôi rời khỏi Nghiêm Trạch?”

Là câu hỏi cô đã suy nghĩ từ lúc nghe Nghiêm Trạch trừng phạt hai người Báo, Miêu. Lý do họ bị trừng phạt chính là vì che dấu chuyện cô mang thai và ý muốn đưa cô đi khỏi Nghiêm gia, nhưng cô không hiểu, tại sao họ lại muốn làm vậy?

“Lượng thông tin cô có về Nghiêm gia lúc làm Ephemera chắc không ít, cô cũng nên biết về nguyên tắc nối dõi của lão gia chứ?” Hắc Báo biết sẽ có ngày Tư Mạn hỏi tới nên không hề bần khoản mà nói.

“Tôi biết Nghiêm Giác Siêu không chấp nhận phụ nữ mang thai dòng dõi Nghiêm gia mà không có sự chấp thuận của ông ta. Chỉ là Nghiêm Trạch bằng lòng để tôi ở bên, anh ấy thừa sức bảo hộ tôi, chỉ cần anh ấy muốn có thứ gì ngăn cản được? Hai người sợ cái gì chứ?”

Sắc mặt Hắc Báo trầm xuống, hân không thể nói cho cô biết nguyên do Nghiêm Giác Siêu sẽ thật sự bất chấp Nghiêm Trạch mà đuổi cùng diệt tận cô nếu biết cô là Bối Tĩnh. Cho nên bắt buộc phải xoay theo hướng khác:

“Nghiêm phu nhân ngày xưa lão gia còn không bảo vệ được, để bà ấy chết nơi lạnh lẽo vậy thì chủ thượng cũng sẽ có lúc sơ hở không bảo vệ được cô,

chúng tôi là vì thiếu chủ trong bụng cô mà ra sức bảo hộ, đưa cô thoát khỏi đây cũng là cách duy nhất.”

Tư Mạn có chút không hài lòng. Tuy rằng cô không thể tra ra được cái chết của mẹ Nghiêm Trạch nhưng cũng không nghĩ đến chuyện Nghiêm Giác Siêu để bà ấy chết nơi lạnh lẽo, có phải đó là lý do Nghiêm Trạch luôn đối đầu với Nghiêm Giác Siêu mặc dù là cha con không?

“Được, tôi không hỏi vấn đề này nữa, có thể nói cho tôi biết một chuyện nữa không?” Là một người sẽ trở thành chủ mẫu của Nghiêm phủ, Tư Mạn luôn tò mò về một người: “Cách đây hai năm, tôi đã tìm ra thông tin Nghiêm Chính là con ngoài dá thú của Nghiêm Giác Siêu, ông ta đã để Nghiêm Chính sống trong Nghiêm phủ từng ấy năm, cho anh ta mang họ Nghiêm nhưng chưa từng thừa nhận anh ta là con trai. Đến khi tôi bị đổ cho tội giết Nghiêm Chính rồi về đây, anh ta cũng như thể chưa từng tồn tại trong Nghiêm phủ này, mỗi lần tôi mở miệng hỏi đến, người ở trong phủ này đều lập tức bị cấm. Tạo sao vậy? Tôi không thể biết một chút thông tin về người khiến tôi bị oan sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Bàn bạc

“Tôi không dám chắc điều gì, nhưng có thể lơ mờ nhìn ra Nghiêm Chính vẫn còn sống.”

Lời khẳng định của Tư Mạn đánh động Hắc Báo, từ trước đến nay Nghiêm Chính ở Nghiêm gia là điều cấm kị không được nhắc đến, ở bên ngoài người ta chỉ biết về tin đồn cái chết của Nghiêm Chính nhưng không ai tận mắt chứng kiến. Có lẽ điều này làm cho Tư Mạn nghi ngờ.

“Lý do của cô chính đáng, nhưng tôi không phải người nên nói cho cô biết về chuyện này.” Hắc Báo không muốn để Tư Mạn hỏi thêm liền đứng dậy tính toán bỏ ra ngoài.

“Ai cũng không chịu nói có phải là vì sợ tôi biết cái gì phải không?”

Nghe Tư Mạn nói, Hắc Báo thoáng giật mình, vẫn biết là cô nhanh nhạy nhưng đến mức này thì cái bí mật bị chôn vùi kia sớm muộn cũng bị cô đào lên.

“Cô...đã biết được điều gì?”

Coi như Tư Mạn đoán trúng, mày cô cũng thoáng nhíu lại:

“Chuyện Nghiêm Chính là con trai của ‘cô’, đầu có gì nghiêm trọng, từ khi vào đây tôi đã biết được chuyện này.”

Cô ở đây chính là em gái của bố Tư Mạn – Bối Hân Đồng, người phụ nữ đứng đằng sau Bối Doãn Phi thân tóm thị trường.

Về mặt và giọng điệu thân nhiên của Tư Mạn làm cho Hắc Báo rất bất ngờ, nhìn bề ngoài cô tùy tiện và vô ưu, nghĩ rằng cô cái gì cũng không biết, thứ gì cũng chẳng quan tâm nhưng họ đã lầm. Ephemera không chỉ là cái mác hư danh, lượng thông tin cô có được rất lớn, tuy rằng không lớn đến mức đào được bí mật của Nghiêm gia, nhưng có thể tìm hiểu ra Nghiêm Chính là con trai của Nghiêm Giác Siêu và Bối Hân Đồng đã là khó tưởng tượng rồi.

“Cô đã sớm biết sao không có phản ứng gì với chủ thượng?”

“Phản ứng gì cơ?” Tư Mạn không hiểu: “Dù có sự xuất hiện của Nghiêm Chính hay không, Trạch với tôi cũng chẳng liên can gì cả, chúng tôi cũng chẳng máu mủ, sao phải phản ứng.” Cô xoa xoa cằm nhớ lại: “Năm tôi bảy tuổi đã nghe nói cô có một đứa con trai nhưng từ khi sinh ra đã bị người ta ẵm đi. Người cô xinh đẹp không có gia đình của tôi vẫn bình thân mà sống đây thôi.”

Dò xét sắc thái trên gương mặt Hắc Báo, Tư Mạn càng tò mò hẳn đang che giấu cái gì?

“Dựa vào phản ứng của anh, Nghiêm Chính đến tám mươi phần trăm là còn sống, so ra anh ta với tôi cũng là anh em họ, tôi không thể biết về anh ta một chút được sao?”

Lần này là Hắc Báo phản ứng, hần thẳng một đường đi về phía Tư Mạn áp sát mặt cô, ánh mắt dò xét:

“Bộ mặt thật của cô là gì?”

Câu hỏi này bật ra khỏi cửa miệng Hắc Báo, lý do rất đơn giản, hần nhìn ra được đáng về bề ngoài của cô hoàn toàn khác với tầm nắm của người đối diện. Tuy rằng đã biết cô là kẻ lừa đảo bị truy nã, nhưng dưới mí mắt của Nghiêm Trạch cô chưa dám giờ thủ đoạn. Bây giờ lại biết được Tư Mạn nắm không ít thông tin Nghiêm gia nhưng nhiều lần giả ngu ngơ, đâm ra cho người khác ý nghĩ bộ mặt kia là giả tạo mà nên.

“Không cần phải xù lông lên như vậy, những gì tôi biết đều nằm ở trong đầu, một khi mở miệng đều được trả giá bằng tiền mặt, đó là quy tắc nghề nghiệp của tôi nhưng riêng với Nghiêm gia thì khác. Nhận ẩn tính của Nghiêm Trạch, trở thành người đàn bà của anh ấy, tôi sẽ dùng toàn tâm toàn ý cho Nghiêm gia, cái gì không cần mở miệng, tôi sẽ lập tức khâu miệng. Tôi mất thời gian với anh chỉ là muốn biết về Nghiêm Chính nhiều hơn một chút. Cả gia tộc của tôi đã bị thiếu chết ngoại trừ Lex, tôi và Nghiêm Chính, anh xem tôi có thể không quan tâm được không?”

Vẫn biết Tư Mạn không có ý xấu, nếu không cô đã sớm mượn đem thông tin moi được ra mà uy hiếp, trốn khỏi tay Nghiêm Trạch rồi, chỉ là cảm giác nghi ngờ vẫn không thể xua tan, Hắc Bảo có thể tin một kẻ lừa gạt này không?

Lại nói đến chuyện cô biết Nghiêm Chính là con trai Bối Hân Đồng, vậy thì cái chết của Bối Hân Đồng ít nhiều cũng sẽ tác động đến Nghiêm Chính.

Đúng lúc hai bên đang trầm mặc thì bóng Nghiêm Trạch và Hắc Miêu từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy không khí có vẻ ngưng trọng liền nhìn Hắc Bảo đầy nghi hoặc.

“Chủ thượng, bên ngoài...” Thấy Nghiêm Trạch quay lại sớm hơn dự liệu, Hắc Bảo liền rời mắt khỏi Tư Mạn dò hỏi.

“Đã ‘tiễn khách’ rồi.” Hắc Miêu thay Nghiêm Trạch đáp lời lại cúi mình kín cẩn: “Cũng đã khuya rồi, hai vị đi nghỉ sớm, chuyện còn lại để chúng thuộc hạ lo.”

Nghiêm Trạch ừm một tiếng, liếc qua Tư Mạn một chút: “Đi nghỉ thôi.” Rồi thẳng một đường đi đến nhà tắm, đáng vẻ có chút cô độc lạ lẫm.

Cảm giác kỳ lạ xuất hiện, Tư Mạn nhú mày nhìn theo Nghiêm Trạch. Ánh mắt của Nghiêm Trạch vừa rồi...không nhìn thẳng vào mắt cô. Hắc Bảo có điều gì đó muốn giấu cô.

Nhìn bóng Nghiêm Trạch khuất sau ô cửa, Tư Mạn mới hướng Hắc Bảo nói lớn: “Ngày mai hai vị cần trọng lên đường, hai tháng sau trở về có thể suy nghĩ thấu đáo một chút, cho tôi biết nhiều hơn thì thật tốt. Nếu để tôi tự mình đi tìm tin tức, lúc đó sẽ càng phiền phức cho các anh hơn.”

Hắc Miêu không hiểu ý tứ của Tư Mạn, nhìn cô đi về phía tòa thành lại dời mắt sang Hắc Bảo yêu cầu một đáp án. Hắc Bảo miễn cưỡng thuật lại gọn gàng cặn kẽ cũng dễ dàng khiến sắc mặt Hắc Miêu đổi xanh: “Người đàn bà đó biết quá nhiều.”

Hắc Bảo ngồi phịch xuống ghế, mặt mũi vuốt mặt: “Là chúng ta quá ngây thơ, nghĩ rằng cô ta chỉ là bù nhìn.” Thở một hơi, Hắc Bảo liền nghi vấn: “Lex dám vác xác đến tận cửa, vậy mà cứ như thế thả hán đi sao?”

“Chuyện này...” Mi tâm Hắc Miêu nhíu lại, lộ rõ vẻ ưu phiền: “Hán đến đây không phải để gây chiến mà là để bàn bạc.”

“Bàn bạc???”

Lý lẽ gì đây, hai thế lực luôn đấu chọi nhau, gặp ở đâu là quyết chiến đến đó, nguyên tắc vô hình đã thành lập là người sống ta chết, một khi công thành thì vạn tằm xương khô, nhưng bây giờ lại có thể ngồi lại với nhau để bàn bạc? Vấn đề gì có thể khiến họ cần rất bắt tay tạm đình chiến như vậy?

Trong phòng tắm, hơi nóng lan tỏa bao bọc lấy thân hình cao lớn, những đường gân nổi trên làn da màu đồng và cơ bắp săn chắc mạnh mẽ khắc họa một cơ thể có thể gánh cả bầu trời. Dòng nước ấm làm mái tóc Nghiêm Trạch ướt sũng, trên gương, hán nhìn vào đôi mắt lạnh của mình, u uất chết chóc. Lời nói của Lex văng vẳng bên tai:

“Hoặc là trả lại Tư Mạn nguyên vẹn không xây xước, hoặc là ta để cho con bé biết được bộ mặt thật của người.”

Không còn dùng chiêu thức đem tính mạng ra uy hiếp, đều là hai chúa sơn lâm từng qua những trận đấu nảy lửa, giữa họ luôn nồng đượm mùi sát khí nhưng khi có thể an yên đối thoại lại lựa chọn một phương thức khác.

Nghiêm Trạch lạnh lùng đáp: “Bây giờ Bối Tư Mạn là người đàn bà của ta, bộ mặt thật của ta như thế nào quan trọng sao?”

Lex có chút bất ngờ liền bật tiếng cười ha hả: “Ta nghe nói người đối với Tư Mạn không tồi, còn nghĩ là người ngoài nhiều lời không ngờ là thật.” Ánh mắt Lex lập tức sắc bén, sâu như động không đáy gần giọng: “Với tất cả những gì cha con người đã làm với Bối gia, người không có tư cách ở bên cạnh con bé, mau trả nó lại cho ta.”

Lex vừa nói xong, Chu Mạt từ đằng xa chạy tới nhỏ giọng nói gì đó, sắc mặt Lex lập tức đại biến, hán trừng mắt nhìn Nghiêm Trạch gần từng từ:

“Tư Mạn nó đang mang thai? Là...con của người?”

Sắc mặt Nghiêm Trạch càng thêm lạnh lẽo, chân tay của Lex ở trong Nghiêm gia xem chừng vẫn chưa bị giết hết.

“Đi về đi, người không có cửa làm cậu của con ta.”

Nghiêm Trạch vừa quay đầu, giọng Lex lạnh lạnh vang lên: “Đối đầu với Nghiêm Giác Siêu để giữ lại con bé? Cũng khá lắm.” Nguyên tắc duy trì nòi giống của Nghiêm Giác Siêu lần nữa không qua mắt được Lex. Giọng hán thấp hơn một chút, xem chừng vừa nghĩ thông điều gì đó:

“Sức khỏe con bé không được tốt, nếu như Nghiêm Giác Siêu động tay động chân đến con bé, ta sẽ bắt chấp mà phân thân ông ta.”

Là người nhìn Tư Mạn lớn lên, cô chỗ nào không khỏe Lex đều có thể nắm rõ trong lòng bàn tay. Tuy rằng việc cô mang thai nằm ngoài dự liệu của hán càng cảm phần trong lòng tại sao lại để cô mang thai dòng máu Nghiêm gia nhưng tuyệt nhiên hán không dám khiến cô phải phá bỏ đứa trẻ. Người đã từng yếu ớt như cô có thể sẽ không chịu được.

Chỉ là Lex không biết, kể từ khi rời khỏi Bối gia, Tư Mạn đã từng đối chọi với sự khắc nghiệt của tổ chức gián điệp, dần dần rèn luyện nên một cơ thể khỏe mạnh, càng là môi trường khó khăn cô càng trở nên rắn chắc nếu không đã không thể cùng Nghiêm Trạch đi đến ngày hôm nay.

Lex rời xa Tư Mạn mười lăm năm lại trở thành cơ hội để khiến hắn phải im miệng vì tình thương dành cho cô, Hắc Miêu đứng bên cạnh liên tranh thủ mở miệng:

“Bối Tư Mạn quả thực yếu, không thể đứng quá lâu, đi quá nhiều càng không thể chịu đựng quá nhiều đá kích. Từ khi thoát khỏi thung lũng chết hít phải khí độc thì càng gầy đi, bây giờ chỉ ở bên chủ thượng mới thoải mái tỉnh dưỡng.”

Hắc Miêu nói xong liền nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Nghiêm Trạch liền cúi đầu xuống, dù gì sáng mai hắn cũng sẽ rời đi, dùng sức khỏe của Tư Mạn để khóa miệng Lex giúp Nghiêm gia yên ổn đến khi cô sinh đứa trẻ là cách hữu hiệu nhất bây giờ, chuyện nói dối như thế này cứ để hắn thực hiện.

Sắc mặt Lex tối lại hiện rõ âu lo, hắn nhìn đáng vẻ đạo mạo của Nghiêm Trạch lại nhớ đến tối hôm đó nhìn thấy Tư Mạn, cô liền trốn khỏi tầm mắt của hắn nhất quyết trốn trong vòng tay Nghiêm Trạch, xem ra cô là thật tâm đối với Nghiêm Trạch. Nếu bây giờ để cô biết những chuyện đã xảy ra có phải sẽ rất nghiêm trọng không?

“Ta sẽ luôn theo dõi ngươi cho đến khi con bé sinh xong, Nghiêm Giác Siêu động đến con bé dù chỉ là một cọng tóc ta cũng sẽ không bỏ qua. Sự nín nhịn của ta có giới hạn, nếu ngươi thật sự không thể bảo vệ được con bé, ta sẽ nói cho nó biết năm xưa Bối gia không phải vì cái đám gia tộc đó hại chết mà là vì cha con các ngươi bức chết, để xem lúc đó ngươi còn có thể giữ con bé hay không!”

Lời đó thoát ra miệng lại như đáng lên đầu chúng nhân một tạ búa. Bóng Nghiêm Trạch lạnh lẽo uy nghiêm lại dày đặc hàn khí đứng đó, tà áo phất phật bay lên trong gió, hạ nguyệt hừng hờ ánh lên đôi mắt sâu như động không đáy. Gió đứng đưa tiếng rêu rất ai oán đêm khuya, sát khí tạt thẳng vào mặt, khô đau dày vò tận tâm can.

Nếu quả thật Nghiêm gia bức chết cả gia tộc họ Bối vậy thì Tư Mạn phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Sự xuất hiện không được chờ đón

Dưới gốc cây cổ thụ rợp bóng, chiếc ghế lớn được phủ lớp lông trắng tinh đẹp đẽ, bóng hai người một nam một nữ an yên tận hưởng khung cảnh đẹp ban sớm. Nằm dài trên ghế giữa hậu hoa viên mát trời, Tư Mạn ngủ vui trong lòng ngực Nghiêm Trạch đến quên ngày tháng, tiết xuân đẹp đẽ bao phủ vạn vật đưa hương hoa lên mũi chúng nhân, đem dịu mát tươi lên nơi quanh năm lạnh lẽo tối tăm này. Kể từ khi cô hòa thuận sống với Nghiêm Trạch, mỗi ngày chúng nhân đều có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, có thể cảm nhận được thì ra cuộc sống bình yên cũng không đến mức nhàm chán.

Hơn một tháng sau khi Hắc Báo, Hắc Miêu đi huấn luyện, Tư Mạn cũng nhanh chóng quên đi buồn chán mà tăng cân đến chóng mặt bởi vì bên cạnh cô có một Nghiêm Trạch thúc ép cô ăn uống. Nhìn cơ thể gầy yếu của cô không thuận mắt, mỗi ngày đều đưa người đến cân đo dinh dưỡng bồi bổ hợp lý. Cũng chỉ một thời gian ngắn đó mà giữa bụng cô đã hiện lên móm núi đáng yêu, có thể từ từ cảm nhận được sự sống của đứa trẻ trong bụng, và với một tháng này Tư Mạn nhận ra, cứ cách một ngày số lượng người bảo vệ cô lại tăng thêm một chút, mỗi bước chân của cô đều có người trông chừng, thức ăn nước uống đều là Nghiêm Trạch trực tiếp bồi cô ăn.

Mặc dù người trong thủ phủ này đều là của Nghiêm Trạch, thế nhưng chuyện cô mang thai sớm muộn Nghiêm Giác Siêu cũng phát hiện ra hoặc giả ông ta đã biết nhưng lại dùng kế hoãn binh chờ thời cơ, cho nên Nghiêm Trạch và Tư Mạn luôn cảnh giác bất kể sự tấn công nào.

Nghiêm Trạch nhìn Tư Mạn ngủ ngon trong lòng dù chỉ mới thức dậy vào lúc sáng, hắn nhéo lên đôi má căng tròn thay thế đôi má gầy lúc trước lại đáng yêu vạn phần đó làm cho người ta muốn cắn yêu.

“Ừm...”

Tư Mạn gạt tay hắn ra, rúc mình trong lòng hắn muốn ngủ tiếp liền bị Nghiêm Trạch kéo dậy, hắn cắn lên vành tai cô thổi một hơi nóng lên đôi tai ửng đỏ khiến cho Tư Mạn đang ngái ngủ lập tức nhận nhận:

“Dậy ăn trưa.”

Giọng nói trầm thấp dụ người đi vào tai đánh một tiếng lên đầu não Tư Mạn khiến toàn thân cô lập tức bốc hỏa, hai mắt mờ trợn tỉnh như sáo:

“Đừng có làm vậy, sức chịu đựng của em có hạn!!!”

“Không chịu đựng được?” Nghiêm Trạch khép hờ đôi mắt lạnh, khóe môi hơi nhếch lên: “Vậy em định làm gì?”

Vì sự quan trọng của đứa trẻ, những chuyện người lớn về đêm cả hai đều phải hạn chế hết mức có thể. Nằm bên cạnh nhau lại không thể giải tỏa, cả hai

đường như đã phải đi đến cực hạn nhưng vì đứa trẻ đành dùng cách khác hạ nhiệt.

Tư Mạn nhẹ chớp mi mắt, bàn tay thon gọn trượt từ đôi mắt hấn trượt thẳng xuống đôi ngực săn chắc đó miên man nói: “Em sẽ nếm từ từ chứ không ăn, để xem anh hay em chịu đựng tốt hơn.”

Nghiêm Trạch chụp lấy bàn tay càn quấy của cô, nhìn không được cúi đầu ngậm lấy môi cô, cưỡng ép cô đón nhận một nụ hôn nồng nhiệt, đôi lưỡi quấn lấy nhau, toàn bộ hơi thở của cả hai chan hòa làm một. Bàn tay cô dịu dàng ôm lấy cổ hấn nhẹ nhàng theo cánh tay của hấn nằm xuống ghế dài. Luồn vào trong áo cô, từng ngón tay của Nghiêm Trạch hết như những con rắn nhỏ trườn bò trên từng tác da thịt của cô, uyển chuyển xoa nắn gò bồng đảo đầy đặn kia rồi đi đến núi nhỏ ở bụng dịu dàng xoa.

Tất cả những người có mặt ở đó đều lập tức quay đầu đi tự biến mình thành không khí, cảnh tượng này họ nhìn cũng đã quen mắt, không còn ngại ngùng như lần đầu nhìn thấy. Tự hiểu được chủ thượng của họ thích đụng chạm Tư Mạn, mỗi lần nhìn thấy nhau, cả hai đều quấn quýt như vậy đến nửa ngày hoặc tay trong tay cùng làm việc không cần để ý đến bất kỳ ai.

Chúng nhân ở Nghiêm gia đặc biệt hoan nghênh cảnh tượng này để họ có thể xem phim tình cảm miễn phí lại được tặng combo đãi ngộ của Nghiêm Trạch. Khi hấn ở bên cạnh Tư Mạn, tính khí đều đặc biệt hòa hoãn, tuy thái độ vẫn lãnh đạm nhưng không còn gay gắt như trước, có thể làm cho một người như Nghiêm Trạch trở nên lãnh tính cũng chỉ có Tư Mạn mới có thể làm được. Cho nên mặc kệ Tư Mạn và Nghiêm Trạch quấn quýt từ bàn ăn, bàn làm việc cho đến hậu hoa viên, mặc kệ ngoại trừ lúc Nghiêm Trạch ra ngoài thì mọi lúc đều ở bên Tư Mạn, chúng nhân đều rất tích cực bày biện cho họ cảnh vật hữu tình, khiến hai người yêu càng thêm kích thích. Để cho Nghiêm phủ mỗi ngày đều là nắng ấm

Chỉ là Nghiêm gia không chỉ có một mình Nghiêm Trạch làm chủ. Nghiêm Giác Siêu ở bên kia đại dương sau vài chuyện làm ăn liền sang Pháp tìm đến Nghiêm Trạch.

“Lão gia đang đợi ở trước cổng.”

Nghe cảnh vệ báo cáo, Nghiêm Trạch liền nhíu mi rời khỏi môi Tư Mạn hôn lên đôi má nhũn lại vì lo lắng của cô, khẽ cất giọng trấn an:

“Em ở yên đây, không có lệnh của anh không được ra ngoài. Có anh ở đây, không ai có thể làm hại em.”

Bóng Nghiêm Trạch vừa khuất, Sam cũng vừa lúc mang một ly sữa ấm đến cho Tư Mạn kèm theo một ít trái cây, nhìn thấy sắc mặt Tư Mạn khá tự nhiên, còn có tâm mở nhạc đọc sách liền nói:

“Lão gia đang ở bên ngoài, cô không sợ ngài ấy trực tiếp xông vào đây sao?” Tuy rằng tin tưởng Nghiêm Trạch là hàng phòng ngự vững chắc nhưng chỉ ít cô cũng nên tỏ ra lo lắng chứ.

Tư Mạn ngáp dài ngồi dậy vươn mình, nhớ lại từng lời dặn dò trước khi đi tu của Hắc Miêu, không chắc chắn là đùa hay thật nhưng cô vẫn nhớ chính xác:

“Hắc Miêu đã dặn không được nhăn mặt, con sinh ra mặt sẽ như khi. Không ăn thịt thỏ, con sinh ra sẽ bị sứt môi. Không ăn thịt dê, con sẽ bị động kinh. Không ăn thịt chó, con sẽ thích cắn người, ăn thịt vịt con sẽ bị lác đầu. Phụ nữ có thai nằm không nghiêng, ngồi không lệch, đứng không kiễng vông, thức ăn con không ăn, chiếu lệch không nằm, ghế không ngay ngắn không ngồi, mắt không nhìn việc xấu, tai không nghe thứ dâm uế. Như vậy con sinh ra mặt mày đoan trang phúc hậu. Con ở đây bình phẩm cảm nhận của mẹ là rất quan trọng, cho nên tâm thanh tịnh tránh thị phi là tất yếu.”

Nghe Tư Mạn sờ một tràng, Sam mặt mày xám xịt không ngờ đến vị đệ tam kia lại nhồi nhét trong đầu Tư Mạn ba cái thứ mê tín này. Ất hẳn biết rằng phụ nữ phương Đông rất tin vào thiên cô mới đem những chuyện này ra dọa cô. Thật là đã đi rồi vẫn không tiếc dân vật cô, chắc là vẫn còn nuôi thù cô lấy mất tòa soạn của hấn đây mà.

“Hy vọng đứa trẻ có được khuôn mặt của chủ thượng và khí chất hiếm có của ngài ấy, như vậy mới có thể gánh vác được Nghiêm gia.”

Tư Mạn nhận lấy cốc sữa, uống hết một hơi lại thư thả nằm xuống, nhẹ nhàng xoa bụng:

“Cho nên tôi mới phải luôn nhìn mặt anh ấy mỗi ngày, quá trình tạo người này tuy có mệt mỏi, nhưng sự lớn lên của nó quá thần kỳ, khiến cho tôi không thể ngừng yêu thương.”

Nhìn thấy Nghiêm Trạch có thể an yên sống như một người bên thường bên cạnh Tư Mạn, lòng Sam nhẹ nhõm đi mấy phần. Chứng kiến hấn lớn lên trong đau đớn, thù hận chất chứa nuôi lớn hấn, mỗi ngày đều là khuôn mặt sắt đá không cảm xúc, tàn nhẫn xuống tay bất kỳ kẻ trái lời. Trong thâm tâm ông chỉ hi vọng cuộc sống bình an này có thể kéo dài thêm

Đang thư thái thưởng cảnh, đằng sau bỗng dung xuất hiện một đám người mặc đồ đen tiến về phía Tư Mạn, hàng rào người của cô lập tức dàn trận chặn đứng. Chốc sau phía đám người áo đen lộ ra bộ dáng tứ tuần điềm đạm mà lạnh lẽo, ánh mắt sắc lạnh của Nghiêm Giác Siêu quét thẳng về phía Tư Mạn, neho mắt bởi cái nhìn đáp lại hoàn toàn bình thản của cô.

“Chủ thượng, lão gia!”

Sam nhìn thấy Nghiêm Trạch trực tiếp dẫn Nghiêm Giác Siêu vào thì không khỏi bất ngờ. Nghiêm Giác Siêu đã nói gì khiến cho Nghiêm Trạch chịu để ông ta vào đây như thế này?

Nghiêm Trạch khoát tay cho đám người bảo vệ cô lùi ra ngoài, hấn bước đến bên Tư Mạn, đỡ cô đứng dậy, vuốt lọn tóc rối của cô ra sau dịu dàng nói:

“Đến chào đi, ông già sau này sẽ là ông nội của Bánh bao, nó cần được biết.”

Trong lòng có chút nhộn nhạo không nghĩ đến Nghiêm Trạch sẽ để cô trực tiếp đối diện Nghiêm Giác Siêu, nhưng cô tin vào hắn, hắn có cách để bảo vệ cô khỏi Nghiêm Giác Siêu.

“Lão gia. Ngài vừa về không kịp tiếp đón, thật ngại quá.”

Nghiêm Giác Siêu lướt mắt đến bụng cô, ánh mắt trầm lạnh. Một tháng trước nhận được điện của Kate, cô gái ở nhà máy điện hạt nhân về cái thai của cô gái bên cạnh Nghiêm Trạch ông đã không dấu bất ngờ. Đứa con trai này của ông lại chịu tiếp nhận phụ nữ, còn để cho cô ta mang thai là chuyện không dễ dàng gì. Tuy rằng quy tắc làm việc của ông ta rất muốn trực tiếp loại bỏ đứa trẻ, cô ả đối với ông không thuận mắt không đáng được sinh đứa con của Nghiêm gia, nhưng khó có thể có ai khiến Nghiêm Trạch chịu phát tiết và nếu như ông trực tiếp xuống tay, Nghiêm Trạch có khi sẽ không còn coi ông là cha mà đối đầu. Quá nguy hiểm.

“Không cần phải khách sáo, cứ tự nhiên. Ta chủ yếu là đến xem hai mẹ con, không có ý gì cả.” Nghiêm Giác Siêu nhận ra vẻ mặt căng thẳng của chúng nhân, về mặt bày tỏ thành ý mà nói. Ông còn chưa ra tay, ai cũng sớm biết ông không chấp nhận đứa trẻ chứ chưa nói đến Nghiêm Trạch.

Ông ngồi xuống ghế được gia nhân đưa tới, nhìn Tư Mạn ngồi trong lòng Nghiêm Trạch và dáng vẻ thân mật của cả hai coi như lời đồn kia quả không hề sai, Nghiêm Trạch rất coi trọng người đàn bà kia, muốn dứt cô ra để thay thế một cô gái khác chỉ e tạm thời là không thể.

Nhưng không phải là không có cách.

“Ta đã bàn với Trạch, sau khi cô sinh xong sẽ làm đám cưới, chiêu cáo danh phận cô với thiên hạ, không biết ý cô thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Ra tay

Bất ngờ hiện lên khuôn mặt Tư Mạn, tựa như vừa nãy cô nghe lầm. Nghiêm Giác Siêu rõ ràng không ưa cô, sao tự dưng trở trời lại đồng ý cho cô làm vợ Nghiêm Trạch chiêu cáo thiên hạ? Không những thế lại còn chấp nhận để cô bình an sinh đứa trẻ. Không chỉ cô mà ngay cả Sam và chúng nhân có mặt đều đổi sắc, tựa hồ càng ngưng trọng hơn cả khi Nghiêm Giác Siêu trực tiếp khước từ.

“Trạch...”

Tư Mạn gọi một tiếng, vẻ bình thản của Nghiêm Trạch làm cô có chút khó hiểu, hắn thật sự tin lời Nghiêm Giác Siêu sao?

“Chuyện đó tôi có thể sắp xếp, không phiền cô ấy hao tâm tổn sức.” Nghiêm Trạch thay cô đáp lời Nghiêm Giác Siêu, sắc mặt hoàn toàn không có một chút kiêng kỵ gì, tựa như biết rằng lần ghé thăm này Nghiêm Giác Siêu sẽ không giở trò.

“Cũng được, bây giờ con là chủ, ta chỉ là hỗ trợ, con muốn làm gì đều tùy ý.”

Dáng vẻ hòa hoãn bình lặng của Nghiêm Giác Siêu lại khiến Tư Mạn không thoải mái trong lòng, con người ông ta rất ngoan độc nham hiểm không từ thủ đoạn, trái với Nghiêm Trạch trắng đen rõ ràng. Ông ta càng tỏ vẻ thuận tình với cô thì đa nghi bên trong cô càng tăng cao.

“Tạ tiên sinh đâu? Sao ông ấy lại không đi cùng ngài?”

Lúc này mới nhận ra, vị quân sư họ Tạ kia luôn theo sau Nghiêm Giác Siêu lại không thấy mặt, cảnh giác liền đặt lên ông ta, có thể Tạ Bản đang bày trò nào đó.

“Cô có hứng với Tạ Bản hơn là đám cưới sao?”

Giọng điệu này của Nghiêm Giác Siêu càng khiến Tư Mạn khẳng định, ông ta vẫn giữ ác kiến với cô, không hề thay đổi. Lão cáo già đó muốn gì cô không thể đoán ra, nhưng cô sẽ buộc ông ta phải lùi đầu cúi. Lão gia nói có phải không?”

Tư Mạn rời khỏi chân Nghiêm Trạch, tuy rằng có tăng không ít cân nhưng vóc dáng mảnh khảnh của cô vẫn không biến mất. Cô đứng trước mặt Tạ Bản, nở một nụ cười đơn hậu, hai tay khép lại nâng nhẹ trước bụng, tư thái cao quý, nhẹ nhàng cúi đầu, lễ tiết hoàn toàn phù hợp với cách chào hỏi của giới thượng lưu. Dáng vẻ này không chỉ khiến Nghiêm Giác Siêu nhũn mày mà còn khiến Nghiêm Trạch có chút thú vị trong mắt. Cô đột nhiên ôn hòa, chắc chắn là muốn giở trò.

“Tư Mạn xin được yết kiến lão gia.” Hoàn thành xong lễ chào hỏi từ tế, Tư Mạn ngẩng đầu, điềm đạm hơn ngày thường nói: “Tạ tiên sinh đối với tôi có chút giao tình, đã lâu không thấy tiên sinh nên có ý hỏi thăm, còn trong lòng chuyện cưới hỏi đã là trọng đại, chuyện trọng đại thì nên để chủ thượng quyết, phận đàn bà ở trong Nghiêm gia nhiều lời lại không hay. Lão gia nói có phải không?”

Ý tứ của Tư Mạn trong câu này như thể muốn nhắc cho Nghiêm Giác Siêu nhớ về nguyên tắc của Nghiêm gia, điều này không khác gì coi ông ta là người ngoài, Nghiêm Trạch mới là gia chủ duy nhất. Tuy từ ngữ ôn hòa, giọng nói thận trọng nhưng lại lộ rõ ý khích bác. Lão già như Nghiêm Giác Siêu sao lại có thể không nhận ra.

Nghiêm Trạch xoay xoay chiếc nhẫn đôi giống cô hân rất yêu thích trên tay, cả thân thể cao lớn lười biếng ngả trên ghế, ánh mắt nhàn hạ nhìn Tư Mạn đánh giá một lượt. Trước nay chỉ nhìn thấy khuôn mặt bướng bỉnh của cô, không hề thấy được dáng vẻ giả tạo nào khác không tránh khỏi thú vị.

Nghiêm Giác Siêu tức giận nhưng lại không hiện ra mặt, tay cầm tách trà chỉ hơi siết lại, con nhìn của ông ta càng khiến Tư Mạn khẳng định ông ta đang sợ lộ ra bộ mặt thật của mình, một con bài ám hại nào đó của ông ta đang chờ cô không phòng thủ mà ra tay.

“Xem ra Trạch rất biết dạy dỗ người dưới, tha trong miệng về một cọng rác về cũng phải dạy cho nó biết nguyên tắc thế gia, coi như công của ta nuôi lớn không uổng.” Cố ý xem Tư Mạn là cọng rác còn nhấn mạnh vị trí gia chủ của ông ta trong Nghiêm gia.

Tư Mạn lại cười, nụ cười có phần đáng ghét: “Chủ thượng rất có mắt nhìn người, anh ấy có thể biết cọng rác đó làm nên cơm cháo gì.” Nói rồi liền quay về phía Nghiêm Trạch ngọt lịm nói:

“Trạch, em thấy hơi khát, muốn uống loại trà lần trước anh pha.”

“Nếu cô muốn tôi sẽ trực tiếp đi pha.” Sam bên cạnh hơi nhúm mày, cô gái này bị dung túng đến mức dám sai vặt cả Nghiêm Trạch liền lên tiếng.

Tư Mạn không bỏ lời Sam vào tai, vẫn mỉm cười lương thiện chờ Nghiêm Trạch đáp lời. Hân đường như rất dễ dàng nhận ra ý cô, cô muốn bày trò nhưng lại không muốn thực hiện trò quỷ trước mặt hân. Khi có mặt hân, cô đều tuyệt nhiên không bao giờ giờ mánh khóe ra. Nếu không biết cô là Ephemera, hân cũng chẳng thể biết cô có bao nhiêu trò đùa.

Nghiêm Trạch không đáp lời, yên lặng đứng dậy liếc về phía Nghiêm Giác Siêu nhưng lại hạ lệnh cho đám người xung quanh: “Có bất cứ vấn đề gì có thể lập tức nổ súng, không cần hỏi.” Chiếu thẳng vào đôi mắt Nghiêm Giác Siêu nhấn mạnh: “Bất kể đó là ai.”

Câu này ý chỉ cho dù có là Nghiêm Giác Siêu, bất cứ nguy hiểm nào uy hiếp Tư Mạn thì bọn họ đều có thể ra tay diệt trừ hậu họa. Nghiêm Trạch từ lâu đã xây dựng nguyên tắc cảnh vệ chỉ nhất nhất tuân theo lệnh của hân, Nghiêm Giác Siêu hay bất kỳ ai cũng không có khả năng tác động đến cho nên cảnh vệ không cần phải ái ngại trước Nghiêm Giác Siêu.

Ý chỉ này buông ra, mặt Nghiêm Giác Siêu không dấu tức giận. Kể từ khi ông ta giao ghế chủ thượng cho Nghiêm Trạch cũng là lúc hân thay toàn bộ người của Nghiêm gia trở thành con bài dưới tay hân, loại trừ mọi khả năng Nghiêm Giác Siêu có thể thị uy. Đứa con này của ông độc lập đến mức phủ nhận quan hệ của ông với Nghiêm gia.

Tư Mạn vui vẻ nhìn Nghiêm Trạch đi khuất, người đàn ông quý vương kia lại chịu hiểu ý cô, để cô nhờ cậy chuyển con con đó, lại giúp cô chọc giận được Nghiêm Giác Siêu, cô thật mừng vì hân cũng đáng.

Thu lại nụ cười hướng Nghiêm Giác Siêu thi lễ, Tư Mạn lấy đĩa thức ăn nhẹ bao gồm bánh ngọt được chuẩn bị cho mình đặt lên bàn Nghiêm Giác Siêu rồi từ tốn châm trà tỏ vẻ quan tâm: “Từ hôm qua đến sáng nay vẫn chưa ăn được gì đã vậy còn uống rượu, nếu lão gia cứ như vậy thì chứng đau dạ dày không thể trị tận gốc được. Thật khiến cho con dâu tương lai lo lắng.”

“Cô làm sao biết?” Nghiêm Giác Siêu có chút bất ngờ, ông quả thật không nuốt trôi món gì, đêm qua lại uống không ít rượu cho nên dạ dày vì chứng không thể ăn.

Tư Mạn bình thản ngồi xuống ghế, nhàn nhã đáp: “Lão gia hai lần ợ chua, khí sắc không tốt liên tục bấm đốt ngón tay, vì dạ dày đau nên tư thế ngồi không thoải mái. Theo trí nhớ của tôi nguyên tắc đi đứng nói ngồi của gia chủ rất quy củ, vậy mà này giờ ngài đôi tư thế ba lần chỉ trong vòng vài phút càng chứng minh trong người có chỗ không thoải mái.”

Khóe môi Nghiêm Giác Siêu hơi nhếch lên, khinh thường đáp: “Giả vờ thông minh cho ai xem, loại người như cô tôi gặp không ít. Tô về tường tận để dụ hoặc tôi cô không có cửa đâu.”

Nghiêm Trạch đi rồi ông ta cũng không miễn cưỡng tỏ ra tức nữa mà lên tiếng khinh bạc cô.

“Ngài quá lời rồi, tôi nào có ý đó. Thật sự là quan tâm đến bố chồng tương lai thôi mà.”

Tư Mạn nửa cười nửa không nói. Lại tiến tới gần Nghiêm Giác Siêu hơn nữa, hai tay chấp sau lưng hơi cúi đầu nhẹ giọng: “Đêm qua uống rượu nên trông mắt không linh động, một người cầu kỳ trong cách ăn mặc như lão gia từ đường gấp lỵ của áo lại để cho trên tay áo lưu lại một nếp nhăn...”

Tư Mạn khẽ chạm vào vết gấp trên tay áo Nghiêm Giác Siêu, tay còn lại đồng thời lật cổ áo sơ mi bên trong của ông ta ra, lộ rõ một dấu son còn đỏ: “Có rượu có mỹ nhân nhưng lại để dạ dày đau thật khiến cho người ta lo lắng.”

Đảo một vòng ngồi xuống ghế đặt tay lên môi làm động tác bí mật: “Tôi sẽ không để Trạch biến ngài ở bên ngoài trác táng bao nhiêu đâu.”

Nghiêm Giác Siêu giật mình lùi lại, nhìn trên cổ áo quả thật có một dấu son đỏ không biết đã nằm ở đó từ khi nào lại để cho Tư Mạn thấy được. Chỉ là ông ta không kịp nhận ra trên hai đầu ngón tay Tư Mạn có chút son đỏ cô đã sớm bôi lên, lợi dụng ông ta đang bận chú ý đến nếp gấp trên tay áo mà quệt lên áo sơ mi của ông ta hệt như dấu son phụ nữ để lại. Vì người được mùi nước hoa nồng còn vương trên áo mà kết luận được ông ta đã có một đêm

vui vẻ, thừa cơ này mà làm ông ta nghĩ bản thân bất cần.

Nguyên nhân sắc mặt Nghiêm Giác Siêu không tốt là vì Nghiêm Trạch ghét nhất là nhìn thấy ông chơi đùa với phụ nữ bên ngoài mà không gột rửa sạch sẽ. Tư Mạn biết chuyện này là vì cái miệng bép xép của Hắc Miêu, chỉ cần Tư Mạn bày vài đường cho tòa soạn của hần phát triển thì trước mặt cô đều ruột để ngoài da. Chỉ là lý do Nghiêm Trạch ghét chuyện này thì Hắc Miêu không chịu hé môi nửa lời. Nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến Tư Mạn dùng cách này đánh vào tâm lý ông ta.

Nghiêm Giác Siêu liền kéo cổ áo lên cao, chỉnh lại y phục, ánh mắt híp lại, tỏ vẻ thận trọng. Ông ta không muốn Nghiêm Trạch vốn đã có định kiến sẵn lại càng trở nên xa cách nên mới bị cô cho vào tròng:

“Cô có ý để Nghiêm Trạch tránh đi là vì chuyện này? Tôi không nghĩ cô lại tốt bụng đến thế đấy.”

Tư Mạn đương nhiên không tốt bụng, lại là người từng khiến cô bị trúng độc cô lý nào lại đứng ra bao che cho ông ta.

Cô nhu hòa đặt một đĩa bánh trước mặt Nghiêm Giác Siêu rồi lại chậm rãi ăn một miếng bánh, khẽ lau miệng mỉm cười đầy quy cách: “Sớm muộn cũng là người nhà, con dâu không vì bình yên của Nghiêm gia thì vì cái gì được nữa đây?”

Nghiêm Giác Siêu không động đến bánh, dáng vẻ thận trọng của ông ta càng làm ánh mắt Tư Mạn thêm phần lạnh lẽo: “Chuyện của cha con ta, đàn bà không có cửa xen ngang. Tôn quy của Nghiêm gia như thế nào còn để ta phải dạy cô sao? Ở đây phụ nữ chỉ việc sinh đẻ, không có lệnh không được mở miệng, không được can thiệp bất cứ chuyện lớn nhỏ gì. Nếu sinh đẻ còn không xong, đứa con không ra gì thì người đàn bà đó xứng đáng được chết. Cô dựa vào cái gì mà dám bàn đến chuyện bình yên của Nghiêm gia? Đừng tưởng ta cho cô một danh phận, để yên cô ở bên Nghiêm Trạch thì cô lên trời rồi, ngồi trên đầu thái tử rồi. Chỉ cần Nghiêm Trạch liếc mắt đến người đàn bà khác thì cô cũng chỉ là phế vật.”

Lời nói ngông cuồng ngạo mạn, lại hung hăng không kiêng nể. Nghiêm Giác Siêu đã lộ ra bản chất thật, không hề đồng tình cô ở Nghiêm gia này.

Xoảng!

Lời Nghiêm Giác Siêu vừa dứt, ánh mắt nhu hòa của Tư Mạn trở nên sắc lạnh, đĩa bánh trước mặt bị cô dùng tay không đập mạnh vào mặt bàn bằng đá vỡ tan ra từng mảnh lớn nhỏ không đều nhưng góc cạnh đều sắc, bàn tay nhanh như chớp chụp lấy một miếng đĩa vỡ lớn nhất sắc nhọn lao vút tới kề vào động mạch chủ ở chỗ Nghiêm Giác Siêu.

Nói ra thì dài nhưng hành vi của Tư Mạn lại rất nhanh, khó có thể tính được bằng giây, nhanh đến mức đám cận vệ của Nghiêm Giác Siêu vừa kịp trở tay lên súng thì người bên phía Tư Mạn cũng đã lên đạn xong.

Chỉ trong chớp mắt, quang cảnh yên tĩnh của hậu hoa viên liền sắc mùi sát khí. Hai bên áo đen chìa súng vào nhau, ở trung tâm là bộ dáng ngồi trên ghế một cách gượng ép của Nghiêm Giác Siêu đang trừng mắt nhìn Tư Mạn và cô đang dùng sắc mặt chết chóc kẻ mạnh thủy tinh lên cổ Nghiêm Giác Siêu, giọng nói trầm thấp nhưng mang đầy hàn khí, có tính đe dọa cao:

“Nguyên tắc, quy củ đều do con người đặt ra, chỉ cần là Nghiêm Trạch muốn, đám quy tắc của ông liền bị dẹp bỏ. Ông không nhìn thấy sao? Ở Nghiêm gia Nghiêm Trạch mới là chủ, thời khắc ông giao cái ghế chủ thượng cho anh ấy tức là ông chỉ là kẻ dưới và thời khắc Nghiêm Trạch yêu tôi cũng tức là lật lệ về cầm đàn bà ở Nghiêm gia cũng bị phá vỡ. Ông từ sớm đã thua rồi.”

Sam nãy giờ đứng phía sau nghe chuyện vì một loạt hành động này mà kinh hồn bạt vía. Tiêu hóa được từng lời nói lạnh thấu xương sống của Tư Mạn thì càng hoảng hồn, sắc mặt tám phần tái nhợt khiếp đảm nhìn Tư Mạn, đánh giá về mặt lạnh lẽo đáng sợ chưa từng nhìn thấy của Tư Mạn càng khiến ông cảm thấy như ảo giác. Cô gái họ Bối kia còn có bộ mặt này?

Chưa kể đến Nghiêm Giác Siêu, Sam và Nghiêm Trạch d

Nghiêm Trạch xoay xoay chiếc nhẫn đôi giống cô hần rất yêu thích trên tay, cả thân thể cao lớn lười biếng ngã trên ghế, ánh mắt nhàn hạ nhìn Tư Mạn đánh giá một lượt. Trước nay

Tư Mạn vừa dứt lời liền thấy bóng dáng cao gầy của Tạ Bản rẽ từ đám người áo đen bước đến, trên tay cầm một bó hoa màu đỏ rực bắt mắt kèm theo nụ cười gian xảo xải bước đến:

“Lâu quá không gặp, dùng một cái đã có thêm cục thịt trong người, Bối tiểu thư vẫn khỏe đó chứ...”

Đoàng!

Tạ Bản chỉ còn cách Tư Mạn ba mét liền nhận ngay một phát đạn từ phía Nghiêm Trạch,

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 81: Lão làng lừa đảo

Sam nãy giờ đứng phía sau nghe chuyện vì một loạt hành động này mà kinh hồn bạt vía. Tiêu hóa được từng lời nói lạnh thấu xương sống của Tư Mạn thì càng hoảng hồn, sắc mặt tái nhợt khiếp đảm nhìn Tư Mạn, đánh giá về mặt lạnh lẽo đáng sợ chưa từng nhìn thấy của Tư Mạn càng khiến ông cảm thấy như ảo giác. Cô gái họ Bối kia còn có bộ mặt này?

“Cô dám giết ta?” Sắc mặt Nghiêm Giác Siêu nghiêm nghị cứng rắn không hề sợ hãi. Ông ta không tin Tư Mạn dám xuống tay với người đã sinh ra Nghiêm Trạch.

“Chỉ cần bảo vệ đứa trẻ an toàn, chuyện gì tôi cũng dám làm, ông tin không?” Miếng thủy tinh trên tay cô ấn vào da, truyền hơi lạnh lẽo sắc nhọn đến Nghiêm Giác Siêu khiến cho ông ta có chút do dự.

“Giết ta rồi cô nghĩ Nghiêm Trạch sẽ tha cho cô sao? Cho dù nó với ta không hòa thuận nhưng kẻ động vào người họ Nghiêm trước nay chưa từng được toàn thây!” Vừa nói thân thể Nghiêm Giác Siêu vừa động, bàn tay vừa xoay một vòng đặt sau hông sờ thấy khẩu súng thì mảnh thủy tinh trên tay Tư Mạn liền ấn mạnh xuống rạch đi một đường nhỏ lộ rõ từng tia máu. Giọng cô lạnh lẽo như gió đông:

“Lên nòng súng 2 giây, nhắm bắn 1 giây, bóp cò 0,5 giây cuối. Tổng cộng là 3,5 giây. Trong tình huống này ông đoán thử xem mảnh thủy tinh này của tôi nhanh hơn hay súng của ông nhanh hơn?”

“Lão gia!!!” Sam thất kinh hô lên, không hề ngờ đến Tư Mạn thật sự rạch một đường nhỏ trên cổ Nghiêm Giác Siêu, sự tàn nhẫn trong mắt cô hết như ánh mắt chết chóc của Nghiêm Trạch. Sam tím mặt gắt giọng: “Bối Tư Mạn! Cô không được làm hại lão gia.”

Đám người canh vệ của Nghiêm Giác Siêu bị người bên Tư Mạn bao vây không thể tiến tới, số lượng ít hơn không thể đánh ngược đành đứng im chờ lệnh.

Tư Mạn không buồn để ý đến Sam, giật lấy khẩu súng trên hông Nghiêm Giác Siêu khiến cho ông ta vô lực mà bị cô khống chế.

Khỏe môi Tư Mạn hơi nhếch lên lộ rõ một nụ cười xảo trá: “Ông nghĩ tôi xuống tay với ông mà không có thứ khác dự phòng bảo toàn tính mạng sao?” Cô xoay hông súng vào chân mình nhẹ nhàng nói: “Nếu cùng một lúc người cha không thuận mắt như ông bị thương và người phụ nữ đang mang thai con của Trạch bị ông bắn thì ông đoán xem anh ấy sẽ xử lý à?”

Nghiêm Giác Siêu vẫn bình tĩnh ngồi yên, dáng vẻ của một người từng ngồi trên vạn người tạo thành khí chất hiếm có, ông ta nói với bộ mặt bình thản: “Nghiêm Giác Siêu này chưa từng bị phụ nữ uy hiếp, cho dù cô có giết ta hay là không, một vết thương nhỏ này cũng khiến cô phải trả giá đấy.”

Tư Mạn đưa tay quệt một giọt máu trên cổ Nghiêm Giác Siêu lên đôi môi không hề dùng son của cô. Màu đỏ rực của máu khiến cho khuôn mặt cô trở nên khác biệt, cứ như thể là biến thành một người khác. Động tác dùng máu của ông ta làm son của Tư Mạn khiến ánh mắt bình thản của Nghiêm Giác Siêu có chút biến đổi. Bộ mặt tàn nhẫn của người đàn bà này ông đã từng nhìn thấy. Thật giống bộ mặt của Bối Hân Đồng năm đó.

“Không những để cho phụ nữ uy hiếp mà còn để cho phụ nữ ném máu của ông. Rất nhục nhã có phải không? Bây giờ ông chỉ cần đáp ứng điều kiện của tôi, tôi lập tức trả lại ông nguyên vẹn.” Tư Mạn ghé sát vào tai Nghiêm Giác Siêu, lời nói thâm thì nhưng lại độc đoán.

Sam vã mồ hôi hột đứng chôn chân một chỗ không dám lại gần. Ông nhìn khuôn mặt lạnh lẽo và đôi môi loang lổ vết máu không đều trên môi Tư Mạn mà trong lòng run rẩy, thầm tự mình an ủi mình trong lòng là đã đánh giá thấp cô gái kia, may mắn trước nay cô nhìn ông thuận mắt, nếu không bộ mặt kia sớm khiến cho ông ăn không ngon ngủ không yên rồi.

“Cô nhìn ta giống một kẻ ham sống sợ chết lắm sao?” Nghiêm Giác Siêu hừ lạnh: “Lúc ta làm chủ Nghiêm gia này cô còn chưa được sinh ra, số người uy hiếp, dọa giết ta không chỉ có một hai người, suýt chết không chỉ một hai lần, cô dựa vào cái gì mà nghĩ ta sợ?”

“Ông không sợ chết, nhưng tôi biết thứ ông sợ nhất là gì.” Tư Mạn buông lỏng mảnh thủy tinh, ném khẩu súng của ông ta sang một bên cầm lấy cổ áo Nghiêm Giác Siêu xé toạc ra lộ vết son đỏ và những dấu vết cần thiết trên lồng ngực chứng tỏ cho một đêm hoan ái, cô cười lạnh lẽo: “Thứ ông sợ nhất trên đời này chính là sự thù ghét của Nghiêm Trạch.”

Nhắc đến Nghiêm Trạch quả nhiên có hiệu quả, sắc mặt Nghiêm Giác Siêu lập tức thay đổi liền giữ vạt áo lại, che đi những dấu vết không được xóa sạch kia.

“Nói đi! Cô muốn gì?” Ông ta thư thả cài lại cúc áo, lấy trong túi ra một chiếc khăn tay lau đi vết thương trên cổ. Quả nhiên là bị Tư Mạn đánh vào đòn chí mạng, ai bảo ông quá yêu đứa con trai này.

“Rất đơn giản. Nói cho tôi biết ông định làm gì mẹ con tôi? Tôi không tin ông thuận mắt với tôi, càng không tin ông không xuống tay. Ông chỉ là tìm cách để tôi và con tôi gặp họa mà không khiến cho Trạch nuôi thêm hận với ông mà thôi.” Buông mảnh thủy tinh xuống, Tư Mạn lại trở về trạng thái lãnh đạm như mì như ban đầu.

“Cô không nghĩ tôi sẽ nói dối?”

“Ông không thể.”

“Lý do?”

“Vi tôi là đặc vụ CIA Vivian.” Tur Mạn lấy ra từ chiếc đồng hồ một huy hiệu nhỏ hình bông hoa hồng có đính một hạt kim cương ở góc phải như chứng tỏ cô đích thị là Vivian.

Sắc mặt Nghiêm Giác Siêu lập tức đại biến.

Vivian là đặc vụ nằm vùng ở Pháp, rất nổi tiếng trong giới vì khả năng cải trang của mình đi thu thập thông tin. Vivian cũng chính là lá bài quyết định của một cuộc làm ăn quốc tế, không chỉ làm đúng nhiệm vụ thu thập tình báo mà còn tự mình bá chủ một vùng bằng tình báo thương mại. Quan hệ giao thương giữa Nghiêm gia và không ít các quốc gia khác đều phải qua tay Vivian. Nói cách khác Vivian là một trong những cây cầu làm ăn chủ yếu của Nghiêm gia. Duy chỉ có điều Vivian rất giỏi hóa trang cho nên mỗi lần xuất hiện đều mang bộ dạng không giống nhau, chỉ có huy hiệu nhỏ chứng tỏ bản thân cho nên không ai biết Vivian có hình dạng thật như thế nào.

“Cô không thể....” Không tin được người trước mặt lại có thể là Vivian lấy lòng, ngàn vạn lần không thể ngờ đến, nhìn huy hiệu thì ngờ vực càng mơ hồ: “Vivian hoạt động cùng Nghiêm gia đã hơn hai mươi năm, tính đến bây giờ cũng phải hơn bốn mươi tuổi, sao có thể là cô được.”

“Ông quên rồi, ba năm trước Vivian từng cáo bệnh và đưa một người khác lên làm thay nhưng vẫn mang danh của Vivian, tôi chính là người đó. Người đã giúp Nghiêm gia có được cảng hàng không sạch sẽ nhất vào mùa đông ba năm trước.” Là một vụ làm ăn gây thiệt hại không nhỏ cách đây ba năm.

Nghiêm Giác Siêu vẫn nhớ rõ lúc đó Vivian đã khiến cho ông ta lật ngược ván cờ, lấy lại những gì đã mất. Chỉ không ngờ đến người làm chuyện đó lại là một cô gái trẻ. Thật mất mặt. Nếu vừa rồi không phải nhìn thấy tốc độ dùng thủy tinh uy hiếp và khả năng quan sát, cách khiến cho ông ta bị thương nhưng không động đến động mạch của Tur Mạn ông ta cũng khó mà tin cô là CIA chứ đừng nói đến Vivian. Trên thế giới này, người duy nhất Nghiêm Giác Siêu không thể đắc tội là Vivian, mỗi giao tình không nhỏ này khiến ông ta không thể nói dối. Vivian lại biết quá nhiều về Nghiêm gia, nói dối cũng sớm bị phát hiện ra.

“Không ngờ đấy, cô lại có thể là Vivian-S. Sao không nói sớm, tôi đã không đối xử với cô tệ. Đã như vậy tôi không có lý do để làm hại cô.” Nghiêm Giác Siêu tỏ vẻ thuận tình, cứ như thể cái tên Vivian này có tác động không nhỏ lên ông ta: “Tôi chỉ là muốn Tạ Bản chuẩn bị cho cô một bó hoa có độc mà thôi.”

Cuối cùng cũng khai ra, tuy rằng Tur Mạn biết Nghiêm Giác Siêu không đơn giản là chỉ bỏ độc vào hoa nhưng bấy nhiêu có thể làm ông ta chịu khai đã không dễ dàng.

“Bây giờ Tạ Bản ở đâu?”

Tur Mạn vừa dứt lời liền thấy bóng dáng cao gầy của Tạ Bản rẽ từ đám người áo đen bước đến, trên tay cầm một bó hoa màu đỏ rực bắt mắt kèm theo nụ cười gian xảo xải bước đến:

“Lâu quá không gặp, dùng một cái đã có thêm cục thịt trong người, Bối tiểu thư vẫn khỏe đó chứ....”

Đoảng!

Tạ Bản chỉ còn cách Tur Mạn ba mét liền nhận ngay một phát đạn từ phía Nghiêm Trạch khiến cho ông ta vội vã lùi lại tránh đạn:

“Ồ, thiếu gia, cậu đây là???”

Lúc này Tur Mạn và Nghiêm Giác Siêu mới thấy Nghiêm Trạch từ lúc nào đã lù lù đứng phía sau Sam, dường như là đã nghe rõ lời khai của Nghiêm Giác Siêu, cốc trà trên tay hãy còn ấm nhưng ánh mắt hân hỉ lạnh như rét thấu chạp, hòng súng chìa thẳng vào mi tâm Tạ Bản: “Mời Tạ tiên sinh và bó hoa cút ra khỏi đây.”

Tạ Bản giờ bó hoa lên trời, nhìn về phía Nghiêm Giác Siêu sắc mặt không được tốt thì đành nở một nụ cười hòa hoãn:

“Đã bị phát hiện ra rồi à, tôi còn chưa kịp góp vui nữa mà.”

Đoảng!

Thêm một phát súng nhắm về phía cánh tay Tạ Bản, may mắn ông ta né kịp liền tránh được đường đạn của Nghiêm Trạch.

“Cút!!!” Nghiêm Trạch nhìn thấy bó hoa đỏ rực mang hương độc càng mất kiên nhẫn.

Tạ Bản biết điều, miễn cưỡng giã ra một nụ cười liền quay lưng bỏ đi. Trước khi đi đã kịp nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Tur Mạn như một tia cánh cáo. Ông thật sự tò mò, thân phận của cô gái kia là như thế nào lại khiến cho Nghiêm Trạch bùng bít kín đến mức xóa sạch mọi dấu vết trước khi cô đến Nghiêm gia, khiến cho ông ta không thể tìm ra chút manh mối nào.

“Tôi sẽ để mắt đến cô.” Nghiêm Giác Siêu để lại một câu, mắt liếc về Nghiêm Trạch nói: “Lần này ta thật sự sẽ không làm hại mẹ con cô ta.” Nói rồi bỏ đi không quay đầu.

Đám người Nghiêm Giác Siêu đi hết, Tur Mạn mới lấy lại sắc mặt an yên ngày thường ngồi xuống ghế. Nghiêm Trạch đi đến chau mày lau đi vết máu trên môi cô trầm giọng:

“Đám giả làm Vivian, lá gan của em cũng không nhỏ.”

Đương nhiên Nghiêm Trạch biết, cô không phải người được Vivian ủy nhiệm, cô chỉ đơn giản là Ephemera mà thôi. Mánh khóe vừa rồi là lừa cho cáo già như Nghiêm Giác Siêu vào tròng, lợi dụng tên tuổi của Vivian làm bìa đỡ khiến ông ta phải lùi bước.

“Ai bảo Vivian là thần tượng của em, mọi thông tin làm ăn của Vivian em đều rõ như lòng bàn tay, còn thò được một miếng huy hiệu này.” Tư Mạn vui vẻ lau lau miếng huy hiệu nhỏ nói: “Thiên tính làm mẹ của em là bảo vệ đứa trẻ, không thể sơ xuất dù chỉ một chút. Thông tin này của Nghiêm Giác Siêu vẫn chưa đủ, em nghĩ sẽ còn điều gì đó chưa khai thác hết. Ngoài hương độc từ hoa ra chắc chắn còn có thứ gì khác.”

Nghiêm Trạch neho mi nhìn cô. Hắn đứng ở đó được một lúc đã có thể nhìn thấy bộ mặt khác của cô. Để có thể khiến Nghiêm Giác Siêu tin cô. Trước tiên cô đánh vào đòn tâm lý khiến cho ông ta suy diễn đến khả năng đặc vụ của cô, sau đó dùng dụng huy hiệu mà cô trộm được phụ đạo và các tình tiết liên quan để ông ta thật sự tin rằng người trước mặt là Vivian, vừa có giao thương vừa nắm rõ Nghiêm gia trong lòng bàn tay. Nếu không có pha xử lý bằng mảnh thủy tinh uy hiếp tinh thần Nghiêm Giác Siêu, làm lay động khả năng cảnh giác của ông ta thì khó mà hoàn thành được màn kịch này. Nghiêm Trạch nhìn ra được cách thức gạt người này của cô rất bài bản nhưng cũng không kém phần nguy hiểm. Hắn có chút tò mò thời gian lưu lạc ngoài kia cô đã trải qua những gì để có thể tôi luyện thành một tay lừa đảo lão làng như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 82

Sớm muộn Nghiêm Giác Siêu cũng sẽ biết cô không phải Là Vivian thế nhưng mặc nhiên cô không quan tâm đến, chỉ cần đạt được mục đích, hôm nay cô đối phó được với ông ta không tin ngày mai lại không thể.

Đặt Tư Mạn lên đùi, đan lộn tóc mềm mại của cô vào tay, Nghiêm Trạch đợi cô ăn xong bánh ngọt trầm trầm hỏi:

“Tại sao không muốn anh thấy?”

Từ trước đến nay, phạm là khi cô giờ trò đều không bao giờ để hắn nhìn thấy, luôn có ý tránh hắn đi.

“Vi em muốn trong mắt anh em lúc nào cũng tốt. Trong mắt người khác em có thể xấu xa, có thể gạt tiền lừa bạc nhưng em không thể làm điều đó trước mặt anh. Có thể là vì em không đủ khả năng lừa được anh, cũng có thể vì...” Nói đến đây cô bỗng dưng ngập ngừng.

Mày Nghiêm Trạch hơi nhú, đang nói nửa chừng sao lại không nói nữa?

Tư Mạn mỉm cười, nụ cười sáng ngời như mặt trời chu môi đặt lên môi hắn một nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước, hai má ửng hồng nói to:

“Vi em yêu anh.”

Ba chữ này phát ra từ miệng Tư Mạn đi đến đối tượng nghe là Nghiêm Trạch hết như một gậy của chúa trời giáng xuống trần thế làm sáng bừng cả một vùng trời. Trong mắt Nghiêm Trạch tràn ngập tình quang hết như sao sáng giữa đêm, khóe môi chậm chậm cong lên một nụ cười, bàn tay siết chặt lấy cô vào trong lòng nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Mọi cảm xúc trong cơ thể dâng trào lẫn lộn trái phải, hắn không biết dùng từ gì để diễn tả, chỉ biết ôm lấy cô như muốn trạm khắc vào cơ thể.

Thì ra đây gọi là hạnh phúc.

Chỉ là cả hai đều không biết, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Tư Mạn mở miệng nói câu đó. Có thể thời gian làm mai một, cũng có thể cuộc đời trở trêu trối chặt yêu thương. Một sớm mai nào đó, cô còn có thể nói cho hắn nghe câu nói đó lần nữa không?

Hai lần tháng hai, một ngày đặc biệt. Nó đặc biệt vì hai lý do đó là ngày sinh nhật của Nghiêm Trạch cũng chính là ngày này năm ngoái Tư Mạn và hắn gặp nhau. Vì tính chất tương ngộ tình yêu này nên Tư Mạn chịu khó xuống bếp trở tằm làm bánh kem. Nghiêm Trạch vẫn vậy, không thích tiệc tùng ồn ào cho nên cô mới muốn tổ chức một đêm sinh nhật ấm áp cho hắn, nghe Sam nói qua. Từ lúc mẹ Nghiêm Trạch qua đời, hắn không còn biết đến khái niệm sinh nhật là gì nữa.

Chỉ là Tư Mạn mất công chuẩn bị nhưng Nghiêm Trạch bận việc từ chiều đến tối vẫn không thấy mặt đâu. Vào thời điểm đầu năm, số lượng mới làm ăn tăng đến chóng mặt, giao tranh giữa các gia tộc nổ ra không ít vì dành giật nhau những đầu mối tốt. Nghiêm gia lãnh đạo một vùng, vừa làm ăn, vừa làm quan tòa xử trí, công việc của một chủ thượng nguồn ngang lại không có sự giúp sức của Hắc Báo, Hắc Miêu khiến cho Nghiêm Trạch việc chồng việc, không có lấy thời gian để nghỉ ngơi. Hơn lúc nào hết, Tư Mạn thật mong hai người đó có thể an toàn quay lại Nghiêm phủ.

Lúc Nghiêm Trạch xong việc trở về thì cũng đã là nửa đêm, những tưởng Tư Mạn đã yên giấc thì thấy cô ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài ngắm đêm đen, dáng vẻ âm trầm suy nghĩ, trên bàn nhỏ là một chiếc bánh kem tròn đơn giản được rải chocolate và một ít nến không được thấp sáng. Hắn bước đến choàng áo khoác lên vai cô, ôm vào lòng hỏi:

“Sao còn chưa ngủ, giờ này vẫn muốn ăn bánh kem sao?”

Tư Mạn giật mình quay đầu, vừa nhìn thấy hân đã rõ hân ngay cả sinh nhật của mình cũng không nhớ liền trêu môi:

“Hôm nay là sinh nhật anh nên em làm bánh. Chờ anh từ chiều đến giờ đây.”

Nghiêm Trạch trầm mặc nhìn đồng hồ. Đúng là sinh nhật hân.

Hân không nói không rằng lấy một miếng bánh kem nhét vào miệng. Chắc, kem hơi ngọt, bánh sao lại có vị mặn. Bên ngoài vẫn điềm nhiên hỏi:

“Quà đâu?”

Tư Mạn đứng hình vì cách đón nhận lảng xẹt của hân, đúng là khúc gỗ không lãng mạn gì cả. Cô hừ mũi lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ chia ra trước mặt hân:

“Anh cái gì cũng có, chẳng thiếu cái gì cho nên em muốn tặng anh thứ độc nhất vô nhị, là thứ tự tay em làm ra.”

Nghiêm Trạch nhận lấy mở nắp thì thấy một chiếc đồng hồ có dáng vẻ y hệt chiếc đồng hồ vạn năng của Tư Mạn, chỉ là kích thước lớn hơn và dây màu đen nam tính, bề mặt phẳng có một hình con thiêu thân nổi ở bên trên.

“Con thiêu thân này tượng trưng cho Ephemera mà em đích thị là E, anh đeo chiếc đồng hồ do E làm ra thì anh chính là người đàn ông của Ephemera này. Tính năng của nó không hề thua kém cái của em và nó cũng có thể kết nối anh và em.” Tư Mạn vui vẻ nói. Để làm ra chiếc đồng hồ này, cô phải dấu Nghiêm Trạch mỗi ngày trốn biệt trong phòng nhờ Sam vận chuyển không ít công cụ từ bên ngoài vào hỗ trợ cô tạo ra sản phẩm, công sức cũng không hề ít.

Nghiêm Trạch không vội đáp mà đeo hân đồng hồ vào tay, chẳng trách hằng đêm đều ôm lấy tay hân ngủ do đến mấy vòng, đồng hồ đeo vào liền vừa khít. Mối hơi nhưn lên liền xoay một vòng đẩy cô xuống giường dè lên thân, không khách khí cúi xuống ngậm lấy môi cô thay lời cảm tạ.

Cách biểu hiện phản kích của Nghiêm Trạch có chút khác người. Thay vì nói lời cảm ơn, hân sẽ nghiền cô bằng cách khai hòa nhục dục. Từ khi biết trải qua khoái cảm cùng cô là một điều tuyệt vời như thế nào, hân đắm ra đắm mê, đầu óc chỉ nghĩ đến cách khiến cô đạt đỉnh, đó chính là lời cảm ơn chân thành nhất. Nhưng lúc này lại không thể gây hại cho đứa nhỏ. Hân đành ngậm đắng nuốt cay chỉ hôn cô ngấu nghiến nhưng thân thể lại không ngừng nóng dần lên.

“Dừng lại đi! Thêm chút nữa cả hai đều sẽ chịu không nổi.” Tư Mạn nhắc nhở bên tai Nghiêm Trạch khiến hân thôi dứt lấy cô cô. Từ từ nhả ra thở một hơi ôm cô vào lòng.

“Em giống như thuốc phiện, khó có thể cai.”

Nghe Nghiêm Trạch nói câu này Tư Mạn bỗng dung phì cười. Người đàn ông này thật quá đáng yêu. Ý nghĩ này cũng chỉ có một mình cô dám nghĩ.

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt hân: “Ngày mai....hãy để em gặp Lex.”

Suốt thời gian qua, số lượng thời gian Lex đến tìm cô đã lên đến con số mười. Hân ở bên ngoài cùng đám người của mình lượn lờ trước cổng, vốn dĩ hai bên đã từng đối chọi một sống một chết. Cho nên cảnh tượng hai bên đối địch nhìn thấy nhau liền xù lông muốn công kích nhưng vì hai vị chủ bế quan nên đành gồng mình nín lặng, chuyện này đương nhiên tới được tai Tư Mạn. Cô hận Lex nhưng người cô thương vẫn là hân, người thân duy nhất cũng là người một tay công cô lớn. Mười lăm năm trốn chạy khỏi hân chưa từng quay đầu, nhưng bây giờ đã đến lúc cô phải đối diện với sự thật, cô đã không còn là đứa trẻ bảy tuổi nữa rồi.

Sắc mặt Nghiêm Trạch trầm xuống, dường như chìm trong bóng tối, bàn tay khế siết chặt lại thành quyền, một nỗi lo sợ vô hình dường như muốn nhấn chìm hân.

“Em đã muốn, anh cũng không ngăn cản.” Mâu thuẫn trong lòng nhưng ngoài miệng lại thuận ý cô. Rõ ràng hân rất muốn lấy cái uy của mình cảm đoán anh em họ gặp nhau, nhưng nhìn sắc mặt của cô, hân không đành lòng. Chuyện gì cần biết sớm muộn cũng biết.

Tư Mạn mỉm cười chui vào lòng ngực kia hít một hơi rồi thiếp đi không hề nhìn thấy sắc mặt tối sầm của Nghiêm Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Cuộc gặp gỡ

Lex ngồi trong phòng khách được ba lớp an ninh túc trực của Nghiêm gia xung quanh trấn giữ, bên cạnh hân ngoài Chu Mạt và một số cảnh vệ ra không còn bất cứ hàng phòng ngự nào khác. Ánh mắt chúng cảnh vệ Nghiêm gia tích cực quan sát mọi động thái của Lex như thể nếu hân động thủ sẽ lập tức

bắn chết.

Trong lúc khung cảnh trở nên hết sức căng thẳng, kẻ đối địch vạn phần thù lại có ngày ngồi trong thủ phủ Nghiêm gia như thế này thì Sam lại hết sức bình thản, không mấy may sợ hãi kiêng dè chỉ chậm rãi pha trà tiếp đãi như một vị khách thông thường. Ông cũng nghe qua cảnh vệ báo lại chuyện Lex gọi Tư Mạn là em gái ngày hôm đó, hẳn ta cũng không ngại khó mà đi vào lãnh địa này chứng tỏ hai bên thực sự đình chiến. Nếu đã như vậy cuộc đàm thoại ngày hôm nay ắt hẳn sẽ diễn ra một cách hòa bình hữu nghị.

Sam bình tĩnh cũng là vì sắc mặt của Lex, từng nghe qua hẳn là người tàn nhẫn không thua kém Nghiêm Trạch thậm chí có phần tàn độc hơn vậy mà hôm nay chỉ thấy đáng vẻ ung dung không vui không buồn, lãnh đạm nhìn vào bức ảnh duy nhất được sang lớn đóng khung và treo ở vị trí đẹp đẽ nhất, ngoài ra Lex không có bất cứ sát khí nào khác.

Hắn nhìn vào bức ảnh chụp chung của Nghiêm Trạch và Tư Mạn được treo ở đó ngoài ra không có bất kỳ bức ảnh nào khác. Trong bức ảnh hắn nhìn ra được nụ cười hạnh phúc của cô, dường như việc lựa chọn ở bên Nghiêm Trạch đã khiến cuộc sống của cô tràn ngập ánh nắng. Lex cũng nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Trạch nhìn cô lúc đó, bỗng chốc trong lòng chua xót. Mười lăm năm trước hẳn đã một lần cướp đi nụ cười của cô, bây giờ gặp lại hẳn lại lần nữa cướp đi nụ cười đó của cô sao?

Hắn không đành lòng.

Trong lúc miên man suy nghĩ, trước cửa chậm rãi xuất hiện một bóng dáng mà ngày đêm hắn thương nhớ, đưa trẻ một tay hắn nuôi lớn đó bây giờ đã trưởng thành trở thành một cô gái xinh xắn đứng trước mặt. Từ vóc dáng đến ngũ quan đều vẽ ra hình ảnh người mẹ xinh đẹp trong ký ức của hắn. Đôi mắt tròn châu của cô nhìn thẳng vào mắt hắn không còn hồn nhiên và tràn ngập ý lại nữa mà là sự uất hận dồn nén bấy lâu.

Bất chợt căn phòng trở nên ngột ngạt, hai bóng người yên lặng nhìn nhau rất lâu không nói một lời, bầu không khí trầm uất chỉ nghe thấy tiếng thở đều đặn. Giật mình trở nên luống cuống, Lex chậm chậm đứng dậy đi về phía Tư Mạn, đôi môi khó khăn dần ra một nụ cười cất giọng nhỏ nhẹ:

“Em...lớn thật rồi.”

Chu Mạt có chút bất ngờ, chủ của hắn, người tàn nhẫn xuống tay với những kẻ ngang đường lại luống cuống đến mức ngớ ngẩn trước người em gái thất lạc bấy lâu. Chỉ điều này thôi cũng đủ thấy người này ảnh hưởng đến hắn nhiều như thế nào.

“Anh tìm tôi hết lần này đến lần khác chỉ để nói câu này thôi sao?” Trái ngược với Lex, Tư Mạn lại hoàn toàn bình thản đến mức lời nói cũng có phần lạnh lẽo khiến cho Lex không khỏi hựt hắng.

Cũng phải thôi, là tận mắt cô nhìn thấy hắn giết cha mẹ. Cô sao có thể tha thứ cho hắn....

“Anh còn có nhiều câu muốn nói, em mau ngồi xuống đi.” Nhớ ra Tư Mạn đang mang thai, liếc thấy sau chiếc váy rộng thùng thình là một ngọn núi nhỏ hẳn liền luống cuống bẽ hẳn một chiếc ghế đặt xuống bên cạnh cô.

Tư Mạn bình tĩnh ngồi xuống, tuy rằng ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng nhưng bàn tay liên tục cấu lấy nhau. Cô không mù đương nhiên nhìn thấy đáng vẻ lúng túng của Lex. Thà rằng hắn tàn độc với cô như những người khác cô lại thấy thoải mái hơn, bây giờ hắn đối xử không khác gì Văn Trác của cô năm đó càng làm lòng cô thêm rối bời.

“Em đã ăn gì chưa? Có mệt không? Sống có tốt không? Ở đây có thiếu thứ gì không? Có đau ở đâu không?” Cả khuôn mặt Lex từ lúc nhìn thấy cô cứ như mặt trời lộ rạng sau đám mây mà không ngừng bùng sáng, nhìn chăm chăm vào mặt cô liên tục đặt câu hỏi cứ như thể nói chậm một chút sẽ không kịp hỏi thêm.

Tư Mạn cắn môi nhin một hơi nói: “Tôi ăn rồi, không mệt, sống rất tốt, không thiếu thứ gì, không đau không ốm”

Lex thờ phào có vẻ yên tâm, nhìn khí sắc của cô xem ra tốt hơn hẳn nghĩ không khỏi mừng thầm. Chỉ cần cô sống tốt hẳn đã yên lòng. Lex ngồi xuống chiếc ghế đặt trước mặt cô, đưa cho cô một cốc nước được Sam pha sẵn:

“Mấy năm qua em đã ở đâu, anh tìm em khắp nơi nhưng không thấy, anh rất lo cho em”

Khóe môi Tư Mạn nhếch lên lộ một nụ cười chua chát, cô bắt đầu cất giọng, mỗi câu nói đều xuất phát từ tim gan, từng cung bậc cảm xúc chỉ biết thả theo ngôn ngữ mà trình bày, càng nói ngữ khí càng lớn, cô từng nói đáp:

“Nhờ phúc của anh tôi trở thành trẻ mồ côi, vừa ra ngoài liền bị tổ chức gián điệp bắt đi huấn luyện. Một đứa trẻ bảy tuổi hàng ngày bị nhốt trong lồng sắt tranh miếng ăn với chó, nửa đêm không thể ngủ phải lên núi chèo củi về sưởi ấm, ban ngày không thể ăn vì bận tập bắn súng đến là đi. Bắn không trúng, đánh võ không thắng liền bị đánh cho bầm dập không thể ăn nổi. Mười hai tuổi dùng cả tính mạng để trốn chạy khỏi lồng sắt trở thành đứa ăn trộm miếng bánh người ta còn ăn dở. Vì mưu sinh mà lừa tiền người ta, vì hi vọng được sống mà cắt đi lương tâm lừa gạt kẻ khác. Một đứa trẻ từng được cưng phụng như tôi lại thành thứ cặn bã người đời phi nhỡ. So với một đứa trẻ đầu đường xó chợ tôi còn không bằng, anh nghĩ xem tôi sống có tốt không? Có muốn tìm anh hay không tên khốn nạn?”

Mọi uất ức dồn nén bấy lâu không thể trút bỏ hóa thành giận dữ, Tư Mạn cầm trên tay cốc nước liền mất bình tĩnh ném thẳng về phía Lex đang kinh hoàng nghe cô nói. Trời ơi, hẳn đã làm gì thế này?

Xoảng!

Cốc nước thẳng một đường va trúng trán Lex rồi rơi xuống vỡ tan, trên trán hấn chậm rãi xuất hiện màu đỏ nhức mắt. Chu Mạt chấn kinh vội lấy khăn tay ôm lấy vết thương đang nhỏ giọt xuống mắt Lex nhưng bị hấn gạt ra. Dường như đau đớn kia không là gì với hấn, ánh mắt hấn vẫn như thế, nhu hòa, yêu thương nhìn Tư Mạn. Cô rất bất ngờ, rõ ràng hấn nhìn thấy nhưng không né mà mặc nhiên để cô phát hỏa.

Ở cuối góc phòng, bóng đen của Nghiêm Trạch đổ xuống nền nhà, trái tim bỗng thít lại. Thì ra tuổi thơ của cô là như vậy, vậy mà lúc nào cũng nở nụ cười xem như không có chuyện gì, cũng không chịu nói ra. Người phụ nữ này thật khiến người khác lo lắng

Lex đưa tay lau đi vết máu đang chảy xuống trên mặt hấn, nhìn thấy sắc mặt hơi tái của cô miệng liền nở nụ cười. Cô vẫn lo lắng cho hấn:

“Anh không sao, em cũng biết mà, anh đã từng bị bỏng toàn thân phải phẫu thuật, nhiều đây nhảm nhò gì.”

“Hừ, ai lo cho anh.” Tư Mạn đổi sắc hừ lạnh.

Lex nhẹ cười: “Nếu em không lo, không quan tâm thì sao có thể biết anh là Văn Trác. Dung mạo này vốn dĩ không phải của anh.”

Quả nhiên vẫn tinh anh như ngày trước biết rõ Tư Mạn thật sự quan tâm đến hấn chỉ bằng cách này. Dù cho cô có hận hấn đến đâu thì trong cơ thể vẫn chảy cùng dòng máu. Tình thân là thứ bền chặt và kháng khí khó có thể tách rời, hấn sao có thể không hiểu tính thiện lương vốn có của cô chứ.

“Anh không biết em đã trải qua những chuyện như vậy, người làm anh trai như anh thật không xứng, đã để em gái phải chịu khổ. Em hận anh có khi lại tốt hơn.” Lex cúi đầu hai tay đan vào nhau, khổ hạnh trong đôi mắt khiến cho lòng người chùn xuống.

Tư Mạn không đáp lời chỉ lặng lẽ quay đầu đi che dấu hốc mắt cay nóng. Âm ức nuôi cô lớn khôn cũng chẳng bằng một câu nói của người anh cô yêu thương:

“Đừng tỏ vẻ mèo khóc chuột, tôi không cần!”

Lex cười chua chát, hấn lại làm cô khóc rồi.

“Mỗi lần nghĩ đến em anh đều rất đau lòng, anh không biết phải làm cách nào để gặp được em, không biết em còn sống hay đã chết, không biết ở một nơi không có anh em phải làm thế nào để sống. Em là một tay anh chăm bẵm khi còn quần tã, không có anh em phải làm thế nào đây? Mỗi đêm anh đều không thể an giấc, nghĩ đến em anh đau không thể thờ nổi, gặp được em anh mới có thể sống như một con người. Nhìn thấy em anh mới biết lý do anh vẫn còn tồn tại. Tư Mạn, là anh không bảo vệ được em, đừng bao giờ tha thứ cho anh.” Giọng Lex gần như lạc đi, khi câu nói vừa xong giọt nước mắt trên khóe mi người đàn ông cao ngạo rơi xuống, mặt mày của quá trình mười lăm năm đau khổ.

Tư Mạn nuốt nước mắt vào trong không chịu nhìn Lex đứng phắt dậy quay lưng lại với hấn, bàn tay siết chặt như muốn nén tất cả cảm xúc lại: “Đủ rồi. Đừng nói nữa. Hôm nay tôi gặp anh chỉ có một mục đích duy nhất, anh nói xong thì mời đi ngay cho.”

“Em muốn nói gì?” Lex lau đi nước mắt mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

“Tại sao anh lại làm vậy?” Cô quay đầu nhìn hấn bằng ánh mắt oán hận: “Tại sao lại giết cha mẹ của tôi, phóng hỏa thiêu chết năm mươi mạng người. Tại sao? Tại sao???”

Đó là câu hỏi nằm trong tâm cô cần người trả lời. Là Ephemera để làm gì chứ, cô có thể moi được thông tin thiên hạ nhưng thông tin về vụ hỏa hoạn cô chỉ nhận được một nắm tro tàn. Thật nực cười.

Ánh mắt Lex lập tức thay đổi, bàn tay nắm chặt lộ ra từng đốt trắng, trong lòng cảm phần muốn nói ra nhưng nhìn bức ảnh được ưu ái đặt ngay vị trí đẹp nhất của tủ phù liên không đành lòng đứng dậy:

“Ngày khác anh lại đến thăm em, thiếu cái gì, chỗ nào không khỏe hãy báo cho anh, anh sẽ lập tức đến.” Nói rồi quay lưng bỏ đi.

“Anh chưa trả lời tôi lại dám đi đâu?” Tư Mạn tức giận la lớn khiến cho bước chân của Lex chững lại, hấn quay đầu gắng gượng dần ra một nụ cười với khuôn mặt vẫn còn những dòng máu chảy xuống gò má.

“Đợi em sinh xong anh sẽ làm sáng tỏ mọi thứ cho em. Lúc đó chúng ta sẽ lại giống như trước đây.” Hấn chậm rãi bước đến, khẽ khàng đặt tay lên đầu cô xoa nhẹ như một thói quen cũ: “Xin lỗi đã để em phải chờ lâu như vậy. Tuy rằng chưa thể nói ra nhưng em hãy nhớ mọi thứ anh làm đều vì em, vì gia đình của chúng ta, anh không mong nhận được sự tha thứ của em mà chỉ cần em biết rằng từ nay trở về sau anh sẽ bảo vệ che chở cho em, yêu thương em bằng tất cả những gì anh có. Anh muốn em thật khỏe mạnh sinh đứa nhỏ, muốn được nghe đứa bé gọi một tiếng ‘cậu’. Đời này của anh đã làm quá nhiều việc tàn độc, lương tâm của anh từ sớm đã bị thiêu cháy cùng cha mẹ, thứ duy nhất còn sót lại là sự tồn tại của em mà thôi.”

Bàn tay hấn run run nhìn đôi mắt ngơ ngác cứng đờ của Tư Mạn, dường như vẻ mặt này của hấn khiến cô chẳng thể làm gì hơn. Tại sao nhìn hấn cô lại đau lòng như vậy.

Lex tham lam lưu luyến ngắm kĩ cô thêm lần nữa, không đành lòng ôm lấy cô vào lòng mà trái tim rỉ máu:

“Tại sao lại là Nghiêm gia hả Tư Mạn, tại sao vậy? Tám phương tứ hướng rộng lớn là vậy, thế giới hàng nghìn người là thế tại sao em cứ phải ở đây chứ? Tại sao người em yêu lại là Nghiêm Trạch mà không phải là người nào khác. Anh nuôi lớn em lại để em rơi vào tay hấn. Ông trời ơi, phải chăng đây là quả báo dành cho con?” Lex ôm chặt lấy Tư Mạn đau đớn thốt lên. Từng lời nói chất chứa oán trách cho số mệnh trở trêu.

“Anh nói vậy là có ý gì?” Tư Mạn không hiểu muốn đẩy Lex ra nhưng hấn như gọng kìm níu chặt cô như là lần cuối.

“Một chút thôi, hãy để anh ôm em một chút thôi để anh biết rằng lý do duy nhất anh sống đến ngày hôm nay vẫn an toàn hiện hữu.” Lex vùi mặt vào tóc cô thốt khẽ nói.

Tư Mạn cảm nhận được thân hình Lex đang run rẩy, những dòng nước ấm áp chảy trên gương mặt cô không rõ là máu hay là nước mắt. Cô không thể hiểu được anh trai của cô đã phải đánh đổi những gì, đã trải qua chuyện gì để cô được ngày hôm nay khi chỉ có bàn tay bóng nghiêm trọng năm đó. Nhưng cô dường như có thể cảm nhận được tình yêu thương của hấn dành cho cô vẫn không đổi, cô cũng mơ hồ nhận ra chuyện năm đó còn có một bóng đen phía sau, hấn không hoàn toàn là người đã hại chết Bối gia nhưng tại sao lại không chịu nói?

Cuối cùng ôm đủ, Lex cũng chịu buông Tư Mạn ra đưa bàn tay vuốt đôi má trắng ngần của cô, mỉm cười nói:

“Em gái của anh thật xinh đẹp. Nghe nói em còn là Ephemera, em giỏi lắm, anh rất tự hào. Em hãy yên tâm ở đây sinh con, đám truy nã em ngoài kia để anh giải quyết. Nếu Nghiêm Trạch bắt nạt em hãy lập tức gọi cho anh, nhớ không?”

Tư Mạn ngây người không nói được gì, cô đã từng nghĩ tới viễn cảnh sẽ cầu xé Lex cho hả giận nhưng tất cả chỉ là viễn vọng khi đứng trước mặt là toàn bộ tình yêu thương hấn dành cho cô. Cô thậm chí không thể hét lên trước mặt hấn được nữa chỉ biết ngây ngô gật đầu.

“Ngoan lắm.” Thấy cô ngoan ngoãn như vậy hấn càng cười tươi lấy trong túi ra một danh thiếp nhỏ và một túi bánh chocolate đặt vào tay cô: “Khi cần em có thể gọi vào số này để gặp anh. Đây là loại bánh em thích ăn nhất, nếu em muốn anh sẽ gửi thật nhiều đến. Được không?”

Tư Mạn giống như người máy chỉ biết gật đầu, nhìn thấy bánh nhỏ quen thuộc đã lâu không nhìn thấy hốc mắt liền đỏ gay.

“Sức khỏe em không tốt nên lưu ý nghỉ ngơi, em nhìn thấy anh chắc cũng không thuận mắt.” Lex lại xoa đầu cô rồi chậm rãi buông tay khỏi người cô nở một nụ cười hiền lành: “Nghỉ ngơi cho tốt. Anh....luôn yêu thương em”

Bước chân đi lùi rồi chậm chậm quay đầu bước ra ngoài mang theo nụ cười hiền lành của Văn Trác năm đó.

Tư Mạn cầm trên tay bánh và danh thiếp, ngơ ngác nhìn bóng trắng của Lex bước đi càng lúc càng xa, càng lúc càng khó chạm tới. Tà áo hấn bị gió thổi bay phần phật, ánh dương soi bóng của hấn lững thững trên nền đất quện vào đau thương.

Văn Trác năm đó, một người hiền lành điềm đạm không bao giờ lớn giọng quát to, ngay cả khi cô khóc um lên vì không được ăn kẹo lúc đau răng chỉ chờ Văn Trác đi học về ôm lấy cô dỗ dành, người luôn dành muôn vạn yêu thương tuyệt vời dành nhất cho cô, người không bao giờ nghĩ đến hạnh phúc cho riêng mình, lúc nào cũng trong tâm trí cũng là em gái và cha mẹ chính là Văn Trác trong tiềm thức đã xa vời tầm tay cô mười lăm năm bây giờ ở ngay trước mặt cô, bước chân dần dần rời xa.

Khóe miệng khô khốc, hốc mắt cay cay, bàn tay Tư Mạn run rẩy khó khăn bật lên hai chữ: “Anh....hai.”

Trái tim cô thút lên từng cơn đau nhói, một dự cảm nào trong lòng dâng lên khiến cô muốn nghẹt thở, cô không thể rời mắt khỏi bóng dáng cô độc của Lex, cứ như thể rằng cô cảm nhận được lại một lần nữa anh sẽ rời xa cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Bí mật được khai quật (1)

Bóng Lex khuất sau cánh cổng cao vút, Tư Mạn liền gục đầu xuống ôm chân bó gối như một đứa trẻ, không nói không rằng khiến Sam có chút đau lòng. Nghiêm Trạch bước đến, đặt tay lên đầu cô dịu dàng vỗ về:

“Đừng tự cho mình mạnh mẽ, muốn khóc thì cứ khóc, muốn cười thì cứ cười. Không ai trách em cả.”

Câu nói của Nghiêm Trạch như giọt nước cuối cùng, khiến cô không nhịn nữa mà bật khóc hết như cô bé bảy tuổi năm đó. Nghiêm Trạch ôm lấy cô vào lòng, ánh mắt tối tăm tựa như đã lờng trước ngày nào đó hấn cũng sẽ khiến cô khóc như vậy.

Ngày Hắc Báo, Hắc Miêu qua được khóa huấn luyện trở về Nghiêm phủ thì Tư Mạn đã đến tháng thứ sáu của thai kỳ, ngọn núi trên bụng cô ngày một lớn giống như một quả bóng đang bị bơm căng ra khiến cho chính cô di chuyển cũng mất thời gian, bàn chân ú ra căng cứng sưng vù khó chịu. Nếu không nhờ Nghiêm Trạch mỗi ngày xoa bóp cô cũng khó có thể đi lại vì cân nặng tăng lên nhanh chóng. Trông cô bây giờ không khác gì một con lật đật qua lật lại có thể lăn đi được.

“Chúng thuộc hạ đã trở về.” Làm lễ với Nghiêm Trạch xong, hai người liền mất sang Tư Mạn đang ngồi bên cạnh nhàn nhã ăn nho do Nghiêm Trạch đút cho không khác gì bà hoàng.

“Ha ha, mới chỉ hai tháng sao cô lại biến thành bong bóng thế này được chứ. Coi kia. Ha ha.” Hắc Miêu về Nghiêm phủ với một cánh tay gãy được băng bó cẩn thận vừa nhìn thấy Tư Mạn liền phì cười trực tiếp sỉ nhục cô.

“Không phải cô hút hết sinh khí của chủ thượng đấy chứ? Sao có thể phát tướng thành ra như vậy?” Hắc Báo một đầu băng bó mặt mũi chỗ đập chỗ không nói.

Hai người họ từ khi thiếu thời đã đi theo Nghiêm Trạch không trực tiếp nhìn thấy quá trình của bà bầu, cho nên trong tiềm thức lưu giữ vóc dáng mảnh khảnh của cô đúng một cái biến thành con heo béo mũm mĩm liền không khỏi thấy khôi hài.

“Mẹ khỏe con khỏe, không phải chính Hắc Miêu anh đã nói thế trước khi đi khiến Trạch thúc tôi ăn đến không thấy mặt trời đó sao?” Tư Mạn nhún nhó đáp.

“Không được nhử mày.” Nghiêm Trạch đặt lên tay cô một đĩa bánh ngọt nhẹ giọng nhắc nhở.

“Phải rồi, phải rồi.” Tư Mạn sực nhớ ra liền hòa hoãn cười: “Lúc nào cũng phải cười con sinh ra mới vui về yêu đời, có như vậy cái phủ lạnh tanh này mới có nắng được.”

“Ừm, ăn tiếp đi.” Nghiêm Trạch đặt cô ngồi lên chân xoa bóp cho đôi chân sưng lên như voi của cô. Lực tay nhẹ nhàng hết như là việc làm thường xuyên.

Biểu hiện yêu chiều xươt xa lúc trước của Nghiêm Trạch khiến cho Báo, Miêu muốn chảy máu mắt, hai người đang yêu kia xem người khác là cái gì vậy chứ?

Đến là hết lời nhưng xem ra Hắc Báo, Hắc Miêu khó khăn lắm mới có thể trở về, thời hạn hai tháng như bọn họ đi biệt ba tháng, tình hình trở về lại không khả quan thương tích đầy mình, cho nên nhìn thấy Nghiêm Trạch cũng không chờ nghĩ ngơi mà cung kính báo cáo:

“Thực ra chúng thuộc hạ còn có vài chuyện.” Hắc Miêu liếc mắt sang Tư Mạn ra hiệu lánh đi.

Cô quen họ đã bao lâu cho nên rất nhanh hiểu chuyện, biết còn có công chuyện liền rời khỏi chân Nghiêm Trạch đặt lên má hấn một ngụm hôn:

“Em đi dạo một chút, anh cứ làm việc đi, đến giờ cơm nhớ đến ăn cùng em.”

“Sam sẽ đi cùng em.” Nghiêm Trạch không an tâm, mọi hôm đi dạo đều là hấn bồi cô đi, bận thì để Sam đi cùng, tuy rằng luôn có cảnh vệ bên cạnh nhưng từ lúc Lex và Tư Mạn gặp nhau, trong lòng hấn xuất hiện vô số bất an. Giữ cô chặt trong lòng bàn tay cũng không thể khiến hấn bình tâm. Có lẽ người duy nhất khiến hấn bận lòng chỉ có cô.

“Quản gia đang bận, em chỉ đi dạo phía sau chứ có đi đâu xa đâu, em cũng không phải trẻ con.” Tư Mạn không hiểu bất an trong lòng Nghiêm Trạch chỉ quăng một câu rồi vui vẻ đỡ lưng bước đi ạch như một chú vịt.

Hắc Báo, Hắc Miêu nhìn cô khó khăn bước đi thì không còn cười cô được nữa, bỗng nhiên biết được phụ nữ làm mẹ quả thật không dễ dàng, sau này họ nên đối đãi cô tốt một chút.

Bên này Nghiêm Trạch cùng Hắc Báo, Hắc Miêu vào phòng họp thì Tư Mạn vừa thông thả cầm một túi nhỏ xanh nhai chop chép vừa đi dạo. Ngắm nhìn khung cảnh hoa viên ngày một rực rỡ bởi những đóa hoa đa sắc mà cô trồng, ai bảo trước đây Nghiêm phủ chỉ toàn hoa trắng không khác gì nhà tang lễ, cho nên dưới áp lực của Tư Mạn, Nghiêm Trạch đành để mặc cô vẽ rồng vẽ phượng cho hậu hoa viên, biến nơi đây không thua kém công viên ngoài kia là bao.

Đang thông dong ngắm cá thì đằng sau chăm rài xuất hiện một bóng người cao gầy âu phục chỉnh tề đang tiến về phía cô, chỉ còn cách vài mét nữa thì đã bị vòng vây cảnh vệ xung quanh cô chặn đứng:

“Ngài nghị sĩ thông cảm, chủ thượng có lệnh không bất kỳ ai được tiếp xúc với tiểu thư.”

Kyle biến mất một thời gian dài bỗng nhiên xuất hiện trong Nghiêm phủ, cảnh vệ Nghiêm gia lại không quên lệnh của Nghiêm Trạch mặc kệ Kyle có là bạn chí cốt của Nghiêm Trạch hay không, hấn đã mở miệng lệnh không bất kỳ ai thì đến cả con muỗi cũng phải loại trừ.

“Vừa mới một thời gian không ghé qua các người liền xem tôi là người ngoài?” Kyle nhử mày tỏ ý không vừa lòng.

“Chúng tôi không có ý đó. Nếu ngài muốn tìm chủ thượng thì mời vào bên trong, riêng tiểu thư nếu ngài muốn tiếp xúc xin hãy để chủ thượng hạ lệnh đã.” Cảnh vệ được rèn giữa đương nhiên không vì một hai câu nói của Kyle mà lay động, nhất quyết không để hấn tiến gần thêm nửa bước.

Biết được đám người Nghiêm gia này không khác gì người máy chỉ tuân lệnh người lập trình, Kyle bực bội gọi lớn:

“Ephemera!”

Tư Mạn giật mình quay đầu, bắt gặp bộ mặt như hoa như nguyệt của Kyle nhưng lại khiến cô không chút thuận mắt liền mỉm cười nhả nhận tiến về phía trước:

“Đã lâu không gặp, ngài nghị sĩ hôm nay có nhã hứng đến thăm tằm tếp như tôi đây à?”

Khoảng cách được rút ngắn nhưng bức tường người ở giữa Tư Mạn và Kyle vẫn giữ nguyên không hề xê dịch khiến Tư Mạn nhìn thấy sắc mặt đen thui của Kyle không khỏi mát lòng mát dạ, ai bảo Kyle để tâm đến người đàn ông yêu cô sâu sắc chứ.

“Miệng Ephemera cô gọi khua môi múa mép như vậy trách gì lấy được lòng Nghiêm Trạch khiến cho anh ta bảo hộ cô đến mức này, cô cũng thật biết thụ hưởng.” Lúc này mới nhìn thấy núi bụng lớn của Tư Mạn, sắc mặt Kyle không còn xấu như lúc trước, dường như đã chấp nhận sự tồn tại của đứa trẻ mang dòng máu Nghiêm Trạch.

“Quá khen. Bà đây làm được nhiều hơn thế nhiều.” Tư Mạn hếch mũi tự mãn.

“Ồ, đó cũng là cách khiến cho Nghiêm Trạch xóa mọi chứng cứ về cô, xóa sạch dấu vết về Bối Tĩnh khiến cho cả lão gia lẫn Lex đều vô phương tìm kiếm?” Kyle nở một nụ cười gian manh nói, cứ như thể hắn đã tóm được cái đuôi của cô.

Tư Mạn tỏ vẻ kinh ngạc: “Hai người đó không tìm được vậy mà Nghị sĩ ngài lại tìm được, tôi đây thật tâm bội phục. Bội phục.”

“Cô sẽ còn phải phục tôi nhiều hơn nữa đấy cô gái, nếu không phải quá quen với cách làm việc của Nghiêm Trạch tôi sao có thể moi ra được cái quá khứ bị một tay lão gia và Nghiêm Trạch che đậy suốt mười lăm năm được chứ? Cái bí mật mà anh trai cô Văn Trác hay còn gọi là Lex phải chịu oan ức suốt ngàn ấy năm.”

Kyle mỉm cười ngạo nghễ chờ đợi sắc thái biểu cảm trên gương mặt Tư Mạn, quả nhiên có biến chuyển. Cô không còn đáng vẻ bốn cột nữa mà đôi quai sắc thái ngưng trọng trầm tư.

“Anh đã biết cái gì?”

Câu nói của Lex ngày gặp gỡ vẫn vờn quanh trong đầu óc của cô, cô luôn cảm nhận được một bóng đen nào đó đang ẩn nấp trong quá khứ nhưng không cách rọi sáng được, cô càng mơ hồ thì trong lòng càng có chút không yên. Tuy rằng cố quên để an tĩnh nhưng bị Kyle trực tiếp động vào liền khó chịu.

“Tôi ư? Biết nhiều lắm, chỉ cần cô để cái đám này đi qua một bên, tôi và cô yên tĩnh tâm sự, mọi khúc mắc trong lòng cô sẽ được giải quyết.”

Nghe Kyle nói, Tư Mạn có chút phân vân trong đầu. Kyle là một kẻ không ưa cô, thậm chí luôn có thành kiến với cô nhưng cô biết hắn không dám dờ dẫm ở nơi này nếu không muốn lãnh hậu quả của Nghiêm Trạch, chỉ là cảm giác xấu nổi lên khiến cô vừa muốn biết lại không muốn biết sự thật. Trầm mặc một hồi cô đành lên tiếng:

“Mọi người vất vả rồi, tôi muốn nói chuyện với ngài Nghị sĩ.”

“Tiểu thư, chúng tôi chỉ tuân lệnh Chủ thượng.”

“Tôi nói các anh vất vả rồi.” Tư Mạn nhẹ giọng lặp lại lần nữa, sắc mặt không được tốt.

“Chúng tôi chỉ...”

“Tôi nói!” Tư Mạn mất hết kiên nhẫn chặn họng cảnh vệ, thân thủ nhanh nhạy như thường rút lấy súng bên hông cảnh vệ chĩa vào đầu mình nghiêm giọng đe dọa: “Các anh vất vả rồi.”

Lệnh của Nghiêm Trạch là bảo vệ an toàn cho cô nhưng cô lại tự mình đã thương chính mình thì họ chính là không hoàn thành nhiệm vụ, cảnh vệ hiểu ý liền cung kính cúi đầu: “Chúng tôi ở đây, sẵn sàng bảo hộ tiểu thư.” Nói rồi rẽ ra để Kyle bước đến.

“Khá lắm, có thể khiến đám cứng đầu đó chịu nghe lời, không tệ.”

Tư Mạn không bỏ lời nói của Kyle vào đầu bình tĩnh trả lại súng ngồi xuống ghế xoa bụng:

“Tôi chỉ cho anh năm phút, sau đó mời anh đi cho.”

“Năm phút là quá đủ.” Kyle mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô.

“Có điều tôi muốn biết trước khi anh nói, tại sao anh lại có tâm nói cho tôi biết những chuyện về gia đình tôi?”

Kyle nhún vai nói: “Muốn để cô bên cạnh Nghiêm Trạch tôi phải tìm hiểu gốc gác của cô, tôi mất khoảng thời gian dài mới có thể lấy được đồng thông tin này cũng chỉ với mục đích là xem cô có phù hợp với Nghiêm Trạch, có thể ở bên anh ấy cả đời hay không mà thôi.”

Tuy rằng Kyle không vừa lòng với Tư Mạn nhưng cô biết Kyle thật tâm đối tốt với Nghiêm Trạch cho nên mới không hoài nghi: “Vậy kết quả mà anh có được là có phù hợp hay không?”

Sắc mặt Kyle hơi trầm xuống, không vui không buồn nói: “Sau khi biết được sự thật cô sẽ biết là có phù hợp hay không.” Kyle hắng giọng bắt đầu nói: “Cô có biết Nghiêm Chính là em trai cùng cha khác mẹ với Nghiêm Trạch không?”

Tư Mạn không hiểu, sao lại bắt đầu bằng chuyện của Nghiêm Chính nhưng cô vẫn bình thản gật đầu.

“Ất hẳn cô cũng biết mẹ của Nghiêm Chính là Bối Hân Đồng, em gái của bố cô?”

“Đương nhiên. Bỏ công buôn bán thông tin thì chút chuyện này tôi phải biết chứ.”

Kyle lần nữa trầm mặt: “Vậy cô có biết lý do vì sao Nghiêm Chính không được công nhận không?”

“Mời nói.” Đây vốn là nghi vấn từ rất lâu của cô nhưng không ai giải đáp. Bây giờ Kyle lại tự nguyện nói cho cô biết liền cảm thấy có gì đó bất an.

“Năm đó Trạch và Nghiêm phu nhân tận mắt nhìn thấy lão gia đưa người đàn bà tên Bối Hân Đồng kia về nhà gian dúi. Cô cũng biết nguyên tắc chơi bời của lão gia là không bao giờ dẫn phụ nữ về phủ nhưng lại bị Bối Hân Đồng mê hoặc phá vỡ nguyên tắc, đến mức Bối Hân Đồng mang thai cũng không nữ phá bỏ. Cũng chính vì người phụ nữ đó mà Nghiêm phu nhân bị ghê lạnh sau đó qua đời, có lẽ vì điều này mà Nghiêm Trạch hận Bối Hân Đồng và Nghiêm Chính, tuy rằng lão gia mang Nghiêm Chính về nuôi từ khi lọt lòng như vì Nghiêm Trạch cho nên không dám danh chính ngôn thuận công nhận Nghiêm Chính. Cô cũng thấy đó là lý do mà sau khi cái chết của Nghiêm Chính được thông cáo, cả Nghiêm phủ này cũng chẳng mây may động tĩnh hết như hần là người ngoài, cũng chẳng ai dám nhắc đến hần. Trạch để hần sống yên ổn đến ngày hôm nay cũng coi như còn chút lương tâm.”

“Còn chút lương tâm?” Tư Mạn nghi hoặc.

Lúc này sắc mặt Kyle không được tốt, hần trầm mặc nhìn cô một chút, biểu hiện ngưng trọng như thể sắp nói ra một chuyện động trời, bàn tay đan vào nhau chậm rãi nói.

“Là bởi vì cái chết của Bối Hân Đồng và gia quyến không phải do đám gia tộc xâu xé nhau làm ra mà là một tay Nghiêm Trạch và lão gia an bài.”

Đầu não nổ lên một tiếng, cả cơ thể bỗng chốc lạnh ngắt. Tư Mạn đã nhận thức được chiếc gương phản chiếu ký ức vỡ vụn, trong trái tim là thứ gì đó đang run rẩy. Cô đang nghe cái gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 85: Bí mật được khai quật (2)

“Tur liệu tôi có được về Bối gia đều là do một tay đám gia tộc đó gây nên, sao lại đem Nghiêm gia vào đây? Anh có ý chia rẽ tôi và Nghiêm Trạch đúng không?” Tư Mạn bình tĩnh nói, cô không tin lời của kẻ luôn không vừa mắt cô lại là thật, có thể đây là kế sách của hần hòng khiến cô ngu muội tin mà oán hận Nghiêm Trạch.

“Tôi biết cô sẽ không tin tôi nhưng cô nên nhớ một chút, Lex hay Bối Văn Trác anh trai cô là người như thế nào? Tại sao một người như vậy lại có thể xuống tay hạ sát tất cả gia quyến thiêu chết họ? Cô nghĩ đám gia tộc kia có thể dùng cách gì để làm như vậy? Còn nữa tại sao khi Lex ngồi được vào vị trí đó hần chỉ nhắm vào Nghiêm gia chứ không phải bất kỳ gia tộc nào khác, cô chưa từng nghĩ đến sao?”

Từng câu từng chữ mà Kyle nói ra đều khiến cho từng nghi vấn suốt trong thời gian qua cô giữ trong đầu không dám nghĩ đến bị đào bới lên. Không phải cô không nghĩ đến mà không dám nghĩ lý do nào đó mà Lex hận Nghiêm gia. Cô không muốn Nghiêm gia có dính dáng gì đến vụ việc năm đó nhưng không thể phủ nhận Kyle nói không có lý.

Nhìn sắc mặt trầm xuống của Tư Mạn, Kyle tỏ vẻ tốt bụng nói: “Người biết về sự thật năm đó rất ít, nếu không phải tôi đã qua lại với Nghiêm Trạch hơn hai mươi năm nay thì tôi cũng đâu thể biết nhiều như vậy.”

Tay Tư Mạn siết chặt thành quyền đặt trước khoảng bụng to như trống, ánh mắt càng lúc càng mờ hồ, cô cắn răng chậm chậm nói: “Nói tiếp đi, anh biết những gì?”

Coi như Tư Mạn chịu tin lời mình, Kyle nhìn dáng vẻ sa sầm của cô và cái bụng lớn vượt mặt, trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn nói: “Cô bình tĩnh nghe, thấy mệt thì đi nghỉ, nếu cô ngắt trước mặt tôi có thể tôi sẽ mất Nghiêm Trạch.”

Tư Mạn không đáp lời chỉ chậm rãi gật đầu.

Kyle thở một hơi bắt đầu nói: “Bối gia từng thống trị giới chức và lãnh địa nhiều khu vực, tiếng nói của Bối thị vốn rất nặng cho nên tìm được cô là Bối Tinh tôi cũng rất bất ngờ, coi như sinh ra từ danh gia vọng tộc cũng không hổ được Nghiêm Trạch để mắt. Năm đó Nghiêm gia không có hậu thuẫn là Diệp và Louis như Bối gia nên thị trường không thể nào so sánh bằng, nhưng có một chuyện mà Bối gia các cô đã tổn không ít công sức để bịt miệng người đời đó là vị trí của Bối gia đã từng là của Nghiêm gia, nhưng vì một lý do mà Bối gia có thể dành được sự hậu thuẫn của hai gia tộc kia mà ngồi ở đó là bởi vì Bối Hân Đồng, là một người phụ nữ mà mọi gã đàn ông đều muốn và lão gia cũng không ngoại lệ. Là người thân của cô ất hẳn cô đã biết bà ta là người phụ nữ như thế nào. Người phụ nữ đó khiến Nghiêm Trạch thù hận, khiến lão gia Nghiêm Giác Siêu mất đi vị trí vốn có. Bà ta dùng quỷ kế mê hoặc lão gia, có thể vào tận Nghiêm gia quần quýt rồi sinh ra Nghiêm Chính dưới mí mắt Nghiêm phu nhân, cũng đã thừa cơ lấy được thông tin mật rồi trốn trở lại Bối gia, giúp cho Bối gia thống lĩnh thị trường. Cha con Nghiêm gia vì vậy mà hận Bối Hân Đồng cũng hận Bối gia cho nên mới hậu thuẫn

gần năm mươi gia tộc lớn nhỏ, đục nước thả câu đứng đằng sau chiếm lấy thị trường. Ba gia tộc Bối, Diệp, Louis đều diệt vong từ đó nhưng mỗi lần nhắc đến ai cũng không quên được cái chết của Bối gia vì Bối gia cả gia đình đều bị thiếu sống, chết rất bi thảm.” Nói đến đây giọng Kyle trầm xuống, khẽ liếc mắt nhìn Tư Mạn.

Cô vẫn im lặng, trên mặt không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào khiến cho Kyle không khỏi phân vân, hần hắng giọng một cái lấy ra từ trong túi áo một tập hồ sơ nhỏ lật ra trước mặt Tư Mạn, trên đó là thông tin giám định pháp y của mười lăm năm trước từ những bức ảnh chụp lại hiện trường những cái xác đã cháy đen không rõ hình dáng.

Hơi thở Tư Mạn gấp một hơi, ánh mắt không dấu được đau đớn khi nhìn vào những bức ảnh đáng sợ, không cần nói cũng biết đây là hiện trường của vụ cháy tại Bối gia mười lăm năm trước.

“Đây là bản khám nghiệm tôi đã lấy được để chứng minh lời nói của tôi là sự thật. Có một điều mà phía giám định pháp y đã tìm ra nhưng bị Nghiêm gia bịt miệng đó là trước khi bị thiếu chết, toàn bộ những người này đều bị trúng độc.”

Trúng độc?

Ánh mắt Tư Mạn lộ rõ vẻ kinh hãi, trong đầu liền nhớ lại cảnh tượng năm đó, cái cảnh tượng mà hằng đêm đều khiến cô kinh hãi. Trong ký ức mơ hồ, cô nhớ rằng lúc nhìn thấy Lex chia hòng súng về phía cha mẹ, sắc mặt họ và những người khác đều tím tái và đau đớn tuy rằng không hề bị trúng đạn.

“Đây là độc hương, đi qua đường hô hấp ăn sâu vào cơ thể. Tôi không biết bằng cách nào cô không bị trúng độc và có thể chạy thoát nhưng những người khác bao gồm Lex đều bị độc tố này hành hạ không thể chạy đi được, có lẽ vì cô ở vị trí mà độc này không thể tìm tới và cha mẹ cô hoặc Lex đã giúp cô trốn thoát trước khi người thấy loại độc hương này. Loại độc này vốn dĩ là của Ký gia nhưng lại bị Nghiêm gia cướp mất và suốt hai mươi năm nay vẫn chỉ có Nghiêm gia độc quyền sử dụng.”

“Là độc tố XPE.” Tư Mạn chậm rãi trả lời, đôi mắt dường như dần mất đi linh hồn chỉ nghe như một kẻ ngốc.

Phải, là độc tố mà Nghiêm Giác Siêu đã từng dùng để hạ cô ở Brazil, cô không thể quên.

“Chính là độc tố cô đã trúng lần trước. Độc tố này một khi trúng, nếu giữ được mạch và trạng thái ổn định thì khi uống thuốc giải còn có thể cứu sống điển hình như trường hợp của cô. Nhưng nếu người trúng độc không biết bản thân đã bị loại độc này xâm hại mà vẫn tiếp tục hoạt động thường ngày thêm vào đó là sử dụng các loại nước có cồn thì độc tố sẽ nhân đôi thậm chí nhân ba, càng lâu thì độc càng ngấm, vận động, đi lại, nói năng càng nhiều bao nhiêu thì khi độc phát tác càng đau đớn bấy nhiêu. Nỗi đau đớn mà loại độc này đem lại có thể khiến người ta sống không bằng chết bởi qua từng khắc nó hủy hoại lục phủ ngũ tạng. Loại đau đớn đó buộc cha mẹ cô nhận chết. Có lẽ vì lý do đó mà Lex là người đã giúp cha mẹ cô giải thoát khỏi đớn đau. Còn Lex vì sao có thể thoát khỏi loại độc này thì...Này....Ephemera!”

Kyle vừa nói đến đây liền phát hiện ra Tư Mạn đang không ngừng thở gấp, cô ôm lấy bụng thở như thiếu không khí, mỗi ngụm thở đều hết sức nặng nhọc, trong đôi mắt là những tia máu đỏ, cả khuôn mặt cô tái xanh đến mức khiến cho Kyle kinh hoàng.

Tờ giám định đó là thật, độc tố XPE chỉ có Nghiêm gia mới có thể sử dụng cũng là thật và năm đó trước khi Tư Mạn bước vào phòng khách Lex đã trực tiếp dùng súng đuổi cô đi để cô không hít phải khí độc cũng là thật.

“Bối tiểu thư cô làm sao thế này? Mau đi gọi bác sĩ đến đây!!!” Đám cảnh vệ vội vã đỡ lấy Tư Mạn bang hoàng nói, họ vốn dĩ cũng nghe được Kyle nói cái gì cho nên biết nguyên nhân khiến cô lâm vào tình trạng này.

“Ephemera, cô không được ngắt ở đây. Bình tĩnh, cô phải bình tĩnh cho tôi!!!”

Tư Mạn chụp lấy cánh tay Kyle, đôi mắt cô long lên sòng sọc, trong khóe mi ngưng tụ một loại chất lỏng mặn chát, đôi môi cắn đến bật máu nghiến răng nói:

“Nói cho tôi...là Nghiêm Giác Siêu hay....Nghiêm Trạch hạ độc? Là ai đã thiếu chết họ? Nói!!!”

Tại sao cô lại để tâm Nghiêm Giác Siêu hay Nghiêm Trạch làm, là vì cô tin rằng hai người đó không can hệ với nhau, chút hi vọng cuối cùng của cô là mọi thứ đều là một tay Nghiêm Giác Siêu làm, như vậy thì cha của con cô mới có thể vô tội. Phải không?

“Chuyện này cô hãy trực tiếp hỏi Nghiêm Trạch. Chỉ cần cô giữ được bình tĩnh, đừng có ngắt ở đây thì mọi chuyện sẽ được sáng tỏ.” Kyle vẫn rất khôn ngoan biết cách để khiến Tư Mạn không ngắt trước mặt hắn để hắn có thể an toàn.

Quả nhiên cách này hiệu nghiệm, không biết Tư Mạn dùng cách gì nhưng cô thở gấp ba hơi liền bình tĩnh vượt ngục lấy lại được hơi thở, sắc mặt vẫn tái xanh nhưng đôi mi đã nhũn chặt, bàn tay bóp chặt đến bật máu, trong lòng ngực là thứ gì đó đè nặng khiến cô khó có thể thở đều.

“Được, tôi sẽ đi hỏi Nghiêm Trạch.” Cô chậm rãi đứng dậy khó khăn bước đi. Từng bước đều nặng như đeo chì. Trong đầu là những hồi tưởng về khoảng ký ức đen tối và tất cả những đau đớn năm đó đều trở lại tranh đấu trong trí óc của cô khiến cả cơ thể gần như mất đi cảm giác.

“Ephemera, còn một chuyện tôi chưa nói xong.” Kyle cố ý nhấn mạnh nói: “Lý do mà Lex vẫn sống khi bị trúng độc là bởi có người đã cho hắn uống thuốc giải với một mục đích. Chính là để Lex tự tay kết liễu người thân của mình.”

Câu nói đi vào tai khiến cho bước chân Tư Mạn như không còn sức muốn ngã xuống, cảnh vệ đi bên cạnh vội vã đỡ lấy cô giữ cho cô thăng bằng nghiêm mặt nhìn Kyle:

“Ngài nghị sĩ đừng nói nữa, mời ngài đi cho!”

Kyle đương nhiên không bỏ lời nói của cảnh vệ vào tai, trước khi đi vẫn nói một câu cuối cùng:

“Với tính cách của Nghiêm Trạch, anh ấy sẽ không nói cho cô biết với tình trạng của cô bây giờ đâu. Tốt hơn hết cô nên nghĩ cách khác.” Nói rồi không chờ cho đám cảnh vệ trực tiếp tổng cô đi liền khuất bóng sau cánh cửa không quên để lại nụ cười.

Nghiêm gia hôm nay đón nhận bão tố đi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Bước đường cùng

Cuộc sống quá bình an đôi khi khiến con người trở nên chán nản dễ bị cảm xúc thôi thúc làm ra những chuyện bốc đồng so với bản thân. Tư Mạn chính là vừa trải qua khoảng thời gian bình an nhất trong mười lăm năm vừa thay đổi hoocmon mà cảm xúc lật ngược như thuyền, toàn bộ cơ thể là những tơ máu đang sôi lên sùng sục như muốn thiêu đốt. Có thể đến mức khiến cho toàn bộ gia nhân trong Nghiêm phủ nhìn thấy đã sợ đến kinh hồn bạt vía chẳng dám đến gần.

“Chủ...chủ thượng! Bối tiểu thư...” Nghiêm Trạch đang ở trên lầu vừa bàn xong công chuyện với Hắc Bảo, Hắc Miêu thì một cảnh vệ đã tắt bật chạy lên, sắc mặt tám phần điềm xấu.

“Có chuyện gì? Bối Tư Mạn làm sao?” Hắc Miêu đoán được có chuyện liền hỏi gấp. Hắn còn chưa nói hết câu Nghiêm Trạch vừa đứng trước mặt đã mất hút. Dường như chỉ một hơi thở của cô cũng khiến hắn gấp đến độ không kịp hỏi.

“Mau, đi theo thôi.”

Hắc Bảo cùng Hắc Miêu liền tắt bật đi xuống nhưng vừa thấy bóng Nghiêm Trạch đang đứng sững như tượng giữa nền cẩm thạch sáng bóng như gương phản chiếu bóng hắn kia thì cả khuôn mặt cũng hoảng hốt không kém chúng nhân có mặt ở đó.

Tắt thấy đều nhìn thấy Tư Mạn một thân bụng bầu lớn, tay kéo lê một bình ga cỡ lớn không biết lấy từ đâu ra. Tiếng kêu kèn kẹt va chạm giữa mặt đất và bình ga như muốn kéo đứt màng nhĩ chúng nhân. Cân nặng của bình ga đó cô chỉ có thể dùng sức kéo lê đi, những tường phụ nữ đang có thai không thể mạnh đến mức đó nhưng trong đôi mắt đầy những tơ máu giận dữ của cô, tất thấy đều có thể làm được.

“Bối...Bối Tư Mạn, cô làm trò gì vậy??? Máy người kia sao lại để cô ta lấy cái thứ đó?” Hắc Miêu nuốt khan cất giọng quát đám cảnh vệ đang mặt mày tím tái vì hoảng hốt không dám nhìn Nghiêm Trạch. Hắc Miêu âm thầm dò xét sắc mặt Tư Mạn vài phút trước còn rất tốt, tại sao bây giờ lại nhìn Nghiêm Trạch căm phẫn đến mức phải tự mình kéo theo một bình ga?

“Bỏ tay ra khỏi thứ đó ngay!” Nghiêm Trạch trầm giọng quát, chỉ sợ cô nặng nhọc nhưng lại không tiến tới trực tiếp gạt cô đi vì đã đoán ra được ánh mắt của cô khác xa ngày thường như thế nào. Vừa rồi chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

“Nghiêm Trạch!” Tư Mạn vẫn giữ nguyên tư thế của mình, đặt bình ga yên ổn nằm một bên, ánh mắt nguôi đi một chút giận dữ cố điều hòa hơi thở, cô cất giọng lạnh lạnh: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh, hi vọng anh có thể giải đáp.”

Mắt Nghiêm Trạch sâu hoắm nhìn cô, từ khi gặp cô mỗi biểu cảm của cô hắn đều có thể đoán ra được suy nghĩ trong cái đầu lừ đừ đó. Chỉ là bây giờ hắn đã đoán được vài phần nhưng lại tự cho mình sai, không đúng như hắn suy diễn đi.

Thấy Nghiêm Trạch không đáp lời, Tư Mạn lại lần nữa nhàn nhạt nói, lời nói cứ như là đang nói chuyện ngoài đường: “Độc XPE đó là anh hay Nghiêm Giác Siêu hạ gia đình tôi?”

Không vòng vo, dài dòng, không lời thôi kéo lại lịch sử mà đi trực tiếp vào vấn đề. Nếu như hắn hiểu có nghĩa chuyện Nghiêm gia nhúng tay là chắc chắn không cần hỏi nữa.

Sắc mặt Hắc Bảo, Hắc Miêu ba phần bất ngờ bảy phần kinh hãi. Cái ngày mà họ sợ hãi cuối cùng cũng đến. Tư Mạn đã biết mọi chuyện rồi.

Còn Nghiêm Trạch, hắn chẳng qua không có biểu hiện nào đặc sắc, chỉ là đôi mắt đặc hân khí kia dường như quá cô độc nhìn Tư Mạn như thể một người lạ. Vốn dĩ bản thân tự cho mình tỉnh táo, bao nhiêu năm đạp lên xác người mà ngồi trên cao nhìn xuống không sợ trời không sợ đất, bây giờ mới nhận ra thời gian qua ở trước mặt người phụ nữ này bản thân cũng chẳng qua là một kẻ nhút nhát, che che dấu dấu không dám đối mặt với hoàn cảnh ngày hôm nay. Cuối cùng ngày này cũng đến hắn mới hiểu được cái cảm giác trong tim như bị đục khoét như thế nào.

Sự tĩnh lặng trong không gian rộng lớn bao trùm lấy chúng nhân, đầu đó chỉ nghe tiếng gió thoảng đưa lá cây và hơi thở cổ nén của một vài người. Ai cũng thấy rõ ánh mắt đang gần như lạc đi của Tư Mạn và sự im lặng đến mức đáng sợ của Nghiêm Trạch. Người ta nói rằng sự im lặng còn đáng sợ hơn

tất cả mọi thứ trên đời bởi vì con người giao tiếp bằng ngôn ngữ, cho dù là ngôn ngữ nói hay ngôn ngữ hình thể, sự giao thoa giữa con người sẽ thật sự kết thúc nếu im lặng.

“Tại sao anh không nói? Tại sao lại im lặng?”

Có lẽ đã lường được điều này, thời gian ở cạnh người đàn ông này cho cô hiểu được hắn là một người kiêu lời. Kiệm nói ra những thứ không cần thiết, kiệm nói đôi lời yêu thương sến súa, kiệm cả sự thật tàn nhẫn mà cô không bao giờ được biết.

Bàn tay Tư Mạn trở nên tím quẩn, cô nắm lấy núm bình ga mở van. Tiếng ga xì ra kèm theo khí ga tỏa ra không gian xộc thẳng lên mũi chúng nhân khiến toàn bộ đều xanh mặt kinh hãi. Đến khi Nghiêm Trạch vừa động mình muốn dùng thân thủ trực tiếp kéo cô ra khỏi cái bình ga nguy hiểm kia thì cô nhanh hơn một chút ôm chặt lấy bình ga, bên tay trái nở nắp một chiếc bật lửa Zippo, khòe môi hơi nhếch lên và đôi mắt đã gần như điên dại. Phải chăng sự im lặng của hắn là một phần của câu trả lời Nghiêm gia thật sự đã hại chết Bối gia rồi.

“Thử xem anh nhanh hơn hay tay tôi nhanh hơn.”

“Trời ơi. Bối Tư Mạn, cô bình tĩnh lại đi.” Hắc Báo kinh hãi thốt lên, bây giờ mới nhìn ra mục đích của việc cô kéo lê một cái bình ga đến đây là gì. Cô biết rằng hỏi không Nghiêm Trạch sẽ không bao giờ trả lời cô mới dùng cách này để bức hắn phải nói ra, nếu không cô làm liều, đừng nói đến mẹ con cô mà cả Nghiêm phủ này cũng không tránh khỏi họa.

“Bây giờ anh có chịu nói không?” Bóng dáng Tư Mạn vẫn rất thong thả lật chiếc bật lửa trong tay. Sự xa cách giữa hai người khiến cho không gian như muốn nghẹt thở. Người có thể dùng đến cách này để uy hiếp Nghiêm Trạch cũng chỉ có một mình cô.

“Em đừng quên bây giờ trong bụng em còn có đứa trẻ, em không thể làm liều.”

Nghiêm Trạch coi như nhin cô, nói một câu để cô trấn tĩnh.

“Nghiêm Trạch, đứa trẻ này là con anh nên anh mới thấy quan trọng, còn Bối gia nhà tôi không máu không mủ lại còn dành lấy vị trí của Nghiêm gia cho nên mới không quan trọng, mới đem hạ độc hết cho cảm nhận đau đớn rồi chết trong biển lửa phải không? Anh nói đi có phải không???” Tiếng của Tư Mạn được đẩy lên âm vực cao nhất, trong mắt là những tơ máu và đôi môi cắn chặt, sự phẫn nộ sâu trong đôi mắt ngưng tụ tạo thành một giọt lén uất hận mà rơi xuống.

Cô không hề nhận ra, bản thân nhìn người đàn ông này mà trái tim đau đớn đến điên cuồng, nếu bây giờ hắn mở miệng thanh minh rằng không phải hắn làm, chỉ là Kyle đồ thừa mà thôi thì cô chắc chắn sẽ tin hắn. Sự mù quáng của tình yêu chính là như vậy, cho dù mắt thấy tai nghe cũng chẳng bằng người mình yêu mở miệng nói một câu, phải chăng đó là cái giá phải trả của việc dành tình cảm quá nhiều đến mức ngu muội.

Nhưng không, Nghiêm Trạch lại không để cô ngu muội mà để cô nhìn rõ mọi thứ đều là cô tự mình an ủi. Nghiêm Trạch giống như một cục đá ném thẳng vào mặt cô một câu nói đau đớn đến tận xương tủy, khiến cho trái tim bị thương rỉ máu:

“Phải. Là Nghiêm gia hạ độc, cũng chính tay anh đã phóng hỏa, tất cả Bối gia đều bị giết bởi Nghiêm gia.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 87: Sự bình tĩnh

Đầu não như bị một tạ búa giáng xuống. Cảm giác trên bầu trời kia đen kịt không còn sắc nắng, mọi thứ xung quanh cô dường như sụp đổ, run rẩy khiến cô không thể di chuyển, cả cơ thể cứng ngắc như đá ngơ ngác nhìn người đàn ông cô đã yêu sâu sắc kia đôi tay cầm chiếc bật lửa siết chặt lại, bất giác đôi môi bật ra câu nói mà chính cô cũng không rõ mình đã nói:

“Nếu lúc đó tôi không chạy đi, bây giờ tôi cũng chẳng thể ở đây có phải không?”

“Phải.”

Giọng đáp của Nghiêm Trạch lạnh lẽo vạn phần, tựa như muốn một lần đâm nhát dao thật sâu về phía cô. Hắn đã từng nghĩ đến điều này rất nhiều lần, nếu không phải Lex cứu cô thoát ra khỏi đó bằng cách trở mặt nhận hết tội lỗi về mình thì ngày hôm nay hắn không thể gặp được cô. Cứ nghĩ đến bàn tay hắn suýt chút nữa đã giết chết cô, hắn lại trở thành kẻ nhút nhát hết lần này đến lần khác đau đớn. Từ lúc biết cô là Bối Tĩnh, hắn đột nhiên trở thành kẻ tội đồ.

Tư Mạn ngơ ngác nhìn Nghiêm Trạch há hốc mồm không nói nên lời. Giây phút hắn nhận bản thân là kẻ sát hại gia đình cô một cách bình thản đó, toàn bộ tế bào trên cơ thể đều co rút mạnh mẽ. Cảm xúc yêu đương gì đó trong cơ thể chỉ trong nháy mắt liền biến thành oán hận. Cô nhìn hắn như nhìn một con quỷ khát máu đội lốt hình người đang cầm lưỡi hái lật từng linh hồn của Bối gia, giết chết đi tình yêu của cô trong tim. Sâu tận đáy lòng có thứ gì đó khiến cô muốn nghẹt thở.

Cảnh vệ đằng sau lợi dụng lúc này đoạt lấy chiếc bật lửa trong tay cô rồi kéo vội bình ga ra ngoài, lúc này chúng nhân mới có thể an toàn thở hắt ra khiến cho Nghiêm Trạch bình tâm.

“Ha....ha ha...ha ha...” Tư Mạn đột nhiên bật cười, cười như một kẻ điên. Cô vừa cười vừa ngửa đầu lên trời để mặc sức cho cổ họng phát ra tiếng như oán thán trách móc ông trời. Cả bầu không khí ngưng đọng lại bởi nụ cười đó. Tiếng cười của cô cay đắng vang vọng cả căn phòng rộng lớn khiến chúng nhân thấy lòng lạnh đi.

Nghiêm Trạch siết chặt tay nhìn cô chạnh lòng, hẳn đã khiến cô đau đớn đến mức này, đến mức cô điên cuồng mà cười chứ không phải khóc.

Bỗng chốc nụ cười của cô bị bẻ ngược xuống, khuôn miệng kia cắn chặt lấy nhau, giọt nước mắt mặn chát trượt xuống cảm rồi vỡ tan trong không khí. Cô gục đầu xuống, đôi chân chậm rãi khụy xuống nền nhà, cả cơ thể nặng nhọc hạ xuống bên bậc cửa.

Hoảng hốt, Nghiêm Trạch vội vã tiến gần đến muốn đỡ lấy cô nhưng cô liền đưa tay ra như một lá chắn không nhìn hắn mà nói:

“Đừng đến đây, đừng đụng vào tôi.”

Thế nhưng Nghiêm Trạch vẫn tiếp tục bước tới vươn tay ra muốn chạm lấy cô. Cô vẫn cự tuyệt không nhìn vào mắt hắn gạt đi:

“Làm ơn! Tôi xin anh đừng đụng vào tôi.”

Khuôn mặt Nghiêm Trạch sa sầm, từng đốt gân trên thái dương hiện lên nổi nhau in hằn trên gương mặt sắt đá kia. Bàn tay hắn nắm không khí khựng lại giữa không trung như nắm lấy chút tàn dư cuối cùng còn sót lại trong tim của cô. Trầm mặc một chút rồi chậm rãi thu tay về, sắc mặt càng tăng thêm phần tối tăm. Hắn dứt tay vào túi cất giọng:

“Đó là cái giá mà Bối gia phải trả cho Nghiêm gia. Em may mắn sống sót, anh đi đến bước đường này là số mệnh cho hai gia tộc kết thúc ân oán năm đó. Bây giờ trong bụng em là kết quả của hai chúng ta. Sự thật này chẳng qua là để em nhìn lại vạch xuất phát. Em nhìn nhận như thế nào anh đều có thể hiểu. Nhưng em đừng quên những điều anh đã dành cho em không bất cứ ai có thể nhận được ngoài em. Em có thể chán ghét bất cứ ai, hận bất cứ ai nhưng tuyệt đối không được là anh. Đây là lệnh.”

Sự áp đặt của Nghiêm Trạch đặt trực tiếp lên Tư Mạn khiến cho chúng nhân không thể nào hiểu được sao Nghiêm Trạch cứ phải ngay lúc này nói ra những câu nói như vậy? Thật quá sức tàn nhẫn.

“Đến lúc này lời anh nói vẫn còn hay ho như vậy được sao?”

Giọng nói điềm tĩnh của cô vượt quá tưởng tượng của chúng nhân có mặt ở đó. Trực tiếp đối diện với sự thật tàn nhẫn này cô vẫn có thể bình tĩnh được đến như thế này, quả thật cô là một người phụ nữ mạnh mẽ hơn về bề ngoài.

Tư Mạn ngồi bệt xuống nền nhà, đầu tựa vào bức tường bên cạnh. Đôi mắt rừ hàng mi đen ướt át kia vẫn không nhìn Nghiêm Trạch mà nhìn xuống nền nhà lạnh lẽo, giọng cô đã trở nên khàn đục cất lên thanh âm đầy đớn đau. Đối diện với sự thật từ người mà cô tưởng rằng cả đời này sẽ toàn tâm toàn ý ở bên là nỗi đau không thể dùng lời để diễn tả.

“Đây là tình yêu của anh? Thay vì tôi cầm lấy lưỡi dao để anh cầm lấy chuôi dao vì sợ anh bị thương. Anh lại để mình an toàn mà cầm lấy chuôi dao đâm thẳng về phía tôi rồi dằn vò tôi? Đáng ra khi biết tôi là Bối Tĩnh anh nên giết luôn tôi đi chứ, chẳng phải như vậy anh mới có thể diệt cỏ tận gốc cũng coi như cho tôi an toàn không mê muội vì anh. Không để tôi mang đứa con này, không để tôi đau như thế này.”

Tư Mạn chậm rãi đưa lưng đặt xuống giữa sàn nhà, nằm nghiêng quay đầu về phía bức tường, để bàn tay nhỏ nhắn kê lên đầu như hệt nằm trên giường ngủ. Không ai có thể nhìn thấy sắc mặt cô bây giờ, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng cô dọc của cô đưa về chúng nhân. Đáng người với bụng lớn nằm giữa sàn nhà bị dẫm lên hàng ngàn vết chân kia không hề biết cái gì là bản, cái gì không phải là chỗ nên nằm. Cô chỉ an yên nằm đó, yên tĩnh không khác gì một bức tượng khiến cho lòng người chua xót cho cô.

Đau đớn thay!

Hắc Miêu, Hắc Báo siết chặt tay trên vịn cửa đau lòng không biết phải làm gì. Lần đầu tiên nhìn thấy cô đau đến mức này, đứng không vững, ngồi không nổi chỉ biết nằm ngay ra giữa con đường mà người ta đi qua đi lại. Họ cùng lắm chỉ là người ngoài, dù cho có thương cảm đến mức nào cũng chẳng thể san sẻ nỗi đau này cho cô.

Còn Nghiêm Trạch, không ai có thể cảm nhận được trái tim hắn đau đớn như thế nào. Cô quay lưng với hắn, khóc trong đau đớn, uất hận nằm đó. Thà rằng cô nổi điên lên mà lao tới đánh hắn thậm chí dùng súng bắn hắn hắn cũng sẽ dễ yên mặc cho cô phát tiết. Thế nhưng cô cái gì cũng không làm. Thứ duy nhất khiến tinh thần hắn đau đớn mạnh mẽ chính là sự tĩnh lặng vô tình của cô. Nỗi đau chất chứa đến mức cô như muốn tan biến khỏi cõi đời này khiến cho hắn lần đầu biết đến hai chữ ‘hối hận’.

“Em về phòng nghỉ ngơi đi.” Giọng hắn cất lên trầm trầm. Ánh mắt sâu hoắm không thể hiện chút cảm xúc nào khác ngoài lạnh lẽo.

Bóng lưng Tư Mạn vẫn yên tĩnh không hề động đậy. Ai cũng lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh nếu nằm đó nhưng không ai dám tiến gần đến động vào cô. Chỉ bất lực đứng đó gặm nhấm nỗi đau đớn của cô trong vô thức, thầm oán trách oan nghiệt gieo rắc giữa hai người. Họ đã cô độc từng ấy năm, có sao lại xảy ra cơ sự như thế chia cắt đi tình yêu vốn dĩ khiến cho thủ phủ này có sức sống bây giờ đã nguội lạnh cả rồi.

“Đi đi.” Tư Mạn đột nhiên cất giọng, cô trần trần nhìn vào bức tường lạnh lẽo trước mặt chậm rãi nói: “Tôi không muốn nhìn thấy anh. Chỉ cần nghe thấy

anh thờ, thấy bóng của anh thôi đã khiến tôi muốn phát điên. Tôi muốn giết chết anh nhưng không nhẫn tâm ra tay, tôi muốn tôi chết đi nhưng không đành lòng để đứa con vô tội này phải chịu tội vì anh. Một chút nhẫn nhịn cuối cùng này của tôi vì đứa con này. Cho nên làm ơn đi đi trước khi tôi không giữ được bình tĩnh nữa. ”

Một câu nói như đâm xuyên qua tim hấn một nhát dao. Cả khuôn mặt Nghiêm Trạch sa sầm nghiêm trọng, nếu là bình thường hấn chắc chắn sẽ tiến đến trói chặt cô mà cường nộ quát tháo sao cô dám gạt hấn ra. Nhưng bây giờ hấn còn có khả năng làm như vậy sao? Còn sức khỏe của cô với đứa con thì phải làm sao? Kẻ tội đồ như hấn còn có thể cường nộ bằng cách nào ngay lúc này đây?

Sam đứng bên bậc cửa từ lúc này, nén một tiếng thở dài nhìn cô mà thương tâm. Sống đã hơn nửa đời người mới có thể nhìn thấy ngày bị thương như thế này, ông lại bình tĩnh hơn tất cả mà bước tới nói với Nghiêm Trạch:

“Bối tiểu thư hãy để tôi chăm sóc, Chủ thượng ngài đi nghỉ trước đi.” Cô ý để Nghiêm Trạch lánh đi. Vốn dĩ Sam và Tư Mạn có chút giao tình coi như ông còn có khả năng khuyên nhủ cô, bây giờ Nghiêm Trạch mở miệng nói thêm một câu lại không khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Khiến người phụ nữ đang mang thai lớn này sẽ lâm vào tình trạng gì.

Sự nhẫn nhịn của Nghiêm Trạch chỉ có thể dành cho một mình cô. Vì không nhẫn tâm nhìn cô nằm đó mà hấn nghiêng rằng gạt đi thái độ cường bạo vốn có mà giao cô lại cho Sam xử lý.

“Anh ở thư phòng, em muốn tìm anh trút giận có thể đến bất cứ lúc nào. Cho dù em muốn đánh anh bao nhiêu, chỉ cần không làm tổn hại đến bản thân em, em muốn gì anh đều cho phép.”

Lời nói có ý nhường nhịn kia vừa dứt, bóng hấn cũng dần khuất sau cánh cửa. Hắc Miêu liếc đám cảnh vệ một cái thật sắc liền kéo đám người biết hết tất cả kia ra ngoài hồi cung, để xem kẻ nào dám ngông cuồng dưới mí mắt Nghiêm Trạch đem chuyện này trực tiếp nói với cô.

Chốc lát, bên trong căn phòng chỉ còn lại Tư Mạn nằm ở giữa nền nhà. Đằng sau là Sam và những bà vú già được chuẩn bị chăm sóc cô thậm thụt nửa ngày không ai dám bước đến động vào cô. Cứ như thể cô là bình sứ mỏng, chỉ một cái chạm cũng sẽ vỡ tan.

“Nhiệt độ thấp không tốt cho đứa bé. Cho dù cô không nghĩ đến bản thân mình cũng nên nghĩ cho đứa nhỏ, cô ở đây nó sẽ mệt.” Sam phủ lên thân cô một tấm chăn mỏng nhỏ giọng khuyên nhủ.

Biết được bước chân Nghiêm Trạch đã thoát ly khỏi căn phòng, Tư Mạn mới chậm rãi ngồi dậy. Bà vú vội vã đến đỡ lấy cô, giúp cô đứng hấn dậy. Bình thường việc đỡ cô như thế này đều là một tay Nghiêm Trạch làm. Lúc này những bà vú trực tiếp đỡ cô mới nhận ra cô không hề nhẹ như họ vẫn tưởng, phải mất đến ba người mới có thể đỡ cô. Vậy mà Nghiêm Trạch một mình nhẹ như không mỗi ngày đều đỡ cô đi dạo mà không hề một lời than vãn. Người đàn ông này....

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 88: Bệnh tâm lý

Nơi mặt trời không thể soi đến duy nhất có lẽ chỉ ở thủ phủ Nghiêm gia. Oán khí nặng nề bao phủ khắp mọi nơi, từ bậc cửa lên đến từng nét mặt của chúng nhân đều hết như đeo chì. Thoạt nhiên không có nửa phần vui vẻ như những ngày trước, ai nấy đều đi nhẹ nói khẽ, không dám gây ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ. Chủ thượng của họ đã nhiều đêm không ngủ rồi.

Trước hành lang căn phòng của Tư Mạn là cảnh vệ và bà vú thay nhau túc trực. Bên trong Tư Mạn rốt cục cũng chịu ngủ yên, cảnh vệ xem xét cô đã ngủ mới lật đặt đi báo cáo:

“Đồ đạc hôm qua Bối tiểu thư đập vỡ đã được dọn đi hết, bây giờ trong phòng không có gì gây nguy hiểm. Cô ấy ăn xong chỉ ngồi nhìn ra cửa sau đó đi ngủ...”

Luyện truyền một hồi rồi lặng lẽ cáo lui, cảnh vệ chỉ nhìn thấy bóng lưng hướng ra cửa của Nghiêm Trạch, trên tay là khẩu súng lục đang yên tĩnh nhắm bắn mục tiêu phía trước trong phòng tập. Mỗi lời nói của cảnh vệ là một đường súng bức bối bắn ra kèm theo vỏ đạn rơi lá tả xuống nền đất lạnh.

“Cũng may còn biết ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ. Nếu không nhờ đứa nhỏ trong bụng không biết Bối Tư Mạn sẽ làm ra cái gì nữa.” Hắc Miêu lẩm bẩm trong miệng nhưng Nghiêm Trạch đang liên tục vừa lấp đạn vừa nhắm bắn bên kia hoàn toàn có thể nghe hết.

“Người lương thiện như cô ta chắc chắn sẽ bảo vệ cho đứa nhỏ không để nó chịu đau, chỉ là bây giờ có thể an tâm phần đó, tâm tình của cô ta như vậy sẽ không sao chứ?” Hắc Bảo nghe nói đến tâm trạng của phụ nữ thời gian này nếu có vấn đề sẽ rất nguy hiểm cho nên không tránh khỏi lo lắng.

“Đương nhiên là...” Hắc Miêu cắn cắn môi liếc sang Nghiêm Trạch bên kia mới nhỏ giọng nói: “Vô cùng nghiêm trọng.”

Sắc mặt Hắc Bảo liền đại biến. Tiếng súng bên kia của Nghiêm Trạch cũng đột ngột ngưng lại, bóng lưng hấn thoạt nhiên phát ra hàn khí.

“Mấy ngày nay tôi quan sát rất kỹ hoạt động, ăn uống đi lại của Bối Tư Mạn. Cô ấy có dấu hiệu.....trầm cảm trong thời kỳ mang thai.”

Hắc Báo kinh hãi hít một ngụm khí lạnh. Khẩu súng trên tay Nghiêm Trạch buông lỏng xuống rũ rượi trên tay hắn. Hắc Báo, Hắc Miêu cảm nhận được khí thế trên người hắn đang đen đặc lại hết như quỷ khóc nhưng lại không thể nào đọc vị được cảm xúc trên gương mặt kia.

“Sao....sao có thể, anh thấy Bối Tư Mạn có chỗ nào giống trầm cảm?” Hắc Báo tự mình phủ nhận, hắn không tin một người bất cần đời như cô lại có thể bị trầm cảm.

“Tôi cũng không muốn tin nhưng mà đã mấy ngày nay Bối Tư Mạn không có hứng thú với thức ăn dù trước kia mỗi ngày đều ăn hết mấy đĩa thịt. Một ngày khóc hơn năm lần, đập phá đồ đạc hơn ba lần. Nửa đêm không ngủ được ban ngày thì ngủ li bì. Lúc nào cũng tuyệt vọng như không còn động lực để sống. Và lại dạo này anh không thấy cô ta rất hay quên sao?” Đó đều là những chuyện đã xảy ra mà bất kỳ ai trong Nghiêm phủ cũng đều nhìn thấy, lo lắng bao nhiêu cô càng xuống sức bấy nhiêu.

“Đúng là có hay quên cái này cái kia. Đồ đạc để chỗ nào cũng không nhớ, hay cái kính đập phá này nọ. Nhưng chẳng qua là vì chuyện đó....” Cố ý tránh đi câu chuyện về Bối gia hôm đó, ý Hắc Báo chỉ là muốn nhắc rằng phản ứng của cô chỉ là vì biết sự thật kia mà thôi.

Biết rằng Nghiêm Trạch đang nghe mình nói, Hắc Miêu mới rành rọt đáp: “Chuyện về Bối gia chính là công tắc khiến cho Bối Tư Mạn phát sinh ra loại bệnh này. Anh đừng quên lý do gì khiến cho Lex phải nín lặng không nói ra dù cho biết rõ Bối Tư Mạn đang ở đây. Chính vì anh ta hiểu rõ em gái mình sẽ dễ dàng trở bệnh như thế nào. Thế sự ngày hôm nay chính là lý do khiến cho Lex chịu khâu miệng. Sức khỏe Bối Tư Mạn từ nhỏ không được tốt, tâm lý lại không ổn định. Anh cứ thử nghĩ đến chuyện một đứa trẻ bảy tuổi tận mắt nhìn thấy anh trai giết chết cha mẹ mình sẽ có tâm lý như thế nào, Lex đều đã lường trước cả. Chỉ là chúng ta dấu đầu hờ đuôi, không ngờ đến ngài Nghi sĩ lại nhiều chuyện như vậy mà thôi.”

Nói đến Kyle sau khi bị đám cảnh vệ chỉ mặt điểm tên đã liền trốn đi biệt tăm. Chưa nói đến Nghiêm Trạch phát hỏa tức giận như thế nào, trực tiếp phái đội cảnh vệ bậc nhất truy nã hắn hộ tống đem về để Nghiêm Trạch hành hình nhưng Kyle kia cũng thật hiểu rõ tính nết Nghiêm Trạch liền an toàn cho mình mà bỏ cả cái ghế Nghi sĩ chạy đi trốn chờ ngày khai hoàn trở về. Nếu bây giờ chỉ cần lộ ra một sợi tóc cũng sẽ bị Nghiêm Trạch thiêu sống.

Nhìn thấy bàn tay nắm súng của Nghiêm Trạch siết chặt lại lộ từng đốt trắng, Hắc Báo càng khẩn trương hơn: “Tôi đã từng nghe nói đến loại bệnh này rất nguy hiểm, có thể đến mức....tự vẫn. Xem ra anh đã sớm phát hiện, có phải là nên tìm cách nào để chữa cho Bối Tư Mạn không?”

“Cái này....” Hắc Miêu day day thái dương khó nhọc suy nghĩ.

Nghiêm Trạch nghe vậy liền vút khẩu súng sang một bên chậm chậm bước tới. Mi tâm vẫn nhú chặt không buông trầm giọng nói:

“Bất kể là cách nào chỉ cần có thể giúp Tư Mạn khôi phục tinh thần ta đều có thể làm, chú nói đi.”

Vẫn biết Nghiêm Trạch dành cho Tư Mạn bao nhiêu chân tình, nhưng bây giờ người mà Tư Mạn hận nhất, không muốn thấy nhất là Nghiêm Trạch, bây giờ hắn làm gì cũng không thuận mắt cô thì phải làm sao?

“Thuộc hạ chỉ biết mấy trò khâu khâu vá vá nội tạng trên bàn mổ. Vấn đề tâm lý chuyên môn thuộc hạ chẳng qua chỉ là lượm nhặt một vài kiến thức y khoa mà nói ra, căn bản không thể tùy tiện bày cách. Thế nhưng thuộc hạ biết được kẻ buộc chuông mới chính là người gỡ được chuông. Người khiến Bối Tư Mạn mắc bệnh trầm cảm là ngài thì cũng chỉ có ngài mới chữa cho cô ấy được. Cô ấy muốn gì, thích gì ngài là người rõ nhất....”

Như để nhắc nhở Nghiêm Trạch nhiều ngày đã theo lời Tư Mạn mà âm thầm lặng lẽ rời khỏi tầm mắt của cô, chỉ quan sát qua màn hình nhỏ trên máy tính. Người đa mưu lúng lúng cường bạo như hắn có ngày lại phải nín lặng theo dõi một người như vậy khiến cho Nghiêm phủ này kinh ngạc như thế nào. Trong lòng hắn, người phụ nữ mang tên Bối Tư Mạn này quan trọng còn hơn cả Nghiêm Giác Siêu. Thế nhưng hắn không nhận ra bản thân chính là đang trốn tránh trở thành kẻ tội đồ trước mặt cô, e sợ cô nhìn thấy hắn mà ghét bỏ. Chính những điều đó khiến cho Tư Mạn càng thêm uất ức trong lòng, đau chông đau, đòn chông đòn, dần dà trở nên mệt mỏi mà đổ bệnh.

Thấy Nghiêm Trạch trầm ngâm, Hắc Báo mới tiếp lời: “Ngài đã không ra ngoài mấy ngày nay rồi. Nhà máy ở Canada, mỏ than và các công xưởng bị lần chiếm đều cần có bàn tay của ngài trực tiếp chỉ đạo xuống. Đám người kia suy cho cùng chỉ chờ ngày ngài xuất hiện để thôn tính thị trường khác. Đã nhiều việc chưa giải quyết được như vậy, chỉ bằng ngài ra ngoài một chút cho khuây khỏa rồi mới nghĩ cách khác....”

Câu nói này của Hắc Báo càng khiến cho sắc mặt Nghiêm Trạch càng tệ hơn: “Chú muốn tách ta ra khỏi Tư Mạn?”

Đã không thể để nhau vào mắt chỉ bằng tách nhau ra, có khi còn có thể khiến hai bên người ngoại mà quên đi nhau. Cách nghĩ này của Hắc Báo không thể qua mắt được Nghiêm Trạch, chỉ là Hắc Báo đã quên Nghiêm Trạch có tính độc chiếm rất cao. Từ lúc quen biết Tư Mạn dường như chưa từng rời mắt khỏi cô quá lâu, lúc nào cũng để cô trong tầm kiểm soát. Bây giờ bản thân cô còn có dấu hiệu bệnh tâm lý, hắn sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

“Chủ thượng, đây là cách tốt nhất. Ngài nên đem đại cục làm trọng, mỗi khắc trôi qua Nghiêm gia đều phải cật lực làm việc ở vị trí chủ thượng, ngài đã nhiều ngày bỏ qua các cuộc họp khẩn mà lưu lại đây vì Bối Tư Mạn. Bây giờ ngài không đi, công việc ngoài kia bề bộn lão gia chắc chắn sẽ tìm hiểu nguyên do mà đổ lên đầu Bối Tư Mạn trách nhiệm này. Lúc đó chẳng phải càng nghiêm trọng hơn sao?” Hắc Báo lựa lời tìm cách thuyết phục Nghiêm Trạch. Hắc Miêu bên cạnh thoáng nhíu mày không biết Hắc Báo đang có ý đồ gì.

“Các chú xem ra qua ba tháng tập huấn vẫn chưa thu thập được cái gì. Đầu óc hạn hẹp, suy nghĩ trực quan như vậy sao?” Giọng Nghiêm Trạch lạnh lẽo, khí thế cường bạo bao quanh lấy thân thể khiến cho hai người vã mồ hôi hột liền tức thì quỳ xuống cúi đầu.

“Chúng thuộc hạ chỉ là lo cho ngài....”

Sam từ bậc cửa đằng sau bước vào nói đỡ cho hai người kia: “Là hai vị vừa trở về không biết chuyện mong ngài lượng thứ cho họ.”

“Không hiểu chuyện gì?” Hắc Miêu nghi hoặc.

“Hai vị không biết, ba tháng hai vị đi tập huấn những công việc trước đều được giao cho Bối tiểu thư cùng giải quyết. Cô ấy rất thông minh cũng rất nhanh nhẹn, không rõ làm cách nào điều hành được công xưởng từ xa bằng một vài điều lệ đặt ra, còn trực tiếp tuyển dụng bốn nhân viên có năng lực tốt và trung thành làm tư trụ cho bốn ngành và bốn khu vực khác nhau. Cho nên thời gian này cho dù Chủ thượng không ra ngoài thì đại cục vẫn rõ như lòng bàn tay.”

Hắc Báo, Hắc Miêu trở mặt nhìn nhau: “Sao có thể???” Trước nay chỉ có Hắc Báo, Hắc Miêu một tay che cả bầu trời, bây giờ lại đột ngột xuất hiện tư trụ do Tư Mạn tuyển dụng. Nghiêm Trạch sao lại có thể để cô làm đến mức này? Và lại bốn người này rốt cuộc là thành thánh phương nào mà vừa có thể xoay chuyển cán khôn vừa trung thành với Nghiêm gia như vậy? Ephemera rốt cuộc là cái quái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 89: Giải thoát

Bánh chocolate có hạnh nhân là loại bánh mà Tư Mạn thích ăn nhất, cô thích là bởi vì lúc nhỏ Lex đều tự tay làm cho cô, bòn cho cô ăn chứ không phải vì hương vị của nó. Từ khi rời khỏi Bối gia, món ăn này đối với cô chính là loại cô không dám ăn nhất, bởi vì cô sợ mình sẽ tha thứ cho anh. Chỉ là bây giờ cầm trên tay gói bánh nhỏ mà Lex đưa cho cô vài tháng trước chỉ dám cắt đi không động đến một lần thì lòng cũng bỗng chốc lạnh lại. Cô nhìn gói bánh như nhìn thấy tất cả tình yêu thương mà Lex dành cho cô, cảm giác nặng trĩu tựa như ngàn cân không thể nào đỡ nổi.

Ôi Lex! Văn Trác đáng thương của cô đã bị cô oán hận suốt ngần ấy năm. Anh hai của cô, con người cam chịu đó đã biến thành một người tàn ác bất nhân để rửa mối hận cho Bối gia đó, cô làm sao đối diện với anh đây?

Ngón tay run rẩy mở gói bánh, đón lấy một miếng nhỏ trong lòng bàn tay, run rẩy đưa miếng bánh vào miệng nuốt trong từng giọt nước mắt mặn chát đắng ngắt. Ngẹn ngào nấc theo từng nhịp nhai, lần đầu tiên cô biết được thì ra bánh chocolate mà Lex làm cay đắng đến vậy.

Cô gục đầu xuống gối, ôm lấy gói bánh trân quý trong tay không ngăn nổi những giọt nước mắt dài kia đang bám víu trên gương mặt đau đớn, cô quần quai trong nỗi đau gào xé tâm can kia.

Anh em cô vì ai mà điêu tàn, vì ai mà đến bước đường ngày hôm nay. Cô hận Nghiêm gia thu nhận cô, hận Nghiêm Trạch không để cô chết đi từ sớm, hận oan nghiệt đổ lên vai mình. Cô làm cách nào để sống tiếp như một con người bây giờ đây?

Bên ngoài cửa sổ là trời cao đất rộng, là biển trời mênh mông nhưng bên trong căn phòng chỉ có độc một chiếc giường duy nhất chính là nơi giam chân Tư Mạn. Cách một bức tường đó là biết bao nhiêu oán thán, hận thù vì đứa con chưa chào đời mà buộc phải nín nhịn. Cô căm phẫn, cô tức giận, cô đau đớn gào thét trong vô vọng, đập phá tất cả những thứ có trước mặt để thỏa con điên loạn trong lòng nhưng mọi thứ tường chừng như vô ích. Cô chẳng hề người ngoại mà ngược lại còn có tâm ý muốn bỏ trốn. Nghĩ đến điều này cô liền ngưng khóc, lau hết nước mắt trên gương mặt kia.

Cô phải tìm cách thoát khỏi nơi này, cô không thể ở đây hít chung một bầu không khí với hắn. Kẻ khiến cô đau đớn vật vã vì yêu mà hận đó. Cô phải ra ngoài, đi thật xa không để hắn tìm thấy. Nếu như bản thân đã không thể giết hắn chỉ bằng cô trốn khỏi số mệnh này, tự găm nhăm oan nghiệt đó đến cuối đời để vong linh cha mẹ cô thanh thản, chỉ có điều đó mới khiến cô thấy bình an bởi vì mỗi giây phút cô ở Nghiêm gia đều có cảm giác tội lỗi.

Chỉ có điều suy nghĩ này của cô dường như đã bị Nghiêm Trạch dự liệu. Trước khi đưa người giám sát từng hành động của cô thì cũng chính những bà vú theo sát đã lén lấy hết những đồ đạc bất ly thân trên người cô điển hình như chiếc đồng hồ đa năng và bộ hóa trang mini. Điều này có nghĩa là không có dụng cụ, cô căn bản không thể liên lạc ra bên ngoài hay dùng cách hóa trang để bỏ trốn, cắt đứt khả năng tự kiểm soát của cô.

Thế nhưng chạy trốn suốt mười lăm năm qua đã giúp cô có không ít kinh nghiệm, trước đây chỉ là e sợ quyền uy của Nghiêm Trạch lại đặt không ít tình cảm ở hắn cho nên mới lưu lại, bây giờ cô thật sự chỉ muốn ân đoạn nghĩa tuyệt ở đây.

“Bối tiểu thư! Đã đến giờ ăn rồi.” Bà vú mang theo một ít thức ăn từ tốn bước vào, chậm rãi quan sát sắc mặt cô, biểu hiện trong ánh mắt có thần hơn trước thì an tâm không ít, có lẽ cô đã đỡ cuồng dại hơn rồi. Còn lo cô bị trầm cảm khi mang thai, bà đã lo xa quá rồi chẳng?

Tư Mạn vẫn giữ thái độ im lặng, không nói không rằng chỉ tĩnh lặng nhìn thức ăn nghi ngút khói đang ở trước mặt nhưng đối với cô không có chút tư vị kia, đôi mắt linh động nhìn thoáng qua bên túi áo bà vú già. Những người phụ nữ già phương Tây làm từng làm việc cho hoàng gia luôn đoan trang và chừng mực, nhất là việc họ luôn chuẩn bị cho mình những bộ trang điểm nhỏ gọn bên mình để có thể xuất hiện gọn gàng và thơm mát nhất.

Bà vú chẳng thể ngờ được túi trang điểm của mình lại rơi vào tầm ngắm của Tư Mạn. Cô chẳng tỏ ra chút biểu hiện nào mà chậm rãi liếc nhìn đến tứ phía ở góc phòng, nơi mà chiếc camera nhỏ gọn vẫn bám sát cận mặt cô từng tắc một, hẳn là người đang dõi mắt theo cô là Nghiêm Trạch. Cô uống một ngụm nước nhẹ nhàng cất tiếng nói sau bao ngày im lặng, giọng cô có chút khàn:

“Tôi muốn đi tắm.”

Nghe Tư Mạn nói, bà vú không dấu nổi bất ngờ, phải để Tư Mạn nhắc đến lần thứ hai bà vú mới sực tỉnh vui vẻ nói: “Tốt quá, tốt quá, tiểu thư muốn tắm chúng tôi liền chuẩn bị ngay.”

Nói là làm thật, trong khoảng thời gian Tư Mạn ăn một chút điểm tâm nhẹ thì bà vú và gia nhân đã chuẩn bị xong nước tắm ở phòng tắm bên cạnh cho cô, tốc độ này chỉ sợ Tư Mạn đổi ý.

Bà vú chuẩn bị xong liền ra đỡ Tư Mạn vào bên trong tính toán phụ cô tắm rửa, mỗi người một việc. Trước đó việc tắm rửa chỉ cần một tay Nghiêm Trạch lo, nhưng bây giờ sức lực của bà vú cộng lại mới lo nổi chuyện đó, cho nên đối với Tư Mạn, bà vú còn có chút sùng bái cũng có chút kiêng dè, có thể khiến cho Nghiêm Trạch mê muội đến vậy không biết là đã dùng cách gì.

Bước vào phòng tắm, nơi duy nhất trong phạm vi năm mét không có camera, Tư Mạn cũng tin rằng Nghiêm Trạch dù muốn giám sát cô cũng sẽ không đặt camera vào tận phòng tắm, tính chiếm hữu của hắn cao như vậy đương nhiên sẽ không để máy quay lưu giữ cảnh lửa thịt của cô để kẻ khác có thể nhìn thấy. Cho nên nơi duy nhất khuất tầm mắt hắn chính là nơi này.

Một người đóng cửa, một người đỡ Tư Mạn và một người kiểm tra nước nóng. Cả ba người đều có hướng mắt không đồng nhau đều tập trung làm nhiệm vụ của mình. Lại không hề có chút dè phòng nào. Cơ hội tốt như vậy Tư Mạn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Bà vú đóng cửa còn chưa kịp quay đầu đã bị Tư Mạn đánh một cái thật mạnh vào gáy khiến bà hự một tiếng ngất lịm xuống. Bà vú thứ hai đang đỡ cô kinh hãi chưa kịp mở miệng thì Tư Mạn đã lợi dụng bàn tay đang đỡ lấy lưng cô của bà vú, chỉ một cái trượt tay lên thân bà vú điểm huyệt, bất chợt cả thân thể bà như mất hết sức sống lịm xuống quỳ sụp xuống đất, hai mắt tròn tròn kinh hãi nhìn Tư Mạn. Tuy rằng vẫn hoàn toàn tỉnh táo nhưng lại không thể đứng dậy, cảm giác như có một luồng điện đang chạy dọc thân thể khiến cho bà không thể phát ra tiếng. Còn bà vú đang bận rộn thử nước nóng bên kia nghe tiếng động liền quay đầu, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị bóng Tư Mạn nhanh như chớp bịt lấy miệng, tay còn lại kẹp vào cần cổ chặn đứng hơi thở của bà vú, cả khuôn mặt cô áp sát vào mặt bà vú cắt giọng đe dọa:

“Ngoan ngoãn im lặng, nếu không tôi sẽ chẳng thể đảm bảo bà có thể sống tiếp.”

Nhìn đôi mắt sắc lạnh và hai bà vú một thì bất tỉnh nhân sự, một thì tròn mắt lê lét bên kia thì kinh hãi đến vã mồ hôi hột, cảm giác sống lưng lạnh buốt. Bà vú sợ hãi gạt đầu Tư Mạn mới chịu buông tay trả lại hô hấp. Chỉ là thở được hai hơi thì đã bị Tư Mạn dùng khăn nhét vào miệng không kịp há miệng hít thêm không khí.

Cả thân thể nặng nề của cô lúc này hoạt bát đến lạ kỳ, rõ ràng mỗi lần đi đứng đều rất khó khăn, bây giờ cô không những tay chân linh hoạt mà còn có thể nhanh như chớp trói tay từng người không gây ra bất kỳ tiếng động nào, chẳng lẽ trước nay đều toàn giả vờ? Nhìn cô như vậy các bà vú mới càng sợ hãi, thân thù phi phạm dù đang mang thai quả thực có đáng đáp của mấy tên gián điệp đặc vụ, hoặc có thể là cướp chuyên nghiệp. Đúng là Nghiêm gia không có nổi một người bình thường.

Tuy nhiên sự kinh ngạc không dừng lại ở đó. Lúc Tư Mạn lấy hết đồ trang điểm khỏi người bà vú, một loạt thao tác như múa phấn trên mặt và những kỹ thuật phối màu điêu luyện khiến sắc mặt bà vú càng thêm tái đi, đặc biệt là giây phút nhìn thấy thành quả trên mặt cô là khuôn mặt như song sinh của một trong ba bà vú.

Giống đến chín mươi chín phần trăm ngoại trừ cái bụng to.

Cô ta rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy? Sao lại có thể hóa trang giống đến mức này?

Tư Mạn lại không để ba bà vú bị trói một góc vào mắt, cô rất tiết kiệm thời gian, dùng mọi kỹ thuật mà mình có để có thể cho ra dáng đáp bà vú hoàn hảo nhất. Đến phần bụng cô lại lấy một đồng khăn tắm cầm trên tay phủ ngang bụng hết như là bà vú đang bận rộn với nhiệm vụ của mình mà không quên làm cho phần váy phía dưới ướt một chút.

Sau khi đã hoàn tất khâu cải trang, Tư Mạn mang khuôn mặt của bà vú nhìn ba bà vú đang ngồi đó nhẹ nhàng cất giọng: “Tôi không muốn làm mọi người đau cho nên hãy để tôi đi một cách thuận lợi nhất. La hét để người ta phát hiện ra tôi, sau khi tôi quay lại ba người sẽ không thể nhận được kết quả tốt đẹp từ tôi, vì vậy hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi ngăn bước tôi ra khỏi đây.”

Kết thúc lời đe dọa kia Tư Mạn mới bình thản đẩy cửa bước ra hết như không có chuyện gì. Sắc mặt của cô mới chính là điều khiến cho ba bà vú kinh hãi.

“Không phải đang tắm cho Bối tiểu thư sao? Mới đó đã tắm xong rồi?” Cảnh vệ bên ngoài canh cửa thấy Tư Mạn mang bộ dạng của bà vú liền kinh ngạc hỏi. Mọi ngày cô đều tắm đến gần cả tiếng cơ mà. Chỉ có điều cảnh vệ và bà vú không biết, mỗi ngày cô đều cố ý kéo dài thời gian tắm rửa, như vậy ngày hôm nay có hành động cũng sẽ không ai thấy kỳ quái.

“Tôi lỡ bước hụt chân nên ngã ướt, phải về thay đồ trước, Bối tiểu thư không thích bẩn.” Tư Mạn điềm nhiên trả lời, giọng nói giống y hệt bà vú.

Cảnh vệ nhìn qua vạt váy bà vú đã bị ướt hơn nửa phần, lại nhìn đồng khăn ướt trên tay thì không nghi ngờ gì liền gạt đầu cho qua.

Qua được cửa bảo vệ đầu tiên, Tư Mạn vẫn giữ sắc thái bình thản đi về phía trước hướng cổng lớn mà đi. Nghiêm phủ được bảo vệ chặt chẽ, không có cái gì gọi là leo tường hay vượt cửa sau, nếu muốn rời khỏi nơi này phải đi hết ba tòa thành và đường đường chính chính ra bằng cổng chính, nếu không chỉ có thể ngồi trực thăng mà bay ra. Công Nghiêm phủ này được ví như Tử cấm thành ở phương Đông, vốn dĩ không thể nói ra là ra được.

Mọi việc đã nằm trong tiên liệu của cô suốt những ngày qua, bây giờ chỉ cần vượt qua được ba tòa thành đi thẳng ra cổng, qua được cảnh vệ canh gác

nữa là cô có thể tự do, có thể thoát khỏi chốn địa ngục cầm chân này rồi.

Nghĩ vậy, vừa bước Tư Mạn vừa thoáng run rẩy. Cô đã ở đây bao lâu, có bao nhiêu kỷ niệm, có bao nhiêu ám áp. Mỗi bước chân cô đi ngang từ bậc cửa cho đến chậu hoa đều gắn liền hình ảnh cô và hắn. Mỗi một nơi cô đều nhớ đến khoảnh khắc cả hai bình an ở bên nhau bây giờ lại khiến cô đau đến không thể thở nổi, cô đã từng hận chính bản thân mình tại sao lại không cách nào xuống tay với hắn, không cách nào cả...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Bỏ trốn thất bại

“Bà vú, sao lại đi ra đây? Giờ này đáng lẽ phải bồi Bối tiểu thư ăn chứ?” Sam đột ngột xuất hiện từ phía bên kia tòa thành cất giọng nghi hoặc.

Tư Mạn có chút giật mình nhưng vẫn giữ thái độ bình thản mỉm cười đáp: “Bối tiểu thư muốn ăn bánh chocolate nhưng bên trong lại hết nên tôi tiện đường ra ngoài mua một ít.” Đã dự liệu sẽ phải đối mặt với không ít người nhưng không ngờ đi một vòng liền đụng ngay Sam. Con mắt của người lớn tuổi có tiếng nói trong Nghiêm phủ này là Sam luôn nhạy cảm và sắc bén hơn tất cả, cho nên cô có chút dè chừng.

“Thật sao? Cô ấy tự nguyện nói muốn ăn sao?” Sam vì câu nói mà mắt tập trung bởi Tư Mạn nhiều ngày đã không mở miệng nói câu gì, bây giờ lại nghe nói muốn ăn bánh, đương nhiên sẽ cảm thấy khó tin.

“Đúng là như vậy.”

“Bà không cần phải đi, tiểu thư cần gì chỉ cần gọi người khác đi là được, bà ra ngoài bên trong chỉ có hai người chăm sóc không được tiện lắm.” Sam tỏ vẻ vội vàng không nhìn Tư Mạn, bước chân như muốn đến phòng cô tận mắt nhìn thấy cô mới an tâm. Đường như sự vội vàng quan tâm đến cô đã khiến sức quan sát của Sam trở nên hạn chế. Tư Mạn đương nhiên sẽ lợi dụng cơ hội này để thoát khỏi Sam.

“Loại bánh tiểu thư muốn ăn rất khó tìm, chỉ có tôi biết chỗ bán nên mới tự mình đi mua.”

Sam nghe vậy thì gật đầu nói: “Vậy bà đi nhanh đi, đừng để tiểu thư phải đợi lâu.”

Xem ra đã qua được cửa của quân gia, Tư Mạn mỉm cười quay đầu bước đi, chỉ là bước chưa đến hai bước giọng Sam lần nữa cất lên sau lưng:

“Scarlett! Từ khi nào bà nói được tiếng Anh kiểu Mỹ vậy?”

Tư Mạn giật mình dừng bước, trong đầu thoáng nghĩ đến thân phận của bà vú tên là Scarlett này. Đây là người phụ nữ có vóc dáng tựa như cô nhất nên mới chọn để cài trang, lại không chú ý đến văn phong nói của bà ta bởi người này rất khiêm lễ, chẳng mấy khi nói điều gì với cô cho nên cô mới không biết bà ta có nguồn gốc từ đâu và cũng không biết bà ta không nói được tiếng Anh kiểu Mỹ.

Tư Mạn nghe được tiếng bước chân của Sam chậm rãi bước đến phía sau lưng, giọng ông lần nữa cất lên đầy nghi hoặc: “Chẳng phải bà luôn nói người Do Thái như bà luôn bị nhầm lẫn giữa tiếng gốc Hebrew cho nên rất khó học tiếng khác sao? Hôm nay lại nói chuyện rành rọt như vậy, có phải bà....”

Ngữ khí nhàn nhàn bình tĩnh của Sam khiến Tư Mạn có chút chột dạ. Cô cả đời hành tẩu rất cẩn thận tỉ mỉ, hiếm khi bị phát giác sớm như thế này. Lần trốn chạy này cô lại quá vội vàng mà quên mất tìm hiểu gốc gác của người phụ nữ Scarlett, cô chẳng thể ngờ bà ta lại người Do Thái không thể sử dụng nhuần nhuyễn ngôn ngữ chung như hai người kia. Bất cần này lại hóa xui xẻo. Nhưng sự xui xẻo ngăn cản bước chân cô không chỉ dừng lại ở ngang đó. Không biết người luôn bận rộn như Nghiêm Trạch tại sao sớm không đến muộn không đến lại đến đây ngay lúc này. Có vẻ như hắn vừa đi ngang qua khu vực cô và Sam đang nói chuyện thì sự tình kia lọt vào tai.

Bóng dáng Nghiêm Trạch lù lù xuất hiện trước mặt Tư Mạn hết như quỷ u hồn, ban đầu sắc mặt hắn khá điềm đạm, chỉ có khí thế cường đại bao bọc lấy thân thể hắn, ngoài ra không có sắc thái nào. Vậy mà khi lướt mắt đến Tư Mạn đang trong bộ dáng của Scarlett thì đôi mắt lạnh kia lập tức long lên, vài tia máu lộ rõ trong con ngươi hắn. Cả khuôn mặt dù núi Thái Sơn có đổ cũng không biến sắc kia lúc này lại nhú chặt, lộ rõ vẻ tức giận. Cuồng phong giống tố ngoài kia bất chợt nổi lên, tựa hồ như chuẩn bị cho cơn giận giữ của quý vương.

Sam nhìn thấy vẻ mặt của Nghiêm Trạch liền liếc đến người phụ nữ giống hệt bà vú Scarlett kia, trong đầu lập tức thông suốt.

“Anh đã từng nói với em không được bỏ trốn. Em muốn trốn cũng chẳng thể trốn nổi, em quên rồi?” So với giọng điệu trước kia, lần quát mắng này có phần dịu hơn. Từ khi cô mang thai cho đến bây giờ, đây là lần đầu hắn lớn tiếng với cô như vậy. Xem ra Nghiêm Trạch rất giận dữ.

Hắc Bảo, Hắc Miêu cùng chúng gia nhân xung quanh nghe thấy giọng Nghiêm Trạch lập tức chạy đến, người có thể khiến Nghiêm Trạch tức giận như vậy cũng chỉ có một người. Nhưng khi họ đến lại chỉ thấy bà vú Scarlett mà không hề nhìn thấy Tư Mạn thì nhớ lại lần Tư Mạn lợi dụng Đình Cẩn bỏ trốn mới có thể hiểu được lần này cô lại giờ trò cài trang bỏ trốn. Chỉ là họ không biết Nghiêm Trạch bằng cách nào mà hết lần này đến lần khác chỉ một cái liếc mắt liền biết được đâu là cô?

Nhìn thấy Nghiêm Trạch, bao nhiêu tâm tư cố gắng bình ổn trong lòng cô lại bùng phát nhưng cô lại cố gắng không bùng phát trước mặt hắn, không để

hắn nhìn thấy cũng chẳng đáp lời hắn, chỉ quay đầu siết chặt tay cắn môi nín đi giận dữ trong lòng.

“Nhìn mà xem, ai trong gương này.” Tur Mạn bước đến một chiếc gương được đặt ở bức tường. Cô mặc kệ những con mắt chứng nhân đang chăm chăm nhìn vào cô và bóng dáng sừng sững lạnh lẽo của Nghiêm Trạch đang phát ra sát khí kia. Bàn tay chậm rãi trượt trên gương mặt mình, lau đi những đường nhăn vết chàm tự mình tạo ra để cô được gương mặt của Scarlett. Chỉ chốc lát đã trở về gương mặt của chính cô nhưng khuôn mặt lại lem luốc vì mỹ phẩm không đều màu trông rất khó coi. Chứng nhân tận mắt nhìn thấy cảnh này mới biết được sự công phu tỉ mỉ của một lần hóa trang là nhiều như thế nào.

“Bối Tur Mạn! Em to gan nhỉ?” Dám lờ lời nói của Nghiêm Trạch, cô đã không còn sợ cái gì gọi là quyền uy của hắn nữa rồi.

Bước ba bước liền có thể chụp lấy thân thể nặng nề của Tur Mạn vào tay, hắn hung hăng giữ chặt cô trừng mắt: “Em không đi đâu nổi đâu. Anh đã nói rồi, cả đời này em chỉ có thể ở bên Nghiêm Trạch này, cho dù em hận anh đến như thế nào em cũng chẳng thể rời khỏi anh dù chỉ nửa bước. Nếu em thật sự muốn chết anh cũng sẽ để em chết trong tay anh.”

Tur Mạn vùng vằng muốn đẩy hắn ra nhưng cô căn bản không phải đối thủ của hắn, cô càng đẩy thế kim kẹp của hắn càng chặt, níu lấy cô không lấy một kẽ hở nhưng lại rất cẩn thận không để đụng đến bụng của cô. Hắn trân quý cô và đứa trẻ bao nhiêu thì càng quyết liệt bấy nhiêu, chỉ nghĩ đến chuyện cô muốn rời khỏi hắn, hắn liền muốn phát điên.

Đẩy ra không được cô lại đưa tay liên tục đâm mạnh vào ngực hắn, vừa đâm vừa không tiếc lời chửi bới, càng chửi càng điên cuồng: “Tên khốn kiếp, bỏ tôi ra!!! Kê như anh không có tư cách giữ tôi, không có quyền có được tôi. Mau buông ra!!!”

“Khốn kiếp! Câm miệng!!!” Nghiêm Trạch bùng bùng lửa giận gầm giọng quát. Lần đầu trong đời hắn tức giận nhưng lại không thể phát tiết bằng cách giết người như hôm nay.

“Sao nào, tôi không cảm thấy, anh làm gì được tôi. Muốn giết tôi thì giết luôn đi, dù gì anh cũng đã giết hết tất cả người thân của tôi. Nhỏ cô thì nhỏ tận gốc luôn đi, để tôi sống sót để cứu rồi lương tâm chó cắn của anh à? Tôi khinh!!!” Tur Mạn càng chửi càng hăng, càng chửi càng sung sức. Mỗi lần cô nói sắc mặt đều đỏ lên vì giận dữ. Những ngày qua chỉ có sự im lặng giữa cả hai giết chết đi mọi thứ. Bây giờ có cơ hội bộc phát cô đương nhiên sẽ không bỏ qua cho nên suy nghĩ trong đầu đều theo miệng mà trôi tuột ra ngoài mặc kệ những nguyên tắc và lễ tiết thường tình.

Sam, Hắc Báo, Hắc Miêu cùng chứng gia nhân kinh hồn bạt vía nhìn hai người mà trong lòng run rẩy. Cảnh tượng đẹp đẽ mấy ngày trước bây giờ lại trở thành đáng sợ như vậy, thật khiến lòng người không khỏi thấy số mệnh bạc bẽo, giang sơn biến chuyển khó lường. Thoạt nhiên ai cũng biết không phải chỗ của mình không dám ra ngăn cản, chỉ đứng đó phòng hờ trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

“Em đừng tưởng anh yêu em thì muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm. Giết em ư? Anh đương nhiên sẽ không, em phải sống với anh cho đến lúc chết, chịu đựng anh, phục tùng anh. Em đừng nghĩ rằng Bối gia chết dưới tay anh thì em có quyền lăng mạ anh, nếu em đã không thể giết anh, sao không chịu nhận vì em quá yêu anh, không thể sống thiếu anh?”

“Yêu anh? Không thể sống thiếu anh? Thì ra anh cũng biết chuyện đó. Haha.” Tur Mạn ngưng đánh Nghiêm Trạch, cô bỗng dưng bật cười, nụ cười cùng lẫn với những giọt nước mắt giận dữ mới thật cay đắng: “Anh khiến cho tôi cả đời sống khổ sở vậy mà nhìn xem, kể từ khi tôi biết sự thật đã nghe từ anh một lời xin lỗi chưa? Bao nhiêu mạng người là bấy nhiêu nỗi đau của tôi, vậy mà anh một lời xin lỗi cũng không có. Anh còn dám lấy chuyện yêu đương ra chất vấn tôi?”

“Đừng tưởng rằng chỉ mình em đau khổ. Bối gia đã làm gì với Nghiêm gia, với mẹ anh? Anh đã nghe được từ ai một lời xin lỗi chưa? Anh bao dung cho em chứ không van nài em tha thứ!” Giọng điệu trầm lạnh của Nghiêm Trạch khiến cho mỗi lời hắn nói ra đều khiến cho người nghe như đeo chì, cực kỳ thấy nặng nề.

“Chẳng qua là lấy mắt thị trường, khiến cho mẹ anh thất sủng, anh lại đòi lấy năm mươi mạng người? Nghiêm gia cũng thật sự quá đau khổ rồi!” Tur Mạn nhếch môi mỉa mai nói. Cô không biết rằng bao nhiêu sự thật đằng sau chỉ vì câu nói của cô mà khiến Nghiêm Trạch mất đi kiềm chế bóp lấy cổ cô, mắt long lên giận dữ.

“Bối Tur Mạn! Bối Tur Mạn!!!” Hắn gầm tên cô trong cơn điên dại.

“Chú thượng!!! Cô ấy đang mang thai, không chịu nổi đâu!!!” Chứng nhân kinh hãi đồng loạt cất tiếng nhắc nhở. Dường như sự đồng thanh này đã động đến lý trí còn chút tỉnh táo của Nghiêm Trạch, nhất là sắc mặt dù đau cũng không đổi của Tur Mạn khiến cho Nghiêm Trạch vội vã buông tay. Nén tất cả cơn giận dữ vào lòng bàn tay siết chặt đến bật máu.

Tur Mạn ho khụ hai tiếng, chỉ nhìn Nghiêm Trạch bằng nửa con mắt lạnh nhếch môi nói: “Thấy chưa, anh không thể giết tôi được đâu, cũng chẳng thể đe dọa được tôi. Càng giữ tôi lại anh càng không thể khống chế được tôi, ngược lại còn làm ảnh hưởng đến đứa con này. Hành động vừa rồi của anh chẳng phải suýt chút nữa đã giết chết nó sao?”

Tur Mạn dùng lời lẽ làm vũ khí trực tiếp đâm thẳng về phía Nghiêm Trạch. Cô biết rằng đứa con đối với Nghiêm Trạch quan trọng như thế nào, hắn mong chờ nó như thế nào, vậy mà chỉ vì phút giận dữ đã làm tổn hại đứa nhỏ, hắn chắc chắn sẽ cắn rứt không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 91: Cãi vã

“Anh không thể giết mẹ con tôi, tôi càng không thể suốt ngày xem như không có chuyện gì mà cười cười nói nói với anh. Đã như vậy chi bằng anh để tôi đi, để cho tôi giải thoát đi.....” Tư Mạn bất lực nói, chuyện đã đến nước này cô còn có thể làm gì đây?

Nhưng cô vừa nói xong thì Nghiêm Trạch đã cướp lấy môi cô, ôm chặt lấy không để cô nói tiếp. Hắn không muốn nghe cô rời xa hắn, đó là chuyện đối với hắn là không bao giờ xảy ra cho nên hắn vì bất mãn với cái miệng hung hãn của cô mà ra sức ngậm lấy mút chặt, mặc cho cô vùng vẫy đấm đá, hắn vẫn giữ lấy gáy cô buộc cô tiếp nhận. Cho đến khi cảm nhận được vị máu tanh nồng đượm tràn trong khóe miệng, Nghiêm Trạch mới buông cô ra. Lúc này trên môi cô và hắn đều xuất hiện vết thương đang ứa máu hệt như trái tim họ.

“Khốn nạn!”

Bốp!

Một bạt tại gáng xuống bên má Nghiêm Trạch giữa sự kinh ngạc của chứng nhân, dù cho Tư Mạn đã dùng hết lực nhưng đối với Nghiêm Trạch đó chẳng qua là một cái vuốt má. Hắn không hề động đậy, cũng chẳng xem cái tát kia ra gì mà chỉ dùng đôi mắt sâu khó hiểu nhìn thẳng vào mắt Tư Mạn, đó chính là đôi mắt đã từng khiến cho Tư Mạn tim đập chân run, bồi hồi mà yêu thương hắn. Nhưng đối cô bây giờ ánh mắt đó chỉ khiến cô càng thêm chán ghét.

“Phải, anh khốn nạn, vì yêu em nên anh càng muốn khốn nạn. Em làm anh si mê không cách nào từ bỏ đây là lỗi của em, anh đáng ra phải được nhận một lời xin lỗi từ em mới phải. Em càng cuồng loạn anh càng yêu, bây giờ anh có nói gì đối với em cũng đều vô ích, anh không biết người thường trong hoàn cảnh này sẽ nói gì nhưng để anh nói cho em biết anh sẽ không từ bỏ em. Cho dù em xưa đuổi anh, chán ghét anh anh cũng sẽ giữ chặt em bên cạnh không tách rời nửa bước, để xem em còn như thế này với anh đến bao giờ.” Nghiêm Trạch vừa nói vừa siết chặt cô vào trong lòng ngực một lòng níu chặt không để cô buông tay. Ý hắn đã quyết chắc chắn không thể thay đổi. Cô càng muốn chạy hắn càng có động lực giữ chặt cô.

Tư Mạn cắn chặt môi hậm hực. Nghiêm Trạch quá duy ý chí, hắn luôn thích bắt kẻ khác phải phục tùng, tuân theo hắn răm rắp. Trước đây đối với cô quá ưa sùng nịnh cho nên cô vẫn được vài ba phần nhường nhịn nhưng bây giờ cô thậm chí còn không có tiếng nói trong chuyện tình của chính cô. Rất cuộc hắn muốn đẩy cục diện này thành thế sông phẳng, không muốn trong mắt cô hắn là lừa gạt.

Tư Mạn bây giờ mới biết, con người này vốn không chịu nhận mình sai, cách hành xử của cô đối với hắn càng khiến hắn trở nên cuồng bạo mà không hề biết hối lỗi trước cô. Cô đột nhiên chợt lòng phát hiện ra kẻ mà cô đưa hết tim gan để yêu thương lại ích kỉ như vậy. Người ta nói rằng tình yêu là khi cả thế giới thu bé lại bằng người mình yêu, cho dù người đó có làm cái gì, có như thế nào bản thân cũng thấy thuận mắt mà yêu sâu đậm. Có lẽ chính vì con mắt của cô là con mắt của kẻ si tình mà đến bây giờ cô mới nhận ra sự thật này. Thật nực cười.

Bỗng dưng cô buông lỏng tay, sắc mặt dịu đi không ít lại có chút mệt mỏi. Cô mang thai lớn lại vùng vẫy từ nãy giờ nên không tránh khỏi choáng đầu, cả cơ thể cũng đột nhiên thả lỏng xuống.

Nghiêm Trạch giật mình vội ôm lấy cô, sắc mặt đại biến nắm chặt lấy bàn tay cô: “Đàn bà bướng bỉnh như em làm anh đau đầu nhưng không thể buông tay. Trong mắt em anh là kẻ hiểm ác nhưng anh lại không thể ra tay giết chết em. Em là quả báo Báo gia để lại cho anh, khiến anh lâm vào đường cùng.”

Giọng điệu của hắn không dấu vẻ nín nhịn. Từ khi yêu cô, sự nín nhịn này của hắn bằng hơn ba mươi năm cộng lại, là hắn đã dung túng cô quá nhiều cho nên khi cô phát tiết mới không ngại ngần lăng mạ hắn như vậy.

Nghiêm Trạch muốn bế cô về phòng nghỉ nhưng cô lại gạt đi. Cô suy nghĩ một chút nghĩ rằng bản thân đã đề cao chính mình quá, cũng đã xem trọng một người kiêu kì như Nghiêm Trạch. Chuyện ai đã phóng hỏa, ai đã hạ độc kia hắn vẫn chưa cho cô một câu trả lời chi tiết. Nếu như Nghiêm Giác Siêu thật sự chỉ là bù nhìn trong câu chuyện đó, cô không tin Nghiêm Trạch và Hắc Báo, Hắc Miêu hết lần này đến lần khác che chở cho cô khỏi tay ông ta. Cho nên dù uất hận đến đâu cô cũng buộc phải mở cho Nghiêm Trạch một lối thoát, cô vẫn giữ niềm tin rằng Nghiêm Trạch chỉ là một cánh tay phụ trong sự việc Báo gia, chỉ có như vậy cô mới có thể tự mình an ủi, tự mình an lòng.

Tư Mạn ngồi xuống nền nhà, Nghiêm Trạch theo cô mà ngồi theo, đỡ cô lên lòng ngực ấm áp. Tư Mạn đã không còn chống cự mà để mặc hắn muốn đỡ, cô không còn sức đối phó với hắn nữa. Trầm mặc một hồi cô cất giọng nhẹ nhàng, như bày tỏ nỗi lòng của mình:

“Khi nhìn vào gương, tôi nhìn mình như một con ốc vạy, tôi thấy mình tầm thường quá khi sống trong mái nhà này, ăn cơm nhà này một cách ốc nghếch khi chính người ở đây thiếu chết từng người từng người trong gia đình tôi mà không hề có một cái chớp mắt. Tôi lại còn ngu ngốc đến nỗi vui đùa, cười nói thậm chí là yêu chính kẻ đã hại tôi trở thành trẻ mồ côi. Anh có biết không Nghiêm Trạch, lúc anh đang âm thầm sung túc trong dinh thự lộng lẫy thì tôi một mình lang thang ngoài kia không có cái ăn, không có chỗ ngủ để rồi sắp bầy của tổ chức gián điệp tàn tạ lương tâm ngược đãi những đứa trẻ như tôi để trở thành cái máy kiếm tiền. Lúc anh đang hưởng vinh hoa phú quý thì tôi ngày ngày ôm thân thể thương tích mà đánh nhau với chó, ăn từng miếng bánh vụn và hạnh phúc chỉ vì vài đồng bạc người đời thấy cho và bây giờ ngay tại đây, tôi nhìn tôi như một kẻ khờ khạo. Có phải tôi đáng bị như vậy không? Tại sao tôi lại đáng thương như vậy? Tôi luôn tự hỏi mình câu đó.”

Giọng điệu và lời nói của Tư Mạn như cầm một lưỡi dao vào tim Nghiêm Trạch, hắn không biết rằng lời nói cũng có thể làm vũ khí giết người, khiến cho hắn đau tận tâm can như vậy. Bỗng chốc trong cô vọng lên tiếng quát ra hai chữ:

“Xin lỗi.”

Nghe đến câu này ai nấy đều sững sốt vô cùng. Trần đời lần đầu tiên nghe được Nghiêm Trạch nói câu xin lỗi. Hắn thật sự đã hối hận về việc mình đã làm sao? Hay là vì muốn xoa dịu cô mà nói bừa?

Còn đối với Tư Mạn, câu nói kia dường như vẫn chưa đủ, cô không hề đổi sắc mà nói tiếp: “Tôi thấy rất ghét bản thân mình vì đã yêu anh đến mức không thể xuống tay giết anh. Cứ nghĩ đến năm đó người thân của tôi vì anh mà chết tôi lại đau đến không thể thở được. Vậy mà chỉ hai từ xin lỗi thôi sao? Tôi thật sự ghét câu nói đó.” Cô trừng mắt nhìn hắn, là cô quá tham lam hay lời xin lỗi chưa đủ chân thành?

Mặt Nghiêm Trạch sa sầm xuống đã muốn phát khí nhưng nhìn thấy đau thương cô vì hắn mà trải qua hắn lại nín xuống sát khí trong người mà nói:

“Anh rất xin lỗi em.”

Tư Mạn vùng ra khỏi vòng tay Nghiêm Trạch lớn giọng nói: “Tại sao không nói với tôi? Đáng ra lúc phát hiện tôi là Bối Tinh anh phải đuổi tôi đi hay giết tôi thì lúc đó tôi đã không phải đau như vậy. Sao anh lại để mọi chuyện xa đến mức này, đến cả khi đứa con này xuất hiện anh cũng phải biết dừng dừng chứ. Tại sao vậy Nghiêm Trạch? Anh nói đi!!!” Tư Mạn hét vào mặt Nghiêm Trạch như muốn phát hết hỏa khí trong người ra.

Nghiêm Trạch nắm lấy cổ tay cô, để trấn an cô mà nghiêm giọng: “Anh muốn nói nhưng lại không thể chịu được nhìn em đau khổ. Chẳng phải em đã từng nói cuộc sống trước đây của em rất đau khổ, rất mệt mỏi sao? Nhìn em như vậy anh làm sao mở miệng? Anh càng không muốn mất em, để em trở nên giống như bây giờ. Cả đời anh ngoài mẹ anh ra em là người phụ nữ duy nhất tồn tại, anh sao có thể vì những chuyện đã qua mà để em cả đời oán hận anh. Anh không thể thêm một lần nữa gây ra cho em một vết thương!”

Lần đầu tiên Nghiêm Trạch bộc bạch những lời như vậy. Vừa u uất vừa đau lòng lại vừa tự trách, rõ ràng đây chính là nội tâm của quý vương luôn che dấu bằng ánh mắt lạnh lẽo. Chúng nhân cũng rõ thêm một chút về Nghiêm Trạch, họ đã luôn thần thánh hóa hắn mà không để ý đến cảm xúc trong nội tâm cô độc, Nghiêm Trạch cũng chỉ là một con người, cũng chỉ là một đứa trẻ từng có mẹ nhưng đau thương lớn lên mà thôi.

“Anh có biết vết thương là cái gì không???” Tư Mạn đột nhiên quát lớn, chính cô cũng không biết lần nói chuyện này đã có nhiều thứ đi quá giới hạn, khiến cho những người xung quanh nhìn cô mà kinh hãi. Cô mím môi nói: “Chỉ vài ngày trước thôi tôi vẫn còn oán hận người anh đã yêu thương tôi, không chịu nhìn mặt anh ấy suốt mười lăm năm mà quyết tâm ở bên anh, để anh nhìn tôi như một kẻ khờ khạo bị anh lừa phỉnh trong mộng yêu đương. Anh ném cho Bối gia tôi một ngọn lửa, không thể thiêu chết tôi nhưng lại khiến cho tôi đau từng khúc ruột như thế này. Sự thống khổ mà anh gây ra chính là vết thương, anh đã khiến cho tôi mười lăm năm trước chảy máu đến tận bây giờ anh có biết không???”

Cô nghiêng rặng, đầu mắt lấp lánh một giọt nước to như trân châu lăn xuống: “Ngay khi biết tôi thích anh đáng ra anh phải nói cho tôi biết hết sự thật để tôi căm ghét anh, như thế tôi đối với anh còn có chút trân trọng mới phải. Nghiêm Trạch, sự ích kỉ của anh đã giết chết trái tim tôi rồi.”

Cả không gian như ngừng lại, cô động thành màu của tang thương. Ai bảo rằng chỉ cần yêu thương tồn tại mọi thứ đều sẽ được xóa nhòa. Phù dung ư? Tất cả chỉ là hoang đường. Không ai có thể chạy thoát được số mệnh. Sự sắp đặt của ông trời chẳng phải là ngẫu nhiên, duyên phận gặp được nhau chính là nợ đời, là oan nghiệt trả mãi đến hết luân hồi.

Nghiêm Trạch buông lỏng tay dầm dẫm nhìn cô, mày kiếm thoáng một con nhói đau. Hắn trầm mặc hồi lâu kết cục lần nữa nói:

“Anh xin lỗi.”

“Làm ơn đừng nói xin lỗi nữa!!!” Tư Mạn gào lên.

“Anh nói xin lỗi là bởi vì anh đã nhận ra lỗi của mình. Phải, anh đã giết người thân của em, anh hối lỗi rồi cho nên anh mới xin lỗi. Em muốn anh nói anh cũng đã nói. Em muốn anh phải làm gì bây giờ đây? Anh thật sự, thật sự, thật sự xin lỗi em. Là lời xin lỗi mà Nghiêm Trạch này dùng hết danh dự để nói. Em còn muốn gì nữa đây. Sự nhẫn nhịn của anh không phải để em được đứng chân lên đẳng đâu!!!”

Tư Mạn mím chặt môi ghen lời nhìn hắn mà tâm can đau đớn.

Lời nói giữa hai người ban đầu rất nhẹ nhàng nhưng càng về sau càng trở nên gắt gỏng, giữa không gian là sự căng thẳng đến đáng sợ. Không ai có thể xen vào, càng không ai có khả năng khuyên nhủ. Thế nhưng so với lúc im lặng, như thế này còn dễ bề giải quyết hơn.

Cả hai trầm mặc thờ, dùng sự tức giận kia làm một bức tường ngăn cách giữa họ. Những người xung quanh dần biến mình thành không khí, không dám thở mạnh. Cũng là lần đầu tiên trong Nghiêm phủ này Nghiêm Trạch và Tư Mạn to tiếng cãi vã như vậy. Sự tình này so với ra ngoài chém chém giết giết còn đáng sợ hơn.

“Xin lỗi em.” Nghiêm Trạch thận trọng nói: “Thật sự xin lỗi em.”

Tư Mạn nhìn hắn, cho phép tiêu hóa lời xin lỗi đó nhưng đối với cô cũng chưa đủ, cô ngẩng cao đầu chậm rãi nói:

“Cầu xin tôi đi.” Chúng nhân sững sốt nhìn cô khi cô nói câu tiếp theo một cách tự nhiên, không chút sợ hãi hay kiêng dè mà cứ như là ra lệnh: “Quy xuống, dập đầu xin lỗi tôi đi.”

Sắc mặt Nghiêm Trạch nổi lên sát khí như bão táp, bàn tay siết lại thành quyền, trong đôi mắt lạnh kia là hàng ngàn nộ khí như muốn giết người nhưng vẫn cố nín nhịn cắn răng nói thêm một lần:

“Xin lỗi em.”

“Quý xuống.” Tư Mạn không bỏ lời xin lỗi này vào tai mà lặp lại: “Tôi nói anh quý xuống.”

Đôi mắt Nghiêm Trạch trở nên đục ngầu không còn chút sừng nịnh nhường nhịn nào nữa mà trở nên vô cảm như lần đầu cô gặp hắn. Đường như lời nói của cô đã khiến khoảng cách giữa cả hai trở nên xa đến mức dù ở ngay trước mặt cũng chẳng thể chạm vào được nữa.

“Đưa Bối Tư Mạn về phòng nghỉ, nếu các người để cô ấy bỏ trốn được thêm một lần nữa thì tự mình tìm chết là được rồi.” Nghiêm Trạch lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay lưng bước đi không nhìn Tư Mạn nữa.

Bị hấn bỏ lơ, cô càng tức giận mà hét lên: “Quay lại đây. Mau quay lại đây. Nghiêm Trạch!!!” Bước đến cầm lấy chiếc bình cổ bằng sứ đẹp để được làm vật trang trí lên mà ném xuống đất. Chiếc bình xinh đẹp kia vang lên tiếng vỡ toang chấn động chúng nhân nhưng người ném là Tư Mạn lại không hề đổi sắc mà vẫn liên tục gào về phía Nghiêm Trạch đang bình ổn bước đi.

“Tôi nói anh quay lại đây, quý xuống cầu xin tôi đi cơ mà. Tên khốn kiếp!!!”

Hết bình gồm đến tranh hay bất cứ thứ gì có xung quanh đều bị Tư Mạn nhả tâm ném vỡ. Những mảnh thủy tinh vụn rơi là tả trên nền lạnh, mảnh sáng theo ánh đèn lấp lánh như vết nứt của chính họ.

Không một ai can ngăn, không một người lên tiếng càng không có ai gọi Nghiêm Trạch quay lại. Hắn vẫn điềm nhiên bước đi, cô độc và tự cao quyết không quay đầu lại.

Tư Mạn không khóc nhưng mắt cô gấn lên những tơ máu đỏ đầy giận dữ. Cô đã thật sự nghĩ rằng nếu Nghiêm Trạch có thể vứt bỏ sự tôn nghiêm của Chủ thượng mà quý xuống xin cô tha thứ, cô cũng sẽ thật sự đem chuyện này chôn sâu và dùng kiếp sau để trả nợ cho Bối gia, thế nhưng chỉ là cô tự mình đa tình mà thôi. Chỉ mình cô....mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Cứu vớt

Em đã yêu một người không nên yêu.

Đã thương một người không thể thương.

Nếu như chúng ta không gặp nhau, đi qua nhau như những người xa lạ thì chắc em đã không đau như vậy phải không anh.

Nói cho em nghe cách chúng ta đến, em sẽ cho anh thấy cách mà chúng ta rời bỏ nhau.

Khi không còn bên cạnh, có thể sẽ ổn hơn chứ? Em sợ rằng sẽ không ngăn được mà khóc vì nhớ anh. Lúc đó chúng ta có thể gặp nhau hay không chính em cũng không có câu trả lời bởi vì hơn cả sự sợ hãi là nỗi đau đón đến tận cùng.

Liệu em có thể nói yêu anh thêm một lần nữa được không? Lời nói nhẹ nhàng mà em từng nói ra sao lại trở nên khó khăn như vậy? Em sẽ không khóc nữa, nước mắt của em đã vì anh mà cạn khô.

Dù cho con đau dày vò em cũng chẳng thể ngăn được trái tim này tiếp tục dõi theo anh. Chỉ một lần thôi, một lần nữa thôi hãy để em nắm lấy tay anh, nghe tiếng nhịp tim từng vì anh mà thao thức dần dần ngừng đập...’

Lời bài hát trôi miên man trong không gian rồi chợt hóa thành phù du. Dẫu có vận đổi sao dời, tình ta vẫn chẳng hề đổi thay.

“Tư Mạn! Tư Mạn! Mau tỉnh lại, không được ngủ, mau tỉnh dậy cho anh!!! Anh không cho phép, không ai được mang em đi có nghe không!!!”

Giọng nói lạnh lẽo trầm trầm quen thuộc vang lên thật gần bên tai cô. Tựa hồ như đang kề sát bên cạnh. Thật gần....Xung quanh là những tạp âm hỗn độn rơi vào tai cô. Bóng đen bám víu vào cô nhưng cô lại nghe được rất nhiều âm thanh khác nhau. Cả cơ thể nặng trĩu không thể cử động. Thật mỏi mệt. Cô chỉ cảm giác được bàn tay mình đang nắm chặt một bàn tay to lớn nào đó tựa như sợi dây giữ cô lại không để cô đi.

“Chủ thượng! Xin ngài bình tĩnh, ngài như thế này chúng tôi thật sự không đủ can đảm....”

“Không cứu được Tư Mạn các người cũng không cần sống nữa!!!”

“Hắc Báo! Mau giữ Chủ thượng lại.”

Ầm ầm!

Tiếng đồ đạc đổ vỡ vang lên, tất cả như bị ai đó ném xuống vỡ nát. Bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu túng quẫn đều bị ném vỡ như thế.

“Tur Mạn, không được. Anh xin lỗi, là lỗi của anh. Em đừng như vậy Tur Mạn.”

Tur Mạn không biết mình đang ở đâu, không rõ bản thân bây giờ là ai. Cô chỉ nhìn thấy xung quanh là bốn bức tường đen đặc bọc lấy cô nhỏ bé. Nơi nào đó lạnh lẽo đang đợi cô tới. Thứ đau đớn nào đó đang dần dần giết chết cô.

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa duy nhất đang mở tựa như chờ cô đến. Chỉ là cánh cửa vừa mở rộng lại xuất hiện hai người. Trong khói mù, trong hư vô cô nhìn thấy bóng dáng cha mẹ hiện hữu trong tiềm thức mơ hồ. Họ mỉm cười nhìn cô, vẫn là nụ cười yêu thương dành cho cô.

“Có phải bố mẹ đến đón con không?” Cô nghẹn ngào muốn chạy vào vòng tay họ để thỏa nỗi nhớ mong nhưng không cô không thể chạm đến họ, không cách nào chạm đến.

Họ nắm lấy tay nhau, vẫy tay chào cô như một lời từ biệt.

Trong cổ họng nghẹn ứ không thể phát ra được tiếng nói, cô muốn gọi cũng chẳng thể gọi, muốn chạy lại càng không thể chạy, chỉ biết trơ mắt nhìn bóng họ bị ánh sương hòa tan mà biến mất. Cô chỉ muốn nói rằng hãy đưa cô theo với, cuộc sống đau khổ này cô không chịu nổi.

Khi cô gục xuống mà khóc bất chợt nghe thấy âm thanh lạ thường nào đó. Cô nhìn thấy trước mặt mình là một bóng hình nhỏ bé. Nàng ban mai không biết từ đâu ra rơi xuống bóng lưng soi tỏ bóng một đứa trẻ. Hải nhi không rõ mặt quay lưng với cô, bật ra tiếng cười khúc khích đáng yêu.

Đầu nào cô nổ ong lên một tiếng, bỗng chốc nhớ ra mình là ai cũng nhớ được bản thân còn có một đứa con nhỏ chưa chào đời.

“Là con sao? Bánh bao nhỏ?”

Tiếng đứa trẻ cười im bật, bóng đứa trẻ cũng khuất sau tia nắng vàng rực. Cô kinh hãi chạy vội theo:

“Bánh bao nhỏ, con đừng đi, đừng đi. Mẹ xin lỗi, xin lỗi!!!”

Trong căn phòng sắc mùi thuốc khử trùng, những chiếc máy đang hoạt động với nhiệm vụ của mình. Bóng dáng Tur Mạn an yên nằm trên giường trắng muốt, sắc mặt bợt bạt của cô khiến cho ai nhìn thấy cũng đau lòng. Càng đau lòng hơn khi Nghiêm Trạch nằm bên cạnh cô, một tay nắm chặt bàn tay cô, một tay xoa nức bụng lớn an tâm ngủ. Sắc mặt không dấu mệt mỏi.

Hắn đã túc trực bên giường bệnh của cô suốt một tuần, không ai có thể khuyên nhủ hắn, chỉ có thể bắt lực nhìn hắn tự mình chăm sóc cô.

Ngày hôm đó, sau một trận cãi vã lớn, Tur Mạn đột nhiên trở nên khó chịu. Cô không chịu ăn uống, không nói không cười, cô còn chẳng thèm uống lấy một ngụm nước. Mặc cho bao nhiêu lời khuyên nhủ, cô đều không nghe lấy. Cơ thể chịu không được mà chỉ sau hai ngày liền kiệt sức mà khó thở, sau đó lâm vào hôn mê sâu khiến cho ai nấy kinh hồn. Cũng càng kinh hoàng hơn khi nhìn thấy Nghiêm Trạch mất bình tĩnh đến mức đánh người. Hắn đã đánh bầm dập những gã cảnh vệ can ngăn hắn, khiến cho một vài bác sĩ phải bó bột. Bởi vì cơn cuồng loạn này mà càng khiến cho họ thêm phần sợ hãi. Cuối cùng vẫn có thể giữ lại tính mạng cả mẹ và con, khiến cho cô ổn định mà sống tiếp điều đó là may mắn biết bao. Chỉ có những người trải qua mới hiểu được.

“Em muốn ép anh đến vậy?” Nghiêm Trạch đột nhiên cất giọng.

Tur Mạn nằm gọn trong lòng ngực hắn chậm rãi mở mắt nhìn lên trần nhà, trong đôi mắt chẳng hề có cảm xúc. Sự trống rỗng vô hồn như khiến trái tim người khác nguội lạnh. Cô không đáp lời, cũng chẳng buồn nhúc nhích mặc kệ Nghiêm Trạch đang hỏi cô.

Bàn tay Nghiêm Trạch càng siết chặt lấy cô, trong đầu là những lời nói cảnh báo của Hắc Miêu vang vọng không ít lần nhắc nhở bệnh tâm lý của Tur Mạn. Xem chừng cô đã đi vào ngưỡng cửa làm liều, mặc kệ đến sinh mạng của bản thân mình và đứa nhỏ. Chính những ngày qua là bằng chứng quan trọng nhất về sự bùng phát của bệnh trầm cảm đã khiến cho cơn bạo trong bản thân Nghiêm Trạch dùng để thị uy với cô sụp đổ. Có trời mới biết được nhìn cô nằm im bất động trên giường đã khiến hắn phát điên ra sao.

“Nếu có thể khỏe mạnh, anh sẽ đưa em đi thăm họ.”

Họ mà Nghiêm Trạch nói đến phải chăng là Bối gia?

Dường như lời nói này có công hiệu với cô. Ánh mắt đang vô hồn linh động dịch chuyển nhìn vào mắt hắn. Hắn sẽ cho cô ra ngoài, đi thăm những con người đã mô yên mà đẹp kia sao?

Nhận thấy nghi hoặc trong mắt cô, hắn nhẹ nhàng vuốt lại lọn tóc dài đen mượt của cô mà đáp: “Nghiêm Trạch này đã nói, tuyệt đối không nói xuống.”

Sao Tur Mạn lại không rõ điều này được chứ, cô rất hiểu hắn là con người như thế nào. Hắn nói được ắt hẳn sẽ được. Vì vậy mà cô đang là kẻ đuổi nước như vớ được cọc, ít ra chính điều này khiến cho nguồn sống trong cô trở dậy như trước. Nếu có thể đi thăm họ tìm cơ hội gặp được Lex, có lẽ anh sẽ đưa cô đi, rời khỏi chốn giam cầm của Nghiêm Trạch. Giúp cô thoát khỏi cơn ác mộng này.

Tháng thứ bảy của thai kỳ, Tur Mạn cũng đã có chút khởi sắc. Sau một trận cuồng phong gần như lấy đi sinh mạng của mẹ con Tur Mạn, mọi thứ đã dần

trở nên ổn thỏa. Chỉ là Nghiêm phủ đã lâu không còn nghe thấy tiếng người nói cười, đầu đầu cũng là một mảng tĩnh lặng như chết, sắc mặt ai nấy đều trầm lạnh khó hiểu chính vì chủ của họ Nghiêm Trạch đã càng lúc càng giống ác quỷ hiện hình. Sức đàn áp bằng hơi thở và ánh mắt đã đạt đến ngưỡng không cách nào chống lại. Thật sự đối diện với hắn là một quá trình đầy cam go.

Còn Tư Mạn thì vẫn giữ một thái độ duy nhất.

U uất.

Không nói quá hai câu một ngày, không đối sắc quá hai biểu cảm trong một tuần. Cô như thể cái xác không hồn. Một Tư Mạn vô tư, tùy tiện, bất cần ngày trước dường như đã chết. Bây giờ ngoài đứa trẻ trong bụng ra, cô cái gì cũng không quan tâm, đến cả Nghiêm Trạch ngày ngày bón cho cô từng thìa đó cô cũng xem như không khí mà không nhìn hắn dù chỉ là một cái liếc mắt. Điều này nghiêm nhiên trở thành lý do khiến Nghiêm Trạch càng lúc càng hung bạo với người khác.

Tư Mạn chỉ một lần mở miệng nói chuyện với hắn chính là lúc hắn gọi cô chuẩn bị lên xe đi Canada thăm Bối gia đã xanh cỏ bên đó.

“Nếu có thể quên, tôi hi vọng sẽ quên anh, quên hết cảm giác đã từng yêu anh, quên đi tất cả nỗi đau anh đã gây ra cho tôi. Lúc đó cho dù phải trả giá tôi cũng cam lòng.”

Lời nói gọn gàng nhỏ nhẹ đó như sát muối vào trái tim đang rỉ máu. Hắn rất muốn quát vào mặt cô ép buộc cô đòi hỏi kiếp kiếp nhớ đến hắn, không được quên dù chỉ là một cái nắm tay mà hắn đã trao cho cô nhưng hắn lại vì cứu vãn tâm bệnh trong cô mà nín nhịn. Quyết cho cô một lần được toại nguyện trước khi bệnh tình trở nặng thêm. Loại suy nghĩ tiêu cực đó cần phải được loại bỏ.

Chỉ là Nghiêm Trạch không biết được rằng, chuyến đi này chính là một cột mốc đánh dấu cho sự li biệt khiến hắn đau đớn đến mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 93: Đến Canada

Thông tin của Tư Mạn ở Nghiêm gia có thể đã được thiên hạ, che mắt được chúng nhân không rõ tình thế nhưng chẳng thể nào qua được đám gián điệp do Lex cài vào. Vì lẽ đó mà thông tin này đã nhanh chóng bay đến Lex khiến cho hắn tức giận đến mức nào.

“Khốn kiếp! Ta đã vì Tư Mạn mà nín nhịn Nghiêm gia một bước, vậy mà tên Nghiêm Trạch đó vẫn để mọi chuyện đến bước đường này.” Lex gầm lên: “Vậy còn Tư Mạn, có bé thì sao? Đã khỏe hơn chưa?”

Chu Mạt nhận lấy thông tin có được từ phía Nghiêm gia cung kính báo cáo: “Tiểu thư sức khỏe đã khá hơn trước rất nhiều, chẳng qua là trải qua một lần sinh tử cho nên sắc mặt không được tốt lắm.”

“Trải qua một lần sinh tử?” Giọng Lex trầm lạnh, trong lòng không ngừng lo lắng.

Chu Mạt biết chủ của hắn lo lắng cho Tư Mạn như thế nào nên không chậm trễ mà trình bày sự việc cho Lex nghe, cũng không quên nhấn mạnh nguyên nhân gây ra tình trạng của cô. Lex nghe xong thì nộ khí xung thiên, tức giận đến mức đập vỡ đồng cốc trước mặt. Sắc mặt tám phần là muốn giết người.

“Chuẩn bị xe khởi hành đến Pháp. Tư Mạn đã biết hết mọi thứ, ta cũng chẳng có lý do gì mà không đoạt con bé về.” Lex tỏ vẻ kiên quyết. Hắn từ lúc biết cô còn sống đã muốn đón cô về, chỉ vì e ngại bệnh tình kia mà trì hoãn chuyện này. Bây giờ vừa hay có thể đánh thẳng mặt mà đưa cô trở về.

“Bây giờ có lẽ không kịp nữa.” Chu Mạt ái ngại nói: “Nghiêm Trạch đã đưa Bối tiểu thư rời khỏi Nghiêm gia, nghe nói là đến Canada thăm mộ Bối gia.”

Mi tâm Lex lập tức nhú chặt. Tay chân của hắn lại có lúc làm việc chậm chạp đến mức này, khiến cho hắn bỏ lỡ mất cơ hội tấn công trực tiếp vào Nghiêm phủ. Biết rõ Lex sắp sửa tức giận, Chu Mạt nhanh chân tìm cô gái duy nhất sống trong dinh thự của Lex là Biện Biện. Cô gái có khuôn mặt thanh tú hiền hậu, điềm đạm và nhẹ nhàng bước vào với một vài đĩa điểm tâm trên tay. Chu Mạt liền nép sau lưng cô nói:

“Từ sau khi ngài đến thăm tiểu thư, Nghiêm Trạch đã giới hạn người tiếp cận cô ấy, cũng coi như gạt người của ta trà trộn vào đó đi. Cho nên thông tin này phải mất một thời gian mới lấy được.”

“Giào biện. Để Tư Mạn chịu khổ như vậy mới biết. Tôi đối xử với chúng dung túng quá rồi.” Lex chỉ thẳng mặt Chu Mạt mà nói.

Chu Mạt núp hẳn đằng sau Biện Biện nắm vạt áo cô thấp giọng nói: “Biện muội, cô xem Chủ quân lại giận cá chém thớt rồi. Mau cứu tôi đi, chẳng phải ngài ấy luôn nghe lời cô sao?”

“Chu Mạt, cậu bước ra đây! Sao lại dám đưa Biện Biện ra làm bia đỡ đạn như vậy?” Lex tuy rằng tức giận nhưng trước mặt Biện Biện vẫn có chút nín nhịn.

Thấy dáng vẻ của người đàn ông cao lớn lại khom người núp đằng sau lưng mình. Biện Biện nhẹ nhàng nở nụ cười bước đến trước mặt Lex nói:

“Hôm nay ngài vẫn chưa ăn trưa. Biện Biện tranh thủ làm chút bánh ngài thích. Chi bằng ăn một chút, tâm trạng sẽ tốt hơn.”

“Anh không có tâm trạng ăn, em đi chỗ khác đi.” So với Chu Mạt, Lex đối với cô gái này tám phần dịu dàng, hai phần nhường nhịn. Ai mới nhìn qua cũng đoán ra được Lex đối với cô gái này có tình cảm đặc biệt. Còn đặc biệt như thế nào chỉ có Chu Mạt biết.

“Ngài chê bánh Biện Biện làm không ngon?” Biện Biện thờ dãi tỏ vẻ buồn rầu.

Lex nhìn sắc mặt cô, thoáng bối rối một chút mới đành nói: “Tur Mạn vì anh mà ở Nghiêm gia chịu khổ, anh thật sự không nuốt nổi cái gì. Bây giờ anh phải đi Canada gấp, em ở nhà chờ đón Tur Mạn về.”

Biện Biện sùng sốt khi nghe Lex nói. Cô đương nhiên biết chuyện của Bối gia, cũng biết rõ Tur Mạn là ai. Chỉ là không ngờ trong khi Lex ở đây an tâm về cô thì bên kia lại xảy ra nhiều biến cố như vậy. Biện Biện liền đặt đồng điểm tâm xuống cúi đầu thỉnh cầu:

“Từ trước đến nay Biện Biện chưa cầu xin ngài điều gì. Nếu có thể xin hãy cho phép Biện Biện đi theo cùng, có thể tiễn đón Bối tiểu thư về.”

Nghe Biện Biện nói, Lex liền gạt đi: “Không được, lần này đi rất nguy hiểm. Em không biết phòng thân, càng không thông thạo vũ khí. Lúc xảy ra bất trắc anh có thể sẽ không bảo vệ được em.”

Biện Biện không muốn bị xem như gánh nặng nhưng vẫn muốn đi theo Lex. Trực giác mách bảo cô chuyến đi này Lex sẽ gặp họa. Cả nguồn sống của cô chỉ có mình Lex, nếu hấn chết cô cũng chẳng còn lý do để tồn tại nữa vì vậy mà không ngần ngại quỳ xuống trước mặt hấn nghiêm túc nói:

“Biện Biện sẽ chỉ ở nơi an toàn, có thể dùng gậy sẽ dùng dùi, dùng súng sẽ dùng súng. Tuyệt đối không khiến cho ngài phải bận tâm. Xin đừng bỏ Biện Biện ở lại đây, hãy đưa tôi theo cùng.”

“Em làm cái gì vậy? Mau đứng dậy!” Lex vội vã bước tới, muốn chạm vào cô, kéo cô đứng lên nhưng lại không dám. Từ trước đến nay Lex chưa từng chạm vào cô dù chỉ một lần. Bàn tay vươn ra đã vội thụt lại. Chỉ biết đứng đó chờ cho Chu Mạt hiểu ý mà đỡ cô.

“Vậy ý ngài....”

“Được rồi.” Lex coi như chịu thua: “Em đi cùng nhưng chỉ được ngồi trong xe không được ra ngoài. Thấy nguy hiểm thì phải chạy trước, biết chưa?”

Biện Biện vui vẻ gật đầu mà không nhận ra cái thờ dãi của Lex. Người mà Lex khó lòng từ chối nhất ngoài Tur Mạn ra chính là cô gái Biện Biện này. Người mà Bối gia đã nợ rất nhiều, cũng chính là người đã cứu hấn khỏi biển lửa, giúp hấn có thể sống đến ngày hôm nay.

Trở lại Canada vào thời điểm khác, nơi đây đã không còn những đợt tuyết trải đầy hay màn sương gió lạnh của lần trước ghé ngang. Làn gió của mùa xuân tạt qua những gương mặt lạnh tanh của Nghiêm gia chẳng thể khiến họ dễ chịu hơn một chút. Suốt cả quãng đường từ Pháp đến Canada, ngoài việc phải chịu đựng sắc mặt của Nghiêm Trạch thì việc chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ đến từng ly cho một thai phụ sắp đến tháng sinh chính là việc khiến cho chúng nhân mỗi một nhất. Ai bảo trong bụng cô là người sẽ kế tục Nghiêm gia, cũng chính là đứa trẻ mà Nghiêm Trạch coi trọng nhất chứ.

“Tur Mạn, đến nơi dù xúc động như thế nào cũng không được ngắt xui. Tình trạng của cô không được tốt nhưng Chủ thượng vẫn giữ lời hứa đưa cô đến đây, cho nên hãy trân quý đứa con này. Tôi biết cô là người lương thiện, sẽ không khiến con mình phải đau.” Hắc Miêu trở thành bác sĩ tâm lý bất đắc dĩ cho Tur Mạn, mỗi ngày đều nói chuyện, dùng không ít lời lẽ tác động đến cô giúp cô khuấy khỏa mặc dù chỉ có hấn tự kỉ một mình. Mỗi lần nói chuyện đều không khác nói với khúc gỗ, Tur Mạn chưa từng đáp lời dù chỉ một lần.

Nói rồi lại nhìn sang Nghiêm Trạch đang ngồi đối diện với Tur Mạn, đôi mắt nhắm hờ tựa như đang dưỡng thần. Hấn tĩnh lặng như cách mà Tur Mạn đối với hấn. Cả hai không nói với nhau lời nào, chỉ yên lặng suốt một chặng đường dài. Nghiêm Trạch ở bên chăm sóc cô, bón cho cô ăn, chăm cho cô uống. Tur Mạn cũng không gạt hấn đi, tiếp nhận sự chăm sóc nhưng lại không cho hấn lấy nửa chữ cảm ơn. Đối với người của Nghiêm gia bây giờ. Sự im lặng chính là thứ đáng sợ nhất.

Đoàn xe của Nghiêm gia dừng trước khu vực một bãi đất rộng, phía đằng sau là ngôi biệt thự lớn chói xém cũ kỹ. Trên bậc thềm là từng nhánh rêu phong rũ xuống. Bờ tường có màu xanh rêu tượng trưng cho màu của thời gian dẹt nên. Trải qua phong ba bão táp, bị thời gian vô tình bào mòn. Ngôi biệt thự vẫn lừng lững ở đó, tựa như ngao khí Bối gia, vạn kiếp bất diệt.

Tur Mạn ngồi trong chiếc Limousine đen, mắt đưa ra phía cửa trái tìm liềm thấy lại một con đau nhói.

Chính nơi này mười lăm năm trước cô đã rời đi mà chưa một lần dám quay lại. Nơi đã khiến cô một đời đau đớn. Một đời bi thương.

“Nghiêm Trạch.” Tur Mạn đột nhiên cất tiếng gọi. Tiếng gọi khiến Nghiêm Trạch bất an. Có điều gì đó đang sắp xảy ra.

Tur Mạn lại không hề nhận ra bất thường trong mắt Nghiêm Trạch mà chỉ nhẹ nhàng cất giọng: “Đây là nơi mà anh đã từng giết tôi.”

Như để nhắc nhở hấn cô vốn dĩ đã chết trong tay hấn năm đó. Một lời nhắc nhở này chính là một nhát dao đâm về phía hấn. Bàn tay Nghiêm Trạch siết lại, hấn cất giọng đáp:

“Em muốn nhai lại chuyện cũ đến bao giờ?”

Tư Mạn nhếch môi cười, nụ cười tỏ vẻ bất cần. Cô tựa đầu vào cánh cửa, đôi mắt như tràn ngập sương mù nhìn ra bên ngoài, chậm rãi nói:

“Từ trước đến giờ tôi luôn nghĩ rằng bản thân mình hối hận. Hối hận vì hôm đó đã gặp anh, đã để anh bắt về Nghiêm gia, đã để bản thân mình yêu anh. Bây giờ tôi mới biết bản thân có bao nhiêu ngu ngốc. Tôi vốn dĩ không hề hối hận.”

Nghiêm Trạch nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong mắt ánh lên đau lòng nhưng khuôn mặt cứng rắn kia lại như điềm nhiên không hề gì. Hôm đó hắn đã xuống nước xin lỗi cô, vứt bỏ cả danh dự của Nghiêm gia mà hạ mình mở miệng xin lỗi. Cô lại muốn chà đạp hắn mà bắt hắn cầu xin. Điều đó đã khiến hắn tức giận như thế nào.

“Những điều em nhận được từ anh không cho phép em hối hận. Quá khứ là quá khứ. Nếu có thể quên thì hãy quên đi.” Như một lời nói mang tính áp đặt, cũng tựa như một lời khuyên nhủ. Nghiêm Trạch có thể nhẫn nhịn đến mức này cũng coi như đã đạt đến giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 94: Thăm mộ Bối gia

Tư Mạn nhẹ cười, một nụ cười tự giễu. Cô mong đợi gì từ hắn?

“Anh không chỉ ích kỉ mà còn rất tự mãn. Anh nghĩ rằng tình yêu anh dành cho tôi có thể bù đắp vào tội lỗi mà mình gây ra sao? Nếu thật sự có thể bù đắp anh đã chịu đập đầu mà xin tôi tha thứ rồi không phải sao?”

Sắc mặt điềm đạm của Nghiêm Trạch lần nữa vì cô mà tràn ngập nộ khí. Cái miệng cô giống như ngòi nổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy khiến hắn vừa giận vừa thương, hận không thể đem cô chôn sống. Nhưng so với tức giận, tâm cơ của hắn sớm đã nhận ra vấn đề.

“Em kích động anh chờ cơ hội để bỏ trốn? Em nghĩ có thể thoát khỏi anh được thật sao?” Cô đột nhiên nhiều lời, ắt hẳn có dụng ý. Nghiêm Trạch cũng lường trước cô sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để trốn đi.

Tư Mạn đảo mắt một vòng, trong lòng thật sự hoài nghi bản thân mình rốt cuộc tại sao có thể lừa được thiên hạ nhưng riêng Nghiêm Trạch lại chưa từng gạt được hắn dù chỉ một lần. Chỉ là cô không biết ma cao một thước, đạo cao một trượng. Nghiêm Trạch chỉ ít ăn cơm trước cô gần mười năm. Những người đàn ông nằm ngoài ba mươi như hắn nhìn đời bằng con mắt khác, lại là người tâm cơ khó lường như hắn đã gặp kẻ lường gạt như cô nhiều như thế nào. Cô lại là người hắn để tâm, mọi thứ trên người cô có chỗ bất ổn đương nhiên sẽ nhìn ra đầu tiên.

“Vậy tôi hỏi anh một điều. Anh nhìn tôi như vậy có đau khổ hay không?” Đây là câu hỏi thật lòng từ cô.

Nghiêm Trạch đặt tay lên bàn tay lạnh của cô, nhìn thẳng vào đôi mắt trần châu đáp: “Anh không đau khổ một chút nào.”

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán khiến trái tim Tư Mạn như thêm một dao thế nhưng câu trả lời tiếp theo lại khiến cô nguôi đi.

“Yêu em mọi thời khắc đều là yêu thích tuyệt đối, hạnh phúc tuyệt đối. Không có đau khổ hay tổn thương. Em hận anh, trốn tránh anh là tự em muốn vậy, không ảnh hưởng đến cảm xúc yêu em của anh. Em đau khổ vì đạo hiếu chưa tròn, vì bàn tay anh dính máu chứ không phải vì anh phản bội em. Nguyên tắc của anh là làm rõ mọi thứ, kể cả yêu đương. Cho nên em đau khổ hay không đều không khiến anh đau khổ theo.” Lời giải thích tận tình, rõ ràng lại khiến cho Tư Mạn cảm giác khó hiểu. Người đàn ông này sống theo quan điểm của chính mình. Mặc dù yêu cô chân thành nhưng không vì quá yêu mà cho cô cơ hội rồi bỏ hắn để giảm bớt cơn đau đang rỉ máu từ trong tim. Cho dù cô có phải chết ở Nghiêm gia cũng phải chết bên cạnh hắn. Ý nghĩ đó đã quá rõ trong từng câu nói rồi.

“Thật không công bằng.” Cô trực diện nhìn hắn cần môi: “Vậy là chỉ có tôi từ trước đến nay tự mình đau khổ. Còn anh vẫn vui vẻ sống với cuộc đời cao ngạo đó ư?”

Khóe môi Nghiêm Trạch hơi nhếch lên lộ ra vẻ mặt đầy cuốn hút nhưng không kém phần lạnh lẽo: “Không công bằng đúng không? Anh là nguồn cơn đau khổ mà không buồn, em chẳng có lý do gì để một mình ôm khư khư lấy chuyện đã qua đó. Em cho rằng khi bản thân đau khổ thì người khác cũng tuyệt đối bị thương như em sao? Không có chuyện đó đâu.”

Tư Mạn không biết Nghiêm Trạch rốt cuộc có thật sự hối lỗi về việc đã làm hay không. Hắn tro mặt nói với cô những điều này mà không chút ngượng mồm khiến cô bỗng dưng trống rỗng không biết phải nói gì.

Thật khô hạn.

“Xem ra tôi đã tự mình lầm tưởng tình yêu cao cả của anh.” Lầm nhảm trong miệng không cần câu trả lời. Tư Mạn cụp mi nói với Nghiêm Trạch như lời nói cuối cùng:

“Con người không có khái niệm ‘không thể’. Một khi đã muốn, sẽ có ngày tôi thực hiện được. Anh kìm chân tôi được một ngày, không thể kìm được cả đời. Đạo hiếu của tôi chưa tròn, tôi không cách nào ở bên anh. Anh cầm dao, không có nghĩa anh có quyền làm người khác tổn thương. Anh đã khiến mọi thứ đi xa đến mức này, những điều anh nhận được đều là cái giá phải trả.”

Nói xong thì đẩy cửa bước xuống, không màng nhìn lấy cảm xúc trên gương mặt Nghiêm Trạch bởi cô biết hắn sẽ giận dữ nhưng đối với cô thì chẳng sao cả. Mặc kệ. Trái tim cô đã vì hắn mà dần dần mất đi nhịp điệu rồi.

Gạt tay ra khỏi những bà vú đang đỡ cô khó khăn bước về phía trước. Tư Mạn muốn tự mình bước những bước chân nặng nề đi về nơi ngôi mộ gần nắp nằm thành một hàng ở bên cạnh căn biệt thự kia. Nơi cất dấu kỉ niệm thời ấu thơ. Những ngôi mộ với mặt cỏ xanh mướt, những tấm bia khắc từng chữ nhà họ Bối, những con đầu nhói dần dần lấp đầy trong tâm can khiến cho mỗi bước chân của Tư Mạn đều không kìm được mà nén một tiếng nấc nghẹn bị thương.

Không cần bất cứ một sự giúp đỡ nào, càng không muốn nhìn thấy Nghiêm Trạch trong tầm mắt. Tư Mạn bước đến trước ngôi mộ của gia chủ họ Bối chính là Bối Doãn Phi và Diệp Liên, cha mẹ của cô. Người mà cô không cách nào ngủ yên mỗi đêm.

Cô không khóc, chỉ chậm rãi gạt đi đám lá khô trên phần bia mộ, mỉm cười chào cha mẹ một cách trịnh trọng. Từng biểu cảm hành động của cô đều lọt vào tầm mắt chúng nhân. Không ai hiểu được cảm xúc của cô lúc này, chỉ biết rằng cô đang gặm nhấm nỗi đau của chính mình. Thấm hết một vòng từng người trong Bối gia, Tư Mạn chỉ dừng lại ở bia mộ của chính mình. Dòng chữ Bối Tĩnh khắc đẹp đẽ trên phần bia gọn ghẽ. Cô vuốt dòng chữ đó, cười cay đắng.

Cô ngồi xuống trước phần mộ của mình, đặt trên đó một túi bánh, là bánh chocolate mà Lex làm rồi để lại một câu nói: “Đã vất vả rồi.” Sau đó lại đến trước phần mộ của cha mẹ, không nói lời nào nữa mà thả mình nằm xuống giữa phần trống ở hai phần mộ nhìn lên bầu trời, tựa như lúc nhỏ cô nằm trong vòng tay cha mẹ, tận hưởng hạnh phúc của tình thân. Nơi khoe mi nặng nề rơi xuống chất lỏng mặn chát, cô đưa bàn tay nắm lấy đất cát xung quanh, ngậm một tiếng nghẹn ngào.

Nhìn cảnh tượng này, bà vú không kìm được lòng mà bật khóc. Chúng nhân suýt xoa một chút xót xa. Riêng Nghiêm Trạch trông rỗng nhìn cô, con người đen như bị một hòn đá làm dao động. Tựa hồ đã nhận ra điểm sai mà mình đã gây ra. Cảnh vật tĩnh lặng đó đưa tiếng khóc của Tư Mạn bay lên trời xanh, cũng chính là đánh thức một cuộc huyết chiến đẫm máu của những kẻ đứng đầu.

Cắt đứt tiếng nấc nghẹn của Tư Mạn và cảm xúc của chúng nhân là tiếng xe của Nghiêm Giác Siêu trượt bánh trên bãi cỏ biệt thự Bối gia. Bước xuống xe với sắc mặt lạnh lẽo của Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bân khiến cho Hắc Báo, Hắc Miêu lập tức hạ lệnh đưa người về thế phòng thủ. Ngay cả Nghiêm Trạch cũng không thể ngờ đến chuyển đi này lại bị Nghiêm Giác Siêu phát giác ngay tại đây. Ất hẳn ông ta đã biết Tư Mạn chính là Bối Tĩnh vì vậy mà đằng sau ông ta là một toán cảnh vệ cao cấp đã được chuẩn bị để chống lại chính con trai ông ta là Nghiêm Trạch. Chỉ trong chớp mắt, nơi nghĩa trang vốn yên bình này đã biến thành chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Phản đòn

Tại nơi đây, mảnh đất từng ghi dấu ấn của trận chiến mười lăm năm về trước lại thêm một lần nữa nghênh đón những ‘gã lớn’ trong giới rai máu xuống mảnh đất đen tối này.

Đón tiếp Nghiêm Giác Siêu là toàn bộ đội cảnh vệ của Nghiêm Trạch. Nghị sự cùng Tạ Bân là hai con báo đen giữ cửa Nghiêm phủ Hắc Báo, Hắc Miêu. Thế cục căng thẳng giăng lên bầu trời Toronto này khiến cho gió bắc ngoài kia cũng chợt lạnh giá thêm vạn phần.

Bước về phía trước ung dung đạo mạo là Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bân, nhìn thấy Nghiêm Trạch liền cười xòa:

“Hay, hay lắm. Hồ phụ sinh hồ tử. Con qua mặt được ta rồi, có thể dấu ả đàn bà này ngay dưới mí mắt ta”.

Nghiêm Trạch không giống dài. Lập một lá chắn trước Tư Mạn đang thăm mộ kia lạnh lẽo đáp:

“Muốn giết người hay cướp người đều không thể. Trừ khi ông muốn tự tay tôi giết chết ông”

“Được lắm. Coi ả đàn bà của cái gia tộc bản thù đó quan trọng hơn cả ta. Mày còn dám mang họ Nghiêm? Tao cho mày hình hài, nuôi mày khôn lớn để mày ngồi lên vị trí Chủ thượng, vậy mà mày ăn cháo đá bát. Nghênh ngang đem ả đàn bà đó về sống ở Nghiêm phủ, ăn của Nghiêm gia còn mang thai dòng máu của nhà họ Nghiêm. Súc sinh!” Nghiêm Giác Siêu tức giận gầm lên, cả cơ mặt cũng tím tái vì giận dữ. Đây có thể xem là lần đầu tiên sau ngàn ấy năm, Nghiêm Giác Siêu không tiếc lời mắng chửi Nghiêm Trạch như vậy đủ để hiểu được sự tồn tại của Tư Mạn tàn độc đến mức nào.

Tư Mạn yên lặng lắng nghe lời mắng chửi, sắc mặt cô bình ổn không động tĩnh nhưng tâm trí lại không khỏi suy nghĩ. Nghiêm Giác Siêu là con người ham tiền ham lợi lại bị Bối gia hót tay trên, bị Bối Hân Đồng lừa một vỏ đầu đòn đương nhiên sẽ chĩa mũi dùi về phía Bối gia. Vậy tại sao trong miệng của Nghiêm Trạch, chuyện mười lăm năm trước lại không có sự có mặt của Nghiêm Giác Siêu? Phải chăng hắn dấu cô điều gì đó?

Bên này sắc mặt Nghiêm Trạch lộ lộ sát khí, hần siết chặt bàn tay, mảy lưỡi cau chặt nghiêng răng nói:

“Ông không xứng đáng được làm cha của Nghiêm Trạch này. So với những gì ông đã làm, khinh bạc của tôi đối với ông chẳng là gì cả. Ông không có tư cách lên tiếng trước mặt tôi.”

Nghiêm Giác Siêu tức lắm, bao nhiêu danh dự của đại lão gia lại bị Nghiêm Trạch coi thường như vậy trước mặt bao nhiêu người. Lòng tự tôn của ông ta không cho phép Nghiêm Trạch làm càn đến mức này.

“Muốn bảo vệ mầm họa đó ư? Không dễ thế đâu!”

Lệnh hạ xuống. Toàn bộ cảnh vệ theo sự chỉ đạo của Tạ Bản liền vào đội hình chữ súng về phía Tư Mạn đang ở phía sau. Tay súng bắn tia được chuẩn bị đứng trên mũi xe Candilac khuất khỏi tầm cao hàng phòng ngự cảnh vệ Nghiêm Trạch hướng nòng súng về phía Tư Mạn, không cần lệnh mà lập tức bóp cò.

Đoàng! Đoàng!

Hai phát súng đồng thanh vang lên. Hắc Báo, Hắc Miêu nghiêm mặt lập tức rút súng ra tính toán nhắm vào tên súng bắn tia trên kia nhưng lúc này mới phát hiện hần đã mất mạng, chỉ còn khẩu súng nằm chổng chơ trên đó với nòng súng hướng lên trời. Lại lướt mắt đến Tư Mạn vẫn bình an vô sự đứng sau đám cảnh vệ kia. Lúc này mới nhận ra so với tay súng bắn tia, Nghiêm Trạch bên này nhanh hơn một nhịp đã rút súng ra, kịp cho tên kia đi đời.

“Chưa hết đâu!” Tạ Bản sắc lạnh đối đầu Hắc Báo, Hắc Miêu. Trực tiếp dùng người của bên mình dùng súng đã thương hai người. Trước đây cho dù thâm tình nặn mà như thế nào, đứng giữa chiến tuyến với hai chủ nhân đối địch thì vẫn là kẻ địch. Không ngần ngại mà ra tay tàn độc.

Để hạ được quân sư chỉ có quân sư xuống tay. Một bên Tạ Bản và một bên là Báo, Miêu đối diện với màn mưa súng căng thẳng chẳng mấy may sợ hãi. Hàng phòng ngự của đôi bên đều là người của Nghiêm gia, đều được đào tạo bằng cách đánh của Nghiêm gia nhưng mỗi bên dưới bàn tay chủ quản khác nhau lại có cách đánh khác nhau. So với người của Nghiêm Giác Siêu sử dụng biện pháp tấn công trực diện bằng ba lớp phòng ngự, dùng lối đánh ép trước vây sau thì người của Nghiêm Trạch lại sử dụng cách đánh vây trước ép sau. Thủ thế tiến công nhằm xao lãng hàng phòng ngự đối phương. Vì lối đánh của hai phe này mà chẳng mấy chốc khu vực yên bình đó trở thành chiến trường sắc mùi thuốc súng, khiến cho cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Nghiêm Trạch lại khác, hần mặc kệ Nghiêm Giác Siêu đang sầm mặt bên kia mà đi về phía Tư Mạn, đỡ cô dậy, gạt đi đám bụi bân bám trên lưng. Coi thường trận huyết chiến ngoài kia đang như muốn dịch chuyển cả một vùng trời đó. Bình tĩnh cất giọng:

“Anh sẽ không để ai lấy được mạng của em.”

Tư Mạn gạt tay Nghiêm Trạch ra lạnh lùng đáp: “Tôi cũng sẽ không để ai cầm chân được tôi chứ đừng nói là lấy mạng.”

Tư Mạn biết hần cao ngạo, không sợ trời đất, càng không sợ Nghiêm Giác Siêu, nhưng cô thì khác. Thà rằng cô không mang thai, có bị thương một chút mà bỏ trốn được cũng chẳng sao, nhưng hiện tại con cô đã thành hình chỉ còn hơn tháng là chào đời. Cô không muốn có bất cứ thứ gì uy hiếp đến đứa trẻ vì vậy mà không ngại ngần trực diện vào Nghiêm Giác Siêu hô lớn:

“Nghiêm Giác Siêu! Dừng tay lại. Tôi có chuyện muốn nói với ông.”

Nhìn thấy Tư Mạn ngạo nghễ xuất hiện, bên cạnh còn có Nghiêm Trạch oai phong lừng lừng, bóng dáng hai người đổ trên nền đất vừa tương xứng lại có chút không hòa hợp khiến cho Nghiêm Giác Siêu phút chốc bất an. Ông ta trầm mặc một chút mới khoát tay cho hai bên dừng chiến, để lại mảnh trời tĩnh lặng cho Tư Mạn phát ngôn.

Không cần bất cứ sự trợ giúp nào. Tư Mạn một mình vác bụng lớn bước lên phía trước cất giọng:

“Mục đích của ông hôm nay là lấy mạng tôi, kết thúc hoàn toàn sự tồn tại của Bối gia trên thế giới này có phải không?”

Nghiêm Giác Siêu mở nửa mắt lạnh, phóng hàn khí về phía cô đáp: “Được đích thân ta lấy mạng là phúc của Bối gia nhà cô. Hạng đàn bà trợ trờn như cô có thể sống đến hôm nay là ta đã quá nhân đạo rồi.”

Đương nhiên Tư Mạn sẽ không để lời nói kia của ông ta vào đầu mà chỉ nhàn hạ nói: “Ồ, tôi không biết vì tôi mà hai cha con nhà ông đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán là phúc đấy.”

Lời nói vừa xong chưa nói để Nghiêm Giác Siêu mặt mày đen kịt bên kia thì Nghiêm Trạch bên này đã nổi lên đã tâm muốn bắn chết cô nhưng lại nín nhịn lửa giận trong người lên tiếng nhắc nhở:

“Làm càn có giới hạn. Đừng tưởng anh sẽ nhún nhường cho em mãi!”

Sắc mặt Tư Mạn coi như yên tĩnh hơn, Nghiêm Trạch đã nói là làm cô không nên quá chú tâm vào chọc giận hần mới khoát tay giảm bớt hàn khí hai bên mà nói:

“Tôi chỉ muốn nói với ông một chuyện rằng trước khi đến bối gia, cái danh Ephemera đã giúp tôi kiếm được ít tiền và nó cũng giúp tôi điều tra được, ông có một hệ thống quản lý tài sản không chỉ sử dụng đòn bẩy tài chính mà còn dùng hình thức giao dịch Scalping.”

Scalping: Scalping trong giao dịch forex, là một thuật ngữ dùng để chỉ hoạt động "lướt sóng" để kiếm lợi nhuận nhỏ và giao dịch một cách thường xuyên bằng cách thực hiện mở và đóng nhiều giao dịch trong ngày.

“Số tiền mà tôi có được vừa hay lại có một chuyên gia tài chính quản lý, muốn vậy đánh ông chẳng phải là chuyện gì quá khó khăn. Ông nghĩ xem có phải không?”

Chúng nhân kinh ngạc nhìn Tư Mạn, ngay cả mi tâm Nghiêm Trạch cũng nhú lại nghĩ đến vấn đề gì đó. Tư Mạn lần này gan lớn lại dám vậy đánh vào đồng tiền quý báu của Nghiêm Giác Siêu?

“Nhóc con, cô tưởng Nghiêm gia chỉ là đứa trẻ lên ba sao? Có thể thích vậy đánh là đánh được?” Nghiêm Giác Siêu thừa khôn ngoan để làm chủ tài sản Nghiêm gia, bao nhiêu năm lăn lộn đâu thể vì một câu của Tư Mạn mà sợ hãi.

“Tôi thừa biết Nghiêm gia có bao nhiêu tài sản, cũng từng có được chứng từ tài sản riêng của ông ngoài toàn bộ vốn liếng được tích trữ thuộc về Nghiêm Trạch. Tài sản đó đến từ đâu, thiếu thừa chỗ nào tôi đều biết nhưng vẫn để ở chỗ người quản lý đồng tài sản của Nghiêm gia các người vừa hay là Tư trụ do tôi để bặt, họ cũng là bốn người cút cung tận tụy với tôi nhất. Cho nên....Haiz, thật không biết là nên để ai ra tay trước.”

Tư Mạn vừa nói xong, ngoài sắc mặt đại biến của đám Nghiêm Giác Siêu, Tạ Bản, Hắc Báo, Hắc Miêu thì sắc mặt Nghiêm Trạch lại lạnh gắp vạn lần. Nhớ tháng trước Tư Mạn còn giả bộ xót Nghiêm Trạch không có Hắc Báo, Hắc Miêu ở bên phụ giúp làm việc mỗi một mới để xướng tuyến bốn người có năng lực lại tận trung với cô để có thể giúp hắn tạm thời quản lý bốn ngân hàng. Lại không ngờ đến cô sợ có ngày bị Nghiêm Giác Siêu uy hiếp mới đem bốn người này ra làm trụ cột chống đỡ sẵn, khi cần thiết sẽ lập tức vậy đánh.

Hắn như thế lại bị cô lừa.

“Không cần tức giận. Tôi dù toàn tâm toàn ý với anh như thế nào vẫn phải tìm con đường sống. Đó là bản năng sinh tồn của một kẻ bị dồn đến đường cùng như tôi.” Tư Mạn không nhìn Nghiêm Trạch nhưng lại rõ như lòng bàn tay hắn sẽ có phản ứng như thế nào nên nói một câu phủ đòn trước. Dám chắc Nghiêm Trạch nhìn nhận cô đến mức sắp điên lên rồi. Cô cũng phải cảm ơn núi bụng lớn đó, nhờ có nó mà Nghiêm Trạch phải nhìn cô đến hết nước rồi.

“Khốn kiếp.” Nghiêm Giác Siêu đám mạnh vào khiến xe gần từng từ: “Nghiêm Trạch, mày thấy chưa? Là mày dẫn rắn vào nhà đấy.”

“Nghiêm Giác Siêu! Đừng nói lời thừa thãi nữa. Nếu trong vòng nửa tiếng ông và người của ông không rời khỏi Canada thì tôi sẽ trực tiếp vậy đánh ông. Chỉ vài phút nữa thôi thị trường Mỹ sẽ lên sàn, thị trường Châu Âu cũng không kém phần nhộn nhịp. Lúc đó tôi sẽ trực tiếp để người của mình nhả chuột trong miệng ra gặm sạch tiền của ông.” Tư Mạn nhanh chóng gạt đi lời khiêu khích Nghiêm Trạch của Nghiêm Giác Siêu mà nói. Bây giờ chỉ cần bảo toàn mạng sống mẹ con cô, việc gì cô cũng dám làm.

“Bối tiểu thư! Nói trước cũng phải nói sau, một khi cô vậy đánh sẽ không tránh khỏi lỗ lớn.” Tạ Bản bình tĩnh hơn Nghiêm Giác Siêu trầm trầm cất giọng nhắc nhở.

“Các người không cần lo đến chuyện tôi lỗ hay không. Tôi thà lỗ một ngàn còn hơn để các người lời một đồng.”

“Bối Tư Mạn! Đừng làm càn, trong người cô không có phương tiện liên lạc, cô lấy cái gì thông báo cho người của cô vậy đánh!” Là tài sản của Nghiêm gia cũng chính là một phần tài sản của Nghiêm Trạch, Hắc Báo đương nhiên lo lắng mới lên tiếng cảnh cáo.

“Anh nghĩ gần mười năm hành nghề, tôi lại không thể lấy trộm thứ vẫn luôn thuộc về mình sao?” Tư Mạn lấy trong tay áo ra chiếc đồng hồ mà cô vẫn thường đeo đã bị đám người Nghiêm Trạch tịch thu. Để tránh trường hợp lần nữa đoạt lấy, cô đã nhanh chóng ấn nút gửi đi một dòng tin nào đó: “Tôi đã lệnh cho người của mình nửa tiếng nữa sẽ lập tức lên sàn. Nếu các người không rời đi mà giết chết tôi, đừng nói là tài sản của ông mà từng miếng, từng miếng bánh Nghiêm gia đã ăn của Bối gia cũng sẽ ghen mà chết.”

Tư Mạn gan lớn đến nhường này nhưng Nghiêm Trạch lại vẫn tĩnh lặng, bình yên đứng bên cạnh cô không lên tiếng càng khiến cho Nghiêm Giác Siêu bắt đầu hoảng loạn. Thứ ông ta yêu nhất là tiền, bây giờ lại bị đem toàn bộ tài sản ra hù dọa, đương nhiên sẽ đứng ngồi không yên.

“Cô....”

Nghiêm Giác Siêu còn chưa kịp mở miệng nói Tư Mạn liền tiếp tục màn đe dọa này mà nói:

“Điểm nổi bật của đòn bẩy tài chính là lời nhanh mà lỗ thì không kịp chớp mắt. Tôi có thể bảo đảm trong một giờ, ông sẽ lỗ mười triệu, giờ thứ hai lỗ hai mươi, giờ thứ ba sẽ là lỗ bốn mươi. Nếu tôi chết ở đây, không có ai hăm lại lệnh xuất kia thì chỉ trong một ngày ông sẽ không chỉ mất toàn bộ số tài sản mà ông có trong tài khoản mà người của tôi sẽ liên tục tăng vốn khiến ông chỉ có thể tiếp tục lỗ dẫn đến phá sản. Cho nên mạng của tôi bây giờ chính là tài sản của ông, nguồn sống duy nhất của ông. Hoặc là rời khỏi đây hoặc là tôi chết đi và ông trở thành một kẻ không một xu dính túi. Nghiêm gia phá sản trong một ngày, ông chọn đi.”

Toàn bộ những người ở đó nhìn Tư Mạn mà thấy sống lưng lạnh cóng, nhất là Hắc Miêu đã từng bị Tư Mạn một bước mắt đi tòa soạn nên rất hiểu rõ thủ đoạn của cô ghê gớm như thế nào. Lần này lại lợi dụng tư trụ do mình đưa lên để khiến Nghiêm gia dần dần thành phế vật, chiêu này của cô đã sớm chuẩn bị từ khi quyết định ở bên cạnh Nghiêm Trạch rồi.

Riêng Nghiêm Trạch nhìn cô không còn tức giận nữa mà chậm rãi đọc vị từng cảm xúc trên gương mặt kia. Thay vì lo cho Nghiêm gia đang bị cô trêu đùa trên vách đá, trong lòng hắn lại chợt có một khoái cảm lạ thường.

Người phụ nữ mà hắn yêu cũng là người duy nhất có thể lừa được hắn, khiến Nghiêm Giác Siêu bế tắc kinh hoàng tột độ.

Có cốt khí!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 96: Cuộc chiến trên đất máu

Khác với sắc mặt đặc biệt xấu của Nghiêm Giác Siêu, sự bình tĩnh của Nghiêm Trạch mới chính là nguyên nhân khiến Tư Mạn bồn chồn khó hiểu. Cùng nhắm vào tài sản Nghiêm gia mà đánh, tại sao Nghiêm Trạch lại có thể bình thản đến mức này? Phải chăng cô đã làm sai ở đoạn nào? Hoặc có thể thời điểm hắn chấp nhận cho người của cô làm tứ trụ, vốn dĩ đã không thành thật tin tưởng cô mà có phương án dự phòng nào đó?

Nghĩ đến đây Tư Mạn mơ hồ nhận ra, cho dù trong tình yêu vạn lần bất hồi nhưng trên thực tế con người vốn dĩ luôn giữ lại niềm tin chỉ dành cho chính bản thân mình. Nếu không người cẩn thận như Nghiêm Trạch sẽ không tùy cơ mà giao lại gia sản cho Tư Mạn một cách giản đơn như vậy. Còn cô thì ngây thơ nghĩ rằng vì tình yêu đó sẽ khiến Nghiêm Trạch tuyệt đối tin tưởng cô. Phụ nữ quả thực mù quáng.

“Em cứ tiếp tục đi! Anh sẽ coi như không nghe thấy gì. Ông ta mắc vào bẫy của em rồi đấy.” Giọng nói trầm thấp của Nghiêm Trạch trôi qua tai Tư Mạn càng chứng minh suy nghĩ trong đầu của cô là thật. Họa chẳng tứ trụ mà cô đề bạt đó đang gặp nạn vì người của Nghiêm Trạch nhưng lại để họ an toàn cho cô đe dọa Nghiêm Giác Siêu.

Không hiểu sao trong lòng Tư Mạn thoáng lạnh đi. Cô cắn môi nhìn xuống con ê buốt trong lòng, ngẫm để mặc Nghiêm Trạch xem cô diễn kịch. Thấy Nghiêm Giác Siêu vẫn chưa có ý định rời đi, cô lần nữa cất giọng:

“Mạng của tôi ở đây, tài sản của ông cũng ở đây và ông còn năm phút để tận hưởng thời gian cuối cùng ngồi trên đồng vàng.”

Nhìn vẻ mặt tự tin của cô, Nghiêm Giác Siêu đương nhiên tím mặt tức giận. Trần đời người uy danh lừng lẫy như ông lại bị một đứa con gái vất mũi chưa sạch đe dọa. Nếu không phải Nghiêm Trạch nói giáo cho giấc, khiến ông rơi vào thế bị động này thì có năm mơ Tư Mạn cũng đừng nghĩ đến chuyện leo lên đầu Nghiêm gia mà ngồi.

“Nghiêm Trạch, mày đừng quên Bối Hân Đồng đã làm gì với mẹ mày.”

Lời này nói ra, xem chừng sắc mặt Nghiêm Trạch không được tốt nhưng chưa để Tư Mạn kịp thời phản ứng thì một tiếng súng giữa trời quang bất chợt vang lên khiến toàn thể chúng nhân đều giật mình về lại thế thủ. Cũng kịp nhận ra đường súng đó thẳng một đường nhắm trúng bả vai Nghiêm Giác Siêu.

Trước đó một nhịp, Nghiêm Trạch tay nhanh hơn mắt liền đẩy Tư Mạn về sau lưng, phóng tầm mắt ra xa hướng về phía khói thuốc súng hãy còn mờ ảo đó, mi tâm lập tức nhíu chặt.

“Là tên khốn kiếp nào???” Tạ Bản ôm lấy bả vai đầm máu của Nghiêm Giác Siêu, tức giận gầm lên.

“Bây nào, khốn kiếp là sao? Nghe chẳng hay gì cả. Lão gia à, là tôi đây, tôi đây.” Một đoàn xe bao gồm cả xe chiến mang vũ khí hạng nặng xuất hiện, bủa vây tứ phía cha con nhà họ Nghiêm. Từ trong đám người rờ rỏ bóng dáng người đàn ông đã quá quen thuộc với Nghiêm gia. Đinh Cẩn.

“Dám ra tay với lão gia. Đinh Cẩn ngươi không muốn sống nữa?”

Tạ Bản thì tức giận, nhưng Nghiêm Giác Siêu lại chỉ nín nhịn con đau buốt mà nhếch môi đáp: “Rất biết chọn thời cơ. Đinh Cẩn, xem ra ngươi đợi giờ phút này đã lâu lắm rồi.”

Đinh Cẩn giả vờ kinh ngạc ôm tay nề phục: “Không nghĩ đến lão gia nhìn ra sớm đến thế, Đinh mỗ thật bội phục.”

Bên kia càn quấy, bên này Hắc Miêu liền nhỏ giọng nhắc nhở Nghiêm Trạch, đưa người dẫn Tư Mạn vào trong xe an toàn rồi lập hàng phòng ngự bao quanh. Tư Mạn bây giờ rồi càng thêm rồi, nhìn thế trận ngoài kia biết được bản thân không cách nào trốn thoát. Đã ngồi hẳn trên xe, Nghiêm Trạch đứng bên ngoài đó là thời cơ tốt nhường nào. Thế nhưng xung quanh không chỉ là người của Nghiêm Giác Siêu tạo thành rào sắt, mà còn một đồng đám đen mặt mày bặm trợn của Đinh gia chống chế. Hai lớp bọc người, có cánh cũng e không thoát được. Đó cũng chính là lý do Nghiêm Trạch an tâm giao Tư Mạn lại cho Sam chăm sóc mà không cần có bất cứ cảnh vệ nào đi theo.

Nói về thế trận ngoài kia. Ai mà không rõ những kẻ trong giới muốn thôn tính Nghiêm gia nhiều như thế nào. Có thể dành lấy ngai vàng ngự trị trên đó có người mất cả chục năm chỉ cho một kế hoạch. Đinh Cẩn cũng không ngoại lệ. Được Nghiêm gia hậu thuẫn cũng chính là một trong những điểm lợi để lật bài. Chỉ là Nghiêm gia lại quá khinh địch, không nghĩ đến Đinh gia nhỏ bé có lá gan chống lại cha con nhà họ Nghiêm. Hoặc giả dẫu sau Đinh gia bây giờ đã có được lá chắn nào đó khiến hắn trời đất đạp đất như vậy.

“Nói đi. Ngươi đến đây cùng kẻ nào. Ra mặt hết luôn đi, đừng trốn chui trốn lủi như chuột nhắt nữa.” Tạ Bàn nhíu mi quát. Một Đinh Cẩn trước nay ăn bám Nghiêm gia, có cho thêm mười lá gan cũng chẳng dám một mình vác xác đến đây hạ thủ Nghiêm Giác Siêu.

“Các người thật nghĩ ta không dám đến một mình?” Sắc mặt Đinh Cẩn không tốt vì bị xem thường lá gan của mình.

“Nếu ngươi có lá gan đó.....Thì đã sớm bắn ta từ mười lăm năm trước rồi....” Vàng trán Nghiêm Giác Siêu bắt đầu đỏ mề hôi. Xem chừng viên đạn kia đang lấy đi không ít sức lực.

Thái dương Đinh Cẩn gần lên vài đốt gân nhưng lại nén xuống. Hắn tỏ vẻ tươi cười giả tạo nói: “Ta chỉ muốn đến đây đòi lại thứ bị các người lấy mất mà thôi.” Đinh Cẩn liếc về phía Tư Mạn đang ngồi trong xe lớn giọng nói với tới:

“Bối tiểu thư! Tôi đến đón cô về. Văn Trác đang đợi cô.”

Văn Trác!

Hai chữ này khiến Tư Mạn điềm tĩnh lập tức bật tung cửa vội vã ra ngoài: “Văn Trác ư? Anh ấy đang đợi tôi?”

“Tư Mạn! Mau bước vào bên trong!” Nghiêm Trạch lạnh giọng quát. Sam cùng bà vú lập tức kéo tay cô muốn đưa cô vào trong xe nhưng bị cô cự nự nhất quyết không chịu: “Đề tôi nói với ông ta vài câu. Tôi sẽ lập tức vào xe.”

Quyết liệt không được đành dùng cách này để thuyết phục Nghiêm Trạch. Kể từ khi bị tịch thu tất cả các đồ vật, danh thiếp của Lex cũng bị Nghiêm Trạch đốt đi thì Tư Mạn đã không cách nào liên lạc với anh trai, bây giờ Đinh Cẩn có tin tức, chỉ bằng cô nhờ ông ta truyền tin đến.

“Tư Mạn!” Nghiêm Trạch bước lại gần, cầm lấy cổ cô, ánh mắt như muốn khống chế tất thảy trên cơ thể kia nói: “Nghe lời anh, vào trong xe. Đừng cố bỏ chạy, đừng cố gắng làm gì cả. Khi anh còn tử tế với em, hãy ngoan ngoãn cho anh.”

Đó là những lời nói dịu dàng cuối cùng Nghiêm Trạch có thể nói ra khiến cho Tư Mạn bất ngờ xao động. Cô vậy mà lại nghe lời hần tính toán quay vào bên trong thì bên kia Đinh Cẩn không đợi được mà lập tức động thủ.

“Bối gia sẽ lần nữa sống dậy. Hôm nay cũng sẽ là ngày Nghiêm gia diệt vong báo thù cho lão gia Bối Doãn Phi. Bối Tĩnh! Cô hãy chờ đó đi!” Đinh Cẩn hét lớn, lập tức giương tất cả nòng súng hướng về đám cảnh vệ của Nghiêm Giác Siêu nổ súng khai chiến.

Tất thảy người của Nghiêm Giác Siêu và Nghiêm Trạch vừa nãy còn đối địch bây giờ liền giờ cao họng, đồng hinh nhất khẩu vào thế trận bủa vây lấy đám Đinh gia chống trả. Trên bầu trời mây đen ùn ùn kéo tới, gió bắc từ xa như mang theo khí lạnh nơi âm tào quét đến những vong linh đã khuất của Bối gia gào thét trên mảnh đất đầy oán khí này. Giữa màn mưa sung xối xả, giữa những tiếng hô lớn khiến trận của Tạ Bàn, Hắc Báo, Hắc Miêu và muôn vạn những tiếng nổ lớn là cảnh tượng khuấy động cả đất trời. Bầu trời đen kịt đó chậm rãi rơi xuống những hạt mưa nặng nề đáp lên khẩu súng còn đang khạc đạn.

Tư Mạn bị ép đẩy vào trong xe còn Nghiêm Trạch thì tham chiến, chỉ là hắn vừa quay đầu đi, một bà vú lập tức lao đến tóm lấy tay hắn run rẩy:

“Không xong rồi...Chủ thượng...Bối tiểu thư sắp sinh!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 97: Trận chiến lịch sử

Nghiêm Trạch lao thẳng vào xe liền nhìn thấy Tư Mạn mề hôi đầm đìa, sắc mặt tái xanh đau đớn ôm lấy bụng. Bà vú tí mĩ kiểm tra cô, biểu hiện xấu càng khiến cho lòng người rối loạn.

“Đau quá...Tôi...đau quá.” Nhìn Tư Mạn quần quai vì đau đớn, mi tâm Nghiêm Trạch càng nhíu chặt. Trong tia mắt thoáng qua hoảng loạn.

“Các người còn nhìn cái gì? Mau cứu Tư Mạn đi!!!”

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ hoảng loạn đến mất trí của Nghiêm Trạch kèm theo tiếng súng nổ đến đỉnh tai nhức óc ngoài kia khiến cho tất thảy bà vú đều hồn vía trên mây, cho dù có hơn chục năm đỡ đẻ cũng chẳng có mấy gan dạ để có thể cho một đứa trẻ ra đời ngay lúc này.

“Nhưng.....nhưng....”

Bà vú run rẩy sợ hãi đến nỗi nói không ra hơi, dám cá chỉ cần lộ đầu ra bên ngoài cũng có thể ăn ngay một viên đạn chạy lạc, bên trong lại có một đứa trẻ đang quật phá trong bụng yếu nhân, kỳ thực quá áp lực.

“Bình tĩnh, Tư Mạn. Có anh ở đây, không sao đâu. .” Ôm lấy Tư Mạn, Nghiêm Trạch, trấn tĩnh cô xoa dịu.

“Tôi...đau...” Đau đớn hẳn lên gương mặt Tư Mạn. Con đau đột ngột kia khiến cả cơ thể cô như mềm ra, hoàn toàn không cảm nhận được bên cứ điều gì bên ngoài, bất giác tóm lấy tay Nghiêm Trạch mà đau đớn rên rỉ. Cô không nghĩ đến đứa trẻ sẽ muốn ra đời ngay lúc này hoặc có thể Bối gia nơi âm thầm kia muốn đứa trẻ ra đời trên mảnh đất đã chôn toàn bộ Bối gia. Nơi mà đứa trẻ kết tinh tình yêu của Tư Mạn và Nghiêm Trạch sẽ không bao giờ quên được oán hận của hai gia tộc.

“Các người còn khiến cô ấy đau. Chờ chết!”

Câu nói ngắn gọn lại khiến cho bà vú càng hoảng loạn. Bà vú Scarlet bình tĩnh hơn một chút, trầm giọng nói:

“Ngài bình tĩnh nghe tôi nói. Bây giờ tiểu thư đã cạn nước ối lại chưa đủ tháng nên có dấu hiệu suy thai. Có thể sẽ sinh non nhưng không thể sinh thường mà phải lập tức tiến hành phẫu thuật mổ lấy thai. Phẫu thuật ở thời điểm này, trong hoàn cảnh này là hoàn toàn không thể. Chúng tôi cần phòng khử trùng và các thiết bị cần thiết. Nếu ngài muốn cứu cô ấy phải đưa đến bệnh viện gần nhất, nơi đó có đầy đủ dụng cụ, chúng tôi sẽ lập tức tiến hành phẫu thuật.” Là một bà vú cũng chính là bác sĩ khoa sản mất tay của Nghiêm gia. Scarlet có đầy đủ sự bình tĩnh và quyết toán đủ để thuyết phục Nghiêm Trạch ngay lúc này.

Sam đứng bên ngoài nghe được liền chen miệng vào: “Tình hình đang rất hỗn loạn, chúng đang áp sát đường đi muốn chặn chiếc xe này nhắm vào tiểu thư. Muốn đi e rằng...”

Hiểu rõ tình hình Nghiêm Trạch liền đặt Tư Mạn nhẹ nhàng nằm xuống, hôn vội lên trán đã ướt đầm mồ hôi của cô, nắm lấy bàn tay đang cứng lại vì đau đớn nói:

“Chờ một chút, sẽ không đau nữa đâu. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em” Nói rồi tính toán đi ra ngoài nhưng bất giác lại bị Tư Mạn kéo tay lại. Hành động bất ngờ này khiến Nghiêm Trạch sửng sốt nhìn vào mắt cô. Thế nhưng Tư Mạn chỉ cắn môi nên đau nhìn hắn, đôi mắt chứa vô vàn cảm xúc xáo trộn bên trong không cách nào thoát ra.

Bất giác trong tim như có một khoảng trống vô hạn. Hắn đặt tay lên mu bàn tay cô trấn an: “An toàn sinh con, việc còn lại để anh lo.”

Nói rồi quay đầu bước ra ngoài. Khoảnh khắc bàn tay hắn rời khỏi bàn tay đang lạnh toát của Tư Mạn. Hốc mắt cô đột nhiên cay nóng, từng cơn, từng cơn nhói đau mà đứa trẻ đem đến so với cảm giác hụt hẫng bây giờ có thể ngang bằng nhau.

Một cơn gió nhẹ nhàng tạt ngang kèm theo một ít hạt mưa. Nước mưa làm bàn tay cô ướt một chút, cô nhìn bóng hắn bước ra hướng mình trước cuộc chiến. Trong khóe miệng chậm rãi gọi tên hắn:

“Nghiêm...Trạch!”

Dần dần xa khuất.

Màn mưa phủ trắng xóa, che đi bóng dáng con người đơn độc cao ngạo kia, trôi đi tất cả những uất hận đau thương khỏi tầm mắt Tư Mạn. Cô nằm trong xe, cả cơ thể gần như tê liệt. Cô không cách nào miêu tả được cơn đau ngay lúc này. Một mực ôm lấy bụng sống chết bám víu lấy bà vú đang hết lời khuyên nhủ cô giữ bình tĩnh.

“Hãy cứu lấy....con tôi...”

Một ý nghĩ không an toàn nào đó xuất hiện trong đầu, nhìn về mặt của bà vú cô biết mẹ con cô không ổn. Họ muốn mổ nhưng không thể thực hiện ngay cả lúc này. Họ muốn chiếc xe rời đi nhưng bên ngoài là hai lớp thị người đang trấn giữ. Bây giờ Nghiêm Giác Siêu có thể sợ cô chết sẽ phá sản mà cho cô đường sống nhưng Đình gia muốn cướp người đó không biết điều sẽ đâm đầu mà dành cô về cho bằng được chứ không muốn nhận lấy đứa con của Nghiêm Trạch, cho nên bây giờ chỉ bằng một chuyến thăm nhà, cô đã rơi vào trạng thái ngoại bất nhập, nội bất xâm. Chỉ có thể chờ cho Nghiêm Trạch mở đường. Và dường như lòng tin đối với Nghiêm Trạch không bao giờ là thừa thãi, mất vài phút Nghiêm Trạch đã có thể mở đường bằng một chiếc xe Jeep bọc thép, cũng giống như cách hắn đàn áp FBI để bắt Phùng Khắc. Lần này hắn lại mạnh mẽ hết như hổ, không ngần ngại lao đến cầu xé tất cả những kẻ ngu muội cản đường, để cho chiếc xe mà Tư Mạn nằm do Sam điều khiển có thể có con đường bằng phẳng an toàn nhất lao đi.

Đương nhiên hành vi mở đường này của Nghiêm Trạch và sự thoát ly một cách nhanh chóng của Tư Mạn khiến cho người Đình gia không kịp phản ứng, chỉ biết ngu ngơ nhìn hai chiếc xe một trước là của Nghiêm Trạch điên cuồng mở đường và đằng sau thận trọng chờ thai phụ đó thì Đình Căn mới kịp hô hoán người đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát mà vùng trời Canada đã chuyển đen, hành vi cản quấy nổ súng công khai từ ba phía đánh thức sự hỗn loạn từ người dân, khiến ai nấy kinh hoàng phải nhờ cậy đến các bảo mẫu nhân dân. Cảnh sát tuần tra thập thò trong xe chậm rãi đuổi theo toán xe từ ba phe đang nổi nhau rượt đuổi trên con đường dài bằng phẳng, chờ cho Chính Phủ điều thêm đặc vụ mới dám hùng hổ lao đi hồng cầm quá trình quấy phá đến từ chiếc xe Jeep đầu tiên đang tích cực mở đường cho chiếc Limousine phía sau mặc kệ đang có hàng dài những chiếc xe đi sát phía sau. Những chiếc xe đó của Đình gia không cách nào tiếp cận được chiếc Limousine đang chở Tư Mạn bởi không chỉ có chiếc Jeep của Nghiêm Trạch đơn phương độc mã bảo vệ mà còn có chiếc Cadillac của Hắc Báo, Hắc Miêu đang kề cận ngay bên, vừa dọn đường vừa xả súng hồng liệt tiêu diệt Đình gia đang một lòng muốn cướp người đó.

Cuộc rượt đuổi càng ngày càng căng thẳng, mỗi lần Nghiêm Trạch đi ngang, những tuyến phố lại như phát nổ chỉ bỏ lại đồng vụn vữa hoang tàn và những người dân tháo chạy trong hoảng loạn. Ngay lúc này sự can thiệp đến từ Chính phủ Canada càng sâu hơn khi điều động trực thăng và đặc công muốn chống lại Nghiêm Trạch. Thế nhưng gã đàn ông đang điên cuồng tìm bệnh viện cho vợ sinh đó đâu còn tâm trí mà quan tâm đến điều gì. Hắn tin tưởng tay lái của Sam có thể đảm bảo an toàn cho Tư Mạn đi qua những con đường mà hắn đã dẹp gọn gàng, tin tưởng Hắc Báo, Hắc Miêu không để

bất cứ một sự uy hiếp nào từ tứ phía đến cho Tư Mạn. Và ngay khi hắn nhìn thấy cổng bệnh viện lớn uy nghi nằm đó, đôi mắt chim ưng đen đặc kia mới sáng lên một chút.

Đánh tay lái, chiếc xe Jeep của hắn quẹo về một phía, chừa lối cho chiếc Limousine kia an toàn chạy thẳng vào bên trong bệnh viện. Hắn nhìn theo chiếc xe, nhìn Tư Mạn được đưa xuống bằng chuyen, qua cửa kính còn vương chút nước mưa ướt át hòa lẫn trong tiếng rên đau đớn của cô. Cho đến khi nhìn thấy cái gập đầu ra hiệu đã an toàn của Sam, hắn lại cùng Hắc Báo, Hắc Miêu dàn trận trước cổng bệnh viện, vô hiệu hóa mọi lối đi, khiến cho Đinh gia chậm một bước đã rơi vào thế bị bao vây khi người của Nghiêm Giác Siêu đã đuổi kịp đến.

Đinh Căn ngồi trong xe nhìn về phía sau, chiếc xe đang chờ Nghiêm Giác Siêu mong muốn được vào bệnh viện kia đã đến nhưng hắn lại không muốn để lão già kia được cứu chữa dù đã bị bao vây. Bây giờ không thể đánh được Tư Mạn thì mục tiêu thứ hai là mạng của Nghiêm Giác Siêu sẽ được nhắm kỹ. Nhưng bằng cách nào?

Trước khi trượt bánh đến gần bệnh viện hơn, Đinh Căn đã kịp nhìn thấy bóng một chiếc xe màu trắng quen mắt lao vút ngang. Khóe môi hắn liếc nhếch lên một nụ cười. Bàn tay nhanh chóng đảo nhịp đổi ngược hướng, chiếc xe của Đinh Căn thẳng một đường rơi vào một bãi đất trống còn chiếc xe trắng được xe của Đinh Căn che chắn kia lao vút ra, nhanh như một tia chớp phóng về phía xe của Nghiêm Giác Siêu với tốc độ ánh sáng.

Ầm!!!

Một vụ va chạm đã xảy ra, chiếc xe màu trắng như một tạ búa đánh vào chiếc xe đen của Nghiêm Giác Siêu một nhát búa chí mạng. Chiếc xe đen vang lên tiếng kêu thảm thiết rồi văng ra, lộn nhào trên không vài vòng rồi rơi ầm xuống con đường ngay gần kia, trượt một đường thật dài rồi dừng lại ở hình dáng lật ngửa. Người ta nhìn thấy được bên trong chiếc xe bao gồm tài xế, Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản trên mặt đầy máu chực đầu trên băng ghế, hơi thở yếu ớt đang hấp hối.

Toàn bộ sự việc xảy ra Nghiêm Trạch đều nhìn thấy, nhìn rất rõ ràng cách mà Nghiêm Giác Siêu bị tấn công. Cũng nhìn thấy người ta hoảng loạn chạy đến kéo ông ta và Tạ Bản ra khỏi xe trước khi chiếc xe phát nổ. Hắn thấy đôi mắt đầy máu của Nghiêm Giác Siêu nhìn hắn trần trụi như thể nhiều điều chưa nói, như thể không nỡ để hắn ở lại một mình, như thể vẫn chưa kịp để hắn được một ngày yêu thương.

Nghiêm Trạch giống như một pho tượng sống, cứng đờ đứng đó, trân trân nhìn vào mắt Nghiêm Giác Siêu đang nằm cách đó không xa với đám người xúm lại mong muốn chạy chữa. Cả cơ thể hắn cảm nhận được thứ gì đó lạnh lẽo, trong đôi mắt vốn dĩ tinh anh đó bây giờ đục ngầu những tia máu nhìn bàn tay đang vương máu của Nghiêm Giác Siêu đang vơi về phía hắn nở một nụ cười yếu ớt.

“Lão....gia.....ta và...ông....có thể....đi cùng....nhau thật rồi.” Tạ Bản với vô số vết thương trên cơ thể, khóe miệng tràn đầy máu tươi nằm bên cạnh Nghiêm Giác Siêu chật vật nói.

Nghiêm Giác Siêu day dứt rồi mắt khỏi đưa con trai ông yêu thương không dám bước lại gần ông lúc này, ông ta đưa mắt nhìn lên trời, những giọt mưa nặng nề khiến ông khó nhọc mở mắt. Tựa như những chuyện tàn nhẫn mà bản thân đã làm, những lỗi lầm đã gây ra và sự đau khổ của mẹ Nghiêm Trạch đang hiện ra trước mắt như một thước phim. Ông chưa chất nhận ra, sự chán ghét bấy lâu của Nghiêm Trạch dành cho ông là hoàn toàn đúng.

Là ông sai rồi.

Bàn tay chậm rãi tìm lấy tay Tạ Bản, hai bàn tay già nua dính đầy máu được nước mưa rửa đi nắm lấy nhau. Quay đầu nhìn Tạ Bản lần cuối, nhận ra người đã cùng lớn lên này, đã trải qua sinh tử cùng mình này quan trọng hơn tất thảy đang ở ngay cạnh ông, cùng ông kết thúc đời người nông cuồng. Máu mắt chảy xuống, khóe miệng học ra một nụ cười. Ông cười, nắm chặt bàn tay Tạ Bản mãi nguyện ra đi.

Tạ Bản lết người gần bên Nghiêm Giác Siêu nhất có thể, nắm thật chặt bàn tay ấy. Chạm vào gương mặt tuấn lãng đã vương màu của thời gian đó.

Cả cuộc đời của Tạ Bản đều giành hết cho một người là Nghiêm Giác Siêu, những gì Tạ Bản có đều cho đi không đòi hỏi một lần đền đáp. Có thể vì ông mà chết, vì ông mà trăm phương ngàn kế hại người, vì ông mà trải qua hoan lạc, rong ruổi hi vọng ái ố của đời người. Cũng vì ông mà một mình đơn độc. Có thể cùng nhau sống kiếp này, Tạ Bản không hề hối hận.

Đợi cho Nghiêm Giác Siêu xuôi tay, Tạ Bản cũng chậm rãi đi theo ông. Trên môi lạnh còn vương nụ cười.

Giữa màn mưa năm ấy, thiên hạ vô song tàn nhẫn bắt bại Nghiêm Giác Siêu và Tạ Bản đã đến hồi kết. Hai bức tượng lớn của Nghiêm gia đã tàn lụi.

Chúng nhân Nghiêm gia quỳ sụp xuống đất, đau đớn đấm xuống đất gào khóc tang thương. Hắc Báo, Hắc Miêu quá bất ngờ đến mức đến khi lại gần thì hai người đó đã chỉ còn lại thi thể. Đào mắt sang Nghiêm Trạch, đôi mắt hắn đỏ ngầu những tia máu, cả thân thể phát ra sát khí nhìn về phía chiếc xe màu trắng, chiếc xe đã cướp đi mạng của Nghiêm Giác Siêu.

Từ chiếc xe chậm rãi bước xuống một bóng dáng quen thuộc đã năm lần bảy lượt muốn giết chết Nghiêm Giác Siêu.

Bối Văn Trác – Lex. Người đã thành công biến trận chiến hôm nay thành lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 98: Sự thật nghiệt ngã

Không biết đến con giếng tổ ngoài kia, Tư Mạn đã trở nên yên tĩnh khi nằm trên giường ở bên trong phòng phẫu thuật có đầy đủ thiết bị cần thiết và dàn bác sĩ chính của bệnh viện bị đẩy xuống làm phụ tá đang ngây mặt nhìn bà vú thực hiện một đồng thao tác chuẩn bị cho ca mổ. Đám bác sĩ ngây ngốc đứng nhìn chẳng dám mở miệng ho một tiếng bởi ngay ngoài cửa là một Sam lừng lững đứng trước cửa với sắc mặt đầy vẻ uy hiếp, còn bên ngoài cổng bệnh viện là cảnh tượng kinh hãi bởi hàng rào người mang theo vũ khí đang bao vây và cảnh tượng tai nạn kinh hoàng khiến cho tất thấy chúng nhân bị giam cầm tại bệnh viện kinh hoàng tột độ. Càng kinh hoàng hơn khi yếu nhân mà đám áo đen kia đem tới là bà đẻ sắp lâm bồn, khi vừa vào đến phòng phẫu thuật thì đã đuối đến bất tỉnh khiến cho chúng nhân càng hốt hoảng tột độ. Nhìn sắc mặt của Sam cũng đủ biết người phụ nữ kia có mệnh hệ gì thì đám áo đen ngoài kia sẽ dỡ từng tấc bệnh viện này lên.

Mồ hôi nhỏ giọt trên gương mặt chúng nhân cùng theo dõi chuyển động uyển chuyển của bà vú Scarlet trên núi bụng của Tư Mạn. Ngoài kia bão giông, gió quần quật quét lấy tất cả mọi thứ, khiến cho cây lá yếu ớt gồng mình trước thiên nhiên, khiến cho con người đang bận rộn cầu xé nhau cũng phải tìm cho mình vị trí an toàn để không trúng đạn lạc. Bên trong này thì chỉ có mảnh tĩnh lặng như chết. Ngay cả tiếng thở cũng không có khiến cho mọi thứ càng trở nên căng thẳng đến tột cùng.

Thời điểm bà vú cẩn thận lấy đứa bé ra khỏi bụng cũng là lúc đứa bé cất tiếng khóc chào đời chúng nhân mới có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ôn trời, mọi thứ đã xong xuôi.

Nghe tiếng đứa trẻ khóc, Tư Mạn đang mê man cũng tỉnh giấc, cô khó nhọc mở mắt, nhìn thấy bà vú Scarlet bế trên tay đứa trẻ nhỏ, đỏ hỏn hết như con búp bê đang khóc tiến về phía cô, đặt đứa trẻ lên ngực cô để nó cảm nhận được hơi ấm từ người mẹ. Bà vú Scarlet vui vẻ nói:

“Chúc mừng tiểu thư, thiếu chủ đã an toàn ra đời.”

Tư Mạn cúi nghiêng đầu, để cằm chạm vào cái đầu còn ướt của con trai. Đứa trẻ nằm gọn trên ngực cô, chưa quen với thế giới bên ngoài còn đang lắc mình cựa quậy. Khoảnh khắc đó mới hạnh phúc làm sao.

Cảm giác gấp gáp này hoàn toàn không hề nằm trong suy nghĩ trước đây của Tư Mạn. Được nhìn thấy con, chạm vào con, nghe con khóc là giây phút cô vỡ òa trong hạnh phúc. Cảm giác mà chưa có thứ gì có thể đem lại cho cô, cảm giác chân thật này khiến cô muốn yêu thương đứa trẻ này bằng cả sinh mạng của mình.

Thế nhưng chỉ được ôm đứa trẻ chưa được một phút, cánh cửa phòng phẫu thuật lập tức bị đập văng ra. Trước cửa xuất hiện bóng dáng sa sầm nghiêm trọng của Sam, sắc mặt cực kỳ giận dữ. Ông bước tới, vớ lấy một chiếc khăn nhanh chóng gói trọn đứa trẻ đưa nó rời khỏi vòng tay Tư Mạn cắn môi gào lên:

“Cô không có tư cách động vào nó!!!”

“Ngài quân gia, sao ngài lại làm vậy. Đã có chuyện gì???” Không kịp để Tư Mạn đang mồi mết nằm đó kịp phản ứng, các bà vú đã kinh hãi cất lời.

“Bối Tinh, tôi những tưởng mối hận hai gia tộc đã kết thúc, mọi thứ có thể dừng lại. Ân oán đã báo hết mới để yên cho cô ở lại bên cạnh Chủ thượng. Nhưng bây giờ thì không. Cô không có tư cách trở thành mẹ của đứa trẻ nhà họ Nghiêm này.”

Nhìn thấy Sam nặng lời, Tư Mạn nửa mê nửa tỉnh cựa mình chống tay ngồi dậy, lập tức từ bụng truyền lên cơn đau vì thuốc tê đang dần mất đi tác dụng. Vết mổ vừa được cắt chỉ đã lại ứa máu. Mồ hôi khiến cho tóc cô bết dính lại trên gương mặt trắng bệch không còn chút máu. Cô ho một tiếng khó khăn nghì hoặc:

“Ngoài kia...đã có chuyện...gì?”

“Chuyện gì ư? Chính là chuyện anh trai cô đã giết chết lão gia Nghiêm Giác Siêu ngay tại đây cô có biết không?”

“Cái gì???” Tư Mạn lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nghiêm Giác Siêu vừa mới đó đã chết rồi ư? Là Văn Trác làm?

Nhìn dáng vẻ của Tư Mạn, Sam cười cay đắng vẫn ôm khư khư lấy đứa trẻ, không để Tư Mạn có cơ hội chạm vào nó, ông cất giọng gằn gừ: “Lão đây nửa đời người phục vụ lão gia, dùng cả đời để nhìn Chủ thượng lớn lên lại bất lực nhìn thấy gia tộc họ Bối của cô hết lần này đến lần khác khiến Nghiêm gia đi vào đường cùng. Cô nghĩ rằng Bối gia chết oan sao? Là cô mới có quyền hận hay tha thứ cho Chủ thượng sao? Không có chuyện đó đâu.”

“Ông...nói vậy là có ý gì?”

Đứa trẻ không có hơi mẹ bỗng dung bật lên tiếng khóc cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai bên nhưng Sam vẫn nhất quyết giữ chặt đứa trẻ, mặc kệ cho Tư Mạn đang đau lòng nhìn con trai mà không thể xuống nổi khỏi giường đó. Cô đau đớn theo từng tiếng nấc của con, hơi thở của con khiến cô chạnh lòng.

“Để tôi nói cho cô biết chuyện mà Chủ thượng cả đời dẫu điểm không nói ra để cho cô an nhàn một đời hạnh phúc. Bây giờ anh trai cô giết lão gia rồi. Lão gia mất, người tôi cúc cung tận tụy nửa đời ra đi, tôi cũng chẳng sợ gì mà không nói cả.” Lời nói của Sam không dấu đau lòng, tựa như sự sống của Nghiêm Giác Siêu trong cuộc đời Sam là vô cùng quan trọng. Ông ta chết đi cũng khiến cho bản ngã của Sam trở dậy, kích động làm ra hành vi điên cuồng. Sam cắn chặt răng nặn ra từng câu như đâm một nhát dao về phía Tư Mạn:

“Bối gia các người không phải gián tiếp hại chết phu nhân mà là trực tiếp giết chết bà ấy. Bối Hân Đồng vì ghen tuông với phu nhân mà bắt cóc bà ấy, để cho đám lưu manh thay phiên cưỡng hiếp rồi vứt ở núi tuyết khiến cho bà ấy chết trong đau đớn. Cô có biết nỗi đau đớn lúc đó của bà ấy là gì không. Chính là bà ấy bị cưỡng hiếp và chết lúc đang mang thai. Kẻ độc ác Bối Hân Đồng, bà ta biết điều đó và Bối Doãn Phi cũng vậy.”

Nghe đến đây đầu não Tư Mạn bỗng ong ong hai tiếng, cảm giác khó thở khiến cô không cách nào cử động. Tại sao lời nói tàn nhẫn kia lại là đang nói về hai người mà cô yêu quý nhất cuộc đời, phơi bày sự thật về sự tàn độc của họ khiến cô cảm thấy ghê sợ. Nhưng chưa dừng lại ở đó, Sam như muốn đồ hết mọi sự tức giận về phía cô, ông gần từng từ:

“Để che dấu tội ác cho em gái, Bối Doãn Phi đã diệt trừ những kẻ biết được sự thật đó bao gồm cha mẹ của phu nhân cũng chính là người thân của Chủ thượng. Mạng người lúc đó so với Bối gia nhiều không kém đâu! Chỉ là Bối gia không biết không có gì dấu được Nghiêm gia. Oan có đầu, nợ có chủ, kết quả cuộc huyết chiến năm đó là lẽ đương nhiên!”

Toàn bộ máu trong người đột người Tư Mạn chảy ngược xuống, cảm giác cả thế giới trước mặt đều quay cuồng, khiến cô xây xẩm mặt mày không cách nào chấp nhận thực tại.

À...thì ra là vậy. Nghiêm Trạch...đã phải chịu đau đớn đó, hết như cách mà cô phải chịu....Đây là công bằng mà hân nói ư? Khôi hài, thật khôi hài. Máu trả máu, mạng trả mạng. Những thứ bí mật chết chóc và cả tà mạng người đã cho cô một đáp án kinh khủng khó lòng chấp nhận. Cô phải làm gì bây giờ đây? Cô làm sao có thể nghĩ đến người cha và cô của mình tàn độc bất nhân đến mức này, khiến cho cô ngày hôm nay nghiệt ngã không cách nào đứng vững.

Tư Mạn ngã xuống giường, khỏe mắt nặng trĩu thứ chất lỏng mặn chát, không còn chút sức lực. Sam đuổi hết đám bà vú và bác sĩ ra ngoài chỉ còn lại một mình ông và Tư Mạn. Trầm ngâm cắn môi, nhìn đứa trẻ đáng thương nằm trên tay rồi lại nhìn Tư Mạn, thấy cô là người đi không chút sức lực thì con tức giận đó mới chậm rãi nguôi đi. Trầm mặc một hồi, ánh mắt ông mới linh động một chút mới nói:

“Cô đi đi.”

Tư Mạn chậm chạp đưa mắt nhìn Sam, trong đôi mắt là sự tuyệt vọng vô cùng. Một môi vô cùng.

“Cô không thể trở thành chủ mẫu của Nghiêm gia được nữa. Người của Nghiêm gia nếu nhìn thấy cô chắc chắn sẽ đuổi cùng diệt tận dù Chủ thượng có bảo vệ cô. Cái chết của Lão gia đã chấm dứt quãng thời gian của cô tại Nghiêm gia. Cũng chính là khai hỏa lại cuộc chiến giữa Bối gia và Nghiêm gia. Anh trai cô và cô tuyệt đối không thể sống.” Sam quay đầu không đành lòng nói: “Tôi không muốn ân oán này tiếp tục kéo dài khiến đứa trẻ này tổn thương. Chủ thượng lúc này sẽ phải đối đầu với sự tranh dành quyền lực mà Lão gia đã từng nắm, cô ở bên ngài ấy lúc này chính là đưa ngài ấy đến bờ vực, cũng chính là khiến cô không có lối thoát. Cho nên lúc tôi còn chưa đổi ý, hãy đi đi. Đi thật xa cho tôi và đừng bao giờ trở về Nghiêm gia nữa.”

Nhìn thấy Sam vội vã quay đầu, Tư Mạn mới dùng hết sức lực mà cô có bật dậy lao về phía Sam, cầu khẩn: “Khoan đã. Xin hãy....cho tôi ôm con....một chút.”

Không cho cô cơ hội từ chối, Sam một lòng muốn cô ra đi cũng chính là muốn cô ít nhất có thể an toàn sống ở một nơi nào đó. Nhìn cô yếu ớt lê lét giữa nền nhà, với cánh tay xanh xao về phía đứa trẻ, khao khát chạm đến nó khiến lòng ông càng tê tái. Ông bước đến bên cô, cúi thấp người để cô cho đứa trẻ bú những giọt sữa mẹ đầu tiên, cũng chính là để những giọt nước mắt của cô ướt đầm khuôn mặt còn đỏ hồng của đứa trẻ đang ôm chặt bầu sữa mẹ. Để yếu ớt vương trên đôi mi kia gìn giữ khoảnh khắc nhìn thấy con an toàn trong vòng tay.

Đây chính là cảnh tượng mà cả đời này Sam không thể quên.

Khoảnh khắc Sam bế đứa trẻ đi, khép lại cánh cửa đó ngăn cách tình mẫu tử, đứa trẻ đột nhiên bật khóc lớn. Tiếng khóc của nó như trách móc oán than, như nhắc nhở Sam trong đầu ông luôn phải cho rằng quyết định ngày hôm nay là đúng đắn, tuyệt không hối hận.

“Đừng khóc, ta sẽ chăm sóc cháu, bảo vệ cháu bằng mọi giá.” Sam hôn lên trán đứa trẻ, nhẹ nhàng dỗ dành nó, âu yếm vỗ về cho đến khi nhìn thấy chiếc xe cũ kĩ nằm ở cổng sau được chuẩn bị cho Tư Mạn nằm máy, chậm rãi rời đi.

“Cô đã vất vả rồi.”

Đối với Sam, Tư Mạn chính là một cô gái lương thiện nhất mà ông từng gặp. Bởi vì sự chân thành mà cô dành cho Nghiêm Trạch, bởi vì những nụ cười hiếm hoi cô mang đến cho hân và những điều khiến cho một Nghiêm gia quanh năm lạnh như băng phải tan chảy là lý do khiến một người nguyên tắc và giỏi che dấu tình cảm như ông dám tự mình quyết định để cô ra đi, rời xa đứa trẻ vừa mới chào đời cũng chính là rời xa Nghiêm Trạch, người dù có chết cũng tuyệt đối không để cô rời khỏi hân. Sam bây giờ đủ can đảm để nhận lấy sự phản nộ từ Nghiêm Trạch, miễn sao Tư Mạn và đứa trẻ có thể an toàn, như vậy lòng ông mới thanh thản.

Ông ngửa đầu lên trời, thở một hơi dài.

“Phải chỉ một ngày trời quang mây tạnh. Ta có thể vui vẻ chúc cho họ sống một đời hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 99: Chạy đi cho thoát

Hai chúa sơn lâm đối đầu đương nhiên không tránh khỏi thiệt hại. Nghiêm Trạch và Lex, hai phe đối địch nhìn nhau đặng đặng sát khí, trên thân thể lưu giữ không ít vết thương lớn nhỏ. Trên cánh tay Lex là vết thương dài do dao nhỏ gây ra, máu túa ra trên bộ vest trắng, màu đỏ nhức mắt khiến cho Biện Biện trong xe lo lắng đứng ngồi không yên.

Còn Nghiêm Trạch cũng không khá hơn, bên bắp chân trái xuất hiện một vết thương dài và sâu, máu đỏ nhuộm trên quần âu đen lộ ra một mảng thịt đỏ khiến cho người nhìn biết vết thương đó đau như thế nào. Vậy mà Nghiêm Trạch vẫn chẳng hề lấy một chút biểu hiện, ngay cả đứng vẫn vững như bàn thạch. Người ta đặt câu hỏi Nghiêm Trạch thật sự không cảm thấy đau đớn hay chính vì cái chết của Nghiêm Giác Siêu đã khiến hắn phần nộ đến mức không cảm nhận được gì nữa rồi?

“Biến mất rồi! Bối tiểu thư biến mất rồi!!!” Giọng của cảnh vệ vang lên trên bầu trời đen kịt với những giọt mưa nặng nề.

Giữa màn mưa sừng sững và trận huyết chiến một sống hai chết giữa Lex và Nghiêm Trạch và Đinh Cận kia bị câu nói đó khiến cho ngừng chiến. Sắc mặt Nghiêm Trạch lạnh đi, bao nhiêu sát khí hiện lên bấy nhiêu. Con cuồng nộ của hắn lớn đến mức bóp méo đi khẩu súng lục còn đang nóng trên tay, hắn tóm lấy cảnh vệ báo tin găm gù:

“Nói cái gì??? Sam đâu? Mau lôi ông ta đến đây!”

“Bối Tư Mạn còn ở đây một ngày thì càng nguy hiểm thêm một ngày, chỉ bằng trả lại cô ta cho Bối gia.....” Lời Nghiêm Trạch vừa dứt Sam đã một mình xuất hiện cắt lời, chỉ là ông chưa nói xong thì lập tức bị báng súng trên tay Nghiêm Trạch đập trúng

Sam bất ngờ ngã sang một bên, trên trán chậm rãi xuất hiện khe nứt toạc ra một đường máu chảy xuống khuôn mặt già nua. Ông đau đớn ôm lấy trán, không lấy một tiếng kêu than, chỉ trừng mắt nhìn đáng vẻ giận giữ đến điên cuồng của Nghiêm Trạch hết như một con quỷ đang che mắt hết mọi ánh sáng kia. Hắn đang muốn giết ông.

“Nói! Tư Mạn đi hướng nào!” Còn giữ chút lý trí cuối cùng, Nghiêm Trạch không thể xuống tay giết đi người như Sam, một người không khác gì người thân đó. Bằng không kẻ giám đem Tư Mạn đã chết ngay dưới họng súng của hắn rồi.

“Không kịp đâu!”

“Tôi hỏi đi hướng nào???”

Cần mồi đến bật máu, Sam rút cục thở dài chỉ về hướng Đông, nơi cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Tư Mạn. Chỉ bằng một cái chớp mắt, Nghiêm Trạch đã biến mất cùng chiếc xe Jeep với tốc độ ánh sáng. Ngay sau đó là chiếc xe của Lex và Đinh Cận đã kịp nghe ngóng vội vã đuổi theo. Đoàn xe đã trải qua gần nửa ngày chinh chiến lần nữa lao vùn vụt trên khắp các tuyến đường, không thêm bỏ vào mất lực lượng an ninh của Chính phủ đang đón tiếp một cách không vui về những vị khách không mời.

Giữa con đường được thiết kế với bề rộng nhỏ hẹp nhưng chiều dài đến vô tận kia là chiếc xe Jeep của Nghiêm Trạch đang xé gió lao đi, hết lần này đến lần khác lách qua đám xe cản đường bằng kỹ thuật lái xe đỉnh cao khiến cho người đi đường mỗi lần tiếp xúc với xe của Nghiêm Trạch đều kinh hồn bạt vía. Nhưng nào đã xong, người đi đường tiếp theo đó lại phải đón tiếp đoàn xe của Lex thì cảm tưởng sắp gặp thần chết, qua được đoàn xe đó những tưởng được sống thì cuộc đời số chớ lại gặp đoàn xe Đinh gia tay lái đã mòn đường hết lựa đâm sầm vào kéo xa đến vài mét, gây ra cảnh tượng xe chồng xe, sắt chồng sắt, khiến cho một đoạn đường dài bị tắc không cách nào thông.

Loại được đoàn xe của Đinh gia chỉ còn lại đoàn xe của Nghiêm Trạch và vài chiếc do Hắc Báo, Hắc Miêu điều khiển đi theo cùng đám người của Lex trượt trên đường, mơ hồ tìm kiếm một vị trí nào đó, một con người nào đó.

Chỉ là không ai nhìn thấy sắc mặt Nghiêm Trạch lúc này đã trở nên như thế nào. Hắn...đang sợ hãi như thế nào.

Còn Lex thì sao? Hắn đã không còn giữ được dáng vẻ điềm tĩnh bình thản vốn có, bây giờ mọi sợi dây thần kinh trên gương mặt hắn đều co rút. Ngay cả bàn tay của run rẩy. Hắn nghe nói Tư Mạn vừa mới sinh, còn là sinh mổ vậy mà một mình lái xe trốn chạy. Bằng cách nào? Sức lực ở đâu? Có phải ngay lúc này cô đang rất đau, rất mệt phải không?

Càng nghĩ đến cô, trái tim hắn càng thít lại từng cơn đau đớn, đến mức Biện Biện ngồi bên cạnh cũng chẳng cách nào khuyên can được, chỉ biết trở mặt nhìn Lex đau khổ, thậm chí cầu trời có thể đón Tư Mạn an toàn trở về. Chỉ cần vậy thôi.

Mưa đã ngớt dần và từ từ ngắt đi lượng nước đáng kể khi đi qua nhiều khu vực khác nhau.

Chạy hết một đoạn đường, phán đoán có thể rằng đã tiếp cận được gần nhất với Tư Mạn. Quãng đường dài đó Tư Mạn chỉ có thể đi được đến như vậy với một chiếc xe và sức lực yếu ớt đó mà thôi. Phán đoán này cũng nằm trong tầm suy nghĩ của Nghiêm Trạch, chỉ là lúc này phát hiện con đường mà hắn đến nơi là một khu vực đường bờ biển, gần hẻm núi với những con đèo nguy hiểm. Có lẽ có thể đến khu vực nguy hiểm này không?

Ngay sau đó một câu trả lời đã hiện ra ngay trong tầm mắt Nghiêm Trạch và Lex. Cách họ độ chừng bảy trăm thước là bóng chiếc xe của Nghiêm gia mà Sam đã chuẩn bị cho Tư Mạn đang trượt bánh trên con đèo đó với tốc độ không mấy khả quan. Cánh cửa bằng kính đen không thể nhìn rõ được bên trong càng khiến cho Nghiêm Trạch và Lex sốt ruột nhấc chân ga, mong muốn nhanh chóng tiếp cận chiếc xe.

Nhìn thấy chiếc xe, sự bất an của Nghiêm Trạch lại biến thành giận dữ, bàn tay hắn siết lấy vô lăng găm gù:

“Khôn kiếp, dám chạy trốn. Để xem em còn chạy được bao lâu!” Nhân mạnh chân ga, đưa chiếc xe xé toạc gió lao tới, lách qua con đèo dốc hiểm trở với những đường cong trơn trượt sau trận mưa vừa rồi.

Bảy trăm thước.

Năm trăm thước.

Ba trăm..

Càng lúc càng gần, càng lúc chiếc xe của Tư Mạn trong tầm mắt càng lớn dần theo con gió vùn vụt đập ngoài cửa sổ. Trái tim của Nghiêm Trạch cũng đập mạnh theo từng nhịp gần kề. Đến khi chỉ còn cách Tư Mạn một cây cầu ngắn chiếc xe của Tư Mạn bất ngờ đổi hướng, gia tăng tốc độ tựa như đã phát hiện ra Nghiêm Trạch đang đuổi theo cô.

Chiếc xe của Tư Mạn điên cuồng bỏ chạy, vượt qua từng con đèo trơn trượt là thần tốc độ đang vây lấy đoàn xe cuồng nhiệt đuổi theo phía sau, đặc biệt là Nghiêm Trạch và Lex hoàn toàn chỉ nhìn thấy Tư Mạn trong tầm mắt, muốn bắt lấy cô không dễ chậm trễ một giây nào. Nhưng Tư Mạn thì lại như được tiếp sức mạnh, chiếc xe của cô lao vùn vụt như một màn cá cược với gió. Bất chấp đèo nguy hiểm, bất chấp đường trơn đã không còn độ bám. Trời đã chuyển tối, cuộc rượt đuổi kia càng trở nên khó khăn cũng chính là đang khẳng định chiếc xe của cô đang muốn nói một điều với Nghiêm Trạch rằng:

Cô muốn tự do.

Nhưng Nghiêm Trạch thì không. Hắn có thể để bất kỳ ai được tự do ngoại trừ cô cho đến khi hắn nhìn thấy từ phía trên con dốc, nơi chỉ còn cách chiếc xe của Tư Mạn khoảng hai trăm mét là một chiếc xe đầu kéo lớn đang trượt thẳng về phía cô. Nhanh như một con gió, tựa hồ đã chờ chực ở đó bấy lâu. Nhanh đến mức người như Nghiêm Trạch không kịp phản ứng.

Ầm!!!

“Không!!! Tư Mạn!!!”

Tiếng gọi thất thanh vang vọng cả đất trời, không nghe được là tiếng gọi của Nghiêm Trạch hay là Lex, Hắc Báo hay là Hắc Miêu. Chỉ biết rằng thời khắc hai chiếc xe va chạm thì đoàn xe đuổi theo phía sau đã chậm một bước rồi.

Lại một lần nữa Nghiêm Trạch chứng kiến cảnh tượng tai nạn kinh hoàng bởi người mà hắn yêu chỉ trong một ngày. Chiếc xe đầu kéo kia đâm sầm vào chiếc xe của Tư Mạn, dễ dàng lật ngửa chiếc xe kia khiến cho nó bị kẹp ở gầm xe kéo lên tiếng kêu đinh tai nhức óc rồi đập vào dải phân cách bên kia đường rồi liên tục trượt và trượt dài trên con đường đó.

Khi chiếc xe dừng lại thì hòn phân nửa đã nằm lưng chừng giữa vách núi sau khi giải phân cách bị nghiền nát. Bên dưới con vực sâu là một dòng nước lạnh chìm sâu dưới bóng tối tịch mịch. Một khi rơi xuống chỉ e không toàn thây. Cảnh tượng hãi hùng kia khiến cho tất cả chứng nhân hít một ngụm khí lạnh. Sợ hãi bước vội xuống xe chạy đến, và người chạy đến đó nhanh nhất là Nghiêm Trạch mặt đã không còn một giọt máu. Hắn vẫn không thể nhìn được người bên trong chiếc xe có phải là Tư Mạn hay không. Ngay lúc này đây Nghiêm Trạch bỗng dưng ước rằng người ngồi trong đó không phải cô, chỉ như vậy thôi.

Nhưng khi hắn chạy vội đến thì trời lại lần nữa chặn lấy bước chân hắn khi lưng chừng của chiếc xe bị gió đưa đầy mắt đi độ cân bằng.

Vụt!

“Không!!!!” Lex kinh hãi hô lớn ôm lấy cánh tay đang bị thương chạy đến muốn bắt chặp mà tóm lấy chiếc xe nhưng chiếc xe kia kêu lên một tiếng rồi lật ngửa, mất đi độ bám rồi lạng lè rơi xuống vực sâu đầy nước đổ ra biển.

“Mau cứu Bối Tư Mạn! Mau cứu Bối Tư Mạn.” Trong con gió ngày hôm đó, tiếng la thất thanh của Hắc Báo, Hắc Miêu càng khiến cho vạn vật thờ ơ nên bất lực trước sự tàn khốc xảy ra trước mắt kia.

Thời khắc chiếc xe lắc mình rồi biến mất dưới dòng nước lạnh, Nghiêm Trạch và Lex đã kịp nhìn thấy bóng lưng mỏng manh của người con gái đó, mái tóc đen mượt dài kia phủ lên tấm lưng đầy máu đỏ đang gục mặt trên vô lăng không còn chút sinh khí.

Đôi mắt Nghiêm Trạch nứt toác, mục quang sâu sắc kia đen lại vô thần như một xác chết. Hắn như một cái máy, không còn biết cái gì là hiểm nguy, không biết cái gì là không nên mà lao đến vực sâu đó. Thả mình xuống.

“Chủ thượng!!!”

Tiếng hét của Hắc Báo như lạc đi, kinh hãi gọi tên Nghiêm Trạch khi nhìn thấy bóng hắn đập gió ngấm mình xuống dòng nước lạnh lẽo đang chảy siết ở bên dưới. Bầu trời tối đen như mực khiến cho vạn vật như bị đem đen nuốt chửng. Nghiêm Trạch lại giống như một bóng ma, biến mất dưới vực sâu thăm kìa. Chấm dứt cho cuộc rượt đuổi là kết quả kinh khủng ngày hôm nay.

Lex ở đó, ngay tại vị trí xe của Tư Mạn rơi xuống. Hắn quỳ sụp xuống đau đớn nhìn bóng xe biến mất dưới dòng nước lạnh ôm lấy ngực khó khăn hô hấp. Qua ba lần thở, Lex ho ra một ngụm máu đen rồi chậm rãi ngã quỵ xuống bất tỉnh. Cảm cơ thể này suốt mười lăm, kết quả ngày hôm nay hắn đã không thể chịu đựng được nữa rồi.

“Mau điều động tất cả binh lực xuống đó, đưa trực thăng đến đây lập tức cứu người.” Phía Hắc Báo vẫn cố giữ trấn tĩnh huy động lực lượng lao xuống dưới nước truy tìm Nghiêm Trạch. Dùng tất cả những gì đã trải qua huấn luyện để có thể cứu lấy tình cảnh này.

Chỉ riêng Hắc Miêu ôm mặt bàng hoàng, run rẩy nắm lấy đất cát quỳ dưới đất miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sao lại thành ra thế này? Chủ thượng, Bối Tư Mạn....Hai người....sao lại thành ra thế này??? Thiếu chủ phải làm sao đây? Chúng tôi...phải làm sao đây???”

Đêm đó bầu trời rét mướt, không có trăng soi, không có hữu tình chỉ có nỗi đau tê lương kéo dài trên gương mặt những người có mặt ở đó. Một vài người chợt nhớ đến tháng ngày hạnh phúc của Tư Mạn và Nghiêm Trạch ở Nghiêm gia, những ngày tháng vui vẻ đó bỗng nhiên trở thành ký ức quý giá. Trong đêm rét buốt tối tăm năm đó người ta nghe được tiếng cười đùa của Tư Mạn đã hóa thành hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 100: Hỏa thiêu

Giữa bộn bề cuộc sống, mỗi con người luân chuyển theo thời gian với công việc của mình, đến cả trời trăng vẫn chậm rãi thay phiên nhau túc trực trên bầu trời. Ấy vậy mà một con người trăm công nghìn việc luôn bận rộn đến quên cả nghỉ ngơi như Nghiêm Trạch lại chỉ nằm im một chỗ suốt năm ngày liền không chịu tỉnh dậy. Cả thân thể cao lớn đó nằm trên giường với vô số những vết thương lớn nhỏ trên cơ thể, đặc biệt là vết thương lớn ở trán và chân trái khiến cho hắn đã phải rơi vào trạng thái này nhiều ngày như vậy. Càng là khiến cho Nghiêm gia như rần rần mất đầu, vừa mất đi Nghiêm Giác Siêu, Nghiêm Trạch cũng đã rơi vào trạng thái như thế này. Ngay cả tang lễ cũng chẳng có người chuẩn bị càng khiến cho giới hắc bang trở nên rối rắm. Nhìn vào Nghiêm Trạch đã mất hết sinh khí nằm đó cứ như thể hắn đang phiêu bạt nơi nào đó không muốn tỉnh dậy nữa rồi.

Hắc Báo, Hắc Miêu thức trắng túc trực bên cạnh Nghiêm Trạch đã năm ngày, đồ mắt chờ giây phút hắn tỉnh lại. Ngày hôm đó khó khăn lắm mới tìm được Nghiêm Trạch quá sức vì lặn lội dưới mực nước sâu lạnh đêm đó kèm theo vết thương vì bị va đập và chân trái bị thương nặng không thể cử động được nữa, việc tìm kiếm Tư Mạn với dòng chảy siết đó đã vượt quá giới hạn của hắn. Lúc đưa được Nghiêm Trạch lên, chân hắn đã bị hoại tử cũng là lúc chiếc xe chở Tư Mạn mà Nghiêm Trạch tìm kiếm cũng được phát hiện ra, chỉ là bên trong cánh cửa xe bị vỡ toang không có người ở đó nữa rồi.

“Báo cáo.” Một cảnh vệ chạy vào bên trong gấp vội nói: “Đã tìm ra thi thể Bối tiểu thư.”

“Thì....thì thể....”

Khi nghe tin không tìm thấy Tư Mạn, Hắc Miêu đã mơ tưởng rằng sẽ có một phép màu nào đó cứu lấy cô, vậy mà bây giờ người ta lại nói đến thi thể như chứng nhận cô đã chết. Hắc Báo mặt càng tái xanh, gương mặt đơ cứng hằng ngày lộ rõ đau lòng, hai bàn tay cầu lấy nhau không thể mở lời.

“Vâng.” Cảnh vệ ái ngại nói: “Thi thể của tiểu thư trôi đi khá xa dạt vào bãi cát phía Tây nên bây giờ mới tìm được, đến bây giờ thi cơ thể đã bị phân hủy kèm theo nhiều vết thương lớn cho nên không thể nhận dạng. Nhưng may ra chúng tôi nhận ra được trang phục mà tiểu thư đã mang cho nên....”

“Đủ rồi...” Hắc Miêu lấy tay đỡ trán, khóe mắt đỏ gay cố gắng nén đau thương: “Bây giờ cô ấy....đâu rồi?”

“Thưa đã được đưa về nhà lạnh.”

“Gọi Sam đến trông Chủ thượng. Tôi....đi thăm cô ấy.”

Hắc Báo, Hắc Miêu rời khỏi phòng cũng là lúc Sam đến. Bé trên tay đứa trẻ đáng thương vẫn chưa được gặp mặt cha mẹ. Trải qua mới vài ngày mà Sam đã già đi hơn chục tuổi, một mình tự tay chăm sóc đứa trẻ đó chưa từng rời nửa bước, ông dùng hết tất cả những gì mình đang có để yêu thương lấy đứa trẻ tội nghiệp đó, ngay cả cái tên vẫn chưa được đặt chỉ chờ Nghiêm Trạch tỉnh dậy để cho nó một cái tên. Nhìn đứa trẻ ngủ ngon trên tay rồi lại nhìn Nghiêm Trạch an yên nằm đó như một bức tượng không có linh hồn, ông lại ngậm một tiếng thở dài.

Tại sao mọi thứ đã qua mà lòng ông lại nặng đến thế này?

Nhẹ nhàng đặt đứa trẻ bên cạnh Nghiêm Trạch, để hơi ấm người cha truyền đến sinh linh bé bỏng, trong thâm tâm mới bớt đi tiếng thở than. Ít ra đứa trẻ cũng sẽ an toàn khi còn ở bên Nghiêm Trạch. Nó cũng chính là chìa khóa duy nhất bây giờ có thể khiến Nghiêm Trạch lại trở về là Chủ thượng tối cao.

Xuất hiện bên trong nhà lạnh. Hắc Báo, Hắc Miêu gần như ngã quỵ trước thi thể đã phân hủy bốc mùi với gương mặt biến dạng. Họ chỉ nhận ra bộ trang phục và chiếc đồng hồ độc nhất vô nhị được đeo trên tay đó, đau đớn trên gương mặt kia càng một sâu sắc.

“Sao lại thành ra như vậy? Cô cứ trốn đi không được sao? Cô giỏi lắm mà, tại sao lại không trốn được Chủ thượng để ra nông nỗi này? Nếu ngài ấy tỉnh dậy, nhìn thấy cô với bộ dạng này là vì ngài ấy gây ra thì ngài ấy sẽ đau đớn đến thế nào đây? Sao cô lại tàn nhẫn đến vậy hả???” Buông lời trách móc, những dòng nước mắt cuối cùng chảy thành dòng lệ dài tuôn trên gò má Hắc Miêu. Hắn đã khóc thật sự bên cạnh thi thể lạnh lẽo ấy.

“Không được, tôi không tin lại có thể là cô ấy. Tôi muốn làm xét nghiệm!” Hắc Báo cứng rắn nói. Trong ánh mắt lộ rõ vẻ cương quyết không chấp nhận sự thật.

“Thôi đi! Các người còn không chịu để Nghiêm Trạch yên hay sao? Định để cậu ấy đau khổ đến thế nào?” Bỗng dưng Kyle từ đâu xuất hiện, hùng dũng bước đến. Chạy trốn khỏi Nghiêm Trạch từ sau khi nói cho Tư Mạn nghe chuyện của Nghiêm gia đến bây giờ mới xuất hiện, xem ra hắn vẫn luôn theo dõi mọi động tĩnh ở phủ này.

“Ngài muốn gì?”

“Đừng có hiểu lầm ta. Mọi thứ ta làm đều là vì tốt cho Nghiêm Trạch.” Kyle tỏ vẻ vô tội nói: “Chuyện đến ngày hôm nay ta nhận trách nhiệm, nhưng cái chết của Bối Tư Mạn là do Nghiêm Trạch gây ra. Bây giờ cậu ấy đã qua nguy hiểm nhưng không chịu tỉnh lại vì quá bị thương. Nếu tỉnh lại nhìn thấy cái xác này nằm đây, méo mó biến dạng như thế này vì chính cậu ấy rượt đuổi khiến cho Bối Tư Mạn gặp phải tai nạn đó thì Nghiêm Trạch sẽ đau như thế nào, sẽ sống cuộc đời này tiếp theo như thế nào các người có nghĩ đến không? Nên các người nên hóa thiêu sớm đi để Nghiêm Trạch không phải nhìn thấy cảnh này mới có thể giúp cậu ấy bớt đau khổ.”

“Cảm ơn ngài Nghị sĩ đã nhắc nhở nhưng tôi cần sự chắc chắn. Làm một vài xét nghiệm cũng không mất quá nhiều thời gian. Lúc đó hỏa thiêu cũng không muộn.” Hắc Báo cương quyết nói.

“Muộn đấy. Bây giờ Nghiêm gia loạn một thì bên ngoài loạn mười. Lão gia và Tạ Bân vừa qua đời thì Nghiêm Trạch cũng nằm xuống, chỉ còn hai người làm rường cột chống đỡ xoay chuyển một đồng hồ loạn từ cái bầy tài chính do Bối Tư Mạn gây ra và những chuyện khác. Bây giờ lại muốn ôm thêm chuyện xét nghiệm. Người chính là đang tự làm khó bản thân.”

Kyle vừa dứt lời thì một đồng cảnh vệ lại đi vào đi ra báo cáo như chứng thực lời nói của Kyle là có căn cứ. Bây giờ Hắc Báo, Hắc Miêu đang dùng mọi sức lực mà bản thân có để giữ bánh răng cho chiếc xe của Nghiêm gia tiếp tục dịch chuyển trên thương trường nhộn nhịp không kém phần tấp nập, nếu bây giờ bánh răng dừng lại thì có thể Nghiêm gia sẽ sụp đổ.

Đương lúc Hắc Báo, Hắc Miêu vừa quay đầu phải giải quyết mớ hỗn độn kia với đám người Nghiêm gia đang bu quanh thì một cái gạt tay của Kyle đã đưa thẳng thì thể phân hủy đó vào lò hỏa thiêu. Nhấn nút.

“Ngài nghị sĩ! Mau dừng tay lại!!!”

Dường như đã quá muộn. Thì thể kia bị ngọn lửa như miệng quỷ ôm trọn lấy, nuốt chửng lấy thể xác đã không còn nguyên vẹn đó. Cũng chính là nuốt chửng đi sự tồn tại của Tư Mạn trên thế gian này. Khép lại cuộc đời con người đã gieo lên mầm sống cho thủ phủ của Nghiêm gia.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 101: Hết phần 1

Nghiêm Trạch đã tỉnh dậy.

Đó là thông tin duy nhất mà giới hắc bang nhận được cũng như là lý do khiến cho thương trường ngoài kia vượt mặt nể mũi không dám làm càn quá tay nữa như để dọn đường cho sự trở lại của Chủ thượng cao ngạo kia. Có điều sau bao ngày cũng chẳng thấy hắn có động thái trở lại khiến cho người người hoang mang rối rục vì điều gì khiến hắn chậm trễ đến mức này?

Quay trở lại Nghiêm phủ tráng lệ nhưng ngập màu tang thương luôn lạnh lẽo kia, người ta nhìn thấy gương mặt u ám của những con người vẫn hoạt động với công việc thường nhật, thì thoảng nhìn thấy Hắc Báo, Hắc Miêu và Sam đi mất bước ra từ phòng của Nghiêm Trạch. Mỗi ngày họ đều bế đứa trẻ được mẹ của nó gọi thân thương là Bánh Bao vừa mới ra đời ít ngày kia đến. Nghiêm Trạch từ lúc tỉnh dậy ngoại trừ Bánh Bao ra hắn không nhìn bất kỳ ai khác, luôn bế trên tay và chăm chú nhìn nó mà không nói bất cứ điều gì khiến cho lòng người nặng trĩu, thỉnh thoảng tiếng khóc của Bánh Bao khiến Nghiêm Trạch như sực tỉnh, vớ lấy bình sữa tự mình cho Bánh Bao nhỏ ăn từng giọt sữa ngọt lành.

Chủ thượng lãnh đạm cao ngạo ngày nào của họ bây giờ lại trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ, những quyết định chi phối Nghiêm gia hắn đều tự mình quyết đoán với những cách thức bạo lực tàn nhẫn nhất để ngăn chặn những kẻ muốn lợi dụng thời cơ này mà lật đổ Nghiêm gia. Thế nhưng lại không lấy danh nghĩa của hắn để trừng trị mà là để cho Hắc Báo, Hắc Miêu ra mặt thanh tẩy lũ bè phái, khiến chúng lầm tưởng Nghiêm Trạch không màng đến công việc nữa mà lộ mặt quét sạch. Một mẻ hốt gọn, khiến cho Nghiêm gia trong mắt chúng nhân càng thêm đáng sợ.

Phân nửa cuộc sống của Nghiêm Trạch là công việc làm trong bóng tối, ra tay ngày càng tàn độc điêu luyện, thậm chí có người nghi ngờ trải qua một lần sinh tử Nghiêm Trạch thật sự đã không còn là con người nữa. Những kế hoạch mà hắn bày ra thì thoảng có bóng dáng từ những cái bầy mà Tư Mạn đã dùng đến khi còn dùng danh nghĩa Ephemera, hoặc giả người hiểu chuyện cho rằng Nghiêm Trạch tựa hồ đã cùng Tư Mạn hòa làm một, khiến cho mỗi quyết định của hắn đều có bóng dáng của cô như chứng thực cô vẫn tồn tại, ngay tại đây, bên cạnh hắn.

Người làm trong Nghiêm gia dễ dàng bắt gặp cảnh tượng Nghiêm Trạch bế trên tay Bánh Bao nhỏ nhắn đáng yêu bước qua từng bậc thềm, từng nấc thang hay căn phòng mà Tư Mạn đã đi qua, thấy Nghiêm Trạch dùng nửa ngày chỉ để nhìn xuống mặt hồ trong vát ngày nào Tư Mạn đã bị Nghiêm Trạch thẳng tay ném xuống vì dám bỏ trốn, và cũng có khi thấy hắn nằm trên bãi cỏ xanh mướt ở hậu hoa viên, nơi mà hắn và cô đã cùng nhau tận hưởng khoái cảm mê mị nhục dục loài người. Cũng có ngày hai cha con nằm dưới tán cây đó, nằm ở vị trí Tư Mạn vẫn chọn để ngắm nhìn quang cảnh yêu thích

hoặc nhìn thấy Nghiêm Trạch chăm chú ngắm bức ảnh duy nhất của hắn và Tư Mạn được đặt trong phòng khách. Mọi thứ mà hắn chạm đến ở Nghiêm phủ này đều có sự xuất hiện của cô, khiến cho ánh mắt chìm ung đo ngày càng trở nên cô độc, dần già thì trống rỗng, chỉ có tiếng cười của Bánh Bao mới có thể khiến sắc mặt của hắn thay đổi. Hải hòa dần ra một nụ cười như chứng tỏ hắn vẫn sống.

“Cùng một lúc mất đi hai người thân. Thật sự đã quá sức đối với Chủ thượng. Bây giờ chắc ngài ấy rất đau lòng. Phải chi lúc đó ngài ấy không tìm ra được Bối Tư Mạn, phải chi không có rượt đuổi, phải chi không có chiếc xe đó lao đến, phải chi...Bây giờ ngoài Bánh bao ra, không ai có thể giúp ngài ấy.” Hắc Báo xót xa đứng bên mép cửa nói. Thể hiện rõ tiếc nuối.

Tuy rằng không tỏ vẻ đồng thuận với Nghiêm Giác Siêu nhưng người cha đã sinh ra hắn qua đời ngay trước mắt đã là một chuyện khó chấp nhận như thế nào, ấy vậy mà tai nạn của Tư Mạn lại chính do hắn gây ra, hai chuyện này gộp lại đối với sức lực của một người về tinh thần mà nói là điều khó chấp nhận. Điều đó được chứng nhận bởi cho đến thời điểm này Nghiêm Trạch vẫn không đến nghĩa trang Nghiêm gia để thăm Tư Mạn.

Hắc Miêu, Hắc Báo bước thẳng vào bên trong, nhìn thấy Nghiêm Trạch bế Bánh Bao đã no căng sữa ngủ ngon trên tay hắn, xem như không giống lần đầu gặp mặt đứa trẻ, Nghiêm Trạch đã phải gồng lên để bế nó vì sợ Bánh Bao nhỏ bé sẽ lọt khỏi vòng tay hắn mà rơi mất. Bây giờ nhìn thấy nó thoải mái nằm trên ngực hắn ngủ ngon chứng tỏ Nghiêm Trạch đã quen với việc làm cha rồi.

“Mọi việc đã ổn thỏa hơn, lấy vài kẻ cứng đầu ra làm gương, đám người ngoài kia mới không dám làm càn nữa. Ngài có thể tạm nghỉ ngơi được rồi.” Báo cáo đại khái, Hắc Miêu mới hắng giọng nói: “Còn một việc này hình như ngài đã quên rồi.”

Nghiêm Trạch đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào lưng Bánh Bao như dỗ nó ngủ, biểu hiện dịu dàng này ngoài Tư Mạn ra đây mới chỉ là người thứ hai cũng đủ thấy nó đối với Nghiêm Trạch quan trọng nhường nào.

“Chuyện gì?” Hắn nhỏ giọng như tránh không ảnh hưởng đến giấc mộng của con.

“Ngài vẫn chưa đặt tên cho thiếu chủ.”

Bàn tay Nghiêm Trạch khựng lại. Thì ra hắn lại quên mất chuyện này, vẫn theo thói quen của Tư Mạn gọi đứa nhỏ là Bánh Bao mà quên mất cho đứa trẻ này một danh phận thật sự ở Nghiêm gia.

Bé Bánh Bao ra cửa sổ đang mở hướng ánh nhìn ra vườn cây xanh mát yêu thích một thời của Tư Mạn, ngắm nhìn những đóa hoa trắng cô cần mẫn chăm sóc đó nhớ đến lúc cô còn ở bên cạnh hắn nói:

“Em muốn con sẽ có cách làm việc giống như anh, nguyên tắc, rõ ràng và quyết đoán còn tính cách sẽ giống như em, vô tư, tùy tiện. Có như vậy con mới vừa có thể khiến kẻ khác khuất phục cũng vừa có được cuộc sống vui vẻ viên mãn...”

Lời nói của cô văng vẳng bên tai hắn như mật ngọt lại như một nhát dao khiến hắn vừa hạnh phúc mà cũng đầy đau đớn. Hắn đặt lên trán Bánh Bao một nụ hôn, âu yếm nhìn con ngủ ngon lành:

“Từ hôm nay cho đến khi ta rời khỏi thế gian này ta sẽ luôn bảo vệ con và sớm tìm thấy mẹ con.”

Hai người Báo, Miêu nhìn nhau khó hiểu. Nghiêm Trạch có ý gì? Không lẽ thi thể kia....?

Nghiêm Trạch bắt ngờ quay đầu, ánh mắt cương nghị:

“Hắc Báo, Hắc Miêu!”

Hắc Báo, Hắc Miêu lập tức cúi đầu đồng dạng hô: “Chúng thuộc hạ nghe lệnh.”

“Kể từ hôm nay, gia phả của Nghiêm gia sẽ có một thiếu chủ có toàn quyền nắm mọi lĩnh vực của Nghiêm gia. Đứa trẻ này sẽ do hai người các người nuôi dạy, hai người sẽ là thầy của nó. Ta tin hai người có thể khiến nó trở thành một người dẫm lên thiên hạ, khiến tất cả phải cúi đầu trước nó.”

Hắc Báo, Hắc Miêu cảm khái vạn phần. Nhìn đứa trẻ như chính con của mình sinh ra mà đáp: “Chúng thuộc hạ tuân lệnh.”

Nghiêm Trạch lấy một cây bút, đặt một tờ giấy có ấn tín của Nghiêm gia viết lên đó hai chữ:

“Thiếu chủ của các người tên là Nghiêm Luật! Nghiêm Luật sẽ là chủ nhân đời thứ năm của Nghiêm gia, là con trai quý nhất của Nghiêm Trạch này.”

Bóng đêm che lấp đi nửa gương mặt Nghiêm Trạch, một mình hắn rảo bước trên con đường ướt mà vào hậu hoa viên, lặng nhìn cảnh cây tiêu điều hoa cỏ nhảy múa dưới ánh nguyệt chôn cất nỗi lòng sâu thẳm. Hắn nhìn mặt hồ trải bóng trăng tròn, khẽ môi run khẽ:

“Mọi thứ vẫn như vậy, chỉ có em là không còn ở đây.”

Châm một liều thuốc, rít một hơi thật khẽ rồi nhả ra một làn khói vất vờng bay đi theo con gió vô tình. Trong màn khói mờ ảo, ánh mắt Nghiêm Trạch ngày một sâu sắc.

“Em đã thắng rồi. Bối Tư Mạn! Em đã chạy thoát khỏi anh rồi!”

Hết phần 1.

Quyển 2 - Chương 1

[Trước đây tôi không bao giờ tin vào vận mệnh chính vì số mệnh là do tôi tự sắp đặt, bàn tay này chỉ phôi tất cả cho đến khi gặp được em tôi mới biết rằng trên thế giới rộng lớn này, nhờ có vận mệnh mới lại có thể tìm thấy em, giữ chặt em, không để em trốn thoát thêm một lần nữa.]

Thượng tinh: Chạy đi cho thoát – Phần 2.

Chương 1:

Trên mảnh đất thuộc chủ quản của Nghiêm phủ bao đời được bao bọc bởi lớp lớp hàng cây xanh mướt và những đóa lệ đủ sắc nghiêng mình như tô điểm nơi đây càng thêm bắt mắt có dáng vẻ như một cô gái xinh đẹp kiều sa thì bên trong Nghiêm phủ cổ kính với tông màu cổ điển mang nét mạnh mẽ như chính chủ nhân của nó trái ngược với sắc màu rực rỡ bên ngoài. Nhìn vào cứ có cảm tưởng rằng mảnh đất Nghiêm phủ này thuộc hai chủ nhân khác nhau, chỉ có điều ít người biết được rằng Nghiêm phủ này vẫn thuộc về vị Chủ thượng cao quý mang tên Nghiêm Trạch, người mà sau cái chết của đại lão gia Nghiêm Giác Siêu năm năm về trước đã thành công thu tóm quyền lực Nghiêm gia, trở thành người đứng đầu chỉ đạo hơn trăm gia tộc lớn nhỏ trong giới.

Còn bên ngoài đó với từng bãi cỏ cho đến khóm hoa lại thuộc về một người rất đặc biệt. Người này họ Nghiêm tên Luật, độ tuổi chỉ vừa bước sang thứ năm, là thiếu chủ duy nhất của Nghiêm gia cũng là học trò của hai vị Nghi Trượng họ Hắc. Nghe nói tuổi nhỏ nhưng cái đầu không hề nhỏ, thường xuyên gây rối phá phách khiến cho người làm Nghiêm gia đau đầu, cũng khiến cho thủ phủ thêm rối loạn.

“Hắc Miêu đại nhân! Thiếu chủ vừa làm vỡ mất bình cổ trăm năm mà Chủ thượng suu tầm.”

“Chỉ là một bình cổ thôi mà. Không sao, nghịch ngợm chút mới lớn được.”

“Hắc Báo đại nhân! Thiếu chủ vừa bóp chết Đại bàng ở Tây phòng của Chủ thượng....”

“Để ta đi săn con khác. Đừng manh động đến Chủ thượng.”

“Lão quản gia! Thiếu chủ vừa đánh nhau với tiểu thiếu gia nhà Lâm gia, khiến cho tiểu thiếu gia phải nhập viện....”

“Chắc là bọn chúng lại đâm phải đám hoa cỏ của thiếu chủ chứ gì. Đánh cũng đáng.”

Dường như đã quá quen với cảnh tượng này, đám Hắc Báo, Hắc Miêu và Sam vẫn nhàn nhả thưởng trà sau một ngày mệt mỏi. Vừa nhâm nhi tách trà nóng vừa đàm đạo nghe từng cảnh vệ báo cáo tình hình vị thiếu chủ nghịch ngợm, ngày nào cũng bôi tung cả Nghiêm phủ này cho đến đêm tàn. So ra nếu một ngày không nghe nói Nghiêm Luật phá phách, e rằng hôm đó có biến lớn.

“Tính cách của thiếu chủ vừa nghịch ngợm, manh động lại ngang ngược thích phá trò. Tôi nhớ lúc nhỏ Chủ thượng đâu có như vậy đâu nhỉ.” Sam buồn cười nói.

“Chủ thượng thì không giống nhưng Bối Tư Mạn thì có thể lắm. Còn nhớ năm năm trước, từ lúc cô ta bước chân vào Nghiêm gia đến lúc rời đi chúng ta lấy đâu ra một ngày yên bình. Thật tình y hết thiếu chủ hiện tại.”

Chuyện qua đã lâu nhưng mỗi lần nhắc lại đều khiến chúng nhân mỉm cười trong lòng. Tháng ngày vui vẻ đó như mới hôm qua, chớp mắt đã hóa kỷ niệm. Thời gian thấm thoát thoi đưa, đứa trẻ ra đời trong ngày tang thương đó cũng đã lớn như vậy rồi. Thật khiến người ta hoài niệm.

“Đến Nghiêm gia, để lại một thiếu chủ rồi ra đi. Bối Tư Mạn thật biết cách khiến người ta canh cánh trong lòng. Đến cả Chủ thượng cũng không chịu nhận cái chết ngày hôm đó, dành năm năm tìm kiếm tung tích, thật khiến người ta xót xa.” Hắc Miêu có chút buồn bã nói.

Sam đặt tách trà còn bốc khói xuống, ánh mắt mông lung liền chuyển chủ đề: “Phải rồi. Sau ngày hôm đó Lex cũng đột nhiên biến mất. Toàn bộ quyền lực mới tự động rơi vào tay Đình Cẩn giúp hắn một bước lên trời mới có cơ hội đối địch với chúng ta đến tận hôm nay. Thế nhưng trong mắt Chủ thượng dường như vẫn không để tâm đến Đình Cẩn, ngài ấy luôn tìm kiếm Lex dù có rất nhiều lời đồn hắn đã chết. Chuyện này hai vị có tin tức gì không?”

Hắc Báo đặt lên bàn tập hồ sơ vừa được cảnh vệ gửi đến xuống bàn, trong mắt diễn biến phức tạp chậm rãi gạt đầu:

“Không phải bỗng dưng mà Chủ thượng lại mất công tìm kiếm Lex, hắn ta chắc chắn vẫn còn sống. Chỉ là cái chết của Bối Tư Mạn dường như đã kích quá lớn khiến hắn không màng đến quyền lực mất gần mười năm mới đạt được đó. Một phần sự ra đi của lão gia cũng xem như giúp Bối gia trả được thù lớn cho nên hắn mới đột nhiên biến mất khỏi giới như vậy. Tôi nghĩ hiện tại hắn đang sống dưới danh nghĩa kẻ khác hoặc cũng có thể hắn đang có một kế hoạch khác. Còn chuyện Chủ thượng tìm kiếm Lex thì e rằng ngài ấy nghĩ Bối Tư Mạn vẫn còn sống và về với Lex nên mới từ đó tìm kiếm lại Bối Tư Mạn.”

Sau phán đoán của Hắc Báo, không khí đột nhiên chìm xuống. Chúng nhân mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng khiến cho thời gian như ngưng đọng, cho đến khi cảnh vệ chạy đến báo cáo:

“Chủ thượng cho gọi hai vị đại nhân sắp xếp công việc, sớm mai sẽ đi Ma Cao cùng thiếu chủ.”

Sam ngạc nhiên hỏi: “Sao lần nào đến Ma Cao, Chủ thượng cũng mang theo thiếu chủ đi vậy? Không phải trước nay đều giao phó cho hai vị xử lý, rất ít khi đi cùng vì ngài ấy quá dung túng cho thiếu chủ, dung túng đến mờ mắt. Luôn lo lắng rằng nếu người ngoài nhìn thấy ngài ấy mù quáng vì đứa con độc nhất này chỉ e sẽ mượn gió bẻ măng làm hại đến thiếu chủ hay sao?”

“Chúng tôi cũng chẳng rõ tại sao cứ hễ đến Ma Cao, ngài ấy lại đem theo thiếu chủ. Không lẽ muốn luyện tay cờ bạc?” Hai người Báo, Miêu nhìn nhau không hiểu chỉ biết theo phân phó mà làm.

Ai trong Nghiêm gia mà chẳng biết lý do Nghiêm Trạch không bao giờ đem Nghiêm Luật ra ngoài vì lẽ đó. Nếu nói Nghiêm Trạch bao dung thì chỉ bao dung với một mình Nghiêm Luật, nếu nói Nghiêm Trạch có lúc tức giận đằng đằng sát khí thì người duy nhất khiến hắn hạ hỏa cũng chỉ có Nghiêm Luật. Đứa trẻ này là vật báu của Nghiêm gia giúp cho người trong phủ dễ sống cũng là điều trân quý nhất của Nghiêm Trạch, khiến trái tim sắt đá của hắn cũng trở nên mềm mại hơn.

Nói đến Ma Cao, thế giới sầm uất luôn đầy sắc màu của hoan lạc nhảy múa trong mắt chúng nhân. Trải qua những thăng trầm, Ma Cao vẫn uy nghi với bàn tay đầy những vòng vàng đá quý. Sự phồn thịnh của nó khiến kẻ giàu phung phí, khiến người nghèo thêm khát.

Một cuộc họp được tổ chức tại tòa cao ốc Grand Lisboa, viên kim cương hoa lệ của thành phố tọa lạc ngay giữa trung tâm Macao. Người Nghiêm gia bao bọc mọi lối đi, ngăn chặn mọi sự xâm nhập ảnh hưởng đến các vị lớn đang ngồi trong kia. Nhìn thoáng qua người ta cũng dễ dàng nhận ra nhân vật tâm cỡ nào đó đang ngồi trong phòng kia, bàn những chuyện thay đổi vận mệnh quốc gia nào đó. Tuy nhiên ý nghĩ đó lại bỗng bị dẹp tan khi giữa hành lang được bao bọc bởi đám người mặt lạnh Nghiêm gia xuất hiện một tên nhóc với khuôn mặt búng ra sữa, hai má phúng phính và đôi mắt to tròn diện trên mình một bộ đồ ple chuẩn mực quý ông đang nghịch ngợm bề ghế từng phiến ngọc được khắc trên pho tượng trang trí.

“Ôi trời ơi, không được đâu đó là pha lê.....” Quản lý của tòa cao ốc kinh hãi hét lên khi thấy đứa trẻ kia vô tư nghịch ngợm những thứ quý giá mà họ ngày đêm miệt mài lau chùi. Nhưng chưa để ông ta nói hết câu, đám người Nghiêm gia như một bóng ma lù lù xuất hiện che chắn trước mặt đứa trẻ nhìn ông ta với đầy vẻ dọa dẫm.

“Hỗn xược! Dám quất mắng thiếu chủ?”

Thiếu chủ? Nghiêm gia? Vậy đây ắt hẳn là Nghiêm Luật, con trai duy nhất của Nghiêm Trạch cũng là chủ nhân đời thứ năm của Nghiêm gia đây mà. Quản lý nghĩ thầm may mắn ông ta không đến xách cổ đứa bé đó lên, không thì...

“Đâu có, đâu có. Tôi chỉ là muốn nhắc nhở thiếu chủ vẫn còn nhiều pha lê cho ngài ấy chơi lắm mà thôi.”

“Như vậy còn được.”

Được cho phép làm càn, Nghiêm Luật càng được đà lần lượt, dùng nói đến mấy pho tượng bị cậu bé vẽ lên lem luốc mà đến cả đóa sen dát vàng ròng cũng bị cậu nhắm tới là tiêu điểm của trò chơi trong lúc quá chán nản vì chờ đợi người lớn làm việc.

“Ta sẽ mài hết đám vàng đó ra. Ha ha.” Nghiêm Luật cầm trên tay một cây kéo nhỏ vừa lòng bàn tay, nhảy qua hàng rào chắn với ý niệm bỏ xuống đóa sen vàng đó.

Đám người Nghiêm gia hiển nhiên quá quen với hình ảnh này nên không hề có chút đổi sắc nhưng riêng quản lý và đám người qua lại đã mặt xanh lá. Ai còn không biết giá trị của đóa sen vàng đó như thế nào vậy mà đám người kia lại mặc nhiên để cho một đứa trẻ quậy phá. Rốt cuộc đứa trẻ này là con nhà tai to mặt lớn nào?

“Nhóc con! Sao ngươi dám động tay vào vật quý của ngài chủ tịch? Muốn bọn ta bị đuổi ra ngoài đường sống hết hả?” Một giọng nói thanh thoát không kém phần cứng rắn vang lên. Bàn tay cầm cây kéo sắp sửa bỏ xuống đóa sen vàng bị giữ chặt lại. Cả cơ thể nhỏ bé của Nghiêm Luật rơi vào tay người đó rồi khóa lại không cho cậu cơ hội vùng vẫy.

“Bỏ ra! Ngươi là kẻ nào? Dám ngăn cản cuộc vui của ta. Ta cho ngươi chết!!!” Nghiêm Luật âm ỉ hét lên kéo tất cả mọi sự tò mò về phía cậu. Đám cảnh vệ tím mặt bước đến quát:

“Mau bỏ thiếu chủ xuống! Nếu không...” Súng đằng sau hông được rút ra, cảnh vệ nhắm về phía người đó đe dọa: “Ngươi sẽ chết ngay tại đây!”

Chúng nhân xung quanh kinh hãi tột độ khi nhìn thấy họng súng. Lúc này mới nhìn về phía gan lớn đó là ai.

Từ đằng sau Nghiêm Luật chậm rãi lộ ra bóng dáng một người phụ nữ với mái tóc đen được búi cao, vận trang phục tiếp viên với một chiếc mặt nạ phong cách cổ quái được đeo lên gương mặt kia khiến cho họ không cách nào nhận diện được mặt mũi. Lúc này mới sực nhớ ra hôm nay có buổi tiệc hóa trang ở tầng trên. Người này ắt hẳn là nhân viên từ buổi tiệc đó xuống đây.

“Trẻ con hỗn xược là không đúng. Cha mẹ nhóc không dạy nhóc có phải không?” Người kia vẫn không hề tỏ ra nao núng trước họng súng đang chĩa về phía mình mà mặc nhiên chỉ nói chuyện với Nghiêm Luật.

“Người có biết Papa ta là ai không? Người dám động vào ta, Papa sẽ lột da người!!!” Giọng nói non choẹt lại tỏ vẻ cương quyết vẫn liên tục vùng vẫy hòng thoát khỏi tay người kia nhưng vô ích, Nghiêm Luật càng vùng càng cảm thấy chân tay co rút, ngón tay người kia trượt trên vai Nghiêm Luật càng khiến cho thần kinh của cậu bé trở nên tê liệt.

“Chư vị bình tĩnh, ta không có ý làm hại thằng nhóc này, ta chỉ là muốn nói vài câu với nói thôi.” Nhận ra đám người Nghiêm gia muốn xông tới giải cứu chủ nhân, người kia mới thần nhiên nói: “Ta không quan tâm Papa hay Mama nhóc là ai. Ta chỉ cần biết rằng trẻ con phải được dạy dỗ, cái gì được làm, cái gì không được làm, điều gì nên nói, điều gì không nên nói. Nhóc được nuông chiều sinh hư như thế nào ta không cần biết. Chỉ cần biết rằng vị trí mà nhóc được hư hỏng là phạm vi trên đất mà nhóc làm chủ. Khi ra khỏi phạm vi đó, đến những nơi như thế này, nhóc nên an phận mà chơi giống như những đứa trẻ khác. Như vậy mới là ngoan.” Lời nói của người kia như rót vào tai của Nghiêm Luật khiến cho cậu bé có chút run sợ. Từ nhỏ đến lớn ngoài Papa ra không ai dám mở miệng giáo huấn cậu, vậy mà bây giờ có một kẻ lạ mặt dám nói cậu hư hỏng mà cậu lại cụp đuôi như cún không dám phản bác lại, cũng chính bởi vì ngón tay của người kia đang bấm huyết đạo trên thân thể cậu buộc cậu phải nghe lời.

Thấy Nghiêm Luật ngoan ngoãn gật đầu, sắc mặt như sắp khóc vô cùng khó coi, đám người Nghiêm gia càng thêm kinh ngạc. Không bao giờ ngờ đến người nào đó có thể áp chế được Nghiêm Luật nghịch này ngoài Nghiêm Trạch.

“Không được khóc, nhóc là đàn ông, phải mạnh mẽ lên. Đừng vì một hai lời dạy dỗ mà khóc lóc, không oan ức gì đâu.” Người kia lại lần nữa nói.

Chờ cho đến khi người kia nhẹ nhàng buông tay Nghiêm Luật ra, thả cậu bé xuống nền đất rồi chậm chậm quay đầu đi thì người của Nghiêm gia vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Nhưng họ đang do dự có nên đuổi theo người kia không thì bên trong liền có lệnh tập hợp đành để lại hai cảnh vệ cho Nghiêm Luật rồi chạy vội vào bên trong.

Nghiêm Luật vẫn còn rung rung muốn khóc nhưng cố nén lại để cho tay chân dần dần được tự do trở lại mới quay đầu sợ hãi nhìn người kia.

Nhưng người kia bước được hai bước thì quản lý lù lù xuất hiện phía trước giáng xuống một bạt tai vào chiếc mặt nạ của người kia, khiến cho mặt nạ đứt dây rơi xuống đất.

“Ai cho phép cô động vào thiếu chủ. Một chút nữa Chủ thượng ra ngoài, phát hiện thiếu chủ bị cô dọa cho phát khóc thế này, cô có chịu trách nhiệm nổi không???”

Khoảnh khắc mặt nạ rơi xuống, khuôn mặt đằng sau lớp mặt nạ thô kệch đó được ánh sáng từ đèn Led soi tỏ lộ ra đôi mắt trong như giọt sương sớm với con ngươi đen linh hoạt, chiếc mũi thon gọn và đôi môi cong kiêu ngạo. Ngũ quan hoàn chỉnh, mọi đường nét đều khiến cho người khác cảm thấy diễm lệ khó cưỡng. Khiến cho ngay cả quản lý cũng kinh ngạc khó nói thành lời, lại có chút thương hoa tiếc ngọc khi xuống tay với gương mặt tuyệt thế giai nhân kia.

Đang lúc này gương mặt Nghiêm Luật mới thực sự chuyển biến, hai cảnh vệ đang bận rộn giao phó bên kia không để ý đến Nghiêm Luật đã ngưng khóc mà chạy về phía người vừa giáo huấn cậu bé, ôm chầm lấy chân người đó, ngược mặt hân hoan gào lên:

“Mama, mama, con tìm thấy mama rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

“Cô....mới đến sao? Tôi chưa từng gặp cô trước đây.” Quản lý chớp mắt nghi hoặc. Một giai nhân như thế này xuất hiện, ông ta sao đến giờ mới nhìn thấy. Thật lãng phí.

Thế nhưng người kia lại không để tâm đến quản lý, chỉ lờ mờ ông ta một cái sắc bén vì bạt tai bất ngờ kia. May mắn là chỉ trúng mặt nạ không tổn hại đến gương mặt của cô. Cô nhìn xuống chân đang bị tiểu Bính Bao ôm chặt nhứu mày:

“Tùy tiện nhận người khác làm Mama. Mama của nhóc sẽ buồn lắm đấy.” Nói rồi gạt tay Nghiêm Luật ra có ý muốn bỏ đi nhưng Nghiêm Luật lại như đĩa đối quán lấy chân người đó.

“Mama sẽ không buồn vì Mama là Mama của Luật. Ngày nào Papa và Luật cũng xem ảnh Mama, Luật sẽ không bao giờ nhận nhầm Mama.” Nghiêm Luật đồng đặc nói.

Bị Nghiêm Luật làm phiền, người kia nhăn mặt khó chịu tiện tay lần nữa bấm vào huyết vai Nghiêm Luật khiến cậu bé lập tức buông tay rồi bước vội đi không quên ném lại một câu trước khi cậu bé kịp đuổi theo.

“Cảm phiền, ta vẫn chưa muốn làm mẹ.”

Đợi cho đến khi Nghiêm Luật hết cảm thấy tê liệt, đám cảnh vệ mới kinh hãi lay người cậu bé:

“Thiếu chủ làm sao vậy? Cậu đau ở đâu?”

“Mama.....Mama.....” Người kia biến mất sau lớp cửa kính thì tứ chi Nghiêm Luật mới trở nên bình ổn. Cậu bé vội vã chạy vào phía trong gào lên:

“Papa! Papa!!!”

“Thiếu chủ xin hãy yên lặng, bên trong còn chưa....”

Đúng lúc này cửa phòng họp mở toang. Toàn bộ cảnh vệ và Nghiêm Luật dứt lời im bất cũi đầu hành lễ. Từ bên trong chậm rãi xuất hiện một bóng đen cao lớn với bả vai dài rộng. Khoác trên mình bộ ple đen mượt, mái tóc cắt ngắn gọn gàng phủ trên gương mặt sương giả với độ tuổi chỉ mới ngoài ba lăm, sự chết chóc nguy hiểm len lỏi qua từng hơi thở. Bên tay trái hần cầm một cây gậy được trạm khắc rồng ngậm ngọc như phụ cho chân trái đi đứng không tự nhiên của hần. Nếu là người khác thì cảnh tượng có cây gậy đi kèm một con người sẽ biểu tượng cho sự chống đỡ trên xương cốt già yếu, thể nhưng đối với một người như Nghiêm Trạch, người ta lại nhìn thấy cây gậy đó có bao nhiêu nguy hiểm, cảm tưởng nếu gậy hạ thì cây gậy đó sẽ là hung khí đưa tiễn một mạng người. Sự xuất hiện của Nghiêm Trạch khiến không khí trở nên ngột ngạt. Bước chân bình ổn kèm theo tiếp lớp cộp của cây gậy đó lại khiến nhịp tim người qua đường như chững lại không dám thở mạnh.

Đằng sau hần, bóng dáng uy nghi như hai trụ cột vững mạnh là Hắc Báo, Hắc Miêu càng như hai mảnh sư uy hiếp dọa người. Khiến cho người ta không dám ngẩng cao đầu.

“Luật! Ta đã dạy con ở chỗ đông người không được tùy tiện la lối chưa?” Nghiêm Trạch cất giọng lạnh băng, đôi mắt chim ưng phóng tia cảnh cáo về phía Nghiêm Luật. Người có thể khiến một Nghiêm Luật ngổ nghịch chịu ngoan ngoãn ngồi yên cúi đầu nhận sai cũng chỉ có Nghiêm Trạch.

“Thưa Papa đã dạy rồi ạ.”

Thấy Nghiêm Luật ngoan ngoãn. Nghiêm Trạch mới thôi lạnh lùng, mở vòng tay ra trầm trầm cất giọng: “Được rồi, lại đây nói xem con gọi ta có việc gì?”

Nghiêm Trạch vừa dứt lời, Nghiêm Luật đã vội vã chạy tới vòng tay hần mừng rỡ ôm lấy chân reo lên: “Papa. Luật tìm thấy Mama rồi. Luật tìm thấy Mama rồi!”

Lời Nghiêm Luật vừa dứt chúng nhân lập tức biến sắc ngưng trọng, riêng Nghiêm Trạch phản ứng càng kịch liệt. Bao năm qua người hần tìm kiếm chỉ có một, người khiến toàn bộ máu trong người chảy ngược cũng chỉ có một.

“Ở đâu?” Giọng Nghiêm Trạch có chút mất bình tĩnh.

“Ồ đáng kia! Lúc này con chơi ở đó sen đó. Mama liền tới bảo con không được chơi ở đó nữa. Papa, là Mama thật đó. Không phải Papa nói Ma Cao là nơi Papa và Mama gặp nhau nên lần nào cũng cho con theo đó sao. Mama về thật rồi.”

Chúng nhân và Nghiêm Trạch lập tức quay đầu nhìn về phía đó sen vàng vẫn uy nghi đứng đó nhưng lại không có một bóng người.

“Con chắc chắn?” Nghiêm Trạch muốn một đứa trẻ năm tuổi phải hoàn toàn chắc chắn về lời mà mình nói ra. Nghiêm Luật gật đầu lia lịa nói:

“Luật chắc chắn. Mỗi lần Mama đụng vào người con, cảm giác chân tay tê tê hết không làm gì được cả, vì thế con mới không đuổi theo được Mama. Papa từng nói Mama rất giỏi chế ngự người khác. Con mới chắc chắn đó là Mama.”

Nghe Nghiêm Luật khôn khéo nói. Đương nhiên Nghiêm Trạch, Hắc Báo, Hắc Miêu đều sẽ nghĩ đến ngón bài tử của Tư Mạn từng dờ ra mỗi khi động thủ:

Điểm Huyệt.

Bàn tay Nghiêm Trạch siết chặt lại hô lớn:

“Tàn ra, lục tung nơi này lên cho ta. Nhìn thấy phu nhân lập tức đưa về đây!”

“Vâng!” Người Nghiêm gia đương nhiên biết mặt mũi của Tư Mạn như thế nào, bức ảnh lớn được treo ở khách phòng đó ai lại không nhìn thấy, chưa kể Tư Mạn đối với người ở Nghiêm gia thân thuộc như thế nào.

Hắc Miêu vội vã bắt lấy cảnh vệ của Nghiêm Luật tra hỏi: “Có thật là thiếu chủ đã nhìn thấy Bối tiểu thư?”

“Chúng tôi không rõ, nếu nói là người lúc này trối tay thiếu chủ thì tôi chỉ biết đó là một nhân viên đeo mặt nạ, đến lúc chúng tôi nhận được thông báo rồi quay lại thì người đó đã đi rồi.”

Nghe câu trả lời của cảnh vệ, sắc mặt Nghiêm Trạch càng tối sầm: “Nghiêm Luật sẽ không bao giờ nhận nhầm Tư Mạn. Nó rất thông minh.”

Như chắc chắn rằng người mà Nghiêm Luật gặp là Tư Mạn. Nghiêm Trạch càng khẩn trương dẫn theo Nghiêm Luật hạ lệnh: “Phong tỏa tòa nhà. Không để bất cứ ai ra khỏi đây. Hắc Báo! Lấy CCTV của tòa nhà này đến đây!”

Hắc Báo vâng một tiền liền chạy đi, trong thâm tâm vô cùng rối loạn. Nếu thật sự đó là Bối Tư Mạn... Cô ấy vẫn còn sống thì sao đây?

Lúc Hắc Báo quay lại cẩn thận mở từng đoạn ghi hình trên sảnh tòa nhà. Thôi khắc Hắc Báo tìm đến cảnh người kia trối Nghiêm Luật bằng một cái ôm cũng chính là nhìn thấy khoảnh khắc mặt nạ rơi xuống, lộ ra gương mặt quá đỗi quen thuộc, đến mức gương mặt đó năm năm trước đã gây ám ảnh mỗi đêm cho người của Nghiêm gia.

“Thật sự là Bối Tư Mạn.” Hắc Miêu kinh hãi nói, trong đôi mắt không dấu nổi vui mừng: “Cô ấy còn sống! Quả thật còn sống.”

Hắc Báo, Hắc Miêu liếc nhìn Nghiêm Trạch, trong đôi con ngươi thanh u đó như bị một hòn đá làm lay động, mi tâm nhú chặt và biểu cảm hỗn độn khó nói thành lời nhìn chằm chằm vào từng biểu cảm, từng hành động của người đó trên CCTV.

Hơn năm năm. Hắn đã chờ đợi ngày này hơn năm năm rồi.

Hình hài đó, gương mặt đó, vóc dáng đó, khí chất đó chỉ có một người duy nhất mà thôi. Nghiêm Trạch tuyệt đối không nhìn lầm.

“Kỳ lạ thật. Bối Tư Mạn thật sự còn sống vậy cô ấy đã ở đâu suốt năm năm. Tại sao chúng ta lục tung hang cùng ngõ hẻm cũng không tìm ra?” Hắc Báo bình tĩnh hơn nhủ mi nghĩ vấn: “Và lại nhìn trong CCTV này....Bối Tư Mạn rõ ràng không nhận thiếu chủ.”

Lúc này mới để ý biểu cảm của người kia trên CCTV đối với Nghiêm Luật. Lạnh lùng xa cách, không giống người mẹ lần đầu gặp con.

“Phải rồi. Bối Tư Mạn là người trọng tình, lại là lần đầu gặp con trai sau ngần ấy năm, sao lại có biểu hiện như người dưng vậy được?” Hắc Miêu quan sát thật kỹ rồi quay đầu dò hỏi Nghiêm Luật: “Lúc đó thiếu chủ có nói gì đến Chủ thượng hay Nghiêm gia không?”

Không chờ phản ứng của Nghiêm Trạch. Nghiêm Luật liền đáp: “Không có, đệ tử không nói nhưng mấy người xung quanh ai cũng nhắc nhở Luật là con của Papa....” Bỗng dưng mặt Nghiêm Luật méo xệch xuống, đôi má phúng phính đỏ ửng lên nức nở: “Có phải....vì Luật ồn ào....Mama ghét Luật rồi phải không? Mama....không muốn về với Luật....nữa....Hức.”

Lời Nghiêm Luật càng khẳng định rằng người kia biết thân phận thiếu chủ của Nghiêm Luật nhưng lại không mấy may phản ứng. Điều này khiến đôi mắt chim ưng lần nữa biến đổi. Bàn tay lớn siết chặt lấy gậy đầu rồng. Hàn khí quanh thân bỗng tăng mạnh cắt giọng lạnh lẽo:

“Dù có là lý do gì. Ta cũng sẽ không để mẹ con chạy thoát thêm một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

Lên qua đám người, Hắc Miêu rút điện thoại ra bấm một dãy số gọi điện:

“Sam! Ông nói thật đi, năm năm trước người ở trên xe không phải là Bối Tư Mạn đúng không?”

Đầu dây ngáp ngừng một chút Sam mới đáp: “Tôi đã nói rồi mà....”

“Đừng giảo biện nữa. Hôm nay thiếu chủ đã gặp Bối Tư Mạn, chúng tôi cũng đã xác nhận đó là Bối Tư Mạn bằng xương bằng thịt.”

Nghe Hắc Miêu chắc như đinh đóng cột. Sam mới thở dài nói: “Đúng vậy, lần đó chuẩn bị xe cho Bối tiểu thư bỏ trốn, tôi....đã chuẩn bị hai xe vì tôi biết Chủ thượng chắc chắn sẽ đuổi theo. Người kia là trợ tá của tôi, đã cải trang thành tiểu thư rồi....”

Không muốn nghe nữa Hắc Miêu chào một tiếng liền dập máy. Lúc này khoe môi mới dẫn ra một nụ cười như trút bỏ được gánh nặng:

“Bối Tư Mạn khôn kiếp. Còn sống là tốt, còn sống là tốt.”

Trước sự lúng lúng vô cơ của người Nghiêm gia, toàn bộ những người bị chôn chân tại Grand Lisboa đều vô cùng phiền muộn nhưng lại chẳng ai dám mở miệng tỏ thái độ. Ai mà chẳng biết người của Nghiêm gia rất mạnh động, đối kháng với họ chỉ có hại tuyệt không có lợi. Một phần họ cũng tỏ mò rằng người Nghiêm gia rốt cục tìm kiếm ai lại điều động người đến mức này?

“Hắc Báo đại nhân, chúng tôi không tìm thấy ai giống như phu nhân.”

Không còn được gọi với cái tên Bối tiểu thư, người trên bức ảnh uy nghi trong thủ phủ Nghiêm gia đã được đổi thành phu nhân dù cho chưa được gả cho Nghiêm Trạch, điều này có lẽ xuất phát từ sự ra đời của Nghiêm Luật, nên vị trí phu nhân như đương nhiên thuộc về Bối Tư Mạn.

“Cô ấy rất giỏi hóa trang, không thể dùng cách này để tìm được.” Hắc Miêu nhíu mi tâm, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ: “Ấn chỉ. Bối Tư Mạn có một ấn chỉ của Nghiêm gia ở gáy giống chúng ta do Chủ thượng đóng. Mau đi tìm xem!”

Những tưởng cách này thật sự có thể tìm ra người cần tìm, thế nhưng lúc cánh vệ quay về báo cáo đều là thất bại.

“Không có ai có ấn chỉ của Nghiêm gia, người có thẹn thì là đàn ông hoặc cụ già. Chúng tôi cũng đã kiểm tra những người đó xem có hóa trang hay không nhưng...”

Lời của cảnh vệ như dập tắt ngọn lửa hi vọng của chúng nhân, càng khiến hàn khí lạnh lẽo ngày một gia tăng. Nhìn về phía Nghiêm Trạch âm u lạnh lẽo như quỷ dữ, khiến cho Nghiêm Luật cũng hoảng sợ nép mình sau Hắc Báo.

“Xem ra cô ấy đã sớm thoát khỏi đây rồi.” Hắc Miêu thất vọng nói: “Thuộc hạ cũng đã xem hết CCTV và tìm hiểu ở lễ hội tầng trên. Cô ấy là một nhân viên thời vụ được tuyển hôm nay, vị trí mà Bối Tư Mạn di chuyển chỉ có phạm vi trong khu vực ba tầng...”

Nói đến đây sắc mặt Hắc Miêu đại biến: “Khoan đã. Bối Tư Mạn hình như là...À không. Chắc chắn là Bối Tư Mạn đến đây không phải để làm việc, mục đích mà cô ta nhắm tới là cuộc họp của Nghiêm gia chúng ta!”

Ánh mắt Nghiêm Trạch đột nhiên sắc bén. Hắc Báo cũng như ngộ ra điều gì đó mà nói: “Phải rồi. Nhìn trong CCTV, rõ ràng nơi cô ta làm việc là ở tầng hai nhưng lại liên tục xuất hiện ở tầng một, vị trí tổ chức cuộc họp trong suốt ba tiếng đồng hồ có mặt tại đây. Tần suất Bối Tư Mạn đi lại ở khu vực Nghiêm gia rất nhiều cho nên mới gặp phải thiếu chủ. Như vậy ắt hẳn Bối Tư Mạn lại giống như trước kia, rình mò ăn cắp thông tin đem bán ra ngoài.”

“Bối Tư Mạn lại muốn trở về làm Ephemera?” Hắc Miêu nghi hoặc: “Thế nhưng suốt thời gian mất tích, Ephemera cũng vì Bối Tư Mạn mà biến mất, sao lại đột nhiên muốn trở lại? Hay là từ sau khi biến mất sợ chúng ta tìm được đã không đặt biệt danh nữa mà âm thầm hành động bán thông tin kiếm chác?”

Hai người Báo, Miêu nhìn nhau rối rắm. Không ngờ có một ngày Tư Mạn sẽ quay về bằng cách này, khiến cho họ đau đầu suy diễn. Thế nhưng Nghiêm Trạch lại bình tĩnh hơn cả, hần vắn về cây gậy trên tay chậm rãi nói:

“Ba ngày sau cuộc họp nguyên thủ quốc gia sẽ được mở ở Tokyo đúng không?” Như lật lại lịch trình của chính mình. Nghiêm Trạch hỏi.

“Vâng! Cuộc họp này có đặc biệt mời Chủ thượng và một số gia tộc khác đến tham dự...” Hắc Báo chớp mắt một cái liền hiểu ý Nghiêm Trạch mà nói: “Đây là một cuộc họp quan trọng, sẽ có rất nhiều thông tin được đưa ra. Là một thợ săn tin, Bối Tư Mạn chắc chắn sẽ xuất hiện.”

Ánh mắt chúng nhân sáng lên, liền hiểu ngay ý tứ của Nghiêm Trạch, hẳn là muốn đặt cược một ván bài, dùng chính những gì mà Tư Mạn muốn để giăng lưới bắt cô trở về.

“Nhưng đây là một cuộc họp quan trọng, không chỉ là đối với từng quốc gia mà còn mở lại được thị trường đã bị Đình Cẩn giành lấy năm năm trước. Đình Cẩn biết điều không dám đối địch với chúng ta nhưng vị trí mà hắn có được đều là của Lex giữ chặt trong tay, chúng ta vẫn chưa có cách để lấy về. Cuộc họp này vừa hay có thể khai thông. Nếu như để Bối Tư Mạn lấy được điều gì đó rồi bỏ trốn. E là Lex ở ngoài kia sẽ có cơ hội lấy được thông tin mà quay trở về chiếm lại vị trí.”

Hắc Miêu suy luận một hồi lại cảm thấy sắc mặt Nghiêm Trạch không đồng thuận liền thôi. Nghiêm Trạch chưa từng đếm xỉa đến Đình Cẩn, ông ta vốn dĩ không đủ tầm để đấu với hắn, càng không sợ Lex quay về vị trí cũ. Thứ mà hắn nghĩ đến chính là lưới trời để bắt Tư Mạn.

Ánh mắt Nghiêm Trạch vẫn chăm chăm theo dõi từng hành động của Tư Mạn trên CCTV, bao bọc lấy hắn là sự tĩnh lặng đến đáng sợ, giọng hắn trầm lạnh:

“Phát động đến tất cả những kẻ làm truyền thông, gia tăng tính cạnh tranh trong cuộc họp, khiến cho nó trở thành điểm nóng không bất kỳ kẻ nào có thể chối từ để khai thác. Cuộc họp này sẽ biến thành lễ hội của Tư Mạn, cũng là câu trả lời cho sự chối từ đứa con trai do chính cô ấy sinh ra!”

Tiếng gió vi vu đập qua mảnh kính, cảm giác lồng ngực tràn trề năng lượng. Người của Nghiêm gia như sẵn sàng chờ ngày người đó trở về.

Rẽ về phía Tây Tokyo, người ta lại có thể nhớ đến một tòa thành từ lâu đã là điểm đến quen thuộc cho các quan chức chính trị tụ tập bàn đại sự. Nơi này từng là khu vực quân sự, về sau lại trở thành di tích lịch sử đi kèm với danh lam thắng cảnh đẹp rung động lòng người. Để nói về vẻ đẹp và lịch sử đã tạo ra nó là một chuyện dài dòng. Trung tâm của mục tiêu chính ngày hôm nay không phải là điều gì khác mà chính là cuộc họp sẽ được tiến hành trong một giờ tới.

Mọi sự tập trung từ báo chí, truyền thông cho đến những kẻ lún nấp trong bóng tối đều hướng về cuộc họp này. Ban đầu nó là cuộc họp bí mật, nhưng chỉ sau vài ngày đã bị lật ngược thành cuộc họp công khai, khiến cho không ít nguyên thủ tức giận thu về bộ móng của mình. Thế nhưng có một điều khiến cho họ lần nữa muốn nhe móng ra hòng ăn được một vài thị trường của hai gia tộc đang không ngừng lớn mạnh là Đình gia và Nghiêm gia. Sự xuất hiện của Nghiêm gia đã là lẽ dĩ nhiên nhưng Đình gia hôm nay dám bước ra đối diện với Nghiêm gia mà không có một sự hậu thuẫn nào như là cơ hội để họ có thể tận mắt nhìn thấy Nghiêm gia khiến cho Đình gia diệt vong.

“Nghiêm gia đã tới rồi!”

Từ phía đường bay riêng của tòa thành nằm ở ven đường dọc bờ sông là chuyên cơ của Nghiêm gia oai dũng đỗ ở đó. Từ cửa chính bước xuống, Nghiêm Trạch và Hắc Báo, Hắc Miêu cùng cảnh vệ như những bá vương ngạo nghễ bước đi. Đằng sau người ta còn nhìn thấy một cậu nhóc ước chừng năm tuổi chỉ cao đến bắp chân Nghiêm Trạch diện một bộ ple với khuôn mặt búng ra sữa, một tay chấp sau lưng uy nghiêm bước đi, từ phong thái cho đến khí chất so ra không hề thua kém bất kỳ ai.

Nhìn hai cha con Nghiêm Trạch và tùy tùng bước đến tòa thành, người trong người ngoài liền tất bật tiếp đón, hồ hởi bày ra gương mặt thân thiện, chào

đón vị khách quý ngồi lên chiếc ghế long trọng nhất có trong bàn tiệc. Sự trịnh thượng chào đón Nghiêm Trạch này đến từ những nhân vật tai to mặt lớn khiến một đứa trẻ như Nghiêm Luật có chút choáng ngợp, nhưng nhớ những lời mà Hắc Báo, Hắc Miêu đã dạy dỗ, Nghiêm Luật dù có chút không quen vẫn ngẩng cao đầu, khí thế ngồi bên cạnh người cha cao quý.

“Papa. Khi nào Luật mới được gặp Mama.” Qua một hồi chào đón khí thế, khi bàn tiệc đã được mở ra, Nghiêm Luật mới không phải gồng mình lên nữa mà thoải mái cầm lấy bình sữa, vừa tu vừa hỏi.

“Một chút nữa.” Nghiêm Trạch xoa đầu Nghiêm Luật, nhìn đứa trẻ hân yêu thương bằng cả tâm can mặc bộ đồ như quý ông lại nghiền ngẫm bình sữa uống lấy uống để vì khát kia thì không khỏi buồn cười. Hắn dịu dàng dỗ dành Nghiêm Luật: “Ta sẽ không để con trai ta phải chịu thiệt thòi nữa. Mẹ con sẽ về ngay thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4

“Chù...chủ thượng...Hôm nay....” Hắc Báo, Hắc Miêu mặt đầy vạch đen ngây ngốc chôn chân tại chỗ nhìn Nghiêm Trạch đang đứng trước gương hồi lâu không động tĩnh kia. Có trời mới biết ở bên hắc lâu nay mới nhìn thấy hắc chăm chú soi mình trong gương như vậy là điều kinh hoàng cỡ nào. Lại còn chính lý lại bộ đồ đang mặc cho gọn gàng như sắp làm đại sự. Mà hắc đầu có hay coi trọng mấy cuộc họp kiểu như thế này.

Cây gậy trên tay hắc cũng đổi khác, sắc màu đã giảm đi âm trầm nhưng không kém phần long trọng, bước chân vững chãi không lộ ra quá nhiều yếu điểm. Nhìn thấy chân hắc, Hắc Miêu lại càng cảm thấy đau lòng. Năm đó sau khi tỉnh dậy, chân trái vì bị thương quá nặng của Nghiêm Trạch đã khiến hắc không thể đi đứng như bình thường. Nếu không phải hắc hiểu nhầm người trên xe là Tư Mạn, nếu không phải hắc tự mình lặn lội dưới mực nước sâu lạnh đó thì có lẽ chân hắc đã có thể bình phục. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, âu cũng là số mệnh. Vì để mất Tư Mạn, Nghiêm Trạch cũng đã mất luôn một cái chân vững vàng.

“Ngài đã tuần tú lắm rồi ạ.” Hiểu được điều gì đó, Hắc Báo cất giọng khen ngợi.

Như đã thỏa mãn được hắc, Nghiêm Trạch mới quay đầu điểm tĩnh bước vào phòng họp đang chờ hắc bên trong. Đến khi chỉ còn mình Hắc Báo, Hắc Miêu cùng người của Nghiêm gia đứng bên ngoài canh gác, Hắc Miêu mới gãi đầu khó hiểu:

“Không ngờ sống đến tận bây giờ cũng có ngài nhìn thấy Chủ thượng để tâm đến ngoại hình như vậy.”

Hắc Báo bắt đầu di chuyển mắt quan sát mọi động thái xung quanh nói: “Tình yêu là một thứ có thể biến vạn vật trên đời đều trở nên tốt đẹp. Chủ thượng chính là muốn để cho người mình yêu nhìn thấy bản thân mình xuất hiện ở tư thế mãn nhãn nhất. Đó là bản năng.”

Hắc Miêu ba lên một tiếng liền hiểu ra Nghiêm Trạch là vì ngênh đón sự xuất hiện của Tư Mạn mới để tâm đến ánh nhìn của cô sau nhiều năm. Nhưng Hắc Miêu lại có một nỗi lo trong lòng.

“Vốn dĩ Bối Tư Mạn không muốn ở bên cạnh mới trốn đi từng ấy năm. Chưa kể đến các bậc trưởng bối của Nghiêm gia phản đối sự trở về của cô ấy, chính bản thân Bối Tư Mạn đã không muốn quay về, đến cả con trai mình cũng không cần, lẽ nào Chủ thượng lại muốn giống như năm đó, cả hai tự dằn vò chính mình?”

Câu hỏi khó có câu trả lời thích đáng này đã nằm trong đầu của nhiều người, ai nấy đều tự hỏi Nghiêm Trạch sẽ làm gì để giữ chân Tư Mạn khi cô đã nhất quyết ra đi năm năm trước đó?

Đứng ở bên ngoài canh giữ một hồi cũng chẳng thấy có chút động tĩnh, người của Nghiêm gia mai phục ở hang cùng ngõ hẻm lại chỉ bắt được một vài tên phóng viên nằm vùng. Hắc Báo không khỏi suy nghĩ:

“Có gì đó không ổn.”

Cảnh vệ Nghiêm gia nhìn nhau, không rõ không ổn ở điểm nào liền nhớ đến Đinh Căn.

“Đinh gia vẫn chưa thấy đến.”

Nhớ đến điều này thì bên ngoài liền nghe tiếng trực thăng kêu phành phạch trên đầu. Tất thấy toàn bộ người của Nghiêm gia, vệ sĩ của nguyên thủ quốc gia và các gia tộc khác lập tức phòng thủ hướng một toán năm trực thăng như chuồn chuồn bay lượn trên bầu trời rồi chậm rãi đáp xuống nóc tòa thành uy nghi.

Khi chúng nhân định hình được thì bộ đàm của Nghiêm gia liền có báo động:

“Có kẻ tấn công ở khu B, hướng Đông.”

Bộ đàm của vệ sĩ thuộc các quốc gia Tây Á lại khẩn trương không kém:

“Có kẻ động nhập hệ thống mở tất cả các cửa an toàn. Mau sang cửa Bắc đi!”

“Hướng mười giờ về phía Đông Bắc, phát hiện hai tay súng bắn tỉa....”

.....

Rất nhiều, rất nhiều thông báo được lặp đi lặp lại trong bộ đàm. Phút chốc, cảnh tượng yên tĩnh liền trở nên hỗn độn bởi tiếng người và tiếng bước chân kèm theo đâu đó là tiếng súng nổ, đạn lạc.

Ngay lúc này đây trong đầu chúng nhân đang suy diễn đến một thế cục bị bao vây. Là thế lực nào đó đang muốn đối đầu với không chỉ Nghiêm gia mà còn là tất cả những kẻ máu mặt hiện đang có tại cuộc họp thượng đỉnh kia.

“Chủ thượng!”

Khi Hắc Báo, Hắc Miêu muốn đập cửa xông vào phòng họp cũng chính là lúc phát hiện ra toàn bộ cửa của phòng họp đã bị khóa trái, không cách nào mở ra được cũng chẳng thể nghe được tiếng động ở bên trong chính là lúc mọi nghi ngờ càng trở nên sáng rõ.

“Chủ thượng! Ngài có nghe đó không?” Cầm lấy bộ đàm liên tục gọi tên thế nhưng đầu kia vẫn như không nghe thấy mà hồi đáp khiến cho bên ngoài ngập trong lo lắng.

“Cửa Nam có đột kích!”

Lại một lần nữa tiếng báo động vang lên như thông báo cho tất cả biết rằng ở tòa thành nằm ở ngoại ô thành phố này đã bị bao vây tứ phía. Ngoại ô mặt đã không còn an toàn. Với số lượng người tập trung lên đến hơn vài trăm, chẳng mấy chốc mà tòa thành uy nghi đã náo động với tiếng còi hú hét. Đội hình vệ sĩ được đưa đi trấn giữ, nửa còn lại đang cố gắng tìm cách mở lối cho phòng họp đang như một chiếc hộp giữ chặt chủ nhân của họ bên trong kia.

Hoàng loạn xảy ra, ngoại trừ Nghiêm gia vẫn bình ổn trật tự theo phân phó của Hắc Báo, Hắc Miêu. Còn lại những toán người khác như rấn mất đầu, chỉ biết hành động theo những gì đã được huấn luyện.

“Người ở phía Đông và Nam là người của Đình gia, ở phía trên trực thăng là FIB đến hỗ trợ, còn ở hướng Bắc đang được người của Lâm gia trấn giữ là một toán lạ mặt không rõ danh tính.” Cảnh vệ Nghiêm gia thu thập được thông tin vội vã báo cáo về. Giữa những tiếng động vang vọng cả đất trời, làm náo loạn cả một khu vực yên bình, chúng nhân mới nhận ra rằng cuộc họp này kéo đến không chỉ một mà có đến vài ô kiến lửa muốn nhảy đến vui lấp.

Thế nhưng họ có một điều băn khoăn, một cuộc họp thường niên với vài thông tin cơ mật. Hà cớ gì nhiều phe phái lại mò đến đây chống chọi? FBI lại đột nhiên nhạy cảm có thể đến hỗ trợ đúng lúc như thế này phải chăng là đã có kẻ hoạch từ trước?

“Hừ. Đình gia? Khá khen cho lá gan dám chống đối lại Nghiêm gia! Người đâu!” Hắc Miêu lửa giận bùng bùng hô lớn: “Đưa đội hình B sang cửa Đông Nam, đội hình C sang phía Tây Bắc. Lợi dụng hai phía chống đỡ nhà Lâm gia và đám vệ sĩ Tây Á hốt trọn bọn chúng!”

Đội hình Nghiêm gia gầm mặt Vâng một tiếng liền biến mất khỏi vị trí cũ thực hiện nhiệm vụ. Bỗng nhiên Hắc Miêu đưa mắt về phía chiếc ghế gần đó, ánh mắt liền rung động kinh hoàng.

“Thiếu chủ! Thiếu chủ đâu rồi? Có ai thấy thiếu chủ đâu không?” Chớp mắt liền phát hiện ra Nghiêm Luật vẫn luôn nằm trên ghế thượng ôm bình sữa kia đã biến mất ngay trong thời khắc hỗn độn, sắc mặt Hắc Miêu và đám người Nghiêm gia mới trở nên hoảng hốt. Rõ ràng mọi sự xảy ra quá nhanh, nếu là chuyện khác họ có thể bình tĩnh xử lý, nhưng đối với người luôn phải được bảo vệ an toàn trong tầm mắt như Nghiêm Luật đột ngột biến mất khiến họ bỗng dưng bối rối đến hoảng loạn.

“Không được hoảng. Thiếu chủ rất thông minh, tuyệt đối không đi lung tung. Mau tìm ở khu vực khuất bóng, có thể thiếu chủ vì sợ mà chạy đi trốn. Nhanh lên!”

Người bình tĩnh nhất vẫn là Hắc Báo, hần nhanh chóng phân phó cho đám Hắc Miêu đi tìm Nghiêm Luật, còn bản thân cùng đám còn lại cố gắng mở cánh cửa dày cộm không hề lung lay đang nhốt Nghiêm Trạch bên trong kia, trong lòng không ngừng lo lắng. Bên trong đó nếu có biến cố, Nghiêm Trạch muốn chạy cũng không biết chạy đường nào.

“Ngươi là muốn tìm nó?” Phía cửa xuất hiện một màn xả súng, đám vệ sĩ trúng đạn chỉ kịp hự một tiếng liền ngã xuống trải đầy trên bậc thềm lạnh băng. Trong cơn gió chậm rãi xuất hiện một bóng dáng vừa quen vừa lạ. Đình Cần với dáng vẻ cao ngạo bước đến, trên tay là Nghiêm Luật bị trói chặt, trong mắt cậu bé lộ rõ hoảng sợ nhưng ngoài miệng lại không kêu lên một lời, lăm lăm nhìn Đình Cần đang bắt trói cậu bé như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Thiếu chủ!” Người Nghiêm gia kinh hãi hô lên, Hắc Miêu liền rút súng chĩa về phía Đình Cần đe dọa: “Mau thả thiếu chủ ra.”

“Đừng nóng. Súng của ta so ra nhanh hơn các người nhiều. Chỉ cần pằng một phát, nó sẽ nằm ở đây này.” Đình Cần bình thản mở chốt an toàn, đặt họng súng lên thái dương Nghiêm Luật cười như có như không nói: “Mà cũng hay thật, là một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa, nó lại dám nhìn ta như vậy. Còn chẳng biết sợ là gì. Ngươi quả thực giống cha.”

“Dám động đến ta, Papa sẽ lột da ngươi!” Nghiêm Luật hét lên, không hề biết run sợ. Trần đời này Nghiêm Luật chỉ sợ hai người. Một là người cha cao

quý Nghiêm Trạch, hai là người cậu vừa mới gặp cách đây vài ngày, người mẹ đã biến mất suốt ngần ấy năm mới xuất hiện. Còn lại tất thảy đều không hề sợ hãi, từ nhỏ đã được hai vị sư phụ họ Hắc dạy dỗ, căn bản đã sớm tôi luyện ra tinh thần thép như cha.

“Đình Cẩn, người đừng quên thiếu chủ là con trai Bối Tư Mạn, không phải năm năm trước chính miệng người đã nói nợ Bối gia, sẽ dùng cả đời để giúp Bối gia trả mối thù? Sao người lại dám ra tay với đứa trẻ còn sót lại duy nhất của Bối gia?”

Nghe Hắc Miêu nói, Đình Cẩn liền bật cười, nụ cười tàn nhẫn trên gương mặt đầy những vết chân chim của ông ta khiến cho sự tà ác được hiện rõ mồn một. Ông ta khinh bỉ nói:

“Hắc Miêu người cũng thật tin người. Nếu lúc đó ta không giả nhân giả nghĩa thì làm sao quyền lực một tay Lex nắm trọn lại về tay ta chỉ trong một ngày được chứ? Thử mà Lex cất công lấy được trong suốt mười năm, ta đã ôm trọn nó chỉ bằng cái chết của Bối Tư Mạn, người xem ta có nên tiếp tục giả ân tình gì với thằng nhóc này nữa không?”

Nhận ra tên khốn Đình Cẩn dùng thủ đoạn để độc chiếm cơ ngơi của Lex, tuy rằng đã từng là kẻ địch nhưng Hắc Miêu lại thấy thông cảm cho Lex kia đã bị Đình Cẩn đâm một nhát sau lưng như thế này. Biết không thể dùng cách đó để cứu Nghiêm Luật, Hắc Bảo mới cho người âm thầm bao vây Đình Cẩn hòng đoạt lại Nghiêm Luật, nhưng mọi thứ lại không như bản thân sắp xếp, bên ngoài lần nữa báo thất bại. Lần này không phải là vì người của Đình gia, mà là vì toán người bí ẩn không rõ danh tính kia đột kích mà đến.

“Nói đi. Ông muốn gì?” Lấy Nghiêm Luật ra uy hiếp, chắc chắn Đình Cẩn có mục đích, nếu không đã không để Nghiêm Luật sống lâu đến vậy. Hắc Miêu mới hòa hoãn để ông ta ra điều kiện, tránh mất thời gian để đám người không rõ danh tính kia ập đến lại một lúc đối đầu với hai phe.

“Rất đơn giản. Thứ ta muốn chính là thứ các người đã lấy đi của Lex năm năm trước. Chip điều khiển tàu ngầm đại dương!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5

“Người muốn chip điều khiển có thể đến Nghiêm gia thương lượng. Sao cứ phải đến vào lúc này bằng cách này? Người không phải đang tự làm khó chính mình hay sao?”

Đình Cẩn cười khẩy đáp: “Các người tưởng lừa được ta sao? Hôm nay không chỉ có ta nhắm tới Nghiêm gia mà còn có bao nhiêu tổ chức đang muốn ám sát nguyên thủ quốc gia ở trong kia. Buổi họp này các người lại lấy chip điều khiển ra trao đổi. Một cơ hội tốt như thế này, hà cớ gì ta lại bỏ lỡ được chứ?”

Thì ra Đình Cẩn muốn thừa nước đục thả câu, ắt hẳn không chỉ là muốn lấy chip điều khiển mà qua đó nhờ hỗn loạn mà hạ bệ Nghiêm gia, để Đình gia càng có thêm tiếng dữ khi hạ được Nghiêm gia oai phong lẫm lẫm kia.

Thế nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như Đình Cẩn nghĩ.

Đoàng! Đoàng!

Hai phát súng vang lên giữa bầu trời trùng ngay cánh tay Đình Cẩn khiến cho hắn đau điếng kêu lên một tiếng, vừa hay tạo cơ hội cho Nghiêm Luật trốn thoát chạy về phía Hắc Miêu.

“Dám dùng thiếu chủ để uy hiếp. Đình lão gia, ông chán sống rồi.” Bóng người phụ nữ sinh đẹp chậm rãi xuất hiện, khi gương mặt Kate lộ ra không ít người kinh ngạc vì người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây.

“Ta chỉ vừa đến chậm một bước đã có kẻ nhót Nghiêm Trạch. Để ta bắt được đừng mong sống sót.” Lại một vị khách nữa xuất hiện, Kyle Parker là một nhân vật quan trọng không kém tại kỳ họp này nhưng vì lý do đột xuất mới chậm trễ xuất hiện, nào ngờ vừa đến đã thấy một thế trận trong ngoài ba bốn phe phong tỏa như thế này.

“Đa tạ ngài nghị sĩ và trưởng giám.” Hắc Miêu lễ độ nói. Mặt khác lại vỗ về Nghiêm Luật đã trải qua sợ hãi.

“Ngài nghị sĩ, có thể tên đột nhập hệ thống đang dùng chế độ đóng tự động để khóa trái cửa, cánh cửa này lại không thể phá bằng cách thường, chỉ có thể tìm lấy hệ thống cắt dây dẫn nối lại một đường truyền khác.” Vệ sĩ của Kyle vội vã báo cáo.

“Còn không mau đi tìm!” Kyle gầm lên, sắc mặt vô cùng sốt ruột.

“Chúng tôi đã tìm đến vị trí của hệ thống dây dẫn, nhưng ở đó bây giờ đang có một đám lạ mặt trấn giữ, người bên chúng tôi ở đó đang có giao tranh, hiện giờ vẫn chưa thấy tin tức.” Hắc Bảo gầm mặt nói. Khu vực tòa thành này cực kỳ rộng lớn, không khác gì một lâu đài cổ, cho nên muốn đến được khu vực cần thiết mất không ít thời gian, càng khó có được thông tin bên kia khi chỉ phóng mắt nhìn.

Bùm!!!

Đúng lúc này một tiếng động lớn vang lên, tiếng động như được tạo ra bởi một quả mìn phát ra từ phòng họp, nơi mà Nghiêm Trạch đang bị nhốt bên trong đó. Dư chấn của nó là mặt đất rung chuyển, khiến cho chúng nhân bên ngoài hoảng hốt tột độ vì chủ nhân của họ đều ở bên trong.

“Chủ thượng!!!”

“Papa!!!”

“Nghiêm Trạch!!! Anh có nghe tôi gọi không! Nghiêm Trạch!!!”

Những tiếng kêu gào đều như một cơn gió, không cách nào tới được tai Nghiêm Trạch, càng không ai nghe thấy lời hồi đáp từ hắn. Đương lúc tất cả đang mất hết kiên nhẫn thì cánh cửa dày kín không một kẽ hở bỗng nhiên kêu lên âm thanh lạ lùng rồi mở toang ra, đổ ầm xuống đất.

Chúng nhân đang không dấu vui mừng vì cánh cửa cuối cùng cũng mở ra thì một đám khói mù mịt vây kín lấy căn phòng che đi tầm nhìn của chúng nhân. Không ai có thể nhìn rõ được bên trong nhưng chỉ cần một cơn gió, họ đã có thể nhận ra cả căn phòng chỉ toàn là máu và xác chết. Có rất nhiều người chết, máu tanh nồng đặc quện trong không gian với màu đỏ nhức mắt như muốn ám ảnh lấy trí não con người. Đám Hắc Miêu và Kyle run run đảo mắt tìm bóng Nghiêm Trạch, bước chân không dấu nổi kinh hoàng, nếu thật sự Nghiêm Trạch đã bị...

“Không có Papa, không có Papa!” Nghiêm Luật từ lúc nào đã luẩn quẩn trong căn phòng tìm kiếm mừng rỡ reo lên, chúng nhân nhìn Nghiêm Luật càng cảm thấy kinh ngạc. Nó chỉ là một đứa trẻ vậy mà nhìn thấy cảnh này không chút hoảng sợ có thể vào đó tìm kiếm cha mình. Hoặc giả đối với Nghiêm Luật, nỗi sợ lớn nhất chính là không thể nhìn thấy cha cho nên mới dừng cảm xúc chuyện này.

Phát hiện ra quả thật không có Nghiêm Trạch ở trong này, lại thêm tổng số người đã đi vào đây và xác chết ở đó chỉ có một phần ba, chúng nhân càng nghi hoặc tìm kiếm.

“Rõ ràng chính mắt ta đã tận mắt nhìn thấy ngài ấy đi vào đây....”

“Bên này!” Lúc này Kate đã phát hiện gì đó liền reo lên.

Chúng nhân đang mãi miết liên chạy vội tới vị trí mà cô chỉ điểm. Nhìn thấy ở đó là một cái hố đã bị đất đá vùi lấp nhưng vẫn lộ ra một điểm đen đủ để phát hiện ra.

“Mật thất ư?” Kyle nghi hoặc.

“Phải rồi, tòa thành này giống như tòa thành ở Rio de Janeiro, thiết kế cổ đều có mật thất làm nơi trú ẩn khi cần thiết.” Hắc Miêu nói, trong đầu chắc chắn một điều Nghiêm Trạch đã sớm biết điều này nên khi có sự cố, hắn sẽ là người nhanh nhất tìm đến nơi an toàn.

“Tốt quá rồi, chắc chắn Nghiêm Trạch đã tìm được khu vực tốt. Mau lên, mở lối thoát này tìm kiếm Nghiêm Trạch đi.” Kyle vội vàng xắn tay áo đào bới đóng đất cát che lấp miệng mật thất kia.

Chúng nhân vội vàng vào vị trí tiến hành đào bới mặc kệ bên ngoài súng đạn vẫn không ngừng nổ lớn, giao tranh dường như vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Số nguyên thủ quốc gia và Nghiêm Trạch bỗng dưng biến mất kia làm trận chiến ngoài kia càng thêm căng thẳng.

“Trong bản đồ này, mật thất chính là một vương quốc dưới đất. Nếu rơi xuống đó bằng con đường này thì vị trí dừng chân đã không còn ở đây mà nằm ở khu vực khác cách vị trí này ít nhất năm trăm thước.” Một cảnh vệ đem tới tấm bản đồ của tòa thành tích cực báo cáo: “Ngoài ra....”

Thấy cảnh vệ ấp úng, Kyle mới quát lên: “Còn không mau nói.”

“Ngoài ra vương quốc bên dưới còn thông ra biển, bây giờ đang là năm giờ chiều, vài phút nữa nếu thủy triều dâng, toàn bộ bên dưới sẽ bị nhấn chìm. Tòa thành này lúc đó sẽ là một đảo riêng.”

“Cái gì? Nhấn chìm?” Hoảng sợ nghĩ đến viễn cảnh thủy triều dâng, chúng nhân hoang mang tột độ thì cảnh vệ lần nữa báo cáo.

“Dự liệu được việc này cho nên người ở tòa thành vẫn luôn trữ sẵn tàu ngầm, nhưng chỉ có một chiếc.”

Điều này đồng nghĩa với việc nếu có người tìm ra trước Nghiêm Trạch và đưa tàu đi khỏi vị trí thì hắn và những người còn lại sẽ bị thủy triều nhấn chìm hoặc giả tất cả có thể an toàn rồi khỏi đó.

Càng đặt ra giả thiết thì đám người Nghiêm gia càng khẩn trương mở đường.

“Mau đi tìm lối mật thất khác. Nhanh lên.” Hắc Báo gấp vội phân phó thì đúng lúc này nhìn thấy Nghiêm Luật vừa này còn ngồi bên cạnh đã lại biến mất. Sắc mặt vừa kịp tái xanh thì đã nhìn thấy phía cửa. Nghiêm Luật đang ôm chặt lấy chân một người, khuôn mặt luôn tỏ ra người lớn lại mếu máo gào lên:

“Mama về rồi. Mau đi tìm Papa, mau đi tìm Papa. Papa rơi xuống cái hố kia mất rồi. Mama....”

Toàn bộ đột nhiên dừng tay khi nghe tiếng gọi của Nghiêm Luật, đặc biệt là Kyle và Kate. Khi hai người phóng tầm mắt về phía cửa, thấp thoáng thấy bóng dáng vừa quen vừa lạ của một người tưởng rằng đã chết đó. Tất cả đều biến sắc.

“Bối....Bối Tư Mạn!!!” Hắc Miêu giật mình gọi tên, bước ba bước tiến về phía trước như muốn ôm chầm lấy người đó.

“Không.....thế nào.....Sao cô ta vẫn còn sống???” Mặt Kate trắng bệch cắt không còn giọt máu kinh hô.

“Khốn kiếp, Kate! Cô làm ăn kiểu gì vậy? Không phải chính cô là kẻ đã lái xe đầu kéo gây ra tai nạn cho cô ta sao? Tại sao cô ta vẫn sống?” Trong lúc này Kyle bỗng nhiên gầm lên cũng chứng thực cho chúng nhân biết vụ tai nạn hôm đó không phải là ngẫu nhiên.

Thế nhưng nghe lọt lời của Kyle, Báo Miêu còn chưa kịp phản ứng thì bị ánh nhìn của Tư Mạn làm cho cứng đờ. Cô nhìn họ với đầy vẻ xa lạ, càng cố gạt Nghiễm Luật ra mà nói:

“Này nhóc, ta đã nói ta không phải mẹ nhóc cơ mà.” Cô ngược mắt nghìn Hắc Miêu đang gọi tên mình nghi hoặc: “Tôi có quen anh sao?”

Cánh tay đang dang rộng của Hắc Miêu dừng lại trong không trung. Sắc mặt vừa vui vẻ được một chút của Hắc Báo lại ngưng trọng, hần bước tới dò xét gương mặt cô, phán đoán trong đôi mắt kia có bao nhiêu phần trăm là đóng kịch. Nhưng không, ánh mắt cô nhìn họ hoàn toàn xa lạ, đến cả Nghiễm Luật cũng như là đứa trẻ con nhà hàng xóm, không liên quan gì đến cô.

“Cô tên là gì?” Đột nhiên Hắc Báo cất giọng hỏi: “Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

“Tôi không có lý do để trả lời chất vấn của anh.” Tư Mạn bình thản đáp, tay vẫn không ngừng gỡ Nghiễm Luật đang ôm khư khư lấy chân mình kia, trong mắt có một chút thán phục: “Tên nhóc này cũng nhanh nhẹn đấy.”

Câu này như chứng minh cô xuất hiện ở đây là bị Nghiễm Luật đem ra ánh sáng. Vốn dĩ ẩn mình trong số đám người hỗn loạn lại không ngờ được tên nhóc kia tâm mắt phóng đại, tứ chi nhanh nhẹn. Vừa thấy bóng cô đã tóm gọn không cho cô thoát.

Đám Hắc Báo, Hắc Miêu, Kyle và Kate nhìn nhau với hàng ngàn câu hỏi trong thâm tâm. Không để Hắc Báo kịp hỏi cung, Kyle đã nhanh hơn một bước đi tới, khai súng nhắm về phía Tư Mạn nói:

“Người không phận sự xuất hiện ở đây. Miễn sống!”

Đoàng!!!

Không thể nào ngờ được Kyle lại dám có hành vi này ngay trước mặt chúng nhân. Hắc Báo, Hắc Miêu người vung tay, kẻ vung cước hướng về phía Kyle hòng đoạt súng và khống chế hắn. Thế nhưng súng đạn vô tình lại nhanh hơn hành vi đối kháng từ bên ngoài cho nên chưa kịp đoạt súng thì đường đạn kia đã đi rồi.

Đến khi chúng nhân quay đầu đã phát hiện ra đường đạn kia đã cắm vào tường lưng một lỗ lớn. Còn Tư Mạn và Nghiễm Luật vừa ở đây đã biến đâu mất. Nhìn theo cuối đường mới rõ bóng Tư Mạn đang bế Nghiễm Luật trên tay vội vàng tháo chạy.

“Hông! Mau đuổi theo!!!” Hắc Báo hô lớn. Người của Nghiễm gia lập tức đuổi theo nhưng lại phân vân không biết có nên dùng súng để ngăn cô lại hay không.

“Ngài nghị sĩ. Hãy nhớ ngày hôm nay. Thời khắc ngài chĩa súng về Bối Tư Mạn cũng chính là đoạn tuyệt tình nghĩa hai mươi năm với Chủ thượng!” Đây không phải là lời cảnh cáo mà là lời khẳng định thay cho Nghiễm Trạch. Nghiễm Trạch vất vả tìm kiếm Tư Mạn từng ấy thời gian, vậy mà Kyle không nể nang lại ra tay giết hại trắng trợn. Nếu Nghiễm Trạch biết đương nhiên sẽ không tha.

Kyle bức dọc ném khẩu súng, hăm hồ nhìn bóng người Nghiễm gia vừa bận rộn mở mắt thất vừa đuổi theo Tư Mạn đã biến mất kia. Trong lòng cảm giác thua cuộc. Giây phút hắn nhìn thấy Tư Mạn còn sống, sự ích kỉ của hắn lại lần nữa nổi lên khiến hắn không đủ bình tĩnh mà khai súng.

“Ngày hôm đó, người mà tôi gây tai nạn là một người khác. Người này mới đúng là Bối Tư Mạn. Nhưng mà cô ta....hình như không nhớ gì đến việc trước đây mình là ai.” Lúc này bỗng nhiên Kate cất tiếng nói: “Cô ta tỏ vẻ không hề quen biết Nghiễm gia, ngay cả con trai cũng không nhận. Rất có thể cô ta đã mất trí nhớ.”

Quan sát Tư Mạn hồi lâu và đây là kết luận mà Kate có được. Bản năng của phụ nữ chính là yêu thương con mình bất chấp thời gian xa rời. Thế nhưng Kate chỉ thấy Tư Mạn lạnh nhạt với Nghiễm Luật như chứng thực cho việc cô không hề nhớ đến chính mình đã sinh ra đứa trẻ đó.

“Vô duyên vô cớ tại sao rời khỏi Nghiễm gia cô ta lại mất trí?” Kyle nghi hoặc nói.

Kate suy nghĩ một chút liền nghĩ đến điều gì đó: “Có thể cô ta bị chấn thương não, nhưng hành vi của cô ta rất linh hoạt, giống với Ephemera trước kia nên khả năng chấn thương não là rất thấp. Cũng có thể vì ngay sau khi sinh đã lập tức rời đi. Ngày trước từng học y khoa, tôi có nghe nói đến chứng mất trí sau sinh. Thời gian để phụ nữ sau sinh lấy lại được trạng thái cân bằng hormone là khoảng nửa năm cho đến 1 năm. Nhưng cô ta sinh xong đã đi ngay, còn bị trầm cảm trong quá trình mang thai. Có thể hậu quả về sự thật mà cô ta nghe được đã trở thành cú sốc, khiến cho cô ta bị ảnh hưởng tâm lý nặng. Từ đăng trí mà phát triển thành mất trí. Quên đi thứ mà bản thân muốn quên.”

Đó chẳng qua là một vài suy luận của Kate, không ai đối chứng, cũng chẳng ai khẳng định được nguyên do khiến Tư Mạn không còn biết bản thân mình là ai và cô đã ở đâu suốt năm năm. Thế nhưng một điều mà Kate và Kyle dám chắc chính là người mà Tư Mạn muốn quên nhất ắt hẳn là Nghiêm Luật.

Ở diễn biến khác, trận rượt đuổi giữa Tư Mạn và người của Nghiêm gia đang trở nên gay gắt. Vừa lúc này khi bị Kyle nhắm bắn, Tư Mạn cũng chẳng hiểu lý do mà ôm Nghiêm Luật tháo chạy tránh khỏi đường đạn kia. Cô và nó không quen không biết, sao lại để tâm sợ nó trúng đạn chứ?

Trái ngược với Tư Mạn đang hết hơi vì cái của nợ Nghiêm Luật đang ôm chặt lấy cổ như đĩa xôi không cho cô cơ hội điểm huyết vui vẻ cùng mẹ tháo chạy, nhìn đám người rượt đuổi phía sau mà không dám dùng súng còng cảm thấy thú vị:

“Mama chạy nhanh quá. Giỏi quá! Nhanh lên sắp bị đuổi kịp rồi!!!”

Vượt qua bao nhiêu đám người đang nổ súng ngoài kia, nào là vệ sĩ nguyên thủ quốc gia, nào là người Đình gia chen lấn xô đẩy, nào là một vài anh cảnh phục FBI chế ngự cục diện. Giữa trận hỗn loạn, Tư Mạn đánh dùng hết ngón nghề mà bản thân đã mất công tôi luyện ra vượt qua từng bức tường người hỗn loạn ngoài kia. Mỗi đợt phát hiện có đường đạn đều lập tức ôm lấy Nghiêm Luật mà bảo vệ.

Hết như bản năng.

“Tên nhóc chết tiệt.....Sao lại nặng vậy chứ?” Tư Mạn thở không ra hơi, bực bội nói.

“Luật không nặng. Luật sinh thiếu tháng, sinh ra chỉ có hai phẩy tám kilogam. Sư phụ nói không có Mama, Luật phải ở trong lòng kính, bú sữa người ta. Papa một tuần không ngủ dỗ Luật khóc vì nhớ mama....”

Nghe giọng nói non nớt pha chút tủi thân lại có chỗ hiểu chuyện của Nghiêm Luật, Tư Mạn lại thấy đứa trẻ này thật đáng thương. Lại thầm trách người mẹ nào tàn nhẫn bỏ bỏ đứa trẻ đáng yêu như thế này?

Vừa chạy vừa suy nghĩ, đương nhiên sẽ mất tập trung. Đương lúc trước mặt bỗng xuất hiện một cái hố lại không hề phát hiện ra, đến khi bước hụt chân mới biết rằng phen này bị chôn sống rồi.

“A A A.” Biết rằng bị rơi tự do. Nghiêm Luật hoảng sợ la lên. Tư Mạn nhanh chóng ôm chặt Nghiêm Luật, quán trong lòng tránh khi rơi xuống đứa trẻ sẽ bị tổn thương. Vuốt lưng vỗ về thì thầm, chẳng hiểu sao lại nói:

“Đừng sợ, có ta ở đây. Ta sẽ bảo vệ con.”

“Không xong rồi. Thiếu chủ và phu nhân rơi xuống mặt đất rồi!!!”

Nghe người Nghiêm gia hô lớn Tư Mạn mới biết rằng đây chính là một trong những lối vào của mặt đất chỉ là không rõ ngoài cô và đứa trẻ còn có vị phu nhân nào rơi cùng đâu?

Phát hiện ra cái hố mà họ rơi xuống không quá lớn nhưng lại khá sâu, Tư Mạn liền dùng chân và tay cào vào lớp tường giảm tốc độ rơi. Càng cào tay cô càng ứa ra vết máu dài, để gầy bị cô ma sát vào bờ tường nhấp nhô phiến đá đang muốn rách toạc ra, không ngừng khiến cho da thịt cô bị tổn thương. Rơi một chút mới nhận ra mặt hố này rất sâu, có lẽ vì vậy mà đám người Nghiêm gia chậm trễ không thể tiếp cận được những người bị rơi xuống mặt đất bằng con đường này. Thế nhưng dù sâu như thế nào cũng buộc phải có điểm dừng. Nghe thấy tiếng sóng vỗ bên dưới. Tư Mạn biết điểm dừng đến rồi.

“Tiểu Bánh Bao! Nín thở.”

Tư Mạn gấp giọng nhắc nhở Nghiêm Luật, cô vừa nói xong thì cả hai lập tức rơi tòm xuống mặt nước bên dưới. Dòng nước lạnh hòa vào thân thể khiến cho cả hai lạnh buốt. Nghiêm Luật ở dưới nước vô cùng ngoan ngoãn ôm chặt lấy Tư Mạn không buông tay, miệng vẫn phồng lên vì nín thở mà không vùng vẫy. Nghiêm Luật hợp tác như vậy mới có thể giúp Tư Mạn nhanh chóng ngoi lên mặt nước, tìm bờ leo lên.

Lúc này mới nhìn rõ, khu vực họ đang đứng là một nơi nhìn giống hang động cổ xưa, bên dưới là dòng nước đỏ ra đại dương. Phía trên hang động còn nhỏ giọt mà có mùi ẩm ướt, từ đằng xa là những cái hang cao lớn và một chút ánh sáng lọt qua vài kẽ hở do giữa từng tảng đá rơi xuống. Cách họ tầm mười mét là một con đường khá tối, có lẽ là con đường dẫn vào vương quốc dưới lòng đất mà người đời vẫn đồn đãi.

“Mama biết tên Luật này. Mama vừa mới gọi Luật này.” Lên được bờ, Nghiêm Luật đã vui vẻ reo lên vừa nhìn Tư Mạn đang vắt áo quần cho mình vừa nói.

“Ta biết tên nhóc hồi nào?”

“Tiểu Bánh Bao. Lúc này Mama gọi Luật là tiểu Bánh Bao, Papa nói đây là tên Mama đặt cho Luật đấy.”

Tư Mạn sợ tên nhóc kia cảm lạnh, vội vàng giúp tên nhóc vắt nước trên quần áo, lại buồn cười đáp:

“Đứa trẻ con nào ta cũng đều gọi là tiểu Bánh Bao cả. Nhóc không thấy trẻ con rất giống bánh bao sao?”

“Không giống. Không giống!” Nghiêm Luật hét lớn, không phục vì Tư Mạn không chịu nhận: “Tiểu Bánh Bao là tên của Luật, mama chỉ được gọi Luật là tiểu Bánh Bao, không được gọi ai khác.”

Giọng điệu cương quyết lại có tính chiếm hữu khiến cho Tư Mạn cảm giác quen thuộc khó tả. Hình như cô đã nhìn thấy ngữ điệu này ở đâu đó rồi.

Đúng lúc này có bước chân từ đằng xa đi tới, là tiếng của khá nhiều người vì tiếng nói lớn của Nghiêm Luật mà bị đánh động đang hướng về phía họ.

“Im miệng! Mau lui ra.” Tư Mạn bịt chặt miệng Nghiêm Luật kéo về phía sau che chắn. Nơi này ngoài hang động và nước biển ra không có lấy một chỗ để trú ẩn, nếu có người đuổi đánh chỉ e còn nước bơi đi tìm nơi khác trốn.

“Là ai ở đằng kia!” Giọng nói của đàn ông lớn tuổi vang lên, phía sau một bức tường chậm rãi xuất hiện một nhóm người, đa phần là đàn ông mặc ple nghiêm chỉnh, đáng vẻ ai nấy đều ngấp ngao khí, chấn uy một vùng. Mỗi bước chân của họ đều rất cẩn thận, tựa như quyền quý cao sang lại cẩn trọng, dò xét nhìn hai người Tư Mạn đang ướt sũng đứng đằng kia.

Từ đám người đó xuất hiện một hình bóng mà bất cứ ai nhìn thấy đều hoảng hốt rồi mắt không dám nhìn lâu. Bóng người cao lớn nổi bật, anh tuấn nhưng lạnh lẽo. Nghiêm nghị lại không kém phần cao ngạo.

“Papa!!!” Nghiêm Luật nhìn thấy người đó mừng rỡ reo lên, rồi tay khoi Tư Mạn, hệt như chú sóc nhỏ lao thẳng tới ôm chầm lấy.

Mặc kệ cho Nghiêm Luật đang ôm lấy mình. Ánh mắt Nghiêm Trạch vừa chạm đến bóng hình đó, dáng người mảnh khảnh đứng ở bên kia chỉ cách hán mấy mét đó, đôi mắt thanh u rung động kịch liệt, mục quang xuyên suốt như muốn nuốt chửng cô. Là cô, người mà hán đã phạm sai lầm, để cô rời đi suốt gần đây năm.

Là Tư Mạn của hán.

Cảnh tượng ngày hôm nay hán đã mong chờ bao lâu rồi? Khuôn miệng mấp máy như muốn nói gì đó. Thế nhưng trái ngược với ánh mắt của Nghiêm Trạch là sự hồ hững không hề có chút quen thuộc nào của Tư Mạn. Cô chỉ đơn giản lướt mắt qua hán rồi linh động rồi đi tựa như một người xa lạ không hề quen biết khiến cho ánh mắt của hán đột nhiên lạnh đi. Mi tâm nhú chặt.

“Cô là ai? Sao lại xuống được đây?” Không hề phát hiện ra biểu hiện của Nghiêm Trạch, một nguyên thủ đi cùng hán lên tiếng.

“Tôi chỉ là người qua đường thôi. Đang đi thì bị rơi xuống đây, nghe nói mật thất ở tòa thành này rất khó đi, nếu như cùng rơi xuống, chỉ bằng cho tôi nhập hội đi chung đi.”

Thấy ngữ điệu vô tư của Tư Mạn, đám nguyên thủ lại sợ cô là gián điệp nào đó muốn đến ám toán đương nhiên sẽ không vội đồng ý mà rút súng ra chìa về cô đe dọa:

“Trông chúng tôi sẽ tin kẻ lạ mặt như cô sao? Nói đi, cô thuộc tổ chức nào? Mục đích đến đây là gì tôi sẽ tha cho.”

Súng vừa dương lên, Tư Mạn còn chưa kịp đáp lời thì đã bị Nghiêm Trạch một cước đá văng ra. Khẩu súng cô độc rơi tõm xuống biển trước ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân.

Đôi mắt Nghiêm Trạch lạnh lẽo vạn phần, sát khí quanh thân đủ khiến người ta kinh hãi tột độ. Hán gầm giọng:

“Không bất kỳ kẻ nào được phép chìa súng về phía người đàn bà của Nghiêm Trạch này.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

“Đừng vậy! Không ai được phép chìa súng về phía Mama.” Nghiêm Luật tỏ ra tức giận đồng dục nói.

Chúng nguyên thủ kinh ngạc nhìn Nghiêm Trạch rồi lại quay sang Tư Mạn đang đứng bên kia, lại nghe thấy giọng của Nghiêm Luật như càng chắc chắn rằng người đằng trước đích thị là vị Nghiêm phu nhân đã biến mất kia.

Tư Mạn ngỡ ngàng trở mắt nhìn người đàn ông với ánh mắt nguy hiểm ở trước mặt, lại nghe đến Nghiêm Luật gọi người đó là Papa liền hiểu ra rằng cha con nhà này đang nhầm lẫn cô với vị phu nhân đã chết đó mà:

“Ngài hiểu lầm rồi. Tôi không phải...”

Chưa kịp để Tư Mạn nói xong, Nghiêm Trạch xài ba bước đã có thể đứng trước mặt cô, vurun tay nắm lấy gáy cô kéo vòng lòng, không chậm trễ hạ môi đáp xuống đôi môi mọng nước. Ép buộc cô tiếp nhận nụ hôn bất ngờ kia.

Khoảnh khắc bị gã đàn ông cao lớn lạ mặt cưỡng hôn, Tư Mạn kinh hãi vùng vẫy nhưng cô càng vùng vẫy thì nụ hôn kia như càng có cơ để tăng lực, mạnh bạo đẩy sâu khiến cho cô gần như ngạt thở. Càng khiến cho đầu não của cô muốn nổi tung. Mọi cảm xúc trong cơ thể lại lẫn lộn khó hiểu. Tại sao lần đầu tiên gặp phải người này, bị ép hôn lại không thấy quá lạ lẫm, hơi thở này cứ như rất quen thuộc như vậy khiến cho cơ thể cô dần dần ngoan ngoãn nghe lời anh ta một cách mù quáng.

“A a a. Xấu hổ quá!” Nghiêm Luật giả vờ che mắt liền bị một nguyên thủ tốt bụng bịt mắt lại trêu ngươi: “Đừng có xen ngang, cha mẹ ham vui mới có em cho con chơi được.”

Bỗng nhiên ngay lúc này một tiếng động vang lên, bên ngoài nước đang ở bên dưới ào hấn lên đến chân, mực nước tăng lên một cách chóng mặt khiến cho chúng nhân kinh hãi nhận ra đã đến giờ rồi.

“Nghiêm Trạch! Anh còn không mau đi, thủy triều sẽ cuốn trôi cả ba người nhà anh đấy.” Một nguyên thủ hốt hải nói, lại vội vàng theo những người khác đi tìm tàu ngầm.

Dường như điều này mới khiến cho Nghiêm Trạch chịu rời khỏi môi Tư Mạn, để cho cô thở như bị nuốt hết không khí. Không hai lời liền bế Nghiêm Luật lên tay, tay còn lại nắm chặt lấy bàn tay Tư Mạn kéo đi không kịp để cô mở miệng nói thêm điều gì:

“Đợi khi trở về, anh sẽ bắt em trả nót.”

Tư Mạn ngẩn ngơ không biết người kia bắt cô trả cái gì, chỉ là không hiểu lý do tại sao lại ngoan ngoãn để hắn kéo đi như thế này mà không phản kháng. Hay chẳng cô chính là sợ chết, nếu không theo cùng hắn tìm tàu ngầm cô có thể sẽ chết ở đây.

Mặc kệ suy nghĩ đó là gì nhưng Tư Mạn lần lợi không ít nơi, chỗ nào có thể đảm bảo an toàn mạng sống thì nên lựa cơ hội mà nương nhờ. Cha con nhà họ Nghiêm này vốn dĩ rất có tiếng, cô nương đậu một chút tìm cách thoát khỏi đây cũng chẳng sao.

Nghĩ vậy cô mới cùng Nghiêm Trạch và đám nguyên thủ chạy đi tìm tàu ngầm đang bật vô âm tín kia.

Nơi họ đứng là một vương quốc rộng lớn với lối thiết kế kỳ quái. Những ngã rẽ tuy rằng có vẻ quy củ nhưng nếu bước nhầm sẽ là ngõ cụt, nếu bước hụt chân có thể rơi xuống vùng nước phía dưới. Rõ ràng người khá đông, khu vực lại rất rộng nhưng không bất kỳ ai dám mở miệng chia nhau đi tìm vì tất cả những người ở đây đều là thủ lĩnh của quốc gia hoặc một tổ chức, họ không phải đồng đội nên nếu như chia ra, bản thân người nào tìm thấy trước sẽ có thể lấy tàu ngầm đi mất và loại bỏ những người còn lại ở đây một cách dễ dàng. Đây là lý do họ càng bận rộn tìm tàu, mực nước bên dưới càng dâng cao, nghi hoặc giữa con người ngày càng rõ ràng.

“Chúng ta không thể cứ chạy như vậy. Phải suy nghĩ một chút, nơi nào phù hợp nhất để cất giữ tàu ngầm?” Một vị nguyên thủ lên tiếng.

Chúng nhân dừng chân trầm mặc, hít một ngụm khí lạnh nhìn nước đã vượt qua mắt cá chân dù họ đang đứng trên cao đó. Thoáng chốc sự sợ hãi biến thành can đảm. Ngay lúc nguy nan điều cần thiết nhất là vận dụng đầu óc để tìm ra tàu ngầm khi không có bản đồ.

Nghiêm Trạch không nói điều gì, chỉ kéo Tư Mạn và Nghiêm về một con đường mà hắn vẫn chọn, miệt mài chạy thẳng như đã hoàn toàn nằm trong tay vị trí của nơi này.

“Nghiêm chủ thượng! Anh không thể rời khỏi chúng tôi mà đi thế được.” Đám nguyên thủ lên tiếng rồi vội vã đuổi theo hắn.

Tư Mạn nhìn bàn tay to lớn của Nghiêm Trạch đang nắm lấy tay cô, nhìn từ phía sau là tấm lưng rắn chắc rộng lớn đang vác Nghiêm Luật đó. Cảm giác người đàn ông này vừa cho cô thấy nguy hiểm, nhưng khi hắn nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng lại mê hoặc cô một thế giới an toàn nào đó.

“Mau dừng lại đi lối khác đi. Bên này nước đã qua đầu gối rồi.” Đám nguyên thủ hét gọi vội theo, nhưng cho dù nước đã dâng cao họ vẫn quyết chạy theo Nghiêm Trạch.

Tiếng sóng vỗ ngày càng gần kề, từng bọt nước tung tóe trên bàn chân như cảm chỉ không cho họ tăng tốc độ. Chạy trên bờ với sức lực đó đã vô cùng khó khăn huống hồ nước ngăn bước chân, khiến cho con người càng yếu đuối kháng cự với thiên nhiên.

“Papa. Nước lên nhiều quá. Mama sắp chạy không được rồi.”

Nghiêm Trạch quay đầu, phát hiện nước đã đến bắp đùi Tư Mạn liền để Nghiêm Luật vác trên lưng, bế xốc Tư Mạn lên, để cô ôm lấy cổ hắn rồi lại tiếp tục chạy đi. Sắc mặt vẫn nghiêm nghị như thế, không có chút hoảng hốt hay sợ hãi.

Tư Mạn một tay ôm cổ Nghiêm Trạch, một tay ôm chặt lấy Nghiêm Luật đang ôm lấy cô. Thoáng chốc cô cảm giác được hương vị gia đình đang hòa quyền trong mảnh ký ức vụn vỡ. Cứ hệt như cô là người phụ nữ của gã đàn ông này, hệt như cô là mẹ của đứa trẻ này, hệt như cô là Bối Tư Mạn mà họ nhắc đến.

Cô là ai?

Chính ngay lúc này chúng nhân mới nhìn thấy Nghiêm Trạch đã dẫn họ đến một nơi vô cùng rộng lớn. Có thể nói nơi này là khu vực rộng lớn nhất trong mật thất.

Tư Mạn hiểu ra điều gì đó liền nói:

“Tàu ngầm có khối lượng và độ lớn không hề nhỏ. Vì vậy nơi mà tàu ngầm có thể cập đến phải là khu vực rộng nhất. Cũng chính là vị trí thủy thủ của hải quân có thể thường xuyên đến sửa chữa, bảo dưỡng mà không phải đi qua lối chật.”

Đám nguyên thủ quốc gia khi hiểu ra đã kịp nhìn thấy nắp tàu ngầm ở phía bên kia cách họ không xa.

“Quả nhiên nó nằm ở kia!”

Cũng chính lúc này thủy triều đột ngột dâng cao, mực nước chớp mắt đã lên đến tận cổ khiến cho họ phải cúi phất trang phục ở trên người ra, thể hiện khả năng bơi lội. Có thể nhanh nhất vào được bên trong tàu ngầm uy nghi đang nằm ở đó.

Nhưng có lẽ người nhanh nhất là Nghiêm Trạch, nhờ vóc dáng cao lớn mà việc hắn có thể chạm chân trên mực nước dâng cao đó là chuyện không có gì khó khăn. Khi mực nước đã quá sâu, tàu ngầm vẫn còn cách họ năm mét. Nghiêm Trạch mới vác Tư Mạn lên vai, để cho Nghiêm Luật nằm trên vai Tư Mạn. Hai người chèo lên lưng hắn, bàn tay mạnh mẽ vững chãi xải ra. Khả năng bơi lội được thi triển thì hai mẹ con Tư Mạn cũng được cập đến tàu ngầm an toàn không bị ướt dù chỉ một chút.

“Nhanh lên. Nước đã sắp ngập cả mặt thất rồi!!!” Tư Mạn nhìn đám nguyên thủ vẫn bị bơm bơi liền nói.

Tiếng nước xối xả chảy xuống từ những khe đá, sóng vỗ mạnh tạo ra bọt nước tung tóe. Ngoại trừ nắp tàu là còn được hưởng không khí, ngay cả thân tàu cũng đã ngập trong biển nước thì mọi thứ đang dần dần cuốn lấy sự sống ở nơi này.

Khoảnh khắc nắp cổng được đẩy lại cũng chính là lúc nước bên ngoài đã hoàn toàn ngập úp toàn bộ mặt thất, biển nơi đó thành thủy cung không thể có sự sống trên cạn xâm phạm cũng là lúc toàn bộ những người có mặt ở mặt thất đã an toàn trong tàu ngầm, hoảng sợ ngồi bệt giữa sàn. Kính hải vì bơi lội giữa dòng nước mạnh mẽ. Những nguyên thủ kia người còn mặc chiếc áo, người còn chiếc quần phờ phạc vì trải qua nguy hiểm kia nhìn ba người Nghiêm Trạch, Nghiêm Luật và Tư Mạn vẫn bình tĩnh tham quan tàu ngầm mà không khỏi kính hải.

“Mama. Luật đói...”

“Ồ đây có chuẩn bị ít đồ ăn khô, nhóc ăn tạm đi. Mà ta đã nói ta không phải mẹ nhóc cơ mà.”

Bên cạnh một lớn một nhỏ đang đôi co, Nghiêm Trạch chỉ yên lặng quan sát sắc mặt Tư Mạn. Hắn dường như đã nhận ra mảnh ký ức của cô về hắn đã hoàn toàn biến mất.

Đám nguyên thủ nhìn ba người kia mỗi người một cảm xúc thì không khỏi nghĩ thâm trong đầu. Trong lúc bối rối vẫn đủ tỉnh táo để tìm ra tàu ngầm và vào được đây trước tiên, quả nhiên không thể xem thường Nghiêm gia.

“Trong này ai có thể lái được tàu ngầm...”

Một nguyên thủ lên tiếng, chỉ là vừa nói xong đã phát hiện ra tàu ngầm vừa được khai máy nổ lên một tiếng ầm ầm. Lúc quay đầu mới phát hiện ra Nghiêm Trạch đang ngồi trên ghế chính điều khiển, bên cạnh ghế phụ là Tư Mạn đang đặt Nghiêm Luật lên chân, bình tĩnh kiểm tra từng nút điều khiển.

“Nghiêm chủ thượng! Anh có thể điều khiển được tàu ngầm sao? Đây không phải là tàu biển bình thường đâu...” Nguyên thủ quốc gia A lên tiếng.

Giữa lúc nguy nan bất cứ ai cũng không dám tự để bản thân mình nguy hiểm thêm một lần.

“Các người lái được chẳng?” Nghiêm Trạch lạnh lùng đáp, tay vẫn không ngừng múa trên bàn điều khiển. Chúng nhân nhìn thấy Nghiêm Trạch đưa tàu ngầm ra khỏi vị trí, nhắm thẳng phía cửa hang động thoát ra khỏi mặt biển rộng lớn để cho tàu ngầm nổi lên mặt nước chạy động cơ diesel thì lúc này mọi hoài nghi thoáng chốc đều tan biến.

Người đàn ông này quả nhiên qua được khóa huấn luyện NOT không phải nhờ may mắn.

Người nhìn Nghiêm Trạch bằng ánh mắt trầm trở nhất chính là Tư Mạn, khoảng thời gian gấp gờ chỉ được tính bằng phút với người đàn ông kia đã khiến cô hết lần này đến lần khác phải ngả mũ thán phục trước đầu óc nhanh nhạy linh hoạt cùng khí chất cao ngạo, ánh mắt chết chóc hiểm có của hắn. Thoạt nhiên cô nghĩ đến một điều, người phụ nữ có được người đàn ông như hắn cũng thật có phúc. Thế nhưng cô vẫn không quên những thông tin mà cô đã điều tra về hắn, trong mắt cô lúc trước hắn chính là ác quỷ. Nhưng khi tận mắt gặp gờ, tuy rằng hắn hiểu nhầm cô là một người khác nhưng cô vẫn không tránh khỏi những cảm xúc ngưỡng mộ trước hắn.

Cô trầm tư một chút, liền bị Nghiêm Trạch bắt gặp cô đang chăm chú nhìn hắn, cô liền vội vã quay đầu đi, giả vờ xem xem Nghiêm Luật đang ngủ trong lòng cô có chỗ nào không ổn không.

“Em tên là gì?” Nghiêm Trạch đột nhiên cất giọng hỏi.

Tư Mạn bất ngờ quay đầu nhìn hắn, đây là câu hỏi đầu tiên mà hắn hỏi cô kể từ lúc gặp gờ. Cô không ngờ hắn sẽ hỏi tên cô, có phải hắn đã nhận ra được bản thân đã nhận nhầm người rồi chăng?

Tư Mạn không biết tại sao lại bị ánh mắt người đàn ông này hấp dẫn, khuôn miệng như bị thôi miên tự động đáp lời, trả lời câu hỏi mà bất kỳ ai hỏi đến

cô đều không chịu trả lời.

“Tôi tên Tinh Tinh.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Chữ Tinh trong Bối Tinh, phải chăng người khiến cho Tư Mạn mặc dù đã quên đi ký ức vẫn nhớ đến tên thật của mình là người gia tộc họ Bối?

“Sức khỏe của Văn Trác dạo này thế nào.” Nghiêm Trạch an tĩnh điều khiển tàu ngầm đi trong lòng nước xanh mướt thản nhiên hỏi. Cũng chính lúc này hắn phát hiện ra bộ đàm liên lạc không thể hoạt động. Thật kỳ lạ.

“Không được tốt lắm...” Tư Mạn theo bản năng đáp, vừa dứt lời liền cảm thấy có chỗ không đúng liền tròn mắt nhìn Nghiêm Trạch: “Anh...biết anh ấy?”

Nghiêm Trạch rời tầm mắt khỏi cô, trong con ngươi như đã sáng tỏ, bao năm qua Bối Văn Trác – Lex chính là người đã tìm ra cô và dấu cô đi. Nghiêm Trạch có một điều còn nghi vấn, ký ức của Tư Mạn là vì ai mà mất đi? Điều này vô tình giúp hắn gấp lại được cô mà không phải là ánh mắt oán hận như trước kia đối với hắn là tội tệ hay là may mắn đây?

Bùm!!!

Ngay lúc này một tiếng nổ lớn vang lên ở phía thân tàu. Trong buồng điều khiển lập tức vang lên những hồi chuông đình tai nhức óc, màu đỏ của đèn led nhấp nháy như để khẳng định tàu ngầm đang gặp nạn.

“Có một quả mìn vừa phát nổ ở thân tàu!!!” Nguyên thủ quốc gia B lên tiếng.

“Chết tiệt. Lúc này lên tàu chúng ta chỉ kịp kiểm tra ở bên trong mà không kiểm tra được ở bên ngoài. Những kẻ đó đúng là muốn đuổi cùng diệt tận chúng ta.” Nguyên thủ quốc gia A là người sáng suốt, rõ ràng hiểu được cục diện ngày hôm nay là do những đảng phái đối lập nhắm vào, nếu đã có thể lường được bọn họ rơi vào mật thất ắt sẽ có cơ hội tìm được tàu ngầm. Bọn chúng không thể di chuyển tàu ngầm rồi đi sẽ lấp mìn vào thân tàu nhằm tạo ra một lỗ thủng, khiến cho tàu chìm hẳn trong nước.

“Bốn người.” Nghiêm Trạch chỉ tay về bốn nguyên thủ có dáng vóc to cao khỏe mạnh nhất nói như hạ lệnh: “Nhanh chóng dùng mọi cách bịt kín lỗ hỏng, hạn chế thấp nhất lượng nước tràn vào thân tàu.”

“Được!” Bốn người kia không còn để chức tước lên đầu, nhận ra bây giờ mọi thứ đều đang uy hiếp đến mạng sống liền vội vàng nhận lệnh mà chạy đi, tất bật dùng mọi thứ bịt kín lỗ hỏng ở thân tàu.

Những người khác sắc mặt đại biến, nhìn trên rada nơi có thể tiếp đến đất liền khá xa, xem ra mật thất kia quả nhiên rộng lớn có thể đưa họ đi xa như vậy. Điều này càng khiến mọi thứ trở nên tồi tệ.

“Mọi người bình tĩnh, không được lộn xộn. Chuyện đâu còn có đó. Các người nói nhiều, sợ hãi nhiều thì lượng oxy trong này càng khan hiếm. Hoảng loạn chỉ khiến chúng ta chết sớm hơn thôi.” Thấy lòng người hỗn loạn, đám nguyên thủ đang gào rống kia, nguyên thủ A mới lên tiếng giữ trấn tĩnh.

Coi như lời của người này hiệu quả, vừa nói xong tất thấy đều nghiêm mặt bình tĩnh, cố gắng tiết kiệm lượng oxy vừa đủ khi mà chính bản thân họ đang như chơi đùa trong một quả bong bóng ở dưới nước.

Tư Mạn nhíu mày ôm chặt Nghiêm Luật đang ngủ ngon trên tay, dò xét thái độ Nghiêm Trạch. Sắc mặt hắn vẫn như vậy, điềm đạm như không có gì xảy ra, chỉ có bàn tay linh hoạt thì triển trên buồng điều khiển, sự tập trung cao độ này khiến cho hắn có một sự cuốn hút vô hình làm Tư Mạn không thể rời mắt. Dường như hắn đang cố tăng tốc cho chiếc tàu trước khi mọi thứ quá trễ.

“Tàu đang bị nghiêng, nước phía thân đang tràn vào.” Nguyên thủ nước C kinh hãi sau một vòng kiểm tra vội vã lên tiếng.

Ngay chính lúc này, buồng điều khiển nhấp nháy hàng chữ đỏ, tiếng kêu càng lúc càng gấp. Tốc độ đột nhiên giảm dần. Điều này tượng trưng cho việc mọi thứ đã vượt qua ngưỡng quy định khiến cho tàu khó lòng tăng tốc được nữa.

“Còn bao lâu nữa chúng ta có thể cập đến đất liền?” Cô đột ngột lên tiếng, hỏi thay cho đám nguyên thủ mặt đang xanh như tàu lá chuối lại có tỏ ra bình tĩnh ở phía sau với một hi vọng nào đó.

“Tàu ngầm hiện tại chỉ có thể hoạt động với bình ác-quy. Tốc độ di chuyển có thể xem như bằng không.” Nghiêm Trạch chấm dứt ma trận, quay đầu đáp.

Toàn bộ chúng nhân bạc mặt ngã quỵ xuống thống khổ rên rĩ:

“Phải làm sao đây?”

“Chúng ta sẽ chết ở đây sao?”

“Sao ta lại bất cần đến thế?”

....

Nhìn chúng nhân ảo não thâm thì không dám thở mạnh vì lượng oxy ngày càng ít đi. Tư Mạn mới lên tiếng nói:

“Tôi tin Nghiêm chủ thượng có cách.”

Nghiêm Trạch đưa mắt nhìn Tư Mạn, hai phía chạm nhau như cảm được sự kết nối chưa từng đứt lìa kia. Khóe môi Nghiêm Trạch nhếch lên, vói tay lấy bình dưỡng khí đặt vào mũi Nghiêm Luật, để nó có thể thoải mái hít thở dù giấc ngủ bị phá đám nói:

“Tôi đã phát tín hiệu cấp cứu qua sóng vô tuyến và cho nổi phao cứu hộ có tín hiệu phát sóng. Phía bên kia nhận được tín hiệu có thể nhanh chóng tìm đến đây.” Trong đôi mắt hần là sự ân hận nào đó đã đến đỉnh điểm. Lúc này chúng nhân mới nghĩ ra được người như Nghiêm Trạch luôn có cách để không chế cục diện, chỉ là cách làm của hần là thô bạo và nguy hiểm. Lúc này bên cạnh hần không phải là đám vai u bấp thịt mà là người phụ nữ của hần và đứa con chỉ mới tròn năm tuổi. Nếu hần lựa chọn mạo hiểm cắt lìa phần thân để đưa tốc độ với từ thân thì người gặp nguy hiểm không chỉ là Tư Mạn mà còn là Nghiêm Luật sức đề kháng quá yếu kia. Cho nên hần buộc phải dùng biện pháp an toàn nhất.

Lời hồi đáp của Nghiêm Trạch khiến cho lòng người bình ổn hơn. Chúng nhân lại bắt đầu than thở tại sao đội cứu hộ lại chậm trễ đến vậy?

“Mọi người đừng nói gì nữa. Càng nói thì lượng khí thải ra sẽ tạo ra chất độc. Oxy cũng mất dần. Im lặng đi.” Nguyên thủ quốc gia A cho sử dụng tất cả những bình dưỡng khí có ở trong khoang đủ cho tất cả mọi người, vừa khó khăn hít thở vừa nói.

Chúng nhân liền im bất mỗi người một góc, chấp tay khấn vái chúa trời có thể giúp họ thoát khỏi kiếp nạn này.

“Tiểu Bính Bao sinh thiếu thốn, thể trạng không được tốt. Hôm nay lại vất vả nên con rất dễ mệt.” Nghiêm Trạch xoa đầu Nghiêm Luật đang ngủ say trong lòng Tư Mạn mà nói, như thể để cho cô hiểu đứa trẻ này tuy ra vẻ oai phong nhưng thể trạng yếu ớt như thế nào.

Tư Mạn có chút đau lòng, càng siết lấy Nghiêm Luật thăm trách người mẹ đã bỏ rơi nó. Lại đưa mắt sang Nghiêm Trạch, liền bắt gặp ánh mắt dịu dàng của hần nhìn cô. Bất giác trong lòng đột ngột có một cơn sóng ập đến khiến sắc mặt cô từ trắng chuyển sang đỏ, khiến cho cô phút chốc khó thở.

Sắc mặt Nghiêm Trạch đanh lại, hần cời phất áo khoác bên ngoài choàng lên người mẹ con Tư Mạn, lạnh như băng nói:

“Ac-qui hết rồi. Hệ thống sưởi đã tắt, nhiệt độ sẽ càng lúc càng giảm.”

Đây chính là thông báo, cái lạnh như phương Bắc sẽ dần ập đến, khiến cho hệ thống thần kinh của họ dần dần tê liệt.

Lời vừa dứt thì chúng nguyên thủ sắc mặt tái nhợt, môi khô bợt bạt vì lạnh. Có những người đã từng đối địch trên nhiều chiến tuyến, không thèm nhìn nhau dù là ánh mắt bây giờ có thể ngó sấp lại gần nhau. Ôm lấy nhau truyền hơi ấm, cùng chống lại sự lạnh lẽo dưới đáy đại dương.

Thời gian trôi qua như đang chậm rãi hình thành lưỡi hái tử thần. Đẳng đẳng, chậm rãi càng khiến cho con người càng yếu đuối. Hơi lạnh bao quanh, dần dần nuốt chửng sự sống. Mọi thứ đang bóp chết sinh khí tại nơi đây. Chân tay chúng nhân dần mất đi cảm giác.

“Mama....Con....lạnh....” Môi Nghiêm Luật bắt đầu khô lại, yếu ớt rên rĩ.

“Ôm.....chặt ta.” Tư Mạn ngồi trong lòng Nghiêm Trạch, được hần truyền hơi ấm ôm lấy Nghiêm Luật, dịu dàng vỗ về nó.

“Không lâu nữa đâu. Tín hiệu mà ta phát đi chắc chắn có thể nhận được.” Nghiêm Trạch lại cời thêm một lớp áo nữa, quấn chặt Tư Mạn và Nghiêm Luật như con nhộng mà bảo vệ.

“Anh làm....gì vậy....Anh sẽ lạnh....đấy.” Lượng oxy đã gần như cạn kiệt. Tư Mạn khó nhọc nhìn Nghiêm Trạch không nghĩ tới bản thân mà chỉ để tâm đến cô và Nghiêm Luật, trong lòng có chút không đành lòng. Đôi mắt cô lim dim như chực ngủ.

Đám nguyên thủ xung quanh một số người không thể trụ được đã ngã gục xuống, hơi thở yếu ớt.

“Đừng ngủ, cố gắng tỉnh táo. Không sao đâu.”

Nghiêm Trạch ra lệnh, cũng chính lúc này hần nhìn lên rada liền phát hiện ra có một phương tiện nào đó đang tiếp cận khu vực tàu ngầm bị đắm. Xem ra đội cứu hộ đã đến rồi.

Khi ánh mắt chúng nhân đang chùng xuống, mí mắt gần như không mở được nữa cũng chính là lúc phát hiện ra Chuông lặn, một thiết bị cứu hộ tàu ngầm đang bên ngoài.

“Sống....rồi....Chúng ta....sống rồi.” Run lấy bầy vì lạnh, một số nguyên thủ đủ sức reo lên.

“Tur Mạn, dậy đi nào. Có người đến cứu rồi.”

Lúc Tur Mạn gượng dậy cũng phát hiện ra chuông lặn kia tự động gắn vào tàu ngầm của họ thông qua một khoang đặc biệt tạo ra cửa thông khí giữa hai tàu. Đám nguyên thủ vừa nhìn thấy cửa thông khí được mở ra liền mừng rỡ bò về phía đó muốn thoát khỏi nơi này đầu tiên.

Thế nhưng phía cửa lại chậm rãi lộ ra một bóng người vừa quen vừa lạ, bóng dáng cao lớn chắn gần hết cửa thông khí, vừa nhìn thấy đám nguyên thủ liền đảo mắt bỏ qua tìm kiếm một bóng hình khác. Khi ánh mắt chạm đến Tur Mạn liền gọi tên:

“Tình Tình.”

Tur Mạn nghe tiếng gọi thân quen, cố mở mắt nhìn. Nhận ra được đó là ai, khóe môi cô cũng chậm rãi dần ra nụ cười:

“James! Em....mệt quá.....Đưa em ra....khỏi đây.”

Thời khắc đôi mắt dịu dàng của Tur Mạn dành cho một người đàn ông khác cũng chính là khoảnh khắc đen tối nhất của Nghiêm Trạch, sát khí bùng nổ trong ánh mắt. Dưới đại dương sâu thẳm. Nghiêm Trạch lăm lăm ánh mắt về phía kẻ đó. Kẻ mà hắn không bao giờ ngờ đến sẽ lấy được ánh mắt đó của cô.

James Khải Huân.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Được đưa lên bờ và đưa đi cấp cứu trong tình trạng không mấy khả quan, những nguyên thủ quốc gia và cả Tur Mạn, Nghiêm Trạch đã lập tức được đưa đến bệnh viện gần đó. Toàn bộ đều gây chấn động nghiêm trọng vì chưa từng có tiền lệ nào xuất hiện một kẻ tấn công đám trực diện muốn lấy mạng tất cả mọi nguyên thủ quốc gia đến thế. Điều này uy hiếp đến mối quan hệ giữa Nhật Bản với các quốc gia khác vì đã để an ninh rơi vào tình trạng tồi tệ này, cũng chính là đang thách thức bộ máy Chính Phủ các nước chìa mũi dùi về phía họ nếu nguyên thủ của họ không thể trở về.

Ý thức được tầm quan trọng của việc cứu hộ các nguyên thủ quốc gia, toàn bộ lực lượng an ninh của Nhật Bản lần nữa phải nhờ cậy đến ‘anh lớn’ của mình là Mỹ vẫn luôn là ô dù che thân cho đất nước mặt trời mọc này, đặc phái đến toàn bộ lực lượng FBI vừa trấn áp tội phạm nguy hiểm, vừa kịp thời ứng cứu các vị lãnh đạo quốc gia. Sự kịp thời này vốn dĩ đáng được tuyên dương thế nhưng nó chỉ có thể làm giảm bớt căng thẳng leo thang giữa các quốc gia vốn dĩ đã có con mắt không đẹp dành cho Nhật Bản chứ không thể xóa đi tội lỗi ngày hôm nay. Để hòa hoãn được dòng nước sôi lửa bỏng này, Nhật Bản cần ngay một bản đồ, đó chính là tìm ra kẻ đã ném đá đầu tay, dám lên lời qua an ninh nước này để làm ra trò đánh phá nguy hiểm ngay từ phòng họp cho đến tàu ngầm.

Thế nhưng không hề dễ dàng khi ngay lúc đó không chỉ có một phe phái áp chế, không màng hy sinh bản thân lao vào nơi đầy áp cảnh vệ của nguyên thủ mà ra tay. Hai phe phái kia không chung một con đường nhưng lại nhìn cùng một hướng, quấy phá nguyên thủ, đập đổ Nghiêm gia bất thành đã lần nữa bốc hơi biến mất. Chỉ là lực lượng an ninh Nhật Bản không phải bù nhìn. Hiểu được tầm quan trọng của việc tìm ra chiếc đệm lưng để các quốc gia xả hận, họ mới dốc toàn quân chưa đầy vài tiếng đã có thể hốt trọn ở khủng bố đó.

“Hai phe cánh động thủ hôm nay chẳng hề xa lạ với chúng ta. Một bên là tổ chức gián điệp S-anonymous, một bên là người của Kỳ gia, Kỳ Thế Phàm. Cả hai kẻ đứng đầu đều đã bị an ninh bắt giữ.” Hắc Báo bình tĩnh cho Nghiêm Trạch đang ngồi trên ghế mất dỗi theo Tur Mạn và Nghiêm Luật đang nằm trên giường ngủ sâu với chế độ chăm sóc đặc biệt. Hắc Miêu ngồi bên cạnh, cẩn thận chăm sóc cho chân trái của Nghiêm Trạch, sắc mặt tối sầm luôn miệng chửi thề:

“Cái lũ chết tiệt, khiến cho Chủ Thượng không thể dùng gậy, lại để chân ngâm lạnh lâu như thế này....” Rõ ràng biết được, kể từ khi rơi xuống mặt đất, hắn không hề dùng đến gậy, lại vừa bế Tur Mạn và Nghiêm Luật chạy, bơi một quãng đường dài. Vết thương cũ lần nữa tái phát, khiến cho Hắc Miêu mất bao nhiêu năm chăm sóc vết thương vốn dĩ đã lành thành công cốc. Kể từ khi Nghiêm Trạch bế Tur Mạn lên bờ giao cho Hắc Miêu, chân trái hắn cũng chẳng thể đứng vững được nữa.

Thế nhưng Nghiêm Trạch vẫn chẳng để tâm, để mặc cho Hắc Miêu lăm lăm trị thương cho mình. Mi tâm hắn càng nhũn nhọt khi nghe Hắc Báo nhắc đến hai phe phái âm toan ngày hôm nay đều có can hệ không nhỏ đến Nghiêm gia và Tur Mạn:

“Kỳ Thế Phàm?” Chính là kẻ đã bị Nghiêm gia khai tử mấy năm trước khi để chính họ gặp họa trong bữa tiệc của Kỳ gia. Lần này quay trở về, ắt hẳn là để trả thù và bị Nghiêm gia cướp đi miếng ăn. “Hắn sẽ không đi một mình.”

Lời này của Nghiêm Trạch là có cơ sở, Kỳ gia sau khi rời khỏi thị trường đã không thể chống cự lại khi không có sự hậu thuẫn, gia tộc này vốn dĩ không đủ khả năng để làm ra thế sự ngày hôm nay.

“Hắn đến cùng Đình gia. Đình Căn dùng thế lực mà Lex để lại, thu thập tất cả những gia tộc đã từng có giao thương tốt với Bối gia để làm bệ đỡ, mua các đường bay và đất thị trường. Hắn chính là muốn trở thành Bối gia thứ hai. Kỳ gia thời trước là một trong những gia tộc có giao thương vô cùng gần bó với Bối gia, cho nên hận chông hận. Đình Căn liền thừa nước đục thả câu, đem Kỳ gia về nuôi thành một ngọn cây độc mà gặm lấy kẻ khác, đến khi Chính phủ điều tra đến, Đình gia sẽ không phải là kẻ mắc cạn. Đây mới là mục đích chính yếu.”

Phân tích của Hắc Báo đã rất rõ ràng, tuy nhiên lại khiến cho Hắc Báo không khỏi tiếu nạo. Thời điểm Đình Căn bị Kate và Kyle bắn trúng hắn đã có cơ hội trốn thoát nhờ đồng bọn, nếu không để Đình Căn về tay Nghiêm Trạch, bây giờ đã có thể bớt đi một mầm họa.

Nghiêm Trạch khó khăn đứng dậy, bước chân nặng nề về phía Tư Mạn và Nghiêm Luật đang một mối trong giấc ngủ nói:

“Đình Căn nhờ vào thế lực của Lex bao lâu nay, ắt hẳn chính hắn cũng không hề biết Lex vẫn còn sống.” Nếu không hẳn đã không dám lấy Nghiêm Luật ra uy hiếp.

“Lex vẫn còn sống?” Sắc mặt Hắc Báo, Hắc Miêu không được tốt liếc qua Tư Mạn liền nói: “Không lẽ đúng như ngài vẫn tìm kiếm bao lâu, Lex vốn dĩ luôn ở bên Bối Tư Mạn, ẩn mình suốt năm năm nay?”

Nghiêm Trạch hiểu được cách làm này của Lex, ắt hẳn chính hắn đã nhìn thấy đau khổ của cô khi rời khỏi Nghiêm gia.

“Muốn Đình Căn chấm dứt đám trò bi ôi. Chỉ cần tìm đến Lex, khiến hắn tự mình loại bỏ thế lực đã gây dựng.”

Tìm Lex bây giờ chính là thông qua Tư Mạn. Tuy rằng cô đã mất đi ký ức đau thương năm đó, nhưng Lex thì không. Hắn sẽ chịu từ bỏ thế lực đó sao?

Bước ra bên ngoài phòng bệnh, nơi mà bóng người đàn ông cao lớn mặc cảnh phục đang đồ dài bên cửa sổ, chờ đợi hồi âm từ bên trong đã khá lâu.

Thời điểm Nghiêm Trạch bước ra bên ngoài, chạm mặt James Khải Huân trời cũng đã tối, thế nhưng đầu đó người ta cảm nhận được cơn lạnh ngắt từ phương Bắc ủa tới bữa vậy, sát khí đằng đằng giữa hai người đàn ông đã không còn là thanh niên trẻ tuổi đó như mưa gió, khiến cho ai nấy rùng mình hoảng sợ, không dám bước đến nơi hành lang đang có hai người đàn ông tuần mý nhưng vô cùng nguy hiểm kia.

“Đã lâu không gặp. Tôi vẫn chưa có dịp cảm ơn ngài đây.” James Khải Huân kết thúc quảng sát khí, chậm rãi dần ra nụ cười nói. Nghe qua thì như lời nói ngông cuồng, thực chất là lời cảm ơn thật sự từ James. Ngày ở thung lũng chết, nếu không nhờ Nghiêm Trạch thì bây giờ mạng hắn cũng chẳng còn.

“Tất cả những gì ta làm đều là vì người đàn bà của ta. Người cứu cô ấy, ta thay cô ấy trả lại cho người.”

Lời hồi đáp lạnh lùng có phần cao ngạo đó như chính bản chất con người Nghiêm Trạch, thế nhưng James lại vô cùng không vui nói:

“Năm năm trước Bối Tĩnh là người đàn bà của ngài, còn hiện tại cô ấy là người đàn bà của tôi.”

Lời này vừa dứt một cơn cuồng phong liền đập vào mặt James cùng một bóng đen lạnh lẽo như đến từ âm tào địa phủ áp sát vào mặt. Tòa bộ thân thể kia của James bị đẩy vào tường, cổ họng bị bàn tay như sắt đá bóp chặt đến đau điếng. Đôi mắt phát ra ánh sáng màu đỏ như quái thú kia khiến cho một kẻ cao ngạo như James thoáng chốc run rẩy. Lúc này hắn mới phát hiện ra đã bị Nghiêm Trạch khống chế vào đường cùng. Động tác nhanh đến không kịp chớp mắt.

Nghiêm Trạch kia không phải là con người!!

“Gọi cô ấy là Tư Mạn. Bối Tĩnh đã chết hai mươi năm trước rồi. Bối Tư Mạn cho dù là năm năm trước hay bây giờ cũng vẫn là của ta. Chỉ cần ta còn sống một ngày thì bất cứ thứ gì của Bối Tư Mạn đều thuộc về ta. Những kẻ ký sinh trùng như người ở bên cạnh sẽ lần lượt bị ta thiêu chết để cô ấy lại trở về sạch sẽ. Trở về làm con thiêu thân duy nhất ở bên cạnh ta.”

Ps: Dành cho những bạn chưa biết. Ephemera trong tiếng anh nghĩa là thiêu thân.

Giương mặt của James từ đó chuyển sang tím tái vì lực tay không hề nhẹ của Nghiêm Trạch, còn hắn thì cố gắng dùng sức mạnh của mình để chống cự khỏi kim kẹp của Nghiêm Trạch. James cố gắng hét lên:

“Trở về.....đề rồi đau đớn..... đến mức tự vẫn như lúc trước..... sao???”

Câu nói này như đánh vào đầu não Nghiêm Trạch một tạ búa, hắn kinh ngạc: “Tự vẫn?”

Lực đạo ở tay buông lỏng. James liền tìm cơ hội thoát thân, vùng một cước khiến cho Nghiêm Trạch rơi vào thế thủ để cho James không còn phải trụ trong thế kim kẹp nữa.

James được tự do liền thở hồng hộc khó khăn, biết được lời nói nào có thể khiến Nghiêm Trạch tức giận, lời nói nào khiến cho hắn bản thân rung động.

“Ngài không nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay cô ấy sao? Năm đó chính là khi tôi đi theo các người đến bệnh viện, phát hiện ra cô ấy bỏ trốn bằng đường tắt mới có thể tìm được Bối Tư Mạn. Khi tôi gặp cô ấy, ngài có biết cô ấy đã nói gì không?”

Ánh mắt Nghiêm Trạch trở nên sâu hơn, cả thân thể lờng lờng đó như chìm dần trong bóng tối tựa hồ có thể hiểu được câu mà ngày trước Tư Mạn đã nói với James.

James thở một hơi, ánh mắt vô cùng xót xa thuật lại câu nói ngày hôm đó. Chính là ngày hắn nhìn thấy cô một mình lái xe trên đoạn đường dài với vết mờ còn đang ứa máu ở bụng, thân thể đang vô cùng nguy cấp kia. Cô nhìn thấy hắn, không một lời cầu cứu, không một sự yếu đuối. Hắn chỉ nhìn thấy những dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt diêm lệ. Nổi đau vì rời xa con khắc khoải trên đôi tay còn vương mùi sữa. Cô đau đớn nói trong hơi thở đứt quãng nhưng đầy cương quyết:

“Xin hãy....giết tôi đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10

“Nếu không phải gián điệp ở Nghiêm gia mật báo cho Lex thì tôi và Tư Mạn cũng không thể rời khỏi Canada. Có Lex ở bên cạnh, những tương cô ấy có thể vượt qua mọi chuyện mà quên đi anh và Nghiêm Luật, nhưng anh có biết những gì mà gia tộc hai người để lại khiến cô ấy sống khổ sở như thế nào không?” Nhắc đến những chuyện đã qua cách đây mấy năm, sự thân thiết lộ rõ trong ánh mắt James khi nhắc đến Tư Mạn, kèm theo đó là ký ức đau khổ của cô.

Cuộc đời James chưa từng nợ ai, nợ Tư Mạn là người duy nhất cũng là cuối cùng. Hôm đó nhận được tin Nghiêm gia gặp họa, hắn một thân chạy đến, truy tìm được Tư Mạn đang ở giữa bờ vực sống chết. Khoảnh khắc đó hắn đột nhiên quỳ sụp xuống đất, ôm chặt lấy bụng máu của cô chỉ vừa mới sinh con đó. Hắn đau đớn như chính mình bị bóp nát, thể với trời sẽ dùng mảnh đời còn lại để bảo vệ người phụ nữ này chu toàn bởi vì mạng của hắn là nhờ cô đem về. Nếu hắn để cô ra đi, chính hắn sẽ sống với nửa đời day dứt.

Thế nhưng hắn đã không thực sự làm được điều đó. Ngày James gặp được Tư Mạn, đi cùng Lex đưa Tư Mạn rời khỏi chốn đọa đày, cô lại không thể vui vẻ mà sống mà luôn vật vờ như một bóng ma, không nói không cười, thỉnh thoảng lại quên thứ này thứ kia. Ngay cả Lex cũng có lúc không nhớ là ai. Những đêm ngủ không tròn giấc, cô gào khóc với nỗi đau đớn không thể thốt lên thành lời. Trong miệng cô là nỗi nhớ con, là tình yêu với người đã hại chết gia đình cô đau đến từng đoạn tâm can. Có những lúc quần trí đến mức khi Lex và James phát hiện ra cô nằm trên vũng máu thì hơi thở của cô đã trở nên lạnh ngắt. Không bao giờ Lex và James có thể tưởng tượng ra, một người luôn tĩnh lặng với đời, cao ngạo vô tư như cô lại trở nên cuồng loạn như thế.

Thuật lại khoảnh khắc này, khỏe mắt James lộ rõ những đường tơ đỏ, hai tay đan vào nhau run rẩy, tưởng chừng như ngày đó chính là ngày ác mộng của đời hắn. Nhìn thấy cô nằm trên vũng máu, hắn đã nghĩ rằng cô đã ra đi. Lúc đó hắn hoảng sợ như thế nào không ai biết được. Nếu không nhờ có Lex nhanh chóng cầm máu đưa Tư Mạn đi cấp cứu thì có lẽ Tư Mạn đã không thể sống đến hôm nay.

Lời kể này trôi vào tai Nghiêm Trạch, bóng lưng của hắn trở nên căng cứng, mục quang thu nhỏ với sắc thái đau đớn hiện lên từng sợi gân nhấp nhô ở thái dương. Chân trái không trụ được mất đà khiến hắn đập lưng vào bức tường phía sau. Khụy xuống!

Tư Mạn!

Cả không gian vắng lặng như chết, bóng Hắc Báo, Hắc Miêu sau cánh cửa thoáng run rẩy, họ có thể biết được khoảnh khắc đó nếu chính họ nhìn thấy sẽ kinh hoàng đến như thế nào. Nó cũng sẽ giống như ngày mà họ tưởng rằng vụ tai nạn kia đã giết chết cô.

“Sau ngày hôm đó. Cô ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Sau hai lần mất máu nghiêm trọng và cơ thể suy dinh dưỡng kèm theo trạng thái rối loạn tâm lý cục bộ đã ảnh hưởng đến thần kinh não. Hôn mê kéo dài một tuần Tư Mạn mới có thể tỉnh lại. Sau đó....có lẽ chính cô ấy đã tìm được cách giải thoát cho chính mình đó là quên đi mọi thứ. Quên hết tất cả, hết như lần đầu tiên cô ấy được sinh ra.”

Vui vẻ sống tiếp cuộc đời ngao mạn vô tư hệt như cái tên của cô. Tư Mạn đã quên đi hai người từng khiến cô đau đớn. Hai người với sợi tơ duyên mãi mãi không thể nào đứt lìa.

Nhận sự chăm sóc chu đáo cẩn thận từ người của Nghiêm gia, Tư Mạn dù không muốn khỏe cũng buộc phải khỏe sau ba ngày nằm nghỉ ngơi ở bệnh viện Nghiêm gia tại Tokyo. Chưa kể đến Nghiêm Luật luôn luôn dính chặt lấy cô không rời nửa bước, luyên thuyên đủ thứ chuyện trên đời và Nghiêm Trạch thỉnh thoảng xuất hiện thăm hỏi bảo ban, an tâm để Nghiêm Luật canh chừng chăm sóc rồi rời đi thì mọi thứ đều khá yên tĩnh và thoải mái. Tư Mạn quả thực không ngờ đến ‘quý môn quan’ Nghiêm gia trong lời đồn lại là một nơi an tĩnh vui vẻ đến như thế này. Nơi có một đứa trẻ đáng yêu ngoan ngoãn, một người đàn ông dịu dàng chưa từng quát tháo, kèm theo đó là hai người đàn ông họ Hắc mặt lạnh vô có nhường nhịn cô. Ở đâu ra quý vương và tiểu tử chuyên ức hiếp người hay hai vị đại nhân như từ thần cầm lái hời hợt trong miệng đời đây? Cô thật sự hoài nghi đồng thông tin cô may mắn được có bao nhiêu phần đáng tin cậy.

“Vị Chủ thượng này. Tôi có chút vấn đề cần nói....” Tư Mạn ngồi tựa lưng trên giường bệnh chơi trò chơi ghép hình cùng Nghiêm Luật nhìn Nghiêm

Trạch ngồi trên ghế cách đó không xa an tĩnh đọc báo.

“Gọi tôi là Nghiêm Trạch.”

Tư Mạn ho khụ một tiếng, hoàn toàn đem đồng thông tin mình có được vớt sau đầu. Ai bảo Nghiêm Trạch sẽ bắn chết kẻ dám gọi hắn một cách trắng trợn như vậy chứ? Bước ra đây.

“Chuyện là.... Tôi nghĩ ngài đã sớm nhận ra tôi không phải là người cần tìm, tiểu Bánh Bao cũng là nhận nhầm mẹ rồi chứ? Vậy thì tôi ở đây, ăn không uống chùa không biết bao nhiêu. Tôi chỉ ít cũng có vài năm lăn lộn trong giang hồ. Nhìn qua một chút cũng biết được giá cả dịch vụ nơi này không hề nhỏ. Lại nói mạng tôi là nhờ ngài cứu về, lời cảm ơn cũng chẳng thể nào bù đắp hết. Thật sự tôi không biết bao nhiêu tiền mới có thể trả đủ...”

Nghiêm Luật nghe vậy liền nhào vào lòng ôm lấy Tư Mạn mếu máo:

“Luật không nhận nhầm Mama. Mama không phải trả tiền. Papa giàu lắm!!!”

Nghiêm Trạch gấp lại tờ báo, cầm lấy cây gậy bước về phía Tư Mạn. Lúc này cô mới thật sự để tâm. Chân trái của hắn có vấn đề gì?

“Em có nhìn thấy ấn chỉ ở gáy không?”

Chất giọng trầm thấp nam tính gần kề gương mặt khiến Tư Mạn hoảng hốt thụt lùi, vội vàng kiểm tra sau gáy rồi ngơ ngác hỏi: “Cái này là ấn chỉ sao? Tôi nghe James nói trước đây tôi thích rồng nên đi xăm...”

Sự ngây thơ và lời giả dối của James không khiến cho Nghiêm Trạch tức giận bởi vì lời kể của James vẫn còn đang khiến trái tim hắn rỉ máu.

“Luật! Ra ngoài đi.”

Nghiêm Luật hiểu hắn có chuyện phải bàn, liền ngoan ngoãn rời khỏi lòng Tư Mạn theo Hắc Miêu ra ngoài, để không gian cho hai người.

Tư Mạn thật tình nể phục Nghiêm Trạch. Có thể khiến bất kỳ ai từ đứa trẻ cho đến người già răm rắp nghe theo lệnh không hề có một chút chậm trễ.

Hắn nhìn cô ái vị, nhẹ nhàng bế cô ngồi lên chân, chậm rãi vuốt mái tóc dài kia vắt lên vai, để lộ càn cổ thiên nga và gáy trắng nõn với một ấn tích vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Bàn tay nhẹ nhàng áp lên má cô, đôi môi cong kiêu hãnh kia trượt xuống vòm cổ, chạm vào da thịt non mềm kia. Mút nhẹ.

“Anh làm cái gì thế!!!”

Tư Mạn kinh hãi vì hành động của Nghiêm Trạch liền đẩy hắn ra nhưng vô ích. Bàn tay mạnh mẽ kia đã kịp trói chặt cô không cho cô cơ hội phản kháng. Tay còn lại nhanh chóng luồn vào trong áo, trườn trên da thịt non mềm tìm đến nơi gò bồng đảo thần quen.

“Buông tôi ra!!! Ai đó cứu tôi với!!!”

Bị Nghiêm Trạch sàm sỡ, Tư Mạn hoảng loạn la hét, thế nhưng lại khiến cho Nghiêm Trạch nổi lên dã thú liền đẩy cô nằm xuống đệm. Xé toạc áo bệnh nhân của cô. Cả thân lớn chớp mắt đè cô dưới thân, trói chặt hai tay cô trên đầu, đôi mắt đục ngầu một tầng xương kia ngắm nhìn đôi ngực phập phồng mà hắn đã thèm khát bao lâu.

“Em từ lâu đã là người của Nghiêm Trạch này, ấn chỉ kia là của tôi ban cho em. Thân thể này cũng là của tôi. Tôi cứu em, bao dưỡng em vì em là tâm can của tôi. Có bao nhiêu tiền cũng không thể trả nổi. Có hiểu không?”

Nói rồi hắn liền cúi đầu xuống hòng ngậm lấy môi sen của cô. Thời khắc thuận phục cô dưới thân từ lúc gặp lại cô hắn đã mong mỏi từng giờ phút. Không ai biết được hắn nhớ cô đến thế nào, nhớ đến từng hơi thở, đến mùi hương trên người cô, nhớ từ chiếc gối, tấm đệm vương mùi của cô. Hắn nhớ cô đến điên dại.

Thế nhưng cô lại không để hắn có cơ hội cưỡng hôn như lần trước liền quay mặt đi gào lên:

“Không phải. Tôi không phải cô ta! Tôi không phải là của bất cứ ai. Tôi là Tĩnh Tĩnh. Tôi chỉ là Tĩnh Tĩnh thôi. Làm ơn, đừng như vậy, xin đừng xâm hại đến tôi, xin đừng khiến tôi nhục nhã. Làm ơn thả tôi ra. Để tôi được tự do....” Lời van xin khẩn khiết thoát ra từ cổ họng nức nở theo từng giọt nước mắt đó khiến cho Nghiêm Trạch vô lực, đứng hình nhìn cô, giọng nói khàn đục:

“Tôi khiến em nhục nhã?”

Thật nực cười. Hắn lại khiến cho Tư Mạn của hắn thấy nhục nhã. Bao nhiêu cao ngạo, bao nhiêu áp đặt của hắn vì câu nói của cô mà bay đi. Bất lực buông tay rời khỏi người cô, lấy một tấm chăn vút lên thân hình kiều diễm. Hắn quay đầu bước đi không nhìn cô lấy một lần.

Cô vẫn giống như trước, chỉ cần mở miệng sẽ khiến hắn tức giận đến phát điên buộc phải rời đi, nếu không hắn sẽ xuống tay với cô mất.

Tư Mạn ôm lấy chăn, nhìn bóng hắn khuất sau cửa mới có thể thôi run rẩy. Nghiêm Trạch vừa rời như hiện nguyên hình là quỷ vương. Khiến cho cô run sợ, cũng khiến cho đầu cô như muốn nổ tung. Vừa rồi trong lúc hắn chế ngự, cô đã cảm nhận được điều gì đó đang diễn ra trong đầu. Tựa hồ như một thước phim về quá khứ. Quá khứ có hình bóng Nghiêm Trạch đó. Phải chăng quãng thời gian mà cô quên đi kia qua lời kể của anh trai và James thiếu vắng sự xuất hiện của người này?

Quyển 2 - Chương 11

Trong phòng riêng tại bệnh viện Nghiêm gia, không gian vắng lặng như chết, chỉ nghe có tiếng thở khó khăn của Kyle với khuôn mặt đầy những vết bầm tím và khóe miệng tràn ngập máu tươi đang lê lét giữa nền nhà. Đối diện Kyle là bóng dáng cao lớn như quỷ dữ u hồn, khoác trên mình tấm áo sơ mi sẫm màu, tay áo lộ ra những đường gân trên cơ bắp cuộn cuộn của Nghiêm Trạch, sát khí đằng đằng trong đôi mắt kia như muốn giết chết kẻ trước mặt.

Nhìn qua cũng có thể biết được, Kyle đã phải nín thở trước sự phẫn nộ của Nghiêm Trạch, xem chừng những gì hắn đã làm với Tư Mạn đều đã đến tai, khiến cho bức tức vừa hay có chỗ xả.

“Kẻ mà tôi không thể nào giết chết khi đụng đến Tư Mạn chỉ cho cậu. Không phải vì tôi sợ cậu, mà là tôi nợ cậu một lời thề. Năm đó khi cậu cứu tôi, tôi đã từng thề sẽ bảo hộ cậu cho đến chết. Nhưng bây giờ tôi thật sự muốn làm tiểu nhân, phá bỏ lời thề.”

Giọng nói âm trầm của Nghiêm Trạch khiến cho sắc mặt Kyle tối đi. Hắn lau máu ở khóe miệng, môi khẽ nhếch lên nằm xuống sàn nhà bật lên tiếng cười vang. Hắn bây giờ mới hiểu được, dù cho Tư Mạn có chết thì lòng Nghiêm Trạch vẫn vậy, không hề đổi thay. Dù cho Kyle có tốt đến bao nhiêu, chăm sóc hắn đến bao nhiêu cũng chẳng bằng Tư Mạn cười với hắn một cái.

Kyle thật tâm không hiểu, bản thân rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao lại hết lần này đến lần khác khiến Tư Mạn rơi vào đường cùng? Là hắn sợ phải sẽ chia sự bảo hộ của Nghiêm Trạch với người khác hay là vì điều gì đó mà chính bản thân hắn còn không rõ:

“Giết chết tôi đi.” Kyle không nhiều lời, chỉ chậm rãi nói từng từ. Dường như sự quyết đoán của Nghiêm Trạch đã khiến lòng hắn muốn chết đi rồi.

“Cậu tưởng tôi không dám sao?” Đáp lại Kyle là giọng điệu cực kỳ giận dữ của Nghiêm Trạch. Hắn rút súng ra, lên đạn, chĩa thẳng vào mi tâm Kyle. Họng súng lạnh buốt nhấn trên trán thế nhưng Kyle lại không hề động tâm mà chỉ đưa mắt nhìn Nghiêm Trạch trân trối:

“Anh có nhớ lần đầu tôi và anh gặp nhau không? Năm đó chúng ta mới mười lăm tuổi. Anh là thiếu gia sinh ra đã ngâm thìa vàng, còn tôi chỉ là một thằng nhóc trốn khỏi lò gián điệp. Lúc đó anh và Nghiêm Chính bị bắt cóc...”

Thời niên thiếu chẳng mấy vui vẻ được thuật lại qua cửa miệng Kyle như để nhắc Nghiêm Trạch nhớ rằng, người đã ở bên hắn năm mười lăm tuổi, năm hắn đau đớn nhất không phải là Bối Tư Mạn mà là Kyle Parker.

Lúc đó Nghiêm Chính ba tuổi, đã được đưa về Nghiêm gia từ khi sinh ra. Đó cũng chính là thời điểm Nghiêm Trạch biết được sự thật về Bối gia đã gây ra cái chết đau đớn cho gia đình mẹ hắn. Thế nhưng tuổi nhỏ, lực kém, hắn không thể làm gì với một gia tộc lớn mạnh đó, Nghiêm Giác Siêu lúc đó vẫn còn mê muội Bối Hân Đồng, chưa bị bà ta phản bội nên một mực yêu thương Nghiêm Chính. Trái lại với Nghiêm Giác Siêu, Nghiêm Trạch lại vô cùng oán hận Bối Hân Đồng nhưng lại không thể nào tìm cách giết chết bà ta đành đổi qua sự oán hận đó cho Nghiêm Chính, đưa em trai chỉ có cùng nửa máu huyết thống đó.

Nghiêm Chính là một đứa trẻ ngoan ngoãn và đáng yêu, rất biết cách làm cho Nghiêm Giác Siêu và người của Nghiêm gia cưng chiều, tính cách hoàn toàn đối lập với người anh ít nói, lạnh lùng, sự chán ghét đó lại khiến cho Nghiêm Chính tò mò, quyết tâm bám lấy Nghiêm Trạch dù đã bị Nghiêm Trạch bao lần đánh gãy tay. Phương hướng bạo lực của Nghiêm Trạch đủ khiến cho Nghiêm Chính khiếp sợ nhưng lại không thể khiến cậu bé từ bỏ chuyện bám lấy Nghiêm Trạch. Cũng vì lẽ đó mà khi Nghiêm Trạch bị bắt cóc, Nghiêm Chính cũng vừa hay lọt vào tay kẻ hiểm ác.

Đối diện với nguy hiểm, sự chán ghét của Nghiêm Trạch lại trở thành phiền phức. Hắn dù ghét Nghiêm Chính nhưng lại không thể từ mắt nhìn một đứa trẻ bị kẻ khác hành hạ đành gồng mình đưa theo Nghiêm Chính trốn chạy. Cho dù hắn muốn khiến cho Bối Hân Đồng đau khổ cũng chẳng thể tiểu nhân đến mức lợi dụng lần này hại chết tiểu tử không có sức lực kháng cự này.

Hai anh em họ Nghiêm ngày hôm đó nhờ có sự dũng cảm và tính cách thông minh quyết đoán của Nghiêm Trạch sau những nỗ lực trèo đèo vượt suối, thoát khỏi vòng vây truy đuổi của đám mafia muốn uy hiếp Nghiêm gia đã rơi xuống thác nước sâu giữa ngọn núi. Đó cũng chính là lúc sự cứu hộ của Kyle xuất hiện kịp thời. Cứu sống hai anh em họ Nghiêm chơi với giữa xoáy nước.

“Anh nhớ lúc đó mà đúng không? Chính là lúc tôi đưa được hai anh em anh lên bờ. Đám người truy đuổi vừa đến, súng nhắm về phía anh thì Nghiêm Chính cũng kịp nhìn thấy. Không sợ hãi mà đỡ cho anh phát súng đó. Lúc đó Nghiêm Chính mới ba tuổi lại dám vì anh mà đỡ một đường đạn trúng vào lưng nó, máu thấm ướt cả lưng nó, nó đã yếu như thế nào, anh đã đau đớn như thế nào. Tôi đều nhìn rõ. Lúc đó tôi nhớ anh có nói một câu...”

“Im đi!!!” Sắc mặt Nghiêm Trạch tối sầm quất lên, bàn tay cầm súng lạnh đi mấy phân tựa hồ không muốn nhớ lại lúc đó.

Thế nhưng Kyle không hề nghe theo lệnh của Nghiêm Trạch mà vẫn nói tiếp:

“Lúc đó anh đã nói ‘Nếu em chết, anh sẽ giết Bối Hân Đồng. Nếu như em có thể sống, anh sẽ bảo vệ em’. Là một người sẽ giữ trọn lời hứa của mình như anh, tôi hiểu ý của anh lúc đó và cũng hiểu được rằng khi Nghiêm Chính sống sót sau lần đó thì cái chết của Bối Hân Đồng hay Bối gia đều không

phải do anh làm ra, nói cách khác anh không hề động tay vào Bối gia dù cho hận thù có sâu sắc bao nhiêu. Tất cả đều vì lời hứa với Nghiêm Chính. Lời hứa này cũng là điều chứng minh, gia quyến Bối gia đều bị giết chết bởi Nghiêm lão gia, Nghiêm Giác Siêu chứ không phải là anh, Nghiêm Trạch.”

Toàn bộ lời nói của Kyle lọt vào tai của Hắc Báo đang đứng bên ngoài canh cửa, thoáng chốc sắc mặt Hắc Báo kinh ngạc, có chút nghi hoặc, lại có chút mơ hồ. Sự thật năm đó không một ai nắm rõ. Thì ra cái chết của Bối gia đều là một tay Nghiêm Giác Siêu làm ra, nhưng tại sao Nghiêm Trạch lại không để Tư Mạn biết được mà ôm trong mình tội danh đó. Phải chăng cho đến khi Nghiêm Giác Siêu qua đời, Nghiêm Trạch vẫn không muốn để cho Tư Mạn oán hận lên người cha của hắn, khiến cho cô tự tay mình giết chết ông ta?

“Anh đã có thể giữ lời hứa với Nghiêm Chính, để bảo vệ cậu ta, anh đã nguy tạo một cái chết giả rồi cho cậu ta rời khỏi Nghiêm gia. Nghiêm Chính vốn dĩ vẫn còn sống. Thế nhưng anh lại không lường được lại gặp được Bối Tư Mạn, khiến ân oán này kéo dài.”

Hắc Báo bên ngoài siết chặt tay đến lộ từng đốt trắng, mỗi căn chặt. Kyle hôm nay đã nói ra tất cả những bí mật mà Nghiêm gia cất công gìn giữ. Kyle hoàn toàn hiểu được Nghiêm Trạch bề ngoài lạnh lùng xa cách, tàn ác bất nhân thực chất luôn tìm cách để Nghiêm Chính được an toàn tại Nghiêm gia sau khi Bối gia lại tàn. Chỉ là thời khắc Tư Mạn bước chân vào Nghiêm gia cũng là lúc sóng gió liên tiếp nổi lên.

“Thật không may, lúc sự thật cần được phơi bày sau khi lão gia qua đời thì cũng chính là lúc Bối Tư Mạn rời bỏ anh.” Kyle vốn dĩ đã biết rõ chân tướng sự thật nhưng ngay từ đầu đã không hề nói rõ cho Tư Mạn mà hướng tất cả mọi đau khổ của cô về phía Nghiêm Trạch. Đó chính là kết quả những gì đã xảy ra cho nên Kyle tự giễu bản thân mình, cho rằng mình sẽ không thể sống qua ngày hôm nay.

“Tôi nói cậu im đi!” Báng súng đánh vào đầu Kyle, lực mạnh đến mức khiến cho Kyle văng xa ra, lăn vài vòng rồi đập lưng vào bờ tường ngay đó, một dòng máu đỏ chảy xuống thẳng tắp, che đi tầm nhìn của Kyle khiến cho hắn đau đớn ôm chầm lấy vết thương. Kyle chính là đã chọc đúng thứ khiến cho Nghiêm Trạch không thể ngu yên.

Họng súng hướng thẳng về phía Kyle khạc ra một đường đạn nhắm về phía Kyle ngấm vào da thịt hắn, toạc một lỗ lớn rồi phun ra từng tia máu đỏ thẫm đầm áo sơ mi trắng kia.

Khi Hắc Báo vội vã lao vào thì đã nhìn thấy Kyle ôm lấy cánh tay trúng đạn của mình, đau đớn nhìn Nghiêm Trạch. Nghiêm Trạch đã không phá hủy lời hứa, hắn không thể giết Kyle.

“Cút đi. Cút khỏi tầm mắt tôi và đừng bao giờ quay trở lại nữa. Nếu không tôi thật sự sẽ khiến cậu đau đớn trên từng tấc da thịt.”

Nghiêm Trạch giống như một bóng ma âm tào, để lại câu nói kia rồi mất hút sau cánh cửa, cuốn theo những bóng đen u uất sau tấm lưng đơn độc đó. Kyle nhìn theo bóng lưng hắn đến khi mất hút. Khóe môi vẫn cố run rẩy nói với Hắc Báo:

“Ba mươi lăm năm nay, Nghiêm Trạch chưa từng hạnh phúc, anh ấy luôn một mình, đơn độc. Tự mình làm kẻ ác trong mắt người khác, anh ấy vẫn dùng tất cả những gì mình có, bảo vệ người thân của mình....

Nghiêm Trạch....thật đáng thương....”

Hắc Báo không đáp lời, chỉ bình tĩnh cầm máu đưa Kyle sang phòng bên cạnh để bác sĩ xử lý vết thương, sau đó không nhiều lời kéo Kyle đi.

“Cậu đưa tôi đi đâu?”

Hắc Báo vẫn không đáp kéo Kyle đến phòng bệnh Tư Mạn, để cho Kyle đứng bên ngoài nhìn qua khung cửa vào bên trong. Lúc đó Hắc Báo mới nói:

“Tôi cho ngài thấy ba mươi lăm năm nay Chủ thượng vẫn có ngày hạnh phúc.”

Kyle nhìn qua khung cửa kính, thấy bên trong là bóng Tư Mạn đang ngồi bên ghế, trong bộ đồ bệnh nhân, trông cô lại không hề tiêu tụy mà vô cùng khỏe khoắn, cô cùng Nghiêm Luật chơi trò điện tử. Cả hai cười đùa vui vẻ, không nề nang mà đánh nhau bầm dập trong game. Nghiêm Trạch ngồi bên cạnh, dáng vẻ lúc này khi xử trí Kyle hoàn toàn biến mất. Lúc này hắn không hề có bóng dáng nghiêm túc xem tài liệu, không có cường nộ hay lãnh khí khi bàn đại sự, hắn chỉ ngồi đó an tĩnh xem hai mẹ con Tư Mạn chơi trò chơi, khi Nghiêm Luật thua cuộc thì Nghiêm Trạch sẽ thay thế Nghiêm Luật tay đôi cùng Tư Mạn. Tranh thủ khi cô mất cảnh giác sẽ ôm trọn lấy cô và Nghiêm Luật, để hai mẹ con không thể kháng cự lại cái ôm của hắn.

Đôi mắt dịu dàng, cử chỉ nhẹ nhàng, sự thân mật vô cùng tự nhiên và bầu không khí gia đình giữa ba người chính là lý do khiến cho Nghiêm Trạch vô luận làm gì đều có thể giữ nụ cười vui vẻ ở trên môi. Sự ám áp duy nhất cũng là lần đầu tiên Kyle được tận mắt chứng kiến đó khiến cho hắn như hoa mắt, ngỡ rằng người trước mặt không phải Nghiêm Trạch. Suốt năm năm Tư Mạn mất tích, Kyle chưa từng thấy Nghiêm Trạch nở một nụ cười cho dù Nghiêm Luật có đùa giỡn hay đáng yêu như thế nào. Thế nhưng ngày hôm nay, khi Tư Mạn trở về, nụ cười đó lại thường trực trên môi như chưa từng biến mất. Nó như chứng tỏ Nghiêm Trạch vẫn là con người, hi vọng ai đó đều có chỉ là hắn giới đầu đi. Chỉ có Tư Mạn mới có khả năng khiến cho hắn đơn giản là họ Nghiêm tên Trạch chứ không phải là Chủ thượng, gã khổng lồ trong giới hắc bang nào đó.

“Chủ thượng không đơn độc, ngài ấy có thiếu chủ và Bối Tư Mạn. Nếu ngài muốn nhìn thấy Chủ thượng sống cuộc sống như một người bình thường mỗi ngày có thể vui vẻ, an an tĩnh tĩnh mà sống thì thay vì làm hại Tư Mạn, ngài đáng lẽ ra nên bảo vệ cô ấy mới phải.”

Kyle gục đầu bên mép cửa, cười cay đắng nhìn đôi bàn tay mình, môi cắn chặt đến bật máu, cả cơ thể run rẩy nhận ra mọi thứ, khóe mắt cay cay với dòng lệ đã ướt đầm

“Trời ơi, tôi đã làm gì thế này...Bối Tư Mạn...Nghiêm Trạch, tôi...thành thật xin lỗi...”

Quyển 2 - Chương 12

Tư Mạn một mình ngồi trong khuôn viên bệnh viện, ngắm nhìn hàng cây nhảy múa cùng gió, bình an tận hưởng chút tư vị thiên nhiên. Sau vài ngày được chăm sóc bởi hai cha con Nghiêm Trạch, đây là lúc duy nhất cô được ở một mình. Nghe đâu hôm nay là ngày mừng thọ vị trưởng bối của Nghiêm gia nên Nghiêm Luật phải về ăn tiệc kính lão bối, hôm qua đeo bám Tư Mạn cả buổi, cuối cùng vì lệnh của Nghiêm Trạch mới chịu ngoan ngoãn rời đi. Việc mà Tư Mạn để tâm nhất ngoài phải tạm xa tên nhóc đáng yêu ngày nào cũng quấn lấy mình đó còn là ánh mắt của Nghiêm Trạch trước khi rời đi. Hắn nhìn cô thật lâu, khẽ xoa đầu hai cái rồi trầm trầm cất lời:

“Tôi và Luật sẽ quay lại sớm thôi. Yên tâm ở đây.”

“Nhưng tôi đã khỏe lắm rồi, có thể xuất viện được cơ mà.” Tư Mạn không hiểu nổi nói. Cô bây giờ còn có thể khỏe hơn lúc trước nhiều ấy chứ.

Thế nhưng đáp lại cô là ánh mắt lạnh tanh của Nghiêm Trạch khiến cho cô giật mình hoảng sợ. Người đàn ông này lúc lạnh lúc nóng với cô, thật không biết lúc nào mà lần.

“Tôi nói em ở đây, em chỉ được phép ở. Cho đến khi tôi quay lại, em không được phép rời đi.”

“Tại sao chứ? Anh lấy cái gì mà ép buộc tôi, tôi đâu làm gì nên tội mà phải bị nhốt chứ?”

“Không làm gì nên tội?” Nghiêm Trạch đưa ra một đồng hồ tài liệu ném về phía cô, lạnh lùng đáp: “Tội của em là dám ăn cắp thông tin Nghiêm gia bán cho tổ chức khác. Bấy nhiêu đó em cũng bị khép vào danh sách tử rồi!”

Lúc này cô mới sực nhớ ra, điều khiến cho cô gặp đám người Nghiêm gia này chính là vì mớ thông tin mà cô mất công đi ăn cắp đó. Chỉ không ngờ rằng lại bị Nghiêm Trạch phát hiện, thật sự rất muối mặt. Chẳng trách hắn lại cố ý giữ cô ở lại, xem ra là chờ ngày xử trảm.

Chỉ là Tư Mạn không biết được Nghiêm Trạch chỉ có thể dùng cách này để cầm chân cô, bây giờ trí nhớ của cô về hắn và Bối gia đã không còn, ý định trốn chạy của cô vẫn còn đó, hắn không thể một giây lơ là khỏi cô.

“Vậy thôi ở đây cũng được. Đi ra ngoài kia mất công người của S-anonymous tìm giết. Làm tôi chạy muốn hụt hơi lắm lắm.”

“Cái gì?” Nghiêm Trạch nhíu mi tâm bước tới hỏi: “Bọn chúng muốn tìm giết em?”

“Phải.” Tư Mạn nhìn rõ vẻ lo lắng của Nghiêm Trạch, mạch tim của cô có chút không ổn định. Bần thần một hồi mới đáp: “Tôi không làm gì tổ chức đó cả nhưng họ mấy lần đều tìm đến tôi ám sát. Không chỉ có S-anonymous thôi đâu, còn có vài tổ chức phi chính phủ, đám gia tộc họ Kim, mafia rồi còn FBI, CIA..... Tôi chỉ vừa mới làm cái nghề ăn cắp thông tin này có mấy tháng thôi nhưng khi tôi ra tay thì số người biết đến tôi quả thực không ít, chỉ là họ không biết tên mà đều gọi tôi là Ephemera. Cái tên nghe hay đấy chứ.”

Nghiêm Trạch lúc này hiểu được, Lex và James đã không để Tư Mạn biết cô đã từng là Ephemera trứ danh. Chỉ là nếu không muốn cô làm con thiếu thân đi ăn cắp vật đó thì tại sao lại để cô lộ diện ra ngoài này nguy hiểm như vậy? Cách làm việc của cô dường như đã quá quen thuộc khiến cho đám tổ chức kia có thể nhận ra ngay.

“Số lượng kẻ tìm kiếm em đã giảm đi một nửa rồi đấy.” Nghiêm Trạch khoác áo lên, cầm lấy cây gậy rất tự nhiên mà bước tới cúi đầu đặt lên má Tư Mạn một nụ hôn chào tạm biệt nói: “Ng ngoan ở đây chờ tôi về. Những kẻ kia cứ để tôi lo.”

Tư Mạn thuận tình tiếp nhận nụ hôn má đó, ban đầu hành vi này của hắn khiến cô bất ngờ, nhưng những lần sau đó lại như một thói quen, cô ở bên cạnh hắn, vô ý mà tiếp nhận từng hơi thở, mùi hương của hắn như bản năng không hề có ý phản đối, cho nên sợ ý khiến cho sự đụng chạm giữa cô và hắn trở nên vô cùng tự nhiên.

“Khoan đã, tôi có thể gặp James được không?” Rõ ràng Nghiêm Trạch cách ly cô với thế giới bên ngoài, ngay cả James cũng không được đến gần cô.

Nghiêm Trạch vừa bước đi vài bước đã khựng lại, quay đầu là đôi mắt đờ đờ sát khí, xem ra bất cứ khi nào cô mở miệng nhắc đến người đàn ông khác, hắn đều sẽ có bộ mặt này.

Là ghen sao? Mà sao không thấy sợ, đôi lại cô thấy rất đáng yêu. Cô điên thật rồi.

“Tôi chỉ là muốn hỏi anh ấy tình hình của anh trai, Văn Trác sức khỏe không tốt, tôi kiếm tiền chủ đích đều là để anh ấy được điều trị.” Tư Mạn không hiểu tại sao lại phải giải thích, thế nhưng cô lại tùy ý mà nói, cứ như sợ rằng hắn sẽ hiểu nhầm.

Quả nhiên câu nói kia khiến sát khí trong mắt Nghiêm Trạch lui đi, hắn đáp: “Anh trai em sẽ sớm đến đây thôi.” Nói rồi liền mất hút sau cánh cửa như một bóng ma.

Nhiều khi cô nhìn hắn từ xa, cứ ngỡ là lão đại nào đó rất đáng sợ không thể chạm tới, nhưng khi hắn nhìn cô, chạm vào cô, hôn cô một cách dịu dàng thì cô đều ngỡ rằng người đàn ông này là của mình. Sau đó lại tự vấn chính mình. Liệu rằng vì sự sùng nịnh đặc biệt này của gã đàn ông đẹp trai đó mà muốn làm người thay thế của người phụ nữ mất tích kia có bộ mặt giống cô sao? Lòng tự trọng của cô không cho phép.

Từ Mạn ngồi ngắm cảnh nửa ngày, phát hiện ra bụng đói liền muốn đi kiếm đồ ăn, lúc này mới nhìn thấy cho dù cô đi đâu làm gì cũng có cảnh vệ và y tá đi theo canh chừng, đôi mắt của họ không hề rời khỏi cô dù là nửa giây. Tuy rằng họ không nói bất cứ điều gì với cô nhưng lại vô cớ mà rất nghe lời cô, ánh mắt lại vô cùng thân thiết, cứ như đã quen biết từ lâu nhưng khi cô bắt chuyện lại không đáp lời, chỉ thân thiện mỉm cười. Xem ra là đã bị Chủ thượng kia khóa miệng rồi.

Khi Từ Mạn đến nhà ăn, phát hiện ra lượng người không nhiều, chỗ ăn lại vô cùng tiện nghi sạch sẽ cho nên vui vẻ mà đi kiếm đồ ăn.

“Mọi người có muốn ăn không?” Từ Mạn hỏi đám cảnh vệ, y tá đi cùng mình nhưng họ chỉ im lặng lắc đầu.

“Vậy tôi kiếm gì đó ăn, mọi người ngồi đây chờ, cả một đoàn người đi vào cùng tôi vậy ngại lắm. Tôi đâu phải nguyên thủ quốc gia đâu.”

Đám cảnh vệ, y tá nhìn nhau, lại kiểm tra một lượt nhà ăn đều là người của Nghiêm gia, độ an toàn có thừa mới đồng ý để Từ Mạn vào đó. Cô lượn một vòng, phát hiện ra toàn những món mình thích liền lấy một đĩa thức ăn đầy ắp đi tìm một chỗ khuất để có thể gặm nhấm. Khi đi ngang một bàn ăn, cô vô tình nghe được hai vị bác sĩ đang nói gì đó liên quan đến Nghiêm Trạch. Trong lòng vô cùng tò mò về người này nên đi chậm một chút, nhẹ nhàng kéo ghế bên cạnh nghe lén.

“Chủ thượng thay đổi thật rồi. Không ngờ tôi lại có lúc nhìn thấy ngài ấy cười. Xem ra Nghiêm gia dễ sống thật rồi, thân làm bác sĩ không phải sợ chết nữa.” Bác sĩ 1 nói.

“Không thay đổi đâu. Ngài ấy vẫn vậy thôi, chỉ là khi ở bên cô gái đó mới như một người khác. Người ta xinh đẹp như vậy, ngài ấy thích cũng phải thôi.” Bác sĩ 2 đáp lời.

Từ Mạn sờ sờ mặt mình, ngại ngùng cười cười.

“Không phải vì cô ấy đẹp đâu. Chủ thượng không phải là người mê gái đẹp. Đám tuyệt đại mỹ nhân có cưỡi trường trước mặt ngài ấy cũng không thèm nhìn một cái đâu.”

“Vậy chứ sao ngài ấy lại để tâm đến cô gái đó?”

Vị bác sĩ 1 liếc trái liếc phải, không nhìn thấy Từ Mạn ngồi ở góc khuất bị một cái cột trụ che đi, liền nói:

“Là vì cô ta giống phu nhân đấy. Giống đến từng đường nét luôn ấy chứ. Đám cảnh vệ nhìn thấy đều hoảng hồn, tưởng phu nhân đội mồ sống dậy đó.”

“Là thật sao? Chúng ta ở tận Tokyo, không được nhìn thấy vị phu nhân ở tận Pháp đó, lại không ngờ có người y hệt xuất hiện ở đây như thế này, trách gì....”

“Không chỉ giống đâu, cô ta còn có.... ắn chỉ Nghiêm gia đấy.”

“Ăn chỉ? Ý cậu là ăn chỉ mà chỉ có hàm nghi trượng mới có ấy hả? Là cái kia phải không?” Bác sĩ 2 há hốc mồm chỉ tay về phía cửa chính có một biểu tượng hình rồng gặm ngọc uốn mình kia đang lưng lưng nằm đó.

Từ Mạn sờ sờ sau gáy mình, nhớ đến câu nói lần trước của Nghiêm Trạch, ánh mắt thoát nhiên kinh ngạc khi nhìn thấy biểu tượng to lớn kia. Cô ở đây đã bốn ngày, bây giờ mới để ý đến biểu tượng bệnh viện Nghiêm gia y hệt vết tích ở gáy cô. Cô nghi ngờ bản thân lúc trước khi mất trí nhớ, sao lại đi xăm bức hình của Nghiêm gia?

“Nghe bảo rằng hồi đó là tự tay Chủ thượng đóng ấn tính cho phu nhân đấy....”

“Nói vậy....Lẽ nào....Không thể nào, người đã rơi xuống vực chết, lý nào lại sống nhăn răng như vậy, có thể là cô ta thấy biểu tượng đẹp nên đi xăm một cái.”

Lời này quả thực y chang suy nghĩ của Từ Mạn.

“Bỏ qua cái ăn chỉ đi, còn có một cái nữa chứng minh cô gái kia và phu nhân có mối quan hệ.”

“Là cái gì?”

“Chính là vết sẹo ở bụng. Năm đó phu nhân sinh thiếu chủ là sinh mổ, vết thương chỉ kịp khâu xong thì phu nhân cũng bỏ trốn nên vốn dĩ vết mổ đó sẽ bị nhiễm trùng để lại sẹo. Trên bụng cô gái kia vừa hay có một con rết y chang.”

Lời này vừa xong, Từ Mạn sờ vào bụng mình, vừa trùng vết sẹo mà cô luôn hỏi Văn Trác từ đâu ra, anh luôn nói là cô từ nhỏ bị bệnh nên phải mổ, chứ không hề nhắc đến cô sinh con nên có vết sẹo đó.

Đôi con ngươi của cô trở nên mục rỗng, phải chăng đều là trùng hợp?

Cô liệu có phải là Bối Tư Mạn mà Nghiêm Trạch vẫn nói không?

“Lại nói chân của Chu thượng cũng vì cô gái kia mà trở nặng.” Bác sĩ 1 than thở: “Năm năm trước vì phu nhân mà bị thương, chân kia cũng không thể đi lại bình thường. Chúng tôi mất bao lâu để giúp ngài ấy sớm có lại đôi chân khỏe như lúc trước, nhưng sau lần ở bên dưới mật thất. Nó lại không được tốt như trước. Bây giờ nếu không có gậy, ngài ấy chẳng thể đi vững được.”

Bàn tay Tư Mạn thoáng chốc siết lại thành quyền. Chân trái phải chống gậy của Nghiêm Trạch thì ra là vì cô mà phát nặng, vậy mà cô lại vô tâm không hề hỏi đến hân một câu.

“Tình trạng tệ đến thế sao?”

“Phải, Lex lần đó gây ra vết thương ở chân ngài ấy quá nghiêm trọng, còn có độc tố đi kèm, nếu không phải nhờ có Hắc Miêu đại nhân ra tay, e rằng chân trái đã không còn. Lex kia ra tay quá thực tàn nhẫn.”

Đầu não chột như một tiếng sét đánh ngang. Cái tên Lex kia nghe thật quen tai, dường như cô vẫn nghe Chu Mạt gọi anh trai cô bằng cái tên:

‘Chủ quân Lex.’

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13

Rời bỏ bữa trưa đầy ắp thức ăn, Tư Mạn đi thẳng ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của đám cảnh vệ với biểu cảm rất khó coi, đến khi phát hiện ra cô đang hướng công bệnh viện mà đi mới vội vã chặn lại:

“Tiểu thư không thể rời khỏi đây!”

Tư Mạn lúc này mới sực nhớ lời căn dặn của Nghiêm Trạch, chắc chắn đám người này không dám trái lệnh hân mới yêu cầu được gọi điện thoại cho hân mặc dù hân chỉ vừa rời đi nửa ngày. Yêu cầu này đương nhiên được chấp thuận, chỉ cần người phía Tư Mạn kín kẽ nhắc nhở là Tư Mạn muốn nói chuyện, phía Hắc Miêu không chậm trễ vội vã báo cáo rồi nói mấy:

“Tôi nghe đây.” Phía Nghiêm Trạch vừa bắt máy thì trong đầu Tư Mạn đã có một đồng chữ muốn nói ra, nhưng nghe chất giọng trầm trầm nam tính của hân, mọi từ ngữ lên tận miệng lại bị nuốt trở lại. Hồi lâu không thấy cô trả lời, Nghiêm Trạch mới có chút lo lắng lặp lại:

“Em không khỏe chỗ nào?”

“Không phải, tôi rất khỏe. Chỉ là có một số chuyện muốn hỏi. Không biết anh có rảnh không?”

Nghe giọng điệu này, Nghiêm Trạch mới an tâm đáp: “Tôi bận.”

Tư Mạn hự hững trước câu đáp này, bận sao còn chịu nghe máy của cô làm chỉ?

“Tôi cho em ba phút.” Thời gian đó trong lúc Nghiêm Trạch đang bận đã là ưu ái cho cô, chúng nhân đều nghĩ như vậy còn Tư Mạn thì lại không. Nhưng khi nghe được loáng thoáng bên đầu dây Nghiêm Trạch là tiếng người hỏi hân, biết được hân vốn dĩ không rảnh rồi như cô mới gạt hết tự trọng đáp:

“Sao Văn Trác lại làm chân anh bị thương?”

Đầu dây im ắng một chút, Nghiêm Trạch mới đáp: “Vì hân cướp miếng cơm của tôi.”

Tư Mạn tròn mắt, người anh trai hiền lành ốm yếu, suốt ngày ăn nằm một chỗ lượn qua lượn lại trong căn nhà nhỏ cùng cô sống những ngày an nhàn tự tại kia sao có thể đứng giữa trận địch, xung hùng xung bá với một người như Nghiêm Trạch được chứ? Lại còn dám cướp nồi cơm của Nghiêm Trạch. Hồ đồ.

Cảm giác trong lòng dường như là Nghiêm Trạch nhận nhầm người, thế giới này biết bao nhiêu người tên Văn Trác chứ. Cho nên cô liền bỏ qua chuyện này.

“Vậy nếu thật sự không xem tôi là phu nhân, sao còn giữ tôi ở lại? Còn nếu xem tôi là cô ta, tại sao không chịu đưa tôi về Nghiêm gia?”

Từ lúc cha con họ Nghiêm rời đi, cô đã có suy nghĩ này. Mấy ngày quần quýt kia cô xem như hiểu họ, họ đối với cô y hệt như người thân trong gia đình. Đặc biệt là tiểu bánh bao không được một ngày có hơi mẹ kia khăng khăng là mẹ của nó, và Nghiêm Trạch với vô số hành vi thân mật lại không hề có ý định đưa cô về Nghiêm gia thăm thú nhà cửa khiến cho cô không khỏi tò mò. Không lẽ đám đàn ông giàu có này muốn nuôi thê thiếp ở ngoài sao? Thế

nhưng cô biết Nghiêm Trạch không phải hạng người muốn có thể thiếp. Còn cô trong trí nhớ không hề có sự tồn tại của hai người này mà mặc nhiên khẳng định cô không phải là phu nhân kia. Vậy cô còn làm cái bóng của cô ta để làm gì?

“Em vội như vậy sao?” Giọng Nghiêm Trạch đặc biệt ám khê nói: “Tôi dự định tuần sau sẽ làm lễ kết hôn, đường đường chính chính gả em vào Nghiêm gia, như vậy sẽ tiện hơn.”

Da đầu Tư Mạn lập tức tê dại, sắc mặt đại biến kinh ngạc đến tột độ, bàn tay cầm máy điện thoại run run há hốc miệng không nói nên lời.

Chúa ơi! Cô đang nghe Nghiêm Trạch nói cái gì thế này? Hắn đây là...đang cầu hôn cô sao? Chỉ sau năm ngày gặp gỡ đã muốn cô gả cho hắn? Thậm chí còn vội vàng làm lễ vào ngay tuần sau mà không hề hỏi ý cô. Hắn đang đùa cô chắc.

“Tĩnh Tĩnh!” Thấy đầu dây im lặng, Nghiêm Trạch liền gọi tên cô khiến cô như vực lại, nhưng hắn lại có vẻ không vui mà nói: “Em không hài lòng?”

Chớp mắt vài cái, Tư Mạn vội vàng đáp: “Anh...thích gờn vậy à? Anh muốn kết hôn với tôi thì không nói làm gì, nhưng...nhưng anh còn chưa hỏi ý kiến tôi cơ mà. Còn chưa hỏi ý kiến anh trai có đồng ý không cơ mà. Nhân quyền ở đâu ra???”

Lại còn nói chuyện này qua điện thoại, cô cảm tưởng bản thân mình bị xem nhẹ không ít.

Đột nhiên Tư Mạn có cảm giác lạnh gáy, sát khí vô hình nào đó truyền qua vô tuyến cắm thẳng vào gáy Tư Mạn khiến cho cô rùng mình kinh hãi. Đầu dây giọng Nghiêm Trạch lộ rõ nộ khí:

“Nghiêm Trạch này làm việc còn phải hỏi ý kiến người khác? Tôi muốn em gả cho tôi, em không được phép không gả. Cũng chẳng kẻ nào được phép quyết định cho phép em gả cho tôi hay không.”

Tư Mạn ngớ người. Cô không hiểu, không tài nào hiểu nổi. Sao trần đời lại có con người chuyên quyền độc đoán như thế này? Đến cả chuyện cưới gả của cô cũng quyết định trong một nốt nhạc không thêm hỏi đến ý kiến của cô. Càng chẳng coi người thân của cô ra cái gì. Cô có thể không tức giận sao?

Đương nhiên một cô gái đang xuân thì bị một gã đàn ông vừa mới gặp mấy ngày ép hôn sẽ cực kỳ phẫn nộ. Cô đập bàn mặc kệ người kia là Nghiêm Trạch mà bực tức nói:

“Họ Nghiêm tên Trạch kia! Anh có biết hôn nhân là cái gì không? Đó là chuyện không chỉ của hai người mà là của hai gia đình. Đợm khoan nói đến gia đình đã, nói về anh và tôi đi. Tình yêu vốn dĩ là nền tảng của hôn nhân. Giữa anh và tôi làm gì có tình yêu, anh nghĩ năm ngày ít ỏi đó đủ để phát sinh tình yêu giao phó cả cuộc đời, ý lại đến rụng rãng sao? Anh đang nằm mơ đấy à? Cho dù tôi có giống phu nhân của anh đến mức nào tôi cũng không phải cô ta, anh cưới tôi về cũng chỉ cưới được thân xác này, hạnh phúc nửa vời anh cũng không mò tới được. Mục đích hôn nhân không đạt được thì tôi gả cho anh để làm cái gì anh có nghĩ đến không?”

Tư Mạn nói xong một hồi mới phát hiện ra sắc mặt chúng nhân Nghiêm gia xung quanh tái mét đầy kinh hãi. Người dám ngang ngược cãi lại Nghiêm Trạch mà vẫn sống sót e rằng chỉ có cô. Nghĩ rằng nếu Nghiêm Trạch đang ở trước mặt cô chắc chắn sẽ bóp chết cô. Lớn gan lắm.

Đầu dây quả nhiên có tiếng thở phì phì đầy tức giận. Nghiêm Trạch siết chặt tay thành quyền, nghiến răng kèn kẹt. Hắn tự hỏi không biết bị cô cho ăn bùa mê thuốc lú gì mà phải nhịn cô đến mức này. Thật sự muốn bắn chết người phụ nữ kia cho hả dạ.

“Im miệng!” Nghiêm Trạch quát: “Hết ba phút. Buổi tối tôi sẽ trở lại cho em biết cái gì gọi là mục đích của hôn nhân. Cái gì là tình yêu!!!”

Tư Mạn nhìn thấy thứ gì đó thấp thoáng bên ngoài cổng bệnh viện, môi khẽ nhếch lên đáp lời Nghiêm Trạch:

“Không cần, tôi thà chết cũng chẳng để người ta giam cầm ở đây rồi bị ép hôn. Tạm biệt.”

Lời cô vừa dứt thì máy điện thoại cô đang cầm lập tức đập trúng mặt cảnh vệ gần nhất khiến cho anh ta phải ôm mặt. Lợi dụng cơ hội, Tư Mạn liền rút khẩu súng ở bên hông cảnh vệ chìa về phía đám cảnh vệ đang lập hàng rào phản ứng lại với hành vi của cô. Thế nhưng kể cả khi cô quên hết mọi thứ thì phản xạ của tay súng bậc nhất vẫn chẳng thể kém đi. Trước khi họ kịp rút súng ra thì đã bị cô bắn trúng tay, không thể nào cử động. Lợi dụng lúc đó cô tung một cước vào một cảnh vệ vừa gục xuống, cướp khẩu súng thứ hai chìa về đám cảnh vệ.

Tiếng súng nổ đánh động chúng nhân khiến tất cả đều vào vị trí của mình. Nghiêm mặt nửa muốn nổ súng nửa không. Có ai dám ra tay với Tư Mạn được chứ? Nghiêm Trạch chắc chắn sẽ thiêu sống họ.

“Khả năng chơi với đạn của tôi không phải dạng vừa đâu. Tránh đường cho tôi đi trước khi tôi hủy hoại đôi tay của các người.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Hai cảnh vệ rơi vào thế bị Tư Mạn kẹp cổ, hòng súng lạnh tanh chìa vào thái dương thì sắc mặt mới tề đến nghiêm trọng. Ai có ngờ cô trở mặt nhanh như vậy được chứ:

“Bối tiểu thư không thể làm vậy, nếu bây giờ tiểu thư đi, thay vì bị tiểu thư hủy hoại tay thì Chủ thượng chắc chắn sẽ giết chúng tôi. Mạng hay bàn tay quan trọng hơn, tiểu thư phải biết rõ hơn chúng tôi chứ.” Cảnh vệ điều chỉnh thế trận lên tiếng như giải thích cho Tư Mạn hiểu, lời uy hiếp của cô chẳng là gì so với uy vũ của Nghiêm Trạch.

Thế nhưng Tư Mạn lại cố tình làm ngơ mà đáp: “Tôi đổi sang họ Bối hồi nào vậy? Các người lại đang lầm tưởng tôi là vị phu nhân kia sao?”

Đám cảnh vệ nhìn nhau, biết bản thân đã lỡ miệng khi gọi tên trước đây của cô liền sửa lời: “Chúng tôi xin lỗi. Tình tiểu thư nên bình tĩnh một chút, chúng ta có gì từ từ bàn bạc. Thật tình chúng tôi không muốn đá thương tiểu thư.”

Quần số đông như vậy, lực lượng hùng hậu được huấn luyện bài bản là thế, sao có thể để Tư Mạn chạy thoát.

“Nếu như để các người đá thương mà tôi vẫn có thể thoát thì tại sao lại không thử chứ. Cơ hội Nghiêm Trạch rời khỏi tôi đâu có nhiều như lúc này đâu, có phải không nào.”

Lời Tư Mạn vừa dứt thì bóng của cô liền lao vút về phía trước, đập lên tấm lưng của hai cảnh vệ bị cô không chế mà đi, thế thuật trên thân nhịp nhàng dẫn lối, đưa cơ thể cô lướt qua từng ngọn cỏ xanh mướt, hướng công mà lao đến.

Đoàng! Đoàng!

Bắt đắc dĩ súng trên tay cảnh vệ đánh khai hỏa khạc đạn về phía cô, nhưng thân thể Tư Mạn thoát nhìn phiêu dật như cánh liễu, lại linh hoạt nhảy bện đến khó tin. Giữa mưa đạn cô vẫn có thể phi thân lách qua từng đám người. Hai bàn tay nắm hai khẩu súng lục đã mở chốt an toàn kia hướng về phía cảnh vệ đang chắn ở phía trước khai súng đáp trả.

Những đường đạn lạnh lùng vô tình cắm vào cánh tay họ ứa máu, khiến cho họ gục xuống đau đớn. Tư Mạn thừa thế tính toán xông lên đập thẳng ra cổng nhưng lại phát hiện ra một toán người khác rầm rập chạy đến thế chỗ những người vừa gục xuống, khiến cho sắc mặt cô đại biến không ít thảm nữa. Nghiêm Trạch tại sao lại giam cầm cô với số lượng đông như thế này?

“Chết tiệt.”

“Đừng làm càn nữa. Tiểu thư nên biết vị trí của mình, Chủ thượng không thể nhân nhượng cho cô mãi được đâu.” Cảnh vệ điều chỉnh thế trận lần nữa lên tiếng, ánh mắt sắc lạnh cảnh cáo cô.

“Vậy tại sao tôi phải nhân nhượng với hân, tại sao phải gả cho hân khi tôi không muốn? Các người là người Nghiêm gia, nghe theo hân sắp đặt thì không nói. Tôi chỉ là kẻ lang bạt ngoài đường, liên quan gì đến các người mà phải ở đây để bàn tay hân chi phối?” Tư Mạn vừa đáp vừa quay đầu bỏ chạy, tìm một lối thoát khác giữa rừng người kia. Cũng tiện thể tìm kiếm bóng người mà cô nhìn thấy hồi nãy bên ngoài cổng đã biến mất. Có lẽ người đó đã đến một hướng khác để đưa cô đi hơn. Là chỗ nào?

Trong lúc Tư Mạn suy nghĩ thì đằng sau đám người lại tiếp tục rượt đuổi, cứ chạy đến một đoạn, Tư Mạn sẽ hạ được một kẻ ngáng đường cô rồi lại gây đổ vỡ thứ gì đó trong tầm mắt để ngăn cản bước chân họ. Cả bệnh viện Nghiêm gia rộng lớn phút chốc náo loạn của cô mà trở nên vô cùng hỗn độn, tiếng người la hét và tiếng ồn lán át cả những lời đáp trả của cảnh vệ phía sau. Cũng khiến cho Tư Mạn chẳng thể nghe được lời cảnh vệ nói:

“Vì tiểu thư chính là phu nhân. Vì người là mẹ thiếu chủ, là đích nữ Bối gia thâm thù đại hận, người khiến Chủ thượng đau đớn ngàn ấy năm. Vì người là Bối Tư Mạn duy nhất không thể có người thứ hai!!!!”

Lời nói đó thoảng trong gió rồi bị âm thanh hỗn tạp biến thành bóng nước rồi chậm rãi vỡ tan. Cũng chính là lúc Tư Mạn bị toán cảnh vệ hạng A tóm lại được trời trối chết chân. Khi cô đủ bình tĩnh để phát hiện ra bản thân chỉ còn một chút nữa có thể nhảy hàng rào ra bên ngoài thì đám cảnh vệ cao lớn như hộ pháp đã trời trối cô không lấy chút sơ hở.

Là cô đã đánh giá thấp cảnh vệ Nghiêm gia hay không ngờ đến Nghiêm Trạch sẽ chuẩn bị nhiều lớp cảnh vệ kim chân cô đến như vậy?

“Tiểu thư đừng quấy nữa. Người đã làm bao nhiêu cảnh vệ bị thương rồi. Mau về phòng thôi!” Lời nói sắt đá đằng sau lớp kính đen của cảnh vệ đủ để dọa người. Chỉ một tay tóm gáy và một tay bẻ khóa khẩu súng ngông cuồng trên tay Tư Mạn thôi, đám cảnh vệ hộ pháp kia cũng đủ nhắc nhở cô lên như thỏ mắc cây lôi đi.

Thế nhưng Tư Mạn vốn dĩ không dễ dàng chịu đầu hàng. Cơ hội tên hộ pháp kia đang nín chặt lấy tay cô, ngón tay kia linh hoạt bẻ ngược, ấn mạnh vào động mạch chủ của tên hộ pháp khiến cho cả cơ thể hân như có luồng điện chạy qua. Theo bản năng mà buông tay giúp Tư Mạn có cơ hội thoát khỏi thế kim kẹp. Lên kê, xuống gối. Thành công hạ được một tên hộ pháp.

“Không được chủ quan. Tiểu thư có thể dùng điểm huyệt.” Cảnh vệ trưởng nghiêm giọng nhắc nhở chúng nhân mới tỏ vẻ dè chừng nghiêm trọng. Lúc này mới hiểu được người đàn bà có thể ở bên cạnh Nghiêm Trạch quả đúng chẳng phải hạng người thường thường bậc trung: “Chủ thượng vừa gọi đến. Bằng giá nào cũng phải trời trối chết chân tiểu thư.”

Vẫn tiếp tục rơi vào thế trận bị bao vây. Tư Mạn sợ rằng mình đã bị bắt bài liền lấy chiếc kẹp nhỏ ở trên đầu có những hạt li ti được gắn lên trang nhã xuống, sau đó là một chất lỏng nào đó được cô dấu trong vòng tay nhỏ hòa lẫn rồi ném về phía cảnh vệ.

Bùm!!!

Tiếng nổ từ thứ hạt bị Tư Mạn ném ra đó kèm theo một làn khói trắng xóa che phủ hết tầm nhìn của chúng nhân và một mùi hương khó chịu bốc lên tận não khiến cho ai nấy ôm mặt ho sặc sụa. Cũng là lúc mà bóng của Tư Mạn hòa lẫn trong đám khói trắng đó rồi biến mất như hư ảo. Đám hộ pháp theo bản năng mà lao tới hòng tóm chặt cô lại mặc kệ làn khói kia khiến hô hấp của họ không ổn định. Thế nhưng khi họ đến nơi mà cô đang đứng lúc này thì chỉ còn là mảng không khí trống rỗng. Ngay lúc đó họ nghe được giọng cô vang vọng bên tai nhưng không rõ ở hướng nào.

“Các người rất tốt nhưng tôi rất tiếc. Khí này sẽ khiến các người bị tê liệt trong vòng mười phút. Cố gắng chịu đựng một chút nhé. Chào thân ái!”

Lời Tư Mạn vừa dứt thì toàn bộ dây thần kinh của họ đều trở nên tê liệt, đôi chân mất hết sức sống gục xuống, ngã quỵ trên nền đất lạnh. Trong màn khói hư ảo và tiếng người lộn xộn, chúng nhân không đầu óc sắc mặt giận dữ khi chỉ còn biết trơ mắt để Tư Mạn nhảy khỏi hàng rào bệnh viện bỏ trốn.

Chỉ là việc bỏ trốn của Tư Mạn vốn dĩ không thể hoàn thành như cô nghĩ. Thời điểm cô vừa thoát khỏi hàng rào, vùng ra được địa bàn của Nghiêm gia thì lại một bức tường nữa được dựng lên ở ngay bên ngoài cổng bệnh viện hòng giữ chân cô. Không phải là người cô mong đợi mà là một người vừa lạ vừa quen, chính là kẻ đã chia sẻ vào cô lúc ở tòa thành đó. Kyle Parker.

“Lại sao nữa đây? Muốn giết tôi nữa hả? Theo trí nhớ của tôi, tôi nào có làm gì nên tội với anh đâu?” Tư Mạn này giờ chạy muốn hụt hơi, bây giờ lại bị Kyle và một đám người áo đen vây kín bên ngoài thật sự muốn phát hỏa. Nghiêm Trạch coi cô là cái gì? Có cần phải gắt gao đến mức bốn năm lớp như thế này không?

“Ở đây cô đâu có thiếu thốn cái gì, cũng chẳng có điều gì không vừa ý. Sao lại muốn rời bỏ?” Giọng nói của Kyle đặc biệt nhẹ nhàng. Tựa hồ những toan tính lúc trước với cô và sự ghét bỏ không lý do đã hoàn toàn biến mất. Hẳn dường như đã nhận ra được Nghiêm Trạch không thể không có cô.

“Anh cũng là người Nghiêm gia có phải không? Vậy tôi nói cho anh biết nhé. Làm gì có ai thích bị nhốt, lại còn bị xem là một người khác rồi ép hôn. Không lẽ tôi không có tự trọng sao?”

Kyle không tỏ vẻ bất ngờ mà chỉ nhướng mày, ánh mắt tỏ vẻ thú vị: “Nghiêm Trạch vội như vậy sao? Anh ấy có nói khi nào sẽ kết hôn không?”

“Tuần sau.”

“Tuần sau?” Kyle vỗ trán lắc đầu ngao ngán: “Những kẻ đang yêu vốn dĩ mù quáng. Tôi cũng chẳng biết Trạch lại có thể mù quáng đến mức này. Vội như vậy cô yêu lại anh ấy làm sao kịp.”

“Yêu lại?” Tư Mạn lần nữa nhún mày: “Tôi đã nói tôi là Tĩnh Tĩnh, tôi chưa từng gặp Nghiêm Trạch sao lại nói chuyện yêu lại?”

“Cô khẳng định chưa từng gặp Trạch, chưa hề bước chân đến Nghiêm gia?”

“Khẳng định.”

Thấy vẻ cương quyết của Tư Mạn, Kyle mới thật tò mò không biết Lex đã dùng cách gì để thuần hóa Tư Mạn, khiến cho cô nuôi dưỡng một ký ức khác vui lặp thật sâu khoảng thời gian mà cô đã quên đi. Kyle âm thầm nỗ lực Lex, coi như hắn biết cách bảo vệ em gái mình khỏi buồn đau.

Lúc này phát hiện thể chân có dấu hiệu bắt đầu giao tranh của Tư Mạn, Kyle mới bước lùi một bước, bắt đầu nói: “Vậy cô thật sự muốn rời khỏi Nghiêm gia?”

“Đương nhiên. Nếu không tôi mất công chạy như thế này làm gì?” Tư Mạn thật sự vội, sắp hết mười phút. Bom khói kia cũng chỉ là nhất thời. Đám hộ pháp trong kia mà tỉnh dậy thì cô chạy đằng trời.

“Nhưng mà thật xin lỗi. Tôi không thể để cô đi. Tôi không muốn nhìn thấy Nghiêm Trạch buồn lòng thêm một lần nào nữa.”

Kyle vừa nói xong lập tức đạp bước tung một cước về phía Tư Mạn đáp trả lại đòn cô vừa kịp tung ra kia. Tư Mạn biết được tên Kyle này nhìn ra đòn của cô, liền đưa tay đỡ, tiện thể đạp lên chân hắn lộn nhào một vòng trên không trung, hạ cước xuống gáy Kyle.

Kyle nhận một đòn đau điếng thì phát hiện Tư Mạn đặt chân xuống đất hòng lấy đà cho đòn tiếp theo, hắn liền nắm lấy cơ hội vùng chân gạt khiến cho cô lộn nhào hai vòng rồi ngã xõng xõng trên nền đất.

Chỉ trong chốc lát, hai bên giao tranh đã đầy khói bụi và những vết thương do thể thuật gây ra trên thân thể họ. Hai bóng người một lớn một nhỏ giao tranh bên ngoài cổng bệnh viện khiến cho vạn vật trở nên hỗn loạn. Đám cảnh vệ của Kyle mặc đồ đen yên lặng đứng nhìn hai người long tranh hổ đấu mà không hề có ý định can thiệp. Chưa có lệnh của Kyle không bất kỳ ai được rời khỏi vị trí. Tựa hồ họ biết được rằng, Kyle muốn tự mình không chế Tư Mạn, không muốn để kẻ khác làm tổn thương đến cô.

Đoàng!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Đoàng!

Chính lúc này tiếng súng vang lên từ phía Tây, đường đạn kia thẳng tắp cắm phập vào bả vai Kyle khi đang tập trung giao tranh với Tư Mạn. Vị trí chuẩn xác kia khiến cho Kyle đang vung nắm đấm liền gục xuống ôm lấy bả vai mình đau đớn nhìn về phía đường đạn kia. Tư Mạn càng kinh ngạc hơn khi nhìn thấy người đang nắm lấy khẩu súng đó. Bóng người cao gầy với bộ ple trắng quen mắt, gương mặt nhọn dài đầy xương đó, sắc mặt tái xanh không sức sống quen thuộc của Văn Trác khiến cho Tư Mạn sung sướng reo lên:

“Anh hai! Anh đến rồi!!!” Cô biết chỉ cần cô rời khỏi nhà quá ba ngày, Văn Trác sẽ không quản ngại đường xa mà đi tìm cô.

“Là Lex! Hắn còn sống! Hắn xuất hiện rồi!!!” Đám cảnh vệ của Kyle nói trong bộ đàm, tựa hồ thông báo cho người của Nghiêm gia biết sự xuất hiện của Lex chính là khai màn cho cuộc chiến sống còn xuyên suốt hai mươi năm nay.

“Đi chơi lâu ngày quá rồi. Về thôi nào.” Lex nhìn thấy Tư Mạn, mỉm cười dịu dàng nói. Chu Mạt đứng đằng sau chậm rãi tiến về phía trước như muốn đưa Tư Mạn đi nhưng bị đám cảnh vệ của Kyle chặn đứng, chĩa súng về phía Lex.

“Quả nhiên vẫn....sống tốt...Đề mặc quyền lực về tay Đinh Cẩn, ta cứ ngỡ người....chết thật rồi chứ....” Đau đớn vì phát súng kia, Kyle ôm lấy bả vai khó khăn nói.

Tư Mạn đứng bên cạnh Kyle trong vòng vây cảnh vệ, mi tâm thoáng nhúu chặt vì lời nói của Kyle và đám cảnh vệ. Họ dường như rất dễ tâm đến anh trai cô, còn đặc biệt quan ngại đến quyền lực của anh. Phải chăng người anh trai này của cô vốn dĩ không hề đơn giản chỉ quanh quẩn ở nhà như cô nghĩ. Một người như vậy sao có thể bắn một phát súng chính xác như thế trong khi cô và Kyle đang giao tranh?

Lex không đáp lời Kyle mà chỉ quan sát biểu hiện của Tư Mạn, thấy rõ nghi ngờ trong mắt cô, hắn càng thấy lo lắng vì lời nói của Kyle. Cho nên vội vàng phân phó Chu Mạt cho người loại trừ đám người kia giải cứu Tư Mạn trước khi cô suy diễn nhiều hơn.

Chu Mạt nhận được chỉ thị liền đưa tay ra hiệu. Không biết từ đâu hàng loạt đám người mang súng bắn tia ở các vị trí khác nhau nhắm về phía đám cảnh vệ của Kyle mà nã súng. Đám người kia vội vàng chống đỡ, lao về nơi an toàn ẩn nấp đáp trả.

“Tình Tình! Mau qua đây!” Lex nhắc nhở Tư Mạn giữa màn mưa súng xối xả kia. Thấy rõ tình hình rồi ren cộ thêm Kyle đang bị thương không thể giữ chân cô liền vội vàng tìm đường tháo chạy.

Thế nhưng cô vừa bước được ba bước, một đường đạn lạc liền đi về phía cô:

“Tình Tình!!!” Lex phát hiện ra đường đạn kia thất kinh hô lên. Hắn không có đủ sức để chạy, chỉ biết gục xuống gào thét. Thế nhưng súng đạn vô tình, Tư Mạn lại không kịp tiên liệu. Cô vừa quay đầu thì đường đạn kia cũng kịp đến.

Cũng chính lúc này một bóng đen lao đến trước mặt cô che chắn, bóng đen cao lớn đó ôm gọn cô trong tay, làm tấm đệm thịt đỡ cho cô một đường đạn lạnh buốt cắm thật sâu vào da thịt đó. Một màn máu ứa ra thấm đẫm cả tấm lưng người đó. Hai vết đạn song song và những dòng máu đỏ nhức mắt khiến Tư Mạn run rẩy.

Kyle. Chính anh ta đã lao đến đỡ cho cô đường đạn kia.

“Ngài nghị sĩ!!!” Đám cảnh vệ chấn kinh vội vã ngừng bắn lao đến. Phía Chu Mạt cũng vội vàng ngưng lại muốn đến xem tình hình Tư Mạn nhưng lại bị đám người của Kyle bao vây trước.

“Tại...tại sao?” Tư Mạn run run đỡ lấy thân thể nặng nề của Kyle trước khi gục xuống. Trong mắt cô là bất ngờ hòa lẫn với trống rỗng. Ngoài Nghiêm Trạch vài ngày trước không tiếc công cứu cô khỏi mật thất thì đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người dám vì mình mà đỡ đạn, không màng sống chết đến như vậy. Cô còn chẳng biết người này là ai...

“Đừng...đi...” Kyle níu lấy vạt áo Tư Mạn, giọng nói đứt quãng vì đau đớn gục lên vai cô nói: “Nghiêm Trạch....rất đơn độc....Anh ấy....luôn vì cô....mà chờ đợi...từng ấy năm...Cô đi rồi...Anh ấy sẽ....rất buồn...Nghiêm Trạch không có...lỗi....Anh ấy không làm gì sai....cả. Xin cô hãy tha....thứ cho Nghiêm....gia...” Kyle nói xong liền gục xuống bất tỉnh. Hai phát đạn kia đã nuốt chửng hết sức sống của hắn, khiến cho hắn gục ngã không thể nào cố gắng thêm được nữa.

Tư Mạn ngất ngổ lay lay Kyle, hơi thở khó nhọc gọi: “Này....tình lại đi, này...Anh làm sao vậy? Không được chết. Không được chết!!!” Tư Mạn điên cuồng gọi thì đám cảnh vệ cũng vội vã gỡ Kyle ra khỏi người cô đưa vào bệnh viện.

“Các người không cứu được anh ta. Tôi sẽ lập tức thiêu cái bệnh viện chết chóc này!!!” Tư Mạn nhìn theo bóng lưng đám người đưa Kyle đi gào lên. Chỉ một đường đạn kia cô cũng có thể hiểu rằng. Người này đối với cô tâm thiện như thế nào, có thể cứu cô một mạng, cô thế cả đời này sẽ báo đáp anh ta cho dù ngày cả cái tên cũng không biết.

Chỉ là cô không biết rằng, đối với Kyle mà nói, những gì hắn đã gây ra với cô thì phát đạn này chính là để trả nợ cho cô. Muốn đền bù cho cô quãng thời

gian đau khổ do bàn tay hắc gây dựng đó. Muốn được nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Nghiêm Trạch.

“Tiểu thư! Mau đi thôi!”

Lợi dụng rần rắt đầu, hạ gục đám cảnh vệ còn lại. Chu Mạt nhanh chân hơn một bước có thể đến gần Tư Mạn vội vã kéo cô đi.

Sau một hồi giao tranh mới kết, kết quả Tư Mạn đã có thể rời khỏi vòng vây Nghiêm gia và cảnh vệ của Kyle để lên xe mà rời đi. Nhìn đám người Nghiêm gia sau khi hồi tỉnh chạy vội theo ở cuối đường, Tư Mạn lại không thể quên được ánh mắt và lời nói của Kyle lúc này, trong lòng thật sự lo lắng cho hắn.

“Lex.” Đột nhiên Tư Mạn lên tiếng.

Lex ngồi bên cạnh cô, từ đầu đã không hề nói một câu gì mà chỉ tĩnh lặng quan sát biểu hiện của cô, nghe thấy cô gọi cái tên này thay vì Văn Trác, mi tâm hắn càng nhúc nhích.

“Anh là ai?”

Câu hỏi này của Tư Mạn chính là để giải đáp những nghi hoặc vốn có trong lòng. Lex là cái tên mà bất kỳ ai nhắc đến đều tỏ vẻ khiếp sợ và kính nể, còn cô chỉ biết đó là tên gọi riêng của anh trai. Hoàn toàn không có sự hợp nhất giữa người mà khiến chúng nhân khiếp sợ và anh trai là một. Nhưng sự xuất hiện hôm nay của anh khiến cô phải suy nghĩ lại.

“Về nhà nghỉ ngơi rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Chiếc xe đưa Tư Mạn đi vội vã lao trên đại lộ rồi chuyển thẳng lên chuyên cơ bay lên cuối miền Bắc Nhật Bản. Trở về nơi mà họ gọi là nhà.

Nghiêm Trạch ít hắc chẳng thể ngờ đến, năm năm qua Tư Mạn vẫn luôn sống ở Nhật, trên một hòn đảo nhỏ đất rộng người thưa, hoàn toàn cách biệt với xã hội bên ngoài. Căn nhà mà Tư Mạn sống cùng với Lex trên hòn đảo đó mang vẻ ngoài cổ kính, bên trong lại kết hợp lối trang trí hiện đại với nền cẩm thạch và nội thất đơn điệu. Bên ngoài là một khu vườn trồng những đợt hoa đa sắc, bóng cây cổ thụ nghiêng mình trước ngôi nhà uy nghi đẹp đẽ, lá cây xào xạc lại khiến khung cảnh yên bình đến lạ. Đây chính là nơi nuôi dưỡng cho Lex và Tư Mạn những tháng ngày yên bình nhất trong cuộc đời họ.

Vừa về đến nhà. Tư Mạn đã bắt gặp ngay James đang đợi trước cổng, dáng vẻ vô cùng lo lắng. Nhìn thấy cô, hắn vội vàng chạy đến ôm chầm lấy:

“Về là tốt rồi. Về được là tốt rồi.”

Tư Mạn hững hờ đẩy James ra, lịch sự cúi chào rồi nói: “Anh và anh hai có chuyện đầu em đúng không?”

James kinh ngạc nhìn cô. Không chỉ là vì cô đặt câu hỏi này mà còn là vì ánh mắt của cô đối với hắn. Hắn ở bên cô năm năm nay, mọi thứ tốt nhất hắn đều dành cho cô. Cô đối với hắn cũng chính là thâm tình, hai người nhìn nhau đều rất trọn ý, hắn còn có ý định sẽ cầu hôn với cô. Ấy vậy mà cô chỉ ở bên Nghiêm Trạch năm ngày, đôi mắt cô nhìn hắn đã không còn như trước nữa. Hệt như hắn chỉ là một kẻ qua đường.

Trải qua những ngày ở Nghiêm gia, nói cô không sinh nghi với thân phận của mình thì là nói dối. Thế nhưng điều khiến cô buồn lòng chính là hai người mà cô y lại nhất là anh trai và James lại dường như có quá nhiều thứ muốn giấu cô. Nếu cô không gặp Nghiêm Trạch, liệu rằng cô có bao giờ nghi ngờ đến.

“Hoan nghênh tiểu thư trở về.” Cũng chính lúc này, Biện Biện từ bên trong bước ra, ánh mắt vui vẻ nhìn thấy sắc mặt của Tư Mạn liền biến chuyển, biết ngay có biến liền đẩy nghi hoặc sang Lex. Hắn không nói gì chỉ im lặng bước vào trong.

“Chị cũng biết chuyện gì phải không? Mọi người đều biết chuyện gì đó có phải không?” Tư Mạn đột nhiên nắm lấy tay Biện Biện dò hỏi. Bất chợt mông lung, cô như rơi giữa đại dương nghi hoặc, không rõ bản thân đang muốn biết cái gì.

“Tiểu thư vào nhà đi đã. Mấy ngày qua cô đã vất vả rồi, nghỉ ngơi một chút.”

“Em rất khỏe. Chị Biện Biện, nói cho em biết Lex là ai? Nghiêm gia với chúng ta có quan hệ gì không? Em đã bao giờ gặp họ chưa?”

“Em bình tĩnh chút đi có được không?” James giữ vai Tư Mạn, trấn an cô: “Em là Tĩnh Tĩnh. Lex là anh trai em. Như vậy là quá đủ rồi.” James không dấu giận dữ, thăm rủa Nghiêm Trạch đã làm gì khiến cho Tư Mạn phải nghi vấn như vậy. Chính bản thân cô là người đã muốn quên đi, nếu bây giờ nhớ lại, cô sẽ lại hành hạ bản thân mình đến mức nào?

Tư Mạn gạt James ra, đi thẳng vào nhà tìm Lex. Vừa đứng lúc Lex từ bên trong thư phòng trở ra. Hắn không nhiều lời, chỉ đưa ra cho cô một tập tài liệu, bên trong là toàn bộ quá trình hoạt động của hắn từ khi rời khỏi Nghiêm gia cho đến thời điểm năm năm trước. Những hoạt động mà cái tên Lex đã mang lại cho hắn.

“Như vậy đã được chưa?” Lex chậm rãi xoa đầu cô nói: “Anh không muốn trong mắt em anh là kẻ xấu xa nên mới không nói. Em mệt rồi, đi nghỉ đi.” Nói rồi bóng hắn liền mất hút sau cánh cửa, dáng vẻ mệt mỏi.

Tư Mạn lật từng tờ giấy, từng số liệu, từng con chữ. Nhìn được, đọc được tất cả những thứ mà Lex đã dụng tới khiến cho cô càng tiếp thu càng trở nên hồ đồ.

Kẻ tàn ác bất nhân, giết người không gớm tay, hạ thủ tàn nhẫn không lưu tình, thống lĩnh thị trường quốc tế, ăn chặn miếng bánh thương mại kia là anh

trai của cô sao? Cô....như thế nào lại có thể là em gái của một ông trùm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Ôi trời, cái gì thế này...sáu, bảy, tám....” Tư Mạn nhìn đồng số má cuối tập tài liệu, càng đếm càng hoảng: “Nhiều số không như thế này....Văn Trác, anh là tỷ phú đây à?”

Biện Biện và Chu Mạt mỉm cười, không nghĩ đến Tư Mạn sẽ thắc mắc chuyện này thay vì thân phận của cô. Họ còn chuẩn bị tư thế để đón bão, nào ngờ cô lại quan tâm đến chuyện em gái ông trùm giàu có hơn là chuyện khác.

“Đây chỉ là số tiền được thống kê, những khoản đen không được thống kê nằm ở nơi khác.” Chu Mạt bình thản đáp.

Tư Mạn quăng tập tài liệu kia lao đến tóm cổ Lex trước sự ngạc nhiên của chúng nhân, cô trừng mắt nói:

“Chết tiệt, anh dám dấu tiền ăn một mình còn trước mặt em thì giả nghèo giả khổ, làm em phải học ba cái trò đi ăn cắp thông tin bán ra ngoài. Cũng may là em trời sinh giỏi ngón đó mới làm ăn được. Kiểm từng đồng bạc lẻ để chữa bệnh cho anh, đảm mưa dãi nắng đem tiền về. Vậy mà anh dám dấu mỏ vàng trong ruột. Anh xem em là cái gì? Osin chắc??? Nghèo đến mức nào mà có thể mua được ngôi nhà này?”

“Em bình tĩnh lại đi.” Lex giữ vai cô, dịu dàng nói: “Không phải anh giả nghèo giả khổ. Là anh thực sự không còn tiền nữa.”

Tin được không? Một người từng là tỷ phú, sao bây giờ lại nói không có tiền nữa mà vẫn có thể sống trong ngôi nhà như thế này?

James nãy giờ đứng nghe chuyện, thấy biểu hiện của Tư Mạn liền chen miệng vào: “Tình Tình à, tỷ phú cũng sẽ có ngày phá sản, gia sản của anh trai em năm đó đã vì một lần phân tranh mà cướp mất. Ngôi nhà này là anh làm của hồi môn để chờ em gả cho anh, anh đã nói mấy lần rồi mà.”

Nếu là người khác nói, Tư Mạn sẽ không tin một người đứng lại chịu mua cho anh em cô một ngôi nhà trên hòn đảo này để nuôi mấy mạng người. Nhưng vì là James, người đã chăm sóc cô suốt thời gian qua cho nên cô thật sự tin James vì cô mà chịu vung tiền. Người mà cô nợ nhiều nhất tính đến thời điểm hiện tại ngoài cái vị nghị sĩ vừa đỡ cô phát đạn kia chính là James, người bạn tâm giao tri kỷ không thứ gì có thể đánh đổi.

Coi như lời James đủ ảnh hưởng. Cô hạ hỏa buông áo Lex, chỉnh lại thế ngồi cho Lex ngồi thoải mái. Bình tĩnh pha một tách trà nói:

“Trong tài liệu có nhắc đến quá trình mười năm anh làm lụng không ít lần gặp nạn vẫn có thể vững chắc ngồi ở ghế Chủ quân. Vậy tại sao năm năm trước anh lại đột nhiên chịu từ bỏ nó. Dù cho có phá sản, em cũng tin anh có thể lật ngược tình thế lấy lại nó.”

Chúng nhân tưởng rằng cô chỉ đọc sơ qua, nhưng thực ra cô đọc rất kỹ từng chi tiết kết hợp với tính cách của Lex, cô có thể cho ra kết luận của mình. Chắc chắn khi Lex còn tại vị là một quý vương, không một ai đủ sức lật đổ hẳn chỉ trong một ngày. Chắc chắn có một lý do đặc biệt nào đó khiến hẳn chịu từ bỏ quyền quý cao sang.

Lời này của Tư Mạn khiến sắc mặt chúng nhân ngưng trọng, tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó rất đau lòng, đặc biệt là sắc mặt trắng bệch của Lex. Họ ái ngại nhìn cô, trong mắt phản chiếu mảng ký ức u ám. Cô không thể biết rằng ký ức đó chính là hình ảnh cô mang một bụng máu, chính là ngày tháng cô dần vật mình trong đống đau và cái ngày cô quản trị từ bỏ mạng sống. Đối với họ khoảng thời gian đó không khác gì địa ngục.

“Còn một điều nữa. Tại sao trong trí nhớ của em lại không hề nhớ được chuyện anh từng là ông chủ lớn vậy?”

Chúng nhân tĩnh lặng hít một ngụm khí lạnh không biết nói gì nữa. Bàn tay Lex cũng siết chặt lại nhưng e sợ cô đọc được biểu cảm liền vươn tay ra xoa đầu cô nhẹ nhàng đáp:

“Tình Tình à....”

Chu Mạt bên cạnh liền đến bên cạnh cây đàn piano, tấu một khúc nhạc chỉ có vài nhịp điệu đơn giản nhưng lại khiến lòng người lâng lâng. Biện Biện nhanh chóng đốt trầm hương. James nhẹ nhàng đóng chặt cửa không để bất cứ tiếng động bên ngoài nào lọt vào.

Giọng Lex hòa lẫn với tiếng đàn kia, đưa nhịp vào tai cô: “Em quên rồi sao, năm đó em sống cùng bố mẹ, anh ra ngoài làm ăn, em không gặp anh nhiều năm nên không biết anh làm gì, ở đâu. Em đã có cuộc sống rất hạnh phúc. Năm năm trước bố mẹ qua đời, anh từ bỏ chuyện làm ăn, đón em về sống cùng....”

Tư Mạn mơ hồ nhìn vào đôi mắt Lex, dần dà bị làn khói từ trầm hương kia làm cho đầu óc choáng váng. Đôi mắt dần mờ rồi nhắm hẳn lại nhưng đôi tai vẫn nghe rõ từng lời nói của Lex. Khi Lex kết lời, cả người cô rơi xuống vòng tay Lex, an tĩnh ngủ ngon.

Điệu nhạc ngưng lại, Biện Biện dập tắt trầm hương, James mở cửa thoát khí. Tất cả dường như đã xong xuôi. Lex đưa tay vuốt lọn tóc của Tư Mạn,

giọng trầm uất nhẹ cất:

“Con bé rất thông minh. Sẽ có ngày thuật thôi miên này cũng chẳng thể che giấu được nó. Nghiêm gia đã khiến ký ức mà ta cho con bé bị phai mờ, chắc chắn nó đang nghi ngờ bản thân có phải là Bối Tư Mạn hay không.”

Kể từ sau khi tỉnh dậy, Tư Mạn đã quên hết mọi thứ đó. Lex đã dùng thuật thôi miên này, cho Tư Mạn một ký ức đẹp mà hẳn tự mình vẽ ra. Để cô luôn sống những tháng ngày hạnh phúc như cô mong muốn. Những tưởng mọi thứ có thể yên bình như vậy cho đến khi Tư Mạn gặp Nghiêm gia, mọi thứ đã quá xa tầm tay Lex. Hẳn không thể ngăn được nghiệt duyên này.

“Chuyện hôm nay có chỗ không đúng.” James bế Tư Mạn đặt lên giường, để cô an yên ngủ mà nói: “Theo tính cách của Nghiêm Trạch mà nói, một khi có Tư Mạn trong tay, hẳn tuyệt nhiên sẽ không dễ dàng để cô ấy bỏ trốn.”

“Quả thật như vậy, trên đường về tôi không thấy bất kỳ kẻ bám đuôi nào, cũng chẳng phát hiện ra thiết bị định vị nào trên người tiểu thư. Người của Nghiêm gia không có chuyện làm việc bất cẩn đến mức chỉ một người phụ nữ cũng không đối phó được như vậy.” Chu Mạt đáp.

“Tiểu thư vốn dĩ rất giỏi công phu và điểm huyết. Loại được đám người đó rồi rồi đi là điều có thể mà.” Biện Biện bày tỏ ý kiến.

“Khụ...khụ...” Lex ho hai hơi, Biện Biện vội vã đưa hân ngưng trà, chậm rãi vuốt ngực cho hân rồi xột xa nói: “Hôm nay ngài đi đường xa như vậy.....”

Lex nắm lấy tay Biện Biện, mỉm cười dịu dàng. Chẳng mấy khi cô chịu chạm vào người hân ngoại trừ những lúc hân như thế này. Cho nên bất kỳ lúc nào cũng nắm lấy cơ hội mà giữ lấy cô: “Tôi không sao, vì Tư Mạn, nhiều đó có là gì.”

Biện Biện đỏ mặt vội vã rút tay ra khỏi bàn tay Lex, lùi về phía giường Tư Mạn, giả bộ chỉnh lại tư thế nằm của Tư Mạn.

James và Chu Mạt giả bộ nhìn trời nhìn đất không thấy gì cả, cho đến khi Lex rời mắt khỏi Biện Biện, quay trở về bộ mặt lạnh lùng:

“Nghiêm Trạch là cố ý để Tư Mạn đi.”

Lời này của Lex khiến cho sắc mặt James và Chu Mạt ngưng trọng bởi vì nó rất hợp lý. Căn bản Lex, Chu Mạt và một ít người của Lex không thể nào đối phó được với đám Nghiêm gia ở ngay trong bệnh viện và cảnh vệ của Kyle. Chưa nói đến số lượng thì chất lượng của đám cảnh vệ đó không thể đem ra so sánh với đám vệ sĩ của nguyên thủ quốc gia. Cảnh vệ so với đặc công không hề kém cạnh, cho nên việc Tư Mạn có thể qua được hàng rào người vượt tường là một chuyện đặc biệt khó tin như thế nào. Hoặc giả họ cố tình dấu bài, giả vờ bị cô hạ gục.

“Chỉ có thể là như vậy. Nếu không đám cảnh vệ ở bên trong bệnh viện đó nghe thấy giao tranh bên ngoài sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Có lẽ bọn họ biết hai phe đó chính là chúng ta và tên nghị sĩ sẽ không làm thương tổn tiểu thư nên mới giả vờ bị bom khói kia kìm chân.” Chu Mạt suy nghĩ một hồi nói.

“Tâm tư Nghiêm Trạch vốn dĩ không đơn giản. Hôm nay Tư Mạn lại có ý muốn bỏ đi, ắt hẳn sẽ gia tăng lực lượng phòng vệ khiến cho cô ấy giống như lúc ở Nghiêm gia, không cách nào trốn thoát được. Nhưng lần này việc bỏ trốn lại thuận lợi như vậy, chỉ vấp phải một vài đám người. Là hân cố ý khiến cho Tư Mạn như nhận được bàn thắng, thực ra là hân trả tự do cho cô. Nhưng....tại sao chứ?”

James càng nói càng mông lung. Hân biết rõ Nghiêm Trạch đối với Tư Mạn như thế nào. Ngày hôm đó nói cho Nghiêm Trạch biết khoảng thời gian khủng hoảng của Tư Mạn, James cũng nhìn rõ được biểu hiện đau đớn của Nghiêm Trạch. Có chẳng Nghiêm Trạch không dùng cách trói buộc cô nữa mà dùng cách khác để có được cô?

“James. Lần này tôi lại phải nợ cậu.” Lex nói: “Giúp chúng tôi tìm một nơi khác. Chúng ta phải rời khỏi đây.”

Suy nghĩ của Lex chính là Nghiêm Trạch muốn dụ rắn ra khỏi hang mới có ý để Tư Mạn đi sau đó là tìm được nơi này. Cho nên đối với hân nơi này đã không còn an toàn nữa.

“Nơi này không thể kết nối mạng, càng không có sóng điện từ. Nếu có người lạ xuất hiện chúng ta sẽ là người biết đầu tiên. Để tìm ra nơi thứ hai như thế này quả thực rất khó. Bây giờ lang bạt bên ngoài càng dễ bị phát hiện.” Một nơi có thể nói là vùng ẩn nấp tối thượng của James như thế này là một địa điểm tuyệt vời, khó có thể tìm được nơi thứ hai. Cho nên James vẫn tin tưởng Nghiêm Trạch không thể tìm được đến.

Lex tĩnh lặng không đáp. Hân không nghi ngờ lời James nói, chỉ là hân thừa biết năng lực của Nghiêm Trạch, đặc biệt là ý muốn chiếm đoạt Tư Mạn. Nghiêm Trạch sẽ dốc toàn lực để có thể có được cô. Đó là suy nghĩ chính xác nhất mà Lex có tính đến thời điểm hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17

“Ôi trời, cái gì thế này...sáu, bảy, tám...” Tư Mạn nhìn đồng số má cuối tập tài liệu, càng đếm càng hoảng: “Nhiều số không như thế này....Văn Trác, anh là tỷ phú đây à?”

Biện Biện và Chu Mạt mỉm cười, không nghĩ đến Tư Mạn sẽ thắc mắc chuyện này thay vì thân phận của cô. Họ còn chuẩn bị tư thế để đón bão, nào ngờ cô lại quan tâm đến chuyện em gái ông trùm giàu có hơn là chuyện khác.

“Đây chỉ là số tiền được thống kê, những khoản đen không được thống kê nằm ở nơi khác.” Chu Mạt bình thản đáp.

Tư Mạn quăng tập tài liệu kia lao đến tóm cổ Lex trước sự ngạc nhiên của chúng nhân, cô trừng mắt nói:

“Chết tiệt, anh dám dấu tiền ăn một mình còn trước mặt em thì giả nghèo giả khổ, làm em phải học ba cái trò đi ăn cắp thông tin bán ra ngoài. Cũng may là em trời sinh giỏi ngón đó mới làm ăn được. Kiểm từng đồng bạc lẻ để chữa bệnh cho anh, dầm mưa dãi nắng đem tiền về. Vậy mà anh dám dấu mỏ vàng trong ruột. Anh xem em là cái gì? Osin chắc??? Nghèo đến mức nào mà có thể mua được ngôi nhà này?”

“Em bình tĩnh lại đi.” Lex giữ vai cô, dịu dàng nói: “Không phải anh giả nghèo giả khổ. Là anh thực sự không còn tiền nữa.”

Tin được không? Một người từng là tỷ phú, sao bây giờ lại nói không có tiền nữa mà vẫn có thể sống trong ngôi nhà như thế này?

James nãy giờ đứng nghe chuyện, thấy biểu hiện của Tư Mạn liền chen miệng vào: “Tình Tình à, tỷ phú cũng sẽ có ngày phá sản, gia sản của anh trai em năm đó đã vì một lần phân tranh mà cướp mất. Ngôi nhà này là anh làm của hồi môn để chờ em gả cho anh, anh đã nói mấy lần rồi mà.”

Nếu là người khác nói, Tư Mạn sẽ không tin một người đứng lại chịu mua cho anh em cô một ngôi nhà trên hòn đảo này để nuôi mấy mạng người. Nhưng vì là James, người đã chăm sóc cô suốt thời gian qua cho nên cô thật sự tin James vì cô mà chịu vung tiền. Người mà cô nợ nhiều nhất tính đến thời điểm hiện tại ngoài cái vị nghị sĩ vừa đỡ cô một phát đạn kia chính là James, người bạn tâm giao tri kỷ không thứ gì có thể đánh đổi.

Coi như lời James đủ ảnh hưởng. Cô hạ hỏa buông áo Lex, chỉnh lại thế ngồi cho Lex ngồi thoải mái. Bình tĩnh pha một tách trà nói:

“Trong tài liệu có nhắc đến quá trình mười năm anh làm lụng không ít lần gặp nạn vẫn có thể vững chắc ngồi ở ghế Chủ quản. Vậy tại sao năm năm trước anh lại đột nhiên chịu từ bỏ nó. Dù cho có phá sản, em cũng tin anh có thể lật ngược tình thế lấy lại nó.”

Chúng nhân tưởng rằng cô chỉ đọc sơ qua, nhưng thực ra cô đọc rất kỹ từng chi tiết kết hợp với tính cách của Lex, cô có thể cho ra kết luận của mình. Chắc chắn khi Lex còn tại vị là một quý vương, không một ai đủ sức lật đổ hắn chỉ trong một ngày. Chắc chắn có một lý do đặc biệt nào đó khiến hắn chịu từ bỏ quyền quý cao sang.

Lời này của Tư Mạn khiến sắc mặt chúng nhân ngưng trọng, tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó rất đau lòng, đặc biệt là sắc mặt trắng bệch của Lex. Họ ái ngại nhìn cô, trong mắt phản chiếu mảng ký ức u ám. Cô không thể biết rằng ký ức đó chính là hình ảnh cô mang một bụng máu, chính là ngày tháng cô dẫn vật mình trong đống đau và cái ngày cô quản trị từ bỏ mạng sống. Đối với họ khoảng thời gian đó không khác gì địa ngục.

“Còn một điều nữa. Tại sao trong trí nhớ của em lại không hề nhớ được chuyện anh từng là ông chủ lớn vậy?”

Chúng nhân tĩnh lặng hít một ngụm khí lạnh không biết nói gì nữa. Bàn tay Lex cũng siết chặt lại nhưng e sợ cô đọc được biểu cảm liền vươn tay ra xoa đầu cô nhẹ nhàng đáp:

“Tình Tình à...”

Chu Mạt bên cạnh liền đến bên cạnh cây đàn piano, tấu một khúc nhạc chỉ có vài nhịp điệu đơn giản nhưng lại khiến lòng người lâng lâng. Biện Biện nhanh chóng đốt trầm hương. James nhẹ nhàng đóng chặt cửa không để bất cứ tiếng động bên ngoài nào lọt vào.

Giọng Lex hòa lẫn với tiếng đàn kia, đưa nhịp vào tai cô: “Em quên rồi sao, năm đó em sống cùng bố mẹ, anh ra ngoài làm ăn, em không gặp anh nhiều năm nên không biết anh làm gì, ở đâu. Em đã có cuộc sống rất hạnh phúc. Năm năm trước bố mẹ qua đời, anh từ bỏ chuyện làm ăn, đón em về sống cùng...”

Tư Mạn mơ hồ nhìn vào đôi mắt Lex, dần dà bị làn khói từ trầm hương kia làm cho đầu óc choáng váng. Đôi mắt dần mờ rồi nhắm hắt lại nhưng đôi tai vẫn nghe rõ từng lời nói của Lex. Khi Lex kết lời, cả người cô rơi xuống vòng tay Lex, an tĩnh ngủ ngon.

Điệu nhạc ngưng lại, Biện Biện dập tắt trầm hương, James mở cửa thoát khí. Tất cả dường như đã xong xuôi. Lex đưa tay vuốt lọn tóc của Tư Mạn, giọng trầm uất nhẹ cất:

“Con bé rất thông minh. Sẽ có ngày thuật thôi miên này cũng chẳng thể che dấu được nó. Nghiêm gia đã khiến ký ức mà ta cho con bé bị phai mờ, chắc chắn nó đang nghi ngờ bản thân có phải là Bối Tư Mạn hay không.”

Kể từ sau khi tỉnh dậy, Tư Mạn đã quên hết mọi thứ đó. Lex đã dùng thuật thôi miên này, cho Tư Mạn một ký ức đẹp mà hắn tự mình vẽ ra. Để cô luôn sống những tháng ngày hạnh phúc như cô mong muốn. Những tưởng mọi thứ có thể yên bình như vậy cho đến khi Tư Mạn gặp Nghiêm gia, mọi thứ đã quá xa tầm tay Lex. Hắn không thể ngăn được nghiệt duyên này.

“Chuyện hôm nay có chỗ không đúng.” James bế Tư Mạn đặt lên giường, để cô an yên ngủ mà nói: “Theo tính cách của Nghiêm Trạch mà nói, một khi có Tư Mạn trong tay, hắn tuyệt nhiên sẽ không dễ dàng để cô ấy bỏ trốn.”

“Quả thật như vậy, trên đường về tôi không thấy bất kỳ kẻ bám đuôi nào, cũng chẳng phát hiện ra thiết bị định vị nào trên người tiểu thư. Người của Nghiêm gia không có chuyện làm việc bất cần đến mức chỉ một người phụ nữ cũng không đối phó được như vậy.” Chu Mạt đáp.

“Tiểu thư vốn dĩ rất giỏi công phu và điểm huyết. Loại được đám người đó rồi rồi đi là điều có thể mà.” Biện Biện bày tỏ ý kiến.

“Khụ...khụ...” Lex ho hai hơi, Biện Biện vội vã đưa hân ngưng trà, chậm rãi vuốt ngực cho hân rồi xốt xa nói: “Hôm nay ngài đi đường xa như vậy.....”

Lex nắm lấy tay Biện Biện, mỉm cười dịu dàng. Chẳng mấy khi cô chịu chạm vào người hân ngoại trừ những lúc hân như thế này. Cho nên bất kỳ lúc nào cũng nắm lấy cơ hội mà giữ lấy cô: “Tôi không sao, vì Tư Mạn, nhiều đó có là gì.”

Biện Biện đỏ mặt vội vã rút tay ra khỏi bàn tay Lex, lùi về phía giường Tư Mạn, giả bộ chỉnh lại tư thế nằm của Tư Mạn.

James và Chu Mạt giả bộ nhìn trời nhìn đất không thấy gì cả, cho đến khi Lex rời mắt khỏi Biện Biện, quay trở về bộ mặt lạnh lùng:

“Nghiêm Trạch là cô ý để Tư Mạn đi.”

Lời này của Lex khiến cho sắc mặt James và Chu Mạt ngưng trọng bởi vì nó rất hợp lý. Căn bản Lex, Chu Mạt và một ít người của Lex không thể nào đối phó được với đám Nghiêm gia ở ngay trong bệnh viện và cảnh vệ của Kyle. Chưa nói đến số lượng thì chất lượng của đám cảnh vệ đó không thể đem ra so sánh với đám vệ sĩ của nguyên thủ quốc gia. Cảnh vệ so với đặc công không hề kém cạnh, cho nên việc Tư Mạn có thể qua được hàng rào người vượt tường là một chuyện đặc biệt khó tin như thế nào. Hoặc giả họ có tình đầu bài, giả vờ bị cô hạ gục.

“Chỉ có thể là như vậy. Nếu không đám cảnh vệ ở bên trong bệnh viện đó nghe thấy giao tranh bên ngoài sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Có lẽ bọn họ biết hai phe đó chính là chúng ta và tên nghị sĩ sẽ không làm thương tổn tiểu thư nên mới giả vờ bị bom khói kia kìm chân.” Chu Mạt suy nghĩ một hồi nói.

“Tâm tư Nghiêm Trạch vốn dĩ không đơn giản. Hôm nay Tư Mạn lại có ý muốn bỏ đi, ắt hẳn sẽ gia tăng lực lượng phòng vệ khiến cho cô ấy giống như lúc ở Nghiêm gia, không cách nào trốn thoát được. Nhưng lần này việc bỏ trốn lại thuận lợi như vậy, chỉ vấp phải một vài đám người. Là hân cố ý khiến cho Tư Mạn như nhận được bàn thắng, thực ra là hân trả tự do cho cô. Nhưng...tại sao chứ?”

James càng nói càng mông lung. Hân biết rõ Nghiêm Trạch đối với Tư Mạn như thế nào. Ngày hôm đó nói cho Nghiêm Trạch biết khoảng thời gian khủng hoảng của Tư Mạn, James cũng nhìn rõ được biểu hiện đau đớn của Nghiêm Trạch. Có chăng Nghiêm Trạch không dùng cách trói buộc cô nữa mà dùng cách khác để có được cô?

“James. Lần này tôi lại phải nợ cậu.” Lex nói: “Giúp chúng tôi tìm một nơi khác. Chúng ta phải rời khỏi đây.”

Suy nghĩ của Lex chính là Nghiêm Trạch muốn dụ rấn ra khỏi hang mới cố ý để Tư Mạn đi sau đó là tìm được nơi này. Cho nên đối với hân nơi này đã không còn an toàn nữa.

“Nơi này không thể kết nối mạng, càng không có sóng điện từ. Nếu có người lạ xuất hiện chúng ta sẽ là người biết đầu tiên. Để tìm ra nơi thứ hai như thế này quả thực rất khó. Bây giờ lang bạt bên ngoài càng dễ bị phát hiện.” Một nơi có thể nói là vùng ẩn nấp tối thượng của James như thế này là một địa điểm tuyệt vời, khó có thể tìm được nơi thứ hai. Cho nên James vẫn tin tưởng Nghiêm Trạch không thể tìm được đến.

Lex tĩnh lặng không đáp. Hân không nghi ngờ lời James nói, chỉ là hân thừa biết năng lực của Nghiêm Trạch, đặc biệt là ý muốn chiếm đoạt Tư Mạn. Nghiêm Trạch sẽ dốc toàn lực để có thể có được cô. Đó là suy nghĩ chính xác nhất mà Lex có tính đến thời điểm hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17-2

Tư Mạn tỉnh giấc lúc chạng vạng. Giờ cơm tối là giờ mà dạ dày con người không thể chống lại được mùi vị của thức ăn do Biện Biện ra tay. Hương vị khó cưỡng kèm theo cả ngày đường không ăn uống gì khiến cho Tư Mạn ngủ do thôi miên cũng phải bật dậy.

“Đói chết rồi, đói chết rồi.”

Lao từ phòng ngủ xuống đã thấy Lex, James, Chu Mạt và Biện Biện ngồi ngay ngắn trên bàn ăn chờ cô xuống. Họ biết mùi thức ăn kiểu gì cũng có thể đánh thức được cô.

“Hôm nay tôi làm những món mà tiểu thư thích nhất đấy.” Biện Biện cười dịu dàng nói.

“Biện Biện! Có chị là tốt nhất.” Tư Mạn nhìn thấy bàn thức ăn đầy mỹ vị liền ôm chầm Biện Biện hôn tới tấp rồi ngồi vào bàn ăn mà ăn ngon lành. Sau giấc ngủ kia, cô lại trở về là Tinh Tinh của năm năm nay, không phiền lòng vì chuyện Lex có phải là ông chủ giàu có hay không nữa. Cũng chẳng để tâm đến Nghiêm Trạch nữa, chỉ coi Nghiêm Trạch là người qua đường. Thuật thôi miên này quả nhiên vẫn còn có thể áp dụng đối với cô khiến cho chúng nhân đặc biệt hài lòng.

Chỉ là trong lúc ăn cơm, Tư Mạn lại hỏi một câu mà cô luôn hỏi suốt năm năm không hề thay đổi kia:

“Khi nào anh hai và chị Biện sẽ kết hôn?”

Sau đó mặt Biện Biện sẽ cứng lại không nói nên lời, còn Lex sẽ hòa nhã đáp lại: “Chỉ cần Biện Biện đồng ý, ngày mai sẽ lập tức kết hôn.”

Và sau đó....không có sau đó nữa. Biện Biện sẽ im lặng không đả động gì tựa như một chuyện khó nói.

“Vậy khi nào em chịu kết hôn với anh?” Lần này James đặt vấn đề với Tư Mạn.

“Kết hôn ư?....Em...” Chính ngay lúc này, Tư Mạn nhớ đến cuộc đàm thoại giữa cô và Nghiêm Trạch. Hắn cũng chính là muốn kết hôn với cô vào tuần sau.

Nhớ đến chuyện này com trên miệng cô cũng rơi vụn xuống. Sao cô lại quên mất chuyện này được nhỉ. Cô có nên nói cho Văn Trác biết hay không?

“Tình Tình, tại sao không trả lời? Em có chỗ nào không vừa ý với anh sao?” James nhíu mày nói. Nếu là trước đây cô sẽ ngúng nguẩy nói khi nào James hết bị phụ nữ bám theo cô sẽ chịu kết hôn với anh nhưng bây giờ thì không. Trong mắt cô, chuyện kết hôn đó lại là với người khác. Chuyện này khiến cho lòng hắn khó chịu như kiến cắn, bàn tay khẽ bóp chặt cốc nước trong tay.

“Em thì có chỗ nào không vừa ý với anh được chứ. Chỉ là em muốn đợi anh hai kết hôn trước sau đó mới nghĩ đến...”

Đây chính là nguy biện.

James cảm thấy com không còn ngon nữa liền đặt đĩa xuống bình tĩnh nói: “Tôi còn có việc đi trước, xin phép.” Sau đó rời đi không thèm quay đầu.

Lex ảo não nhìn bóng James khuất dạng, cũng bó tay trước tình cảm của cả hai người. Đó là chuyện không thể nào ép buộc. Trong tiềm thức Tư Mạn đã từng yêu Nghiêm Trạch như thế nào, cho dù cô có quên đi cũng chẳng thể phát triển tình cảm đó với một người khác.

James thì mù quáng cho rằng thời gian có thể thay đổi cô, nghĩ rằng nỗ lực sẽ khiến cô chuyển hướng, thế nhưng hắn không thể nào khống chế tình yêu và lừa hận đã hòa làm một của cô dành cho Nghiêm Trạch. Cho dù James có dùng bao nhiêu nước cũng chẳng thể dập tắt. Năm năm ở bên cô, chăm sóc cô, cùng cô cười cùng cô khóc lại chẳng bù được năm ngày Nghiêm Trạch ở bên cô.

Thật nực cười.

Bữa ăn kết thúc, Chu Mạt đưa Lex lên phòng kiểm tra sức khỏe. Tư Mạn mới nhíu mi hỏi Biện Biện: “Có phải anh ấy gầy đi không? Chỉ mới mấy ngày thôi mà đã....”

Từ năm năm trước Lex đã không còn khỏe mạnh như thường, hắn không thể chạy, không thể hoạt động như người bình thường chính vì năm đó tại Bối gia đã bị bóng nghiêm trọng, sau khi phẫu thuật hoàn toàn thì mới có thể trở thành Lex của ngày hôm nay. Chỉ là năm năm trước nhìn thấy chiếc xe của Tư Mạn rơi xuống vực, mọi nỗ lực chống chọi đau đớn đã sụp đổ, khiến hắn biến thành bạo bệnh không cách nào chống đỡ. Rồi dần dà suy yếu đến mức này.

“Chỉ cần không nhìn thấy tiểu thư, ngài ấy sẽ lo lắng đến như vậy....” Biện Biện rất rõ tình cảm mà Lex dành cho Tư Mạn, thứ tình thân gắn bó đó cũng khiến cho hắn đau đớn ngần ấy năm. Cũng chính là lý do khiến hắn từ bỏ gia sản mất mười năm gây dựng đó.

Tư Mạn thờ dài buồn lòng nhưng lại có một điều cô buồn lòng hơn mới hỏi Biện Biện: “Chu Mạt đã dặn em không nên hỏi, nhưng thật sự tò mò. Rốt cuộc tại sao chị không chịu kết hôn với anh trai em? Hay là chị chê anh ấy bệnh tật? Không có tiền tài?”

“Không có chuyện đó, cho dù ngài ấy có bệnh tật hay không thì ngài ấy vẫn rất oai phong, là người đàn ông tuyệt vời nhất mà Biện Biện từng gặp.”

“Vậy thì tại sao chứ?”

“Chuyện cũng đã lâu rồi. Biện Biện cũng chưa từng nói cho người khác....”

“Chỉ là người thân của em, em chỉ muốn biết về chị thêm một chút. Nhìn hai người nhiều năm sống bên cạnh lại xa cách như vậy. Em không đành lòng.

Thấy Tư Mạn thật tâm lo lắng, Biện Biện cắn môi ái ngại nhìn Tư Mạn, hồi sau mới quyết định ngồi xuống, uống một ngụm nước đầy, cứ như rằng muốn một lần nói ra nỗi lòng của mình với người khác để khiến bản thân dễ chịu hơn một chút:

“Biện Biện và thiếu gia vốn dĩ quen biết nhau từ khi còn là vị thành niên. Hai gia đình có giao tình không nhỏ....”

Tư Mạn không biết giao tình này chính là việc liên kết gia tộc. Biện Biện là con gái duy nhất còn sống sót của tộc Louis, năm đó cùng Bối gia và Diệp gia trên cùng chiến tuyến. Khi Louis còn tại vị, gia tộc này có thể coi là một trong số cái gai trong mắt không thể nhổ tận gốc của Nghiêm gia, hoạt động mafia của tộc Louis thời điểm đó còn có thể độc chiếm nhiều thị trường hơn cả Nghiêm gia dưới thời Nghiêm Giác Siêu đó. Nếu nói Diệp gia thao túng chính trị các nước thì Louis chính là quý gác đền, không bất kỳ ai có thể xâm phạm đến miếng com mà ba gia tộc đã kiếm ra. Chính vì lẽ này, khi Biện Biện được sinh ra, là tiểu thư danh gia duy nhất của gia tộc này dưới những người anh trai quyền uy đó, cô có thể xem là nàng công chúa được người đời ngưỡng mộ, cũng khiếp sợ không dám đến gần cô. Cho nên đó là một trong những lý do người có thể cùng cô lớn lên trong tuổi thơ chỉ có Lex của Bối gia và Kỷ Thế Phàm của Kỷ gia. Hai gia tộc có sợi dây liên kết cực kỳ bền chặt.

Thế nhưng sự việc ba gia tộc bậc nhất bị lật đổ sau một đêm cũng khiến Biện Biện từ một nàng công chúa trở thành kẻ bị săn đuổi. Để loại bỏ được Diệp gia và Bối gia. Tộc Louis chính là mục tiêu bị xử trí đầu tiên, nhắm vào những người anh trai của Biện Biện, khiến cho họ bỏ mạng nơi xứ người.

“Sau khi các anh trai qua đời ngay trước mắt Biện Biện, Biện Biện cũng biết rằng bản thân mình không thể sống sót được nữa. Thế nhưng...bọn chúng lại không để Biện Biện chết đi.....” Thoáng qua một tiếng nghẹn ngào, tựa hồ ký ức kinh hoàng chợt quay về. Tư Mạn thấy bóng lưng run rẩy của Biện Biện, cô vội vã ôm lấy vợ về. Biện Biện gạt nước mắt lấy hết can đảm nói: “Biện Biện nhớ hôm đó....có mười gã...đàn ông...Chúng thay nhau...”

Biện Biện không thể nói được nữa, ngồi gục xuống ôm lấy thân thể mình không ngừng run rẩy. Chỉ bấy nhiêu đó thôi, Tư Mạn cũng có thể tưởng tượng ra viễn cảnh ngày hôm đó, đám người xã hội đen vì muốn chiếm gia sản nhà Biện Biện đó giờ trở nên thất bại, cường hiếp cô gái đó như thế nào. Nếu như không phải Biện Biện may mắn sống sót thì không biết nỗi đau này còn dài như thế nào.

Tư Mạn siết chặt tay, môi cắn chặt nhau đầm mạnh xuống bàn, ánh mắt không dấu sát khí. Nếu để cô nhìn thấy bọn chúng, chắc chắn cô sẽ không thể kiềm chế mà giết sạch. Nhưng chính lúc này, Tư Mạn mới phát hiện ra Biện Biện ngồi một góc, gục đầu xuống gối: “Biện Biện luôn cho rằng, bản thân mình rất bản thủ...không xứng với thiếu gia...”

Bây giờ Tư Mạn mới có thể hiểu được, thì ra Biện Biện luôn bị ám ảnh bởi bản thân bị vấy bẩn. Cho nên mới sinh ra trạng thái không muốn để ai chạm vào, cũng chẳng muốn chạm vào ai. Lại là người như Lex, người dù cho cô có như thế nào, vẫn dành một thứ tình cảm thiêng liêng tuyệt đối. Vì vậy mà cô càng cho rằng, bản thân không xứng đáng có được Lex.

“Văn Trác và chị thật giống nhau.” Thay vì khuyên nhủ, Tư Mạn lại đột nhiên chuyển hướng: “Em thấy anh ấy ngoài em và chị ra không để ai chạm vào. Tuy rằng không hiểu lý do nhưng em nghĩ anh ấy chỉ làm vậy đối với người anh ấy yêu thương. Vậy tại sao chị phải hà khắc với bản thân mình như vậy? Văn Trác vốn dĩ không để tâm đến chuyện đó. Chị không nhìn thấy tình cảm của anh ấy hay sao?”

Tư Mạn không biết Lex sau khi phẫu thuật vì bị bỏng toàn thân, hẳn đã trở nên vô cùng nhạy cảm nên mới không thể sống giống như người bình thường. Chuyện này Biện Biện đương nhiên biết, chỉ là cô có ý lý trí, không muốn công nhận tình cảm của Lex.

“Biện Biện nhìn thấy.”

Cô nhìn thấy Lex nhiều năm vất vả tìm kiếm cô rồi đưa cô về nhà chăm sóc, cô nhìn thấy Lex không hề ngán làm kẻ bắt nạt tìm từng kẻ đã hãm hiếp cô năm đó khiến bọn chúng sống không bằng chết, cũng nhìn thấy rõ Lex dành bao nhiêu yêu thương sủng nịnh cho cô. Nhưng mặc cảm đó quá lớn với một cô gái lớn lên trong nhung lụa như cô, cứ mỗi lần Lex muốn chạm vào cô, con chấn động năm đó lại quay về, khiến cho cô vô thức gào thét. Điều này đã làm cho Lex không dám tùy tiện chạm vào cô nữa.

Tư Mạn im lặng không nói nữa, chỉ bình thản đưa Biện Biện về phòng ngủ sau đó trầm mặc nhìn về phía cửa phòng Lex, thấy rõ bóng hắt cô độc đứng bên cửa sổ. Tuy rằng ký ức trong cô rất mơ hồ, nhưng có một cảm xúc thôi thúc nào đó khiến cô biết được rằng Lex so với Nghiêm Trạch..

Cô độc và đau khổ gấp vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17-3

Rời mắt khỏi bóng Lex, Tư Mạn không ngần ngại đến gõ cửa phòng Chu Mạt, gửi một thỉnh cầu.

Sáng hôm sau khi James trở lại đã cảm nhận được bầu không khí có gì đó khác thường. Vừa bước vào cửa đã thấy ngay dáng vẻ như nông dân được mùa lúa của Tư Mạn và Chu Mạt khoái chí cười trên bàn ăn, bữa sáng trên bàn chỉ vơi đi một ít, chỗ còn lại bị họ phun ra cả trượng. Coi bộ là nuốt không xuống vì bận cười.

“Có chuyện gì mà hai người vui như bố đẻ em bé thế?”

“Khụ....James....anh không thấy đâu...haha...” Vừa nói vừa cười, kết quả bị sắc khiến cho James hoảng hốt đưa cốc nước, vừa nuốt lưng vừa đỡ cô uống.

Chẳng biết là chuyện gì nhưng lâu rồi mới thấy cô cười sáng khoái như vậy, trong lòng hẳn cũng tự nhiên mà vui vẻ.

“Anh nghị sĩ sao không đến sớm một chút, lúc này....bộ dạng của Chủ quân....haha...”

Giống như ăn phải nắm cười, Chu Mạt chẳng thể ngưng được khi nhắc đến Lex.

“Hai người bình tĩnh nói đi xem nào!”

Thấy James tò mò muốn chết, Tư Mạn mới nuốt con cười điên cuồng xuống nói:

“Thực ra thì sáng nay em đã được chứng kiến bộ mặt xấu hổ của anh hai. Có thể nói là ngượng như trái cà chua, đỏ cả mang tai.”

“Sao cơ? Xấu hổ ư?” Theo như James biết, Lex là một người rất nghiêm túc, từ thời còn làm Chủ quân, hẳn còn chưa từng cười lấy một cái nói gì đến chuyện biết xấu hổ. Lại tính đến gương mặt đã qua nhiều lần phẫu thuật vì bị bỏng đó khiến cho hẳn rất khó biểu đạt cảm xúc trên gương mặt. Bây giờ lại nghe nói hẳn biết xấu hổ. Có phải là nghe nhầm không?

“Phải, là xấu hổ đấy. Chủ quân chỉ có thể bị một người làm cho xấu hổ thôi.” Chu Mạt hất cằm đáp.

James suy nghĩ một chút, lúc này không thấy Lex đồng thời không thấy một người quan trọng, mắt liền sáng lên: “Là Biện Biện!”

“Chính xác.”

“Nhưng....Biện Biện đã làm cái gì?”

Tư Mạn và Chu Mạt nhìn nhau cười gian xảo, giả vờ thì thầm với James: “Đêm qua anh hai đắp thuốc. Theo như thường ngày, đắp thuốc, thay thuốc anh ấy đều phải có Chu Mạt hoặc em giúp anh ấy làm vì tứ chi không thể hoạt động trong quá trình đắp thuốc. Anh cũng biết mà phải không?” Đã từng có một cơ thể bị hủy hoại nặng, tính đến thời điểm hiện tại nếu như một ngày không đắp thuốc, Lex có thể nguy hiểm đến tính mạng.

“Anh biết.”

“Nhưng mà hôm qua em và Chu Mạt sau khi đắp thuốc cho anh hai lại đột nhiên muốn lên núi thưởng trăng. Anh nghĩ xem em và Mạt đi vắng, ai sẽ là người lấy thuốc xuống, giúp anh ấy tắm rửa, thay đồ?”

Nói đến đây đã quá rõ ràng. James ba một tiếng vỗ đùi đánh đét liền hiểu ra được mọi chuyện. Đêm qua cáo già Tư Mạn lại cùng Chu Mạt bày trò. Đắp thuốc giữa chừng lại ngầm bỏ trốn khiến cho Biện Biện kiên quyết không chạm vào Lex phải gạt đi ám ảnh mà giúp hẳn thay thuốc tắm rửa. Cao tay, đúng là cao tay.

“Nhưng mọi việc là diễn biến ngoài sức mà chúng em tưởng tượng. Anh có biết sáng sớm trở về chúng em nhìn thấy cảnh gì không?” Tròng mắt Tư Mạn long lanh như nhớ đến cảnh tượng gì đó, cô hào hứng nói: “Hai người đó đang hôn nhau. Vì bị bọn em bắt gặp nên cả hai xấu hổ trốn đi rồi. Hahaha!!!”

Nói đến đây cả ba đột nhiên bật cười ha hả. Cứ thử nghĩ tới cảnh hai người vốn dĩ bị ám ảnh đụng chạm sau một đêm có thể tiến tới cảnh hôn, quả thực nhanh còn hơn chó đập lửa.

“Nếu tình hình nhanh như vậy, phỏng chừng đêm qua Biện Biện đã nhìn thấy hết thứ cần thấy, đụng vào thứ không nên đụng rồi mới khiến anh trai em mất đi con kiem chế mấy năm mà phát tiết lên vậy.”

Coi như James thông minh nói trúng vấn đề Chu Mạt và Tư Mạn đang nghĩ tới, cả ba ngồi ngơ ngẩn tưởng tượng đến không gian chỉ có hai người đêm qua. Lex nằm ngay đơ đắp thuốc, Biện Biện giúp hẳn gỡ thuốc, tắm rửa trong trạng thái trần truồng....

Ồi! Ai cho tôi lương thiện. Haha.

“Sau đêm xuân kia, ám ảnh tâm lý của Biện Biện coi như tạm được gỡ bỏ. Tuy rằng là ép buộc cô ấy nhưng kết quả tốt đẹp như thế này cũng coi như được đền đáp. Chuyện này nếu không có tiểu thư ra tay. Chu Mạt cũng không biết phải nhìn Chủ quân như vậy đến khi nào.” Chu Mạt thoáng buồn nói.

“Chị ấy là một cô gái tốt. Tình cảm của anh hai dành cho chị ấy cũng không ít. Hai người vốn dĩ là một, Tình Tình chỉ muốn cuộc sống của anh hai bớt đau thương mà thôi.”

Nghe Tư Mạn nói, Chu Mạt và James bỗng giật mình kinh hoàng nhìn cô: “Em nói gì vậy?”

Bối Tư Mạn mới là người biết Lex có cuộc sống đau thương như thế nào, còn Tình Tình vốn dĩ chỉ có hình ảnh về một người anh trai bệnh tật, ngoài ra không có gì hơn. Thế nhưng lời cô nói bây giờ là sao? Phải chăng cô đã nhớ ra điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17-4

“Em chỉ là nhìn thấy anh hai bệnh triển miên suốt mấy năm không khỏi. Sao hai người lại ngạc nhiên như vậy?”

Thấy rõ bản thân thất thố, James và Chu Mạt đành mỗi người một việc chuẩn bị thêm phần bữa sáng, tiện thể gọi Lex và Biện Biện xuống, coi như đánh trống lảng thành công ánh mắt nghi hoặc của Tư Mạn.

Lex và Biện Biện xuống cùng một lúc, sắc mặt có phần ửng đỏ nhưng ánh mắt lại có thứ gì đó ngọt ngào, không ảm đạm thê lương như ngày thường, đặc biệt trong cách nhìn của họ không để hai ánh mắt chạm lấy nhau, nếu không sẽ ngại ngùng quay đi.

Thật tình biểu hiện hết như học sinh mới yêu khiến cho Tư Mạn, James, Chu Mạt không khỏi buồn bực cũng không khỏi xót xa. Lex đã là ông chú gần bốn mươi, còn Biện Biện cũng đã ngoài ba mươi tuổi, họ đã phải trải qua hai mươi năm khốn khó trong giông bão cuộc đời, bỏ quên cả tuổi xuân lại phía sau. Quên cả hạnh phúc nửa đời người mới có thể được một ngày như hôm nay. Câu chuyện của họ có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết ngược tâm bi đát với hồi kết viên mãn tại thời điểm này.

“Biện Biện, trên cổ cô bị dính cái gì kia.” Chu Mạt vừa nhìn thấy Biện Biện dọn bàn tính toán ăn sáng thì lập tức phát giác ra đằng sau cổ áo là dấu chấm đỏ bất thường nào đó, liền ngay thơ hỏi.

“Khụ...khụ...” Câu hỏi của Chu Mạt khiến Lex đang ăn suýt thì nghẹn chết, mặt đỏ bừng như cà chua vội vã uống một ngụm nước quay đầu nhìn đồng nhìn tây.

Đương sự là Biện Biện ngay dơ không nói được gì, cả khuôn mặt cứng ngắc như đá nhưng hai má đã nóng đến độ đủ để rán trứng.

James là một tay chơi thứ thiệt cho nên những dấu vết trên cơ thể phụ nữ chỉ cần nhìn qua liền có thể biết được. Cho nên nhìn sự ngượng thẹn của Chu Mạt chỉ biết bấm bụng nín cười.

“Khụ...Là dấu hôn...khụ...khụ...” Tư Mạn giả vờ ho nói nhỏ với Chu Mạt hòng cứu vãn tình thế ngượng ngùng giữa Lex và Biện Biện lúc này.

Chu Mạt hiểu ra cái dấu vết kia, liền há hốc mồm kinh ngạc vội vàng đứng phắt dậy, biểu hiện ngàn vạn lần không thể ngờ đến hai người kia có thể tiến xa đến mức này. Chu Mạt đập bàn bày tỏ luyện tiếc:

“Tại sao tiểu thư lại rù Mạt đi ngắm trăng làm gì chứ, làm Mạt không thể ở bên cạnh Chủ quân, chỉ bảo người tư thế chuẩn nhất, sung mãn nhất, phương pháp leo lên đỉnh cao nhục dục, giúp người dọn dẹp hiện trường. Báo hại Mạt nửa đời hầu hạ lại không được chứng kiến đêm xuân của người...”

“Im miệng ngay!” Trước lời lẽ của Chu Mạt, Lex không im lặng được nữa bởi vì mặt hắn đã sắp nổ tung chỉ thẳng mặt Chu Mạt: “Ta mà cần cậu bày vẽ hả. Cậu nghĩ ta không biết chắc.”

“Chứ sao nữa. Từ trước đến giờ ngài có đụng vào đàn bà bao giờ đâu. Ngài thủ tiết ngàn ấy năm, đêm qua mới được thoát kiếp trạch nam, biết thế nào được.”

Tư Mạn và Biện Biện nghẹn họng trân trối nhìn Chu Mạt với một biểu cảm

Thứ thuộc hạ mất nết.

“Chết tiệt. Ta lên đỉnh ba lần. Vậy được chưa!”

Lex nói xong không chỉ Biện Biện muốn độn thổ mà cả James và Tư Mạn cũng phụt com. Theo như họ biết bệnh tình của Lex không hề nhẹ, vậy mà cũng có thể làm đến ba hiệp. Đúng là không thể xem thường người từng là ông chủ thiên hạ.

“Đây mới là Chủ quân của thuộc hạ. Haha.” Chu Mạt hào hứng vỗ ngực cũng ăn ngay một gậy của Lex vì tội nhiều chuyện, khiến cho Biện Biện chôn mặt xuống đất không dám ngẩng đầu.

“Không phải xấu hổ.” Đột nhiên Lex lên tiếng, đưa tay nâng đầu Biện Biện, buộc cô nhìn vào mắt hắn nói: “Em là người đàn bà của anh, tất cả mọi thứ của anh đều thuộc về em, sao em phải xấu hổ chứ. Em biết anh đã chờ ngày này lâu như thế nào mà.”

“Nhưng...em...” Biện Biện chớp chớp mắt, ngại ngùng không nói thành lời.

“Kể từ đêm qua, em đã là vợ của Văn Trác này, điều này có nghĩa rằng em là chị của Tinh Tinh, là một phần thân thể của anh. Anh không cần pháp luật hay nhà nước nào chứng giám, chỉ cần em chịu làm lễ trước gia tiên. Em sẽ mang họ của anh. Em có nguyện ý không?”

Lời nói thay cho lời cầu hôn của Lex khiến cho ba người Tư Mạn, James và Chu Mạt xúc động. Mới hôm qua họ còn không dám chạm vào nhau, ấy vậy mà hôm nay có thể đi đến hôn nhân quả thực nhanh chóng. Tuy rằng không biết đêm qua giữa họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng quý kẻ của Tư Mạn đã một bước hóa giải tất cả, giúp ông trời miễn nguyện xe được một mối lương duyên.

Thế nhưng lời hỏi đáp của Biện Biện lúc này mới quan trọng, cả ba nín thở hồi hộp mong chờ Biện Biện mở miệng.

Trong đôi mắt Biện Biện là hàng ngàn tinh tú lấp lánh, hạnh phúc đọng đầy đôi mắt cô rồi tràn ra những giọt lệ đã cất dấu bao lâu nay, cô chậm rãi gạt đầu nhào vào lòng Lex ôm chặt lấy hắn nức nghẹn:

“Em nguyện ý!”

Vòng tay Lex siết chặt lấy Biện Biện, hòa tan với xúc cảm dâng trào mãnh liệt là toàn bộ ý chí quyết tâm bảo vệ người phụ nữ này đến trọn đời. Hắn cười, một nụ cười thật sự.

“Em cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay.” Tư Mạn nhin không được mà bật khóc, lao đến ôm lấy vai Lex và Biện Biện trọn trong vòng tay.

“Cô nhóc phá phách này, không để anh trai em được một ngày yên ổn. Nhưng mà... vẫn phải cảm ơn em.” Lex xoa đầu cô, ôm trọn hai người phụ nữ hẳn yêu thương nói.

“Tâm nguyện của Mạt cuối cùng cũng thành rồi. Chủ quân, ngài phải hạnh phúc đấy.” Chu Mạt cảm động đến rơi lệ, cũng theo chân Tư Mạn ôm lấy ba người đang ôm nhau kia.

“Được rồi, ta sẽ hạnh phúc. Cậu cũng biết mà, ngoài Tình Tình ra, cậu chính là đứa em trai ta trân trọng nhất.” Lex vốn dĩ chưa từng xem Chu Mạt là người ngoài, người đã cùng hẳn đi một đoạn đường dài, cùng nhau trải qua hoạn nạn, hưởng phúc nhận khổ đó chính là người huynh đệ không ai có thể thay thế.

“Tôi chắc chắn sẽ là người gửi tiền mừng nhiều nhất. Chúc mừng anh.” James nhìn bốn người ôm nhau khóc tu tu kia, buồn cười nói.

“Cảm ơn cậu. Cuộc đời này của tôi và Tình Tình luôn nợ cậu.” Lex phải công nhận rằng, James đã vì Tư Mạn mà bỏ qua nguyên tắc sống, kỷ luật thép của đặc vụ FBI để đưa cô và Lex trốn chạy. James cũng đã bỏ qua chuyện Lex từng là một trong những tên tội phạm số một luôn bị FBI châu chực mà tóm gọn, bỏ qua lệnh truy nã cấp một đối với Tư Mạn, cũng bỏ ra một số tiền không nhỏ chỉ để mua lại ngôi nhà và nuôi bốn miệng ăn ngay tại nơi này. Cũng nhờ có James tìm được Tư Mạn năm năm trước, kịp thời cứu chữa và đưa cô về với Lex, họ mới có thể sống yên bình đến hôm nay. Với ân tình đó của James, Lex có dùng bao nhiêu tiền cũng chẳng thể trả hết nợ.

Cho nên Lex từng hy vọng rằng một ngày nào đó tình yêu của Tư Mạn dành cho Nghiêm Trạch sẽ biến chuyển, James có thể trở thành em rể của hẳn, để Tư Mạn được bình bình an an sống quãng đời còn lại. Như vậy Lex mới có thể mãn nguyện.

Thế nhưng Lex lại quá xem thường thứ tình cảm khiến cô chết đi sống lại đó đã ăn sâu vào tâm khảm, khiến cho cô chỉ có thể tiến chẳng thể lùi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Thời gian chuẩn bị cho hôn lễ của Lex và Biện Biện là ba tuần. Khoảng thời gian đó đối với năm người cùng sống trong ngôi nhà trên đảo vắng đó lại vô cùng đặc biệt, mỗi ngày đều tràn ngập tiếng cười. Trên dưới đều an nhàn vui vẻ, còn có khi quên hết những toan tính ngoài kia mà chú tâm vào đôi lương duyên sắp sửa định ước kia.

Cũng để chuẩn bị cho một chuyến đi đến Canada, tìm đến nơi Bối gia an nghỉ làm lễ, cũng tiện thể tìm một lý do hay ho nào đó giải thích cho Tư Mạn biết Bối gia mà Lex chưa từng nói đến.

Mọi chuyện sẽ dường như tốt đẹp nếu như không phải một tuần nữa đến hôn lễ, Tư Mạn lại đột nhiên khiến cho mọi thứ trật quỵ đạo chỉ vì vài ba câu nói băng quơ.

“Tự dưng em nhớ con trai quá.”

Khỏi phải nói câu này ra khỏi miệng Tư Mạn, tất thấy chúng nhân đều biến sắc kinh hãi, trân trân nhìn cô không dám mở lời. Hồi lâu Lex mới chịu lên tiếng:

“Con trai nào?”

Tư Mạn đang mãi làm hoa cưới, liền sực ngó ra nhìn chúng nhân biểu hiện phong phú kia mà đáp lời:

“À, em vẫn chưa nói anh sao? Lúc ở bệnh viện Nghiêm gia, con trai của Nghiêm Trạch luôn nhận nhầm em là mẹ của nó. Cũng thật kỳ lạ khi trên đời lại có người giống em đến vậy. Lại thấy biểu hiện của nó cũng không tệ, có đôi ba phần giống em khiến cho em nhiều khi lầm tưởng em đã sinh ra nó. Lúc đó ngày nào nó cũng quấn lấy em, sáng sớm sẽ pha cho em một tách trà, buổi trưa thì đắp bóp, buổi tối lại nhờ em dạy chữ. Anh không biết đâu, nó mới chỉ năm tuổi thôi nhưng lại thông minh cực kỳ, lúc nào cũng nịnh hót mama xinh đẹp nhất, miệng lưỡi lúc nào cũng ngọt sớt, cứ như thể đứa trẻ nghịch ngược em gặp ở MaCao là hai đứa trẻ khác nhau ấy. Mà kể ra cũng đáng thương, mẹ của nó sao lại nhẫn tâm bỏ đứa trẻ đáng yêu như vậy mà đi chứ....”

Tư Mạn mãi mê nói, vừa nói vừa cười, trong ánh mắt tràn ngập tình tứ khi nhắc đến Nghiêm Luật, nếu người ngoài nhìn vào còn lầm tưởng rằng cô thật sự đang nói đến con trai của mình. Điều này khiến cho lòng bốn người Lex, Biện Biện, James và Chu Mạt chùng xuống, bi thương không dám nhìn cô.

Họ đã chứng kiến những ngày sau khi cô sinh ra Nghiêm Luật nhưng phải rồi bỏ nó, vạ vật đau đớn đến mức nào, nhớ nó đến mức nào. Họ không dám nói, cũng chẳng đủ can đảm khuyên răn cô. Bây giờ lại không ngờ cô lại đứa trẻ đó trong trạng thái hoàn toàn mất đi ký ức sinh ra nó, lại hóa ra cho cô khoảng thời gian viên mãn, cũng cho cô năm ngày vui vẻ ở bên cạnh đứa con đáng thương đó.

“Vậy sao. Nó trông... thế nào?” Lex trầm mặc hồi lâu, kết quả cất giọng hỏi. Là hẳn thật sự tò mò, đứa cháu trai duy nhất đó như thế nào. Biện Biện ngồi

bên cạnh, nhẹ nhàng nắm bàn tay hắn như truyền cho hắn hơi ấm, bàn tay Lex lúc này quả thực đã lạnh tanh.

James quay đầu không nhìn cô, bóng lưng tựa bên cánh cửa, làn khói trắng từ điều thuốc cuộn mình trong không trung rồi tan biến như nỗi lòng của hắn. Bao năm mang cố gắng chất chiu cho cô từng nụ cười quý giá chẳng bằng cô gặp lại được đứa con trai của mình. Hắn đang từ từ cảm nhận được, bàn tay cô sắp tuột khỏi hắn.

“Mặt cũng tò mò, con trai Nghiêm Trạch như thế nào.” Không phải Chu Mặt tò mò vì là con trai Nghiêm Trạch mà là tò mò cháu trai nhà họ Bối.

“Nghiêm Luật ấy hả. Đáng yêu lắm, nó có đôi mắt tròn tròn như trân châu, môi đỏ chúm chím như con gái, sơ qua có thể nói là tiểu soái ca. Thế nhưng tính cách lại không đơn giản đâu nha. Khi không có em và Nghiêm Trạch, thằng bé rất ngang ngược, bốc đồng, có thể đến nỗi đánh gãy tay con nhà người ta. Nhưng nếu Nghiêm Trạch xuất hiện, thằng bé sẽ giống như một người lính thực thụ, răm rắp nghe lời, không cãi lại một câu, nói một biết mười. Nói tóm lại là có một chút thông minh cũng không kém phần lém lỉnh. Ngổ ngược nhưng biết giới hạn của mình. Dường như em thấy trong con người Nghiêm Luật là một phần con người Nghiêm Trạch và....” Tư Mạn đột nhiên quay sang nhìn Lex, ánh mắt hơi mơ hồ nói: “Thỉnh thoảng em thấy thằng bé rất giống anh...”

Cứ như thể rằng trong máu của Nghiêm Luật thật sự có dòng máu của anh em cô.

Chúng nhân giật mình một chút, không ngờ đến Tư Mạn lại có con mắt tinh anh như vậy. Còn Lex thì không quá nhiều cảm xúc, chỉ đơn giản mỉm cười nói:

“Vậy sao? Nghe em nói, anh cũng muốn gặp nó một lần.”

“Gặp nó ư là không dễ đâu. Hồi trước anh cướp miếng cơm của Nghiêm Trạch đã đành, còn làm chân anh ta bị thương đến tận bây giờ, em lại vừa trốn khỏi tay anh ta. Hai người nhìn qua chẳng phải là kẻ thù không đội trời chung sao?”

Một câu nói vu vơ lại trúng tim đen Lex, khiến cho mặt hắn sa sầm một chút: “Nghiêm Trạch nói với em chân của hắn là vì anh cướp miếng cơm của Nghiêm gia?”

Nghiêm Trạch xem ra là không muốn để Tư Mạn biết chuyện của quá khứ nên mới nói dối như vậy. Xem ra cô quên đi chuyện cũ đối với hắn hóa ra lại là chuyện tốt.

“Vâng, là Nghiêm Trạch nói với em như vậy.”

“Em chưa từng nói cho anh biết, cảm giác của em về Nghiêm Trạch như thế nào?” James gạt tàn thuốc, bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Tư Mạn nhẹ nhàng mỉm cười, trong mắt là sự rung động đơn thuần khi nhắc về con người đó. Cô nói:

“Tuy rằng Nghiêm Trạch đặc biệt có thái độ quá trong việc muốn chiếm hữu em thế nhưng anh ta không hẳn là người xấu. Đối với em chưa từng có thái độ bất hảo, lúc rảnh rỗi đều dành thời gian cùng em và tiểu bánh bao chơi trò chơi điện tử. Tuy rằng người đời đồn đại hắn tàn ác bất nhân thế nhưng những gì em thấy chẳng qua là một ông chủ lắm tiền nhiều của, ít nói ít cười, có uy trấn vũ, thỉnh thoảng dịu dàng dỗ em ăn cho mập, khi em lười biếng có thể không tiếc công sấy tóc cho em. Em biết rõ anh ta coi em là người phụ nữ đó, nhằm tưởng em là cô ta nên mới đối xử như vậy, nhưng nhiều khi em không thể ngăn cản được cách anh ta quan tâm đến em. Có thể là vì em chưa từng nhận được tình cảm như thế....”

Tư Mạn nói đến đây liền nhận ngay nộ khí của James. Hắn đang vô cùng tức giận.

James đập bàn bước đến trước mặt cô bùng bùng lửa giận vì nhìn thấy sắc mặt này của cô khi nhắc đến Nghiêm Trạch. Hắn lớn giọng nói:

“Chưa từng nhận được tình cảm như thế ư? Thế còn anh, năm năm qua anh đã làm gì cho em em không nhìn thấy sao? Khi anh rảnh rỗi sẽ chạy nửa vòng trái đất đến chơi cùng em, khi em lười biếng anh có thể không tiếc công nấu cho em ăn, đưa em đi dạo, cùng em leo núi, lội biển. Khi em bệnh đến không thể cử động nổi, là anh thức trắng đêm chăm cho em từng viên thuốc, miếng cháo em quên rồi sao? Khi anh công lưng ra kiếm tiền cho em mạo danh người khác đi học để có thể nuôi anh trai, em đã từng nói cả đời này chỉ có thể dùng chân tình báo đáp anh em quên thực sự đã quên sao?”

Không chỉ có như vậy, là hắn đã cứu mạng cô, là hắn cứu mạng cả gia đình họ Bối, là hắn một đội trưởng lừng danh, cái gai trong mắt của đám tội phạm chỉ vì cô mà chấp nhận gạt bỏ đi cuộc đời cao ngạo. Cùng cô bình an sống những ngày xa cách với thế giới phồn hoa ngoài kia.

Là hắn! James Khải Huân!

Tư Mạn hoảng sợ vì thái độ của James, cũng chính là đau lòng vì từng lời nói của hắn. Cô nợ hắn quá nhiều, nhưng cũng chính điều này khiến cô nhận ra tình cảm của cô:

“Em không quên đâu, em vẫn nhớ chỉ là....em cũng không biết tại sao nhìn hắn em lại có cảm giác rất...khó nói như vậy. Nó không giống như cảm nhận của em dành cho anh....Em nghĩ tình cảm mà em dành cho anh không khác với...anh hai là mấy. Em...thật xin lỗi.”

Một câu nói đủ để giết chết trái tim James. Thâm tâm chậm rãi rỉ máu, hắn đau đớn một nỗi niềm khó tả, cảm giác toàn bộ những thứ mà hắn bỏ ra đều bị người ta cướp đi mất.

James đột nhiên bật cười, nụ cười che dấu đi cảm xúc thật của hắn:

“Chẳng qua là anh nợ em một mạng mà thôi. Sao anh lại phải khổ sở như thế này nhỉ?”

“Nợ gì cơ?” Tư Mạn không hiểu, cô đã cứu James lúc nào mà lại nợ hán một mạng. Đương nhiên chuyện này cũng vì ký ức mất đi đó của cô mà không nhớ được.

James không đáp lời Tư Mạn đột nhiên quay đầu nhìn Lex nói: “Tôi phải quay lại tổng cục rồi. Thời gian qua tôi đã dành quá nhiều thời gian ở đây, khiến cho bản thân không còn giá trị nữa. Anh đã từng nói thời gian sẽ giúp tôi có được trái tim cô ấy, nhưng đến bây giờ thứ tôi nhận lại được chỉ là một câu xin lỗi của cô ấy mà thôi.”

“James! Tôi...thật sự không ngờ đến.” Lex rất muốn vun vén, nhưng bất thành.

“Anh đừng như vậy, em cũng đã từng nghĩ sẽ kết hôn với anh. Cùng anh và anh hai sống vui vẻ, nhưng gặp phải người đàn ông đó, em mới suy nghĩ lại một chút....”

Dáng vẻ lưỡng lự của Tư Mạn càng khiến James đau đớn. Bởi vì hán biết rõ, cho dù ký ức của cô có mất đi thì hán cũng chẳng thể xen vào giữa cô và Nghiêm Trạch. Bấy nhiêu biểu hiện của cô sau khi trở về cũng đủ khiến hán hiểu ra điều đó. Mà hán là ai chứ, là một người đàn ông đào hoa, sao hán cứ phải núm lấy trái tim người phụ nữ này làm gì chứ? Hán đã quá tuổi để lập gia đình, không muốn phải chờ cô trong vô vọng nữa.

“Suy nghĩ lại một chút đó của em là quá đủ rồi. Bao năm qua anh coi như đã trả nợ được cho em. Anh bây giờ nên trở lại là mình rồi.”

Hán sẽ trở lại là James Khải Huân, kẻ đồ sát tội phạm.

James tặng họ một nụ cười xã giao rồi từ tốn quay đầu mở cửa, chậm rãi rời đi.

“James.”

Nghe thấy tiếng gọi của Lex James mới chứng lại, không quay đầu nói:

“Đám cưới của anh, tôi chắc chắn sẽ đến. Anh cũng nhớ nên để Tĩnh Tĩnh ra ngoài, nếu tôi có gặp lại cô ấy ở ngoài kia. Tôi sẽ tuân theo nhiệm vụ mà tổng cô ấy vào tù. Đây không phải là lời nhắc nhở mà là cảnh cáo.”

Bóng James khuất sau cánh cửa, mang theo một trái tim đang rỉ máu.

Hán không muốn làm kẻ si tình ngu dốt, để cho bản thân mình đau khổ không thể quay đầu. Hán muốn làm một kẻ cao ngạo như vậy cho đến cuối cùng. Thà rằng chấm dứt thứ tình cảm day dứt này tại đây, để hán có thể tìm một con đường khác trải đầy hoa hơn còn hơn là để một ngày nào đó đau đớn nhìn cô lần nữa thuộc về Nghiêm Trạch. Con người James là vậy đấy. Ân nghĩa đã trả hết cũng có thể như vậy đấy.

Nhưng James không biết rằng sự phũ phàng này của hán lại khiến Tư Mạn đau lòng như vậy, lại khiến cô không ngăn được mà muốn đuổi theo, cô đuổi theo màn bụi do xe của James gây ra đó không phải vì cô đã thay lòng đổi dạ mà là cô sợ hãi khi mất đi một người quý giá như James.

Thế nhưng ngay lúc này, khi chiếc xe của James lên phà rồi đi giữa biển nước mênh mông, Tư Mạn cũng chẳng thể đuổi kịp nữa. Chẳng phải là vì cô không kịp lên phà, mà là vì một người đã xuất hiện, khiến cho lý trí của cô lần nữa bị che mất. Cũng khiến cho cô chịu dừng chân, dừng thứ tình cảm trân quý mà cô dành cho James.

Bóng Nghiêm Trạch đồ dài bên cạnh ngọn hải đăng. Tà áo của hán nhảy múa trong gió, mái tóc của hán thỉnh thoảng đưa mình trên không giản tường chừng như vô hạn. Bóng đen của Nghiêm Trạch chiếm trọn đôi mắt Tư Mạn, khiến cho cảm xúc dường như đã dừng lại của cô lần nữa thức giấc, trái tim vì đôi mắt của hán mà trở nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19

“Có người lạ đến đảo.”

Sau thông báo của Chu Mạt. Cả ba người Lex, Chu Mạt và Biện Biện liền vội vã đuổi theo Tư Mạn, trong tâm dường như đã phác ra được gương mặt người có thể tìm đến đây ngay lúc này.

“Chết tiệt, hán làm sao tìm được đến đây???”

Quả nhiên như dự liệu, khi họ bước chân đến bến phà đã nhìn thấy cảnh tượng dễ khiến lòng đau nhất.

Đó chính là cảnh bóng người đàn ông cao lớn che hết ánh dương đang dang rộng cánh tay, ôm lấy Tư Mạn. Trog đôi mắt u lạnh là sự dịu dàng khó có

thể diễn tả. Cây gậy bạc lấp lánh uy nghiêm chẳng kém nằm bên cạnh, phôi cùng đôi chân dài đó lại có chút không thỏa đáng. Còn Tư Mạn trong lòng người đó, trên tay là một đứa trẻ mặt búng ra sữa, đôi mắt tinh nghịch ghì chặt trong lòng cô, không ngừng đặt lên má cô những nụ hôn mong nhỏ. Khác với tưởng tượng của chúng nhân, sau một lần bỏ trốn Tư Mạn sẽ e sợ mà trốn chạy khỏi Nghiêm Trạch, nhưng thứ mà họ nhìn thấy bây giờ là đáng về nhu thuận của cô, không phản kháng, không khước từ, cô chỉ đón nhận vòng tay của Nghiêm Trạch, nụ hôn của Nghiêm Luật như một lẽ dĩ nhiên mà ngay chính bản thân cô cũng chẳng kịp nhận ra.

Cả ba người họ đứng đó, mặc kệ thời gian luân chuyển, mặc kệ bao ánh mắt đang ngậy ngốc đứng nhìn, mặc kệ ánh dương đổ mình trên bãi cát. Như thể thế giới này chỉ có ba người họ tồn tại, như thể duyên phận này đã thật sự an bài.

“Cũng thật biết chọn, nơi này quả thật không tồi đấy Lex.” Nghiêm Trạch vẫn ôm trọn Tư Mạn và Nghiêm Luật trong tay, thấy bóng Lex chậm rãi bước tới, bình thản nói.

“Bị người tìm ra, cho dù tốt đến mức nào cũng sẽ trở thành rác rưởi.”

Vừa mở miệng đã đầu khẩu khiến cho Tư Mạn không khỏi giật mình. Lỡ hai người này đánh nhau ở đây thì sao?

Hơn cả đánh nhau, hai người này có thể giết chết nhau bởi lần cuối cùng họ gặp nhau chính là sau cái chết của Nghiêm Giác Siêu.

Thế nhưng cô lại lo quá xa khi Nghiêm Luật trên tay cô nhìn thấy Lex vội bật xuống, đôi môi giãn ra một nụ cười nghịch ngợm lao như tên bắn về phía Lex rồi ôm chầm lấy chân hắn. Lex vì quá bất ngờ thân thể cũng đã không còn khỏe mạnh nhanh nhẹn như trước bị một cú vồ này liền ngã xuống. Chu Mạt lại nhanh hơn một chút vội nằm xuống đất, lấy lưng làm tấm đệm cho Lex giúp hắn ngã xuống cũng chẳng thấy đau.

Nghiêm Luật lại thừa cơ Lex ngã xuống nhào hẳn vào lòng hắn mồm miệng liếng thoảng gọi:

“Cậu là cậu của Luật phải không? Là ông quân chủ Lex thường giành miếng cơm của Papa đó có phải không? Phải không?”

Bất ngờ là một nhưng hạnh phúc là mười. Lex thật tình không nghĩ đến, một tiếng ‘cậu’ của đứa trẻ lại khiến cho lòng hắn rộn ràng như vậy. Đứa trẻ này quả thực có đôi mắt rất giống Tư Mạn, đáng về tình nghịch hết như cô lúc nhỏ khiến hắn như được trở về tháng ngày tại Bối gia. Nhịn không được mà ôm lấy Nghiêm Luật, cảm nhận thật rõ sự tồn tại của nó.

Biện Biện đứng yên mỉm cười nhìn Lex. Hi vọng rằng bản thân một ngày nào đó sẽ khiến hắn giữ mãi nụ cười đó như vậy.

“Con đừng làm anh hai của ta mệt. Anh ấy không khỏe.” Tư Mạn bước tới, có ý muốn gạt Nghiêm Luật ra, khó xử nói với Lex: “Đấy, hết nghỉ em là mẹ nó, bây giờ còn muốn anh làm cậu luôn rồi. Thật là.”

“Không sao.” Lex giữ tay cô, ý muốn ôm Nghiêm Luật thêm một lúc nữa: “Anh rất thích trẻ con, lâu lắm không được nhìn thấy đứa trẻ nào, để anh chơi với nó một lúc.”

Tư Mạn không biết Lex đã mong lần gặp gỡ này bao nhiêu lâu. Chờ mong được nghe một tiếng gọi của Nghiêm Luật bao lâu. Đứa trẻ mang dòng máu Bối gia và Nghiêm gia được sinh ra ngay khi chính bàn tay Lex giết chết Nghiêm Giác Siêu này lại khiến hắn vạn phần đau lòng khi nghĩ tới.

Tư Mạn không ngăn cản nữa, để mặc Lex và Nghiêm Luật ngồi bệt giữa bãi cát, luyên thuyên về những điều trên trời dưới đất. Nghiêm Luật thì tò mò, tại sao Lex lại tuân thủ trẻ trung hơn cả hai chú mèo đen nhà họ Nghiêm, tại sao bao lâu không đến thăm nó. Còn Lex thì tò mò Nghiêm Luật đã lớn lên như thế nào.

Tư Mạn hơi nghi hoặc một chút, cô mơ hồ cảm nhận được điều gì đó trong thân thể. Dường như có một chút quen thuộc nào đó vụt qua ký ức. Có cái gì đó khiến trái tim cô như bị bóp nghẹt khi nhìn Lex và Nghiêm Luật chơi đùa cùng nhau.

“Em sao vậy? Có chỗ nào không khỏe?” Nghiêm Trạch này giờ chỉ đứng yên, để mặc cậu cháu nhà Lex trùng phùng. Nhưng vừa rồi mắt thì đã thấy sắc mặt Tư Mạn xấu đi, vội vã ôm lấy cô dò hỏi.

“Không sao.” Cô không hiểu lý do bản thân thấy đau lòng chỉ nghi hoặc hỏi: “Hôm nay anh đến đây, không phải là muốn bắt tôi đi kết hôn đấy chứ?”

Nghiêm Trạch nhếch môi mỉm cười đáp: “Em đoán đúng rồi đấy.”

“Tôi đã nói về việc kết hôn lần trước, không lẽ đến bây giờ anh vẫn không hiểu?”

Nghiêm Trạch nâng cằm Tư Mạn, ánh mắt thoát lạnh lùng đáp: “Nghiêm Trạch này từ khi nào cần em dạy đời?”

“Tôi không dạy đời, chỉ là tôi muốn nói cho anh biết, giữa chúng ta chỉ có hiểu nhầm không có tình yêu. Anh hiểu nhầm tôi là người phụ nữ kia mà thôi. Tôi không gả vì điều đó, anh có hiểu không?”

Giọng nói của Tư Mạn đủ để đánh thức ngạo quý của Lex, khiến hắn buống Nghiêm Luật xuống, lạnh lùng cất giọng:

“Muốn cưới Tinh Tinh?” Nghiêm Trạch lại muốn hành hạ Tư Mạn đến bao giờ?

“Cô ấy vốn dĩ là của ta, kết hôn chỉ là thủ tục, để cô ấy đường đường chính chính có một danh phận. Không gì có thể ngăn được ta.”

Đây có thể nói là điều khiến cho Nghiêm Trạch không an tâm suốt năm năm qua, lúc Tư Mạn có thai Nghiêm Luật đã chẳng thể cho cô một danh phận, cho nên bây giờ để cô trở về Nghiêm gia càng khó hơn vì ân oán không thể dứt này.

“Con bé không chịu gả, người chẳng lẽ không nghe rõ?”

Lex biết Nghiêm Trạch trước mặt Tư Mạn không động thủ với Lex để trả thù cho cái chết của Nghiêm Giác Siêu, thế nên mới ngao mạn như vậy.

Nghiêm Trạch không đáp lời Lex mà quay sang Tư Mạn, đặt lên môi cô một nụ hôn chào tạm biệt nói:

“Tôi cho em thời gian để tiếp nhận tôi. Mỗi ngày tôi đều sẽ đến đây, cho đến khi em chịu gả cho tôi.”

Trong đôi mắt Tư Mạn, một ánh sáng gì đó lóe lên, tựa như cô vừa nhận được điều gì đó rất tuyệt vời. Một người như Nghiêm Trạch lại chịu chấp nhận đợi cô chấp nhận hẳn. Không phải là lời ép buộc bá đạo, ý muốn chiếm hữu bất cần mà là sự nhường nhịn khó có thể có được đó đã khiến lòng cô rối bời.

Đương nhiên Tư Mạn không biết mọi cách thức của hắn trước đây hoàn toàn khiến cô muôn vàn khổ đau, cho nên mới lạt mềm buộc chặt, dùng cách khác lần nữa chiếm hữu cô.

“Papa đi mạnh giỏi.”

Điều khiến chúng nhân không ngờ nhất đó là Nghiêm Trạch ôm Nghiêm Luật một cái coi như tạm biệt rồi quay đầu lên thuyền, bình thản rời đi.

“Ồ này! Anh đi đâu vậy? Nghiêm Luật còn ở đây cơ mà. Này.....”

Nghiêm Trạch đến và đi như một con gió, khiến Tư Mạn ngây ngốc nhìn Nghiêm Luật đang nắm chặt tay cô cười tinh nghịch. Như hết một ý chí của Nghiêm Trạch buông xuống. Cũng dường như mục đích của hắn từ chuyến đi này chỉ có một:

Cô tự đi mà nuôi Nghiêm Luật.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Nghiêm Trạch mỗi ngày đều đến và đi như một con gió, ôm trọn Tư Mạn và Nghiêm Luật, sau đó sẽ để Nghiêm Luật làm gong trói chặt tay chân Lex để Tư Mạn yên vị bên hắn. Dùng bộ mặt lạnh tanh đó đưa cô vào động yêu mà hắn đã tạo ra.

Có lẽ Nghiêm Trạch đã quá quen với thân thể cô, với tính cách thẳng thắn tùy tiện của cô, cho nên thu phục cô dưới thân chẳng phải là điều gì quá khó, chỉ là Tư Mạn lại quá cứng đầu, lòng tự trọng kia của cô không cho phép cô chấp nhận làm cái bóng của người khác, điều này càng khiến cho Nghiêm Trạch càng có lý do mà trở nên dịu dàng hơn, bỏ xa bộ mặt Nghiêm Chủ thượng ngày trước, khiến cho người của Nghiêm gia nhìn thấy đều không khỏi giật mình.

Bấy nhiêu công sức đi lại của Nghiêm Trạch và bấy nhiêu nhu tình hắn dành cho Tư Mạn cũng đủ khiến nụ cười thường trực trên môi cô không hề có dấu hiệu vụt tắt. Sự xuất hiện của Nghiêm Trạch trong cuộc đời Tư Mạn lần thứ hai này hoàn toàn khác với lần trước. Nếu như trong quá khứ, Tư Mạn biết Nghiêm Trạch là một ác quỷ thật sự, tàn nhẫn, độc đoán thì Nghiêm Trạch mà cô biết bây giờ chỉ là một con người cương trực thẳng thắn, lại có lúc nhu mì điềm đạm mà không hề biết rằng năm năm mất cô đã tôi luyện cho hắn được đáng về đó dành riêng cho cô.

Chính vì những điều đó mà sự xuất hiện hàng ngày của Nghiêm Trạch trên hòn đảo này để thăm cô và Nghiêm Luật đã dần trở nên lẽ dĩ nhiên, buộc Tư Mạn hình thành thói quen cứ sáng sớm sẽ tỉnh dậy, đứng trước gương cả tiếng đồng hồ, chỉnh chu với khuôn mặt của mình rồi ra ngồi ở bàn trà bên dưới cây anh đào, chờ một bóng đen cao lớn với bàn tay lạnh tanh đó sẽ ôm cô vào lòng. Hôn lên trán cô một nụ hôn chào buổi sáng, để mùi hương nam tính quần lấy thân thể cô không cách nào rời đi.

“Chúng ta mất công ở cái nơi khi họ cò gậy này chủ cũng để Nghiêm Trạch không tìm ra được, bây giờ hắn không những tìm được đến đây lại còn thả tên nhóc này làm tay trong hóa chẳng phải chúng ta công cốc sao?” Chu Mạt buồn bực nhìn Nghiêm Luật ngủ ngon trong lòng Lex nhưng vẫn ôm chặt lấy cánh tay hắn không chịu buông.

Sắc mặt Lex ban đầu rất tốt, nghĩ rằng đứa cháu này cũng thật biết nhận người thân, chưa gặp một lần mà đã có thể khiến hắn yêu chiều đến mức cái gì cũng có thể đem dâng cho nó, khuôn miệng nhỏ nhắn thường xuyên thốt ra lời lẽ mượt mà, lại có bàn tay xoa bóp cực kỳ nhanh nhẹn khi Lex đắp thuốc khiến hắn vô cùng hài lòng. Chỉ là sau mấy ngày không rời khỏi hắn nửa bước, đến Tư Mạn cũng chẳng thể lờ nó đi khiến cho Lex chẳng có cơ hội lấn lộn cùng Biện Biện, chỉ biết tro mắt nhìn cô không thể động vào vì con đĩa bên chân này, trong lòng vô cùng rối rắm.

“Bây giờ ta đã không còn gì trong tay, James cũng đã rời đi rồi, chúng ta có muốn đi cũng chẳng thể đi được.” Lại nhìn Tư Mạn đang cùng Biện Biện ước chừng vảy cười bên kia mới nhớ đến những ngày qua mỗi lần Nghiêm Trạch đến đây đều cùng Tư Mạn khám phá đảo hoang này, là hắn khiến cho họ

cười trên môi cô sáng lạn như mùa xuân.

“Lễ kết hôn đã chuẩn bị xong rồi. Ngày mai tên họ Nghiêm đó lại đến, hắn sẽ không vì thù cũ mà phá hỏng chứ?” Chu Mạt nghi hoặc nói.

“Hắn sẽ không đâu. Bởi vì mục đích của hắn bây giờ là Tư Mạn. Còn ta chẳng qua là hắn chờ thời cơ ta ra mặt tóm gọn Đình gia mà thôi.” Lex tỉnh mắt nhận ra điều này ngay từ lúc đầu nhưng lại giả vờ không biết, yên lặng tại nơi này.

“Nghiêm Trạch muốn Đình Căn biến mất khỏi thị trường không phải là chuyện gì quá khó khăn, tại sao hắn cứ phải chờ ngai ra tay làm gì? Lại nói hắn không hề mở miệng nói gì với ngài, càng chẳng có ý đe dọa.” Chu Mạt nghi hoặc hỏi.

Dường như hắn không có chút ác ý gì với Lex, cũng không hề có ý định khởi chiến trả thù gì gì đó. Tránh khỏi va chạm, tránh luôn những cuộc đối thoại không cần thiết với Lex.

Lex nhẹ nhàng đặt Nghiêm Luật lên giường, chậm rãi xoa đầu thẳng bé bình thân đáp:

“Bởi vì hắn muốn kẻ đứng sau khiến cho Nghiêm gia hai mươi năm trước từng táng gia bại sản, cũng chính là kẻ dồn tất cả đám nguyên thủ quốc gia và chính hắn vào đường cùng xuất hiện.”

Chu Mạt nhũ mảy, thoáng qua tia bất ngờ kèm theo lo lắng nói: “Năm đó không phải Bối lão gia....” Chuyện này không phải đã quá rõ ràng sao? Năm đó Bối Hân Đồng lấy đi tin mật cùng Bối Doãn Phi gạt Nghiêm gia ra khỏi thị trường, tại sao bây giờ lại xuất hiện một ‘kẻ khác’?

Lex lấy một vài tờ giấy có một số tư liệu trên đó đưa cho Chu Mạt nói: “Thông tin năm đó mà cha ta có được chẳng qua chỉ có thể khiến Nghiêm gia giậm chân tại chỗ, không kịp xoay vốn để ứng phó với Bối gia, chừng đó không đủ khả năng khiến Nghiêm gia hùng mạnh rồi khỏi thị trường. Lúc đó có kẻ đã lợi dụng Bối gia, đứng đằng sau giật dây, xâm nhập hệ thống khai phá tất cả các hạng ô ma tủy thời điểm Nghiêm gia còn thống trị lĩnh vực này, khiến cho Nghiêm gia phải đối mặt với pháp chế của hơn mười nước lớn. Nghiêm Giác Siêu cũng vì không kịp trở tay mà vào tù, không lâu sau đó phải bán đi không ít nhà máy mới có thể trở về. Khi ông ta trở về thì Nghiêm gia cũng chẳng còn khả năng đứng trên thị trường được nữa. Nghiêm gia lúc đó đã nghĩ rằng Bối gia là chủ mưu cho vụ việc này. Ban đầu ta cũng cho rằng cha và cô đã đuổi cùng diệt tận Nghiêm Giác Siêu nhưng sau đó ta phát hiện ra họ không hề biết bản đồ hạng ô ma tủy, cũng không đủ khả năng xâm nhập hệ thống bảo an của Nghiêm gia cho nên ta cũng có thể khẳng định năm đó có một kẻ khác đứng đằng sau khiến cho Nghiêm gia và Bối gia lâm vào oán hận đến tận bây giờ.”

Lời của Lex khiến cho đầu não Chu Mạt như được thông suốt. Không trách tại sao Nghiêm Trạch khi gặp lại Lex lại có thái độ bình thường đến như vậy. Không phải hắn không tức giận trước cái chết của Nghiêm Giác Siêu mà là vì Nghiêm Giác Siêu năm đó đã thật sự chọn sai mục tiêu khiến cho cả gia đình Bối gia chết thảm cũng khiến cho mẹ của Nghiêm Trạch sống cuộc sống bất hạnh rồi chết nhục nhũ trong tay người tình của Nghiêm Giác Siêu. Những điều mà ông ta gây ra bắt buộc phải trả giá.

Chỉ là Lex và Chu Mạt tin Nghiêm Trạch không phải là kẻ biết trắng đen phải trái, rộng lượng dễ bỏ qua như vậy. Nói hắn để Lex nhàn nhả sống như vậy thì quả thực không ai tin, sớm cũng nhìn thấy có gì đó không đúng. Thế nhưng lại không lên tiếng bởi vì Lex hiện tại không đủ khả năng chống cự lại một Nghiêm gia hùng mạnh. Bây giờ ngoài Tư Mạn và muốn kẻ đứng đằng sau tất cả đó hiện hình ra thì không còn lý do gì khác khiến Nghiêm Trạch chịu để yên cho Lex.

Hai người Lex và Chu Mạt nhìn về phía Tư Mạn và Biện Biện, trong lòng không khỏi bất an tựa hồ cảm nhận được tháng ngày bình yên này chính là dấu hiệu cho một trận sóng gió sắp sửa ập đến, khiến cho họ thêm một lần trong đời bi thương đến kiệt quệ.

Âm thanh dòng nhạc du dương đi xuyên qua màn đêm mang theo nụ cười ngọt ngào của Tư Mạn và Biện Biện, ngày mai thôi khi mặt trời ló rạng, Tư Mạn có thể nhìn thấy Lex và Biện Biện sánh vai bên nhau, trở thành đôi uyên ương đẹp nhất trên hòn đảo này. Cũng chính ngày mai những ngày hạnh phúc nhất trong suốt năm năm qua trong mắt Tư Mạn vỡ tan như giọt sương.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Trời đột nhiên đổ mưa, giữa bầu trời đêm kia, vài giọt mưa lơ lửng rơi xuống rồi ẩn mình giữa nền đất lạnh. Bước chân ai đó ngang tàn dẫm lên, đập lên nền gạch ngôi nhà đơn độc tọa lạc giữa đảo vắng đó.

“Nghiêm Trạch!” Tư Mạn đang dọn dẹp đồ đạc nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài liền phát hiện ra Nghiêm Trạch lạc bóng giữa đêm mưa tiến về phía cô.

Lex, Biện Biện và Chu Mạt đang mỗi người một việc cũng bị cho sự xuất hiện đường đột giữa đêm khuya này của Nghiêm Trạch mà bất an, trong vòng một tuần qua, hắn chỉ mỗi ngày đến đảo một lần vào buổi sáng, chưa từng xuất hiện vào buổi tối như thế này, cứ như thế sự xuất hiện này chứa đựng nguy hiểm nào đó.

“Sáng sớm đã đến đây rồi, sao bây giờ lại....?”

Tư Mạn chưa nói xong, Nghiêm Trạch đã nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng, nhẹ nhàng đáp:

“Nhớ em.”

Chỉ một câu nói đơn giản ngắn gọn nhưng lại gây ra hiệu ứng không hề nhỏ, đủ để khiến khoang ngực Tư Mạn chảy một luồng điện, phản ứng trở nên lễ mễ chậm chạp, chỉ có sắc mặt đỏ ửng nhanh chóng đó là một lời đáp trả.

Nhìn ra dáng vẻ này của cô, môi Nghiêm Trạch khẽ nhếch lên đưa đôi tay to lớn áp lên má cô, hoàn toàn không xem đám người xung quanh còn tồn tại mà thân nhiên nói.

“Tôi có công trình gần đây, vừa xong việc sớm hơn dự liệu nên ghé thăm mẹ con em một chút, lát nữa phải đi tiếp công trình phụ đến sáng mai. Bây giờ không đến, tôi sẽ không ngủ được vì nhớ em. Tôi chẳng thể chờ được đến sáng mai.”

“Nhưng...trời đang mưa...Biển sẽ động...” Tư Mạn thất thần nhìn hấn, ngây ngô nói.

Nụ cười trên môi Nghiêm Trạch càng sâu hơn đáp: “Em biết lo lắng cho tôi rồi đấy. Không sao đâu. Không phải tôi vẫn đứng đây với em đó ư?”

“Ai lo cho anh chứ...” Tư Mạn ngừng nguẩy vội vàng chạy biệt đi về phòng che lấp gương mặt đang đỏ ửng vì xấu hổ của mình. Chính cô cũng đã hiểu bản thân bị người đàn ông đó mê hoặc như thế nào. Một người cao ngạo lạnh lùng như hấn lại không kể đường xa, không quản nguy hiểm đêm mưa lội biển đến tìm cô chỉ để gặp một chút. Cô đâu phải sắt đá, sao có thể không cảm động.

Thấy Tư Mạn trốn biệt sau cánh cửa, nụ cười Nghiêm Trạch mới biến mất. Hấn nhìn thấy ba người Lex đang nhìn mình với ánh mắt dè chừng, lại nhìn đứa con trai hấn tôn không ít công sức nuôi dưỡng ngủ ngon bên cạnh Lex, trong lòng không khỏi cảm thấy bị phản bội.

Thằng nhóc này giống hệt mẹ của nó, mê mọt Lex đến độ này.

“Không cần lo lắng, tôi chỉ đến nhìn mặt Tư Mạn một chút rồi sẽ đi ngay, thằng nhóc phản bội kia vẫn nhờ các người chăm sóc vài hôm. Nó rất nhớ mẹ.”

Nói rồi tính toán bước vào phòng Tư Mạn thì bị giọng nói của Lex giữ chân lại: “Cho dù con bé có cam tâm tình nguyện gả cho người thì người có nghĩ đến sau này khi trí nhớ hồi phục, con bé sẽ lại đau đớn như thế nào không?”

Rõ ràng đây là chuyện không thể tránh khỏi, trí nhớ của Tư Mạn sớm muộn sẽ được khôi phục.

Nghiêm Trạch vẫn bình thản như không đáp: “Ta không làm gì sai, sao phải lo lắng cô ấy nhớ hay không nhớ?”

Không làm gì sai ư? Vậy còn người nhà Bối gia thì sao???

“Cho dù người muốn gả vờ vô tội cũng chẳng thể được. Người đừng quên, cái ghế Chủ thượng người đang ngồi đó có được vì khiến Bối gia, Diệp gia, Louis phải khổ sở. Khiến cho Tư Mạn nửa đời lang bạt! Người có biết chỉ cần người không xuất hiện, con bé đã không phải khổ hạnh như vậy không? Tại sao người cứ phải bám lấy con bé, khiến cho nó hết lần này đến lần khác trầm luân trong đau khổ như vậy?”

Lời nói gắt gỏng đó khiến cho sắc mặt Nghiêm Trạch thoáng tối đi. Hấn lạnh lẽo phóng tia mắt về phía Lex, chậm rãi bước về phía Lex với ánh mắt đầy uy hiếp. Khiến cho Chu Mạt lập tức phóng tới chặn đứng, sẵn sàng xả thân bảo vệ Lex. Thế nhưng Nghiêm Trạch chỉ đứng đó, giông như cái bóng cô độc đó, đáp:

“Vậy nếu ta nói không có Bối gia, ta đã có thể sống cuộc đời tốt hơn thì người có tin không? Nếu không có Bối Hân Đồng, Bối Doãn Phi thì mẹ của ta đã có thể cùng ta lớn lên người có tin không? Nếu không tin thì hãy trả bà ấy lại cho ta. Trả đi!!!”

Lời Nghiêm Trạch nói quá dễ hiểu, chính là nói đến Bối phu nhân kia qua đời bởi tay cha và cô của Lex. Đó là lần đầu tiên Lex trơ mắt nhìn Nghiêm Trạch một cách mơ hồ, một cách kinh ngạc, một cách hoang mang. Như thể rằng tất cả những gì hấn biết về mối hận giữa hai gia tộc chỉ là con số không tròn trĩnh.

“Chủ quân! Ngài không sao chứ???”

“Văn Trác!!!”

Lex và Biện Biện nhận ra sắc mặt trắng bệch không khỏe của Lex vội vã đỡ lấy hấn lo lắng hỏi.

Thế nhưng Lex lại gạt tay họ ra, ánh mắt sắc bén đáp: “Lời người nói nếu có chỗ giả dối, ta sẽ không để Tư Mạn gặp người một lần nữa.”

“Nghiêm Trạch này từ khi nào cần nói dối người? Cho dù ta có nói dối đi chăng nữa người cũng chẳng thể ngăn được ta ở bên cạnh Tư Mạn.” Bước chân Nghiêm Trạch lần nữa chậm rãi đi về phía Lex, áp gương mặt lạnh tanh còn vương chút nước mưa đọng trên tóc đó lạnh lùng đáp:

“Bối Tư Mạn sinh ra là vì ta. Không bất kỳ ai kể cả người có thể thay đổi được điều đó.”

Lex nhú chặt mi tâm, bàn tay siết chặt lại tỏ vẻ giận dữ. Nếu ngay lúc này không phải Tư Mạn từ trong phòng bước ra thì Lex đã mặc kệ thân yếu mà lao tới quyết một trận sống mái với Nghiêm Trạch rồi.

Đương nhiên Lex không hề biết chuyện năm đó Nghiêm Trạch thật sự không hề nhúng chàm, quả thật ban đầu ý định triệt hạ toàn bộ Bối gia đều là của hắn, thế nhưng hắn lại vì Nghiêm Chính mà từ bỏ tất cả ý định đó. Để mặc Nghiêm Giác Siêu dùng kế hoạch mà hắn bày ra đó khiến Bối gia biến thành lịch sử.

Cho đến khi Tư Mạn xuất hiện trong cuộc đời hắn, hắn lại không dám nói ra điều này vì sợ rằng Tư Mạn sẽ uất hận đến mức tự mình giết Nghiêm Giác Siêu, lúc đó cho dù yêu cô đến bao nhiêu hắn cũng chẳng thể dung cô vào Nghiêm gia, cho dù về hiếu hay về nghĩa, người nhà Nghiêm gia cũng chẳng thể tha cho cô. Lại nói về chính hắn là kẻ đã đưa ra tất cả kế hoạch khiến cho ba gia tộc một đêm sụp đổ, cũng chính là đòn bẩy giúp hắn có được vị trí chủ thượng, điều này như một con dao hai lưỡi, một mặt giúp hắn có được vị trí cao nhất, mặt khác cũng biến hắn trở thành kẻ tội đồ mặc dù hắn không hề ra tay giết hại bất kỳ người nào của Bối gia. Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để khiến cho hắn trở nên cân nín trước Tư Mạn.

Bây giờ Nghiêm Giác Siêu cũng đã chết, bao nhiêu oán hận đẩy qua đẩy lại coi như được tạm gác. Cho dù Tư Mạn có biết hay không cũng chẳng quan trọng nữa. Chỉ cần cô chịu nhìn nhận sự thật này, hắn mới có thể có được cô. Cho nên bao nhiêu công sức đưa cô về vạch xuất phát, khiến cho cô lần nữa động tâm chẳng hề phung phí dù chỉ là nửa giây.

“Tôi mới đi một chút....sao không khí lại căng thẳng vậy?” Nhận ra bầu không khí khác thường này, Tư Mạn không khỏi nghi hoặc.

Nghiêm Trạch lấy tấm khăn trên tay cô, bình thần lau tóc, nhận ra cô là sợ hắn bị cảm mới đi một vòng kiểm khăn.

“Anh trai em từng cướp miếng com của tôi, chỉ chửi mắng vài câu cho đỡ tức thôi.”

Chẳng biết ai chửi ai đây.

Kéo Tư Mạn đang ngồi ngêch vào phòng, để mặc ba người nghiêm mặt ngồi đó với những suy nghĩ hỗn độn.

“Mặt. Tìm lại thông tin cho ta về phu nhân Nghiêm gia, xem có chuyện gì giữa bà ta với Bối gia.”

Chu Mạt vâng một tiếng liền biến mất, như thể một bóng ma.

“Anh tin lời Nghiêm Trạch?” Biện Biện ngoài miệng hỏi nhưng trong lòng vẫn không dấu ngờ vực. Bởi vì người như Nghiêm Trạch sẽ khi không mà hận Bối gia nhiều đến vậy. Biện Biện cũng đã từng xem Nghiêm gia như động quý, một lòng oán hận đến chết. Vì Nghiêm gia mà tộc Louis của cô diệt vong. Thế nhưng từ sau khi Nghiêm Giác Siêu chết đi, mọi oán hận của cô đã xem như được rửa sạch.

Lex không đáp lời, chỉ lạnh lẽo nhìn Nghiêm Luật ngó ngon mà trong lòng vương ngàn bận tâm. Hóa ra từ đầu đến cuối, họ cũng chỉ là vì bao nhiêu âm mưu của bề trên mà cả đời đau khổ, không một giây an lòng. Hóa ra cũng chỉ là nghiệp chướng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Nghiêm Trạch ngồi trên ghế, yên lặng để Tư Mạn lau tóc cho mình, đáng vẻ hoàn toàn là hưởng thụ.

“Tôi...có thể hỏi anh một câu được không?” Đang lau tóc, Tư Mạn lại đột nhiên cất lời.

Nghiêm Trạch lười biếng ừm một tiếng, cầm lấy cổ tay cô kéo xuống khiến cho cô mất đà ngã vào vòng tay hắn. Nhẹ nhàng đáp xuống trán cô một nụ hôn rồi vùi mặt vào hóm cổ cô cả nhẹ. Để cho cô quen dần với sự đụng chạm thân mật không có chủ ý này.

Tư Mạn đã quen với những hành vi này của Nghiêm Trạch, cô chẳng hề gạt bỏ hay tránh né, chỉ để mặc hắn làm càn mà cất giọng dò hỏi:

“Anh muốn tôi gả cho anh là vì tôi giống người phụ nữ đó, hay là...”

Thấy dáng vẻ ấp úng của cô, Nghiêm Trạch liền hiểu, hắn nhếch môi trượt một nụ hôn từ đôi mắt trên châu xuống đôi má hồng rồi dùng chân ở đôi môi mặt ngọt. Một chút quần quýt, một chút mặn nồng, chút ướt át ngọt ngào lưu luyến trong khoang miệng. Khi Nghiêm Trạch rời khỏi môi cô hắn mới đáp:

“Vi em giỏi bắn súng.”

Hả!?

Tư Mạn ngoáy tai xem có phải mình bị lạng rồi hay không.

“Bắn....Bắn súng?”

Nghiêm Trạch trượt tay xuống, đan vào lòng bàn tay ấm áp của cô nói: “Vì bàn tay này của em có thể giúp anh gặp được em, yêu em, dành tâm can này tặng em. Nếu không nhờ đôi bàn tay này, anh còn phải chờ để gặp được em đến bao lâu nữa?”

Tư Mạn nghĩ ra được lời nói này ý chỉ cô vì trộm cắp thông tin Nghiêm gia mới có thể gặp được hắn, đôi môi liền dần ra nụ cười ngờ nghệch của kẻ đang yêu.

Chỉ là suy nghĩ của cô chỉ đúng một nửa. Sự thật lần đầu gặp Tư Mạn ở MaCao, nếu không phải ẩn tượng vì màn thử súng phá mìn hôm đó, không biết đến khi nào Nghiêm Trạch mới chịu nhìn đến người phụ nữ như cô.

Nhận ra thân thể Tư Mạn ngày càng nhu thuận trong lòng hắn, Nghiêm Trạch nhìn năm năm kết quả cũng được ngày phá giới. Cơ hội tốt trong lòng bàn tay với cơn mưa dịu mát bên ngoài khiến căn phòng trở nên ấm áp và trái tim nóng hổi là bầu không khí quá tuyệt vời. Cũng khiến cho Nghiêm Trạch không chậm một giây bế sộc Tư Mạn lên tay bước hai bước về phía giường chậm rãi đặt cô xuống. Cánh tay dài vươn ra, nhẹ nhàng tắt đi thứ ánh sáng chói mắt có thể khiến cô xấu hổ.

Tư Mạn có thể hiểu được Nghiêm Trạch muốn gì, cô chưa kịp chuẩn bị điều gì, chỉ biết run rẩy choàng tay lên cổ hắn, ôm lấy thân thể cường tráng kia.

“Em có biết anh đã chờ ngày này bao lâu rồi không?” Giọng nói của Nghiêm Trạch đã trở nên khàn đục, ánh mắt phủ một tầng sương mù. Cổ áo với một nút hờ lộ ra xương quai xanh kia kết hợp với gương mặt tuấn tú bị màn đêm che đi một nửa, lộ ra sống mũi cao đó càng khiến hắn quyến rũ bội phần. Làm cho lòng Tư Mạn càng chộn rộn, bao lần suýt xoa trước mỹ quan mà nuốt nước bọt.

Bàn tay Nghiêm Trạch nhẹ nhàng luồn vào trong áo, đôi môi kia tìm tòi ở cổ cô mát mẻ như thể biết rằng cổ cô chính là nơi nhạy cảm nhất. Quả nhiên hiệu quả, thân thể Tư Mạn đáp lại bằng một tiếng kêu như mèo, bờ lưng uốn cong mình thụ hưởng.

Hải lòng với cơ thể đã vương ít mồ hôi, sự ướt át giữa hai thân thể càng khiến mọi thứ kích thích đến lạ thường. Nghiêm Trạch không thể chịu đựng thêm nữa dạo đầu được nữa, bàn tay nắm lấy áo của cô hồng xé toạc ra mà ẩn cô một trận thật no. Thế nhưng khi hắn xé được một nửa, Tư Mạn liền tỉnh táo chụp lấy tay hắn ngăn lại.

“Sao?” Nghiêm Trạch đè cô dưới thân, tuy rằng cả hai vẫn còn nguyên vẹn nhưng xộc xệch khiến cho cả hai đều quyến rũ lạ thường. Nghiêm Trạch ghét nhất là bị quấy phá lúc quan trọng cùng cô. Chẳng phải cô đã nhu thuận rồi sao. Lẽ nào lại đổi ý?

“Hay....hay là để hôm khác...” Tư Mạn giữ chặt lấy tay Nghiêm Trạch, nhìn hắn đang nằm trên thân mình vội vàng đáp.

Chết tiệt, sao bây giờ cô mới nhớ đến hôm nay cô mặc đồ lót khác màu nhỉ. Còn là đồ lót Biện Biện mua họa tiết thủy thủ mặt trăng rất mát mẻ. Đêm đầu tiên của cô và hắn sao có thể mất mát như vậy được.

Đó là suy nghĩ trong đầu, còn Nghiêm Trạch thì đã bị nhục dục khuấy đảo, hoàn toàn không đem lời nói của Tư Mạn ra gì gạt tay cô ra, ý chí ẩn sạch cô đã khiến hắn mất hết lý trí.

Tư Mạn biết được không thể ngăn Nghiêm Trạch bằng cách này, nhìn ánh mắt như dã thú của hắn tám phần là chịu không nổi rồi. Ngay khi Nghiêm Trạch xé rách được phần áo ngoài của cô, muốn xé nốt áo lót thì cô liền vươn người đẩy ôm lấy thân hắn gào lên:

“Không được Nghiêm Trạch!!! Hôm nay em đến tháng!!!”

Chỉ một câu nói này thôi cũng đủ khiến cho Nghiêm Trạch đang trên mây rơi xuống đất. Trong lòng hụt hẫng đến khó tả. Phút chốc cảm phần vài ba giọt máu bết dính của chị em phụ nữ, hận thù không biết chỗ nào xả, nếu kinh nguyệt là con người có lẽ hắn đã bắn chết ngay bây giờ không chừng.

Nghiêm Trạch buông lỏng cơ thể, thở hai hơi liền lấy lại thần khí, nhẹ nhàng ôm cô nằm xuống giường, để cô nằm trọn trong vòng tay, kéo tấm chăn dày kia phủ lên làn da trắng nõn. Bàn tay khẽ xoa nhẹ vết sẹo ở bụng của cô, nhủ rằng ngày cô có vết sẹo này cũng là ngày hắn mất cô.

“Cảm ơn anh đã hiểu cho em...” Tư Mạn chẳng thể nói lý do gì khác, cô cũng chẳng thể ngờ cách này lại hiệu quả đến vậy. Nghiêm Trạch lại thật sự vì cô đến tháng mà bỏ qua không ép cô nữa. Cô cũng biết được rằng sức mạnh Nghiêm Trạch lớn như thế nào, chỉ cần hắn muốn cô sẽ phải phục tùng dưới thân hắn. Nhưng hắn lại vì cô mà chờ, đợi cô cam tâm tình nguyện.

Cô yêu người đàn ông này chết mất.

Hai người nằm trên giường ôm chặt lấy nhau, cùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm những giọt mưa được đèn đường lung linh chiếu ra những tia sáng kỳ diệu. Hơi ấm của cả hai khiến cho mọi thứ trở nên hạnh phúc lạ thường.

“Có phải em yêu anh nhanh quá không? Thật sự rất mất mặt.” Tư Mạn đếm trên ngón tay, tính toán chỉ trong vòng gần một tháng hắn đã yêu Nghiêm Trạch, cảm thấy bản thân mất giá đi rồi.

Cô không biết vì bản thân vốn dĩ đã yêu Nghiêm Trạch từ lâu cho nên mới dễ dàng bị hắn quyến rũ như vậy.

“Thời gian bao lâu không phải vấn đề.” Nghiêm Trạch trầm trầm đáp: “Trước khi em xuất hiện, cuộc sống này của anh chẳng có gì thú vị, càng chẳng có lý do để anh cố gắng làm một điều gì đó. Anh đã quen với việc bước đi một mình, ăn một mình, ngủ một mình. Nhưng em đến rồi, mỗi ngày nhìn thấy em đều thấy thú vị, khi sợ em rời đi anh sẽ cố gắng trói chặt em không để em chạy thoát. Khi em đến rồi anh cũng chẳng thể bước một mình được nữa.” Lời nói ngọt ngào phát ra từ cửa miệng người đàn ông như Nghiêm Trạch lại khiến mọi thứ trở nên kỳ diệu đến lạ thường.

Cô cuộn mình trong lòng hắn, vui mặt hít hà hương thơm vừa quen vừa lạ đó, trong lòng bỗng nhói lên một cơn đau dữ dội.

“Sao vậy? Em đau ở đâu?” Nghiêm Trạch lo lắng dò xét.

“Em cũng không rõ...” Tur Mạn ôm lấy ngực mình nói: “Từ trước đến giờ em chưa từng bị đau như thế này. Từ khi Nghiêm Luật về đây sống, kể nhìn nó ngủ hay ở bên anh, thỉnh thoảng ngực lại đau như thế này. Thật là lạ.”

Khuôn mặt Nghiêm Trạch sa sầm xuống, nhớ đến những ngày cô đau đớn tại Nghiêm gia, mọi thứ đột nhiên lạnh đi.

“Chú thượng! Đã đến giờ rồi.” Ngay lúc này bên ngoài cửa có tiếng Hắc Báo nhắc nhở.

Nghiêm Trạch rời khỏi giường, để Tur Mạn giúp hắn mang lại y phục, chỉnh lại dáng vẻ cao ngạo kia. Biểu hiện này thật giống với lúc trước, những ngày mà Nghiêm gia nở hoa đỏ.

“Ngày mai anh sẽ quay trở lại. Chờ anh.” Nghiêm Trạch đặt lên đầu Tur Mạn một nụ hôn trân quý, bàn tay vẫn siết chặt lấy tay cô tận hưởng hơi ấm từ bàn tay đó.

“Anh đi cẩn thận. Trời vẫn còn mưa đấy.” Tur Mạn nhìn ra bên ngoài, thoáng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ những tiếng gào, trong lòng thoáng chút lo lắng không yên, bàn tay càng siết lấy tay hắn như thể không muốn để hắn đi.

Nghiêm Trạch buồn cười nựng má cô, xoa đầu đáp: “Đừng lo, em yên tâm ngủ đi. Luật hay tỉnh dậy lúc nửa đêm, em phải ôm nó, đừng để nó bị lạnh.”

Tur Mạn buồn bã gật đầu. Có một chút buồn lòng khi nhận ra Nghiêm Trạch đã có một kết tình yêu với người đàn bà khác:

“Anh yên tâm. Con trai anh đã có em lo.”

Nghiêm Trạch chẳng nói nổi cô. Con trai đầu phải của riêng hắn. Hắn không nói nữa mà chậm rãi quay đầu rời đi.

Khi bàn tay Nghiêm Trạch tuột ra khỏi Tur Mạn, lồng ngực cô lần nữa nổi lên những cơn đau nhói. Con đau này khiến cho ánh mắt cô dõi theo Nghiêm Trạch dần dần bị màn đêm nuốt chửng kia càng thêm mờ hồ. Thoảng qua một chút gì đó rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Buổi sáng đảo vắng trở mình sau cơn mưa kéo dài dằng dặc, đám mây đen vẫn còn lờn vờn chưa chịu tan đi trên bầu trời. Từng giọt nước vương trên lá nặng nề rũ mình xuống nền đất ẩm ướt, trong gió thoảng sương lạnh. Thế nhưng bên trong căn nhà kia lại tràn ngập tiếng cười, không gian ấm áp đến lạ thường mặc kệ thời tiết bên ngoài đang rất xấu.

“Thật may là em chuẩn bị tiệc cưới trong nhà, nếu không lại mất công rồi.” Tur Mạn khoác trên mình một chiếc váy phù dâu trắng bó sát, ôm lấy những đường cong mỹ miều trên cơ thể, cười tươi giúp Biện Biện chỉnh trang y phục cô dâu trắng như tuyết.

Biện Biện xinh đẹp mỉm cười, tay thoáng run khi nghe tiếng khách khứa bên ngoài đã đến. Số lượng khách tuy rằng chỉ đếm đến hàng chục, quanh đi quẩn lại là những cố nhân xưa chí cốt của Lex và vài ba hào môn huynh đệ từng vào sinh ra tử cất công đường xa đến đây chúc phúc. Cũng là lần đầu gặp mặt Lex sau năm năm mai danh ẩn tích.

“Thời tiết xấu, đường xá lại xa như vậy mà họ vẫn cất công đến. Tình nghĩa giữa thiếu gia và những người đó quả thật không nhỏ.” Biện Biện nhìn qua cửa kính, nhẹ nhàng nói.

“Thiếu gia cái gì chứ. Bây giờ chị phải gọi anh ấy là chồng, là lão công.”

Tur Mạn vừa dứt lời thì Nghiêm Luật bên ngoài tất bật chạy vào, tên nhóc khoác bộ cánh ple đuôi tôm cực kỳ đáng yêu đó cái miệng luôn ngậm kẹo ngọt, thường xuyên nói những lời mát lòng mát dạ:

“Mợ đẹp quá, như công chúa vậy. Mama của con lại giống tiên nữ, à không con chưa thấy tiên nữ, có khi tiên nữ lại không đẹp bằng Mama của con.”

Biện Biện và Tur Mạn bật cười lớn nheo má Nghiêm Luật:

“Không biết giống ai mà mồm miệng leo mép vậy.”

Chắc chắn không phải giống Nghiêm Trạch, chỉ có thể là giống Tur Mạn lúc nhỏ mà thôi.

“Papa của con đã tới chưa?”

Nghiêm Luật nghe câu hỏi này liền rộ ra một nụ cười khoái trá: “Mama nhớ Papa rồi!!!”

Bị nói trúng tim đen, Tư Mạn ngại ngần quay mặt đi đáp: “Nhóc con ăn nói lung tung.”

Biện Biện và Nghiêm Luật càng cười lớn hơn. Nghiêm Luật lần nữa ngó nghiêng ra bên ngoài kiểm tra một lượt mới đáp:

“Bình thường Papa đến sớm lắm, nhưng hôm nay con vẫn chưa thấy Papa đâu. Papa đã nói là sẽ đến xem đám cưới mà.”

Nghe vậy, mi tâm Tư Mạn mới thoáng nhủ, nhìn đám mây đen đang nhả từng giọt mưa xuống, trong lòng dậy lên nỗi lo lắng mơ hồ.

“Đã đến giờ làm lễ rồi. Cô dâu mau đi thôi.” Bên ngoài có tiếng người nhắc nhở, xem ra giờ tốt đã đến.

“Khoan đã, sao bây giờ Chu Mạt vẫn không thấy đâu?” Từ sáng nay Tư Mạn đã không nhìn thấy Chu Mạt, người chưa từng rời khỏi Lex một bước.

“Cậu ấy có chuyện gấp phải đi, em đừng lo, cậu ấy sẽ sớm quay lại thôi.” Biện Biện cố gắng giải vây nói.

Coi như hải lòng, Tư Mạn dẫn Biện Biện ra cửa, tập trung vào nhiệm vụ trang hoàng cô dâu thật lộng lẫy. Nghiêm Luật lại không quên nhiệm vụ của mình, cầm lấy cành hoa nhài từng nơi cô dâu đi qua.

Thời khắc đồng hồ đã điểm, tiếng nhạc du dương từ cây dương cầm cất lên như mở màn cho buổi lễ kết hôn gắn chặt hai trái tim đã lang bạt nơi nào đó đến tận bây giờ. Khoảnh khắc Biện Biện bước từng bước chân tiến về Lex như thể rằng vạn vật đang ngừng lại, trong mắt cô chỉ nhìn thấy gương mặt hiền lành đứng đó đợi cô, dịu dàng chờ cô bước đến. Khi bàn tay cô chạm vào lòng bàn tay ấm áp, khi cô và Lex đọc những lời tuyên thệ vừa kính cẩn vừa ngọt ngào, bản thân cô như đã nhìn ra cô chẳng còn đơn độc nữa. Cô cũng chẳng ngại ngần đáp lời của Lex, lời hồi đáp mà đối với Biện Biện vĩnh viễn không hối hận:

“Em đồng ý.”

Đáp lại cô là nụ hôn thật sâu của Lex, hần như muốn truyền hết tất cả những gì hần có, dành trọn vẹn tình yêu trong tim dâng hiến cho cô. Chiếc nhẫn bạc khê khàng yên vị ở ngón áp út, trái tim cô như nghẹn ngào vì hạnh phúc, không thể thôi được những tiếng trống bình bịch trong lòng ngực.

“Biện Biện, dù cho vạn đời sao dời, anh cũng sẽ bảo vệ em cho đến chết.”

Lời nói như một lời tuyên thệ của một người từng dẫm lên trăm xác người ngồi trên vị trí cao nhất cũng khiến cho bầu trời mưa lất phất ngoài kia thêm cuồng nộ. Một cơn gió mạnh tạt ngang, đủ khiến tất cả thấy bàn ghế bị trận cuồng phong đó làm đổ vỡ.

Toàn bộ chúng nhân xanh mặt kinh hãi vội vã nằm xuống, trốn dưới gầm bàn. Lex nhanh chân hơn vội ôm lấy Biện Biện dùng thân che chắn, chẳng may một chiếc bàn rơi trúng người hần, khiến cho gáy hần chạm rã vương ra một dòng máu đỏ.

Phía bên kia Tư Mạn theo bản năng liền chạy về phía Nghiêm Luật, ôm chặt vào lòng nhảy bổ về phía gầm bàn, một lòng bảo vệ. Giây phút đó cô cũng hiểu được, bản thân đã sớm coi đứa trẻ này như con ruột rồi.

“Không ổn, sắp có bão. Sắp có bão!!!” Chu Mạt không biết từ đâu chạy đến, xanh mặt hô hoán.

“Sao lại thế? Nếu hôm nay có bão chúng ta phải biết chứ?” Tư Mạn lò mạt ra nghiêm trọng nói.

Chu Mạt thờ không ra hơi đầy mắt sang Lex nói: “Có kẻ đã đột nhập đảo, tự ý làm lệch thông tin nơi này cho nên chúng ta mới không biết được hôm nay sẽ có bão. Con bão này rất lớn, sẽ có thể nhấn chìm hòn đảo này!”

Nhấn chìm???

Chúng nhân kinh hãi tột độ, không hề biết sẽ có chuyện như thế này xảy ra. Toàn bộ huynh đệ hào môn của Lex vội vàng cho người đi lấy thuyền, trong tình thế này, rời khỏi đảo là biện pháp duy nhất có thể sống sót thế nhưng khi họ đi kiểm tra thì sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch.

“Chủ quân! Toàn bộ thuyền đã bị chọc thủng đáy. Chúng tôi chẳng thể rời đi được nữa.”

Nghe câu này ai cũng rõ là có kẻ đã dùng thủ đoạn để làm ra cơ sự này. Một vị huynh đệ thân thiết lên tiếng.

“Là Nghiêm Trạch, chỉ có thể là hần. Mấy ngày nay hần luôn tìm đến đảo, chắc chắn là kẻ đã cắt đứt thông tin đảo này với bên ngoài hòng khiến cho chúng ta chết chìm ở đây.”

“Phải, phải, chỉ có thể là hần, tên già dối khôn kiếp...”

“....”

Thoảng trong đó là tiếng chửi rủa dành cho Nghiêm Trạch và Nghiêm gia, oán hận không thể giết chết hần.

“Các người im miệng, không được chửi mắng cha ta, các người không có tư cách!!!” Nghiêm Luật xù lông gợn dữ khi người cha tôn quý bị xúc phạm, không hề sợ hãi mà nhảy bổ ra, mặc kệ gió lốc lớn giọng chửi bới.

“Nghiêm Luật! Ai cho con lớn giọng với trưởng bối như vậy???” Sắc mặt Tư Mạn sa sầm lạnh lùng quát Nghiêm Luật. Bây giờ cô đang vô cùng hỗn loạn. Nếu thật sự là Nghiêm Trạch làm ra, chẳng phải chính cô dẫn rắn vào nhà sao?

“Chư vị bình tĩnh. Anh hai, em tin không phải Nghiêm Trạch làm.” Tư Mạn trấn tĩnh nói.

“Nếu không phải hần, vậy mọi ngày hần đều đến đây tại sao hôm nay lại không đến, chẳng phải sợ chết chùng trong cái bẫy của hần sao?”

Tư Mạn bị đám huynh đệ đó nói, lại không thể để yên đáp: “Nghiêm Luật còn ở đây, Nghiêm Trạch sẽ không làm liều đến vậy. Anh ta có thể không lo cho ai, nhưng không thể không lo cho con trai anh ta.”

Lex bên kia vỗ về Biện Biện, bình thân đứng dậy. Lúc này Biện Biện phát hiện ra vết máu sau gáy liền muốn la lên nhưng bị Lex bịt miệng ra hiệu im lặng, chậm rãi lấy một chiếc khăn giữ lấy vết thương, tỏ vẻ ổn nói:

“Không quan tâm đó là ai, việc bây giờ là di dời tất cả vào trong nhà, tìm nơi trú ẩn an toàn, trong thời gian đó tôi sẽ liên lạc với người trên đất liền, nhờ họ mang trực thăng hoặc chuyên cơ đến. Đảo này không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, muốn nhấn chìm cần ít nhất mười giờ đồng hồ. Bấy nhiêu thời gian là quá đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 23-2

Tư Mạn có thể tin rằng Nghiêm Trạch không phải là người thích dùng quỷ kế, ném đá giấu tay như thế này. Người như hần một khi đã làm việc sẽ đường đường chính chính, quang minh chính đại trừ khử cái gai trong mắt, huống hồ anh em nhà cô vốn dĩ không có sức lực chống đỡ lại hần, hà tất phải hao tâm tốn sức làm ra trò này? Chỉ là sự biến mất đột ngột của Nghiêm Trạch lại đột nhiên khiến cô mông lung đến khó hiểu.

Đưa tất cả mọi người vào nhà, tìm vị trí an toàn nhất tập trung yên vị nghe tiếng bão tố ngoài kia đang càn quét qua từng con sóng biển, gạt phăng từng ngọn núi với những cành cây đã úa tàn. Tiếng gió mưa bên nhau rồi rạc lại càng khiến tất thấy trở nên dữ dội hơn. Tiếng mưa đập mạnh trên mái nhà lúc nhẹ nhàng như tiếng đàn, lúc rầm rập như sóng thần đội cửa. Toàn bộ khiến cho con người bé nhỏ vô phương chạy trốn.

Chu Mạt cùng tất cả huynh đệ hào môn bận rộn liên lạc về phía đất liền, nhưng thật lạ, sóng vô tuyến bị gián đoạn không tài nào khả dụng, như thể có kẻ đã dùng bàn tay kia che hết bầu trời, cô lập hòn đảo xinh đẹp kia.

Thế nhưng Lex sẽ không vì thế mà khoanh tay đứng nhìn, bên cạnh hần bây giờ là những người thân thiết nhất, nếu để họ vì hần mà chìm dưới đáy biển mãi mãi, hần sẽ không bao giờ nhắm được mắt.

Lex cẩn thận dặn dò Biện Biện chăm sóc Tư Mạn rồi cùng Chu Mạt lần đi, phút chốc là lùi về nhà kho, vượt qua làn gió mạnh đến không đứng vững khó khăn tìm trong đó một chiếc trực thăng đã cũ mèm. Nhìn qua đã có thể nhận ra là hàng tồn kho lâu ngày không sử dụng, những mảnh rỉ sét đã bị oxy hóa bám trên từng bậc cửa. Trực thăng như một ông già lụ khụ nằm im một chỗ, nhìn qua chẳng thể nào dùng đến được.

“Trực thăng này vẫn có thể sử dụng được.” Nói rồi Lex liền cầm lấy dụng cụ, không chậm trễ tiến hành sửa chữa.

“Chủ quân, gáy ngài...” Chu Mạt thất kinh nhìn vết máu đầm sau gáy Lex, vội vàng chạy đến có ý muốn xem liền bị Lex gạt ra.

“So với thân thể này, chút đó có hề gì. Đừng đứng ra đó nữa, mau qua đây phụ ta.”

Chu Mạt hiểu Lex, hần nói không đau có nghĩa là không đau bởi vì thân thể hần đã trải qua quá nhiều lần phẫu thuật, những xây xước trên người từ lâu đã chẳng hề gì. Nhưng Chu Mạt lại cực kỳ lo lắng vì vết thương kia trông có vẻ không hề nhỏ.

Hai người hai đầu, tất bật nối lại dây điện và sửa động cơ, chỉ phút chốc đã lấm lem, những đám bụi và dầu cô đặc bám vào bộ cánh chú rết màu trắng của Lex khiến cho hần không còn phong thái đỉnh đặc tươm tất như ban đầu, nhưng hần mặc kệ. Y phục có thể mua lại, mạng thì không thể mua.

Trong lúc sửa chữa, Chu Mạt đột nhiên nói: “Mạt đã đi xác thực thông tin về Nghiêm phu nhân và Bối gia năm đó. Quả thực người đã khiến cho Nghiêm phu nhân bị cưỡng bức tập thể rồi qua đời là Bối lão gia và tiểu thư Bối Hân Đồng.”

Cờ lê trên tay Lex rơi xuống một tiếng ‘keng’, vì bên trong quá tối Chu Mạt chẳng thể thấy được sắc mặt Lex lúc này nhưng có thể đoán tám phần hần sốc như thế nào. Chốc sau Chu Mạt lại nghe tiếng kim loại va chạm như thể Lex đã có thể bình tâm chấp nhận sự thật đó. Sự thật Bối gia cũng chẳng tốt đẹp như hần vẫn luôn ảo tưởng.

“Còn có....Năm đó sau khi Nghiêm Giác Siêu đưa thuốc giải cho ngài rồi rời đi, chính ông ta là người phóng hỏa. Từ đầu chí cuối đều là một tay ông ta

làm ra. Nghiêm Trạch lúc đó đang trong khóa huấn luyện NOT, đến khi hắn trở về thì Bối gia...cũng đã không còn nữa.”

Câu nói này của Chu Mạt chính là khẳng định cho Lex biết rằng sự hiểu nhầm về Nghiêm Trạch tham gia vào án oán kia là sai lầm. Nếu không phải Chu Mạt tra được thông tin này thì có lẽ họ vẫn còn cho rằng nghiệp của Nghiêm gia vẫn còn đó.

Lex không đáp lời, vẫn miệt mài làm công việc của mình. Tiếng kim loại va chạm và động cơ lúc có lúc không như một lời hồi đáp. Tâm can rồi bởi ư? Hắn chẳng biết nữa.

“Bối gia là ai? Tại sao Bối gia lại liên quan đến Nghiêm Trạch?” Tư Mạn không biết từ lúc nào đứng lù lù ở cửa cất giọng nghi hoặc.

“Tiểu thư sao lại xuống đây, ở đây nguy hiểm lắm, có thể sập xuống bất cứ lúc nào, mau lên nhà đi.”

“Ở đây rất nguy hiểm, em đi đi. Anh đang bận.” Lex không dừng tay mà vẫn tiếp tục công việc của mình, không chút nao núng trước sự xuất hiện đột ngột của Tư Mạn mà đáp.

Tư Mạn không nói thêm gì nữa. Chỉ chậm rãi quay đầu tính toán bỏ đi, nhưng bước chân cô bỗng nhiên dừng lại, trầm uất lên giọng nói:

“Anh hai, tên em là Bối Tư Mạn có phải không?”

Bầu không khí lập tức ngưng đọng. Tựa hồ có thể nhìn thấy từng hạt mưa rơi xuống hòa tan trước mũi chân Tư Mạn. Lex và Chu Mạt không thể nhắc nổi cớ lẽ, cứ như rằng đã bị điểm huyết. Họ đâu thể ngờ cô lại có thể nói ra câu này. Họ chẳng cô đã nhớ ra mọi thứ?

“Chỉ cần bước ra ngoài, người ta sẽ gọi em bằng cái tên đó. Những ký ức mà em có được năm nay rất rõ ràng trong khi đó khoảng cách từ đó trở về trước lại hoàn toàn mơ hồ. Em thậm chí không nhớ được gương mặt của cha mẹ như thế nào. Khi em ở Nghiêm gia cũng biết được người phụ nữ mà Nghiêm Trạch yêu đó không chỉ giống hệt em, ngay cả ấn chỉ hay vết sẹo ở bụng đều y hệt, cô ta cũng biến mất năm năm trước. Em không nghĩ mọi thứ đều là trùng hợp. Bây giờ hai người nhắc đến Bối gia, em mới càng rõ ràng, người phụ nữ đó là em có phải không?”

Một tiếng sấm sét nổ âm lên, xé toạc bầu trời kéo đến những đám mây đen, lốc xoáy vùn vụt, hơi thở của thiên nhiên kéo ra những trận cuồng phong lật đổ tất thảy những thứ có trên mặt đất. Thế nhưng đối với Lex, trận cuồng phong bên trong này mới đáng sợ hơn. Chỉ cần vài ngày không dùng thuật thôi miên, đầu óc Tư Mạn đã tỉnh anh trở lại đến mức này.

“Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này, em đừng đứng đó nữa, nguy hiểm lắm.”

Tư Mạn tỏ vẻ không hài lòng, vẫn đứng yên trước cửa nói: “Anh không dám phủ nhận là bởi vì em đang nói đúng sự thật có phải không?” Tư Mạn cũng chẳng rõ cô đang nói cái gì, cứ như trong thâm tâm đang thôi thúc cô làm điều gì đó trước khi quá muộn.

Thế nhưng Tư Mạn vừa dứt lời, một khúc gỗ lớn theo trận cuồng phong quét qua, không ngại ngần xé gió lao về phía Tư Mạn với tốc độ kinh hoàng.

“Tĩnh Tĩnh! Nguy hiểm!!!” Lex vừa đứng bật dậy, cơn đau nhói sau gáy khiến cho chân hắn ngã quỵ, máu ứa ra đầm hết cả vạt áo. Hắn đau đầu nhưng kịp nhìn thấy một bóng đen lao đến ôm chặt lấy cô. Dùng tấm lưng rộng lớn đỡ lấy khúc gỗ kia rồi vội vàng bật sang phía bên trong nhà kho, lăn vào một góc an toàn mà bàn tay vẫn siết chặt cô nhất nhất bảo vệ.

Tư Mạn vui trong lòng ngực người đó, trong cơn hoảng hốt kịp nhìn thấy trên thân người đó không ít vết thương lớn nhỏ. Mái tóc ửng hồng dính lấy gương mặt anh tuấn. Khi ngẩng đầu cô mới nhìn ra dáng vẻ mệt mỏi, hơi thở đứt quãng và ánh mắt lo lắng của người đó. Bàn tay vẫn siết chặt vai cô, hắn nhìn cô bình an, chậm rãi nở nụ cười.

“Đám cưới đã xong rồi đấy ư? Anh đến trễ mất rồi.” Người đó vui mặt vào hôm cô, thờ ơ nhẹ: “Xin lỗi em nhé Tĩnh Tĩnh. Anh không thể làm như lời anh nói, không thể rời bỏ em là điều anh chưa từng nghĩ đến. Hãy để anh ở đây, bảo vệ em bình an nửa đời còn lại.”

Bàn tay Tư Mạn run run đặt lên vai người đó vỗ về, trong lòng không khỏi nhói đau:

“James. Tại sao cứ phải tốt với em như vậy? Em phải làm sao với anh bây giờ đây hả James Khải Huân?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 24-1

Từ rời khỏi đảo, James thường mơ hồ lang thang khắp nẻo đường, hắn không cố định một chỗ, chẳng thể ăn nổi bữa ăn một mình. Hắn tìm đến những người bạn xưa cũ, mở vài ba bữa tiệc, cùng họ hát hò nhảy múa, cùng vài cô gái mây mưa nhục dục. Những lúc như vậy hắn thấy thật thanh thản, chỉ là đến khi tỉnh dậy, phát hiện ra rằng trái tim liên tục co thắt, người phụ nữ nằm bên cạnh cô gương mặt thật xa lạ.

Khi đầu óc con người tỉnh táo cũng chính là lúc nỗi đau vỡ òa.

Hắn chẳng thể nhìn thấy bóng dáng hao gầy, bất kỳ lúc nào cũng có thể nở nụ cười tươi tắn và mùi hương nhẹ nhàng luôn bám quanh mũi, chẳng thể nghe thấy giọng nói thánh thót kể chuyện của cô. Chỉ cần nhắm mắt hắn cũng có thể vẽ ra hình bóng cô.

Chết tiệt. Năm năm ở bên cạnh cô đã khiến hắn biến thành gã đàn ông si tình. Ngay từ lúc quyết định đưa cô đi, hắn cũng chưa từng nghĩ đến sẽ yêu cô thành ra như vậy. Mỗi bước chân, mỗi hơi thở đều không thể kìm nén nỗi nhớ đông đầy đó. Hắn làm sao có thể quên cô được đây? Bởi Tư Mạn. Hắn phải đi tìm cô.

“Đừng đuổi anh đi. Hãy để anh nhìn em đến mức chán ghét, lúc đó rồi khỏi em anh mới có thể thanh thản.”

“Được rồi, em sẽ không đuổi. Nhưng sao anh lại bị thương đến thế này?” Những vết thương chẳng chịt nối nhau, tuy không sâu nhưng lại rất nhiều, khiến cô không khỏi xót xa.

James kéo Tư Mạn vào một góc an toàn, gật đầu chào Lex và Chu Mạt mới đáp: “Trước khi đến đây tôi mới biết được thông tin có bão lớn, liên lạc với mọi người lại không có tín hiệu nên mới dùng thuyền, mong đến kịp để đưa mọi người đi. Rất may là tôi có thể đến đây sớm, cơn bão vẫn chưa quá lớn. Chỉ là trong phạm vi trăm dặm ngoài kia, lại bị một chiếc tàu ngầm đánh úp. Khó khăn lắm mới có thể bơi đến đây.”

Bấy nhiêu thông tin cũng có thể hiểu kẻ đứng trong bóng tối kia muốn ngăn chặn tất cả những người có mong muốn cứu hộ đảo. Ngay cả tàu lạ cũng chẳng ngại ngần đánh thẳng mặt. May mắn James thân thủ không tồi mới có thể sống sót chạy đến đây.

“Vậy còn Nghiêm Trạch. Không lẽ anh ấy cũng...” Sắc mặt Tư Mạn tái mét lưỡng đến trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Tay cũng thoáng run rẩy.

“Có khi lại là hắn làm ra trò này ấy chứ.” Chu Mạt nghi hoặc Nghiêm Trạch có khả năng bày trận, nhưng trong lòng lại chẳng thể chắc chắn.

Nét buồn lộ rõ trên gương mặt James, tuy vậy hắn vẫn giữ bình thản đáp: “Anh không nhìn thấy con thuyền nào khác, cũng không thấy Nghiêm Trạch và người của anh ta đâu.”

Nói vậy chính James cũng chẳng rõ có phải Nghiêm Trạch gây ra sự vụ này hay không.

“Bão tố là chuyện của thiên nhiên, con người dù có muốn cũng chẳng thể làm chủ. Cho dù Nghiêm Trạch hay ai khác muốn bày trò cũng chẳng thể đúng lúc như vậy. Nếu như thông tin có bão này được phát rộng rãi tất cả khách mời của tôi phải biết trước khi họ đến. Vậy mà một chút thông tin cũng chẳng có, chứng tỏ kẻ làm ra thế trận này chỉ có thể là kẻ có máu mặt tại trung tâm khí tượng thủy văn mới có thể bung bít vụ này. Nghiêm Trạch vốn không thích động chạm đến chính phủ Nhật Bản chứ đừng nói đến trung tâm khí tượng thủy văn. Hắn tuy rằng không thua kém Nghiêm Giác Siêu nhưng sẽ không khiến cho Nghiêm Luật tổn hại.”

Lời Lex nói chính là loại trừ Nghiêm Trạch ra khỏi nghi vấn. Cũng chính hắn ghi nhận Nghiêm Trạch không phải là loại người chơi trò tiểu nhân ném đá đầu tay như vậy.

“Nghiêm Trạch không đụng chạm đến chính phủ nhưng Kyle Parker thì có đấy. Ngài đừng quên hắn là Nghị sĩ thượng viện, bàn tay muốn che bầu trời cũng không khó.” Chu Mạt vừa tiếp tục công việc sửa chữa vừa có ý nhắc nhở Lex. Kyle chính là người đã khiến Tư Mạn đau khổ tại Nghiêm gia, cũng chính là kẻ suýt giết chết cô cách đây không lâu.

“Không thể nào. Chính anh ta đã cứu em một mạng. Sao lại có thể làm ra vụ này?” Tư Mạn ngờ nghệch nói. Cô đã tính toán khi có cơ hội gặp lại sẽ đối xử thật tốt với Kyle. Nào ngờ lại nghe đến chuyện này.

“Gác lại chuyện đó đi. Chỉ cần rời khỏi đây sẽ sớm biết ai là kẻ đứng đằng sau.”

Lex coi như sửa xong, ném cờ lê qua một bên leo lên ghế lái trực thăng, căng thẳng khởi động.

Rẹt, rẹt!!!

Tiếng động cơ va chạm, khó nhọc khắc ra từng lớp khói đen đặc. Phải đến ba lần khởi động thì trực thăng già khụ mới có thể mờ mắt, vang lên những tiếng kêu của sự sống.

“Tốt rồi, có thể rời đi rồi. Nhưng mà....bão lớn như vậy, làm sao có thể....” Tám mươi phần trăm là tai nạn, trong thời tiết như vậy, muốn điều khiển được trực thăng ra khỏi là một chuyện vô cùng khó khăn.

Đối với suy nghĩ này của Chu Mạt Lex có thể hiểu được, hắn quay đầu nhìn James nói: “Tôi biết cậu là đặc vụ xuất sắc nhất của cục, cũng biết khả năng ứng biến như thế nào. Tôi tin những việc như thế này, cậu có thể hoàn thành được.”

James bỗng dừng nhớ đến cách đây năm năm, tại Canada, Nghiêm Trạch đã điều khiển trực thăng cứu Tư Mạn và hắn một mạng như thế nào. Trong lòng con người kiêu hãnh bỗng cảm thấy thua thiệt. Hắn thật sự không bằng Nghiêm Trạch sao?

“Được. Tôi sẽ làm.”

Nhận được cái gật đầu của James, Lex yên tâm thờ phào nhìn vào đồng hồ. Đã ba giờ đồng hồ trôi qua, bên ngoài mưa không ngừng bào mòn từng lớp núi, cây cối bật khỏi lớp đất tơi xốp rồi trượt ra biển, những mảng mây đen vần vũ thành lốc xoáy đào bới tất cả sự sống trên đảo lớn. Trên tầng thượng của căn nhà đã bị bay mất một phần mái, nhìn qua vô cùng xơ xác. Cũng dự liệu thêm một giờ đồng hồ nữa, mọi thứ sẽ càng trở nên tồi tệ. Khi căn nhà

đổ sập xuống, họ cũng chẳng còn chỗ an toàn để dung thân nữa.

Vội vàng giải thích với huynh đệ hào môn, để họ có thể nhường chuyển đi này cho phụ nữ và trẻ em, những bậc quân tử không ngại ngần gặt đầu, để cho Biện Biện, Tư Mạn và Nghiêm Luật đi trước.

“Chiếc trực thăng này chỉ chở được bốn người. Vậy còn anh thì sao?”

Nhìn thấy Lex nhét James và Chu Mạt lên, Tư Mạn và Biện Biện lập tức nghĩ đến điều này.

“Mạt không đi. Chủ quân mau lên đây!!” Chu Mạt lao xuống có ý đẩy Lex lên nhưng lại hấn gạt đi.

Nước mưa và gió tạt thẳng vào gương mặt họ, khiến cho mờ mắt cũng khó khăn. Nghiêm Luật nép trong lòng Tư Mạn, như hiểu được nguy hiểm đang cận kề, phút chốc biết được trong lòng mẹ là nơi an toàn nhất mà bám chặt lấy cô, dẫu sợ hãi mong mỗi bóng hình người cha cao quý xuất hiện nhưng lại im bất không thấy đâu.

Lex uy nghiêm đứng giữa bão giông cùng huynh đệ hào môn, hùng hùng khí thế phát tay đáp: “Tất cả mọi người đều là những người thân cận nhất với tôi. Chỉ cần mọi người sống sót, tôi mới có thể an tâm. James, tôi xin nhờ tất cả vào cậu.”

Nói rồi lại đưa mắt sang Biện Biện đang ngồi trong trực thăng, cả gương mặt đã ướt đẫm nước mắt. Từ trước đến giờ cô luôn tuân theo ý chỉ của Lex, không bao giờ gạt đi hay phản bác bởi vì tất cả mọi quyết định mà hấn đưa ra đều có nguyên do của nó. Cô ủng hộ tuyệt đối. Vì thế mà quyết định lần này cô vẫn chẳng dám lên tiếng, nhu nhược nhìn hấn mà khóc đến kiệt quệ.

Lex đưa tay chạm vào má Biện Biện, chậm rãi lau đi từng giọt nước mắt trên gương mặt cô, hấn gục đầu vào ngực cô, khóe mi tuôn ra một dòng lệ mặn chát.

“Biện Biện, anh nợ em quá nhiều. Cả đời anh luôn khiến em phải khóc.”

“Đừng nói như vậy, Văn Trác.” Biện Biện nâng mặt hấn, đặt lên mí mắt một nụ hôn giữa ngàn cơn mưa đang khiến cho gương mặt họ ướt đẫm: “Không có anh, Louis Biện Biện đã chết từ lâu rồi. Em mới là người nợ anh.”

Dường như họ đã cảm giác được chuyến đi này đôi lại biệt ly. Cho dù người đi hay người ở lại đều không tránh được kiếp nạn. Những lời nói kia cho dù bị mưa bão thấm đẫm vẫn chẳng thể tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 24-2

Biện Biện nghẹn ngào nắm chặt lấy bàn tay sưng gĩa của Lex cắn môi đau đớn: “Em có thể một lần phản kháng lời của anh. Ở lại đây cùng với anh được không? Nếu có phải chết, em thà rằng được chết bên anh.”

Lex lắc đầu, dịu dàng nhìn cô, ánh mắt vẫn say đắm hết như lúc cô còn là cô nhóc sinh ra ngậm thìa vàng của gia tộc Louis, cùng nhau ngây ngô đơn thuần. Hấn đã yêu cô suốt thời bình an, mê say nụ cười ngọt ngào và trái tim lương thiện đó. Ngoài Tư Mạn tự tay hấn nuôi lớn ra, Louis Biện Biện chính là người hấn muốn che chở cả đời.

“Em quên rồi sao? Vừa nãy anh đã nguyện thề sẽ bảo vệ em nửa đời còn lại. Dù biết sẽ nguy hiểm, nhưng em rời đi, tỷ lệ sống sót sẽ lớn hơn anh. Bây giờ bão đã nhấn chìm đường bờ biển ngoài kia, chốc lát thôi nơi này sẽ là biển lớn. Em có hiểu anh nói không?”

Cô đương nhiên hiểu hấn muốn nhường tỷ lệ cơ hội sống sót ít ỏi lại cho cô, để cô còn có thể vượt qua cơn bão giông sống sót nơi đất liền. Nhưng làm sao đây? Còn hấn thì sao đây?

“Đừng lo, chỉ cần em và Tư Mạn bình an, anh sẽ tìm được cách trở về.”

Không ngại ngần ôm lấy Tư Mạn và Nghiêm Luật lần cuối, lau vội đi dòng nước mắt đã ướt đẫm gương mặt cô. Vỗ một cái đầy an tâm vào vai Chu Mạt rồi vội vàng đóng cánh cửa lại. Bước thật xa ra khỏi phạm vi trực thăng cất cánh không quay đầu.

Khi nghe tiếng động cơ tranh nhau với gió những âm thanh hỗn độn, cánh quạt không khách khí bật ngược những đám cỏ đã bị búng rễ. Lex mới chậm chậm quay đầu, hấn nhìn thấy đôi mắt Biện Biện đỏ ngầu, khóe mi ngập tràn lệ của Tư Mạn, ánh mắt ngây dại của Nghiêm Luật và cái tát tự cho mình vô dụng của Chu Mạt đang nhìn về phía Lex.

Chiếc trực thăng kia đang chờ người con gái hấn yêu nhất, cô em gái đáng thương mà hấn nuôi lớn từ khi lọt lòng, người anh em vào sinh ra tử không gì có thể đánh đổi và đưa cháu chỉ vừa kịp nhận cậu. Trong thâm tâm hấn chỉ có một ý niệm.

Chỉ cần họ sống tốt là đủ.

Đau đớn, tiếc nuối, bi thương.

Lex gượng ra một nụ cười, đưa tay vẫy chào tạm biệt họ. Bóng hân oai dũng đứng giữa mưa gió, để cho nước mưa hòa lẫn với nước mắt, lặng lẽ nhìn trực thăng kia dần dần thành chấm nhỏ trên bầu trời, cũng chính là lúc phát hiện ra nước biển từ khi nào đã ngấm lên mắt cá chân, ngay chính chỗ mà hân đang đứng.

“Chủ quân! Không ổn, nước đang ngày càng dâng cao. Cứ độ này trong vòng nửa giờ đồng hồ nữa, hòn đảo này thật sự sẽ bị nhấn chìm!”

Mới chỉ gần năm giờ đồng hồ, hòn đảo này đã có thể rơi vào tình trạng này. Suy đoán mười giờ đồng hồ của Lex không lẽ đã thật sự sai lầm. Hoặc giả Lex không thể lường được cơn bão kia chính là siêu bão bốn mươi năm mới xuất hiện một lần. Mỗi lần xuất hiện đều sẽ biến những hòn đảo trong phạm vi tâm bão thành thủy cung, đó chính là lý do không có người nào sinh sống trên hòn đảo này cho đến khi James mua nó. Trước khi đến đây sống, họ cho rằng khi bão đến, họ sẽ kịp rời đi. Thế nhưng tất cả đã bị một bàn tay nào đó che giấu, biến họ thành cá mắc cạn không thể quay đầu.

“Người của ta đã liên lạc được rồi, họ đang lái chuyên cơ đến đây!” Nghe báo cáo, chúng nhân có thể an tâm một chút, Lex lập tức ra lệnh:

“Nhanh, lên đỉnh núi.”

Khi họ đặt chân lên đỉnh núi, cũng là lúc phát hiện phía Đông phát ra những tia lửa điện kỳ lạ, những chấm đen lốm đốm bên dưới làn mây đen đang nhưng giao đấu với nhau, không ngừng va chạm và phát ra ánh sáng kỳ quái.

“Hương mười hai giờ, phía Đông. Chiếc chuyên cơ IL-96 đang tấn công trực thăng của tiểu thư.”

Chính là trực thăng chở đoàn người Tư Mạn vừa mới rời đi. Sắc mặt Lex sa sầm nghiêm trọng, đoạt lấy ống nhòm, phát hiện ra chuyên cơ kia quả thật đang muốn đoạt mạng trực thăng.

Bàn tay siết chặt đến vỡ cả ống nhòm, đôi mắt nổi lên những tia máu đỏ rực. Tên đứng đằng sau kia rốt cục là kẻ nào, có thể trốn dưới nước, núp trên trời chặn đứng mọi lối thoát của họ, lại cả gan muốn gây nguy hiểm cho những người thân của hân.

Chính lúc này, Lex đột nhiên phát hiện, cách đó không xa có một chiếc trực thăng khác đang lao đến, chặn đứng đường súng tấn công của chuyên cơ. Trên trực thăng kia có gắn súng liên thanh, là một loại trực thăng tối tân trên thế giới chỉ có năm chiếc. Bốn trên năm chiếc nằm ở Nghiêm gia.

“Là Nghiêm Trạch!”

Quả như hân suy đoán, kẻ đứng sau chuyện này không thể là Nghiêm Trạch. Hân vừa hay xuất hiện đúng lúc, giải nguy cho Tư Mạn, cũng coi như có lòng, điều thêm một chiếc trực thăng khác tiến về phía Lex.

Bên phía trực thăng của Tư Mạn sau một loạt súng tấn công đã gần như mất thăng bằng, khả năng chống đỡ giữa gió bão của James đã quá sức khó khăn, bây giờ lại bị tấn công, không khác đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho tay hân muốn rụng ra. May mắn Lex đã để Chu Mạt cầm chân ở đây, có thể cùng Tư Mạn dùng súng trường đập trả đường đạn tàn nhẫn kia.

“Biện Biện và Luật không được ngồi dậy, núp thật kỹ vào.” Tư Mạn bận rộn khai đạn vẫn không quên dặn dò. Cũng coi như khá khen cho sự dũng cảm của Nghiêm Luật. Giữa bốn bề nguy hiểm vẫn chẳng hề khóc lóc lấy một tiếng, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng Biện Biện dõi theo Tư Mạn.

“Mama. Là Papa, Papa kia!!!”

Chiếc trực thăng tối tân chói lóa xuất hiện giữa không gian, dùng thân chặn đứng đường đạn nguy hiểm từ chuyên cơ kia, trong chiếc trực thăng, bóng dáng cao lớn của Nghiêm Trạch nghiêng mình theo hướng súng, nã một đường đạn lạnh lùng.

Đoàng!!!

Tiếng nổ lớn vang lên kèm theo đó là khoang chứa của chuyên cơ bốc cháy dữ dội. Kẻ đứng ở bậc cửa vừa nãy còn nổ súng về phía chuyên cơ Tư Mạn đã rơi xuống, kẻ bên trong thì kinh hoàng vì sự xuất hiện quá mức bá đạo này của Nghiêm Trạch. Thoáng trong tia kính hải, khi mây mù kéo theo những giọt mưa nặng nề vụt qua. Tư Mạn kịp nhìn thấy khuôn mặt đầy những vết thương lớn nhỏ, máu tràn đến gò má chảy xuống xương hàm Nghiêm Trạch. Trong đôi mắt lạnh lùng thanh u đầy vẻ chết chóc kia là sát khí muốn san bằng tất cả.

Tư Mạn bỗng dưng rung mình ớn lạnh. Trong trí nhớ của cô lần đầu tiên cô nhìn thấy hân bị thương, cũng là lần đầu tiên khuôn mặt của quý vương đó xuất hiện trước mặt cô.

Thật đáng sợ, thế nhưng tại sao cô lại không sợ hãi mà đối lại cực kỳ lo lắng. Tại sao Nghiêm Trạch biến mất khi quay trở về lại bị thương đến mức này. Cho dù bị thương vẫn có thể kịp lúc đỡ cho trực thăng của cô một đường đạn, nhắm chính xác kẻ ra tay, khiến cho hân tan tành mây khói.

Nghiêm Trạch không phải là người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25

“Luật! Ngồi yên đó. Cha con đang bận, đừng làm phiền anh ấy.”

Nghiêm Luật biết đứng giữa nguy hiểm liền ngoan ngoãn nghe lời, thu mình vào trong lòng Biện Biện. Cảm giác an tâm trong đôi mắt vương đầy máu của Nghiêm Trạch, hẳn mới quay đầu về hướng chuyên cơ, tiếp tục những đường đạn nguy hiểm.

Ngồi ở ghế lái, sắc mặt ngưng trọng nghiêm túc, Hắc Bảo tập trung điều khiển súng liên thanh, không ngừng tấn công chuyên cơ đang không hề sợ hãi, vẫn muốn tiếp tục công kích cả hai trực thăng kia.

Nhưng chính ngay lúc này, một thanh súng trường từ cánh cửa nhỏ ở chuyên cơ thò ra, rất nhanh nã một đường súng trúng vào bả vai Hắc Bảo, khiến cho trực thăng tối tân phút chốc mất đà trượt ra khỏi vị trí bảo vệ trực thăng của Tư Mạn. Lợi dụng sơ hở chuyên cơ lần nữa nhắm về phía họ, khai súng.

Đoàng!!!

Giữa bầu trời xanh là một tiếng nổ lớn, vang vọng không thua kém tiếng sấm chớp ngoài kia. Cùng một lúc ba đường đại nhắm về khẩu súng trường của chuyên cơ hông chặn đứng, đồng thời xuyên vào họng súng khiến súng kia vỡ nát trong chớp mắt.

Độ chính xác từ đường đạn thứ nhất ở một vị trí không thuận lợi chính là vị trí Tư Mạn đang nhắm bắn khiến cho khẩu súng chớp mắt đã thành phế vật đó khiến chúng nhân hiểu được, Tư Mạn không ngẫu nhiên được Nghiêm Trạch để mắt, tha về Nghiêm gia làm xạ thủ.

Đường đạn thứ hai từ họng súng của Nghiêm Trạch với cự ly khá xa và tốc độ vừa vặn cùng đường đạn thứ ba của Chu Mạt va chạm với đường đạn từ kẻ địch kia mà vỡ tung, vang lên tiếng nổ lớn, đánh động cả chuyên cơ to lớn kia.

“Tư Mạn! Nhắm vào khoang cánh quạt ở góc trái.” Bộ đàm từ hai trực thăng được liên kết nhờ một loạt thao tác của James. Loa máy lập tức phát lên tín hiệu từ Hắc Bảo.

Tư Mạn không chần chừ lập tức vác súng đặt trên mép cửa. Thay họng súng bằng một thanh giáo nhọn, nhắm một mắt, nhích một ly, khai súng.

Đường đạn mang theo giáo kia xé toạc không khí cắm phập vào cánh quạt của chuyên cơ, khiến cho cánh quạt đang hoạt động bị cầm chân không thể tiếp tục xoay chiều đổi gió, nhanh chóng phản lại động cơ mà bốc khói, phụt lên một đám lửa.

“Không hổ là tay súng số một.”

Sắc mặt vô cùng hài lòng của James và Chu Mạt cùng Biện Biện lại vô cùng mâu thuẫn với sắc mặt của Tư Mạn đang thoáng qua tia ngáy ngốc.

Hắc Bảo vừa gọi cô là Tư Mạn, và cô cũng chẳng ngại ngần nhận mình là cái tên đó. Điều này phải chăng là bản năng? Cô rốt cuộc có phải là Tình Tình hay không?

Thế nhưng lại chẳng ai phát hiện ra điều đó. Tư Mạn cũng lập tức quên mất khi chiếc giáo của cô khiến cho chuyên cơ trực trặc đó lại giúp họ nhìn thấy kẻ đứng đằng sau tất cả từ trong chuyên cơ phải xuất hiện khi toàn bộ khoang chứa đã bốc cháy.

Trực thăng Nghiêm Trạch nhanh chóng lần nữa an tọa ở vị trí đủ làm khiến chần, đưa tất thảy hướng về đất liền. Chỉ là hướng đi của họ bị sự xuất hiện của kẻ ở trong chuyên cơ làm xao nhãng.

Dưới những giọt mưa nặng nề và cơn gió tạt mạnh, phi công rất vất vả trong việc chống đỡ đó. Bóng dáng Đinh Cẩm sắc mặt đầy vẻ tức tối khi liên tục bị hai trực thăng nhỏ bé phá hỏng từ khoang chứa đến cánh quạt. Nhưng hẳn chẳng đủ khả năng khiến cho tâm mất của họ lung lay, người khiến cho họ thoáng qua tia kinh ngạc, càng khiến cho Lex đã kịp dùng trực thăng tốc lao đến đằng đằng sát khí khi nhìn thấy kẻ đó.

Chủ nhân của Kỳ gia, Kỳ Thế Phàm

“Lại là hắn ta. À không, thì ra là hắn ta mới đúng.” Hắc Bảo dùng một miếng vải buộc vội vết thương ở bả vai nói.

Nghiêm Trạch không nói một lời, tựa hồ sự xuất hiện của Kỳ Thế Phàm đã sớm nằm trong kế hoạch của hắn. Núp đằng sau Đinh gia, năm lần bảy lượt hãm hại Nghiêm gia, khiến cho Nghiêm gia và Bối gia thâm thù đại hận suốt hai mươi năm không thể ngờ đến lại là kẻ đó. Kẻ từng thề non hẹn biển dưới chân Bối gia, nguyện phục tùng Nghiêm gia.

Kỳ gia, Kỳ gia. Ta thật muốn giết người!

Đó là ý niệm trong đầu Lex và Nghiêm Trạch. Còn Tư Mạn mơ hồ không biết người nhà họ Kỳ đó là ai. Không có cảm giác quen thuộc, cũng chẳng hề hiểu được sắc mặt ngưng trọng của chúng nhân lý do từ đâu. Chỉ có thể hiểu rằng giữa bão tố tàn quét, bên dưới là nước biển mênh mông đang gào thét, phi công đều đang tận lực đưa người về đất liền thì trên bầu trời, chúng nhân đang đối thoại bằng ánh mắt và sát khí.

Sắc mặt không vui không buồn, bình bình thần thần nhìn thế trận đã bị áp đảo này của Kỳ Thế Phàm càng làm chúng nhân thêm bức tức. Phải chăng hắn lại đang dấu diếm một kế hoạch bí ối nào khác?

Àm!!!

Chính ngay lúc này một tiếng nổ vang lên, trực thăng của Lex không hề nhân nhượng tiến thẳng về phía chuyên cơ, đâm sầm vào vị trí khoang chứa có lỗ hổng kia. Nhanh như chớp nhảy bổ vào trước khi trực thăng kia mất đà mà rơi xuống.

“Anh hai!”

“Văn Trác.”

“Chủ quân!”

“Cậu ơi!!!”

Chúng nhân kinh hô khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi này. Cho đến khi nhìn thấy trực thăng kia lững thững rơi xuống. Lex vẫn bình an bám vào cánh cửa khoang chứa mới an tâm thở phào.

Chỉ là họ không ngờ đến, người vừa mới hôm qua bước chân đi còn không vững, luôn phải đắp thuốc đúng giờ, ngủ đúng giấc, chạy không được kia lại có thể có một pha trình diễn đầy mạo hiểm như lúc này, cứ như hề hấn vốn khỏe mạnh như năm năm trước vậy.

“James, đưa trực thăng đến gần một chút, em phải qua đó giúp anh hai. Một mình anh hai rất nguy hiểm” Tư Mạn yêu cầu.

“Em có tính táo không? Thêm một người càng vướng tay vướng chân Lex. Em ở yên đó đi, anh ấy không dễ bị hạ gục đâu.”

Nói thì nói vậy nhưng ngay cả Biện Biện hay Chut Mạt cũng chẳng thể an tâm nổi, mấy năm bình yên không va chạm, cái ghế Chủ quân cũng đã thuộc về người khác. Liệu Lex có thể làm gì giữa bốn bề nguy hiểm như vậy?

“Em ở yên đó. Anh sẽ giúp anh trai em.” Trên bộ đàm vang lên giọng nói của Nghiêm Trạch, như thể cho dù có khoảng cách, cho dù cô không nói ra, hắn cũng có thể hiểu được mong muốn của cô.

Tư Mạn còn chưa kịp đáp lời đã thấy bóng Nghiêm Trạch từ cánh cửa trực thăng nhảy bổ xuống khoang chứa, y hệt như cách Lex đã làm, thậm chí có phần mạo hiểm hơn. Chỉ trong vòng vài phút, hai người đàn ông đủ khiến cho trái tim Tư Mạn treo ngược cành cây, hoảng sợ đến tái mét mặt không nói thành lời. Nghiêm Luật càng run rẩy hơn khi nhìn Nghiêm Trạch làm ra những hành vi đó, trong lòng đứa trẻ năm tuổi càng thêm kính nể người cha đã sinh ra.

Chúng nhân bên ngoài căng thẳng nhìn về phía chuyên cơ, dần nhận ra bên dưới đã là đất liền, đã có thể thoát khỏi tâm bão chỉ còn gió mạnh lại không thể hạ cánh đành tĩnh lặng theo dõi tình hình phía bên kia.

“Kỳ Thế Phàm!!!” Tiếng của Lex vang vọng cả đất trời, bao nhiêu nộ khí có thể sánh ngang với gió bão ngoài kia.

Bên trong chuyên cơ, hai bóng lớn một đen một trắng đủ che hết tầm nhìn của Lex và Nghiêm Trạch dọa người đứng chắn ở cửa. Không nói đến phi công đang run lên bần bật khi hai mảnh hồ từng làm mưa làm gió nay đứng chung một chuyển tuyến ở đó thì Đinh Căn đã đứng không vững nữa, quỵ thụp xuống, mồm miệng lắp bắp không nói thành lời.

Kỳ Thế Phàm lại hoàn toàn trái ngược, bình tĩnh ngồi trên ghế nhìn Lex và Nghiêm Trạch, khỏe môi nhếch lên:

“Đã lâu không gặp Nghiêm Trạch, Bối Văn Trác. Các người xem ra vẫn sống ổn đấy chứ.”

Còn nhớ lần cuối gặp Kỳ Thế Phàm là ở bữa tiệc Kỳ gia, ngày mà kẻ đánh bom do Lex cử đến khiến cho Nghiêm gia và nhiều gia tộc khác rơi vào thế trận ngàn cân treo sợi tóc, cũng chính là nguyên do Nghiêm gia quyết định khai tử Kỳ gia. Chẳng thể ngờ ngày hôm nay Kỳ Thế Phàm không những sống sót mà còn đe dọa đến đám người Tư Mạn như thế này. Thật khiến hai vị chúa sơn lâm cất công leo lên chuyên cơ.

“Kỳ Điện xem ra đã chết thật rồi. Cha người cất công khiến Bối gia và Nghiêm gia thâm thù, người lại nổi tiếp trò bí ối đó, xem ra tốt không ít công sức.” Giọng nói của Nghiêm Trạch không cao không thấp chỉ như nhắm vào tim đen của Kỳ Thế Phàm mà nói.

Với sự xuất hiện này của Kỳ Thế Phàm, Nghiêm Trạch đã có thể hiểu được kẻ đứng đằng sau sự việc mười lăm năm trước, giật dây để Nghiêm Giác Siêu ra tay đó chính là Kỳ Điện, cha của Kỳ Thế Phàm. Một kẻ độc tài vô cùng liêm sỉ.

“Khốn kiếp. Kỳ Thế Phàm, cậu quên rồi sao? Tôi đã từng xem cậu là bạn thân nhất!” Trái với lời lẽ dò xét, Lex lại cảm phần khi nhớ đến thuở thiếu thời, hắn đã từng thân thiết với Kỳ Thế Phàm như thế nào. Lúc trở thành Lex hắn lại không muốn liên lụy mà không nói sự thật về thân phận cho Kỳ Thế Phàm. Nào ngờ Kỳ Thế Phàm vốn dĩ biết Lex chính là Văn Trác nhưng giả bộ làm ngơ, chờ thời cơ khiến cho hai gia tộc càng quen càng hận.

“Tôi quên hết rồi. Thật đáng tiếc, càng đáng tiếc hơn khi tôi gặp lại Tư Mạn trước cậu, sớm cũng nhận ra con bé chẳng thể thoát khỏi Nghiêm gia, vừa vặn tôi lại có rất nhiều kế hoạch cho con bé.”

Nghiêm Trạch và Lex chẳng thể ngờ đến Kỳ Thế Phàm đã bắt đầu từ lúc gặp Tư Mạn ở bữa tiệc, hắn luôn âm thầm lặng lẽ đứng đằng sau những kế

hoạch của Nghiêm Giác Siêu, cũng chính là kẻ hết lần này đến lần khác phụ giúp Nghiêm Giác Siêu sử dụng độc hoa XPE do chính Kỷ gia chế tạo ra đó.

Ấy vậy mà đã không ít lần, Nghiêm gia hiểu nhầm sự sắp đặt kia đều từ Lex, xem ra chỉ đúng năm mươi phần trăm. Khá khen cho kẻ hoạch đồ thừa nhuần nhuyễn của Kỷ Thế Phàm, có thể che mắt thiên hạ, biến Lex thành tội đồ đến mức này.

“Người có thể động đến bất kỳ ai, trừ Tư Mạn. Người đã khiến con bé nửa đời đau đớn cũng đừng mong sống thêm một phút nào nữa.” Dứt lời Lex liền rút súng nã đạn về phía Kỷ Thế Phàm.

Kỷ Thế Phàm thân thủ không tồi, vội vàng bật người lao về phía sau ghế, dùng ghế làm bìa chắn, rút súng đáp trả.

“Làm Nghiêm gia hao công tốn sức, khiến Tư Mạn hận ta không ít. Kỷ Thế Phàm. Hôm nay ta đã có chỗ xả giận rồi.” Nghiêm Trạch lao lên như một bóng ma, một cước đã tung ngay về phía ghế kia, khiến cho nó bật ngửa ra lộ bóng lưng của Kỷ Thế Phàm.

Nhanh như chớp, đường đạn của Lex cắm phập vào vai hấn trước khi hấn kịp lao đến buồng điều khiển. Toan chốt cửa nhưng lại bị đôi chân dài của Nghiêm Trạch bắt kịp chặn đứng.

Hai bên hai đầu, người muốn đóng kẻ muốn mở cánh cửa nhỏ bé tội nghiệp kia. Sắc mặt đều vô cùng cương quyết hòng tranh đoạt mạng của nhau.

Phía Lex rảnh tay liền với lên Đinh Cẩn, không ngần ngại cho ông ta vài đấm vào mặt:

“Ta đúng là nuôi ong tay áo, một phút bản cần người lại dám cướp tất cả mọi thứ của ta đi.”

“Khụ...khụ...xin tha mạng. Chủ quân xin tha mạng. Tôi không cố ý, là không cố ý thật mà. Tất cả đều là do Kỷ Thế Phàm. Hấn sai tôi làm như thế!!!”

“Vậy sao? Người vô tội thì mau nhấn vào đây.” Lex trối thân Đinh Cẩn, dùng lực ép buộc Đinh Cẩn đặt ngón tay vào đồng hồ của Lex, có ý định nhấn xuống.

Đinh Cẩn biết được đồng hồ này nhận dấu vân tay, liên kết với toàn bộ tài khoản từ tài sản của Lex. Cũng chính vì thao tác này mà một bước tài sản đó thuộc về Đinh Cẩn, bây giờ nếu hấn làm thì chắc chắn toàn bộ tài sản kia sẽ lại thuộc về Lex.

Đinh Cẩn cố gắng vùng vẫy mặc dù ngón cái đã đặt lên đồng hồ, bị Lex cưỡng chế quét mã đến mấy lần. Hấn vẫn cố gắng vùng vẫy đến cuối cùng. Chỉ còn một giây nữa, mọi thứ sẽ xong xuôi thì Đinh Cẩn phát hiện ra sau gáy Lex có một vết thương đang ứa máu. Lợi dụng cơ hội đó hấn tung một cước vào gáy Lex khiến cho Lex kêu lên một tiếng đầy đau đớn ngã nhào ra, lưng đập mạnh vào cánh cửa thoát hiểm.

Cũng chính lúc này đồng hồ kêu lên tiếng hoàn thành!

Lex còn chưa kịp định hình điều gì thì cảm giác sau lưng hắt hẫng. Ánh sáng chói mắt xuất hiện từ sau lưng, hấn có thể cảm nhận rõ gió lạnh va đập từ đằng sau. Hấn nhìn thấy vẻ mặt khoái chí của Đinh Cẩn ấn nút mở cửa thoát hiểm đó. Ánh mắt của kẻ tiểu nhân kia khi nhìn thấy Lex đang từ từ rơi khỏi chuyển cơ.

“Lex!!!” Khi Nghiêm Trạch quay đầu, cánh cửa thoát hiểm đã hoàn toàn mở toang. Lex không còn ở đó nữa, chỉ còn gió và mưa.

Ngày hôm đó mưa rất lớn, dù đã ra khỏi tâm bão nhưng mưa vẫn chẳng ngớt. Đám mây đen cuộn thành những chiếc bông gòn lơ lửng giữa không trung.

Lex ôm chặt lấy cánh tay đang đeo đồng hồ của mình. Hấn nghe được tiếng mưa đang múa hát, hiểu được gió đang gầy đàn. Cả thân thể lơ lửng giữa không trung lại khiến hấn như đang bay. Đây phải chăng là mơ ước thuở nhỏ của những đứa trẻ. Thuở hấn cùng Biện Biện, Tư Mạn, Kỷ Thế Phàm rong chơi đuổi bắt, cùng nhau khám phá thế giới rộng lớn này. Thuở bình an đó hấn đã mong mỗi từ lâu lắm rồi, thật lâu lắm rồi.

Ánh mắt của hấn cùng ánh mắt của bốn người trên trục thẳng giao hòa. Hấn nhìn được con người trắng dã, đôi mắt nứt toác của họ đang đăm đăm nhìn hấn rơi xuống.

Hấn mỉm cười, đưa bàn tay đầy máu kia vẫy chào tạm biệt...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26

Khi trục thẳng Tư Mạn đáp xuống, toàn bộ đã kinh hoàng đến độ bước không nổi, họ lết đôi chân đã không còn cảm giác về phía Lex, nơi hấn nằm là bãi cỏ xanh mướt ẩm những giọt mưa.

Máu chấm xuống những khe nứt.

Đặc quánh.

Nhức mắt.

Chu Mạt nhanh nhất chạy đến, thờ không ra hơi, hai mắt trắng dã ôm lấy đầu Lex kê lên đùi, những mảng máu nhanh chóng thấm lấy quần Chu Mạt, đôi bàn tay run run nắm lấy bàn tay của Lex, lấp ba lấp bắp mãi mới thành câu:

“Không.....sao.... cả, Mạt..... sẽ..... cứu ngài....”

Đôi mắt Lex vẫn mở, hần nhìn Chu Mạt mang theo ý cười, hần muốn nói gì đó, nhưng không thể, chỉ há miệng thờ những nhịp thờ đứt quãng.

Nghiêm Luật không sợ máu, càng không sợ cảnh tượng này, thẳng nhóc ương ngạnh cứng đầu không sợ trời không sợ đất lần đầu òa lên khóc lớn nắm lấy cánh tay vô lực của Lex lay lay như thể biết được, chỉ một chút nữa thôi, thẳng bé sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy Lex nữa:

“Cậu ơi, cậu mau dậy đi, đừng nằm nữa. Dậy chơi với Luật đi, dậy ru Luật ngủ, Luật mệt quá cậu ơi....”

Lex cố co ngón tay lại như thể muốn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia mà trấn an nhưng dường như toàn bộ khớp xương đã gãy hoàn toàn. Dù chỉ là một động tác nhẹ nhàng hần cũng chẳng thể làm được nữa. Hần đành tro mắt dịu dàng nhìn Nghiêm Luật như vỗ về an ủi, muốn nói với Nghiêm Luật rằng: ‘Cậu chẳng thể nhìn con lớn khôn được nữa rồi.’

Tư Mạn run rẩy chạm vào Lex, bàn tay kia khẽ khàng lướt trên những vết thương lớn nhỏ trên người hần. Tròng mắt cô đỏ ầu, đôi môi run rẩy, nước mắt kia đã không còn khiến cô nức nện mà cứ ứa ra như một vòi nước không thể nào dừng lại. Cô cố gắng trấn tĩnh, gằn dữ quát Chu Mạt:

“Còn ngảy ra đó làm gì? Mau đưa anh ấy đi bệnh viện.” Lại quay đầu nhìn Lex, đưa đôi bàn tay trần đã lạnh tanh kia lau đi vết máu loang lổ trên mặt Lex, run rẩy nói: “Không sao đâu, bấy nhiêu đau đớn anh cũng có thể chịu được, chừng này đã là gì, anh sẽ không sao đâu....Không....sao....đâu....”

Câu cuối cùng dứt lại trên tiếng nức nở của Tư Mạn, bản thân biết rõ Lex đã chẳng thể cứu được nữa. Toàn bộ thân thể hần đã bị hủy hoại, chỉ có đôi mắt như là linh hồn sống sót cuối cùng kia. Nước mắt của Tư Mạn hòa lẫn với nước mưa, không ai có thể phân biệt nổi đâu là mưa đâu là nước mắt, chỉ nhận ra trái tim đang vỡ thành từng mảnh trong lồng ngực.

“Xin....lỗi....” Bằng tất cả mọi nghị lực, bằng tất cả tình yêu thương trao cho Tư Mạn, Lex mới có thể thốt ra hai chữ ‘xin lỗi’.

Xin lỗi vì đã không bảo vệ được cô;

Xin lỗi vì đã giết chết cha mẹ;

Xin lỗi vì khiến cô nửa đời lang bạt;

Xin lỗi vì mối hận gia tộc đoạt đi tình yêu và đứa con của cô;

Xin lỗi vì hần đã đi trước cô một bước.

Kiếp này hần đã giết quá nhiều người, bàn tay cũng đã vấy máu của chính cha mẹ mình. Nửa đời làm tội đồ trong mắt Tư Mạn, cả đời đau đớn từ thâm tâm đến cơ thể. Để gây dựng lại Bối gia, hần đã dùng cách chà đạp lên tính mạng người khác, gây hần không ít gia tộc lớn nhỏ khiến họ mang mối hận mãi mãi chẳng thể dứt. Kết quả hôm nay chính là quả báo mà hần phải nhận. Kể như hần không xứng đáng nhận được hạnh phúc dù chỉ là một ngày.

Hần làm tất cả chỉ để đổi lấy hạnh phúc nửa đời sau của Tư Mạn, tất cả đều vì cô.

“Anh đã nuôi nấng em, yêu chiều em cả đời lại chưa từng nhận được lời cảm ơn, sao lại xin lỗi em chứ? Xin lỗi cái gì chứ anh ơi....” Tư Mạn không hiểu, cô cũng chẳng thể nhớ được cuộc đời cay đắng của người tên Bối Văn Trác đó vì cô mà làm những gì. Chẳng thể nhớ được hần nguyện ý để cô hận thù còn hơn mang theo cô bên mình sống những tháng ngày dao găm cổ. Cô cũng chẳng thể nhớ được ánh mắt hạnh phúc không kém phần đau đớn của Lex khi nhìn thấy cô mang thai, càng không thể nhớ ra hần ngã quỵ khi nhìn thấy cô uất ức đến tận vẫn. Trong tâm trí cô bây giờ chỉ là mảng màu hạnh phúc do hần vẽ ra.

Nếu như có thể ước, Lex ước rằng Tư Mạn có thể mãi như vậy, vô tư như mây kia, chu du khắp đất trời không chút lo toan.

Những điều đó nằm trong đầu hần lại chẳng thể thốt thành lời. Ánh mắt hần càng trở nên sâu sắc khi nhìn thấy Biện Biện, cô dâu xinh đẹp nhất hôm nay của hần.

Biện Biện không giống như Tư Mạn, không gào khóc, không kêu than, không có một hành vi nào khác. Cô chỉ đứng như trời trồng ngẩng ngốc nhìn Lex không nói một lời. Đôi mắt đã không còn sinh khí, hồn phách tựa hồ đã lạc đi chốn nào.

Chu Mạt nhận ra không còn nhiều thời gian nữa đành cắn môi gạt nước mắt, nâng bàn tay đã không còn chút sức lực của Lex lên trao cho Biện Biện.

Biện Biện hệt như một cỗ máy, cô vô thức nắm lấy bàn tay gầy gò đó, bàn tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn cách đây vài giờ đồng hồ cô vừa trao cho hần, cùng thể ước những tháng ngày mặn nồng. Cô nhớ rất rõ từng lời thề của hần hệt như một bản tình ca.

Biện Biện quỳ xuống bên cạnh thân thể Lex, khuôn mặt cô bình lặng đến đáng sợ, sự bình lặng đó chứng tỏ cho một nỗi đau đã không thể chịu đựng nổi nữa, không một cảm xúc nào có thể biểu đạt nữa.

Bao nhiêu năm phiêu bạt, cảm giác bản thân bị vấy bẩn không có lấy một ngày ngu ngon cho đến khi gặp Lex, Biện Biện đã cho rằng cô đã được hồi sinh, cuối cùng cô có thể sống như một con người. Thế nhưng cô đã sai. Cuộc đời cô Lex chính là mặt trời, không có Lex cô như mất đi mặt trời, mất đi sự sống, mất đi trái tim của mình. Lý do để cô tiếp tục sống là hân, không có hân trái đất này chỉ toàn bóng đêm.

Lex biết rõ hân cần bảo vệ người con gái này như thế nào. Cũng biết rõ ngày mà cô đi vào trái tim hân cũng chính là ngày hân khiến cuộc sống của cô nửa đời bị thương. Hân những tưởng rằng sau hôm nay hân có thể làm tròn vai của mình, có thể an nhiên cùng cô tận hưởng trái ngọt. Gần bốn mươi năm tranh đấu, thống khổ, bị phản, uất ức hân đã có thể ở bên hạnh phúc của đời mình.

Vậy mà quả báo đến sớm quá, hân không thể ở bên cô nữa rồi.

“Anh...chờ...em...” Dùng sức lực cuối cùng còn sót lại để nói. Lex phun ra một ngụm máu tươi đặc quánh, thấm đẫm cả vạt váy cô dâu trắng tinh khôi của Biện Biện. Khiến cho chúng nhân xót xa kêu than.

Biện Biện dùng tay không lau đi vết máu đọng trên khoe môi hân, ôm hân vào lòng thì thào từng lời nói:

“Em biết anh mệt rồi, không sao cả. Em xin lỗi vì không ở bên cạnh anh lúc khó khăn nhất, xin lỗi vì để anh một mình gánh chịu oán hận của hai mươi năm trước, cũng thành thật xin lỗi khi đến bên anh muộn như vậy. Anh sẽ không trách em phải không Văn Trác?”

Đôi mắt Lex như một lời hồi đáp. Người hiểu rõ những đau khổ mà Lex trải qua nhất chính là Biện Biện. Tình yêu giữa họ đã kéo dài ba mươi năm và sẽ còn kéo dài đến vô tận. Cho dù cô được chọn lại thêm một lần nữa, cô vẫn sẽ chọn hân.

Năm mươi tuổi, hân gặp cô lần đầu tiên, cô nhẹ nhàng chạm vào trái tim ngây ngô của cậu bé Văn Trác năm đó.

Năm hai mươi tuổi, hân và cô mất hết tất cả, đôi ngả chia ly những tưởng đã đánh mất nhau, mãi mãi rời xa.

Năm ba mươi tuổi hân gặp lại cô, cuộc đời tựa như đâm chồi nảy lộc có thể tiếp tục sống, thế nhưng mặc cảm và tội lỗi lại lần nữa ngăn cản họ.

Năm bốn mươi tuổi, hân cuối cùng cũng đã có được cô, cùng cô thề hẹn cùng đất trời, mong mọi những chuỗi ngày hạnh phúc cả đời hân cố tâm dành giết.

Thế nhưng cũng chính lúc đó, mọi thứ đã đặt dấu chấm hết.

Chúng nhân nhìn đôi uyên ương, gạt nước mắt ghen ngào không nói nên lời. Tại sao họ lại khổ đến như vậy? Tội nghiệt của họ đã lớn như thế nào?

“Để em ôm anh một chút thôi.... Văn Trác....Anh cứ an tâm, dù anh có đi đến đâu em cũng sẽ tìm được anh. Bởi vì em biết anh sẽ luôn chờ em có phải không? Cho dù em có đi lạc, anh sẽ lại giống như lúc nhỏ, tìm ra em đầu tiên mà có phải không? Lúc đó chúng ta sẽ bắt chấp tất cả, yêu đến long trời lở đất nhé!”

Rèm mi Lex khẽ chớp như một lời hứa hẹn. Cho dù vận đổi sao dời, cho dù âm dương chia cắt, hân cũng sẽ đứng đó chờ cô. Cùng nhau nắm tay vun vầy.

Đầu Lex kê trên chân Biện Biện, bàn tay thấm đẫm những giọt nước mắt của Tư Mạn, lòng ngực là tiếng nấc nghẹn của Nghiêm Luật, bên cạnh là sự kìm nén thống khổ của Chu Mạt.

Tai dần ù đi, hân chẳng thể nghe được tiếng khóc nữa. Toàn bộ cơ thể dần tê liệt mất hết cảm giác, hân bỗng nhiên cảm thấy thật nhẹ nhàng.

Đau thương lúc này lại hóa thành thân.

Chính lúc cuối cùng, những người quan trọng nhất lại ở bên cạnh. Hân còn mong mọi điều gì hơn nữa. Kết thúc này coi như mãn nguyện.

Lex nhìn lên bầu trời kia, mây mưa chỉ chớp mắt liền kéo đi mất, trả lại một bầu trời trong xanh đến bất ngờ. Mặt trời lấp ló sau đám mây đen, chạm rải phủ xuống ánh dương như hơi thở của sự sống đáp lên đôi mắt của Lex.

Ngon gió mới tạt qua, cành cây rung rinh đùa giỡn nhỏ xuống những giọt sương mong manh trên gò má rồi vỡ tan.

Toàn bộ những ký ức của Lex trôi qua như một thước phim dài. Cuộc đời hân chưa từng có ngày nghỉ ngơi thanh thản. Người đáng ra đã phải chết hai mươi năm trước có thể đi được đến bước đường này coi như ông trời có mắt rồi. Hân có thể nghỉ ngơi rồi.

Gió ngừng thổi, mây ngừng bay, ánh dương như cổng thiên đường mở rộng.

Hơi thở cuối cùng được giữ lại.

“Chủ quân, Chủ quân!!!”

Đôi mắt Lex vẫn mở như đang ngắm bầu trời, chỉ có đôi con ngươi đã không còn thần khí. Khoe môi kia giữ một nụ cười thanh thản.

Hắn nằm đó, trên vũng máu đỏ rực. Bộ vest trắng tinh khôi của chú rể nhuộm màu đỏ. Thật đẹp.

“Từ bây giờ anh sẽ không còn thống khổ nữa. Văn Trác! Anh đã được tự do.” Biện Biện đặt một nụ hôn lên trán Lex, một nụ hôn chào tạm biệt cuối cùng.

Tiếng kêu gào thảm thiết của Tư Mạn, tiếng nấc cụt từng cơn của Nghiêm Luật hay cái quỳ gối ướt đầm nước mắt của Chu Mạt cùng về mặt bi thương không dám nhìn cảnh tượng này của James hòa thành một bức tranh, một bức tranh chỉ có hai mảng màu đen trắng.

Biện Biện không khóc dù chỉ là một giọt nước mắt, cô vẫn ôm lấy hắn không buông tay, đôi môi chậm rãi bật lên một khúc ca. Cô nhớ đó là bài hát thiếu thời Lex thường hay hát. Một bản tình ca đẹp nhưng bi thương giống hệt như họ. Giọng hát của cô rất nhẹ, tựa như tiếng thở của gió, tựa như tiếng hắn đang văng vẳng cùng cô hòa ca:

‘Xuân đến, anh gặp em, lần đầu gặp gỡ anh mới biết rằng cuộc đời anh có thể tươi đẹp đến thế.

Anh tham lam ngắm nhìn, tham lam yêu em, tham lam cùng em nắm lấy bàn tay đến già nua.

Thế sự đổi dời, anh mất em.

Không có em anh mới biết rằng cuộc đời anh có thể tang thương đến thế.

Tình ta có chúa trời chứng giám, lần nữa gặp lại để yêu em.

Yêu em thật lâu, cho đến khi hóa tro tàn.

Cho đến tận cùng của thế giới.

Cho dù em ở đâu, anh vẫn sẽ tìm thấy em, luôn là anh tìm thấy em.’

.....

Ánh dương lưu luyến trên đôi mắt Lex rồi chậm rãi thu mình lại biến mất trên bầu trời hệt như linh hồn của hắn. Con gió nhẹ phát làm tan biến đi mây mù. Tan biến đi cuộc đời đau thương.

Bối Văn Trác.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 27

“Đinh Cản, Kỳ Thế Phàm! Các người sẽ phải chết.” Bằng con thịnh nộ muốn san bằng tất cả. Chu Mạt như một cơn gió lao về phía trực thăng, tức tốc nổ mìn.

Tư Mạn ánh mắt gắt lên những tia đỏ, bóng cô thoát như một tia chớp đã ngồi bên cạnh ghế lái của Chu Mạt, trong tay khẩu súng trường đã lên đạn. Họng súng hãy còn nóng hổi.

“Không được! Nguy hiểm lắm!”

Hành vi của hai người vừa nãy còn khốc đến long trời lở đất đó quá nhanh, khiến cho James cũng chẳng kịp phản ứng. Khi hắn muốn ngăn cản thì bị cánh quạt trực thăng đánh bật ra. Nhưng hắn không bỏ cuộc vẫn cố bước đến hòng nhảy vào trực thăng kia.

Tư Mạn và Chu Mạt lúc này chỉ nhìn thấy kẻ địch đang ở trên bầu trời kia, hoàn toàn không bỏ James vào mắt nữa mà mặc kệ hắn nhanh chóng cắt cánh.

“Tình Tình! Nghe anh nói, chuyên cơ đó không thể hạ cánh an toàn được nữa. Trực thăng này cũng không thể tiếp tục được nữa, em không được làm liều. Tình Tình mau dừng lại. Em có nghe anh nói không? Bối Tư Mạn!!!”

Hoàn toàn là James gào thét trong vô vọng chạy theo chiếc trực thăng đang điên cuồng lao lên không trung đó, bỏ mặc James bất lực đứng đó nhìn bóng trực thăng dần thu nhỏ. Hắn thở hồng hộc mệt mỏi nhìn xung quanh không có một bóng người, cũng chẳng còn phương tiện nào có thể sử dụng. Biết bản thân lần này không thể giúp Tư Mạn được nữa đành ngồi thụp xuống, bắt lực vô đầu.

Hắn cất công quay lại đến suýt chết là vì ai chứ?

Lúc này chợt nghe thấy tiếng nấc của Nghiêm Luật, phát hiện ra thằng bé và Biện Biện vẫn ngồi một góc, ôm chặt lấy thân thể đã lạnh ngắt của Lex. Sống cùng nhau năm năm, Lex và Biện Biện sớm đã thành bạn chí cốt của James, tuy rằng Lex luôn nằm trong danh sách phải khai tử của FBI nhưng James lại không hề xem hấn là tội phạm mà luôn giữ thái độ kín nể chừng mực. Cái chết của hấn đồng nghĩa với sự chấm hết nhưng với Biện Biện lại là mở đầu cho cuộc đời đen tối. James không tránh khỏi xót xa thay cho người bạn đáng thương này.

“Anh ấy đã ra đi rất thanh thản...” Lời này là an ủi nhưng chính James cũng nhận ra Lex không còn bận tâm điều gì nữa, nụ cười trên môi hấn vẫn còn đó. Giữ lại đến cuối cùng để Tư Mạn và Biện Biện gìn giữ nụ cười đó trong tâm can.

“Đừng khóc nữa nhóc, con sẽ ốm đấy.” Lần đầu tiên dỗ dành một đứa trẻ, còn là đứa con của Nghiêm Trạch, James chẳng biết nói gì, đành ôm nó vào lòng.

“Chú ơi, người cậu lạnh quá Luật ôm không được...hức...” Đứa trẻ năm tuổi không rõ sự sống và cái chết của một con người bị chia cắt như thế nào, chỉ biết rằng người mà nó quán quýt bấy giờ bất động rồi. Nó chẳng thể làm gì được nữa.

“Cậu con mệt rồi, đã vất vả bao nhiêu năm rồi, hãy để cậu nghỉ ngơi. Để ta bế con, con ngủ đi...”

Ôm Nghiêm Luật vào lòng, đổ dành nước mắt ngậy thơ để đứa trẻ này an tâm khi cha mẹ đang rơi vào chốn nguy hiểm. Tất cả những gì James làm bây giờ chỉ có như vậy mà thôi.

Biện Biện nói gì cả, cô chậm rãi nằm xuống bên cạnh Lex, ngắm nhìn gương mặt hấn nằm đó, thật bình an. Bàn tay vẫn nắm chặt lòng bàn tay đã lạnh cứng của Lex, dịu dàng truyền hơi ấm của cô. Đôi mắt cô chậm rãi nhắm lại, để mặc cho một giọt nước mắt duy nhất rơi xuống, chạm vào lòng đất lạnh.

Chuyên cơ đang bốc khói nghi ngút trên bầu trời kia không hề đơn độc, xung quanh còn vài chiếc nhanh chóng chạy đến hỗ trợ. Thế nhưng lực lượng của Nghiêm gia lại đông không kém, nhanh chóng rượt đuổi đám người muốn giúp Kỷ Thế Phàm bỏ trốn. Trận đấu này lửa tiếp tục diễn ra trên bầu trời đã trải qua một đợt giông bão, chỉ còn lại gió giật cực mạnh.

Mất đến một lúc, Tư Mạn mới có thể loại bỏ đám người không cần thiết ngăn đường cô tiếp cận chuyên cơ. Khi chiếc trực thăng của Tư Mạn vừa tiếp cận chuyên cơ đã phát hiện ra cánh quạt đang không ngừng bốc khói mù mịt, lấp ló có tia lửa đang cháy. Đỉnh Cẩn đang bị Nghiêm Trạch khống chế, còn Kỷ Thế Phàm đang yên vị ở ghế bên cạnh phi công, xem ra đang tìm cách triệt hạ Nghiêm Trạch. Thế nhưng lúc này phi công không thể giữ được thăng bằng chứ đừng nói đến chuyện cho hạ cánh. Đây hoàn toàn là một điều vô cùng khó khăn.

“Áp sát, tiếp tục áp sát. Tôi sẽ vào đó!” Trong mắt Tư Mạn là ý muốn san bằng đến quyết liệt.

Từ khi gặp Tư Mạn, đây là lần đầu tiên hấn thấy cô có bộ mặt này. Nhưng hấn lại vội hơn cô, gạt đi:

“Để tôi đi, tôi đã hứa với Chủ quân sẽ bảo vệ tiểu thư. Tiểu thư qua đây giúp tôi giữ thăng bằng...Tiểu thư! Tiểu thư!!!”

Chu Mạt đang áp sát phía trên chuyên cơ, tính toán sẽ là người nhảy xuống khi Tư Mạn hoán đổi vị trí. Thế nhưng một người cứng đầu đã quyết là làm như Tư Mạn không chịu nghe theo sắp đặt của hấn mà liên mở cửa, không e dè sợ hãi nhảy xuống phần mũi chuyên cơ. Nằm xấp hấn xuống, tay bám lấy điểm gờ của chuyên cơ để giữ thăng bằng trước cơn gió giật mạnh mẽ đập vào mặt, làm cô khó có thể di chuyển.

Vị trí mà Nghiêm Trạch nhảy vào lúc này đã bị chèn lại. Lúc này cũng đã dính phải lửa vô cùng nóng, không thể nhảy vào. Tư Mạn đành phải tìm cách khác để có thể vào được bên. Nhưng cách nào bây giờ đây khi mà gió đã khiến da mặt cô bỏng rát, át đi tất cả âm thanh bên tai cô. Chuyên cơ lại lắc lư dữ dội không một giây yên phận. Phía bên dưới bây giờ có thể nhìn thấy một vùng đất rộng lớn chỉ là một đường ô vuông chứng tỏ độ cao đã đạt hơn 7000m.

Phán đoán rằng chuyên cơ đang muốn đạt được độ cao trên 10000m, như vậy trực thăng phía Nghiêm gia sẽ chẳng thể bắt được, thế nhưng cánh quạt đã gần như vô dụng, khiến cho chuyên cơ không thể đẩy lên cao, điều này lại giúp cho Tư Mạn có cơ hội tiếp cận Nghiêm Trạch bên trong. Nhưng liệu hấn có biết cô đang ở trên này không khi mà cô liên tiếp dùng chân đá vào cánh cửa thoát hiểm để ra hiệu. Dùng sức đến mức gió kia khiến cô không thể thở nổi.

“Chiết tiết, sao cô ta lại liều vậy chứ?”

Toàn bộ người trong chuyên cơ rõ ràng đều nhận ra có người ở trên trần có ý xâm nhập nhưng không rõ là địch hay là bạn. Thế nhưng người ở bên ngoài lại nhìn thấy rất rõ ràng. Đặc biệt là Hắc Báo, Hắc Miêu chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra đó là Tư Mạn:

“Chủ Thượng! Mau mở cửa. Bên ngoài là Bối Tư Mạn!”

Câu này vừa truyền đến tai Nghiêm Trạch đang trồi Đỉnh Cẩn một góc, ánh mắt hấn liền bật lên một tia sắc lạnh. Trong mắt là sự phán đoán tính bằng giây. Hấn giật lấy một sợi dây bảo hiểm quán lên bụng, một đầu mắc vào điểm gờ bên cạnh ghế ngồi. Dùng chân đá lên trần một tiếng để ra hiệu Tư Mạn rủi ra phía sau.

Quả nhiên là Tư Mạn hiểu ý, cô vừa tránh cửa thoát hiểm thì lập tức cánh cửa được mở ra. Một luồng gió mạnh đập vào bóng Nghiêm Trạch đang uy nghi đứng đó. Hấn và cô không nói một lời nhưng dường như có một sự gắn kết mạnh mẽ nào đó.

Khi hấn dang tay, Tư Mạn sẽ theo bản năng buông tay khỏi điểm gờ nhảy bổ vào phía bên trong. Thế nhưng sức gió quá mạnh khiến cho cô không thể nhảy vào sâu được bên trong.

Không xong rồi!

Tay vừa chạm tay Nghiêm Trạch đã lập tức bị gió đẩy ngược về phía sau:

“Bật lên!”

Lệnh của Nghiêm Trạch vừa dứt cũng chính là lúc Nghiêm Trạch nhảy về phía cô, kéo cô về hướng ngược lại vào trong chuyên cơ. Đằng sau lưng đầy mạnh. Tư Mạn nghe rõ lệnh dùng lực bật nhảy, đồng thời nhờ vào lực đẩy của Nghiêm Trạch mà có thể nhảy vào bên trong. Cũng chính lúc này cô phát hiện ra Nghiêm Trạch đẩy cô vào có nghĩa rằng chính hắn lao ra ngoài và rơi xuống....

Không!!!!

Khi Tư Mạn quay đầu bám vào thành cửa nhìn xuống chỉ thấy khoảng không gian rộng lớn với độ cao biến mọi thứ to lớn chỉ bằng hạt đậu trong tầm mắt. Còn Nghiêm Trạch ở đâu? Tại sao cô không nhìn thấy hắn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 27-2

Anh ở đây.”

Tiếng của Nghiêm Trạch vọng lại từ bên dưới thân chuyên cơ. Lúc này Tư Mạn mới phát hiện ra có một sợi dây co dẫn kéo dài được thắt từ ghế đến thân Nghiêm Trạch, nhờ vào đó hắn mới có thể bám vào gờ bên dưới thân, dùng lực tay kéo cả thân thể lên.

Quả nhiên là Nghiêm Trạch.

Tư Mạn còn chưa kịp vui mừng thì phát hiện Đinh Cảnh bị trôi ở một góc kia đang cố lần la bò về phía chiếc ghế được buộc dây, ý muốn cởi bỏ nó.

“Họ Đinh khôn kiếp!!!” Thế nhưng Tư Mạn lại nhanh hơn hắn một bước, không ngại ngần tung một cước vào mặt Đinh Cảnh, khiến cho ông ta bật ngửa ra phía sau đập đầu vào thành. Con thịnh nộ của cô đều ẩn chứa trong từng đòn cước, bấy nhiêu thôi cũng khiến ông ta ngất ngửa trong máu tươi. Cô lại chẳng hề muốn tha cho hắn, liền bước tới đạp một chân lên cổ Đinh Cảnh. Cũng chính lúc này Nghiêm Trạch vừa kịp leo lên chuyên cơ, đóng sập cửa thoát hiểm.

Đứng trước Đinh Cảnh đang mặt mày đầy vết thương tích, cả cơ thể không có chỗ nào lành lặn kia, Tư Mạn lại càng xung tiết. Oán hận trong cô dồn nén vào một chỗ, chỉ muốn dùng tất cả mọi thứ trên thế gian này đè chết hắn.

“Cô không thể giết ta. Ta đang nằm trong tay toàn bộ gia sản của Lex, nếu ta chết gia sản sẽ...”

Không nghe lọt dù chỉ một chữ, trong đôi mắt đỏ rực vì giận giữ của Tư Mạn chỉ có một ý nghĩ:

Là hắn, chính hắn ta đã hại chết Văn Trác của cô.

Giết hắn, phải giết hắn!

“Cú đấm này là vì Văn Trác.” Một nắm đấm hạ xuống gò má Đinh Cảnh khi ông ta chỉ kịp há mồm nói gì đó. Cảm giác xương trên gò má đang vỡ ra. Vừa chốc nãy thôi hắn đã phải ăn no đòn từ Nghiêm Trạch mình sắt, bây giờ lại là Tư Mạn, phỏng chừng xương cốt đã không chịu nổi nữa.

“Cú đấm này là thay Biện Biện.” Móc đấm hướng ngược lại, khoe miệng Đinh Cảnh lập tức phụt ra một nhúm máu đỏ như máu.

Thế nhưng con thịnh nộ của Tư Mạn vẫn chưa dừng lại mà còn tiếp tục, tiếp tục...

“Chết đi! Chết đi! Ngươi chết ngay đi cho ta!!!!” Máu của Đinh Cảnh phụt lên mặt Tư Mạn càng khiến cô không khác gì ác quỷ.

Tư Mạn gào lên, vừa gào vừa thả những cú đấm đầy nội lực xuống Đinh Cảnh khiến cho ông ta co giật một hồi rồi bất động. Hai mắt trắng dã ngây dại đi.

“Đủ rồi.” Nghiêm Trạch lúc này mới lên tiếng, vươn tay ôm lấy Tư Mạn, giữ cho cô không hạ thủ nữa.

“Buông ra!!! Em phải giết chết ông ta. Giết!!!” Tư Mạn vùng vẫy gào la, nước mắt lăn dài trên gương mặt cô hòa với máu của Đinh Cảnh, phút chốc mùi tanh đó đã lấn át lý trí cô, nuôi nấng một nữ quỷ. Chỉ cần cô nhớ đến Lex, con thịnh nộ kia lại ăn mất lý trí của cô.

“Ông ta còn có ích với anh. Sau khi xong việc, anh sẽ là người giết chết ông ta. Bàn tay em phải được sạch sẽ, không được dính máu dù chỉ là một chút.” Nghiêm Trạch vẫn giữ chặt cô khuyen nhủ bởi vì hắn biết chỉ thêm vài cú đâm nữa thôi Tư Mạn chắc chắn sẽ giết chết được Đinh Cảnh.

Tư Mạn đau đớn, cô chấp nhận thả lỏng không vùng vẫy nữa. Cô khụy chân xuống tóm lấy áo Nghiêm Trạch ngược mắt nhìn hắn. Gương mặt tràn ngập những giọt lệ mặn chát:

“Văn Trác....anh ấy đi rồi....Anh ấy không còn nữa, anh ấy không cần em nữa....” Tiếng nấc nghẹn của cô khiến Nghiêm Trạch đau lòng ôm chầm lấy. Bàn tay đầy máu của hắn đặt lên lưng cô dịu dàng vỗ về.

“Anh biết, anh biết mà. Không sao đâu, em còn có anh. Anh luôn cần em, anh sẽ không bao giờ rời bỏ em”

Đó là sự thật, Nghiêm Trạch luôn cần cô, luôn dành tâm tư cho cô, trừ khi cô rời bỏ hắn, còn hắn tuyệt đối sẽ không rời bỏ cô.

Câu nói này dường như đã có hiệu quả, nước mắt của Tư Mạn đã không còn mặn nữa. Cô nhận ra rằng, phải rồi, cô còn có Nghiêm Trạch. Cô còn có hắn mà.

Àm!!!

Lúc này tiếng động cơ phía sau chuyên cơ nổ một tiếng lớn như đánh thức Nghiêm Trạch kẻ địch vẫn còn ở trong chuyên cơ chỉ cách họ một cánh cửa đó.

“Anh có thể mượn đồng hồ của em được chứ?” Nghiêm Trạch đột nhiên lên tiếng khiến Tư Mạn đang khóc lại bị hỏi mượn đồng hồ không khỏi bất ngờ.

“Đương...đương nhiên là được.”

Nghiêm Trạch nhận lấy đồng hồ từ Tư Mạn và dùng một loạt thao tác nhanh đến chóng mặt hết như đó là đồng hồ của hắn khiến cho Tư Mạn trở mắt kinh ngạc. Không lẽ cô đeo nhầm đồng hồ của hắn?

Điều khiến Tư Mạn kinh ngạc hơn chính là Nghiêm Trạch dùng một nút đã bị mã hóa kia, khởi động ra một tia sáng màu đỏ chiếu về phía cửa. Cánh cửa nhanh chóng bị tia sáng đỏ đốt cháy mà tan chảy, lộ ra một vết lõm nhìn thấy phía đằng sau đủ để mở cánh cửa đã bị đóng đó. Trong chớp mắt có thể nhận diện được vị trí mà Kỳ Thế Phàm đang ngồi.

“Tại sao anh lại có thể sử dụng cái đó?” Tư Mạn há hốc mồm kinh ngạc. Đồng hồ của cô có chức năng này lại nằm ở trong phần đã bị mã hóa, tại sao cô không biết mà Nghiêm Trạch lại biết?

Chỉ là khi mất trí nhớ, chính cô cũng đã quên mất cách giải mã đồng hồ. Đồng hồ mà Ephemera từng sử dụng là loại đồng hồ có tia X có thể cắt được mọi vật chất. Điều này đã được Nghiêm Trạch nghiên cứu năm năm trước, do đó hắn chỉ cần nhớ và thực hành lập tức có thể khởi động lại đồng hồ vạn năng kia.

Nghi vấn của Tư Mạn lập tức bị dẹp sang một bên khi cánh cửa vừa bị phá hủy đó mở ra. Kỳ Thế Phàm này giờ đang bận rộn bắn rơi đám người Nghiêm gia leo đèo bám theo liền quay đầu rút súng bắn về phía Nghiêm Trạch.

Đoàng!

Thế nhưng Kỳ Thế Phàm không ngờ đến, khả năng xoay sở bằng súng của Tư Mạn vốn dĩ nhanh hơn người thường một nhịp, đạn kia vừa ra khỏi nòng đã bị cô bắn vỡ. Viên thứ hai chớp mắt liền cắm phập vào bả vai Kỳ Thế Phàm.

Lợi dụng lúc này Nghiêm Trạch vung một cước nhắm thẳng về phía Kỳ Thế Phàm, chân trái tuy rằng đi đứng không bình thường nhưng hạ cước vẫn rất chuẩn xác khiến cho súng trên tay hắn bị hất văng ra cửa sổ. Còn Kỳ Thế Phàm ăn ngay một cước, đầu đập vào khung điều khiển.

Phi công lúc này quá hoảng sợ, vừa rút súng đã bị Tư Mạn dí súng vào thái dương, nhỏ nhẹ đe dọa:

“Lái cho từ từ vào.”

Phi công vã mồ hôi vội đáp: “Các vị đừng nóng, nếu còn tiếp tục xả súng chuyên cơ này sẽ không thể hạ cánh được nữa.”

Phi công không hề nói dối, nhìn vào bảng điều khiển cũng có thể thấy được cánh quạt phía đuôi đã bị phá hủy, bây giờ lùi không được tiến cũng chẳng xong, muốn hạ cánh an toàn cần có lực lượng giúp sức càng chứng tỏ ở trên chuyên cơ đã không còn an toàn nữa.

Kỳ Thế Phàm lại không quan tâm chuyện đó, bị ăn một đấm kia, hắn liền quay đầu đáp trả lại Nghiêm Trạch bằng một cước trúng vào chân trái vốn dĩ đã bị thương của hắn khiến hắn lùi lại phía sau khoang chứa. Chính vị trí Đinh Cảnh đang bất tỉnh nhân sự đó.

Tư Mạn bận không chế phi công, lại dành hoàn toàn niềm tin về phía Nghiêm Trạch nên để mặc hai bên đối đầu, xem xét tình hình bên ngoài tiện đường tìm cách hạ cánh.

“Khi ta làm chủ Kỳ gia, người chỉ mới là tên nhóc miệng còn hôi sữa thôi Nghiêm Trạch ạ.”

Một cước của Kỳ Thế Phàm tung ra, lập tức phía Nghiêm Trạch đáp trả bằng đường đòn như ma thuật trúng đầu gối của Kỳ Thế Phàm. Thế nhưng thân

thủ Kỷ Thế Phàm xem chừng không tồi, liền xoay một vòng trên không trung vùng xuống một cước xoẹt qua gò má Nghiêm Trạch, khiến cho khoe miệng hắn vương một chút máu.

Mi tâm Tư Mạn khẽ nhủ lại. Lúc này mới để ý hôm nay thân thủ Nghiêm Trạch chậm hơn một chút là vì trên thân thể hắn vương rất nhiều vết thương lớn nhỏ. Trang phục hắn mặc đêm qua ở bên cô còn bị rách đôi chỗ. Người tươm tất như hắn lại để rơi vào tình trạng này ắt hẳn là bị tập kích từ đêm qua khi rời khỏi đảo. Xem chừng hắn đã bị người của Kỷ Thế Phàm làm khó đến tận hôm nay. Nhiều giờ đồng hồ thoát khỏi cái bẫy để kịp thời ứng cứu Tư Mạn, cũng đồng thời làm mất cây gậy bên thân khiến Tư Mạn hiểu rõ. Nghiêm Trạch đã bị hút cạn sức lực đến mức nào.

Thế nhưng không vì lẽ đó mà hắn chịu thua cuộc. Đừng nói một Kỷ Thế Phàm, bao nhiêu người gây hấn với Tư Mạn, hắn sẵn sàng san bằng kẻ đó. Cho nên một cú đá vừa rồi của Kỷ Thế Phàm, Nghiêm Trạch lập tức đáp trả bằng một cước vào bụng khiến Kỷ Thế Phàm bay về phía sau đập vào cánh cửa.

Quyết tâm trong mắt Kỷ Thế Phàm vẫn chưa vụt tắt. Hắn lao dậy vớ lấy tất cả mọi đồ vật có trong khoang thủ thế tấn công. Nghiêm Trạch vẫn dùng cái bóng cao lớn với đôi chân dài đó liên tục đáp trả lại Kỷ Thế Phàm. Hai bóng người giao đấu giữa chuyên cơ mặc cho chuyên cơ không ngừng rung lắc vì gió và súng đạn bên ngoài kia khiến cho càng ngày không khí càng trở nên ngột ngạt.

Đến thời điểm quyết định. Kỷ Thế Phàm hét lớn, nghiêng rặng vung một nắm đấm dài về phía Nghiêm Trạch nhưng cũng chính lúc này Nghiêm Trạch đưa tay trái đỡ khuỷu tay phải như để tiếp gấp đôi sức mạnh. Cộng hưởng toàn bộ sức lực vào nắm đấm ở tay phải, không hề tránh né mà trực diện đâm ập vào nắm đấm của Kỷ Thế Phàm. Hai nắm đấm đối đầu, trực tiếp đối mặt.

Rắc! Rắc!

“A a a a!!!”

Tiếng xương gãy kèm với tiếng kêu la thất thanh của Kỷ Thế Phàm khuấy tung đất trời. Dọa cho phi công kia chân tay cũng run rẩy. Lực từ nắm đấm của Nghiêm Trạch quá mạnh, đã vậy còn nhân đôi lực từ hai bàn tay khiến cho nắm đấm của Kỷ Thế Phàm lại bật ngược khiến hắn gãy tay.

Nghiêm Trạch nhả ra một ngụm máu chà đù dính răng kia, cười khẩy: “Khi ta làm chủ Nghiêm gia, người chỉ là kẻ thấp hèn quỳ dưới gối ta mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 28

“Người có thấy quen không? Đây chính là cách ta khiến cho Kỷ gia phải luôn quỳ dưới chân ta.”

Kỷ Thế Phàm nén đau ôm lấy cánh tay đã gãy của mình bò lùi về phía sau đáp:

“Trí nhớ của ta chỉ lưu giữ khoảnh khắc Nghiêm Giác Siêu giết chết cả nhà họ Bồi.” Lại liếc về Tư Mạn, ánh mắt đầy ác ý: “Thật không may, đứa con gái may mắn sống sót của Bồi gia lại vì người mà quý phục, vì người mà sinh ra đứa trẻ đó, lại vì người mà đạo quý môn quan không ít lần.”

Mi tâm Tư Mạn nhíu chặt khi nghe Kỷ Thế Phàm nhắc đến người phụ nữ giống hệt cô đó, đến cả anh ta cũng nhầm lẫn đến mức này?

Đoàng!

Ngay lúc này, khi Nghiêm Trạch đang bận rộn bên phía Kỷ Thế Phàm thì phi công đang điều khiển kia lại không biết điều, tấn công Tư Mạn. Đáng tiếc là ông ta không hề biết cô là ai. Thân thủ cô vốn dĩ rất nhanh nhẹn, chẳng khó khăn mà hạ bệ phi công, chỉ là không may trong lúc giao tranh. Chốt an toàn của khẩu súng trên tay Tư Mạn đã được mở, vô tình nhả đạn vào bụng phi công.

“Chết tiệt!” Tư Mạn bực bội chửi thề một tiếng, liền kéo tên phi công kia sang một bên mặc hắn lăn lộn vì đau đớn. Vội vàng nắm lấy bàn điều khiển, cố gắng giữ thăng bằng cho chuyên cơ đang bốc khói mùn ngạt.

Lợi dụng sự hỗn loạn này, Kỷ Thế Phàm đưa bàn tay run rẩy lên, nhếch môi cười khẩy. Chính lúc này mới phát hiện ra đằng sau lưng hắn là cửa thoát hiểm mà Nghiêm Trạch đã vào đó. Hắn chỉ cần nhấn một nút, cửa thoát hiểm liền mở toang.

“Balo nhảy dù?” Tư Mạn bây giờ mới chú ý đến balo hắn luôn mang sau lưng đó, là hắn đã cướp cái balo đó ngay từ đầu.

“Thật đáng tiếc. Ta lại không thể cùng về Diêm Vương với các người rồi. Haha.” Trước khi nhảy ra khỏi chuyên cơ, tiếng của Kỷ Thế Phàm còn vọng lại: “Các người chết, Nghiêm gia và Bồi gia cho dù đến ngàn năm sau cũng không thể hóa giải mối hận này!!!”

Gió quần quật đập vào mặt họ. Nóng rát đến bỏng mắt nhìn theo bóng Kỷ Thế Phàm rơi xuống với chiếc balo trên lưng. Tư Mạn nhìn ánh mắt hài lòng của Nghiêm Trạch liền không hiểu nổi. Càng ngạc nhiên hơn khi thấy trong tay hắn cầm một thứ gì đó màu đen nhìn như là...

“Đó chẳng phải là đoạn dây kéo sao? Anh đã lấy nó đi lúc đánh nhau ư?” Khi nhảy xuống, người điều khiển buộc phải dùng dây kéo để mở nắp ba lô kéo bọc vòm dù cùng dù lên. Không có dây kéo, không bật được bọc vòm dù thì balo nhảy dù trở nên vô dụng.

Bên dưới, bóng dáng Kỳ Thế Phàm chật vật mở balo trong khi thân thể đang không ngừng rơi ở độ cao không tưởng. Đến khi hắn nhận ra mọi chuyện thì tiếng gào của hắn đã hóa thành hư không:

“Nghiêm Trạch!!! Ngươi sẽ phải trả giá!!!”

Bụp!!!

Từ trên cao nhìn xuống, đám người của Kỳ Thế Phàm dễ dàng nhìn thấy xác hắn nằm trên bãi đất bên dưới. Kinh hoàng, hệt hăng.

Hệt như rắn mất đầu vô cùng hỗn loạn. Đám người đó bắt đầu hô hoán cùng nhau tháo chạy, thế nhưng lại bị người của Nghiêm gia bám riết không tha, càng chạy càng hoảng, càng chạy càng cách xa chuyên cơ.

Tư Mạn nào thể ngờ trong tình huống đánh nhau đó, Nghiêm Trạch có thể dự liệu đến mức này, khiến cho Kỳ Thế Phàm tự mình đi vào chỗ chết. Người thù đoạn thâm sâu như vậy có thể là người cô dành tình cảm chỉ sau một thời gian ngắn gặp gỡ ư?

“Rời khỏi đây thôi!” Nghiêm Trạch cất giọng, lấy bộ đàm bên túi áo, tính toán gọi Hắc Báo sang di chuyển người.

“Nghiêm Trạch! Cẩn thận.”

Dường như đã quá mệt mỏi, Nghiêm Trạch lại có lúc lơ là cảnh giác khi quên mất rằng Đinh Cẩn vẫn còn trong khoang của chuyên cơ. Với khuôn mặt đầy máu của mình, ông ta lộ ra xuất hiện như một gã điên, dùng một con dao nhỏ đâm một nhát vào bắp chân Nghiêm Trạch khiến cho hắn đau đớn quý thục chân xuống. Đinh Cẩn lợi dụng cơ hội đá văng bộ đàm đi.

Khi Tư Mạn kịp phản ứng, lại chẳng thể rời khỏi bàn điều khiển kia thì phát hiện từng đợt gân xanh nổi lên trên gương mặt Nghiêm Trạch, hắn gầm lên một tiếng dùng cước đá văng Đinh Cẩn về phía sau. Tất cả con thịnh nộ dồn nén hóa thành quý giữ. Không khách khí bước tới mặc cho máu nhỏ giọt xuống nền. Nghiêm Trạch xách cổ áo Đinh Cẩn lên, mặc cho ông ta thoi thóp không thể thở ra hơi nữa đem ông ta ra bên ngoài cửa thoát hiểm, ý muốn ném xuống.

“Đây là cái giá của ngươi phải trả cho Nghiêm gia!!!”

“Trạch! Đừng đứng đó!!!” Tư Mạn còn chưa nói hết câu thì một khung sắt bị lửa và gió thiêu đốt ập đến đập vào đầu Nghiêm Trạch, khiến cho đầu hắn nhanh chóng toạc ra một vết thương dài, máu nhỏ giọt che đi tầm nhìn.

“Muốn....chết....Ta và ngươi sẽ....cùng chết.”

Đinh Cẩn lợi dụng Nghiêm Trạch đang mất thăng bằng liền tóm lấy cổ áo hắn cùng kéo xuống.

“Không!!!!”

Không màng quan tâm đến bàn điều khiển nữa. Tư Mạn bật nhảy đến, đưa bàn tay kia vớ ra không trung, vội vàng chụp lấy cánh tay của Nghiêm Trạch, tay còn lại nắm chặt phía mép cửa.

Đinh Cẩn không chịu buông tay, nắm chặt lấy chân bị thương của Nghiêm Trạch, không ngừng cào cấu:

“Cùng chết. Tất cả sẽ cùng chết. Haha!!!”

Sức nặng của hai người đàn ông đủ khiến cho cánh tay của Tư Mạn như muốn đứt lìa. Chuyên cơ vang lên vài tiếng lục đục khuấy động đất trời, nhanh chóng rời khỏi vị trí trên không trung, bốc lên làn khói đen ngùn ngụt.

“Cút!” Một câu này Nghiêm Trạch đã đập Đinh Cẩn kia ra, khiến cho hắn lơ lửng giữa không trung rồi biến mất.

“Mau hỗ trợ Chủ thượng!” Phía bên kia đám Hắc Báo, Hắc Miêu phát hiện ra bóng người đang nổi nhau dưới chuyên cơ đang bay tự do đó vội vàng cho trực thăng chạy đến tiếp cận.

“Mau buông tay! Em không thể kéo được anh. Em sẽ gãy tay mất.” Nghiêm Trạch đã phát hiện ra người của mình từ đằng xa, nhưng khi họ đến kịp. Tư Mạn có chịu nổi hay không?

“Nóng! Nóng quá!!!” Tư Mạn cắn răng đau đớn, cánh tay bám vào cánh cửa giữ chặt cả hai đó đang bén lửa không ngừng nóng lên, cánh tay bên dưới lại bị sức nặng của Nghiêm Trạch giữ chặt như muốn đứt lìa. Trên bả vai cô một dòng máu chậm chậm chảy ra.

“Anh ra lệnh cho em mau buông tay anh ra!!!” Nghiêm Trạch giận giữ quát ầm lên.

Tư Mạn nhìn rõ đám Hắc Miêu đang cố gắng đến nhanh nhất có thể nhưng bây giờ cảm giác bàn tay giữ lấy chuyên cơ đã bị bỏng rồi, lòng bàn tay như đã bị lột một lớp da ra ngoài. Nước mắt chảy ra vì đau đớn. Cô không gắng nữa mà nhìn Nghiêm Trạch đáp:

“Em xin lỗi. Em không thể cố được nữa. Em nghe lời anh. Buông tay...”

Sức con người có giới hạn nhưng trái tim thì không. Cô buông tay nhưng không buông tay hẳn mà là buông tay khỏi chuyển cơ, bàn tay kia vẫn nắm chặt lấy tay Nghiêm Trạch, cùng hắn bị lực hút của trái đất kéo về mặt đất kia.

Bóng Tư Mạn nhảy ra khỏi chuyển cơ, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Nghiêm Trạch rơi xuống nhanh hơn một chút đổ lộn vào tầm mắt chúng nhân.

Trong mắt họ là hoảng hốt đến tột độ, họ nhìn rõ được bóng dáng hai người như đang xải cánh bay trên bầu trời của riêng hai người. Nhìn thấy Tư Mạn cố gắng rơi thật nhanh để xả vào lòng người đàn ông tên Nghiêm Trạch đó. Nhìn thấy Nghiêm Trạch ôm cô thật chặt, để mặc cho áo khoác của họ tung bay theo gió. Để mặc cho chuyển cơ kia rơi thật nhanh về phía mồm núi rồi nổ lên một tiếng lớn vỡ tan. Để mặc cho mặt đất ngày càng gần kề.

“Cô gái ngốc nghếch mà anh vất vả tìm kiếm. Anh sẽ bảo vệ em, dõi theo em đến cuối cùng, đừng sợ nhé. Vì anh luôn ở đây.”

Lời nói mặc kệ sức ép của gió kia trôi vào tai Tư Mạn. Cô nép mình vào lòng ngực Nghiêm Trạch, nghe thật rõ thanh âm nhịp tim của hắn, ôm thật chặt thân mình cứng rắn sẵn chắc đó, ôm thật chặt tình yêu của cô.

Cô và hắn đang rơi tự do, nhưng cả hai đều nhìn thấy phía cuối chân trời kia, mặt trời đang vẫy chào, như thay lời tạm biệt, thay những điều tuyệt đẹp nhất.

Cô nghe được tiếng gió thì thào, nhìn thấy được bóng mây nô đùa, cảm nhận được lòng ngực trào dâng cảm xúc. Cô ngước đầu, đặt lên môi Nghiêm Trạch một nụ hôn ướt đầm những giọt nước mắt:

“Yêu anh.”

Àm!!!

Một tiếng động lớn vang lên. Tư Mạn cảm giác cả cơ thể bị thứ gì đó làm xây xước đến toàn thân, khiến cả cơ thể bỗng rất nặng nề. Sau đó mọi thứ tối sầm đi như thể toàn bộ thế giới đã chìm trong bóng tối. Cô không còn cảm nhận được bất kỳ điều gì nữa.

Đã có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao mọi thứ lại trở nên tối đen như vậy? Cảm giác của Tư Mạn như thể cô đang chơi vui ở một không gian thật sâu, thật vắng lặng, xung quanh là bóng tối bao trùm lấy cô. Chính lúc này một ánh sáng vụt qua, mở ra một thứ gọi là ký ức.

Tất cả ký ức vụt qua như một thước phim, cô nhìn rõ được mọi khoảnh khắc từ lúc cô là đứa trẻ năm tuổi đủ nhận thức cho đến khi hai mươi hai tuổi, thời khắc cô sinh ra Nghiêm Luật. Tất cả mọi thứ đều xuất hiện trong bầu trời ký ức của cô, trả lại tất cả cảm giác đau đớn bị phản năm nào. Toàn bộ cơ thể cô như dần có cảm giác.

Cô đau đớn, thống khổ.

Thì ra cô đã quên hết mọi thứ.

Quên đi kẻ đã tàn sát Bối gia.

Quên đi đứa con cô đã sinh ra.

Và...

Quên đi Nghiêm Trạch, người cô đã yêu hơn cả mạng sống, đã hận đến mức rời bỏ đứa con đáng thương.

Cô đã làm gì thế này? Cô đã rời bỏ hắn, hận hắn cho dù hắn vô tội. Đã khiến mọi thứ đi xa đến mức này, đã để hắn phải chờ đợi, đã để Nghiêm Luật rời xa mẹ năm năm. Cô đã làm cái gì thế này....

Lúc cô cảm nhận được trái tim mình bóp nghẹt lại từng cơn, cô cũng dần bắt đầu nghe thấy được tiếng gì đó đang vang lên bên tai, từ từ lớn dần qua từng lời nói.

“Không cứu được ngài ấy các người đừng mong sống nữa!!!”

“Hắc Miêu nguoi mau làm gì đó đi!”

“Các người im miệng hết đi!!! Máy sóc tim! Máy sóc tim đâu?”

“Hức! Chủ thượng! Nghiêm Trạch!!!”

“Mau cút ra ngoài, nhanh chóng tiến hành phẫu thuật.”

“Chủ thượng! Ngài không thể chết. Mau tỉnh lại đi!!!”

“Không được dừng lại, tiếp tục sốc điện.”

“....”

Tiếng người lộn xộn va đập trong không trung với một chủ đề. Là về điều gì đó liên quan đến Nghiêm Trạch...

Nghiêm Trạch!!!

Tư Mạn đột nhiên mở trừng mắt ngồi bật dậy, liền phát hiện ra cả cơ thể đau nhức đến không cử động nổi, trên thân là rất nhiều vết trầy xước dài và sâu. Xung quanh là đám người Nghiêm gia đang bu lấy giường bên cạnh, ánh mắt hoảng loạn.

Khi ánh mắt Tư Mạn chạm đến khuôn mặt đang nhắm nghiền của Nghiêm Trạch nằm trên giường với vô số những vết thương lớn nhỏ đó cũng chính là lúc tiếng máy đếm nhịp tim vang lên thứ âm thanh với tần số cao, nhói đến màng nhĩ chúng nhân báo hiệu cho một điểm gờ. Trên màn hình không còn những đợt sóng mà là một sợi chỉ dài và thẳng.

Toàn bộ chúng nhân có mặt ở đó kinh hoàng tốt độ, ngay cả máy sốc tim trên tay Hắc Miêu cũng rơi xuống vang lên tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Một bác sĩ đứng bên cạnh, run rẩy đưa tay lên kiểm tra hơi thở của Nghiêm Trạch, ánh mắt trở nên vô hồn, khuôn miệng lập cập vang lên từng từ như hạ một nhát dao vào tim chúng nhân:

“Tim....đã ngừng đập....Ghi nhận. Đã....hức....qua đời vào lúc....hức...”

Cả không gian tĩnh lặng như chết, vô số con mắt trở nên ngơ ngác nhìn về bóng dáng cao lớn, luôn sừng sững uy nghi của Nghiêm Trạch đang nằm trên giường bất động không nhúc nhích kia.

Trên gương mặt đó là sự bình yên đến lạ lùng.

Hắc Báo, Hắc Miêu gục xuống, đám liên tục xuống nền nhà, đám để bàn tay chầy ra từng đợt máu đỏ nhức mắt. Kyle đứng phía dưới, ôm lấy ngực thoi thóp thở không ra hơi, đứng không còn vững. Toàn bộ chúng nhân Nghiêm gia quỳ sụp xuống, cắn chặt môi để không bật ra tiếng nức nở.

Tư Mạn dờ dẫm, ngơ ngác há hốc mồm, chậm rai bước những bước chân đã không còn cảm giác về phía Nghiêm Trạch, chậm rãi chạm vào Nghiêm Trạch. Tiếng máy đếm nhịp tim vẫn xuyên qua tai cô, vẫn âm ỉ như nỗi đau đó. Trái tim cô như vỡ ra từng mảnh, đau thất đến kiệt quệ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 29

Bàn tay cô đưa về phía Nghiêm Trạch rồi đột ngột khựng giữa không trung, ngón tay siết chặt lại thành quyền. Ánh mắt nổi lên từng tia đỏ găm lên:

“Em còn đứng đây, anh đừng hòng chết!”

Nói rồi lập tức bật lên giường, ngồi lên thân Nghiêm Trạch. Hai bàn tay xếp lên nhau ấn mạnh xuống lồng ngực Nghiêm Trạch bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Chúng nhân ngơ ngác nhìn Tư Mạn không hiểu chuyện gì, một phần là vì quá sốc trước sự ra đi của Nghiêm Trạch, một phần là vì sự thay đổi của Tư Mạn quá nhanh. Cô như thể không nhìn thấy người xung quanh, không cảm nhận được vết thương trên thân không ngừng rỉ máu. Bây giờ cô lúc này chỉ có Nghiêm Trạch, dồn nén bấy lâu đều ở từng nhịp hô hấp liên hồi.

Liên tục...

Liên tục....Không dừng lại...

“Nghiêm Trạch....Nghe em nói nào. Em không phải là Tĩnh Tĩnh nữa, anh có nghe rõ không?” Vừa hô hấp lại vừa nói. Từng giọt mồ hôi đã nhanh chóng nhỏ giọt trên thái dương Tư Mạn chứng tỏ cô đang dùng hết công sức có thể để hô hấp với một mong muốn....

Chúng nhân bắt đầu có động tĩnh khi nhìn cô không ngừng cố gắng hết lần này đến lần khác ngồi trên thân Nghiêm Trạch ấn mạnh vào lồng ngực của Nghiêm Trạch.

Mắt Nghiêm Trạch vẫn nhắm, trên máy đo nhịp tim vẫn là sợi chỉ dài.

Hắc Miêu ngưng hành hạ bản thân, ngược đầu nhìn Tư Mạn, như có một điều gì đó xẹt qua trí óc. Hắc Miêu cố giữ trấn tĩnh đứng dậy tập trung về phía Tư Mạn như thể mong mỗi một điều kỳ diệu nào đó. Và chúng nhân xung quanh cũng như vậy.

Họ đang mong mỗi một kỳ tích.

Thế nhưng dường như đó chỉ là sự vô vọng khi những đợt hô hấp của Tư Mạn lại không khiến cho Nghiêm Trạch lay chuyển. Hắn giương như đã chết.

“Tỉnh lại đi. Anh không thể chết được đâu. Anh hứa gì với em rồi hả, anh đã nói sẽ bảo vệ em mà...Hộc....Nào, Nghiêm Trạch mở mắt ra đi...Là em đây mà, Tư Mạn của anh đây mà. Anh nói sẽ làm đám cưới sau khi em sinh xong mà. Dậy đi! Dậy ngay đi!!!”

Giọng nói của Tư Mạn dần dần đạt đến âm vực cao nhất, đến mức gần như la hét. Bàn tay cô tê liệt nhưng vẫn không ngừng ấn xuống lồng ngực Nghiêm Trạch. Mồ hôi và nước mắt còn cả những giọt máu từ vết thương hòa lẫn với nhau nặng nề nhỏ giọt xuống rơi trên mặt Nghiêm Trạch.

Thêm một lần nữa.

Một lần nữa!!!

Nghiêm Trạch vẫn không tỉnh dậy. Hắn thật sự không tỉnh lại được nữa rồi.

Hết hy vọng thật rồi.

Không khí trở nên tĩnh lặng như chết, chỉ có tiếng hô hấp ma sát liên tục không ngừng nghỉ như hút hết sinh khí của Tư Mạn. Hiện thực tàn nhẫn khiến tất cả như ngã quỵ.

“Bối Tư Mạn! Đủ rồi!” Hắc Báo siết chặt tay quát lên.

Tư Mạn vẫn mặc kệ, ánh mắt cô trọn trùng đầy quyết tâm tiếp tục hô hấp.

“Tiểu thư, xin hãy bình tĩnh. Tim ngài ấy thật sự....” Bác sĩ bước đến có ý kéo Tư Mạn nhưng bị cô đẩy ra.

“Cút!” Tư Mạn vẫn tiếp tục hô hấp mặc kệ máy đo nhịp tim chết tiệt đó, ánh mắt cô chỉ có Nghiêm Trạch, chỉ mong đôi mắt kia có thể mở, có thể nhìn cô dọa dẫm như xưa:

“Tôi không thể mất Nghiêm Trạch! Tôi không thể mất Nghiêm Trạch! Anh ấy là tất cả của tôi! Nghiêm Trạch là tất cả của tôi!” Tư Mạn gào la thảm thiết, tiếng nấc nghẹn của cô cùng với lần hô hấp chậm dần, chậm dần đi.

Cô đã kiệt sức rồi. Đã cố hết sức rồi. Nước mắt cô cũng đã cạn rồi.

Tư Mạn gục đầu xuống ngực Nghiêm Trạch, ôm chặt lấy thân thể với mùi hương quen thuộc đó.

Tại sao bây giờ lại không còn chút lay động gì như vậy. Vòng tay đó không còn ôm chặt cô, gương mặt đó không còn nhủi mi vì cô, khuôn miệng đó đã ngưng những câu yêu thương khó nói.

Nghiêm Trạch! Em đã mất hết tất cả. Mất đi Văn Trác, thế giới của em cũng đã sụp đổ. Mất đi anh, thế gian này không còn chỗ chứa cho em nữa. Cuộc sống này quá đau khổ, anh đi rồi em biết phải làm sao đây.

Làm sao đây hả Nghiêm Trạch!

Lời nói thống khổ trong thâm tâm Tư Mạn không cách nào để Nghiêm Trạch thấu hiểu được nữa. Cô thà để hắn đe dọa, cảnh cáo lên cô, cho dù hắn bắn cô, nhốt cô cũng được. Chỉ cần hắn tỉnh dậy.

Không!

Chỉ cần hắn sống là đủ rồi.

Ngay lúc tất cả chúng nhân không thể đứng nổi cũng chính là lúc máy đếm nhịp tim phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Từng nhịp từng nhịp yếu ớt lặp đi lặp lại. Trên màn hình sợi chỉ dài đáng sợ đã biến mất, thay vào đó là từng đợt sóng dài ngắn nhấp nhô như phát sáng, khiến cho máu trong người chúng nhân dâng trào mạnh mẽ.

“Tim.....Tim đã đập lại rồi. Tim Chủ thượng đã đập lại rồi trời đất quý thần ơi!!!” Bác sĩ run rẩy chỉ vào máy đếm nhịp tim kinh hô.

Phản ứng nhanh nhất có lẽ là Tư Mạn, Hắc Miêu và Hắc Báo.

Nằm trên thân Nghiêm Trạch, Tư Mạn có thể cảm nhận được cơ thể hắn ấm dần lên, tiếng tim trong lồng ngực mạnh mẽ đập như báo hiệu sự sống trở lại đây.

Cô bật người ngồi thẳng lưng ngơ ngác nhìn hắn.

Là hắn đã nghe thấy cô nói hay chúa trời đã hồi đáp lời thỉnh cầu của cô?

Nghiêm Trạch....thật sự sống rồi!!!

Hắc Miêu nhanh như chớp vội vàng đẩy Tư Mạn sang một bên, căng thẳng kiểm tra từ mắt đến tim, mọi thứ công cụ lộn xộn bị hất lấy ra hết lần này đến lần khác soi trên từng bộ phận của Nghiêm Trạch. Thanh âm trên máy đếm nhịp tim đó rộn ràng theo hơi thở của chúng nhân đang thỉnh thoảng chờ Hắc Miêu mở miệng.

“Còn sống! Còn cứu được. Tất cả mau ra ngoài! Ba bác sĩ giỏi nhất đi cùng tôi, điều dưỡng tá nhanh nhẹn nhất đến đây. Tất cả vào phòng cấp cứu. Bối Tư Mạn! Đừng đứng đực ra đó nữa, ai đó kéo cô ta ra ngoài đi. Nhanh!”

Từng lời nói của Hắc Miêu tuy rằng gấp vội nhưng ai cũng nhận ra sự vui sướng trong thanh âm giọng nói của hắn. Hắc Báo tuy có chút hoảng loạn nhưng vẫn giữ được trấn tĩnh vội vàng kéo Tư Mạn đang ngỡ ngàng như trời trồng ra ngoài để đội ngũ y bác sĩ cùng Hắc Miêu cứu người.

Tất cả mọi người đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu đều có mặt bao gồm Kyle, Sam, Hắc Miêu và tất cả cảnh vệ Nghiêm gia đều ở đó với sắc mặt vô cùng hỗn loạn. Chỉ ít phút trước họ nhận được tin dữ Nghiêm Trạch đã qua đời, vậy mà bây giờ lại nghe đến Nghiêm Trạch đã trở về từ công quỹ môn quan thật sự khó tin như thế nào.

Nhưng nguyên nhân của sự việc đó họ đều biết. Đó chính là nhờ sự nỗ lực của Tư Mạn đã kéo Nghiêm Trạch ra khỏi tay thần chết, chính cô đã cứu hắn.

“Tất cả. Hành lễ!”

Toàn bộ cảnh vệ đột nhiên đứng trước mặt Tư Mạn, nghe theo chỉ thị quỳ rạp xuống trước cô tỏ vẻ kính trọng. Sắc mặt lạnh như băng kia của họ chỉ thốt ra một câu:

“Chào mừng phu nhân trở về!”

Trên sảnh lớn, ai ai cũng nhìn thấy có đến ba mươi người đàn ông cao lớn mặc trang phục đen đang cúi đầu trước mặt một cô gái trẻ ngỡ ngàng nhìn về phía phòng cấp cứu kia. Bên cạnh là sắc mặt lạnh như băng không phản ứng của Hắc Báo. Sau lưng là sự im lặng chờ đợi của Sam và Kyle.

Hành vi của chúng nhân Nghiêm gia là lần đầu tiên, bởi vì cho dù Tư Mạn từng sống tại Nghiêm gia nhưng họ cũng chưa từng hành lễ với cô bởi vì cô không có danh phận, không có địa vị. Thế nhưng bây giờ cô lại là người đưa Nghiêm Trạch từ cái chết trở về, mặc nhiên cô trở thành người có vị trí ngang bằng với Hắc Báo, Hắc Miêu. Cũng chính là thừa nhận vị trí của cô tại Nghiêm gia.

“Các người tản ra một chút được không? Tôi hơi mệt.” Tư Mạn không quan tâm chức vị hay sự kính trọng nào cả, bây giờ trong mắt cô chỉ có Nghiêm Trạch. Hơi thở và sức lực dường như đã vì hắn mà cạn kiệt.

Chúng nhân vâng một tiếng liền tản ra, trả không khí cho Tư Mạn. Cũng chính lúc này phía cuối hành lang có tiếng bước chân bình ổn vang lên.

James Khải Hoàn bước về phía Tư Mạn, trên tay là Nghiêm Luật còn đang ngái ngủ sau một giấc ngủ dài.

“Tình Tình! Em đã tỉnh rồi đấy ư? Thật may quá, nếu không phải hai người rơi trúng cây cổ thụ thì không biết giờ sẽ thế nào nữa. Coi kìa, sao không ai băng bó cho em? Lại đây xem nào. Tình Tình...” James là người cất tiếng trước khi đặt Nghiêm Luật xuống, nhìn sắc mặt xanh lét của Tư Mạn nhìn chằm chằm vào Nghiêm Luật. James liền phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Mama bị thương rồi.” Thấy Tư Mạn thân mình đầy những vết thương Nghiêm Luật nhăn nhó bước tới.

Thế nhưng bất ngờ hơn khi Tư Mạn lao vào Nghiêm Luật ôm chầm lấy cậu bé, ôm thật chặt, hít hà mùi sữa từ đứa trẻ mà cô sinh ra đó. Nước mắt đọng trên khóe mi nặng nề lăn xuống, ướt đầm cả vạt áo Nghiêm Luật. Cô gào lên đau đớn:

“Tiểu bánh bao của mẹ. Xin lỗi con, xin lỗi vì đã không nhận ra con. Là mẹ có lỗi với con. Ôi tiểu bánh bao đáng thương của tôi!”

Tư Mạn vội đặt những nụ hôn đầy nước mắt lên trán, mắt, mũi Nghiêm Luật, hết lần này đến lần khác vuốt ve, ôm chầm lấy Nghiêm Luật đến ngã nhào ra.

Hình hài này, gương mặt này là do cô tạo ra. Tại sao cô lại không nhận ra nó? Tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra nó?

Nghiêm Luật nhìn thấy phản ứng này liền òa khóc, cậu bé khóc oa oa như bé sơ sinh ôm chặt lấy cổ Tư Mạn ra về oan ức:

“Hức....Luật đã nói Luật là con của Mama....Mà Mama không tin....Hức. Papa thương Mama lắm, ngày nào Papa cũng lên đảo tìm Mama, ngày nào cũng ngắm ảnh Mama. Luật nhớ Mama lắm, đi học lúc nào Luật cũng bị chúng nó nói đồ không có mẹ. Hức....”

Cứ như thể muốn một câu kể hết tất cả mọi chuyện trong suốt thời gian không có Tư Mạn, Nghiêm Luật càng nói, nước mắt càng lăn chả trên đôi má phúng phính của cậu bé. Một đứa trẻ năm tuổi đã phải gặm nhấm nỗi nhớ mẹ. Đó chính là điều khiến Tư Mạn day dứt nhất.

“Đừng khóc, con yêu. Mẹ đã về đây rồi. Mẹ của con đây rồi, sẽ luôn ở bên con cho đến khi con không cần mẹ nữa. Mẹ về hơi trễ, con tha lỗi cho mẹ nhé.”

Một lít nước mắt.

Ngày hôm nay Tư Mạn đã thật sự khóc được một lít nước mắt, khóc đến hai mắt cạn khô, khóc đến thâm tâm kiệt quệ.

Hai mẹ con Tư Mạn ôm chặt nhau khóc òa trong nỗi niềm vui sướng. Chúng nhân xung quanh không nhận được, quay đầu che đi đôi mắt đỏ gay của mình.

Sam chậm rãi bước tới quỳ xuống bên cạnh hai mẹ con nói:

“Là ta đã sai, là ta đã khiến hai mẹ con chia ly. Ta thật sự....” Tuy rằng là vì sự an toàn của cô mới có quyết định đó. Nhưng mỗi lần nhìn Nghiêm Luật khóc vì nhớ mẹ, ông lại tự dằn vặt lương tâm mình.

Kyle với gương mặt phờ phạc cúi đầu:

“Không phải, là vì tôi, chính tôi đã khiến cô đau khổ. Khiến cho Nghiêm Trạch phải đi đến bước này. Nếu không phải tôi nói cho cô biết mọi thứ, không phải tôi hết lần này đến lần khác chia cắt cô và Nghiêm Trạch thì Nghiêm Trạch đã có thể cùng cô sống cuộc sống mà anh ấy mong mỏi....Tôi thành thật xin lỗi.”

Giọt nước mắt muộn màng của Kyle lăn xuống, khi mọi thứ đã trôi đi quá xa, đến mức từ thần cươp đi sinh mạng của Nghiêm Trạch, tất cả mới nhận ra lỗi lầm của mình.

Tư Mạn không đáp lời, cô mặc kệ ai đúng ai sai, lỗi của ai đi chăng nữa thì có gì là quan trọng. Bây giờ cô chỉ muốn khóc, khóc cho Văn Trác đáng thương của cô, người nửa đời đau khổ. Khóc cho Bối gia mù quáng trong bấy ân oán do Kỷ gia làm ra. Khóc cho Nghiêm Trạch vì cô mà chờ chết. Khóc cho sai lầm khiến cô xa rời Nghiêm Luật năm năm.

Dừng lại.

Tất cả hãy dừng lại đi. Hãy để Tư Mạn được yên một ngày.

James đứng bên cạnh. Thờ dãi nhìn quang cảnh tang thương lúc này. Hắn bỗng nhận ra rằng bản thân mình, tình cảm của mình không là gì so với tình yêu bất chấp mọi vật cản của Tư Mạn và Nghiêm Trạch. Cái giá mà họ phải trả quá đắt, đủ để khiến họ hết lần này đến lần khác phân ly. Thống khổ mà họ phải chịu quá nhiều, đủ để yêu hận giết chết tâm tư.

Chỉ một lần thôi hắn hi vọng rằng có thể được nhìn Tư Mạn một ngày nào đó nở nụ cười hạnh phúc cho dù bên cạnh có là Nghiêm Trạch đi chăng nữa, hắn cũng có thể vui vẻ chúc phúc chứ không phải như bây giờ hay như năm năm trước. Đau khổ đến kiệt quệ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30

Sóng gió dường như đã qua đi, bão tố thu mình lui về phương xa, trả lại cho nhân gian bầu trời xanh mát. Sau một ngày biến động, mặt trời cũng dần lộ diện sau đám mây, vườn mình đón chào ngày mới.

Bây giờ đồng hồ chờ đợi ca phẫu thuật đã trôi qua, chúng nhân dần già trở nên mỗi một trong sự chờ đợi. Sam và Kyle đỏ mắt ngồi trên băng ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, những nếp nhăn từ khi nào xuất hiện trên mặt họ, tựa như qua một đêm đã già đi chục tuổi.

Nghiêm Luật cuộn mình ngủ ngon trong lòng Tư Mạn, dường như hơi ấm của mẹ đã giúp cho cậu bé có được một giấc ngủ ngon.

Còn Tư Mạn, suốt cả đêm không hề chớp mắt lấy một giây, chỉ yên lặng ôm Nghiêm Luật bản thân nhìn về phía cửa, mong ngóng một tin lành.

Bất chợt màu đỏ từ ánh sáng trên khung cửa chuyển xanh, cánh cửa lập tức được mở ra. Ánh sáng chói lóa hắt lên bóng dáng cao lớn của Hắc Miêu, thả những tia sáng rọi lên gương mặt mỗi một của hắn.

“Xong rồi. Đã xong thật rồi.”

“Sao rồi....Tình hình như thế nào???” Sam bình tĩnh bước tới, tóm lấy vai Hắc Miêu hỏi.

Chúng nhân và cả Tư Mạn bản thân bất động chờ Hắc Miêu hồi đáp đến quên cả thở.

“Lục phủ ngũ tạng đều bị hủy hoại, đầu lại có một vết thương lớn, xương đã bị gãy mất vài bộ phận....” Nói đến đâu trái tim Tư Mạn như đứt đoạn đến đấy. Trời ơi, Nghiêm Trạch....

Biết rõ chúng nhân chẳng thể nghe những lời như vậy, Hắc Miêu mới đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đã luôn theo dõi tình hình Chủ thượng từ lúc thiếu niên, sức mạnh của ngài ấy không giống người thường cho nên lần này mặc dù đã bị phế không ít nhưng vẫn có thể sống sót, đó thực sự là kỳ tích. Tuy nhiên ngài ấy vẫn chỉ là con người, để có thể phục hồi lại như người bình thường mất rất nhiều thời gian....”

“Sao cậu lại luyện thuyết nhiều như vậy? Tóm lại là khi nào Nghiêm Trạch mới tỉnh lại?” Kyle mắt kiên nhẫn háp tấp nói.

Đôi mắt Hắc Miêu đờm buồn nhìn về phía phòng phẫu thuật, xót xa đáp:

“Hiện tại ngài ấy không thể tỉnh dậy.”

Cả không gian tĩnh lặng như chết, cánh tay Tư Mạn đột nhiên buông lỏng ra, hoàn toàn trở nên vô vọng.

“Nói....nói vậy là sao? Rõ ràng tim đã đập lại rồi cơ mà.” Hắc Báo túm lấy cổ áo Hắc Miêu gầm lên.

“Não bị chấn thương mạnh, toàn thân không có chỗ nào không bị thương thử hỏi làm sao tỉnh lại. Ngài ấy chỉ có thể....” Hắc Miêu nuốt nước mắt nói: “Chỉ có thể sống thực vật mà thôi.”

Toàn bộ hi vọng, tia sáng duy nhất trong lòng chúng nhân như vụt tắt. Tất cả đột nhiên rơi vào bóng tối đáng sợ, không ai đủ vững chãi để đứng, thậm chí để thở một cách bình thường.

Nghiêm Trạch uy nghi, cao quý luôn cao cao tại thượng lại nằm một chỗ, sống như một cái cây không động tĩnh, không di chuyển ư? Ai có thể chấp nhận được đây?

“Còn sống là tốt. Chỉ cần anh ấy còn sống cho dù là sống thực vật đi chăng nữa, tôi tin sẽ có một ngày anh ấy tỉnh dậy.”

Giọng nói của Tư Mạn cất lên phá tan bầu không khí u uất, vẽ nên một chiếc cầu vồng cho bức họa tang thương.

“Phải rồi. Sẽ có một ngày ngài ấy tỉnh dậy phải vậy không Hắc Miêu?” Kyle xúc động nói.

“Có thể. Tuy nhiên sẽ mất rất nhiều thời gian và cũng sẽ mất đến hơn mười ca phẫu thuật kéo dài ba năm, muộn cũng sẽ năm năm để mọi thứ có thể trở về vị trí ban đầu.” Hắc Miêu quả quyết nói.

Ba năm ư?

Năm năm ư?

Những con số đối với họ không là gì cả, chỉ cần Nghiêm Trạch chịu tỉnh dậy, bao nhiêu lâu có là gì. Nhưng còn Tư Mạn thì sao? Không có Nghiêm Trạch bảo hộ, đừng nói là ba năm. Chỉ cần một ngày thôi cô trở về Nghiêm gia cũng sẽ bị đám trưởng bối Nghiêm gia trừ khử trước vì Bối gia đã giết chết lão gia nhà họ.

Nghĩ đến điều này chúng nhân lại đột nhiên quay đầu tìm cô. Lúc này mới phát hiện ra cô đang đứng trước mặt họ. Không còn khóc, không còn mệt, không còn kiệt quệ. Cô uy nghiêm và đầy cốt khí đứng đó lạnh lùng nói:

“Tôi sẽ chờ cho đến khi anh ấy tỉnh lại, nhưng không phải chờ ở Nghiêm gia.”

“Cô không quay về Nghiêm gia ư?” Hắc Báo nghi hoặc nhớ đến trong thời gian chờ đợi Nghiêm Trạch phẫu thuật. Người tên Chu Mạt, thân cận của Lex đã đến tìm cô nói gì đó khiến cho ánh mắt cô thoáng qua tham vọng ẩn chứa trong đáy mắt.

“Tôi sẽ....”

“Anh hai. Anh hai!!!”

Tư Mạn còn chưa nói xong thì lúc này có hai bóng người một nam một nữ xuất hiện. Người đàn ông vóc dáng cao gầy với gương mặt vuông vắn nhưng ngũ quan hoàn chỉnh với cánh mũi cao vút và đôi mắt xanh điển hình Châu Âu, cả cơ thể toát lên vẻ hiền lành điển hình cho người đàn ông của gia đình. Người phụ nữ dáng vẻ Châu Á với mái tóc đen và đôi mắt đen láy, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng cho người ta cảm giác thanh thoát nhẹ nhàng, đủ để khiến người đối diện thoải mái. Trên tay người phụ nữ còn bế một đứa trẻ tầm sáu tuổi với vàng lao về phía đám người Nghiêm gia.

Ban đầu cảnh vệ Nghiêm gia tính toán chặn lại nhưng chớp mắt liền nhận ra người đàn ông đó là ai liền xanh mặt, lắp bắp kêu lên:

“Ngài....ngài đệ nhất....Còn sống???”

Người đàn ông mà cảnh vệ Nghiêm gia gọi là Nghi trọng đệ nhất chỉ có một người.

Nghiêm Chính.

Đặc biệt hơn sau khi đã báo danh chôn cách hẳn hoi, Nghiêm Chính lại đột nhiên đội mồ trở về khiến cho không ít cảnh vệ như gặp ma, mặt xanh như tàu lá chuối. Ngay cả Sam cũng đứng ngay đơ không hiểu mô tê gì.

Thế nhưng Nghiêm Chính lại không để tâm mà chạy thẳng về phía Hắc Miêu, xem ra chạy rất vội nên thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại trên trán hỏi:

“Sao rồi. Anh hai sao rồi???”

“Đề Bảo giải thích đi, tôi mệt lắm rồi.” Hắc Miêu mệt mỏi cời phất áo phẫu thuật ra, không đi đâu xa mà leo hẳn lên hàng ghế chờ ở hành lang, thả mình nằm xuống cạnh Nghiêm Luật đang ngủ ngon đánh một giấc. Đuôi mắt lộ rõ sự mệt mỏi, chỉ vài giây đã đi vào giấc ngủ vì quá mệt.

“Bác sĩ và y tá đang trong quá trình kết thúc cuộc phẫu thuật kéo dài hơn bảy giờ đồng hồ. Ngài bình tĩnh một chút....” Hắc Bảo kéo Nghiêm Chính sang một bên để Hắc Miêu yên ổn nghỉ ngơi rồi từ tốn giải thích.

Nhìn phản ứng thần nhiên không sốc, không ngạc nhiên của hai vị họ Hắc, chúng nhân mới đoán ra được hai người này sớm đã biết Nghiêm Chính vẫn còn sống rồi.

Chỉ là ánh mắt Tư Mạn lúc này lại không rơi vào Nghiêm Chính mà dán chặt vào người phụ nữ đi cùng hắn. Cô nheo mắt vài lần mới nhận ra được cổ nhân đã lâu không gặp:

“Hiếu Khiên! Là em đấy ư?”

“Ôi trời ơi Tư Mạn. Chị còn sống. Chị còn sống!!!” Hiếu Khiên đặt đứa trẻ trên tay xuống lao về phía Tư Mạn ôm chầm lấy, kèm theo vài giọt nước mắt sung sướng: “Năm năm trước Nghiêm Chính nói rằng chị đã chết, không còn ở Nghiêm gia nữa làm em khóc hết nước mắt. Bắt đền chị đó. Hức. Chứa ơi ai đã làm chị bị thương đến mức này, còn đâu gương mặt xinh đẹp này, Tư Mạn của em”

Tư Mạn vỗ vai Hiếu Khiên an ủi: “Không phải chị vẫn sống đấy sao? Nào nói chị nghe, sao em lại biến mất không nói một tiếng với chị như vậy? Và tại sao lại ở cùng Nghiêm Chính?”

“Chuyện dài lắm...”

Lúc này Nghiêm Chính mới hiểu được tình hình. Biết được Nghiêm Trạch đã an toàn mới trở về trạng thái bình tĩnh, sau đó chậm rãi đi về phía Tư Mạn, trầm ngâm nhìn cô hồi lâu mới chia tay ra nói:

“Tôi phải gọi cô là gì đây? Là chị họ hay là chị dâu?”

Như nhắc nhở rằng trong dòng máu của họ đều có dòng máu của Bối gia lại vừa có quan hệ mật thiết với Nghiêm Trạch, mối quan hệ dây mơ rễ má này lại khiến cho người ngoài không khỏi hoang mang.

“Cậu đừng quên, tôi còn là chị nuôi của Hiếu Khiên. Tôi không biết hai người qua lại từ lúc nào nhưng chưa có sự cho phép của tôi hai người đã đến mức có một đứa trẻ như thế này thật khiến tôi cảm thấy không được tôn trọng.”

“Dù là vị trí nào cũng đều là chị của tôi. Bây giờ mới được gặp mặt, hơi muộn một chút nhưng hi vọng chị có thể bỏ qua cho tôi.” Nghiêm Chính nở một nụ cười thân thiện, thật sự mong muốn có thể thân thiết với người thân duy nhất còn sót lại của Bối gia.

“Cậu lớn tuổi hơn tôi nhưng chấp nhận làm em coi như biết điều.” Tư Mạn đưa tay bắt lấy tay Nghiêm Chính như đáp trả sự chân tình của mình.

Lúc này cửa phòng phẫu thuật mở toang. Toán y tá đẩy giường bệnh của Nghiêm Trạch ra, lộ rõ đáng về bình an của Nghiêm Trạch phải thở oxy trên giường trắng muốt đó. Những vết thương đã được xử lý sạch sẽ nhưng lại khiến cho bất cứ ai nhìn thấy đều không khỏi xót xa.

Tư Mạn và Nghiêm Chính vội vàng chạy đến ngắm nhìn gương mặt nhắm nghiền của Nghiêm Trạch, họ đi theo giường bệnh về đến phòng, không ai nói một lời, không ai cất tiếng hỏi han. Hai bên hành lang, các cảnh vệ cúi đầu trình trọng mỗi nơi giường bệnh lẫn bánh đi qua. Không khí tĩnh lặng tựa hồ để cho Nghiêm Trạch an giấc.

Khi Nghiêm Trạch đã an vị trên chiếc giường lớn trong phòng bệnh được trang hoàng không khác gì thủ phủ ở Nghiêm gia. Tư Mạn mới có thể ngồi xuống băng ghế, mệt mỏi ngã lưng đánh một giấc.

Đã suốt hơn hai mươi ba giờ đồng hồ cô không có một giây nghỉ ngơi.

Khi Tư Mạn tỉnh lại, cô đã thấy mình nằm trên giường bên cạnh Nghiêm Trạch từ lúc nào, trang phục cũng đã được thay mới, những vết thương trên cơ thể cũng đã được băng bó cẩn thận. Thân thể bụi bẩn cũng đã được lau sạch sẽ.

Nhìn qua cách băng bó, cô cũng có thể biết được là Hiếu Khiên giúp cô. Có lẽ vì quá mệt, cô đã ngủ say đến mức không hề hay biết gì cả. Đến mức bên ngoài trời đã tối sập đi.

Cô ngược mắt nhìn Nghiêm Trạch, hắn vẫn nằm bên cạnh cô, bình oxy vang lên tiếng thở đều đặn của hắn. Trong trang phục bệnh nhân, mái tóc đã bị cắt ngắn đi để xử lý vết thương đó.

Trông hắn thật hiền lành.

Cô chậm rãi đặt lên trán hắn một nụ hôn dài, nắm lấy bàn tay cứng cáp không chút động tĩnh đó. Ghé sát đôi tai kia nói:

“Xin chào Nghiêm Trạch, em đã ngủ rất ngon nhờ có anh đấy. Cảm ơn nhé.”

Cô mỉm cười nằm lên lồng ngực hắn, để mặc một giọt nước mắt dài lăn xuống, thấm ướt áo hắn:

“Chỉ cần anh vẫn ở đây, bên cạnh em. Em mới có thể sống. Dù bao lâu em cũng sẽ chờ anh.”

Gió lướt qua hàng cây rung rinh phủ bóng lên đôi mắt nhắm nghiền của Nghiêm Trạch. Mọi thứ xung quanh như tồn tại linh hồn hắt đang chậm rãi đi đến ôm lấy cô, đặt lên tóc cô một nụ hôn.

Mặt trăng kia như soi rõ linh hồn hắt đang lơ lửng nở một nụ cười dịu dàng với cô.

Lúc này cánh cửa phòng bệnh vang lên tiếng động. Hiểu Khiên mang theo một vài đồ ăn bước vào, như dự liệu Tư Mạn sẽ tỉnh dậy.

“Chị đã thấy khỏe hơn chưa? Qua đây ăn một chút. Coi kia, đói đến khóc luôn đó hả?”

Nhìn thấy Hiểu Khiên, Tư Mạn mới hít mũi, lau nước mắt nở một nụ cười, lần nữa ghé tai Nghiêm Trạch nói:

“Giới thiệu với anh đây là Hiểu Khiên, em gái em. Nó chính là con bé đã biến em thành tội đồ của Nghiêm gia.”

“Cái gì chứ? Không phải nhờ em hai người mới gặp nhau sao? Anh hai cảm ơn không kịp ấy chứ.”

Tư Mạn bật cười bước đến, cho một miếng bánh vào miệng nói: “Chị và anh ấy gặp nhau không phải nhờ em đâu nhé.”

Bỗng dưng gặp được cố nhân xưa cũ, miệng của Tư Mạn như được khởi động bắt đầu luận thuyết về quá trình gặp gỡ và quen biết Nghiêm Trạch, bên cạnh là Hiểu Khiên không ngừng há hốc mồm thể hiện những cảm xúc vô cùng thú vị giữa câu chuyện của hai người.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ có ba người, ngoài Nghiêm Trạch đã hoàn toàn vô tri vô giác thì hai người kia dường như biến mọi thứ trở nên ảm cúng vô cùng, khiến cho bóng tối chẳng dám đi qua nữa.

“Vậy còn em thì sao? Từ khi nào lại đi cùng Nghiêm Chính?”

“Thực ra em đã quen Nghiêm Chính trong một lần đột nhập Nghiêm gia, là anh ấy đã cứu em. Sau lần chia tay chị cách đây sáu năm ở Tokyo, em đã có thai với anh ấy. Cho nên anh Nghiêm Trạch mới giúp anh ấy ngụy tạo cái chết để qua mắt lão gia Nghiêm Giác Siêu, để mẹ con em được an toàn sống với Nghiêm Chính.”

Lúc này Tư Mạn mới ngỡ ra, thì ra mọi thứ đều đã có sắp đặt.

“Vậy tại sao em không nói cho chị biết sự thật, tại sao lại còn đặt lại thù hận để cho thiên hạ nghĩ rằng chị là người đã giết Nghiêm Chính?”

“Chị nghĩ chị bày ra một cái chết có thể qua mặt được Nghiêm Giác Siêu sao? Ông ta là một con cáo già. Để qua mặt được ông ta cần có một nhân vật có tiếng tăm giết con trai ông ta. Vừa hay Ephemera không chỉ có tiếng mà còn bị truy nã cấp một. Em lại ở ngay bên cạnh Ephemera, hà cớ gì không tận dụng?” Hiểu Khiên mồm miệng nói.

“Giỏi lắm. Dám lợi dụng chị làm lá chắn. Diệp Hiểu Khiên, em rốt cuộc có bao nhiêu mưu mô chước quỷ hả?”

“Nào đâu, em so với thằng nhóc Nghiêm Luật đã là gì. Nó còn bé nhưng yêu tình lắm. Làm cho Sở Sở nhà em khóc hoài ngoài kia, Nghiêm Chính phải dỗ mãi kia. Nó thật giống với chị hồi nhỏ a.”

Lúc này Tư Mạn mới sực nhớ ra cô ham ngủ mà quên mất Nghiêm Luật liền đứng phắt dậy chạy ra ngoài tìm kiếm. Vừa nhìn thấy Nghiêm Luật đang cùng chơi đùa với Sở Sở và Nghiêm Chính, phát hiện ra khi thằng bé ở bên người thân vô cùng ngoan ngoãn. Chỉ là khi ra ngoài lại không hiểu lý do mà ngỗ nghịch. Có lẽ vì cậu bé muốn nhận được sự quan tâm từ người khác.

Bỗng dưng lúc này Tư Mạn nhìn thấy bóng Chu Mạt lướt qua hành lang bệnh viện như một con gió. Cô mới để mặc mọi người cùng Nghiêm Luật chơi đùa vội vã chạy theo bóng Chu Mạt. Khi cô đuổi đến nơi đã thấy Chu Mạt đứng đó sẵn sàng đợi cô.

“Chuyện toàn bộ gia sản của Chủ quân đã chuyển cho tiểu thư, tiểu thư quyết định ra sao rồi?”

Tư Mạn gật đầu như đã có quyết định của riêng mình đáp: “Dẫn tôi đi gặp Biện Biện, tôi cần nói chuyện với chị ấy. Và tôi muốn tự mình...tiễn Văn Trác.”

Giọng nói Tư Mạn có chút nghẹn ngào.

Chu Mạt gật đầu đáp: “Tôi đã chuẩn bị mọi thứ, nếu có thể hãy dẫn Nghiêm Luật theo cùng. Chủ quân rất yêu thương cậu bé, ngài ấy sẽ rất vui nếu cậu bé có thể đi tiễn ngài ấy. Tôi sẽ chờ ở bên ngoài.”

Nói rồi liền đi mất, chỉ để lại Tư Mạn với nỗi đau đớn lần nữa rỉ máu. Cho đến lúc nào cô mới có thể chấp nhận được Văn Trác đã ra đi?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 31

Một ngày tháng bảy âm đậm đưa tiễn linh hồn người khôn khổ, để người đó được một lần an nhàn tự tại.

Ôm lấy hủ đựng tro cốt, để mặc cho con thuyền đưa mình trôi dạt trên dòng sông yên bình. Biện Biện lặng ngắm nơi mặt trời đang đùa giỡn cùng mây gió, ánh mắt không có một chút gợn sóng, khiến cho lòng người không tránh khỏi xót xa.

Lúc này mọi thủ tục hỏa táng đã xong xuôi, những huynh đệ hào môn đáng quý tận tâm đưa tiễn Lex cũng đã ra về, chỉ còn lại Tư Mạn, Biện Biện và Chu Mạt ngắm mình trong nỗi nhớ da diết không ngôn từ nào có thể diễn tả.

“Chị có thể ở lại được không?” Tư Mạn nắm lấy bàn tay lạnh tanh của Biện Biện nghẹn ngào.

Biện Biện quay đầu, nhìn cô mỉm cười nhẹ nhàng, chậm rãi vuốt tóc Tư Mạn hết như lúc nhỏ: “Tư Mạn, em đã trưởng thành rồi, cũng đã nhớ lại mọi thứ, đối với chị không còn vướng bận gì nữa. Lâu nay chị luôn chỉ nhìn thấy Văn Trác, trong mắt chị ngoài anh ấy ra không có gì khác, bây giờ chỉ cần thờ thôi chị cũng nhớ anh ấy. Chị muốn đi, cùng anh ấy đến những con đường mà bọn chị đã mơ ước được cùng đi với nhau cho đến khi già nua.”

Tư Mạn vẫn níu chặt lấy tay Biện Biện, bàn tay thoáng run rẩy như lo sợ điều gì đó.

Biện Biện hiểu được Tư Mạn lo sợ chuyện gì liền nhẹ nhàng xoa đầu cô an ủi: “Đừng có lo, chị sẽ không làm chuyện gì đại đột đâu, Văn Trác sẽ buồn nếu chị làm như vậy. Chị không muốn anh ấy phải lo lắng. Em đừng lo chị không có ai bảo vệ, chẳng phải Chu Mạt luôn bên cạnh đó sao? Những thứ mà Văn Trác để lại cho chị, em hãy lấy và dùng đi. Chị chỉ muốn khuấy khuấy một chút. Ngày nào đó mọi thứ đi qua, chị sẽ lại về tìm em...”

Tư Mạn nhớ rõ ngày hôm đó, bóng lưng cô độc của Biện Biện và Chu Mạt xa khuất khỏi tầm mắt cùng di ảnh của Lex dần dà bị ánh dương hút mất. Trong mơ hồ, cô như nhìn thấy ảo ảnh của Lex nắm lấy tay Biện Biện, cùng nhau song hành trên những nẻo đường kia.

Nơi khoe mi Tư Mạn vương một giọt lệ cay đắng: “Thà rằng chị khóc một chút, như vậy sẽ đỡ đau lòng hơn. Louis Biện Biện, cho dù có như thế nào cũng phải hạnh phúc đấy.”

Nỗi đau quá lớn khi đưa tiễn người anh trai yêu thương và chấp nhận một sự sống vô tri vô giác của Nghiêm Trạch đã khiến Tư Mạn dần dần trưởng thành, càng làm cho lồng ngực cô chất chứa nhiều tâm tư, lâu ngày lại hóa thành khó thở. Cô một nhọc đi về bệnh viện, muốn tìm đến Nghiêm Trạch, nắm lấy bàn tay lạnh tanh bất động, cho cô chút an ủi nào đó.

Thế nhưng khi cô vừa bước chân xuống cổng bệnh viện Nghiêm gia thì biến cố lần nữa ập đến.

Toàn bộ cảnh vệ Nghiêm gia thuộc những người lạ mặt không dưới trướng của Hắc Báo, Hắc Miêu bủa vây cổng, ngăn chặn mọi sự xâm nhập không đáng có và đặc biệt là ngăn chặn bước chân của Tư Mạn.

Cô nhìn qua một chút liền hiểu ra được đám người này là của các vị trưởng bối nhà họ Nghiêm cũng chính là ba vị em trai của Nghiêm Giác Siêu, những người có vị trí cao và quyền lực không kém Nghiêm Trạch tại Nghiêm gia đó cuối cùng cũng chịu xuất hiện. Coi chừng là chờ cho Hắc Báo, Hắc Miêu không còn Nghiêm Trạch làm trụ đỡ nữa mà lập tức trấn áp Tư Mạn.

Vị nhị lão gia Nghiêm Tần sóng bước cùng tam lão gia Nghiêm Phong và tứ lão gia Nghiêm Hoàn oai phong lẫm lẫm với bộ mặt trung niên không che dấu sự gian xảo chặn đứng bước chân Tư Mạn, khuôn mặt vô cùng không hài lòng.

“Họ Bối kia, cô còn dám vác mặt về đây?” Nghiêm Tần liếc đôi mắt chim ưng quét một lượt qua người Tư Mạn nói.

“Nhị lão gia, tam lão gia, tứ lão gia. Lần đầu gặp mặt, xin nhận của tôi một lễ.” Tư Mạn chớp mắt một cái liền đưa gương mặt của mình về lại trạng thái tĩnh, chậm rãi bước về phía ba người kia kính cẩn cúi chào.

“Không dám, lễ từ Bối gia, lão nhận lại thêm tổn thọ mất.” Nghiêm Hoàn hừ mũi khinh bỉ nói.

“Tứ lão gia quá lời rồi. Lễ này là ở vị trí cháu dâu tương lai dành cho các vị trưởng bối. Trước là mong chư vị phúc như đông hải, thọ tị nam sơn. Sau là mong các vị bỏ qua những chuyện của quá khứ, xem xét chuyện của tương lai.” Tư Mạn mỉm cười, tư thế ngẩng cao đầu nói. Ý tứ vô cùng rõ ràng. Đủ khiến cho ba vị lão gia nhẹ giọng hơn một chút, xem xét người này không quá xấu xa, biết nhận lỗi của quá khứ.

“Bối tiểu thư, chúng tôi không muốn để thêm mạng của Bối gia vấy máu lên danh dự Nghiêm gia, nhưng cô đừng quên, anh trai cô chính là kẻ đã giết đại lão gia nhà chúng tôi. Tuy rằng hắn đã chết nhưng oan có đầu nợ có chủ. Nghiêm gia không thể nào chấp nhận dòng máu họ Bối trong gia phả, mong cô đi cho.” Nghiêm Phong là một người lễ độ hiểu chuyện. Có thể thấy được qua dáng vẻ phong nhã đĩnh đạc, ngôn từ dễ nghe, giọng điệu lại không khiến cho người khác chướng tai. Đủ để tránh những sự tàn sát không cần thiết.

Đối với Nghiêm Phong, Tư Mạn lại có thái độ cung kính hơn cả, biết rằng trong ba người, ông ta là người duy nhất có thiện chí bảo vệ mạng của cô liền cúi đầu đáp:

“Nếu như nói oan có đầu nợ có chủ, vậy Tư Mạn xin thất lễ với tam lão gia khi nói điều này. Năm xưa Nghiêm Giác Siêu chính là người hại chết toàn bộ

Bối gia, nay anh hai tôi trả lại nợ cũ chẳng phải là hòa nhau đó sao? Tại sao các vị cho rằng chúng tôi nợ Bối gia? Một mạng đổi lấy hơn năm mươi mạng. Là ai mới có tư cách ngăn bước tôi vào Nghiêm gia?”

“Im miệng ngay. Ranh con mà đòi lấy chuyện mạng sống của chủ Nghiêm gia ra trả treo ư? Ngươi xứng sao?” Nghiêm Tần nóng nảy quát.

“Tôi không xứng ư? Là ai cứu cho đòn bẩy tài chính trở về vị trí cũ? Là ai có thể khiến Nghiêm Trạch yêu đến từ bỏ tính mạng? Là ai đã sinh ra thiếu chủ nhà các người nói dối tông đường? Chẳng phải chính là tôi đây sao? Thử hỏi có chỗ nào không xứng?”

Nhìn dáng vẻ tác oai tác quái của Tư Mạn không hề e sợ trước thế lực của họ, ba người kia tức giận trong lòng không khỏi thấy bị xỉ nhục trước đám cảnh vệ Nghiêm gia liền quát lớn lên:

“Hoặc là ngươi chết dưới họng súng của bọn ta, hoặc là chết trong túng quần. Dám hạ sát Nghiêm gia. Ngươi chỉ có hai sự lựa chọn đó mà thôi.” Thật tâm muốn diệt trừ hậu họa trước khi Nghiêm Trạch tỉnh lại một ngày nào đó. Nghiêm Hoàn nghiêng rằng kiên quyết nói.

“Từ khi nào các người có quyền đặt ra sự lựa chọn cho tôi vậy?” Tư Mạn cười khẩy nói: “Đứng trên đất khách, không phải đất của Nghiêm gia mà các người dám nổ súng khi không có sự cho phép của Nghiêm Trạch, ai sẽ hộ tống các người về quê nhà chứ?”

Tư Mạn biết rõ nguyên tắc vàng này của Nghiêm gia, chỉ cần là Nghiêm Trạch thì mọi chuyện đều được hấn giải quyết ổn thỏa, nhưng nếu không có hấn mở miệng, các quốc gia có người bị giết đều sẽ không dễ yên.

Ba người kia không ngờ đến Tư Mạn lại thuộc lâu đồng nguyên tắc của Nghiêm gia, nghiêng rằng kêu kèn kẹt. Là họ quá khinh địch, để loại trừ đám cảnh vệ của Hắc Báo, Hắc Miêu mà phải chặn ở tận cửa. Vừa hay ngoài này lại không thiếu người của Chính phủ Nhật Bản đang lui tới, quả thật đặt họ lên bàn cân.

Nghiêm Phong vẫn giữ thái độ hòa bình, nhưng ngữ khí lại lạnh lùng nói: “Nghiêm Trạch chọn cô không ai có thể ngăn cản. Nhưng đừng lấy đó làm oai vũ. Cái giá mà cô phải trả để đền đáp lại tình yêu của Nghiêm Trạch dành cho cô không hề nhỏ. Hãy nhìn mà xem năm năm qua đã xảy ra chuyện gì? Nhìn mà xem Nghiêm Trạch vì ai mà bất động nằm đó? Chẳng phải là vì cứu cô đó sao? Cô có nghĩ đến nếu không phải nhờ Nghiêm Trạch bảo vệ cô, để cô được sống thì bây giờ người đưa tang không chỉ là Lex mà còn là cô đấy.”

Coi như lời nói này có hiệu quả khiến cho Tư Mạn tắt ngấm nụ cười. Là Nghiêm Phong đã nói trúng điều cô không muốn nghe nhất. Tất cả điều đó đều ám chỉ Nghiêm Trạch vì cô mà không một ngày yên ổn phải trở thành người thực vật. Cũng vì cô mà từ bỏ tính mạng.

“Nhân lúc nhị gia và tứ gia còn đang nhân từ. Cô mau đi đi!”

Coi như Nghiêm Phong giỏi thuyết phục người khác, trước đó cũng đã khiến cho Nghiêm Tần và Nghiêm Hoàn chịu thua cho Tư Mạn mới chỉ im lặng găm gù không hạ sát.

“Thật xin lỗi tam gia. Tôi thật tình không thể từ bỏ được Nghiêm Trạch.” Tư Mạn dương đôi mắt lấp lánh của mình quả quyết nói: “Tôi sẽ đường đường chính chính gả vào Nghiêm gia bởi Bối gia.”

“Haha, xem cô ta nói gì kia!” Nghiêm Hoàn bật cười ha hả nói: “Bối gia bây giờ chỉ là tro tàn, cô dựa vào cái gì mà đòi gả vào Nghiêm gia? Lại nói cô có thể chờ Nghiêm Trạch bao lâu? Ba năm? Năm năm? Hay mười năm? Nếu như Nghiêm Trạch không thể tỉnh lại nữa thì sao? Cô sẽ cưới ai đây? Đám trẻ như các cô một ngày còn không đợi được, đừng mạnh mẽ tỏ vẻ cao thượng ở đây. Muốn làm chủ mẫu Nghiêm gia ư? Còn lâu!”

Bàn tay Tư Mạn siết chặt lại, cắn chặt môi.

Phải! Nghiêm Trạch giờ chỉ còn là một khúc gỗ. Hấn nằm xuống đồng nghĩa với tất cả quyền lực đều bị gác lại, ngay cả Hắc Báo và Hắc Miêu cũng chỉ có thể tức giận đứng nhìn cô bị bao vây. Nếu thật sự không tỉnh dậy nữa. Cô càng chẳng có giá trị. Lại tính bây giờ Bối gia chỉ là một đồng tro tàn. Ngoài số tiền khổng lồ Lex để lại ra Tư Mạn không có gì cả. Muốn gả vào Nghiêm gia. À không, muốn chỉ phối được Nghiêm gia kể cả khi không có Nghiêm Trạch, loại trừ toàn bộ hận thù kia, cô phải đạt được vị trí cao hơn cả Nghiêm gia.

Nhưng...bằng cách nào?

“Không lâu chút nào đâu các vị lão gia đại nhân. Các vị sẽ được thấy ngày Nghiêm gia trải thảm đỏ mời Bối tiểu thư đây về phủ sớm thôi.”

Giọng nói lạnh lạnh cất lên phía sau lưng làm gián đoạn cuộc hội thoại căng thẳng kia. Khi chúng nhân quay đầu phát hiện ra có bốn người lạ mặt đang tao nhã bước về phía họ. Trong đó có ba người đàn ông và một người phụ nữ. Trên mình ba người đàn ông khoác ple không chỉnh chu, có dáng vẻ lười biếng khi không mang vest mà chỉ cầm trên tay đồng hồ đeo tay. Người phụ nữ không quá kiều diễm nhưng lại có ánh mắt rất hút hồn, gương mặt sáng lạng thông minh điển hình phụ nữ hiện đại. Tóm lại bốn người bốn vẻ khác nhau nhưng chung quy đều toát lên khí chất riêng biệt tượng trưng cho bốn sắc thái khác nhau.

Sự xuất hiện của bốn người kia lại khiến cho Hắc Báo, Hắc Miêu trong kia dập tắt lo lắng, không khỏi thờ phào.

Khi nhìn thấy họ, mắt Tư Mạn đột nhiên phát ra tia sáng mừng rỡ hồ hởi:

“Đại Doanh, Nhị Doanh, Tam Doanh, Tứ Doanh. Trời ơi các người đã ở đâu vậy hả???”

Mở tròn vòng tay chạy ào đến ôm chầm lấy Tư Mạn, bốn người kia tươi cười xoa đầu cô đáp:

“Tiểu thư. Sáu năm rồi đó. Lâu lắm rồi đây có biết không? Có biết là lúc nghe tin tiểu thư qua đời, chúng Doanh....Hức...Tại sao còn sống lại không tìm đến chúng tôi? Có phải tiểu thư không cần chúng tôi nữa?” Cô gái duy nhất trong bộ tứ đó có tên là Tứ Doanh nghẹn ngào nói.

“Bây nào. Tôi làm sao có thể không cần Tứ trụ của mình được chứ?”

Nghe Tư Mạn nói, ba người họ Nghiêm kia mới sực nhớ ra bốn kẻ lạ mặt kia là ai. Chính là Tứ trụ trong tay Tư Mạn năm năm trước đã dùng đòn bẩy tài chính khổng lồ để Nghiêm Giác Siêu, đẩy Nghiêm gia vào hố lớn. Nếu không phải có Nghiêm Trạch đã dự liệu từ trước thì e rằng sai lầm đó sẽ kéo Nghiêm gia xuống dốc không phanh.

“Hừ. Lũ nhãi nhép các ngươi dám xúc phạm đến đây. Được. Xem hôm nay lũ này xử các ngươi như thế nào.” Nghiêm Hoàn càng nhớ lại lúc đó càng tức. Chỉ vì Tứ trụ đó bắt chẹt đi ba ngành mà họ cai quản khiến họ khốn đốn. Ông ta liền rút súng từ cánh vè nhắm về phía họ toan nổ súng.

“Lão tứ, dừng tay! Có biết đây là đâu không? Nguyên tắc Nghiêm gia không hề lại phá hủy ngay tại đây? Còn đâu uy danh của tứ gia hả?” Nghiêm Phong đoạt lấy khẩu súng quát.

“Nhưng....Bọn chúng...” Nghiêm Hoàn tức lắm nhưng bị Nghiêm Phong làm cho sợ hãi lại không dám nói thêm nữa.

Lúc này đã đoán được tình hình. Đại Doanh, người đứng đầu mới bước tới, vô cùng bình tĩnh nói:

“Lần đầu gặp chư vị, xin được chào hỏi một chút. Chúng tôi là cánh vè của Bối tiểu thư. Cũng chính là người sẵn sàng bỏ mạng vì tiểu thư. Hôm nay mạo muội đến đây là để thỉnh cô ấy về Bối gia chứ không có ý gì khác. Hi vọng chư vị hiểu cho.”

Người của Nghiêm gia biết dưới thời Tư Mạn còn mang danh Ephemera luôn có một người tên Doanh giúp cô cai quản số tiền mà cô có và điều hành tất cả ngành kinh tế mà cô nhúng tay vào. Chỉ không ngờ đến lại có bốn người tên Doanh. Chẳng trách công việc ăn cắp vặt thông tin lại thuận lợi đến thế.

Lại nói sớm không đến, muộn không đến lại đến ngay lúc này chính là đang dọa dẫm người của Nghiêm gia. Một khi đã có Tứ trụ làm bia đỡ, Bối gia coi như đã có xương sườn.

“Chỉ nhờ vào các người lại muốn giúp cô ta ư? Các người xem thường Nghiêm gia quá.” Nghiêm Tần hừ mũi khinh bỉ nói.

“Không chỉ nhờ vào bốn người họ đâu. Còn có chúng tôi nữa.”

Lúc này từ phía cổng bệnh viện xuất hiện bóng dáng của Nghiêm Chính và Hiểu Khiên đang từ tốn bước về phía Tư Mạn. Hiểu Khiên nắm lấy tay cô, ánh mắt đầy sự tin tưởng.

“Nghiêm Chính! Cậu tuy rằng mang họ Nghiêm nhưng chưa từng được Đại lão gia công nhận là dòng dõi Nghiêm gia. Trong người lại mang dòng máu họ Bối, cậu lấy tư cách gì mà đứng đây nói chuyện với chúng ta.” Nghiêm Hoàn quát ầm lên tỏ vẻ bức tức khi mà chính người nhà họ Nghiêm cũng đứng về phía Tư Mạn.

“Các vị nhầm rồi, tôi mang họ Nghiêm nhưng không phải người Nghiêm gia. Nghiêm Chính mà các vị nói đến đã chết từ lâu rồi. Tôi bây giờ chỉ là người qua đường với chúng kiến thức eo hẹp mà anh hai Nghiêm Trạch truyền cho để giúp Bối tiểu thư đây mà thôi.” Nghiêm Chính nắm chặt tay Hiểu Khiên nói: “Thật không phải khi bên cạnh tôi còn có cháu gái của Vivian, người mà Nghiêm gia mạn phép không được đụng tới.”

Câu nói này khiến tất cả từ đám Nghiêm gia cho đến Tư Mạn đều kinh ngạc. Hiểu Khiên là cháu gái Vivian lấy lòng từng khiến Nghiêm Giác Siêu sợ cong đít đó sao?

Lại nhìn huy hiệu hàng thật giá thật kia trên áo Hiểu Khiên, chúng nhân mới biết cô kín miệng như thế nào.

Đám người Nghiêm gia bắt đầu xanh mặt, Tư Mạn xem ra có hậu thuẫn không ít.

“Nếu như các vị thấy ít quá thì để chúng tôi giúp Bối Tư Mạn một tay vậy.” Hai bóng người cao lớn với gương mặt yêu nghiệt mạnh mẽ bước về phía Tư Mạn, như che chắn cho cô mỉm cười cao ngạo với đám người Nghiêm gia nói:

“Chắc các vị không lạ gì với tôi. Kyle Parker. Nghị sĩ Thượng viện Hoa Kỳ.”

“Tôi thì có vẻ lạ mặt một chút đây. Xin giới thiệu, James Khải Huân. Đặc vụ FBI.”

Hai người Kyle và James uy nghi như hai cây cột lưng lưng như muốn chống lại cả thế giới đứng trước mặt Tư Mạn càng khiến cho mọi thứ trở nên hùng tráng.

“Các....các người.”

“Chưa hết đâu. Còn chúng tôi nữa.” Lúc này Hắc Báo và Hắc Miêu mới bước qua đám cánh vè oai phong đứng về phía Tư Mạn nói: “Trong mắt chúng tôi, Bối Tư Mạn là chủ mẫu duy nhất và cuối cùng.”

Đám Nghiêm gia kinh hồn bạt vía khi mới chỉ lúc nãy thôi Tư Mạn còn đơn phương độc mã, ấy vậy mà bây giờ không chỉ có Tứ trụ kinh tế trong tay, còn có Nghiêm Chính, Hiểu Khiên, Nghị sĩ Thượng viện, đặc vụ FBI và hai nghị trường của Nghiêm gia chống lưng. Sức mạnh tinh thần đã được nhân

lên gấp mười.

“Ta không tin Bối gia lại tàn làm được trò trống gì.” Nghiêm Hoàn sắc mặt đã trắng bệch nói.

“Chỉ cần chúng tôi còn sống một ngày, sẽ bảo hộ Bối Tư Mạn thêm một ngày.” Nghiêm Chính đồng dục nói.

Tình thế đã bị áp đảo, Nghiêm Hoàn và Nghiêm Tần xem chừng không tìm thấy cách để trừng phạt Tư Mạn được nữa. Chỉ có Nghiêm Phong vẫn bình tĩnh đứng đó.

“Nếu đã như vậy, xin mời mọi người đưa cô ấy đi về cẩn thận. Chúng tôi đây không tiễn.” Nghiêm Phong độ lượng nói. Bình tĩnh quay đầu kéo hai người Nghiêm Tần và Nghiêm Phong vẫn muốn đầu khẩu kia vào.

Trước khi cánh cổng cao lớn của bệnh viện khép lại, cũng chính là ngăn cách Tư Mạn chạm đến Nghiêm Trạch, Tư Mạn nhìn thấy Nghiêm Phong quay đầu, dành tặng cô một nụ cười thật sự. Nụ cười đó như chứa một ẩn ý, âm thầm chờ một điều gì đó từ cô.

Khi đám người đó đã lui đi hết, Tư Mạn mới nhủ thầm nói: “Sao lại đưa tôi về? Tôi phải vào đó chăm sóc Nghiêm Trạch, tôi không thể một ngày không nhìn thấy anh ấy.”

Nhị Doanh kéo tay Tư Mạn nói: “Đừng lo, tiểu thư. Chuyện ngày hôm nay đều là Nghiêm chủ thượng đã có sự sắp xếp.”

“Câu nói gì cơ?” Tư Mạn ngây người không hiểu.

“Sau năm năm giam cầm tại Nghiêm gia. Khi tìm ra tiểu thư, ngài ấy đã lập tức trả tự do cho chúng tôi. Còn dặn dò nếu có biến cố lập tức tìm đến trợ giúp tiểu thư.” Tam Doanh búng điều thuốc sang một bên nói.

“Nghiêm chủ thượng biết chúng tôi được tiểu thư cứu mạng, được hưởng vinh hoa phú quý nhờ tiểu thư cho nên sẽ tuyệt đối không phản bội người. Vì vậy mà chịu thả chúng tôi ra. Ngoài ra trong thời gian năm năm tại Nghiêm gia đã dạy chúng tôi không ít chiêu trò bói móc kinh tế. Có thể rằng ngài ấy đã dự liệu đến chuyện dạy chúng tôi cách làm đòn bẩy cho tiểu thư gây dựng Bối gia lại từ đầu.” Đại Doanh từ tốn giải thích.

“Lần đầu tiên tôi gặp một người đàn ông như vậy. Dùng toàn bộ tâm trí và thời gian cho tiểu thư. Cho dù không tìm được tiểu thư cũng luôn tin chắc tiểu thư còn sống. Không một giây lơ là, còn có thể lường trước đến hôm nay khiến chúng tôi vô cùng nể phục.” Tử Doanh nghiêng mình với thái độ kính trọng nói.

“Tôi và Hiểu Khiên bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng phục tùng cô.” Nghiêm Chính quay đầu đầy quyết tâm nói.

“Anh thì không cần phải nói nhé. Anh đã bảo vệ em suốt năm năm rồi đấy.” James xoa đầu cô nói.

“Tôi đã từng gây lỗi lầm với cô, những gì tôi làm sau này đều là chuộc lỗi.” Kyle mỉm cười thân thiện nói.

“Cô nhìn thấy không Tư Mạn. Tất cả những gì cô có được đều là sự an bài của Chủ thượng.” Hắc Miêu đóng chốt hội thoại khiến cho Tư Mạn ngộ ra chân ý.

Lúc này Tư Mạn mới kinh ngạc trở mắt nhìn về phía trên tầng cao kia, nơi Nghiêm Trạch đang an yên nằm đó. Trong lòng là vô số cảm xúc dâng trào.

Con người thâm sâu thủ đoạn đó lại dùng tất cả những gì mình có để che chở bảo vệ cô ngay cả khi hắn đã nằm xuống, không còn động đậy được nữa. Luồng trước tất cả tình huống xấu nhất, dùng bàn tay to lớn kia bảo hộ cô khỏi bão táp phong ba.

Tư Mạn đau nhói trong lồng ngực quỳ sụp xuống gào lên:

“Nghiêm Trạch! Em đã nợ anh quá nhiều.” Rồi đột nhiên ánh mắt cô ánh lên vẻ kiên quyết: “Nghiêm Trạch. Chờ em. Sẽ sớm thôi.”

Ánh dương chói lóa phủ trên vai tất cả những người đó. Những người sẵn sàng bảo vệ tình yêu của Nghiêm Trạch và Tư Mạn. Tất cả họ hòa chung một nhịp đập, mong mỗi một ngày Bối gia lần nữa xuất hiện thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: End

Năm năm chỉ là một con số, nhưng đối với con người lại là thời gian bằng bằng trôi qua, khiến cho trẻ con lớn hẳn, khiến cho người lớn già đi, cũng khiến mọi chuyện xoay quanh cuộc sống trở thành quá khứ dần bị lãng quên. Cũng có những thứ đã hoàn toàn thay đổi, vị trí vốn có của chúng có thể mất đi hoặc cũng có thể tiến lên thêm mười bước, thậm chí ở vị trí cao nhất.

Năm năm qua đi, thị trường biến động sôi nổi với sự phát triển chóng mặt của nền kinh tế thị trường. Công nghiệp hóa trở thành một thứ ma thuật của loài người hiện đại, biến những điều không thể ở quá khứ thành một điều hoàn toàn tự nhiên ở tương lai. Những kẻ đã gây dựng lên một xã hội phồn thịnh cũng chính là kẻ đứng đầu trong các thị trường của nhiều ngành kinh tế mũi nhọn được gọi là ảo thuật gia.

Tính toán đến sự biến động gần đây nhất trong vòng năm năm trở lại. Ảo thuật gia vang danh thiên hạ một bước ăn đến một phần ba miếng bánh thị trường Châu Âu, đút túi không ít sòng bạc, khách sạn lớn bé. Không ngại ngần nhúng tay vào cả việc khai thác dầu mỏ đến khoáng sản. Không có nơi nào là không nhúng chân vào đó chính là kẻ chỉ vài năm trước chỉ là hạt cát nhỏ giữa sa mạc. Người ta gọi người đó là chủ nhân Bối gia:

Bối Tư Mạn.

Tư Mạn tham gia cuộc họp kéo dài suốt năm tiếng đồng hồ với các vị lãnh đạo cấp cao tại Canada. Nội dung cuộc họp này chủ yếu tiến hành đàm phán các thủ tục mang tính xâm lấn thị trường nội địa của Bối gia khi Tư Mạn dành một khoản tiền khổng lồ để đầu tư tại đất nước này. Hồng đoạt lấy thị trường màu mỡ mà Bối gia đã từng có đó. Thế nhưng đối với họ lại là một sự uy hiếp khi để một kẻ ngoại lai xâm nhập quá sâu vào thị trường nội địa, họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều sự cạnh tranh không chỉ là một mà từ nhiều ngành kinh tế.

Cuộc họp kia của Tư Mạn luôn có sự xuất hiện của Tứ trụ nằm trong hệ thống công ty do Tư Mạn làm chủ thành lập. Bộ tứ Doanh gia như những con đĩa trên mảnh đất ẩm ướt, không ngừng hút máu từ những kẻ khoa trương, biến họ trở thành những kẻ phải quy phục dưới chân Bối gia. Cũng vì họ mà cuộc họp kia buộc phải đi đến kết quả cuối cùng, nhường cơ hội tốt nhất trong việc xâm lấn thị trường cho Bối gia.

Thành công rồi liên tiếp thành công sau những thất bại từ khi mới khởi nghiệp. Cái tên Bối Tư Mạn bây giờ đối với giới chức không chỉ là nỗi khiếp sợ khi có tin đồn cô được Lex chống lưng. Tuy rằng Lex không lộ diện nhưng sự bao bọc âm thầm bằng những tài khoản đen của Lex cũng đủ khiến những kẻ e sợ hần không dám đụng đến cô gái mỏng manh đó. Lại nói bây giờ cô nắm một số tiền khổng lồ trên tay, thu phục không ít quan chức lớn nhỏ trong khu vực, tự biến mình thành bà hoàng khiến cho những gia tộc khác phải dè chừng trước Bối gia đã trở lại ngày càng hùng mạnh đó.

Cũng chính là những gì mà Tư Mạn muốn đạt được.

Rời khỏi cuộc họp, nắm trong tay những thứ mà mình mong muốn rời đi trên chiếc Caddilac. Cô mệt mỏi ngả lưng thở dài sau quá trình năm giờ đồng hồ phải giữ gương mặt lạnh và miệng lưỡi trơn tru để đấu khẩu với đám lãnh đạo kia. Thật tình thấm thía nỗi khổ khi làm việc ở vị trí cao như Nghiêm Trạch. Quả thực mệt mỏi rụng rời tay chân.

“Trưa nay, tiểu thư có hẹn gặp Chủ tịch tập đoàn NaVinFS, sau khi ăn trưa xong sẽ đến Đông Nam Á, tham dự khánh thành tổng công ty dệt may đầu tiên tại đó. Buổi tối trở về Nhật Bản, ăn tối cùng ngài thống đốc....”

Tư Mạn ngửa đầu nằm nhắm mắt dưỡng thần nghe Tứ Doanh nói, mỗi ngày đều là lịch trình dày đặc đến quên ăn quên ngủ kia khiến cô chỉ ao ước một giấc ngủ ngon.

“Dời lại đi. Lập tức trở về Pháp. Đã hai ngày rồi tôi không được gặp Nghiêm Trạch và Nghiêm Luật. Tôi nhớ hai người bọn họ chết đi được rồi.” Tư Mạn gạt đi đồng lịch hẹn kia nói.

“Nhưng mà đều là những người quan trọng, không thể nói dời là dời được.” Tứ Doanh khuyên nhủ.

Tư Mạn nhú mi tâm, thật sự khó chịu khi không được nhìn thấy Nghiêm Trạch và Nghiêm Luật. Để có được vị trí ngày hôm nay cô đã phải hi sinh rất nhiều thứ. Thậm chí cả tuổi xuân của mình.

Nhìn lại bản thân mình trong gương cô mới nhận ra mình đã già đi không ít. So với lần đầu gặp Nghiêm Trạch cách đây mười năm, bây giờ cô mới thật giống một người phụ nữ.

Đành vậy. Vì được đường đường chính chính bước vào nhà họ Nghiêm, cô đành cố gắng thêm một chút vậy.

Bỗng nhiên lúc này Tư Mạn nhìn thấy trong bóng gương phản chiếu một dáng người mảnh khảnh quen mắt lướt qua từ con đường bên kia. Là gương mặt đó, vóc dáng đó. Không sai.

“Dừng xe!!!”

Tài xế nghe Tư Mạn quát liền giật mình phanh gấp. Tư Mạn mặc kệ Tứ Doanh đang không hiểu mô tê gì kia mà bật cửa lao ra ngoài tìm bóng người cô vừa nhìn thấy kia.

Quả nhiên khi cô quay đầu đã phát hiện người đó đang nhìn cô bằng ánh mắt thân quen dịu dàng.

“Biện Biện!!!” Tư Mạn kêu lên, chạy ào về phía Biện Biện ôm chầm lấy. Nước mắt sung sướng nhỏ giọt trên má lăn xuống thấm lên vai Biện Biện: “Em nhớ chị lắm. Sao chị không về thăm em lấy một lần hả?”

Biện Biện vẫn thế, vẫn dịu dàng, chỉ là gương mặt kia ẩn dấu những thăng trầm cuộc sống, đôi mắt đượm buồn xa xăm nhẹ nhàng vỗ về Tư Mạn:

“Xin lỗi em. Là vì lúc nào chị cũng có thể nhìn thấy em trên TV, hàng ngày tin tức về em lại không ít. Chị lại không muốn làm phiền em”

“Nói cái gì vậy chứ? Ai phiền ai chứ?” Tư Mạn lau nước mắt ngúng nguẩy nói.

“Coi kìa. Tiểu thư nhà chúng ta đã bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc như trẻ con vậy hả?” Biện Biện dùng tay áo lau nước mắt cho Tư Mạn trêu đùa: “Mới năm năm thôi mà em đã thay đổi thật rồi. Bây giờ nhìn em không khác Bối phu nhân năm xưa là mấy đâu.”

“Em đã được đẹp như mẹ thì tốt quá.” Tư Mạn trêu lại nói.

Hai chị em đứng giữa phố đông người nhìn nhau bật cười. Thời gian khiến họ rời xa nhưng cũng chính thời gian run rui giúp họ gặp lại nhau.

“Mẹ ơi. Di này là ai thế ạ?”

Lúc này Tư Mạn đột nhiên nghe thấy giọng nói trẻ con phát ra từ đằng sau lưng Biện Biện. Khi cô để tâm mới nhìn thấy một bé trai tầm năm tuổi với mái tóc cụp cắt ngắn quá trán rất đáng yêu và đôi mắt to tròn đang nhìn cô.

Mẹ ư?

Trong đầu não Tư Mạn như xẹt qua một tiếng sét. Cô tro mắt nhìn Biện Biện như cần một câu trả lời xác đáng.

Biện Biện cúi người bế xốc đứa trẻ lên tay, mỉm cười dịu dàng nói:

“Chào cô đi con. Đây là cô của con đây.”

“Con chào cô ạ. Cô của con xinh quá mẹ ơi!” Đứa bé ngoan ngoãn cúi chào rồi ôm chầm lấy cổ Biện Biện, ngai ngừng nhìn Tư Mạn.

Tư Mạn vẫn ngây ra như ngỗng cho đến khi Biện Biện nắm lấy tay cô nói: “Sau khi rời đi, chị mới phát hiện ra mình đã có thai. Lúc đó chị quá vui sướng vì cuối cùng Văn Trác cũng có thể để lại Tâm Tâm cho chị, để chị có động lực để sống tiếp. May mắn bên cạnh chị luôn có Chu Mạt chăm sóc chị cho đến khi sinh Tâm Tâm. Nếu không có Tâm Tâm chị thật sự....”

Tư Mạn cuối cùng hiểu ra, Bối gia vốn dĩ không hề tuyệt hậu, mất ông trời cũng chẳng hề mù khi có thể để Tâm Tâm ở lại thế gian này.

Tư Mạn xúc động ôm chầm lấy Tâm Tâm, nghẹn ngào đặt lên má Tâm Tâm một nụ hôn sâu nói: “Cô xin lỗi con vì đến bây giờ mới gặp được con. Cảm ơn con rất nhiều vì đã luôn khỏe mạnh ngoan ngoãn như vậy.”

“Vâng ạ. Con sẽ luôn mạnh khỏe và ngoan để mẹ và chú Mạt luôn vui vẻ ạ.” Tâm Tâm cất tiếng nói lạnh lạnh đủ khiến cho lòng người vui vẻ.

“Từ bây giờ chúng ta sẽ cùng sống với nhau nhé. Cô muốn nhìn con lớn lên, học đại học, kiếm công việc đầu tiên, kết hôn, sinh con. Cô sẽ rất vui nếu được nhìn thấy con trưởng thành.” Tư Mạn nựng má Tâm Tâm, khóe mi lấp lánh giọt lệ với mong muốn thành khẩn.

Tâm Tâm sẽ sống cuộc đời này thay cho Văn Trác của cô. Sống như một người bình thường, bình bình an an tới cuối đời.

Sau khi cho người đưa Biện Biện, Tâm Tâm và Chu Mạt về dinh thự Bối gia, Tư Mạn quyết định hoãn hết tất cả lịch hẹn trở về Pháp, trở về Nghiêm gia, tìm đến Nghiêm Trạch. Cô muốn khoe với hân hôm nay cô đã lên chức Cô rồi, đã có cháu trai rồi.

Thế nhưng khi cô đến, vẫn chỉ là cô một mình độc thoại, vẫn là hân an yên nằm đó không động tĩnh. Cứ mỗi lần đến thăm Nghiêm Trạch cô lại không khỏi chạnh lòng, sao hân lại không già đi một chút nào vậy? Chỉ có cô một mình già đi là sao?

“Cha ơi, mẹ ơi, hôm nay Luật trồng được cây đào đẹp lắm. Ngay trước cổng kia.” Nghiêm Luật nghe tin Tư Mạn đến liền chạy thẳng lên phòng Nghiêm Trạch đập cửa khoe khoang.

Tư Mạn nhìn Nghiêm Luật chớp mắt đã trở thành đứa trẻ mười tuổi cao ráo, ánh mắt ngây thơ với điệu bộ chính chu khác hẳn những đứa trẻ khác nhưng trước mặt cô lại vô cùng ngờ nghệch lại không khỏi buồn cười. Nghiêm Luật thật sự đã lớn rồi, không còn đứa trẻ nghịch ngợm không hiểu chuyện năm nào nữa. Cũng chẳng còn gọi cô và Nghiêm Trạch là Mama và Papa nữa.

“Giỏi quá. Con lấy cây đào ở đâu mà đẹp quá. Nhìn xa cũng thấy hoa của nó nữa.” Tư Mạn ôm Nghiêm Luật nhìn qua khung cửa, chỉ thấy cành cây cao to đứng uy nghi giữa khuôn viên. Ai bảo cô nói thích anh đào, chẳng nhẽ này liền đi tìm anh đào đẹp nhất về trồng cho bằng được.

“Con lấy ở trường học đấy. Người ta trồng ngay chỗ con học luôn.” Nghiêm Luật tự hào khoe khoang.

“Trường học?” Tư Mạn có chút phân vân nói: “Họ cho phép con lấy cây anh đào lớn như vậy đi sao?”

“Họ nào? Con kêu bác Sam đến lấy nhưng bác ấy nói hiệu trưởng dừ lắm, bác sẽ bị mắng. Sau đó con kêu chú Báo và chú Miêu, hai chú đều bận việc không thể về được. Con lại gọi chú Kyle sang lấy, nhưng chú ấy lại bận đi với vợ....”

“Lôi thôi quá, tóm lại là con lấy bằng cách nào?” Tư Mạn sốt ruột hỏi.

“À thì con kêu chú James qua chơi. Chú ấy bảo là chỉ cần con để mẹ và chú ấy gặp riêng nhau thì chú ấy sẽ búng cả cái cây về cho con.”

Tư Mạn đảo mắt không hiểu. Cô và James không gặp nhau đã vài tháng, vậy làm sao James chịu lấy cái cây cho Nghiêm Luật?

“Vi mẹ bận quá, con không để mẹ và chú gặp riêng được. Thế là con quyết định nửa đêm âm thầm lặng lẽ đi búng nó về đây.”

“Ăn trộm? Con trộm cái cây kia đem về Nghiêm gia sao?” Tư Mạn ghen hòng trăn trối.

Xem kia, con nhà ai chứ không phải con cô. Tiền bạc không thiếu sao cứ phải đi ăn trộm chứ?

“Không! Luật là người ngay thẳng không ăn trộm. Lúc đó con đã có sự cho phép của hiệu trưởng cơ mà.” Nghiêm Luật bực mình giải thích.

“Sao khi không hiệu trưởng lại cho phép được chứ? Con lại nói dối có phải không?”

“Là thật đấy. Lúc đó chú James cũng đi cùng con. Con vừa lấy được cái cây ra thì bị hiệu trưởng bắt gặp. Bà ấy tính chặn lại rồi nhưng nhìn thấy chú James thì liền đồng ý cho con đi luôn nếu như con để bà ấy gặp riêng chú James.”

Nghe Nghiêm Luật nói Tư Mạn liền hiểu ra liền bật cười ha hả. Nghe nói bà hiệu trưởng trưởng của Nghiêm Luật mẫn cảm với những người đàn ông bánh bao. James Khải Huân lại vượt quá cái đẹp cần thiết để khiến phụ nữ mù mịt đầu óc. Trách gì lại để cho Nghiêm Luật lấy cái cây đẹp nhất trường đó về. Đúng là u mê.

Cuối cùng cười đủ Tư Mạn mới xoa đầu Nghiêm Luật nói: “Mẹ biết Nghiêm Luật thương mẹ nhưng lần sau con không được làm như thế nữa. Thứ mình không có được phải đường đường chính chính mà dành lấy, không được dùng hành vi hạ đẳng để chiếm đoạt lấy. Con không quang minh chính đại có được nó, sớm muộn cũng không coi trọng nó mà xem là phế vật, còn cả đời manh tiếng xấu vào người. Xã hội bây giờ coi trọng tiêu tiết, đề cao danh dự. Con hiện tại không chỉ là thiếu chủ của Nghiêm gia mà còn là người sẽ ngồi vào vị trí của cha con. Chỉ cần một lần vấy bẩn, cả đời con sẽ khó mà rửa sạch được. Vết nhơ của con sẽ làm hoen ố đi danh dự của cả gia tộc chứ không riêng một mình con. Con có hiểu không?”

Nghe Tư Mạn giáo huấn, Nghiêm Luật mới nhận ra lỗi lầm của mình liền cúi đầu nhận lỗi: “Là Luật sai rồi.”

“Đừng nhận sai với ta. Ta chỉ là người ngoài, danh dự mà con làm hỏng là của Nghiêm gia, qua đó xin lỗi cha con đi.” Tư Mạn mỉm cười dịu dàng nói.

Nghiêm Luật liền bước về phía giường của Nghiêm Trạch, nơi hắn vẫn bình an chìm trong giấc ngủ sâu đó quỳ xuống dập đầu:

“Nghiêm Luật mang tội trộm cắp cây anh đào, gây ảnh hưởng đến danh dự Nghiêm gia, mong cha tha thứ cho Nghiêm Luật lần này. Về sau sẽ không tái phạm nữa.”

Nhìn thấy Nghiêm Luật hiểu chuyện, Tư Mạn mới xoa đầu kéo Nghiêm Luật dậy, đặt một nụ hôn lên trán cậu nói:

“Mẹ rất tự hào về con.”

Sinh được Nghiêm Luật ra đời. Để Nghiêm Trạch nuôi dạy Nghiêm Luật lớn khôn hiểu chuyện như vậy là quá trình dài đằng đẵng đầy chông gai. Chỉ là thằng bé luôn đầu nội tâm u buồn đó khi năm năm lớn lên bên cạnh chỉ có người cha uy quyền. Năm năm sau thì chỉ có mẹ chăm sóc, người cha uy quyền đã hóa cục gỗ vô hồn. Không có đầy đủ sự bồi đắp tình thương, Nghiêm Luật chưa từng có được niềm hạnh phúc trọn vẹn.

“Khi nào thì mẹ về sống cùng con và cha. Ngày nào cũng phải chạy qua chạy lại như vậy. Con mệt lắm.”

“Con cố gắng chờ một chút, mẹ sẽ về đây sống cùng con sớm thôi.”

Hiểu được nỗi buồn này, Tư Mạn đối với Nghiêm Luật luôn có một sự bao dung đến vô tận. Bất luận cậu bé có làm sai như thế nào, cô cũng bình tĩnh giáo huấn, không nổi một lời gắt gỏng.

“Con có em trai rồi đấy. Sắp tới chúng ta sẽ sống cùng với mẹ và em của con. Ta đang đón họ về sống cùng. Lúc đó con sẽ có người cùng chơi rồi nhé.”

“Thật sao?” Nghiêm Luật reo lên: “Vậy con phải chuẩn bị thật nhiều đồ chơi cho em ấy mới được.”

Nhìn Nghiêm Luật khuất sau cánh cửa, Tư Mạn mới thu lại nụ cười của mình chậm rãi đi đến bên Nghiêm Trạch, nhẹ nhàng nằm bên cạnh hắn thì thào:

“Anh xem, con chúng ta đã lớn khôn rồi, hiểu chuyện rồi mà tại sao anh vẫn còn nằm đây vậy chứ? Dậy mà xem nó lấy cái cây yêu quý của người ta về này. Thật là.”

Tư Mạn siết bàn tay mình vào lòng bàn tay lạnh tanh của Nghiêm Trạch, hít hà mùi hương lẫn mùi thuốc trên người hắn.

Hai năm trước là thời điểm ca phẫu thuật quan trọng kết thúc. Mọi người đều mong chờ Nghiêm Trạch tỉnh dậy sau ba năm với hàng loạt ca phẫu thuật trên cơ thể. Nhưng không, đôi mắt kia vẫn không hề động đậy dù chỉ là một chút.

Ngày hôm đó Tư Mạn đã khóc rất nhiều. Cô đã suy sụp khi nghe tin báo thất bại. Cô cũng đã từng nghĩ đến chuyện Nghiêm Trạch thật sự không tỉnh dậy được nữa, lòng cô lúc đó đau thắt đến không thể thở được. Nghiêm Trạch và Nghiêm Luật là mạng sống của cô, không có họ cô không thể tiếp tục sống được nữa. Nhưng vì Nghiêm Luật, vì mong mỗi một ngày cậu bé được hạnh phúc trong vòng tay cha mẹ, Tư Mạn kiên quyết chờ đợi với một niềm tin lớn lao rằng tình yêu của họ sẽ có thể vượt qua tất cả.

Nhưng rồi năm tháng lao đi vùn vụt, Nghiêm Trạch lại không hề vội vã, bình bình an an như vậy càng khiến trái tim Tư Mạn ngày một héo úa.

Cô nằm lên lòng ngực của Nghiêm Trạch, bàn tay chậm rãi trượt trên trán, xuống đôi lông mày kia chạy thẳng xuống sống mũi cao vút trượt ngang qua đôi môi mỏng kiều hãnh. Đặt xuống đó một nụ hôn thật lâu, để mặc giọt nước mắt từ khóe mi tràn xuống môi hắn, thấm đẫm sự mặn chát kia.

“Em đã thấm nhuần được khoảng thời gian chúng ta đánh mất nhau. Nỗi đau chẳng hề nguôi ngoai mà ngấm dần qua năm tháng khiến em như đọa đầy. Nhẫn của chúng ta vẫn còn trên tay nhưng ngày cưới mà anh hẹn ước đã trôi đến tận mười năm rồi. Thời gian qua em vẫn chờ được làm cô dâu của anh. Vậy mà anh không hề hay biết, bỏ mặc em với cô đơn gặm nhấm như thế này. Nếu anh muốn trả thù em đã để anh một mình suốt năm năm, vậy thì anh đã trả thù được rồi đây. Em đã đau đủ rồi đây Nghiêm Trạch ạ. Anh có thể vì em mà trở về có được không?”

Lời nói kia đi vào tai Nghiêm Trạch nhưng hắn vẫn vậy, không một chút động đậy.

Tư Mạn cười chua chát ngồi dậy. Cô đã luôn như vậy suốt năm năm, kết quả đều là cô tự mình đau lòng mà thôi.

Lau nước mắt nhìn đồng hồ đã quá nửa đêm. Sáng mai cô còn phải đi đón Biện Biện và Tâm Tâm trở về nữa. Tính toán gọi người, vừa bước chân xuống giường mang giày, chuẩn bị rồi đi thì bàn tay cô liền bị chụp lại.

Bất thành linh mọi thứ xung quanh như dừng lại. Cả không gian tĩnh lặng như chết chỉ có tiếng gió vi vu ngoài kia. Tư Mạn chậm chậm quay đầu, ngay cả thở cũng quên mất. Ánh mắt vô cùng thận trọng nhìn về phía đằng sau mình, phát hiện người đàn ông cô trông ngóng ngày đêm kia cuối cùng cũng đã mở mắt. Đôi mắt chìm ung sâu như động không đáy kia nhìn cô thật lâu thật sâu.

Bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cô không buông mang một chút bá đạo, một chút ương ngạnh, một chút uy quyền. Quen thuộc thật đấy, cứ như mọi chuyện chỉ vừa mới hôm qua.

“Bối.Tư.Mạn.” Nghiêm Trạch nhìn cô thật lâu mới cất lên ba chữ đó với chất giọng trầm trầm khàn đặc như mây hồng.

Cuối cùng Tư Mạn cũng có thể thở, cô thở gấp vội, trần trần nhìn hắn như không tin vào mắt mình rồi bỗng nhiên đầu gối vô lực khuỵu xuống. Bật khóc nức nở.

Nghiêm Trạch hoảng hốt khi nhìn thấy cô khóc, liền cố gượng dậy với cơ thể mỏi mệt kia nhưng mọi thứ thật khó khăn cứ như thể thân thể này không phải của hắn. Tuy nhiên hắn vẫn cố thể chạm được vào Tư Mạn, ôm lấy cô ngã ra nền nhà.

“Nghiêm...Nghiêm Trạch. Anh còn yếu lắm, mau lên giường nằm đi. Hức...”

Thấy Tư Mạn khóc nức vì quá vui sướng, Nghiêm Trạch liền cúi đầu hút giọt nước mắt của cô, chôn chặt cô vào lòng nói:

“Xin lỗi đã để em phải chờ. Bối.Tư.Mạn.”

Giữa căn phòng lớn với một màu đen chủ đạo, hai bóng người nằm giữa nền nhà, ôm chặt nhau không lấy một kẽ hở. Nước mắt hòa tan trong niềm hân hoan vui sướng, hòa lẫn trong nỗi đau khổ của quá khứ, xóa nhòa những điều bi thương đã đi qua.

Dành lấy tình yêu, giữ gìn niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đó là cả một tiến trình dài. Có khi là mười năm, hai mươi năm, cũng có khi chỉ là vài giờ đồng hồ. Đôi khi chúng ta tưởng chừng đã gặp đúng người nhưng thật tiếc lại không đúng lúc và đôi khi đúng lúc ta gặp nhau nhưng thật phí phạm khi không đúng người. Hạnh phúc nhiều khi chỉ đơn giản là gặp phải người mình yêu và thật đúng lúc người đó đang yêu mình. Nghiệt duyên chẳng qua là mê cung khiến ta khó tìm đến nhau hơn mà thôi.

-End-

Đôi lời của tác giả: Thế Ninh xin chân thành gửi lời cảm ơn đến tất cả các độc giả đã theo dõi ‘Thượng tinh: Chạy đi cho thoát’ trong suốt thời gian 15 tháng vừa qua. Cảm ơn các bạn vì luôn ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tinh: Chạy Đi Cho Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.